

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TALİH SERİSİ-1

Kör Talih

MÜJDE AKLANOĞLU

Bir çift göze aşık,
diğer bütün gözlere körümt.
Çünkü sana mecbur oham bile,
bir tek seninle hürüm....

Parola
yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Müjde Aklanoğlu, 1986 İstanbul doğumlu olan yazar İTÜ Tekstil Teknolojileri ve Tasarım Fakültesi, Moda Tasarımı bölümü mezunudur. Bir çok çalışması dereceye girip ödülleri almıştır. Yazarın daha önce "Bana Sevmeyi Anlat" ve "Bir Şans Daha" isimli kitapları yayımlanmıştır. Evli ve iki çocuk annesi olup, İstanbul'da hayatını sürdürmektedir.

Her kitabımda yanımda olup, bana yazmam için destek veren atıleme... Başlarda kitap yazmama ısrak bakmadığı halde, desteğini hiç bir vakit üzerinden eksik etmeyen; hayat kaynağım, eşim Erkan'a... Heyecanla kitap kapakları, posterler yaparak sayfaları maharetiyle süsleyen okuyucum Büşra Göçener'e. . Okuyucum olmasından öte, dostum olan ve ben bu yolda yürüdüğüm sürece; sonsuz desteğiyle yanımda olup, hep te olacağım bildiğim bir tanem, canım arkadaşım Merve Balkış'a, yürek dolusu sevgilerle... Esra Baş Yanlız'a kitaplarımı okutup, kafasını şişirdiğim için... Sürekli arkamdan beni ittirip "Sen yaparsın" diyen Müjde Albayrak, Neriman Beygurus, Sultan Kasılay, Tuğba Genç, Etili Kardeşler, Esra Yıldız, Sinem Yazarel, Gülden Özer, Tijen Boysan gibi adını yüreğime sığdırdığım gibi sayfalara sığdıramadığım, birçok okuyucuma teşekkürler. İyi ki yanımdasınız, iyi ki varınız. .

Unutma! Nasıl sensizliği ben yaratmadımsa...
Tadacağın bensizlik de, benim eserim olmayacak!

Bir çift göze aşık, diğer bütün gözlerle körüm!..
Çünkü sana mecbur olsam bile, bir tek seninle hürüm...

GİRİŞ

Bir yıl sonra Bostancı Sahili...

Osıralarda, sahildeki bankta tek başına oturan genç kızın burçak tarlalarını andıran sarı, upuzun saçları ona inat rüzgârda ahenkle savruluyordu. Yoldan gelip geçen kimseyi görmüyordu kaygıyla koyulmuş güzelim gözleri, boşluğa bakar gibi donuk bakıyordu denize. Zaman gece vaktini hayli geçtiğinden, oturduğu bankı sadece elektrik direğinden sızan ince, titrek, cansız bir ışık aydınlatıyordu. Sise yüz tutmuş karanlıkta, aldığı nefesler içini yakıyor, verdiği soluğu buhar olup geceye karışıyordu. Önünden geçen herkes ona acıyan gözlerle garipçe bakıp, kimileri de üzülüp kafasını sallayarak geçip gidiyordu. Baharı kışkırdıran mavi gözleri solmuştu; içinden kandıması gibi sızarak akan her kederli yaş kızarmış yanaklarını yıkıyor, birinin ardından diğeri süzülüyordu. Gözkapaklarının her rahavetle titreşmesinde, upuzun kıvrık-kırık kirpikleri yanağına titreşerek dokunuyordu. Hıçkırıqlarla durmak bilmeden sarsılan narın omuzları, her hıçkırıktaki daha bir güçlü inip kalkıyordu. Gözyaşlarını titreyen elinin tersiyle sildi buz gibi olmuş yanaklarından...

Gözleri sonsuz maviliklerin karanlığına bakıyor... bakıyor lâkin görmüyordu. Ona her zaman sakinleştirici etkisi veren, ferah, serin, kokusuna karışmış o çok sevdiği dalga seslerini bile duymuyordu sağırlaşmış kulakları. Nasıl duysun ki? Kulaklarında hâlâ tek bir ses, üç cümleye sığdırılmış tek kelime çınlayıp duruyordu:

"Ben ayrılmak istiyorum!"

"Artık kızım değişsin!"

Yutkunmaktan acımış boğazında, düğüm düğüm olmuş umutları vardı takılı kalan. Kafasını yavaşça oturduğu bankun yanındaki boşluğa çevirdi. Titrek parmakları sanki sevdiğini okşar gibi okşadı buz gibi bankı. Ayaza yüz tutmaya başlamış gecenin soğuğuna inat içi yanıyor, canı dar geliyordu vücuduna. Kaç saattir burada böyle oturuyordu ya da yeni mi gelmişti bilmiyordu. Zaman kavramını yitirmişti hayatında. Nihayetinde kalbindeki ağrı, üstüne oturmuş kaya parçası kadar ağırdı; acısıyla zamana inat hafiflemiyor, aksine her saniye daha bir ağırlaşıyordu.

Aklına inat eder gibi, kalbi maziye anar gibi canını yaka yaka yeniden hatırlatıyordu sevdiği adamı kendine: burada tanışmışlardı onunla, bu bankta! Burada dokunmuştu kaderinin yazısını ve burada son veriyordu yine... Aklına gelince o günler, hıçkırıkla karışık künk bir gülücük çıktı her daim gülümsemeyi huy edinmiş dudaklarından. O gün, nasıl da şaşkınca davranmıştı oysa ona...

Sonra yerini yeni hıçkırıklara bıraktı bitap dudakları... Yine onun yüzünden ailesini kaybetmişti. Şimdi ne gidecek bir yer ne de sığınacağı bir sinesi kalmıştı. Bu saatten sonra babasının yüzüne bakamazdı! Arda'ya gidemezdi! Eli düz kamuna gitti farkında olmaksızın. Sanki onu acısını hafifletir gibi, içinde büyümeye yüz tutmuş mucize canı sakinleştirmeye çalışır gibi, kendini rahatlatarak okşadı düz göbeğini. Oysa öğreneli daha ne kadar olmuştu da bu denli sahiplenmişti onu? Son gözyaşını da silip cebindeki telefona uzandı.

Onların bir bebeği olacaktı! Bunu bilmek hakkıydı. Sevme-se de ikisinin bir parçası olduğunu bilmeliydi. Bakışları

telefonun ekranına kaydı. Olanlara inat eder gibi gülüyordu ekrandaki âşklar... Mutluluk fotoğraflarda kalmıştı öyle ya. Sanki o mutlu günleri gözüne sokar gibi bakıyordu sevdiğinin görmeyen yüzüne. Eli titredi, aldurmadı; yine de mesaj kutusuna girip son bir umutla mesaj yazmaya çalıştı.

Belki yüzüzlüktü yaptığı, belki hata, belki de gurusuzluk bu olanların üzerine ama yine de kalbi aklına, iradesi benliğine galip geldi ve yazmaya çalıştı. Zihni, kalbine 'son kez' diye haykırmasına rağmen, yüreği yine de ufacak, mini minnacık da olsa umut arayışındaydı:

"Belki güzel değilim, bunu biliyorum. Yanına yakışmıyorum ama Seni Çok Seviyorum.

Hani demiştin ya "Ben seni kalbimle sevdim mavişim" diye...

Aşkım... Onca şeye rağmen... kalbimle sevdim de, bir o bakmaya kıyamadığım kara gözleriyle sevemedin mi beni? Oysa ben... güzel sözcükler içeren sevgi sözleri bekledim ki senden... sadece sev istedim, kuru kuru sev, o kadar da yeterdi. Ben daha görmezken aşkla bakın gözlerini sevdim. Sadece onları sevmeyi sevdim. Hepsinin onlarsız yaşadım da, bir seni sensiz yaşayamıyorum... Olmuyor... Bu aşkı tek kalpte taşıyamıyorum... Ağır geliyor biçtiğin bedel; dayanamıyorum..."

Titrek parmakları gönder butonunu tıkladı. Yarım kalmıştı belki her şey gibi, o da yarım. O'na bebeğini böyle söyleyemezdi. Yine de umutla bekledi, gelecekti biliyordu. Kalbi gelecek diye haykırıyordu, ya mesajı ya da...!

Arda, oturduğu koltukta kasılmış bedeniyle huzursuzca yayılmış, elinde samsıkı tuttuğu kumandayla, televizyon ekranına donukça bakmaya çalışıyordu. Ekranda o çok sevdiği Beşiktaş'ın maçı vardı ama bir türlü zevk almıyordu. Kaygılı gözleri dalgın, ağırlaşmış yüreği yaralıydı. Bakışları sehpanın yanına kaydı. Ayhan, yerde oyuncaklarıyla oynuyordu. Yine hırçın ve agresifti. Sürekli oyuncaklarına vuruyordu. Gözlerini bir süre onun üstüne gezdirdi. Ufacak bir legoyu, nereye koyacağını kestiremiyordu.

Yanındaki kadının varlığını bile unutmusttu! Pınar, sinsi-ce yaklaştı. Arkasından yılan gibi kıvrılarak sarıldı. Edepsiz

ellerini ayartan bir tutumla önce omuzlarında, sonra göğsüne doğru gezdirerek dolaştırmaya başlayınca, zaten kafasını ve remediği maçı izlemeyi bırakıp başını çevirdi.

Bakışları kısacık bir an halının üstünde oynayan çocuğa kaydı. Ona çıkırtmadan, eliyle sıkıca genç kadının bileğini tutup, canını yakasıya sıkı. Dokunmaya nasıl cüret ederd? Hiddetli gözleri kadının bakışlarıyla buluştuğunda, anlamıştı isteğini arzusuyla yanan kahverengi gözlerden. Tiksendi onun bakışlarından. Burnuna gelen kokusundan nefret etti. Bir insan, nasıl bu kadar gurursuz ve haysiyetsiz olurdu? Şimdi Hazal gitti diye, meydanın kendisine kaldığını mı sanıyordu?

Kadın dudaklarını yaladı. Gözlerini Arda'nın dolgun dudaklarına kilitleyerek, edepsizce baktı. Arda ona istediğini vermek için eğildi. Dudaklarına daha dudakları yeni buluşmuştu ki, eliyle gırtlığını kavrayıp, sıkıca geriye itirdi. Kadın nefes alamıyordu. Arda baygın bir hiddetle bakıp, dişlerinin arasından çıkan hırılılı sesiyle, "Sakin... yaklaşıma" diye habişçe bir öfkeyle tısladı. Bakışlarını çocuğa çevirdi. Henüz hiç bir şeyin farkında değildi.

Pınar gırtlığındaki eli açmaya çalışırken, "Onunla asla olamayacaksınız..." diye inledi. "Buna müsaade etmeyeceğim."

"Seninle de olmayacağım sülük," dedi Arda burnunu kırıarak kibirle.

Kadın hâlâ arsızca gülümsüyordu. "Başkasına da izin vermeyeceğim... Ya benimle olacaksınız... Ya da kimsenin..."

Arda dişlerini sıkı. "Seni gebertirim... ya da bitiririm" dedi tsılayarak ve telefonun mesajı sesiyle kafasını sehpa ya çevirdi. Kızı sertçe geriye doğru öteledi. Pınar, elini acıyan boğazında gezdirirken, öfkeli gözleri hırçınca parlamıştı. Bundan hoşlanmayarak, ağzının içinde huysuzca homurdandı. Arsızca erkeğin dudaklarına tekrar uzandı. "Asla... Senden vazgeçmeyeceğim. Eski gibi olacağız..." Bu adamdan kesinlikle vazgeçmeye niyetli değildi.

Adamın zaten içinde tuhaf bir his vardı. Bu hissi bugünkü yaptığı konuşmaya bağlıyordu ama kalbi, sebebi daha başka diye haykırıyordu. Telefonu eline aldığı anda kimden

geldiğine bakmadan, mesajı açtı. Gözleri ekranında gezerken, yutkundu. İçine bir acı saplandı. Kocaman kalbi ufacık kaldı bedeninde. İyi de, niye böyle hissediyordu ki? O istememiş miydi ayrılmayı? Bitmişti zaten, daha fazla uzatmanın anlamı yoktu. İki arkadaş olarak kalmak, sevgili olarak yaralamaktan daha iyiydi! Arda, ağzının içinde huysuzca konuştu.

Pınar bunu duydu ve fattan gözlerini kısı. Aklında kumpas fikirler... İçinde hain planlar canlandı.

Arda, telefonu sehpanın üzerine bıraktı. Yerinden kalktı usulca, salgın başını omuzlarının üzerine yaktı. Bakışları ondan cevap bekleyen kadına kaydı ruhsuzca.

"Ben biraz hava alacağım, gözün üstünde olsun..."

İçinde buyuyen ağırlık ve vicdan azabıyla, kaygıca yanından ayrıldı. O odadan çıkınca, Pınar içinde durmak bilmeden coşan merakına yenik düşüp, telefonu eline aldı ve arsızca mesajı okudu. Gördüğü yazı karşısında sinirden eli kasilmiş, kıskanç gözleri kararmıştı. Sanki o değil de, Hazal sevgilisini elinden almıştı...

Hazal ağlamayı kestiği anda, boş bakan gözlerini sıçrayarak denizden ayırdı. Gözbebekleri ürkekçe elindeki sıkıca kavradığı, titreyen telefona kaydı. Ekranda 'aşkım' yazıyordu. Hâlâ onu orada aşkım diye muhafaza ediyordu, tıpkı kalbindeki gibi. Atmayı kesen kalbi feverana kapılıp, tekrar hareketlenmeye başladı. Heyecanın esir aldığı bedeniyle telefonu kulağına götürdü, neşeli çıkan sesiyle, "Arayacağımı biliyordum... Benim seninle ko..." Sesi boğazında düğümlendi duyduğu ses karşısında. Beklediği, sevdiği adam değildi. Telefondaki başkası, bir kadındı:

"Ben Pınar!" Biraz duraksama oldu. Onun sesini duymak, keskin bir bıçakla içindeki umutlarını kesmişti. Konuşamadı Hazal. Donmuştu.

"Bir daha Arda'yı arama... Senin, sevgilimle görüşmeni istemiyorum" dedi kadın arsızca. Telefonda süzülen sesi ateş gibi çöreklenmiş yüreğine Hazal'ın. "O beni seviyor, bana ait sana değil, bunu o salak kafana sok artık! Yakında evleniyoruz... Uzak dur ondan... Hamile olduğumu biliyorsun,

daha neden üsteliyorsun anlamış değilim. Git, dengini bul... Bizi rahat bırak."

...ve telefon kapandı. Hazal telefon kulağında öylece kalakaldı. Birkaç kelimeyle dünyası tepe taklak olarak, üzerine yıkılmıştı. Ondan ayrıldığı an, kendini onun kollarına atmıştı, öyle mi? Aylarını verdiği, kendini verdiği adam vakit kaybetmeden ona koşmuştu. Bedeni donmuş hâlde kaskat kesilirken, kaygıların gark olduğu beyni boşaldı. Her şey uçtu gitti apansız benliğinden. Ayağa kalktığı anda, elindeki telefon yere düştü. Aldırmadı. Görmüyordu bakan gözleri nereye gittiğini ya da nerede yürüdüğünü. Çok değil, birkaç adım yürüdü. Beyni sanki her anıyı, her hatırayı zihninden silmişçesine, bedenini, iradesini eline almış bir boşluğa sürüklüyordu. Çok sürmedi kendini yok ettiği karanlıkta kalması. Aniden acı acı öten fren sesi duydu kafasının içinde uğuldayarak... Dalgın başını ağır çekimde gibi sesin geldiği yöne çevirdi. Gözlerini alan parlak ışıklara refleks olarak elini kaldırıp, kendini korumak ister gibi yüzüne siper etti. Şaşkın gözkapaklarını aşağı ykıp, afallayan benliğiyle ışığın kaynağını anlamaya çalışıyordu ki, ışık hızı kadar serice vücuduna aldığı ani acıyla, savrularak yukarılara fırladı. Uçuyor gibiydi ama bu his fazla uzun sürmedi. Sert zemine çarpan kasılmış vücudunun acısına ek, kırılan kemiklerinin sesini tüm hücrelerine kadar yayılmasını hissetti. İlme ilmek ayrıldı kemikleri bedeninden. Kafasını yere vurduğunda, beyni sanki dışarı akıyor gibi, ani bir acıyla inliyordu. Yattığı yerde, sert asfaltta acizce kıpırdamadı.

Gözleri ne ara kapanmıştı? Bir saat mi, yoksa bir saniye mi? Sesler duyuyordu kulakları, uzaktan gelen sesler ama algılayamıyordu! Alnından gözünün üzerine doğru akan yağışkanımı ıslaklıktan, gözlerini kırıştırp bakmaya çalıştı... Nafile... Ne olduğunu anlayamadı! Bakamıyordu. Bulanıklık her yer. Sadece birkaç gölge görüyordu gözünün önünde koşuşturan. Onları da zaten seçemiyordu. Rengârenk balonlar gibi ışık toplanı vardı gözbebeklerinde. Karnına saplanan ani acıyla, titreyen güçsüz eli karnına zorlanarak gitti. Pelte gibiydi tüm uzuvları. Ne olduğunu anlamaya başlıyordu artık.

Araba farlarıydı gördüğü son şey! Duyduğu acı acı öten fren sesleri, ona aitti!

Bir kolu vücudunun altında ters dönmüş, ayağındaki ayakkabısı çıkmış, üşüyordu vücudu. Buz gibiydi yerde yatan bedeni, şimdiki canı da yanmaya başlamıştı. Hissetmiyordu uyuşmuş kolunu... Oynatmaya çalıştı, olmadı.

Zor da olsa elini karnına bastırdı. Titrek dudaklarından dökülen fısıltı gibi sesle "Yardım edin... Bebeğim!" gözlerini açık tutmaya zorladı. Fakat ağırlaşmış gözkapakları, kendini taşıyamayıp yavaşça kapanırken hiçliğe, bomboş karanlığa dudaklarından son dökülen fısıltısı hediye kaldı.

"BEBEĞİM!..."

Şimdi sanki ruhu bedeninden havalanmış, her şeyi yukarılardan kayıtsızca izliyordu. Hani derler ya, insanlar ölürken hayatları gözlerinin önünden film şeridi gibi geçer diye! Buna hep güler geçer, hiçbir zaman da inanmazdı. Öyle olmuyormuş işte! Şimdi buz gibi asfaltın üstünde can veriyordu ya, hayat film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu. Bedeninden bağımsız gibi sadece olanları duyuyor, tepki veremiyordu. Uzaktan gelen sesleri duymadı genç kadın, nasıl duysun ki? Gözleri kapanmış, sadece onu düşünüyordu işte yine son anında bile... İlk tanıştıkları anı... Sahi, hayat orada mı takılı kalmıştı? Şimdi her şey hayal olup mazide mi kalmıştı? Unutulmuş muydu Hazal? Bir ufaklık anı mı olmuştur bu hayatta? Uzaktan, tünelin başından gelir gibi uğultulu sesler duyuyordu kulakları da, çok istemesine karşın cevap veremiyordu. Kendisini ne kadar zorlasa da, ne kolunu kaldırarak mecali ne de gözünü açacak kadar gücü vardı. Aklında kalan tek soru... Neden?

"Neden?" diyordu benliği.

Güzel olmak mı lazımdı sevmek için...?

Çok sevmek yetmez mi?

"Kadın ölüyor..." dedi uzaktan salınarak kulağına yayılan panik ses... "Yardım etsin birisi, ambulansı arasın... hadi!"

*Kırlı bir çocuk yüzüüm kaptında;
Ama dünyanın en temiz gözleriyle bakıyorum sana.
Şeker değil senden istediğim...
Sadece yüreğini koy avuçlarıma...*

BİRİNCİ BÖLÜM

*B*ostancı Sahili: Bir yıl önce...

Ayaklarını yere sanki dövecek gibi hiddetle vuruyordu! Güzelim mavi gözleri kararmış, azgın fırtınalar patlatacak bulutlar gibi kopkoyu bir vahaya dönmüştü. Genç kızın, sinirden gözünün önünü göremeyecek kadar öfkesi burnundaydı. Şu anda 'dünya yanıyor' deseler 'bir kibrit de benden' diyecek durumdaydı. Elindeki telefonu kurasıya sıkışmış, bağrı çağıra kimseye aldırmaksızın fütursuzca konuşuyordu. Bedenini esir almış çılgın öfkesiyle, dalgınca yanından geçtiği bir banka şapadanak oturup, karşısındaki kadına itinayla derdini anlatmaya çalışıyordu. Ha, anlatmak mı? Daha çok, ipe sapa gelmez kelimeler eşliğinde haykırıyor olabilirdi!

"Bunu nasıl yapar? Benim gece-gündüz çalışıp yaptığım projenin üzerine nasıl konar? Aklım almıyor. Hastaydım... Lanet olsun, hasta! Sadece teslim et dedim. Ona güvenip verdim. Ama adi, şerefsiz üzerine yatmış! Bilemezdim ki, o kanı bozuk bunu bana yapar! Kaç senelik arkadaşım ya, kaç senedir onu tanıyamamışım."

"Sen de diyorsun kanı bozuk işte. Sakin ol Hazal. Değmez. Öfkelenme! Bir yolu bulunur. Canını sıkma artık. Dekana gittin mi?"

"Gittim... ama ne! Beni başından savdı. Bana kaçık gibi baktı. 'Kanıtın var mı?' dedi. Gösterdim kâğıtları, kanıt olarak kabul edemezmiş... Bana bunların pekâlâ 'kopya olmadığından, nasıl emin olurum?' dedi ya! Asıl benim onun projesinin üzerine yatmaya çalıştığından emin olamazlarmış. Kendimi alaya alıyormuşum gibi hissettim. Ortada tırmalansam kimse umursamıyor ya!"

Narin gururu, fındık kıracağıyla kırılır gibi ezikti. Bir takım başarılarla desteklenmemiş bir genç kız için, bundan daha dayanılmaz bir şey de olamazdı. Evet olurdu! "Ya Rab-bim! Aydın Doğan'ın kızyken, Hilkat Garibesi gibi gezenlere döndüm" diye inlemek istiyordu.

"Tamam canım, üzülme! Bulacağız bir çıkış yolunu. Hem merak etme sen... Tamam, ben o piçin çaresine bakacağım."

"Nasil yapacaksın kuzum, anasını mı arayacaksın? 'Şey Fatma Teyze, oğlunun kulağını bir zahmet çektiyorsa ya! Bereket versin Hazal'ın aylardır kendini parladığı tasarımın üzerine, hem de hiç ummadığı bir anda mabadi'ni yaya yaya oturmuş da! Bir zahmet kaldırırsın... Rüzim safi oyuna getirip, çok güzel elinden almış.' Yapma Eda ya! Bana Dekan bile posta koymuş, anasına pul mu bastracaksın?"

Ah, lanet olsun! Hiçbir şey değil de, arkadaş kazığı içinde isotlu çiğköfte gibi hazımsızlık yapmış, acıyla fena hâlde kavuruyordu. Ona güvenmekle, içindeki güven duygusu sarılsamıştı sadece, bir de ayların birikimi göz göre göre ellerinden kayıp gitmişti. Yani, birebir kendi elleriyle vermişti! Sınırdan kararmış gözleriyle, nereye oturduğuna dahi bakmamıştı o sızılarda açıkçası pek! Alelade bir sahilde... Rastgele bir banka oturuyordu işte! Konuşmasına kaldığı yerden, tüm hiddetiyle, belli bir ritüelde, edepsizce dolanan dili küfür çerçevesinde devam ederken, gözlerini öfkeyle kapadı:

Lise ve üniversite hayatı boyunca geriye itilmiş -gerçi okulu hâlâ bitmemişti!- pasif, şaşkın, ayaklı kütüphane olarak anılmış. Erkekler onunla sadece maç konuşur gibi argo konuşur, pek dikkate almazdı.

Zamanla karakteri sebebiyle, çeşitli sapık ve bir nevi karizmatik erkeklerin eyleminden dışlanmıştı. Oysa onlar kızları kıyılarda köşelerde, sinemalarda, tiyatrolarda sıkıştırıp, yanaklarından makas alışlarını -yani kızmanın sebebi ona kimsenin bakmaması ve yanağından makas almaması kesinlikle değildi!- kızların vıcık vıcık enteresan aşk muhabbetlerini dinlemekle ve annesinin sürekli ne kadar güzel olduğu safsatalarını ezberlemekle -ki olmadığına artık tüm dünya biliyordu- bunları düşünmekle geçirmişti.

Şu andaki tek hevesi ise -uzaya çıkan ilk çatlak olmak, Chris Pine'le evlenmek, dünya turuna çıkmak, değildi- sadece, eve karargâh kuran Eski Nüfuz Memuru Emekli babasının ve sürekli onun kızı olduğunu unutup, Emekli Öğretmenliğini üstünde kullanıp hasret gideren biricik Edebiyat Öğretmeni annesinden kurtulup, bir işe girmekti.

Ve artık o cuntacı ti yüzünden, tüm bu hayalleri elinden uçup gitmişti! Ya da öyle sarıyordu! Bilmiyordu ki hayat tesadüfler üzerine kurulmuştu! Şaşkınca yaptığı bir yanlış anlaşılmanın, hayatının merkezine bomba gibi düşeceğini ve ona en olmadık anda dönüp, göz karpacağına... Elbette ki bilemezdi!

Öte yandan Arda'nın hayatta yalnızlığını paylaştığı, kafasını dinlediği, ender yerlerden biriydi bu bank! Annesinin küçük çocukken getirip oturduğu o, oynarken kendisinin de kitap okuduğu kadim yer... Onun mazisi için anlamı büyüktü: her Cumartesi sabahı gelirlerdi buraya, babası da iş çıkışı alırdı onları. Buraya gelince annesinin hâlâ yanında kitap okuduğunu hissediyordu. Kulağında onun kitap sayfalarının hışırtıları, benliğinde silikleşmeye başlayan mutlu gülümsemesi duruyordu. Arkasını her döndüğünde, onun melodik sesini duyuyor, her an "Gel oğlum, terlemişsin" diyen zarif sesini zihninde meysus bir nakarat gibi anımsıyordu. Mutlu ve huzurlu bir çocukluğu olmuştu. Ta ki o güne kadar! Hayatlarını müthiş bir ıstırapla yerle yekşan edip, geleceğe dair tüm renklerini hunharca katettiği, onu dipsiz karanlıkların ardına iten, o elim olaya kadar...

Yine bir öğle vakti canı daraldığı için kendisini buraya atmıştı. Sıkıcı toplantılardan, yanından ayrılmayan yalakalardan, susmak bilmeyip arsızca dil kuran kaşarlardan kaçmıştı... Onlar ne sanıyorlardı? Görmüyordu Arda... Kördü! Kördü ama aptal değil!

Her ötüne gelen, pastadan büyük bir dilim koparma telaşındaydı. Arkasını döneceği ailesi dahi yoktu. Timur'u saymazsa... O başkaydı. Kadim dostu. Oysa Arda'nın hayatında gittiği yerler de, konuştuğu insanlar da sınırlıydı. Toplumdan kendisini soyutlayalı çok olmuştu. Toplum kendini ona çok güzel empoze etmişti. Hayata kırgındı! Ne o çok güvendiği arkadaşları eskisi gibiydi, sadakat timsaliydi, ne de o artık eski Arda'ydı! Tanıdığı ikiyeiştirli insanlar, hep menfaat için yanında bulunuyorlardı. Onun hayatı karanlıktan ibaretti ya, bilmez, anlamaz, kavrayamaz sanıyorlardı. Çıkarıcılar!

Aslında gözlerini kaybettiğinden beri bazı duyuları daha bir kuvvetli olmuştu... Altıncı hissi hayli fazla çalışıyordu. Sekiz yıl önce geçirdiği hazin kazada, annesini ve babasını kaybetmişti. O gün cehennem yaşadığı gündü: Evlerinde oldukları hafta sonu doğalgaz patlamış, onlar sonsuzluğa göçerken, o da gözlerini kaybedip karanlığa göçmüştü. Ne acıydı ki, hayatta en çok ihtiyacı olacağı şeyleri o gece kaybetmişti. Şimdi oturduğu bu bankta unutmaya başladığı denizin rengini hayal ederken, kuşların neşeli cıvıltılarını senkronize bir ahenkte dinliyordu. Sakinlikle ve ailesi yanında gibi... Hazin son, hayatındaki tüm sevdikleri gibi, renkleri ve rüyalarını da alıp gitmişti. Artık hep karanlık vardı yanında. İçini dipsiz dehizlerin sardığı insafsız kör karanlık... Sessizlik, huzur, onun istediği tek şey buydu. Ta ki yanına oturan kadın, cırtl cırtl isyancı sesiyle, tüm huzuru mistik bir çemkirmeyele kaçırana kadar. Kocaman kaos çenesiyle, ortalığa öfkeyle ayarsız ayarsız bağırıp duruyordu. Bir müddet bekledi sinirli kadını öfkesi diner de, yanından kalkıp gider diye. Ama kaçaron kadının ne kalktı, ne de o koca ağzı sustu. Başı zaten çatlayacak kadar ağrıyordu, bir de tanımadığı bir kadının, eşsiz repertuara sahip olan küfürli dırdırını dinleyemedi.

Genç kız oturduğu bankta bacağına değen uzun parmaklar ve üstünde gezinen kuvvetli ellerle -ki o eller şaşkın bacağına duralayıp duruyordu ve öyle bir yere temas etti ki... Aman yarabbil- yerinden ürpererek sıçradı. Kalbi sepete kapatılan bir kobra gibi dışarıya fırlarcasına atıyordu. Dehşete kapılarak olduğu yerde şok geçirdi. Bakışlarını yana çevirip, gözleri şaşkınca irileşerek bön bön baktı. Adamın biri bacağı yetmemiş, mabedine dokunmuş, bu da yetmemiş gibi edepsiz kara gözlerini de göğüslerine dikip, arsızca utanmadan bakıyordu. Akluma mukayyet ol ya Rab!

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye gürledi, tüm hiddetinin sardığı öfkeyle titreyen sesiyle. Elleri titriyordu korkudan! Elindeki telefonu indirip, sinirden kısılmış mavi bilyeleri andıran gözlerini adama hiddetle dikti. Öfke tüm vücudunu kontrol altına alırken, sinirden derin derin nefesler alarak iradesini denetlemeye çalışıyordu. Zaten her şey zorken, bir de adamın biri güpegündüz onu el fetişiyle taciz ediyordu. Ne vahim durumdu! Hem de umuma açık yerde, açtıkcası açığa yapıyordu bunu!.. İç sesi dalga geçiyordu genç kızıla:

'Sanki bu için gecesi gündüzü var!'

Adam oturduğu banktan iri bedenine göre, seri bir hareketle kalktı. Ağzının içinde huysuzca sokranıyordu. Sert yüzü ifadesiz, gözleri donuktu. Ancak gözleri, hâlâ kuzun göğsünde öylece fütursuzca takılı duruyordu. Geriden gelen tok sesiyle "Özür dilerim Bayan! Yanlış..." Elini yanına atıp istediği şeyi ararken, "Bakın Bayan, yanlış anladınız, ben sadece bastonumu al..."

Sanki üzerine çöl havası üfleniyordu mistik bir uğuldamaya hâlinde. Kız utancından ve öfkesinden kopkırması olmuş, yanıyordu.

Hazal yüzünü buruşturdu bu seviyesiz insana. Adamın yüzüne baktıkça, hem korkuyor, hem de müthiş bir öfkeyle çıldırıyordu.

"Sus sapık! Bana hangi hakla dokunmaya cüret edersin?" dedi büyük bir özgüvenle. Gözleri ifritle karardı. Bir de ada-

mın hâlâ edepsizce aynı yere bakmasıyla, daha fazla dayanamadı. Hiddet kuşanmış cırtl cırtl isyankâr sesiyle "Bak hâlâ nereye bakıyor? Yüzüne bakan da seni adam sanır. Elini salısan, ellisi gelir bu suratla sana. Sapıklık yapmana ne gerek var" diye çemkirdi.

O bağırdı, adam milim kıpırdanmadan tam önünde ifadesizce dikildi. Bedeni adamın bakışlarıyla ürpererek titredi. Tüm uzuvları buz kesti. Tüyleri diken diken oldu. Hazal gözlerini kapadı kısa bir an, laçlaklaşan sinirleri devrelerini yakmak üzeriydi. Allah'ım bir de durmuş sapığın birisine ahlak dersi veriyordu. Gözlerini araladığında onun hâlâ gözlerini çekmeden, aynı yere edepsizce baktığını fark edince, cırlıcaasına "Ya sen hâlâ arsız arsız nereye bakıyorsun, çek gözlerini onların üstünden? Oyduurma bana gözlerini manyak!" dediğinde artık dayanamayarak, çamaşır ipi gibi gerilen bedeniyle, ellerini yumruk yaparak tehditkâr bir biçimde adamın üzerine attı. "Lan seni gebertirim ben! Bakma artık oraya."

"Bakın hanımefendi! Ben size bakmıyorum... Şu anda nereye baktığının da farkında değilim zaten!" Genç adam yana doğru bir adım attı. Uzun boyuyla olduğu yerde dikildi ve yönünü sesin geldiği tarafa çevirdi. Fakat o kadar sakın ve doğaldı ki hareketleri, şüphesiz sağlıklı bir insanı çağırıyordu. Kendinden emin bir duruş, özgüveni yerinde bir ifadesi vardı.

Hazal sinirli bir adımla öne atıldı. Tam adama saldırmıyordu ki bir çift kaslı kol, onu belinden yakalayıp geriye çekerek kabaca durdurdu. Kız korkuyla çığlığı bastığında, ayakları yerden çoktan kesilmişti. Genç kız şimdi çıldıracaktı. Öfkeyle sıçrayarak, korkuyla cırladı. Bir değil, iki miydi bunlar? Aman yarabbi! Bir sapık çetesine mi çatmıştı? Ya kaçırırlarsa? Ya adamlar kötü emellerine onu alet edip, tek kullanımlık bir çorap gibi bir köşeye atarlarsa? Kendini Necla Nazır gibi bahtsız hissetti. Arkasındaki adamın kaslı kollarından hırçın bir kedi gibi debelenerek kurtulmaya çabaladı. Ancak bu pek kolay olacak gibi durmuyordu. Adam bedenini mengene gibi sıkı

tutuyordu. O kollarda debelenip durması yetmezmiş gibi, bir de her fırsatta öne doğru kollarını uzatıyor, karşıdaki adama tehditkâr hareketlerle atlıyordu. Dehşete kapıldıkça, kolları, bacakları, babası tarafından parktan isteksizce eve götürülen basiretsiz bir çocuk gibi kıpırdanıp duruyor fakat bir işe yaramıyordu. Elini atıyor, kolunu uzatıyor ama yok, ulaşamıyordu. Bağırmaya başladığında, adam ağzını etli elleriyle kapamış, kızın kalbi bedeninden firar edip fırlayarak giderken, gözleri irice açılarak korkuyla yaşarmaya başlamıştı.

Bari birisini parçalasaydı! İpsisak olmuş buğulu bakışlarını yardım dileriz gibi etrafa dolaştırı. Sote bir yer olduğundan, ağaçların gölgesinde kalmışlardı. Adam elini ağzından çekerken, kaba bir şekilde bağırmaması için uyardı.

İçindeki çarçaron kıızı ortadan kaldırmak için geç kaldığını anladı. Çünkü şirret bir korku, her nasılsa içinde o hâkimiyetini kurmuş ve bütün uzuvları öfkelerin kölesi olmuştu.

"Yeter bırak beni. Siz grup kurarak, Saadet Zinciri gibi sapıklık mı yapıyorsunuz? Bırak!" Başını salladı. Cıgerlerine çektiği tüm nefesiyle derhal çığlığı bastı. Ama çığlığı yammı kaldı. Ağzı yine kabaca kapanmıştı. Eline bir geçirse mahvedecekti ikisini de, lâkin kendini kurtaramıyordu ki bu eylemine soyunsun. Gerçi hâlâ arkasındaki adamı görememişti, ama bu adam da kim oluyordu da onu durduruyordu?

Adam kulağının dibinde, ağzını açacağını söylediğinde, kızın kabullenen iç çekişleri öfkeliydi. Bu işin peşini bırakmayacaktı. Adam ağzını elinden çekti ve "Adı sapıklar... Sizi geberteceğim aşaklık herifler! Sizi mahkemelerde süründürecekim. Bana dokunduğunuz her bir parmağınızı tek tek kıracağım. Oradan bakınca dokunmak serbest mi yazıyor üzerinde pislikler? Bırak beni." ağzı yine kapandığında, bedeni sertçe sarsılırken, kulağına gelen tok sesle irkilerek titredi.

"Hanımefendi durun artık! Eee, yeter bir dinle be kadın!" Arkasındaki adam kollarını daha fazla sıkarak nefessiz bıraktı. "Aaa, yeter be kadın sus artık... Durun dedik bir dinleyin be!"

Ağız kapalı, bedenini sıkıca kavranmış Hazal, daha ne olduğunu anlayamadan, adamın kollarındaki mendenen kurtulmuştu. Yani kenara savrulurken, gereksiz çöp poşeti gibi fırlatılmıştı. Genç kız dengede durmaya çalışırken de onu tutan adam, tüm ezici hükmediciliğiyle karşısında belirdi.

"Manyak mısın be ruhsuz herif..." diye çıkıştığında korkuyla, "Az sonra nasıl bir ruh hâline sahip olduğumu göreceksin kaknem karı... Sus lan!" diye çıkıştı adam. Sesindeki boğuk ton tüm tüylerini ayağa dikmişti ve kız, 'şimdi sıçtkı!' kelimesini sesli bir şekilde kesinlikle söylemişti!

Saçı başı debelenmekten dağılmış, öfkeden yanakları kızarmıştı. Korkaklığını titreyen bedeninin arkasına saklamaya çalışan Hazal, gözlerini adamın üzerine hiddetle diktiğinde, küçümseyen gözleri titreyerek ırıldı. Tabansız değildi, sadece her kız kadar korkaktı! Kocaman devasa boyu ve biraz fazla, bodyguard gibi bir adamdı bu ayı, nasıl korkmasın? Hatta tumanına dolduramaması büyük başarıydı. Yutkunduydu. Üzerine giydiği siyah takım elbisesi ve keskin sert yüzüyle ürktüresi yaratık üzerine doğru bir adım attı. Geriye doğru sarsakça gerilerken, Şirinler şehrine düşmüş devle savaşı gibiydi. 'İşte şimdi gerçekten sıçtkı!' İri yarı adam sert bakışlar attı. Ardından o bedene yaklaşmayan apansız bir kıvraklıkla, ona aldrmadan hızla ileride sessizce dikilen patronunun yanına... Yerdeki bastonunu aldı. Genç adamın eline verirken de endişeli sesiyle "Arda Bey, iyi misiniz?" diye mesafeli bir tonda sordu. O ana kadar geride duran Arda, dişlerini sık maktan çenesi ağnyarak, eline bastonu bir hışım alıp, "İyiyim, Salih. Bayan beni yanlış anladı. Ona durumumu izah eder misin?" derken tok sesi kesin bir öfkeyle kendini ifade ediyordu.

Hazal gözlerini kısarak, "Sen de kimsin be?" diye sordu.

Arda, bastonunu açıp üzgünce önünde sağa-sola sallayıp bir şey var mı diye anlamaya çalışıyordu. Alışmıştı artık bu gibi durumlara. Toplumda ne yemek yiyebiliyor ne de fazladan zaman geçiriyor olmuştu. Tabii bu sapıklık olayı ömrü hayatında ilk defa başına tesadüf ediyordu, o ayrı!

"Salih... Bir an önce arabayı hazırla, gidelim buradan. Yoksa kendimi tutamayacağım..."

Onun direktifleriyle kuşkuyla kapılan Hazal, derhal öne atılıp, adama birkaç adımda yaklaştı. "Bak sen... Sapığımız kendisine koruma tutmuş. Demek siz mesleğinizi bayağı illettiniz! Vay canına... Sapıkların koruması var öyle mi? Sizi literatürlere ilk olarak kaydettireceğim. Tabii mahkemeden tescilli olarak..." Gözlerini kuşkuyla kıstı. Numaracı adama hiç ama hiç inanmamıştı. Bir kere gözleri hiç kör gibi bakmıyordu. Kesinlikle çok güzeldi! Yüzü de çok farklıydı. Ona zerre inanmadı. Yakışıklıdan kör mü olurmuş? Adamın kendine güvenen küstah duruşu da, öfkesini tetikleyerek hafif bir meltemle yerle bir ediyordu iyimser yanını. İçinde resmen fırtına çıkıyordu. Böyle kör mü olurdu?

Adam kıpırdanunca "Hop! Hop! Koruması olan sapık, hiçbir yere gidemezsin. Polis çağıracağım" diye hiddetle diretince, genç adam bir hışımla kıza döndü. Adamın üzerine atlamaya çalışan bir kaplan gibi hurslandığını hissedince, zaten olmayan akıyla beyaz bayrak çekti ve teslim oldu. Titreyen bacaklarıyla ürkekçe bir adım geriledi.

Arda, derinde iç gerip sabırlı olmaya çalışarak, kendisini sesin geldiği yöne çevirdi. Her ne kadar gözleri olmasa da, kulakları çok keskindi! Ne duyduğu sesi unutuyor, ne de hislerine kulak tıkıyordu. Hiddetten kasılan bedenini kasarak, kendiyile irade savaşına girişti. Yoksa bu dil yumağı, felaket tellalı kadının gırtlakını sıkabilirdi.

"Bakın hanımefendi..." dedi dişlerini sıkarak. "Sadece bastonumu arıyordum... Elim size kazara denk geldi. Bilemezdim sizin bir yerlerinize dokunduğumu!"

Kız tükürüğüyle katledildi bu sözle. Küstah adam dokunduğu yeri, bir de arsızca söylüyordu! Şeyne dokunmuştu! Lanet olsun!

Yanında biten Salih genç kıza tepeden azametle bakarak, başını salladı. Kabaca vurgulanan, kalın sesi genzinden geli-

yordu. "Hanımefendi, düzgün konuşun. Arda Bey sandığınız gibi birisi değil, sizi temin ederim!" patronun yanına geçti. İri bedenıyla sanki onu korumak ister gibi kendini ona siper edip, kızgın kadının gazabından korumaya çalıştı. Ne şirret şeydi bu ufaklık!

Oysa onun bu hareketi, kızı öfkeliyordu. Elleri yanunda yumruk oldu. Ne sanyordu, üzerine atlayıp tırnaklarını yüzüne geçireceğini mi? Ah, elbette öyle yapmak istiyordu. Ama önce... Hazal elindeki telefonla uğraşırken, bir eli ile de saçlarını geriye çekiyordu.

"Sen sus sapığın koruması! Derdini polise anlatırsun artık, ben sizin gibileriyle uğraşamam. Sizinle devlet uğraşsun, mahkeme uğraşsun... Arsızlar! Biliye yenildim bugün, birisine daha yenilmeye niyetim yok!"

Ne bu? Yakalanınca kaç kurtul taktığı mı? Böyle mi sıyrılıyorlardı işlerinden? Kör numarasıyla mı? Valla akılcıca, şeytana pabucu ters giydirilerdi! Gözlerini sapık dediği yakışıklı adama çevirdi! Usulca yürümeye çalışıyordu adam. İyi numara yapıyordu. Birden öne atılıp kollarını açarak "Hey sen, nereye gittiğini sanyorsun, olduğun yerde kal!" diye cırladı. Telefonunu silah gibi iri bedene doğrultmuştu. Vuracak gibi! Ve bunu fark edince derhal kolunu geri çekti. "Hiçbir yere gidemezsin! Bu yaptığını sana ödetmeden olmaz. Eğer bana zarar vermeyi denersen..." Elini saçlarına atıp kurcaladı. "Denersen seni Emniyet Amirî ağabeyime söylerim." Ah, iyi sallamıştı! "Babam da komiser!" Yalanları, palavra fabrikasının fiyatı üretmiyordu!

Bıkkınca soluyan Arda, omuzlarını sıkınca düşürüp arkasını döndü. Daha fazla dayanamadı bu çok konuşan dil yumağına ve sabrı tükendi. Ellerini yanında öfkeyle açıp kaparken, "Konuşmanıza dikkat edin! Size sapık olmadığımı izah etmeye çalışıyorum ama siz, o koca ağzınızı kapayıp bir dakika dinleme zahmetine bile katlanamıyorsunuz. Ne çene kardeşim, insanı yaşamdan soğutur... Körüm hanımefendi, kör! Sapık değil. Sadece kör!"

Hazal yerinde huzursuzca kıpırdanıp duyduklarına inanmamış, genç adama bakan gözlerini irice aralamıştı. Kısa bir an kuşkulanan mavi gözlerinin içindeki hareler, inanmayarak büyüdü. Öfkeyle harmanlanarak parladı. "Ne?" dedi hayrete düşerek. "Şimdi de eveze mi oldum?" O kadar sözün arasından bunu seçmişti! Bir de inanamayarak inlemişti.

Allah'ım, yanına çanta almamakla nasıl bir hata yapmıştı. Çantasıyla yüzünün gen haritasını çıkarıp, post-it gibi damgalamak istiyordu. Genç adama doğru bir adım daha atıp, başını geriye atarak yüzüne tam bir özgüvenle baktı. "Seni gebertirim, elimden kimse alamaz manyak." Aslında bu hâli (yilesine komikti ki dağa kafa tutan kırlangıç gibi biçare duruyordu.

Ya burada bir Allah'ın kulu yok mu, güpeğündüz tacize uğruyordun, kimse bir şey demiyordu? Hepten mi namus fukarası olmuştu memleket?

Öte yandan yanından geçenler onlara bakıp, sanki açık hava tiyatrosu oynuyor gibi gülüyordu. Yarabbi tüm ülkenin mi şaşıp kaymıştı? Oysa o sırada millet, daha çok bir aşık kavgası sandıklarından gülmeye geçiyorlardı. Daha fazla dayanamayan Arda, kaba sesiyle sinirle güldü.

"Kapa çeneni kadın. Sana kaza dedim. Senin çırpı bacaklarını ne diye elleyeyim, manyak? Ellenecek bir şey yok ki ortada."

"Bana bak, şimdi de bacaklarımı mı beğenmiyorsun?" Bir adımda genç kıza yaklaşıncı, Hazal öfkeli heybetli görünümünden pısrıkça bir adım geriledi. Elindeki telefonu yine ortaya koyarak medet umdu. Bu takoz telefonun bir gün işe yarayacağını biliyordu. Araba tekerine konmasa da kafa yarabilirdi.

"Kapa o koca ağzını, taciz etmedim ama memnuniyetle ağzını ufalayıp, bacaklarını kurabilirim. Bu da ammeye hizmet sayılır... Gerekiz ses kirliliğini engellemiş olurum..." Başını omuzlarının üzerine yıkıp dişlerinin arasından güldü. "Salih, hadi arabayı çalıştır... Geri zekâlıyla konuşma pratiği yapacak havamda değilim..."

Elini cebine attı. Çok idamesinde donan Hazal bunu görünce gözleri oraya kayd ve korkuyla bir adım daha geriledi. Ah, lanet olsun bu adam ne yapıyordu? Hazal onun bir sprey, bir tabanca, hatta bir taş bile çıkaracağını korkuyla umarak kalp atışlarını durdurup, Kelime-i Şahadet getirirken, adam gümüş bir kart tabakası çıkardı. Zarif parmakları kapağını el yordamıyla açtı. Yoksa içinden uyutucu bir toz mu çıkacaktı? Nefes almayı kesti. Ama adam içindeki kartlardan birisini seçsin geldiği yöne uzattı.

"Bu benim kartım. Üstünde sadece bana ait olan özel numaralarım var. Bunu polise verirsiniz. Böylece ben de sizle değil, beni anlayacak mantıklı kişilerle muhatap olurum... Sizinle daha fazla uğraşamam. Marfem beni dinlemeye niyetiniz yok, fikrinizi değiştirmeyeceğiniz de belli, size iyi günler."

Ukala adam arkasını dönüp giderken, sap gibi kalan Hazal arkasından ağzı bir kariş açık, donmuş vaziyette bakıyordu. Adam bir de numarasını mu bırakmıştı arasın diye? Yok artık! Hem de yüzüzsüzce ara demişti polisleri! Ne biçim sapık bu? Yüzünün güzelliği beş para etmezmiş. İstese kadınları dize getirecekken adam, manyakça sapıklık yapıyordu! Gözleri adamın üstündeki eski deri monta odaklanmıştı. Aptal! Bu nasıl işti böyle? Hazal daldığı kuyudan çıkıp akli başma geldiğinde adamın peşinden koştu ama araba çoktan hareket etmişti. Kaçırılmıştı onu. Sinirle elindeki karta baktı, onun numarası elinde duruyordu. Tabii onusa! Avucunun içine aldı, sıkıca sıkı kartı sanki sinirini ondan alır gibi ve kaldırıp bir kenara tiksintiyle fırlattı. Zaten başı dertteydi, bir de mahkeme uğraşamazdı. Giden arabanın arkasından olduğu yerde tepinerek bağırdı, sanki ne işe yaradıysa?

Az sonra akli başına gelmeye başlayınca, kafasını hırsla fırlattığı kâğıda çevirdi. Hızlı adımlarla söylenerek yanına gitti ve onu yerden alıp açmaya başladı.

"Eğer onu polise veremeyeceğimi sarıyorsa aldanıyor demektir."

Yolun karşısına geçip bir taksi çağırdı ve Bostancı Polis Karakolu'na gitti. Derdini anlattı komiserine. O da hakkmda şikâyetle bulunduğu için işlem başlatıp, adamı almaya iki polis görevlendirildi. Aradan sıkıntılı bir yarım saat daha geçtikten sonra, komiserin telefonu çaldı. Yaşlı komiser telefonla görüşürken, Hazal'a dönüp "Kızım adam gerçekten görmüş... Ne yapalım, getirtelim mi?" diye sorunca, genç kız tokat yemişçesine şaşakalıp, afallayarak birkaç saniye donmuştu. Üstündeki şaşkınlığını atınca, üzgünce kafasını olumsuz anlamda sallamıştı.

Vicdan azabı çekiyordu şimdi de. Kahretsini! Aslında öyle bir insan değildi ama o gün de her şey üst üste gelmişti. Sıkıntıdan yedtiği turnaklarıyla midesinde kuleler dikmişti. Öfkeliydi! Sinirliydi! Ve biraz fevri davranmıştı! Nasıl yapabilmişti bunu? Hem de adam gerçekten körken! Lanet olsun! Kafası ve bedeni öyle pert bir durumdaydı ki yerinden kumıldamayı bile akıl edemiyordu. Bu şeyler neden durmadan onun başına geliyordu? Gerçekten kör bir adama sapık diye hakaret etmişti. Ama adam köre hiç benzemiyordu ki. Hem çok iyi giyimli, hem de çok yakışıklıydı! Bir kere gözlerinin de çok güzel olduğunu ayrımsadı!

Kahretsini! Yakışıklı olduğunu hangi ara anlamıştı?

Tutsak kelimelerin esareti büyük olmuştur...

İKİNCİ BÖLÜM

*"H*azal kızım, hadi kalk..."

Bunu söyleyen 55 yaşlarında tombul, fazla uzun boylu olmayan, yaşına göre yüzü güzel ve yüreği kocaman kadındı. Hazal duyduğu sese tepki olarak başının altındaki yastığı, kafasının üzerine çekti. İnatla, yatağa iyice gömüldü. Tüm gece ders çalışmış, kafası İTÜ'nün kalorifer kazanına dönmüştü. Bir de gözlerine vuran şu dik gün ışıkları, beyrünü matkap gibi deliyordu. Çekilmeyen çilesine, annesinin şefkatli sesi, eziyet enstrümanı ezgisinde kulağında çınliyordu. Gözlerini kısarak açıp "Anne ya!" diyerek annesine acıtasyon yaparak, veryanın etti. Kaşlarını yapay bir hüznle çatıp, kadının içindeki küçük vicdanı yerinden hoplattı. Ama kadın aldırmaksızın yastığını çekirtmeye başlayınca, uyku mahmuru sesiyle pikenin altından boğukça söylendi.

"Anne lütfen rahat bırak, yatayım."

Yaşlı kadın kızının kafasındaki yastığı kenara çekerek, saçlarını merhametle okşadı. "Ama anneciğim, bugün iş görüştür var. Hani erken uy..."

Kadının lafları ağzında donarken, Hazal yerinden fırlayarak kalktı. O andaki hâliyle gözünü bile açmadan üstündeki tişörtü çıkarmaya çalıştı. Başından hızla aşımaya çabalarken, diğer yandan pijamasını da çıkarma çabasındaydı.

"Anne bu şimdi mi söylenir, ya geç kaldıysam?" derken bir taraftan da esnemeye devam ediyordu. Ama üstünden çıkaramadığı tişörtüyle önce kafasını camın kenarına vurup inledi, ardından bacasını komodine çarpıp edepsizce küfredti.

Annesi Selin Hanım, yatağının çarşaflarını toparlayıp, başını sallayarak cama doğru yürüdü, camdan aşağı sarkıtıp silkeledi. Yatağa geri yaklaşırken de "Korkma annem daha saat var, ben seni erken kaldırdım henüz saat 7.00" diye itiraf etti.

Annesinin göğsünde yükselen ufak bir hırıltı duyduğunda, bunun gülmeye delalet olduğunu fark ederek şaşırda. Oyuna gelmiş, beş-on dakikalık uykusu da sabote edilmişti. O, bu durumda gülüyor muydu yani? Bunu teyit etmek için başını kaldırdığında, annesi sinsice kıkırdıyordu.

Hazal gardiobunun karşısına oflamlarına, ağrıyan bacağı, zonklayan şakağı eşliğinde geçip, önceki gecenin ayarladığı kıyafetlerini askadan aldı. Kıyafet askasını da dolabın düğmesine astı. Ufakık düğme bu yükü taşıyamayıp yerinden çıkınca, annesine çaktırmadan onu takmaya çalıştı. Beceremeyince ortadan yok etti. Annesinin yanına gelip yanağına kocaman, suluspeken öpücük kondurdu.

"Annem benim... Kızım nasıl da tanırmuş da önceden kaldırırmış." Bir daha öptü annesinin yanağını. "Anne ben duşarıyorum." Saçlarını kurcalayarak arkasını döndü.

Yaşlı kadın yatağın çarşafını sermiş, pikesini düzeltiyordu. "Havlun üst çekmede annem, yeni yıkandı. Bir de sakın yere basma..." demeye kalmadan patırtı koptu ve yaşlı kadın başını salladı. "Yerler ıslak düşünce diyecektim. Yeni sildim."

"Sağ ol anne ya, çok erkencisin!" dedi inleyen acı ses.

Onun ailesi öyle çok varlıklı değildi. Bir dış sarımsak büyüklüğündeki evleri irili ufaklı... Şansa hangi odası büyük düşüyse orası salon, en küçük olanı ağabeyden arta kalırsa kızı oda oluyordu. Hazal 30 yaşında bir ağabeye sahipti. O yurt dışında yaşıyor, Hazal Allah'a bol bol dua ediyordu: "Allah'ım işi gücü rast gitsin, nasibi bol, oralarına yakın, bana uzak olsun!"

Yani Hazal tekne kazıntısı diye tabir edilenlerden olarak, yanık yırtık yerinden kalandı. Annesi ona otuzun üstündeyken sahip olmuş, ailenin kıymetlisi ama pırlanta değil, abisinin tabiriyle Bezelye Beyinlisi, babasının gözbebeği değil, yalnızlık çektiği zamanlarda karşısına alıp hayat dersi verdiği Şamar Oğlanıydı!

Genç kız banyodan çıkmış, saçlarını kurulumuş, üzerini giyiniyordu. Giyinme işi bitince aynanın karşısına geçip, hafif makyajını yaptı. Bugün iyi bir intiba bırakmak istiyordu. Ne de olsa iş görüşmelerinin ilk günü önemliydi. Yok öyle, 90-60-90 bedene sahip olup, ful mini giyip, üstten ön düğmelerini açarak kazanmamıştı bu işi. Baba vetosuna karşı, amca desteğiyle! İş bitince kendisini inceledi. Uzun boylu Hazal, öyle fazla zayıf olmayan vücuduyla kadınsı hatları içerisinde saklıyor, orantılı dişiliği bedeninde barındırıyordu. Öyle çok gösterişli değildi bedeni ama bazen dikkat çekici olabiliyordu. Vücuduna göre ne büyük ne de küçük olan göğüsleri, en azından vücudunu alımlı kılıyordu. Upuzun sarı saçları boya falan da değildi ama şu anda bakımsızlıktan biraz mısır püskülünden halliceydi.

Bu saçlar Allah vergisiydi! Sarışın olmasına rağmen koyu kahverengi hilal kaşları, gözkapaklarını yelpaze gibi kuşatan koyu kumral uzun kirpikleri ve engin denizlerin yanında sönmük kaldığı yeri ve göğü bir araya alan gözleri, yüzüne göre orantılı pembe ufakık dudakları vardı. Her güzelin bir kusuru olmuştuk ya, onun da kusuru vardı elbet: Burnu! Çengeli andıran hafif uzun burnu, yüzünün tüm güzelliğini gizliyordu. Yani ona göre öyleydi keza -bu ayrıntıdan pek haz etmiyordu.

Zaten erkek arkadaşının olmamasını da hep buna bağlıyordu. Yoksa hırçın tabiatı, bebek gibi nuzmuz davranan annesi, kazma ağabeyi, dedektif babasına değil yani!

Aslında öyle fazla büyük değildi ama yine de kalp şeklindeki güzel yüzünde, emanet bir Pinokyo idamesinde duruyordu ona göre. Zengin olursa, ilk olarak onu elden geçirecekti. Çevresinde onu beğenen erkeklerin sayısı çok azdı.

Onlar da ya zekâsından, ya da güzel kalbinden etkileniyorlar, babasına ve ağabeyinin ağına takılıp geriye tepiyorlardı. Çok zeki. Eh biraz da çatal dili fazlaydı. Bazen tutamıyordu dilini.

Herkes gibi bazen inatçı, bazen de uysaldı. Bazen çımarık, bazen de ağırbaşlıydı. Bazen meraklı, bazen de umursamaz. Ben yalan söylemem diyen, en büyük yalanları söyleyenlerden değildi. Bazen pembe yalanlar söylerdi elbet. Herkes kadar dedikodu yapar, herkes gibi kulak kabartırdı. Ama bir huyu vardı: Doğrucu Davud'un tekiydi! Ah bu huyunu bir o değil, hiç kimse sevmeydi. Annesi hep "Senin dilinde kemik yerine kas var, daha çok çalışın diye... Dilin kopsun e mi?" diye dalga geçerdi.

Son kez kendisine bakıp ders masasının üstündeki çantasını da alıp salona geçti. Annesiyle babası, yılların alışkanlığını bir türlü bırakamamışlardı. Erken kalkma alışkanlık değil, onlarda ritüeldi.

Kahvaltı masasına yaklaşıp, babasının yanağma sulusepken sesli bir öpücük bıraktı.

"Günaydın baba."

Yaşlı adamın yaşını göstermeyen uzun boyu, zayıf yapısı, hafif göbeği vardı. Yüzünü kızına çevirdi. Yeni uzamaya başladığı belli olan, hafif kır sakallarını okşarken gülümseyerek "Günaydın çitlembik" diye göz kırptı. Genç kız servis tabağına birkaç dilim peynir aldı, birkaç dilim de patates kızartması... Aceleyle onları yemeye çalışırken, annesi ona yine kaşlarını çatarak, şirret kadın pozuna bürünerek baktı.

"Kızım o kadarık la mı doyacaksınız?" Kaşlar yine çatılıydı.

Hazal başını salladı: "Şu kadarık mideye, bu kadarık anne!" Tabagındakileri hızla ağızına atıp, yutkundu. Peçetleyle ağzını silip masadan kalkarken annesine, o güneşi kuskandıran gülümsemesini sundu. "Bu kadarı kâfi anneciğim, heyecandan iştahım kaçtı."

Kenan Bey, kızına bakarak sitemle yüzünü sallandırdı. İhtimali düşük olsa da belki biraz çalışacağı için, hoşlarınısı gibi duruyordu.

"Kızım paraya ihtiyacımız yok ki; neden ille de çalışmak istiyorsun? Bak Allah'a şükür maaşımız yetiyor da artıyor."

Hazal meteliğe kurşun atmadıklarını, az da olsa kendi yağlarında kavrulduklarını biliyordu tabii ama babasının bilmediği, onun kendini kanıtlama çabasına girişim yapmasıydı. Çantasını başından asırırken bir taraftan da konuşmaya çalışıyordu: "Baba sorun para değil ki. Sorun öğretilmiş ofiste çalışmam, okuyarak öğrendiklerimi tecrübeli mimarların yanında geliştirebilmem... Biliyorsun bu iş için Cemil amca'yı çok zorladım, o da işe aldırma için çok uğraştı. Anneciğim dua et ve habacığım hani şans öpücüm? Hep sen mi bana diyecektin işe giderken, şimdi de ben istiyorum öpücük."

Çok değil yarım saat sonra Hazal büyük holding binasının önünde taksiden indi. Kafasını kaldırıp devasa yapıya iç geçirerek baktı. O tuhaf ütöpik hayallerden kesinlikle kurmadı! Böyle romantik hayaller kurmak, bir tek içindeki o pembe balonlu çocuğa aitti. Ve Hazal her anlamda o çocuğu alt etmesini başarmıştı.

Elini üstünde dolaştırdı. Üstünde evin köşesindeki maaşazadan aldığı etek- ceket ve beyaz kısa kollu gömlek vardı. Saçlarına dalgalı fön çekmiş, rüzgârda uçuyordu. Ceketini düzeltip son kez saçını yokladı, derin bir nefes alıp binadan içeri girdi. İstanbul'un bunalımcı sıcak havası ve caddede öten araba kornaları binaya girdiği an kesildi ve yüzüne doğru serin hava ferahça üfledi. Parlak, kaliteli granitlerde kendine bakıp, şeklini şemalini kontrol etti. Sanki aynanın üstünde yürüyormuş gibi, saydam ve pürüzsüzlerdi. Tedirgin bakışlarını içeride gezdirdi. Ona bakan güvenliklere kafa sallayıp selamlaşırken, sakın adımlarıyla etrafına bakınarak danışmanın yanına yaklaştı. Masanın ardındaki genç kadına gülümseyerek dikkatini çekti. Resepsiyoncu kadın nazik bir biçimde burada hangi sebeplerden ötürü bulunduğunu sorduğunda, Hazal "Ben Cemil Bey'i görmeye gelmiştim, THE GREEN WORD şirketinde müdür" diye usulca bilgilendirdi. Genç kadının bilgisayarın ekranına bakıp emin olunca, tekrardan kafası-

nı çevirdi. "Hazal Hanım mı?" diye teyit istedi. Oysa genç kız, 'Hayır. Hazal Kaya' demeyi ne kadar istediğini fark etti.

"Evet, Hazal Atmaca!"

"Şirket bürosu onuncu katta, sağdaki asansörle oraya çıkabilirsiniz efendim. Direkt çıkıyor."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim, iyi günler."

Hazal asansörle kadının söylediği kata çıktı. Camdan asansör, tüm girişe hâkimdi. Burası tek bir şirketin değil, birden fazla şirketin bulunduğu rezidanslardan dı. Asansörden çıktığında aramasına gerek kalmadı. Tek bir cam kapı bulunuyordu. Zaten girişte iki tane iri cam ağacının arasında, kocaman nüşahlarla şirketin de adı yazılıyordu:

THE GREEN WORD

Girişteki danışmaya aşağıdaki resepsiyon haberdar etmiş olmalı ki; kadın hemen öne çıkıp kibarca yönlendirmişti onu. Danışmayı geçince upuzun koridora geçtiler. Biraz çekinik, biraz heyecanlı aslında kalbi davul, solukları fırtına esashi. Usluça arşınları kaliteli granit zeminleri. Koridor boyunca da sağlam soltu büyük cam kapılar, jalousilerle kapatılmıştı. Belli ki her çalışanın kendine ait ufak bir ofisi vardı. Ufak dediği, her biri onların salonu kadardı! Beşinci kapıyı geçince, danışmadaki kızı baktı emin olmak için, o da tebessüm ederek kafasıyla onaylayınca, kapıyı tıklattı.

"Gel!"

Utana sıkıla biraz da çekingen tavırla Hazal, önce kafasını uzattı kapıdan içeri. "Ben geldim Cemil amca, müsait misin?" Ürkek bir çocuk gibi, haylazlık öncesi müsaade ziyaretindeydi sanki...

Göbekli tıknaz adam sandalyesini geriye ittirerek, ayağa kalktı. Kırmızı burnunun altından gülümseyerek, elini uzattı. "Hoş geldin Hazal, içeri gel kızım." Burnunun üzerine düşmüş gözlüklerini, işaret parmağıyla, seri bir biçimde geriye ötele. di.

"Hoş bulduk Cemil amca." Dudağının kıvrısını çekinikçe diğerlerinin arasına alıp, biraz duraksadıktan sonra "Şey... Yani Cemil Bey diyecektim, artık buranın çalışanı olduğuma göre, böyle hitap etmem gerekiyor sonuçta." Gözleri teyit ister gibi bir ukdeyle adamı tartıyordu.

Yaşlı adam yerine oturup otoriter yüzünü genç kuza çevirdi.

"Evet, kızım böylesi daha iyi." Centilmen bir edayla, önündeki koltuğu gösterdi. "Oturmak ister misin? Biz burada çalışanları, ağaç olarak kapıya dikmiyoruz..." Gözlerindeki haylaz ışıltılar onu gevşetmek istediğine delaletti.

Hazal o ana kadar ayakta dikildiğini fark etmemişti. Masanın karşısındaki kolhıca hanım hanımcık otururken, yaşlı adam konuşmasına devam etti: "İşin öyle kolay olamayacak Hazal, şimdiden söyleyeyim kızım. Sana ayakçı muamelesi yapacaklar başta, yani sen kendini kanıtlayana kadar. Çelme takıp, başında boza pişirecekler..."

'Allah'ım, derini yırtıp, kafanı da kızığa takacaklar de, tam olsun...'

"Kaça gidiyordun bu sene, üniversite bir mi?"

"Yok, dört... Son senem. Ben okula üçüncü sınıftan başladım biliyorsunuz... Yaşım küçük olsa bile, bilgilerim yeterli kadar var. Bundan kuşkunuz olmasın." Çok şükür, ayakta kalıyordu!

Hazal derince iç gerdi. Burası her ne kadar ferah döşenmiş bir ofis olsa da, şu anda evlerindeki banyo kadar ufalıyordu gözünde. Ah, kendinden geçip bayılacak şimdi heyecandan. Ellerini nereye koyacağını bilmiyor, gözlerini adamın yüzüne mi, yoksa masaya mı çevirse, karar veremiyordu.

Geriye yaslanıp humbl göbeğini görselle sokan adam, kızın bakışlarını oraya çekerken, "Ah, unuttum. Tamam. Bu daha iyi, zaten okulun tatile girecek. Yanlış hatırlamıyorsam, herhâlde bir ay sonraydı. Hem yaşı göstermiyorsun; daha olgun bir çocuk olduğumu biliyorum. Bu, senin avantajın olacak. Şimdi konuya gelirsek," Cemil Bey koyu gözlerini ciddiyeyle devirip, otoriter bir suretle masaya doğru yaklaştı. Kom-

şu suretinden soyutlanıp, tek kaşını havalandırıcısına ciddi bir bakış attı. "Bu şirketin mimarlarının hepsi ödüllüdür. Yani anlayacağın, sana çok faydaları olacak... Aynı zamanda bir birleriyle de hep bir çekişme hâlindeyler, daha iyisini çıkar- mak için... Yani ortada bir bizon savaşı var..."

"Evet...!" dedi genç kız ama anlattığı şeyden zerre anlamış değildi! Sonuçta öğrenecekti! Yaşlı adamın ağzından çıkacak kelimeyi, belli bir sorumluluk içinde ciddiyetle dinli- yordu. Hangi dildi bu?

Cemil Bey yerinden kalkıp pantolonunu çekti. "İyi o zaman, hadi seni çalışacağın bölüme götürüyüm."

Hazal kısacık bir an gözlerine baktığında, sanki ofise de- ğil, mezbahaya gidiyorlarmış gibi acıyarak baktığına yemin edebilirdi. Genç kız kucağına koyduğu çantasını alarak -kul- punu sıkıca tutmak suretiyle- onun yönlendirmesiyle ilerledi.

Az sonra geniş bir kapıdan içeri girdiler: Kocaman cam- larla çevrili ofiste, sadece dört tane masa vardı. İçeriye her yerini çevreleyen camlardan gün ışığı tam giriyor ve ferah bir ortam sağlıyordu. İki kadın, iki erkek mimar onlara dik- katle bakıyordu. Erkekler bir tarafta kendilerine bir saltanat kurmuş, kadınlar diğer taraftaki masaya geçerek harem kur- muştı. Sanki kendi aralarında cinsler arası kaos tipi savaş başlamışlar, ortaya da tüyünü dikmişler gibi bir sehpa koy- muşlardı.

Belli ki hemcinsler arası ittifak kurulmuştu. İyi de, bu sa- vaşta o hangi tarafta olacaktı?

Cemil Bey, ofiste bulunan herkesin dikkatini kendisine toplamak için ellerini çırpı. Mimarlar ayağa kalkıp dikkatle- rini onlara yöneltti.

"Arkadaşlar size yeni yardımcınız Hazal'ı tanıştırayım. Sizden ricam, daha tertipli ve disiplinli bir çalışma." Sesinde- ki iğneli ve uyarıcı tınıyı fark etmek için üstün zekâlı olmaya gerek yoktu. Ortam buram buram kinaye kokuyordu. "Uma- rım bu kez ötekilere yaptığınız eziyeti, bu kızcağızın üstünde

denemezsiniz! Zira bu sefer karşınızda, okul birincisi bir genç kız duruyor. Şimdi diyeceksiniz neden burada o zaman?... Kuşkuyla gözleri genç kıza baktı yaşlı adam. "Sahi sen... neden buradasın?" der gibi, kaşları havalandı. Bunu kendisi de anla- yamamıştı! Sonra biraz düşündü ve düşünceleri geliş güzel bir manevrayla geçiştirdi. "Onu hiçbir yere bırakmam. Keza o artık burada, bu şirkette yetişip, buranın çalışanı olacak. Ben öyle istiyorum!" Ah, buna ne ara karar vermişti?

Kadınlar, erkeklere ciddi bir bakış attı. Sanki etine budu- na dolgun bir piliz bulmuş kasap gibi gözleri parlıyordu. Ve 'O bizim' der gibi diş biliyorlardı.

Erkekler rahat bir hal alıp 'Siz çok beklersiniz' havasına büründü, kasaplık erkek işi idamesinde rahat bir duruş sağla- dı. Genç kız bu bakışlardan hiç hoşlanmamıştı o sırada, 'Ben- den şiş kebab olmaz' bakışlarıyla ortada tavuk gibi duruyordu.

Gözleri kısıldıkça kısıldı ve artık ince düz bir çizgi halini almış, nitekim bir şey anlamamıştı. Acaba bu Rezidansta deprem olur muydu? Olmuyorsa, Japonya'dan bir adet rica ediyordu. Ne yani gerçekten, hilkat garibesi gibi savaşın ortasında mı kalmıştı? Allah'ım onların gözlerinde gördüğü parıltı, savaş boyasını kuşanmış Kızıldenili görünümü değil, değil mi?

Sarışın olan elini kaldırıp kibirle "seni ilk ben diyeceğim" idamesinde "Merhaba, benim adım Mine!" dediğinde, diğer kız göğsünün altında bağladığı ellerini çözdü. Bu kadın biraz daha olgun duruyordu ama kibirliydi! "Benim adım da Esra." Köşedeki adam ciddi ifadesin: bozmadı. Boğazını temizledi. Sadece "Yalçın" diye elini kaldırıp çizimine geri döndü. Diğere ona sıcak gülümseyip, edepsizce göz kırptı. "Ben de Ber- kay." Yerine yöneldi. Ukala bir tipti, keşfedildi!

Hâsılı herkes selamlaşp işine geri dönerken, genç kız ba- kışlarını yanındaki yaşlı adama yalvarırcasına çevirdi. Yaşlı adam omzuna telkin edercesine dokundu. Hiçbir şey söyle- meden ofisten ayrılırken, Hazal ne yapması gerektiğini bil-

meden, sap gibi kapının girişinde kalakaldı. Zaten bu durumu fazla uzun sürmedi. Müdür ayrıldı, millet coştı. Sanki havaya atılmış yazı tura parası gibi, herkes onu kapma telaşına girişti. Nitelikli sesleriyle, bir üzerine atlamadığı kalarak, birden işe hürlendiler. Ya hep bir ağızdan bir şeyler söyleyip kendilerini işe buyurmaya başlıyorlar, ya da birden susup sap gibi ortada bırakıyorlardı.

Bu iş gerçekten çok zor değil, işkence olacaktı!

Saatler saatleri kovaladı. Akrebe küstü, yelkovanı zihninden çıkarmaya çalıştı. Şahane! Bu kelimeyi söylediğine Hazal'ı bin pişman ettiler: Zor mu olacaktı? Ah Allah'ım 'berbat' kelimesinin eş anlamlısı var mıydı? Artık işe başladığına hiç memnun değildi. Sabah uçarak geldiği yerden, şimdiki ayağa yanmış tazi gibi koşarak gitmek istiyordu.

Birinin dediğini, diğeri kabul etmiyor... Birine baksa, diğeri çağırıp onu yanında istiyordu. Her yanından iple bağlanmış kukla gibi, dört bir yanından Pinokyo misali çekiliyordu.

'O dosyayı getir, bunu götür. Bana şekerli kahve, bana değil. Bunu lemize geç, bunu onar, diğerini çöpe at...' Saatler asra kaymış gibiydi. Bedenindeki yorgunluk, çalışmaktan değil, karsısız patronların çenesinin peşinde tepişmektendi. Bunlar, aralarındaki savaşı fazla abartmışlardı! Ofiste hep bir sert rüzgâr esiyordu.

Ah biri rüzgâr mı dedi! Kasırganın neyi eksikti?

Neyse ki sonunda akşam olduğunda, ayakları kopacak kadar ağrıyordu ve yorgunluktan bayılmak üzere ama gittiklerine memnundu. Herkes gitmiş, geç olmasına rağmen o hâlâ ayağı yanmış, deli danalar gibi ortalıkta koşuşturuyordu. Saat kaçtı acaba? Ya da gece olmaya başlamıştı belki de, bilemiyordu. Ama sonunda dosyaları hepsinin dediği gibi ayarlanmış, düzene sokmuştu. Elindeki klasörleriyle koridor boyu ilerledi. Bunları da koyunca işi bitiyordu zaten. Kucağında sarıldığı dosyalardan Eiffel Kulesi dikip, önünü göremediği

halkta, bugün yüzüncü kez geçtiği üzere bu hofü, odaya ezberlenmiş yürüyordu. Ta ki yumuşak bir taşla toslayıp, klasörleri yere devirene kadar. Çarptığı kişiye bakmadan yere eğilip, ağız dolusu homur homur söylenmeye başladı. Zaten yorgundu, bir de yaptığı tüm iş dağılmış, mahvolmuştu. Ağlamak istiyordu. Hayır, böğürmek istiyordu!

"Kör müsün be adam, önüne baksana! Allah'ım zaten canımı çıktı, şimdi bir de bunları tekrar mı düzenleyeceğim? Ya beni gebertsem kaç yıl yatarım içeride acaba?"

Önüne dökülen saçlarını geriye kabaca iteleyip, dosyaları yorgun parmaklarıyla düzeltmeye çalışıyordu. Kafasını hâlâ kaldırmadan, mırıl mırıl söylenmesine devam etmeyi de ihmal etmiyordu. Şu anda karşısındaki cumhurbaşkanı olsa, kâğıtlarıyla dövüp, bakışlarıyla haşlayacak hâldeydi.

"Yaptın ettin, bari insanlık namuna bir özür dile... Elimdeki dosyaları görmedin madem, bari yardım et toplamama... Ofis kapanmadan çıkayım" dedi Hazal maraz bir kuzgunlukla. Bekledi yanıtı alamadığı gibi, yardım eden de olmadı.

Karşısındaki adamdan aldığı tek tepki, pahalı olduğu belli olan rugan ayakkabılarını, burmuna sokarcasına, sinirle yere ritmik olarak vurmaktı. Kız gözlerini kısı. Ayakkabıdan çok gemiye benzeyordu büyüklüğüyle. Küçük kuzeni içinde zahmetsiz çimdirebilirdi. Eline aldığı birkaç dosyayla ayağa kalkarken, bakışlarını eline çevirdi. Ardından gözkapakları kırınca yukarı kalkarak, maviyelerini karşısındaki adama dikti.

"Hem kör, hem de sağır mısın?"

Ve dosyalar aynı huzla uyuşan parmaklarının tutuşundan kurtulup, gerisingeri yeri boyladı. Kızgın dudakları şaşkıncı gerilip, inanılmazca cırlayan sesiyle fısıldadı:

"Sen... Sen? Hay benim Kör Talihim..."

*Uzak ülkelerin, tuzak masallarına inanıp,
hayal yüreklerin varlığına inandırma beni!"*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tamam, diye geçirdi içinden ve dua etmeye başladı. Bir insan bu kadar mı şanssız ve kör talihtir olurdu?

Oncelikle ellerini hâlâ açık hâlde aralık duran bir futbol sahası büyüklüğündeki ağzına kapayıp, içine sinek kaçmasını engelledi. Birinin, düşük çenesini daha fazla konuşmadan devreden çıkarması gerekiyordu. Annesinin terliği neredeydi? Kocaman olmuş gözlerini de karşısındaki adama mhladı ve belli bir farkındalıkla hayal görüyormuş gibi baktı. Kelebek kanadı gibi titreke kırışan kirpikleri sıkça titiriyor, kalbi ufak bir çocuğun annesinin tencere-tavasını toplayıp müzik icraat etmesi gibi, eşsiz bir ezgiyle bozukça çarpıyordu. Karşısındaki adam sessizce beklemeye devam edince, iradesine çelme takmakta vazgeçip, kendini toparlamaya zorladı.

Hayır, Hazal Atmaca ayakta uyuklamıyordu. Bakarken, kâbus görüyordu! Yani en azından son hatırladığına göre, bir köşeye kıvrılmamıştı! Reenkarnasyon ihtimali yüzde kaçtı, şu anda kafası basmıyordu!

"Be... Ben özür dilerim, sizi görmedim. Çok özür dilerim siz birden karşıma çıkınca..." "ben de sizi..." Tutarsız kelimelerden bir gemi yapıp, Ankara'nın denizinde yüzdürmeye çalıştı!

Allah'ım, neler diyordu böyle?

İfadesiz yüzündeki sert tutumuna rağmen, Arda Mertoğlu kavisli karakaşlarını hiddetle çatı. Görmüyor olabiliirdi ama sesleri çabuk algılıyordu. Ve bu duyduğu ses... hiç de hoşuna gitmemişti! Hem kör olması, salak olması değildi! Biraz daha titize düşünüp, bu sesin sahibinden emin olunca, çenesinde katılaştıran bir kasılma oluştu. Yaşadıkları aklına gelince, dişlerinin arasından otoriter tok bir sesle hurlayarak "Sen şu sahildeki kızsın değil mi?" diyerek üzerine ateşler püskürtür gibi kısaca soludu. Yani nefesiyle kızın saçlarını elektrik çarpmış gibi havalandırdı, yüzünü ılık nefesiyle ferahlattı. Hazal duvarda duran kasılmış elini, amaçsızca önünde salladı.

Ah, "değilim" dese inanır mıydı acep? Görmüyordu nasılsa, ya-lan atsa ne çıkardı? Ama onu tanımıştı. İyi ama nasıl?

Hazal ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemeyerek, afallayarak olduğu yerde, dut yemiş bülbül gibi kalakaldı. Yüzü yanıyor, kulakları çınlıyordu. İşte adamı yerde ararken, önünde bulmuştu. Ve aynı hatayı yine yapmıştı! Sanki adam onu görüyormuş gibi utancından, elleriyle oynuyor, renkten renge giriyor, kalbi fevranla çarpıyordu.

Kocaman açılmış iri mavışlerini karşısındaki adama çevirip "Şey... Şey biliyorum... Size söylediğim sözleri geri alamam ama en azından sizden özür dileyebilirim." Eliyle ceketini kavrayıp, terleyen ellerini sildi. Adam buzdolabı gibiydi ama kız tamamen sobaya bağlanmış. "Ben o gün çok gergindim... Bir de siz öyle elinizi bacağuma..." Derin bir nefes daha aldı Hazal. Yirmi bir yıllık hayatını yedek kulübesinde geçirdikten sonra sahalara çıkmış ve ilk golü büyük bir coşkuyla kendi kalesine atmıştı! İradesini gasp edip, başını dikleştir-di, konuşmasına özenetimini ele alarak devam etmeye çalıştı.

"Yani sizden gerçekten çok özür dilerim, bayım! Yaptığı-mın telafisi olmadığını biliyorum fakat elimden başka da bir şey gelmiyor. Yaptım bir kere, ne yapayım... Siz de beni muncuklayınca, ne yapmamı beklilediniz ki?"

Sonra da ne söylediğini idrak edince birden, o koca ağzı-

nı kapadı. Şaplak atsa yeri-ydi. Bakışlarını genç adamın göz-lerine muhladı. Sanki onlar görüyormuş gibi, manalı, manalı bakıyor, hatta kızın kızın koyularak beleriyordu. Körler böyle öfkeyle bakar mıydı? Ama bu adamın kara gözleri ona 'yerin dibine gir fetlan' der gibi zehir zemberek. Ya da 'girme ben seni karanlık gözlerimin dehizlerinde boğayım...' dercesine bakıyordu.

Arda kaşının birisini garipçe kaldırarak, sert ifadesini korumaya devam etti. "Özür mü diliyorsun, hakaret mi ediyorsun?" dedi. Alaylı çıkan kalın bir sesle. Günler sonra, ilk defa kalender dudakları belli belirsiz gevşemeye kıpırdanmış ama gülmemişti. Aslında kıza daha çok sesiyile tokatlıyor gibiydi. Keza kızın yüzünde patlayan tokat olmasa da sesin-deki hiddetin hissettirdiği baskın tınısı: Silleydi! Bir anda ona bakarken, ürperdi.

"O kadar hakaretten sonra bu da yetmezmiş gibi, bir de polisler girdi devreye... Bunun affı olur mu sence küçük ha-nım? Ya da özü? Size kendimi izah etmeme izin dahi verme-diniz! Kara mizah gibisiniz!"

"Haklısınız... Olmaz tabii. Ne deseniz, nasıl kızsınız ha-kınız. Velhasıl gözleriniz öyle şey gibi bakmayınca..." dedi berbat bir ifadeyle. İtirafından utanarak dudakların kıyılarını dişledi. İçindeki çocuk kendiyile alay edercesine, parmağıyla ahmaklığını gösterip gülümsüyordu. "Ben numara yaptığı-nızı sanıyordum. Şehla bakıyordu gözleriniz! Ben de sandım ki..." Konuştukça batmak bu olsa gerekti. Birisi ona törpüsü-nü vermeliydi, canı harakiri yapmak istiyordu. Allah'ım neler diyordu?. Gözlerini sıkıca kapayıp, inlemek istedi.

"Sanma... Önce sen gözlerini aç, sonra konuş..." diye sertçe çıkıştı adam.

Haklıydı! Hazal ne diyebilirdi ki? Buzdolabı kılıklı herif, sıcak kelime üretiyordu! O herkese laf yetiştiren çetrefilli dili sanki lâl olup susmuş, kendini ifade etmekten aciz kalmıştı. Haksızdı. Bunu kalbi kadar vicdanı da bağırarak haykırıyor-du da, kulak tkamak işine geliyordu. Yine de, ne olursa ol-sun, bilemezdi ki adamın kör olduğunu! Ama dinlese anla-

yabilirdi olayın iç yüzünü! Oysa o ne yapmıştı? Her zamanki gibi Sibîrya kılıklı burnunun dikine gidip, çaçaron mahalle karlıları gibi adamları ağız dalaşına girip sataşarak, bir de yağ olup üste çıkıp, hakaret etmişti. Bu da yetmemiş, bir sürü milletin içinde rezil etmiş, umuma açık yerde küçük düşürmüş, işgüzarlığa soyunup bir de kanun kaçakları gibi polis göndermişti... Allah'ım, aklına geldikçe bile ağlamak istiyordu. Ama öyle sessiz, sessiz değil, hıçkırarak!

Yarıl yer yarıl, beni bağırma bas!

Başını kaldırdı. Rengi gitmiş, algısı azalmış gibi kalakalan güzel yüzünü ona çevirdi. Üzgünce bakışlarını adamın yakışıklı yüzünde düşüncelice gezdirdi. İçini bir hüznün kapladığı elinde olmadan. Şimdi bu adam kör müydü? Allah'ım nasıl da yakışıklı yüzü vardı oyle! Ah o gözler nasıl da melûl melûl bakıyordu! Uzun boyuyla, iri bedeniyle, hiç görmediği heybetli görüntüsüyle göz doldurucu bir playboy gibiydi. Simsiyah saçları kısacık kesilmiş, kapkara kaşları açık teninde pek bir alımlı duruyordu. Uzun kirpikleri yanaklarına gölgeler oluşturarak düşerken, gözlerindeki körlük fark bile edilmiyordu. Yani birazcık, kısmen şaşılık oluyordu arada... o bile anlaşılmıyordu. Sonra kaşları çatılınca... Neler yapıyordu?

"İyice inceledin mi bari?" derken dudaklarındaki hain ifadeyi idrak edemedi kız.

Dünyadan soyutlanmış bir biçimde "Ha!" deyiverdi şaşkınca. İyice ahlaştırmıştı.

"Ha değil, efendim... Körüm hanımefendi, hislerimde kör değil! Bana baktığınızı hissediyorum. Hatta incelemeye tabii tuttuğunuzu da." Kaşları hiddetle çatılmış, laflarıyla şeytan gibi kızı çarpmıştı.

"Ama... Ama şey?"

Bocalayan sözleri de nefesi gibi yarıda kaldı. Hazal'ın yanakları pancar tarlası gibi yandı. Bu adam ne kadar düşüncesizce bunu dile getirebiliyordu? Ne ayıptı Yarabbi! İnsan böylesi bir düşüncenci bir kadına nasıl söylerdi?

Görmezken rengi atıyorsa, görse kesin bayılırdı. Arada

yine bir sessizlik hüküm sürünce, Arda bundan rahatsız olduğunu belli edercesine gergince mırıldandı. "Burada ne arıyorsun? Yoksa kaldığın yerden işkencene devam etmeye mi geldin?"

"Geçerken şöyle bir uğradım, merakımı cezbettin!" demek isterdi ama terbiyesiz biri gibi gözükmek istemedi! Aksine Hazal oturaklı bir bayan olarak (...) dalgınca parmaklarıyla oynatarak boğazını temizledi. Böğürmemişti, sadece biraz gurbüzce höykürmüştü!

"Ben bugün burada işe başladım. Şuradaki ofiste çalışıyorum" diyerek eliyle dalgınca orayı gösterdi. Sonra da kendisini kızarak, elini yanına çekip yumruk yaptı. Dudaklarının kıvrımını acıtmasıyla dişledi. Dışarıya derince bir nefes daha verip:

"Ben gerçekten patavatsızın tekiyim! Tekrar özürlülerim. Zaten annem de hep bu yüzden bana kızar. Kötü bir niyetim yoktu. Sadece dilimin ayarı yok. Gerçekten çok üzgünüm."

Arda'nın bu patavatsız kız hoşuna gitmeye başlamıştı doğrusu! En azından ukalaca bir tutum sergilemeden, doğrucu konuştuğunu, dürüstçe savunabiliyordu. Fakat yine de buz gibi soğuk yüzünün sert ifadesini bozmadı. İçi dışı bir gibi konuşuyordu fakat belli olmazdı. Aklına gelen düşünceyle kafasını salladı. Hazal ona şaşkınca bakarken, o irdelediği düşüncelerini tarıyordu. Zaten ne zamandır yanına gerçekten düzgün olan, ona el ayak olacak birini arıyordu? Bu kız o aradığı şahıs olabilir miydi? Gerçi kız, biraz koca ağızlıya benziyordu ama en azından beyinsiz gibi durmuyordu! Şaşma bir dürtüyle, bu huyu hoşuna gitmişti. Amiyane tabirleri biraz sık olsa da, bu fikirle ağızından aniden çıkan soruyu kendisi bile sonradan fark etti.

"Ben bu şirketin patronuyum!" diyerek konuya aniden giriş yaptı. Başını hafifçe kaldırıp, duruşunu sabitledi.

Ben de Başbakanım! Hoş geldin! Yok Canım! Gerçek...!

Hazal şaşırarak -ki şaşmak bu terimin içinde hafif kalırdı- şimdiki, Kör Talih'ine iki kere lanet okumuştı!

Ve tekerledi tepki de... Tekrar ve yine tekrar "Özür

dilerim" demekti. "Yarın işe gelmem... Siz de bir daha beni görmeyiniz! Böylece yaptığım terbiyesizliği de unutursunuz. Yani unutmasanız da, zamanla unutmış gibi olursunuz. Mazur görürsünüz..." Üzgünce konuştu ve yine dilini ısırıldı.

Arda sert dudaklarının yumuşamasına aldırmadan, kontrol altında tuttuğu bariton sesiyle, "Evet... yarın seni, o ofiste görmeyeceğim, bu kesin!" Karşıdan bir tepki bekledi. Gelmeyince devamını, kaba bir tutumla kendisi yaptı: "Çünkü bundan sonra, benim yanımda yardımcım olarak çalışmaya başlayacaksınız!"

Rica etmedi. Sormadı. Hüküm verdi. Sadece kendinden emin hükmedici tutumu, ifadesiz ukala yüzü, ödün vermez nitelikteki kaba sesiyle buyurdu.

"Tabii istersen, ama ben seni yine görmeyeceğim!" diye konuştu rahat bir sesle. Artık saklayabileceği bir şey yoktu... Bu yüzden önündeki yasaklı duvarları tek tek yıkılıyordu.

Hazal'ın şaşkınlığı her dakika biraz daha artıyordu. Hayretler içinde genç adamın yüzüne garip bir edayla bakakalırken, çenesine yumruk yiyip, konuşma yetisini kaybetmiş bir boksör gibi ağzının içinde laflarını dolandırıp durdu. "Ben..." Ve sonra kendisini topladı. Zor da olsa sesini ayarladı. "Ben part-time çalışıyorum burada, öğrenciyim." Ne diyeceğini bilemedi. Ezik olmak istemiyordu ama onun karşısında bundan daha farklı da durmuyordu.

Arda duvara elini dayayarak, ondan destek aldı. "Hımm, kaç yaşındasın peki?" Yüzünde ciddi anlamda ilgilendiğini gösteren otoriter bir ifade vardı. Biraz da küstah duruyordu! Aldırmadı!

"21... yani yakında dolacak!" *Daha beş ay vardı!*

"İkiye mi gidiyorsun?" dediğinde ikisi de o an dingin bir ruh hâline sahipti.

Sanki o görecekmış gibi bir gâfler anında Hazal, başum olumsuz anlamda sallayarak cevap verdi: "Hayır, ben son sınıftayım."

Arda kendine hâkim olamadığı şekilde söze girerken,

kula da tehdit eden bir kaş çatış attı. Sanki genç kız onunla dalga geçiyormuş gibi şüpheciydi. Sesi kızgın çıkmıştı.

"Yaşının yirmi olduğunu söylediğinden eminim..."

"Evet. Doğru duyunuz, ben okula 2. sınıftan başladım. Okula gitmeden okuma yazma öğrenmiştim" diye yanıtladı. Sonunda baştan beri öğrenmek için çıldırdığı şeyi öğrenerek bir nevi rahatlamıştı ama şimdi içini daha büyük bir korku sarmıştı. İşten kovulmuştu... Sanırım! İlk günden, tam bir fi-yaskoydu. Kışına tekme yemek, ancak böyle şaşalı olurdu.

"Çok gençsin ama zeki birisi olmalısın desene? Zaten anlatığın doğruysa, öyle de olmalısın!" Sesi biraz yumuşamış mıydı? Ama alaycı gelmişti. "Öyle misin?"

Derince bir iç gerdi Hazal. Adam sanki "IQ kaç?" der gibi tek kaşını insafsızca havalandırmıştı. "*Kare Jeton olsa ne yaparsak? Tepeme mi vuracaksın test için!*"

Sabırsız bir tutumla adama tuhafça bakarken, o "Şimdi bana gerçekten bir teklifim var!" dediğinde genç kız kendini; Binbir Gece dizisinin Halit Ergenç'i tarafından, ahlaksız teklifle maruz kalacaktı gibi biçare hissetti.

Kollarını geniş göğsünde birleştiren ve bu rahat ama tehditkâr duruşuyla güç yayan adam, ciddileşerek ondan cevap bekliyordu. Kız ne diyeceğine bir türlü karar veremedi.

"Biliyorum bu saçma ama...? Benim yardımcım olmanı istiyorum! Okulun benim için sorun değil. Sadece işte değil... Özel hayatımda da yanımda olacaksın... Tabii kabul edersen!"

Hazal gözlerini adamın görmeyen gözlerine mıhlayıp, içinde ifade aradı. "Burada komik bir şeyler oluyor," diye düşündü. "Ona değil bana oluyor" diye ekledi. Değişik türde bir yönetici, ama daha da değişikliklerini gördüm demek isterdi fakat görmemişti. Ne oluyordu? Mantıklı beyni bu sorunun yanıtını bulamıyordu. Sonra da hırçın bir kaş çatışa, karışmış göz kıvrısıyla "Benimle dalga mı geçiyorsun be? Ben de bir an ciddi bir şey diyeceksiniz sandım. Böyle mi rencide edeceksiniz beni?" diye hiddetle çemkirdi. Tuhafça, bir karmaşayla

kendiyle dalga geçer gibi güldü. "Bu... yaptığınız şaka hiç hoş değil doğrusu. Yani baya eğlenmiş oldunuz..."

"Şaka değil küçük hanım... Teklifimde ciddiyim. Sizce sizinle oynayacak bir adama benziyor muyum?" Ciddi sertlik teki otoriter yüzü, kendine özgüveni nedeniyle biraz kasıntı gibi beliren duruşuyla şaka yapar gibi durmuyordu. Üstelik gözleri neredeyse saçları kadar siyah ve derindi. Genç kız bir an tereddüt etti. Son birkaç dakika içinde konuştukları cümleler beyninde dolaşıp duruyordu.

"Bu sizin için çok edici olmalı ama ciddiyim..."

Hazal kısacık bir an adama bakarak, düşündü ve teklifi ni irdelemeye aldı. "Lâkin beni tanıyorsunuz" dedi gerçeği dışı vurarak kalindeki saflıkla. Masum gözleri helemiş, yüzü rengini yitirmişti.

Bu adam salak mıydı? İnsan hiç tanımadığı birini yanına alır mıydı? Hem de her anlamda yanında olarak. Peh! Keki lediğini sanıyorsa, yanıyordu. Üstelik ona en edepsizinden hakaret edip, sapıklıktan polise şikâyet ettikten sonra; kör de-yip, arsızca konuştuktan sonra; böyle davranarak, nasıl traji-komik bir tutum içinde olduğunu belirtiyordu. Kesin dalga geçip, yaptığının intikamını almaya çalışıyordu.

Hazal neredeyse çemkirircesine, "Bakın, bayım. Benimle eğleniniz, aldınız intikamınızı, bitti... Şimdi benimle alay etmeyi bırakın. Ben sizin stres topunuz değilim" diye adama haddini bildirmek istedi.

Arda geniş omuzlarını silkeleyerek, ağırlığını tek bacağı-nın üzerine yıktı. Sanki çok kısaydı. Resmen gökdeldendi, bu hâliyle Pisa kulesine dönmüştü.

Keskin dudakları gerildi. "Seninle dalga geçmiyorum, bu tarz oyunlar için fazla büyüğüm. Saçma sapan bir yanlış anlaşılmanın intikamını alacak kadar basit biri değilim. Adı üstünde... 'Yanlış anlama! Tesadüf!'"

Kızın aklına film jenerisi geldi. *Aşk Tesadüfleri Sever! Külli-yen yalan! Tesadüfler rezilliği sever! Hazal da ona bodoslama girer!*

"Ee, o zaman bana neden iş teklifinde bulunuyorsunuz?

Ayrıca beni tanıyorsunuz bile. İn miyim? Cin miyim?"

"Sen de beni tanıyorsun. Ayrıca benimle çalışmak öyle kolay değildir. Kolay bir iş yapmayacaksınız; önce bunu bil. Zor adamın tekiyim ve her şeye her an öfkelenebilirim. Şimdi bana soruyorum cesur musun? Ödlek mi?"

"Bunun işle ne alakası var?" diye şikâyetle başladı genç kız.

"Şu alakası var. Cesaretin var mı bilmeliyim benim gibi bir adamla uğraşmaya. Çünkü bunu pek başaran olmadı. So-run ben de mi, onlar da mı bilemedim! Uzun süreli, kimseyle çalışmıyorum. En önemli şeyi daha sormadım henüz." Kız gözlerini kuşkuyla kıstı. Evlerine teklifi etmeyeceğine göre, gerçi adam tam bir piyango gibi ne yapacağı belli olmuyordu! Birden diz çöküp, eline yapışıp, bir sürü palavra sıralayacak bir tipi yoktu ama... İnsanlara güven olmazdı. Hele zengin, güçlü ve yakışıklı şirket sahiplerine...

"Cesaretin var mı benimle karanlıkta kalmaya, önce bunu düşün!" Sorusunu sordu ve karşı taraftan tereddütlü bir iç gerginlikle, tuhaf bir tepki yükselince... Kaşları havalandı.

"Nasıl olur, ben bunu ya..."

Bu konuşmayı uygun görmediği, sesinden belli olmasın diye çaba gösteriyordu ama ne! Aynı zaman da uygun gör-memek için iyi bir nedeni olmadığını da düşünüyordu. Bu adamın tutumu kuşku götürmeyecek kadar saçmaydı. Ama sonra kılbarca her şey için bir açıklama yapıyordu. Ya dünya-nın en büyük sahtekârdı, ya da çok iyi eğitim almış kurnaz bir kumpasçıydı! Bilmiyordu genç kız. Nasıl bilebilirdi ki?

Kızın suskunluğundan sıkılan Arda, elini duvara daya-yarak yürümeye başladı. Uzun parmakları duvarın pürüzlü yüzeyinde alışık olduğu şekilde ilerliyordu. Birkaç adım atıp köseye gelecekti ki arkasına bile bakmadan kızgınca söylendi:

"Korkak! Sen de diğerleri gibisin! Zeki ve iyi birisi oldu-ğunu sanmıştın. Demek her zaman mantığa kulak vermek gerek, yüreğe değil... Senin iyi birisi olduğunu hissetmişim fakat... galiba ilk kez yanıldım." Anlaşılan onun sesindeki ciddi ifadeyi anlayamamış genç kız.

Hazal arkasını döndü. Bakışlarını genç adama çevirdi. Oylesine iri ve ulaşılmaz duruyordu ki ona bakarken ürküp yutkundu. Kendi kendine düşünürken, adamın kendinden bir baş daha uzun olduğunu fark etti. Çok fazla uzun sayılmaz. Ama kız için yeterince uzundu. Boy ölçüşmüş olsalar, başı tam çenesinin altına gelirdi.

Hoş bir hayale yelken açan çocuk gibi "Hangileri gibi?" diye masal âlemine geçiş yapmak istediği anahtar kelimeyi sordu. "Kimler?"

Evvla Arda kısa bir an duraksadı. Başını omuzlarının üzerine yıkıp bekledi. "Zoru görünce, kaçanlardan... Bu sefer gerçekten düzgün birisine denk geldiğimi düşünmüştüm."

Hazal, duvara parmaklarını sürerek yolu takip eden zeki adamın arkasından usulca ilerledi. Yaptığı belki delilikti! Ama içinden bir ses, yine de bunu yapmasını söylemişti. Şeytan dürttü işte. Kendisini toparlayıp, giden adamın arkasından sakince seslendi. Kendinden hayli emindi.

"Kabul ediyorum!" İçi bir tuhaf oldu. Sanki evlenme tekليفini kabul etmiş gibi, yüreğinin atışlarının şirazesini bozuldu.

Arda olduğu yerde durup bekledi. Başını omzunun üzerine yıkıp, ciddi olduğundan emin olmak istedi ve elini duvardan çekip arkasını döndü. Dudakları yavaşça kasılıp, şüpheyle kıvrılırken, sesinde beliren tatlı bir yumuşamayla mırıldandı.

"Zor olacak ama buna hazır mısın?"

Ancak aklını kaçırın birisi gibi Hazal, tuhafça tebessüm ederek bakışlarını görmeyen kara gözlerle odakladı. "Zoru severim." Şimdi baktığı gözlerle tuhaf bir titreme sarı bedenini. Üşüdü... O kadar boş ve duygudan yoksundu ki, sanki... sanki içindeki kara kuyularda, zemheri soğuklarında kalmış gibi hissediyordu. Sonra o görmeyen bakışlarının içinde yıldırım çarpması gibi bir ışık geçidi yaşandı. Karanlık gecede parlayan ufak bir havai fişek gibiydi görseli. Yani onları gördüğünü yemin edebilirdi. Yaptığı delilik de olsa, hiç çekinmeden, ilk defa bir adamın gözlerine düşünmeden baktı ve "Ben de

zorumdur, siz hazır mısınız peki?" Ardından biraz duraksadı. Adam kaşlarını çatı. Kızın gözleri cesurca parlarken "Ben de hiç öyle kolay değilimdir" diye ciddi bir tonda söyledi.

"Patron benim sanıyordum..." diye usul bir azarlamayla kaçakçıktan çıktı. Arda kaşlarını kaldırp, yanaklarını şişirecek, sonra da bikkunca nefesini dışarı saldı. "Hangi konuda zorsun?" Bunu ciddi anlamda içten bir şekilde sormuştu.

Hazal dudaklarının kıyılarını tatlı bir masumlukla yana bükte.

"Ben... Ben gördüğünüz üzere dilime bazen hâkim olamıyorum! Yani genelde..." diye söyledi ciddi bir tonda. Ama çekinik bir ifadeyle yanıt bekledi.

Ancak genç adamın dudaklarının kıyılarını hatıççe yukarı kalktı ve belli belirsiz kıpırdandı. "Bu sorun değil. Dobra olman hoşuma gider. İkiiyüzlü olmaktan iyidir." Arkasını dönerken tekrar, "O zaman yarın saat 8' de burada ol ki, konuşalım. Her sabah saat 8' de!" diye üzerine bastırarak tekrarladı. Arkasından tepki bekleyerek biraz yavaş hareket etti.

"Peki, efendim."

Duyduğu yumuşak sesle Arda'nın sert yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. Usulca giderken, yaptığı deliliğin farkındaydı. Üşütmüş müydü? Hayır, gayet sağlıklı bir beyne sahipti. İşin garibi, hiç tanımadığı bir kadını işine ve özeline sokuyordu. Korkmalı mıydı? Gayet tabii! Ama bu düşüncülerinin içinde endişe en sondu. Onunla nasıl tanıştığını hatırlayınca, şimdi ilk defa kızmak yerine tuhaf bir dürtüyle delirmiş gibi gülümsüyordu. Aklına, tanıyıp da hayatına soktukları geldi. Ya onlar, yüzüne gülüp arkasından kuyusunu kazırlar! Tanıdıkları ve güvendikleri...? Onlar kadar da muşansız hak etmiyordu? Eve! Bir defa daha kalbini dinleyecekti. Ne çıkardı ki! Beyniyle karar vermişti de ne olmuştu? En çok bu yüzden kazık yiyordu. Belki bu sefer gerçekten, iyi birisini bulmuştu.

"Talih kuşul" gibi dedi. "Koca gagalı bir kuş!" Sonra az önce kızın mırıldandığı şeyi hiç gıcunmadan söyledi.

Deniz bakışlarında sular alevleniyor. Hangi akşamda saklı masum gözlerin çocuğu pırlıtların tüm sırrını ele veriyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sabahu edememiş, sanki yatağına çivili tahta döşenmiş gibi tüm gece dönüp durmuştu. Aklında milyonlarca deli soru! 'Acaba doğru mu yaptım?'

Başı çekiyordu, o ayrı! Bir balonun içine binmiş, dikenli tellerle uçuyordu! Hadi hayırlısı! Gerçekten bunu yaparken ne düşünmüş olabilirdi? Şu son zamanlarda izlediği, antin kuntin dizilerin repliklerini mi? Ona nasıl böyle bir cevap verdiğini ise, o çok çalıştığını sandığı bozuk aklı almıyordu! Kendini kötü bir filmin başkarakteri gibi arsız hissediyordu. İsmi ise: *Hakaret et ve git şirketine tüne!* Hangi akla hizmet, ne düşünüyordu da böyle saçma bir kararda iştirak ediyordu? Birkaç gün önce sapık diye hakaret ettiği buzdolabı CEO'nun, şimdi şirketinde, en üst düzey görevlilerin yanında yardımcısı olarak iş sahibi olacaktı!

Hem de ne!

Kendi mesleği bile değildi yapacağı iş. O ne anlardı sekreterlik ya da asistanlıktan? Bu pazarcının AVM' de çorap satması gibiydi. Sadece o anda ona yardım etmek, vicdanını rahatlatmak istemişti. Tabii bu koca bir yalandı! Ezik gibi hissetmiş, kendini aklama çabasına girişmiş, bireyselden kurum-sala dalış yapmıştı. Şimdi ise ayakları bu şirkete girerken - kaç git der gibi- geri geri adım atıyordu. Holding binasına

girdiğindeyse, onu karşılayan resepsiyoncu genç kız bu sefer daha bir farklı baktı ona. Denize savrulan pet şişe kadar olsa da değeri vardı! İligi miydi gördüğü? Ah bir an arkasına bakmamak için kendini zor tuttu. Hayır, kapıdan girerken, ünlü ya da iş kadını birisini de görmemişti ki. Genç kadın bu konu hakkında bilgilendirilmiş olmalıydı. Keza Hazal ona bakınca göz göze geldiler ve genç kız gözlerini kaçırarak kibarca konuşmaya başladı.

Bir sürü çalışanla asansöre binmişti. Bakışlarını erkeklerden çok kadınların üstünde gezdirdi. Onların takımı Gucci, Hazal'ınkisi köşedeki Hatice Teyzenin terzisinden... Onların gömleğinin ütüsü dis dis dineliyordu, Hazal'ın otobüste çift şeritli yola dönmüştü. Onların ayakkabıları tek kullanımlık, Hazal'ınkisi boya boya yenile markasından! Hayır, bunları alındığından ya da gocuğundan fark etmemiştir. Sadece yanındaki Gucci defilesinden firar eden kadınların bakışlarından anlamıştır. Sanki ona "Pazar da arka sokaklarda teyze" der gibi kibirle bakıyorlardı. Hazal da az değildi hani. "Tren mi, nerede?" edalarıyla gözlerini deviriyordu.

Neyse sonunda afili, kokoş ve kendini beğeniyle katletmiş defile asansöründen, parfüm zehirlenmesinden kurtulup, ofislerin olduğu kata çıkmıştı. İçinde tuttuğu klostrofobi çelişkilerin kampına giriş yaparken, Arda Bey'in odasına yöneldi. Her adımda kalbinde balonlar patlıyor, göğsünde kelebekler raks ediyor, kamunda filler tepişiyordu. Bedeninde resmen, baştan ayağa keskin bir ağrı baş gösteriyordu. Ya adam sadece dalga geçmek için çağırıyorsa, ya gerçekten dalga geçiriyorsa?! Onu da buraya yaptığı eşek değil, katır şakasının tasdik namesini takdim etmeye çağırıyordu kesin...

Ofisin yanına geldiğinde, kapının girişinde duran orta yaşlı, iyi giyimli sekreter ayağa kalktı. Dış macunu reklamlarındaki gibi aydınlattı gülümseyerek "Merhaba, Hazal Hanım" dedi sevecen tavriyla. "Arda Bey, sizi bekliyor."

Anlını adını ya yazmış ki, nereden tanımış?

Konuşmasına dahi fırsat bırakmadan Hazal'ı susturmuştu bu ciddi yüzü, güzelce kadın. Sanki böylesi, jet hızıyla hareketlere talimiydi. Sakin adımlarla kapıya yanaşıp tıklattı ve ardından açtı. Nezaketten geriye çekilip, Hazal'a yol verdi. Hazal birden ürktü. Aynın inine giren tavşan gibi, aralık olan kapıdan içeri çekinerek girerken, anlamsız ama kendini alımkıça cesur hissediyordu. Sağ eliyle sol kolunu sıkıca kavrayıp, titremek için destek oldu. Ah hayır, şu akılsız haline kendinden başka destek olacak kimesesi yoktu. Başını aşağı eğip, onun gözlerine bakan kadın gözlerini dikti.

Kadın sıcaıkanlı görüntüsüyle yanına yaklaşıp "Sakin olun, bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Ayrıca, sorduğu soruları abartmadan ve gerçekçi olarak yanıtlayın. O zaman sizin şansınız yüksek olur. Bir de tam bir denetleme hastasıdır, kontrol her daim onda olmalı. Sakın alaylı kelimeler kullanmayın..." demişti fısıldayarak.

Yüzündeki ciddi ifadeyle, sanki kâinatın sırrını ve kıyametin sır gününü ifşa ediyordu. Kadın işaret parmağını çengel gibi kıvrıp, tembel tembel "gel" işareti verdi. Genç kız ürkekçe başını yana çevirip, bakışları karşılaştı, "Biraz sinirli bugün, sizden çıkarmasın öfkesini. Bağırırca kaçmayın, bekleyin siniri dinsicin" diyerek onu bilgilendirdi.

Ama, ne! Keşke demeseydi. Sanki kuza adam millet kurşun yağmuruna tutuyormuş gibi söylerken, korkularını bertaraf edip, içini soğutmuştu! Hele diyordu, neden tüm tüyleri ona baskaldırıyor?

"Sen şimdi bu adam Drakula mı diyorsun?"

Kadın, kızın söylediğine şaşkınca bakakaldı. Kaşları afallayarak çatılırken "Ne?" dediğinde, Hazal tek gözünü kısıarak "Yanına diyorum, sarımsak almamışım." Ürkekçe gözlerini kırıştırdı. "Ben zaten heyecandan bayılacağım, siz bana yardımcı olacağınıza, arkama bakmadan kaçmamı sağlıyorsunuz. Dönsen mi geri sizce?"

Kadın gözleri parlarken başını sarstı. "Seri sevdim kızım,

umarım olur. Korkma, henüz kimseyi yemedi... Belki azıcık ısıtıyordur, bunu henüz öğrenemedim... Kızlar anlamıyor..." Göz kırptı muzırca bakarak.

Hazal derince bir nefes aldı ve önünü döndü. Yani en fazla şutlardı. Hayır! Hiç de korkmuyordu zaten, korkması gereken bu Arda Mertoğlu denen CEO kılıklı iri adamdı! Onu diliyle döverdi evvel Allah!

Ama... yalan! O buzdolabı gibi suretiyle, camii minaresi gibi boyuyla üzerine yıklısa, gölgesine siner ve zerresi atom olurdu.

Karnında deprem oluyor, nefeslerinde volkanlar patlıyordu. Ağzındaki çöller, ciğerleri kurumuştur. Şimdi içeri başı dımdık, o kibirlî düşünceleri savurarak güerken, heyecanlı birlikte bir de korku eklenmişti içindeki boşluğa. Bacakları titremiyordu, ne alaka!

Kızgın...! Bir erkek...! Bir patron...!

Onlar kızgın olunca nasıl davranırdı ki?

Derince bir nefes aldı. Umarım ona bağırmasdı. O zaman onun cevabını verirdi. Elinde tuttuğu çantasını sıkıca kavramış, şimdi de nefesini neredeyse tutmaya başlamıştı. Yüzündeki sarılığa bakılırsa, Jurassic Park'a girmiş gibi bir izlenim sunuyordu. Adama yamuk bir duruş, eğreti bir gülümsemeye baktı. Karşılığında aldığı tek şey, umursamaz bir somurtma oldu. Ne yani; buraya dalga geçmek için mi çağırmıştı? *Ego manyağı hödük!*

Boğazını öyle bir temizledi ki, gören içeride asfalt çalışması var sanırdı. Yok hayır, verem olmamıştı şükür!

O sırada Arda önündeki bir dosyaya kilitlenmiş, üstünde dikkatlice parmaklarını gezdirerek onu okumaya çalışıyordu. Hazal masaya doğru yaklaşıncı, genç adam doğal bir ifadeyle başını kaldırmadan dahi, "Bana beş dakika müsaade eder misin? Şu anda bir maile cevap vermem lazım" dedi durgunca. Sesindeki tını oldukça kibar. Katlanmış yüzü ise asabî! Ah Hazal, saniyede kurdun yine!

Adını söylemeden önce bir iki saniye duraklaması, kor-

kunç bir zaman gibi geldi. Cesareti kırılmıştı. O anda dönüp gitmekten başka yapılacak bir şey kalmamıştı aslında. Bir çüret umutlarını tamamen katledip, çıkıp gitmesi gerekirdi. Ama inatla orada kaldı.

"Otur..."

Hazal sanki o görüyormuş gibi başını sallayınca, genç adamın sert dudaklarının gülmeye alışık olmadığı kadar katı bir biçimde, kenarları kıynaya doğru kasılarak hafifce kıvrıldı. Alaylı değil, ciddi bir tonda, "Ben senin başını salladığını göremem Hazal! Ben soru sorduğum zaman bana cevap verirken sevinirim. Böylece iletişim sorunu yaşamayız. Arada kopukluk olsun istemem..." derken, hâlâ önündeki dosyaya bakıyordu.

Ancak Hazal şaşırıldı! Bunu nasıl anlamıştı ki? "Tabii efendim." demişti mesafeli ve cızırtılı bir sesle başını sallarken... Amma velâkin engele takamadığı şaşkınlığı sesine çoktan yansıtmıştı. Konuşamadı.

Arda aradığı sorunu bulunca dosyayı kenara koyup, tekerlekli koltuğunu biraz sağa çekerek bilgisayara yaklaştı. Parmakları sanki ekranı görüyormuş gibi, hızlı ve seri bir pratiklikle klavyede gezinirken, genç kız şaşkınca, onun parmaklarını izliyordu. Tamam, biliyordu âmâlar için özel klavye ve faks makinaları vardı ama daha önce hiç görmemişti. Üstelik karşısındaki adam o kadar seri bir şekilde oynatıyordu ki uzun parmaklarını, o bile bu kadar hızlı yazamayacağını düşünüyordu. Bakışlarını onun uzun parmaklarından çekip ofiste gezdirdi:

Modern olarak değil de, daha ziyade klasik bir döşeme tarzına sahipti. Koyu kahve kaliteli deriden koltuklar. Camın önünde kocaman bir maun, acı kahve cıllı ceviz kaplama masa ve duvarda büyük bir LED ekran televizyon. Borsa sayfası açıldı. Elinde tuttuğu çantasını önünde bulunan ufak sehpanın üzerine bırakıp, ellerini kucağında birleştirdi. Bakışları genç adama kaydı. Donukça bakan gözleri bilgisayarın ekranına kilitlenmiş gibi duruyordu. Onun kör olduğunu bilmesine, gözleriyle hummalı bir şekilde çalışan biri olarak dü-

şünür, milleti kekedediğini varsayardı! Gerçi ciddiyetle çalışıyordu. Gözleri ne kadar da güzeldi öyle! İnsan kör olduğunu anlayamıyordu. İçinin bir nebze deforme olması ya da sağ olması gerekmez miydi? Ama bu gözler kapkara kömür gibi tüm berraklığıyla duruyordu. Acaba lens mi takıyordu? Ama değildir gibi geldi! Karakaşları arada çatılıyor, keskin dudak hatları kasılıyordu. Yazdığı her ne ise, onu zorladığı buradan dahi belli oluyordu. Ya da çok kızgındı. Sonunda işi bitti! Arda başını bilgisayardan kaldırıp, koltuğunda geriye doğru yaslandı. Kendinden emin yüzünü sanki görüyor gibi genç kıza çevirip odakladı. Hazal ona bakarken ne diyecek diye, otoriter sesle sakince mırıldandı.

"Geç kaldınız. Daha ilk günden beş dakika geciktiniz. Hazal Hanım" diye işçi patron yakınlığı kurmaya başlamıştı. Tabii üst-üst ilişkisine değinerek kaşlar çatılmıştı... Hazal gözlerini onun koyu gözlerinden kaçırıp, kendini açıklama ihtiyacına karşı koyamadı.

"Aslında tam vaktinde geldim, efendim. Asansör bozulmuş, ben de tüm o katları yürüyerek çıkmamak için bekledim."

Arda elini hiç şaşırmadan masanın üzerine götürüp, telsiz telefonu kavradı. Üstündeki tuşlara dokunup, "Nilay Hanım buraya gelir misiniz?" Kayıtsız bir tonda konuşmasını kısa tuttu ve telefonu cevap beklemeden kapadı. Birkaç saniye sonra kapı tıklatıldı ve orta yaşlı kadın içeri girdi. Hazal kadına baktı. Ceketini giymişti. Geldiğinde yoktu. Üstünde pahalı bir takım, yüzünde memnun bir tebessüm vardı. Belli ki maaşı yerindeydi. Bakışlarını yüzüne kaydırdı. Patronuna bakarken gözlerinde mesafeli ve sıcak bir bakış belirdi. Ona değer verdiği de belliydi. Bu kadın onu cidden korkutmuş, aksine yardım mı etmişti?

"Buyurun, efendim?"

Arda elini masaya koyup, üstündeki kalemı yakalayıp parmaklarını arasında oynamaya başladı: "Bu hanımefendi Hazal, benim asistanım ve yardımcım olacak. O buradaki iş konuları hakkında pek bir bilgi sahibi değil. Ona işleri sen öğreteceksin. Bilmediği yerde yardımcı ol. Anlamadığı bir şey

olursa hallet fakat ona da göstermeyi ihmal etme. Tüm işlemleri ve özelim onun ellerinin arasında olacak" dedi ve yüzünü ona şaşkınca bakan genç kıza çevirdi. Bunu özellikle vurgulayarak belirtmişti. "Senin ekleyeceğin bir şey var mı Hazal?"

Ah, az önce ona "özelim de dâhil olmak üzere, tüm varlığını emanet edeceğimi" mi söylemişti? Kesin dalga geçiyordu. Ama yüz hatları gayet sakin ve ciddiydi. Gözlerinde zaten ifade okuyamazdı. Medyum değildi ki kalbini görsün...

Hazal orta yaşlı kadına baktı çekinikçe. Kendini tuhaf hissetmişti doğrusu. Karşısındaki kadın ciddi yüzüyle ondan gelecek emri bekliyordu. Ne diyecekti? "Selam abla, sen keyfine bak, ben takılırım mı?" Başka birine emir vermek ona biraz ters geliyordu.

"Yok efendim. Siz zaten gereken her şeyi söylediniz."

Arda yüzünü tekrar karşısına çevirdi. "Tamam, Nilay Hanım. Çıkabilirsiniz. Bize, çay söyler misiniz?"

Nilay Hanım kapıyı arkaasından çekerek çıktı. Hazal bakışlarını genç adama çevirdi. Sesinin tonunu ayarladı. "Bunları henüz konuşmadık, nereden anladınız?" diye mesafeli ama meraklı bir sesle konuştu. Arda, koltuğunda geriye yaslanıp sırtını iyice koltuğa dayadı. Sert siması, kesin hatlarıyla, "Daha önce iş tecrüben olmamış ve okul bitmediği için henüz bu konuda çaylakısın. Ayrıca konuşurken sesin titriyor, sürekli yerinde hareket edip duruyorsun, bakışlarını etrafta gezdirdiğinden... Şu anda göz kontağı kuramadığından da neredeyse eminim. Şimdi ise başını aşağı eğdin ve nefes alışı verişin huzlandı. Parmaklarını çektişirmeyi de bırakman lazım..."

Nefesi kesilen Hazal, afallayarak dolgun dudaklarını araladı, nefesini arasından usulca salındı. Bakışlarını kısacık bir an etrafta gezdirdi. Eğer bu adam körse ve görmüyorsa kesin burada bir kamera vardı ve onun kulağına biri direktif veriyordu. Yani başka açıklama getiremiyordu buna. Masanın altına birini saklayacak hâli yoktu ya! Başını hafif aşağıya eğip masanın altına baktı! Konuşmadı. Güzeli gözleri irilemiş, genç adama sanki daha önce hiç 'adam' görmemiş gibi tuhafça bakıyordu. Bunları nasıl anlamıştı?

"Ama?... Ama Arda Bey...? Bunları nasıl bilebilirsiniz? Ben... Ben anlayamadım."

Öte yandan genç adam hiç istifini bozmadan başını hafif yana kırdı. "Ben körüm Hazal... Sadece kör! Algılarım açık, aklım hâlâ yerinde. Kör olmanın meziyetleri ve nimetleri de var. Görmüyorum diye işi asamazsın. Arkamdan laubali hareketler yapamazsın. Anlarım..." dedi. Ciddi bir kabahat işlemiş gibi uyararak. Kızın hızlı nefes seslerini hissetti. "Gözlerim yerine kulaklarımla görürüm. Yalan söylersen anlarım. Dalga geçersen anlarım... Kısacası ben sadece körüm ama algılarım hâlâ görüyor."

Hazal dudaklarını kızgınca büktü. "Ben böyle bir şey yapmam." İtiraz eden sesi neredeyse ufak bir çocuk gibi mızırdanır nitelikte titrekçe çıkmıştı. Arda kaşlarını kaldırdı. Genç kızın kınılan sesi hafif bir tınıyla çıkıştı. "Sizde yanlış bir itiba bıraktığının farkındayım ama ben öyle şeyler yapacak nitelikte biri değilim. Kimseyi küçümsemem, arkasından iş çevirmem, haram mala el uzatmam. Tamam, çenem düşük, öfkem parlaktır... Asıl olarak yetişmesem de, Selin Öğretmenin elinde ilk elden büyüdüm."

Normalde böyle konular hakkında pek konuşkan 'ir kız değildi. Ancak bu adamla ne zaman bir araya gelse görüldüğü üzere çenesi eski don lastikleri gibi gevşiyor, kendini ona laf ebeliği yaparak buluyordu. Tabii buna yetiştirme çabaları da diyebiliriz çünkü yapabildiği tek şey kendini sürekli aklamaya bodoslama dalış yapmaktır.

"Ben de yaparsın demedim sana. Sadece uyardım. Ben seni tanıyorum, zamanla birbirimizi tanıyacağız ve keşfedeceğiz. Ama önce işinin ne olduğunu öğrenmen lazım... Kolay olmayacak buna hazır mısın?" Arda hafifçe başını eğdi. Ciddi bir ifadeyle masaya doğru yaklaşıp, iri bedeniyle dayandı. O yaklaştıkça, kız çöl atesinin altında yorganla yatıyormuş gibi yanmaya başladı. Az önce bir stadyum kadar büyük diye iç geçirdiği oda, şimdi kibrit kutusundan halliceydi. Kendini cinayette sorguya çekilen tanık gibi hissetti. Ciddi yüzü ifade-siz ve içinden geçen düşüncelerini saklıyordu. Hazal yerinde

huzursuzca kıpırdandı. Normal zamanlarda bozuk plaktan yarksız çenesiyle, ilk kez sessizliğin ezgisini mırıldanacak kollar susmuştu. Mantığını devreye sokup, bir-iki saniye kadar düşününce kendini toparlayıp, konuya katıldı.

"Önce size nasıl bir yardımın olacak, onu öğrenmeliyim?"

Kapı çalındı ve sekreter elinde tepsiyle içeri girdi. Önce Arda'nın, sonra Hazal'ın önüne çayını bırakıp, "Afiyet olsun" diyerek onlara hiç bakmadan, kapıyı yumuşacık çekerek odaları ayrıldı.

Arda elindeki kalemi masanın üzerine gelişi güzel attı. Hazal'ın bakışları oraya kaydı. Ardından çay tabağının kıyısını parmaklarıyla kavrayıp önüne doğru, masanın üstünde sürterek çekti. Hazal tabağın kenarında şeker görmedi. Demek şeker kullanmıyordu! Varan bir! Bunu aklının bir köşesine not etti... Ne olur, ne olmaz diye çayına baktı. Demli!

"Öncelikle sürekli benimle olacaksın. Elim-ayağım gibi. Sadece işimle değil... Benimle ve özelimle de ilgileneceksin!"

Genç kız çekinikçe sordu. "Özelinizden kastınız? Konuyu biraz açar mısınız?"

Kız bir an yanlış anladı. Elleri terlemeye başlarken, beti benzi kül kesti. Yok canım, o anlamda söylemediği kesindil! Fesatlık değildi Hazal'ın düşüncesi, sadece tedbirdi. Gerçi bu adamın profesyonel durumunda, onu kaygı sınırlarına itecek ve tutumunu irdelemeye alıracak en ufak bir fenalık, ukalalık ya da küstahlık sezmemişti. Aksine mert ve erdemli birisi gibi duruyordu. Hakkını vermeliydi!

Adam konuşmayı kafasında tarttıktan sonra, garip bir şekilde kaşları çatıldı. Kızın sessizliğinden onun konuya bakış açısını ve azami kaygısını elbette ki idrak edebiliyordu. Arda ki, senelerin kurtlarının içinde kuzu sarraflığı yapıp, bu yolda zekâsıyla doktoralar yapmıştı. Yanlış giden bir şey oldu mu, anında seziyordu. Çayından bir yudum alıp bardağını yerine usulca koydu.

"Giyeceğim kıyafetlerle dahi siz ilgileneceksiniz. Bu ka-

dar özel işte... Umarım zevklisinizdir! Ayrıca evde kaldığım zamanlar da size her an ihtiyacım olabilir ve o anda size ulaşım, çağırabilirim. Belki birkaç akşam özel yemeğe çıkmam gerekebilir, her an yanımda olmanız, bu tür kişisel randevularımı da sizin ayarlamanız gerekecek... Kısacası size yardımcı değil, dediğim gibi, elim-ayağım ve gözüm olmayı teklif ediyorum. Ağır bir sorumluluk... Benimle nefes alıp, bensem almayacaksınız."

Hazal adamın ciddi yüzünü incelerken hafifçe gülümse-di. Bir anda sinirleri bozulmuştu. Bu adam ona resmen bebek bakıcılığı yapmasını, mürebbiye gibi yanında olmasını teklif ediyordu.

O, düşünürken, Arda devam etti: "Size bu teklif tuhaf gelebilir," *"Gerçi bana bile delilik gibi geliyor"* diye içinden geçirdi. "Maalesef etrafımda güveneceğim pek kimse yok. Zaten bu hâlde kimseye de güvenmem." Bunu söylerken keskin dudakları tuhafça kasılmış, sesi vurguyla yayılmıştı. Yüzünden memnuniyetsiz bir ifade geçişi olduğunu kız gözlemledi. "Gelelim maaş konusuna. Size dolgun bir ücret vereceğim, bu sizi tatmin edecek. Önceki yardımcım ne alıyorsa, size de o kadar vereceğim. Bu ileriki zamanlarda sizinle çalışma koşullarımıza bağlı olarak değişebilir. Böylece hizmetinizin karşılığını fazlasıyla alacaksınız. Yani, zam söz konusu olduğunda, çalışmanıza bağlı olacak."

Hazal ciddi bakışlarını genç adamın eline çevirdi. Çevik parmakları masayı bulmuş, üstünde lüzumsuz bir bocalamayla geziniyordu. Sıkıntıyla dudaklarını birbirine bastırdı. Tanımadığı bir adamla nasıl özel durumlarda kalacağını kafasında tarttı. Yırtık dordan çıkar gibi aklına gelen emsalsiz düşüncelerin girdabında, kuruntu havasında tüm hücreleri halay çekiyordu. Ki nedense hücrelerinden geçenlerin yarısı ne hikmetse edepsiz şeyler oluyordu. Kumpasçı aklından derhal edepsizce geçen fikirleri kovdu. Ona nasıl davranması gerektiğini ve bunun altından nasıl kalkacağını titizce düşündü... Dalgın bakışları genç adamın yüzünde asılı kalırken, onun söylediği şeyle bir anda yerinden cıvılayarak kalkmak

istedi. Duyduğu rakam onun aklında tokat gibi şaklamış, yıldımları saydırmıştı.

"Sizin için on iki bin yeterli mi?"

Afallamış bir garibe olarak, az kalsın ağzından çıkacak bu sözle donakaldı... Bu ve daha da terbiyesiz sözler dilinin arkasında edepsizce çıkmak için zaman kolladığına delaletti. Vücuduna hâkim olamadığı gibi, şimdi o kemiksiz dile de engel olamayacağını büsbütün biliyordu. En iyi yapacağı şeyi yaptı: Yutkundü! Kuşkusuz, kulakları yanlış duymuş olmalıydı. *"İki bin mi"* demiş olmalıydı...! Gözleri şaşkınlığın verdiği vahametle irkilirken *"1-iki bin?"* dedi sesi titremiş, kelimelerin sonu neredeyse ağzının içinde yok olup gitmişti. Ter basıyordu bedenini. Çeketi çıkarsa mıydı? Sonra gömleğin yakası boğuyordu.

Arda sakın bir tonda "Hayır!" dedi başını iki yana sallayarak. Ve açıklayıcı bir üslupla düz bir biçimde devam etti:

"On iki bin dedim!" Sesinin çıktığından hiç ama hiç emin değildi.

Kızın rengi uçtu ve yüzü küle dönüştü. Elleriyle yüzüne yelpaze yapmamak için, kucakunda sıkıyordu. Bu adam kesin onunla kafa buluyordu. Yok, kesindi bu! Ne yapmaya çalışıyordu? Kendini ne kadar toplamaya çalışsa da, başaramıyordu. İtreyen sesini kontrol altına aldığı sanarak, fısıltıdan farksız olduğunu kavrayamadığı düdüğü gibi sesi içine kaçmıştı.

"Bu çok saçma! Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Eğer parkta olanların intikamını almaya çalışıyorsanız, aldınız emin olun. Aptal yerine konan ben, sizi dinleyerek çok güzel tava geldim. Şimdi fişlenip kızarmış kıvamda olduğuma göre, rahat edebilirsiniz..."

Hey Allah'ım!

Güzelim kışkırttı tüm dünyanın öfkelerini kuşanmış gibi, hiddetle çatmış. Oturduğu yerde doğrulup, ciddi bir biçimde öfkeyle genç adama baktı. Aslında kendisini frenlemese masayı başına geçirir, dünyayı görmeyen gözleriyle tepetaklak keşletmesini sağlardı. Oysa o kadar sakın ve bir o kadar

da ifadesizce oturuyordu, yüzünün ortasına yumruğunu çarpıp ifadesini bozmak, amaca hizmet etmek olurdu. Bu adamın kontrollü hâli onu çıldırtıyordu. Şimdi çılgık atsa, boş yer itfaiyecilerin mesaisini harcardı. Hazal'ın yüzünün rengi açtı:

"Bağışlayın ama söyledığınız rakam pek akıl kârı değil. Yani, yanlış anlamayın sakın, sanki benimle kafa buluyor musunuz gibi geldi!" Sonra kelimelerini süzgeçten geçirmediği bir anda atılarak, masuma yeniledi sorusunu: "Buluyor musunuz?" Hâlâ şüpheyle bakıyordu.

Onun bu tutumuyla öfkelenen Arda, olduğu yerde vahşi bir şahin gibi diklendi. Geniş omuzlarını tehditkâr bir biçimde gererek, şahin kanatları gibi kalktı. Yüzü bir anda kesif bir öfkeyle sarsılırken, kaşları arası boş yer kalmayacak kadar sertçe çatıldı. Karakaşlar neredeyse düz bir çizgi hâlinde altında yayıldı.

"Hazal Hanım, burası oyun parkı değil!" Gergin bariton sesi duyunca genç kızın yüzünde tokat gibi şaklayarak, yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Neye bulaştım!" diye düşündü. Yarabbi, hangi arsız emellerin oynacağı olacağı!

Genç adam sertçe devam etti: "Size vaat ettiğim rakam ileriki zamanlarda göreceksiniz ki, yaptığınız uğraşa çok az bile gelecektir. Burası kurumsal bir şirket ve dalga geçilecek en son yer. Ben size görevinizi açıklamaya çalışıyorum. Benimle uğraşmalı zordur, kolay değil bunu anlatmaya çalışıyorum. Bazen sınırlı olurum ve gözüm hiç kimseyi görmez... aynı şimdiki karanlık gibi! Kabul ettiğiniz takdirde benimle lüks toplantılara katılacaksınız ve elit tabakayla bir arada bulunacaksınız. Otellerde, balolarda, iş yemeklerinde boy göstereceksiniz... Onların içinde mahcup olmanızı ve beni küçük düşürmenizi istemem. Siz benim asistanım olacaksınız ve beni temsil edeceksiniz. Giyiminizden, konuşmanızdan, oturmanızdan, bakışınızdan kadar göz önünde olacaksınız. Her şeyiniz incelenecek. Birçok şirketin ve birçok ufak hissenin sahibi olan şirketlerin yönetmeliğini yaparken, beni yalnız bırakmayacaksınız." Genç adam nefessiz konuşmasının sonunda, derince iç çekip fark ettirmeden burundan sikkına saldı. "Bu akıl dışı fakat daha önce birçok ça-

ğanım tarafından alt edilmeye çalışıldım. Şimdi illaki arada bir tertometre olacak elbette ama zamanla bunu aşacağız... Sadece yanımda güveneceğim birini arıyorum."

Hazal söylediği sözlerden utanarak başını aşağı eğdi. Mahcup olmuştu. Sanki az önce bir sürü lafı o saymamış gibi, yenilgiyi hemen hezeyanla kabullenmişti. Yırtık dondan çıkan tavşan gibi, öfkesi dilinden pattadan çıkıyordu. Nasıl düşünmemiştiki ki bunu? Doğru söylüyordu. Fahriye teyzenin düğününe gitmiyordu hâliyle. Bir sürü ünlü ve zengin olacaktı illa ki etrafında ve şimdi düşününce Arda'yla uğraşmak da pek akla yatkın gelmedi. Adam gerçekten karizma ve otoritenin birleşimiydi. Konuşması kesin, duruşu sabitti. Kendinden emin tavrı, duruşundaki dikkat göz ardı edilemezdi. Asıldı! Bu adam tam bir CEO'ydu. Sadece gözleri görmüyordu fakat geri kalan algıları ve kendinden emin tavrı, kişiliğini gayet açık ortaya koyuyordu. Bu adamdan işte şimdi korkmuştu:

Arda rezidanslı, Hazal gecekondusu... Arda asilliğin beden hulmuş hâli, Hazal hilkat garibesini... Arda ulaşılmazdı, Hazal el altı... Arda milyarla banyo yapıyordu, Hazal babası para vermezse metelige kurşun değil, kurusıkı bile atamıyordu.

O parktaki adamla bunun arasında, uzaktan yakından bir benzerliğin esamesi yoktu. Galiba bir burhan anına denk gelmişti. Bakışlarını duvardaki resme çevirdi. Amaçsızca pahalı el yapımı yağlı boya tabloyu gözleriyle imzalamaya başladı. Sanki sanatçıyla eş anlamlı çalışmış gibi her bir kıvrımı, fırça darbesini zihnine nakşetti.

Arada keskin, dokunsan kesecek, konuşsan yakacak bir aessizlik asılı kaldı.

"Eee, konuştuklarımız hakkında ne düşünüyorsunuz?" dedi genç adam. Bu kadar beklemek kâfiydi!

Hazal başını yana kırarak ağır ağır çevirdi. İfadesi bozuk yüzü, az önceki volkan huzıyla sinir patlaması geçmiş, sakın bir nehir gibi duru hal almıştı. Bu adam çok zekiymiş. Onunla açık konuşması gerekiyordu, o da öyle yaptı.

"Bakın, az önce de gördünüz bazen düşünmeden konu-

şabiliyorum. Fevriyim ve biraz fazla öfkeli... Benimle asıl söz 'çalışmak' istediğinize emin misiniz? Ben öyle sosyete falan bilmem. Emekli bir alienin, orta düzeydeki evladıyım. Tanıştığım tek ünlü de, konserine gittiğim sanatçılardan başkası değildir. Ya sizi orada küçük düşürsem, bunu yapmayacağımın garantisini yok."

Bu düşünceli hareketi genç adamın hassaslaşmış radarlarından kesinlikle kaçmamıştı. Arda, Hazal'ın açık sözlü olmasından hoşlandığı kadar, takdir de etmiş ama belli etmemişti. Aradığı şeffaflık meziyet, işte tam da bu ufak kıvrımda vücut bulmuş gibiydi...! Zekâ ve açık sözlülük! Çekinmeden kendini ifade eden biri... Aslında düşünmesine hiç de gerek yoktu. Zaten bu sefer düşünme aşamasını geçmiş, sadece duygularına yön vermeyi seçmişti. Senelerdir kaskatı duran bentlerini madem yıkmıştı, hiç kuşkusuz enkazının üstünde dolaşmak onun hakkıydı.

"Ben de sana, hemen bugün yanımda iş toplantılarına katılacaksın demedim. Birlikte bir süre kısa bir eğitim yapacağım. Önce birbirimize alışmamız, tanınmamız lazım. Meziyetlerimizi, kaygılarımızı ve tecrübelerimizi paylaşacağız. Ben sana bir beden gibi hareket etmeyi teklif ettim. Kaşım kalktığında, benden önce tepki verecek, elim oynadığında ne söylediğimi anlayacaksın... Yani mimik ve jestlerini nasıl kendi iraden ve özenetiminle kullanıyorsan, benimkilerini de, kendinin ki gibi beden dili sayacaksın."

Gözlerini kapayıp kısa bir süre kafasını geriye attı. Koltuğu kaykılarak biraz geriye yattı. Baş ağrıyor ve bedeni iflah etmek üzereydi. Bu görüşmenin fiyaskoyla bitmesini kaldıramayacak durumdaydı. İkisi de konuşmadan sessiz bir süre kaldı. Kendini dinledi. Tepkilerinde haklıysa düşündüğünü yapabilecekti.

"Seni bunun için hazırlayacağım ama önce bundan emir olmam lazım!" Ciddi yüzünü kaldırıp, genç kızın tarafına çevirdi. Hazal ona baktı ve "Neden ben?" dedi birden art niyetle, meraklı sesiyle.

"Neden olmasın?" diye onayladı genç adam katı bir tınısıyla.

"Çünkü sizi tanımıyorum!.. Çünkü size hakaret ettim!.. Çünküler geldim buraya. Ben tam bir sorun yumağı, öfke kaynağıyım."

Arda dişlerini gıcırdatmaya başladı. Az önceki sezgileri gerçek bir sorun olarak karşısına çıkıyordu işte. "Öncelikle, açık sözlü olman beni buna itti. Çevremde artık pek gördüğüm nitelikler arasında yer almıyor." Arda'nın kaşları hafifçe kırıldı ama çatılmadı. Duru çıkan kontrollü sesiyle devam etti: "Eğer yapmayacaksan, beni uğraştırmadan bu işi bitirelim. Sonra vazgeçtim, iş zor, kaldıramıyorum demeyin bana. Bu konuda emek harcayacağız, senden tek duymak istediğim sadece bu karara nasıl baktığın? Tam sana alışmışken, bir anda bırakıp gideceksen, bu işe hiç başlamayalım. Ben de başka seçenekleri irdelemeye geçeyim."

Sesinde insanı kızdıracak bir şey yoktu. Aksine uyarıcı tınılarla titreşiyor, ona öğüt havasında akıllıca buyuruyordu. Daha çok bilgi veriyor, nasihat çekiyordu. Elbette ki işin zorluğu hakkında konuşacaklar, ince eleyip sık dokuyacaklardı. Hazal kısa bir an tereddütte düştü. Bakışlarını masaya çevirip buş bir zihin hâlinde bir süre ibadete çekilen rahip gibi susma nırcasına tabii tuttu zihnini. İçinin çekildiğinin farkında olmayan, derince iş gerdi.

Öte yandan Arda onun sessizliğinden ne düşündüğünü anlayabiliyordu. İnsanların oturdukları yerde kıpırdanarak ne yapmaya çalıştıkları, ses tonlarından alaylı mı, ciddi mi olduğunu çok çabuk algıliyordu. Bu, onun anlayış faktörlerinden biriydi. Bazen de mantık yürütüyor ve hissettiği ifadeler hiç şaşmıyordu. Anladığı kadarıyla da genç kız çabuk sinirlenip, çok çabuk da sönüyordu. Sabun köpüğü gibiydi. Temiz bir içyapısı, saf bir alınganlığı vardı. Çok çabuk parlıyordu. Öncelikle bunu kontrol altına almayı öğrenmeliydi.

"Teklifinizi kabul edersem okulum ne olacak? Biliyorsanız bu sene son, az kaldı."

Arda, elini çenesinde gezdirdi. Bu konu ciddiydi. Biraz düşüncelice boğazını temizledi. Nemlendirdiği dudaklarını

hafifçe aralayıp "O kolay" dedi güvence sunarak. "Okuluna olduğu günlerde işleri ayarlamam için yanına Nilay Hanım alırsın. Hem sen zorlanmazsın, hem de ben dara düşmem. Bu Hazal! Benim alışık olduğum bir düzen var. Ben suyu içine bardağı sola koy ki yanlışlıkla dokunup onu kırmayayım. Kulemler masanın hep saat 12 yönünde bulunur, arayınca buluyum diye. Senin için önemsiz ayrıntılar olan şeyler, benim hayatımın gereken parçaları. Ben düzenli olmaya mahkûmum. Kontrol benim tek sahip olmam gereken etken. Sen de beninle böyle olacaksın."

Birkaç dakika kimse konuşmadı. Genç adam ona düşüncesi için zaman tanıdı; genç kız bu işi ciddiyetle düşündü. Başını yana çevirip cama bakar gibi bakan adamı süzdü. "Ben işi kabul edersem, bilmediğim bir şey olduğunda yargılamak istemem. Size söyledim. Ben sizin söylediğiniz şeyleri yabancısıyım. Sekreterleri en çok filmlerde gördüm, zenginlerin gezdiği yerlerde hiç gezmedim. Lüks restoranlarda yiyip partilerde sabahlamadım. Ben size uyum sorunu çıkaracağım. Ben alışana kadar zorlanacağım, siz de bu kadar sabırla ve özenetimin olacak mı? Her insan kadar ben de bir takım şeylere izin vermem. Mesela ikide birde çocuk gibi azarlanmayı kaldıramam... Damarıma basarsanız, damarınıza basarım diye korkarım!"

"Zekisiniz! Hem de benimle oturup ciddi bir tartışmayı başlatacak kadar zeki. Bu işin üstesinden zekanızla geleceğinize eminim."

Hazal birden yerinden kalktı. Genç adam başını geriye atıp, hiç istifini bozmadan koltuğuna sırtını dayadı. Kendinden emin bir tutumda bekledi. Hazal'ın elini uzatarak "Kabul ediyorum" dediğinde, Arda birden elini ona uzatınca da genç kız onun güçlü elini kavradı. Genç adamın dudaklarının kıyılanı memnunca kenara kıvrıldı. "Hayırlı olsun işiniz. Ve kolay gelsin Hazal Hanım." Bunu söylerken, ondan beklenmeyecek bir tebessüm belirledi ciddi erkeksi dudaklarının kıvrılarında. Kızın gözleri o şahane şeyi yakalamıştı.

Arda, ona müşterilerin milyonlarca dolarlık kontrat me-

hlerini yazdırarak işe başladı. Ne yapacağını, nasıl rakamlarla oynayacağını görmesini ve verdiği tepkiyi hissetmek istedi. Ve bunu yaparken Hazal'ın yabancı dili çok iyi kullandığını keşfetti.

Fazladan bir iş görüşmesi için birkaç dakikasını feda etmeyi göze alarak, bu konuyu bir an önce halletmeye karar verdi. Hemen sekreterini çağırdı ve Nilay Hanım'a başvuru mektuplarını ve CV'leri kaldırmasını söyledi.

Sonraki zaman su gibi geçip gitti. Gerçekten de kontrol manyağı bir adamdı bu Arda Mertoglu. O gün, tüm toplantılarını ve görüşmelerini iptal etmişti. Odaya kapanıp, genç kıza kendi hakkında kısa bir bilgi yumağı sundu. Yumak... ötek dese daha manutuklı bir tercüman olurdu. Ofisin içinde yaşayacağı düzeni anlattı.

Arda'nın ofisiyle Hazal'ın ofisi arasında geçiş görevi gören bir kapı vardı. Genç kız hem kendi odasında, hem de patronun odasında vakit kaybetmeden işlerini görebilecekti. Bu, Arda gibi görme engeli olan bir adam için biçilmez kaftandı.

Evvvela odasını gördüğünde şaşırılmıştı Hazal. O, her zaman çok konuşan dilinin kakavanca düğümlediğini hissetti. Arda Bey'in odası kadar olmasa da, onun odası da geniş ve terahti. "Yan tarafta sana ait bir de odan var" deyince, fare yuvası gibi bir yer beklemişti işin açıkçası. Ama önceki asistan odası oldukça modern bir hale getirmiş ve onu çok şık bir şekilde bırakmıştı. Acaba önceki asistanıyla neden ayrılmışlardı? Bunu düşününce kendine kızdı. Fazla merak iyi değildi. Meraksızlık da iyi değildi! Şu anda, aslında çıldırmak üzereydi. Sanki kırk yaşında gelinlik giyen bir kadın gibi, heyecanlı ve aşırı meraklıydı. Genç adamın gösterdiği şeyleri dikkatle izliyor, söylediği şeyleri evrenin sırrını öğrendiği filozofu dinler gibi ciddiyetle dinliyor, can kulağını veriyordu. Hazal'ı odasındaki dolabından, özel ihtiyaçlarının bulunduğu çekmece-sinden, her şeyinden haberdar ediyordu. Arda yorulmak bilmeden anlatıyor, Hazal pestil çıkmış hâlde, arkasında cansız bir kuyruk gibi dolayıyordu. Bu adam hiç yorulmaz mıydı?

Bir ara soluklansa, dili dışarı sarkacak diye korkar olmuştun. Onun peşinde bir maraton koşmuş kadar yol kat ettiğine emindi. Tüm departmanları gezdirip yerlerini göstermişti. Gören insanlardan daha net bir haritaya sahip beyninin olduğunu, yön duygusunun çok fazla geliştiğini fark etmişti genç kız. Dahası, bir de yarın tüm personelle tanışma yapacakları bir toplantı tertip edilecekti. Kahretsin, onların karşısında nasıl davranacaktı? O bilemezdi ki elini ayağını nereye koyacağını. Konuşacağı patronu değildi... Ondan sonra gelen bir sürü üst düzey müdür ve müşavirleriydi. Ah, onlara ast-üst ayakları çekemezdi. Arda alışığı üzere elini duvarda sürterek odasına doğru ilerledi. En son avukatların olduğu departmana gitmişlerdi. Ofisinin bulunduğu alana gelince durdu. Masaya bakacak şekilde dönüp, vakurca "Nilay yemekler geldi mi?" diye tok sesiyle sorunca, sekreter kapıya hızla yanaştı. Patronuna saygıyla kapıyı açarken, ciddi ses tonuyla mırıldandı. "Geldi efendim, içeri masaya hazırlattım her zamanki gibi." Anladı Hazal. Bu kadın talimliydii!

Arda başını sallayıp içeri girdi. Hazal girip girmemek konusunda kısa bir an duraklayınca, Nilay Hanım onun şaibede kaldığını anladı. Yumuşacık bir bakışla genç kıza gülümseyerek, "Sizinki de içeride Hazal Hanım" diye onun bu çekingen hallerine anlayış gösterip, yerine yöneldi. Hazal içeri girdiğinde, Arda masaya yaklaşmış sandalyesini çekiyordu.

"Bana çorba servisini yapar mısın?" diye kibarca sordu Arda.

Hazal önce başını sallayıp, sessizce masaya yanaştı. Arda Bey'in dudaklarının kıyısı bilmüş bir tebessümle kasılınca, genç kız hemen atılıp, "Olur efendim" diyerek istediği tepkiyi verdi. Kendine daktilo tuşu gibi ayar çekmeliydi. Yanlış harf olmamalıydı!

Önce servis tabaklarını ayarladı. Ardından çorbaların üstündeki koruma porselen kapakları kaldırıp patronuna yanaştı. Elinde tuttuğu kaseyi ona doğru götürürken bir anlığına... sadece bir anlığına gözlerini genç adamın koyulmuş gözlerine dalgınca çevirdi. Ve olduğu yerde dondu

kaldı. Mavilikleri, bir içim derya oldu genç adamın kapkara gözlerinde kayboldu. Ta gözlerinin içine baktı, yüreğinin içindeki karmaşaya aktı. Kara delik gibi yuttu benliğini!

Öte yandan Arda sadece kafasını çevirmiş onu bekliyor, nasıl bir karmaşaya yol açtığundan habersiz, onun servis yapmasını aceleci bir tutumla istiyordu. Oysa o gözler, genç kızın gözlerine içini okuyan röntgen değil, emar cihazı gibi bakıyordu.

Yutkundu Hazal. İlk defa bir bakışla eli buz kesti, yüreği atmıy kesti... Sanki... Sanki bakışlarında ağır bir hüzn vardı. Nispeten Mısır'da çöllere kar yağması gibi bir etki sarstı onu. Boş, bomboş bakıyordu ya o gözler; ama genç kız onun, o karanlığının içinde titreyerek parıltıyan mum ışığını görüyordu. Hani kördü? O gözlerdeki gerçeği nasıl görebiliyordu? Elinde tuttuğu kase titremeye başlarken kendini toparlamaya çalıştı. O sırada telefon çalınca genç adam hafifce koltuğundan kalkıp, masanın köşesine uzanıyordu ki yanında dalgınca dikilen genç kız ürkek yerinden sıçradı. Ve elindeki kaseye Arda kolunu çarparak durdu. Parmaklarının arasından sıyrılan kase, yere doğru sert bir iniş yaptı. Arda irkilerek yerinden bir huşuk kalkıp, kızın tiz çığlığı eşliğinde bir adım gerilerken, genç kız endişeyle büyümüş gözleriyle şaşkınca bakarak geriye doğru ürkekçe bir adım attı. Arda elini koluna dokundurup, az bir şey sıçramış çorbanın lekesini hissetmeye başladı. Kolunda hafif de bir yanma hissi tenini kavurdu.

"Daha dikkatli ol, yanabilirsin!" dedi sert bir ifadeyle gömleği kavrayıp, çekiştirirken.

Hazal, bir anda kendini toparlayıp masanın üstündeki kâğıt peçeteye atıldı. "Özür dilerim, istemeyerek oldu." Kendine öfkelenildiği için gayet net ve seri konuşuyordu...

Panik içinde fırlayıp, elindeki kâğıt peçeteyle adamın koluna mengene gibi yapıştı. Elinin altındaki genç adamın sert kol kaslarını sıkıca kavrayarak, üstündeki beyaz gömleği silmeye çalışıyordu. Arda itiraz ettiğinde, genç adamın koluna sarılıp, kendine çekiştirerek siliyor ve peçete ıslandıkça un ufak oluyordu. Arda onun narin ellerini teninde hissettiğe,

bir tuhaf oldu. Ayak parmaklarından omuz ilğine doğru bir ısı yayıldı. Ama bu çorbadan oluşmuyordu. Kız dibine girdi, keçe hafif çiçek kokusu genzini kuşatıyor, ufacık narin parmaklar teni gıcıkliyordu. İlk defa bir dokunuştan tedirgin olup irkildi. Onun ufacık parmaklarını teninde hissetmesi, hoşuna gitmedi. Kaşları hiddetle çatıldı. Gerginleşen yüzü katılaşıp sertleşti. Kızın elini yakalayıp, kolunun üstünden çekmeye çalışarak, sakince söylendi.

"Hazel... ben hallederim, bırak."

O kadar dalmıştı ki kız yaptığı hataya, utancından neredeyse acı acı inleyecekti. Yüzünde üzgün ifadesiyle dudaklarını bükerek, onun söylemlerine aldırmadı. "Özür dilerim efendim, isteyerek olmadı. Ben hemen temizlerim, yeminle."

Elleri özedikçe çorbayı, üstündeki leke beyaz gömleğine daha da yayılıyor ve berbat bir hale geliyordu. Bunu gördükçe de dudaklarının kıyısını koparacak bir şiddetle dişliyor, eli-ayağı birbirine karışıyordu. "Şimdi hallederim, efendim; az sonra geçecek, eskisi gibi olacak."

Yalan! Görünen leke, hiç de geçecek gibi durmuyordu. Aceyle değil, Domestosla kırk yıl yıkasa çıkmazdı. Aldığı ilk maşının nereye gideceği belliydi!

Arda genç kızın kolunda gezinen ellerini bileklerinden sertçe yakaladı ama Hazel inatla çekip silmeye devam edince, biraz sertleşen sesiyle, "Hazel, tamam bırak, çıkarırım dert etme... Yedek var nasılsa." Başını aşağıya eğdiği için kızın çiçek kokusu şimdi daha çok genzini istila ediyor ve o kafasını kıpırdattıkça birkaç saç teli yanağına sürtüyordu. Adam gözlerini sıkıca kapadı. Dişlerini sıktı.

"Tamam, efendim şimdi ben onu..."

Arda, Hazel'in ellerini yakalayıp vücudundan geriye çekerek tekrar, biraz ileri doğru hiç de nazik olmayan bir tutumla iteledi. "Hazel, yeter!" Kaba sesiyle biraz yüksek perdeden çınlayınca, ofisin içinde haşın haşın titredi. Genç kız ne yaptığını anlayınca bir anda durakladı ve gözkapaklarını kaldırıp ürkek bakışlarını genç adama çevirdi. İçinden ağlamak geli-

yordu. Kocaman patronunun üzerine çorba dökmüştü, hem de işteki ilk gününde! Bu da yetmemiş, üzerine saldıran Ayşe Teyze rolüne bürünmüştü. Tam bir fiyaskoydu!

"Hazel, sakın ol" diye fısıldadı telkin eden bir tonda. "Ben hallederim. Senin odandaki dolapta, gömleğim var." İfadesiz suratından ne düşündüğü belli olmayan Arda, tek tek sakince dişlerinin arasından tekrarladı. "Kazaydı!"

O tek tek söylediği şeyle kız parçalara bölünüp tekrar birleşiyordu. Genç kız çekinerek başını yere eğip, dudaklarını ağlamaklı bir tutumda büktü. Ellerine çevirdi dolu dolu olmuş gözlerini. Parmaklarının arasından paraladığı peçeteye baktı.

"Gerçekten özür dilerim, efendim. Siz birden kalkınca, ben..." Konuşamadı sustu.

Yüzünde müstehzi bir ifade beliren Arda, anlayışla arkasını dönüp kapıya yönelirken, parmakları gömleğinin düğmelerine ulaşmış ve seri bir şekilde çözmeye başlamıştı.

"Ne bekliyorsun, gömleği hazırla da değiştiriyim. Hem Nilay'a yeni bir servis hazırlatmasını söyle" dedi ve Hazel'in ofisine girerek gözden kayboldu.

Genç kız içine derince bir nefes çekip, yanaklarını şişirerek dışarı bıkkınca saldı. İlaatkârca onun az önce kaybolduğu kapıya doğru yönelip, kader mahkûmları gibi ayaklarını sürüyerek yürüdü.

*A*slında onun kıranlığında kırılsın, kırılsın, kırılsın, istemezsin,
çünkü o an susmak, gözlerine doyarsın bakmak;
En büyük fırsattır semin için...

BEŞİNCİ BÖLÜM

İlk birkaç ay içinde, özel asistan olan niteliğini ve neler yapabileceğini kanıtlamıştı. Zaten bay buzdolabı patronunun bir ay sonraki Milano yolculuğunun ayrıntılarını hazırlamak, onun için çok kolay bir iş olarak çabucak sonuçlanmıştı. Vizeleri alırken, bürokraside hiçbir engelle karşılaşmadan işlemleri çarçabuk tamamlamıştı. Daha önce hiç işte çalışmamış olmasına rağmen, uyum yeteneğiyle ofise alışmakta da hiç zorluk çekmedi.

Sorunu, sadece onu kabullenmeyen şirketteki kışkanç personeldi!

Herkes ona irkilerek, garip, torpilliymiş edalarında ifritlik bakıyordu. Müdürlerden, sekreterlere; muhasebeciden, stajyerine kadar bütün çalışanların, bir hilkat garibesiymiş gibi onu yadırgamalarından hoşnut değildi. Artık sabrı taşımaya başlamıştı. Bazı zamanlar ofisten biriyle bir iş halletmek zorunda kaldığı takdirde, insanların önderindeki dosyaya dikkatlerini verebilmeleri için patronun adını kullanmaktan çekinmez hale gelmişti.

Ufak olması, okulunu tamamlamaması, onları kışkançlık duyarak çileden çıkarıyordu; farkındaydı. Her şeyi geçti de onu en çok rahatsız eden, Tarkan Bey'in hatasını kollayarak gözlerini üstünden ayırmayışıydı. İsteddiği bir işi kusursuz bir

şekilde yapıp karşısına geçtiği anda dahi, kaşlarını çatarak gözlerini yüzüne sertçe dikeyordu. Sanki bu inanılmaz akıl kethüdası beyninin, her daim takdir edilecek yanlarını başında mısır püskülünden hallice bu rüküş, güneş rengi saçlarıyla gizlediği için ona kızıyor gibiydi.

Geç olmuştı. Tüm gün uyum içinde o dosya senin, bu dosya benim, ellerini birinden çekip, diğerine dokundurmuştu. Artık gözleri yanıyor, başı uğulduyordu. Alışmış mıydı gerçekten bu yoğun tempoya? Galiba alışmıştı! Arda yoğun bir hayatının olduğunu söylerken, ne kadar da haklıydı. Abartısız bir dürüstlikle az bile söylemiş! Bunca zamana kadar belli bir mesafe çerçevesinde ona işleri öğretmiş, insanlarla olan diyaloglarında hayran olacağı bir öğretmen titizliğinde, yol yordam göstererek işlerine yardımcı olmuştu.

Banka kasaları, borsalar, bonolar, girdiler, çıktılar... Yap, yap bitmiyordu. Gerçekten de işinin ehli bir profesyonel ve her anlamda bir numaralı iş adamıydı. Tabii biraz da fazlaca kontrol budalasıydı, o ayrı! Bazen nefes alıp verirken sorsa mı diye, düşünecek hale getiriyordu. Gözlerinin olmayışı hiç etkilemiyor, kendinden emin keskin duruşuyla, üstün zekâsıyla bunu kapatıyordu. Kusurlar insanın önünde engel değildi, bunun canlı kanıtı her daim bir nefes mesafesindeydi!

Öte yandan Hazal da biliyordu artık, bu işi kavrayıp ilerlediğini. Eskisi gibi çekingen değil de daha vakur duruyordu toplantılarda ya da iş görüşmelerinde. Yüzünde hep müstehzi bir gülümseme, gözlerinde hep işinin erbabı bir parlama bulunuyordu. Yaşından daha olgun, işinde profesyonel gibi tavizsiz bir yardımcıydı. Her şeyde olduğu gibi, tabii zorlandığı anlar da olmuyor değildi. Birçok defa yanlış dosya, birçok defa da yanlış verileri götürmüştü ve gerçekten sert bir ifade ama yumuşak bir sesle karşılaşmıştı. Arda onu sakin ve sabırla karşılıyor, bir tırtılın kozasını incecik iğneyle örmesi gibi sabırla nakşediyordu. Yaptığı çocuklukları hoş görüyor, sürekli yeni bilgiler veriyor, tepesine yuva kurmuş kartal gibi bir an boş bırakmıyordu. Eve geç gidiyor, sabah erkenden tekrar talime başlıyordu.

Başını, önüne yığılmış dosyalardan kaldırıp. Sıkkn ve yorgun yüzünü kapağı doğru çevirip, derince iç çekerek yerinden kalktı. Bakışları patronun kapısında kilitli kalırken, masadaki dosyaları alıp yerinden ayırdı. Önce dışarı çıkıp Nilay Hanım'ın dosyalarını teslim çekmeceğine koyup kilitledi. Patronunun kapısına yaklaştığında, arkadan gelen tok sesle irkilerek sıçradı. Hızla arkasına döndü.

"Sen hâlâ gitmedin mi?"

Küçümseyici kibirli bakışlar yüzünde dolaştı.

Vakurca başını geriye atan Hazal, ciddiyetle koyulan sert bakışlarını, donmuş kahverengi gözlerle odakladı.

"H-hayır, efendim."

Ukâla bir şekilde dudağının kenarını kıvrıran Tank Bey, ellerini cebinden çıkarıp ciddi soğuk yüzünü genç kızın üstünde paha biçerek gezdirdi. Kız, bu yaşlı adamın sinsî bakışlarıyla titredi. Bilahare Hazal onun içini okumasa da içindeki bir hisle, kara ve kötü olduğunu düşündüğü bakışlarından kendini kaçırma ve ne kadar çok isterdi. "Gitmedim efendim, keza Arda Bey henüz burada." Kısacık bilgi, yaşlı adama istediği cevabı sunmuş ama konuşma üslubu tatmin etmemişti:

Uzun boylu elli yaşlarında olmasına rağmen, yaşına göre hâlâ dinç ve soğuk yılan bakışlarını saymazsa- yakışıklı olan bu ukâla adam, ona alımdan yanına yaklaşmış, durulması gereken mesafeyi aşarak dibinde bitti. "Aç kapağı!" Küstahça kıkuşan kaba hareketleri, tuhaf derecede edepsiz bakışlarıyla, buz gibi buyurdu. "Hadi!"

Hazal lafını ikiletmeden, sırf onun bedeninin ürktücü sıcaklığından kurtulmak için, kapağı tıklattı ve gelen direktifle açıp ona yol verdi. Tank Bey'in ardından içeri girdiğinde, Arda bilgisayarın başında her zamanki gibi çalışıyordu.

"Getirdin mi Hazal?" dediğinde başını dahi kaldırmamıştı.

"Getirdim, efendim. Ayrıca ticari rasyolarını da hallettim, hepsi burada... Bitti."

Genç kız masaya yönelirken "Tanık Bey de burada, efendim" dediğinde cesurca atılımı işe yaramıştı. İlyce yüreklelenmişti. Kendi varlığını belli ettirmeyen sinsi adama, kısıcak bakarak gözlerini devirdi.

Yaşlı adam, öfkeyle gözlerini kısarak genç kıza çevirdi. Gözleri ayan beyan kızdan hoşlanmadığını belirtiyordu. Bu adamdan korkuyordu. Tuhaf halleri, garip bakışları vardı. Şuursuz bakışlarını onun gözlerinden çekmedi. Fakat muhatapı olarak Arda'yı seçti. "Çok yordun kendini eve gitmeyi düşünmüyor musun?" Koltuğa teklif beklemeden oturup, rahat bir duruş belirlledi. Arda başını sesin geldiği yöne çevirip, sakın ama yorgun bir tınıyla mırıldandı.

"Asıl ben senin gittiğini sanıyordum Tanık amca... sen bu saatlere kadar burada kalmazdın!"

Tanık'ın bu konuşma üzerine kaşları havaya kalktı.

Hazal onun şaşkınlığını, en güzel gülüşü ile karşılayarak önüne baktı. Akabinde Arda her ne kadar bazı konularda ters düşse de onunla, yine de saygısını elden bırakmadan kusursuzca iletişim kuruyordu. Onca vakit geçirmişler, ama yaşlı adamın bu saatlere kadar burada kaldığını hiç görmemişti. Aksine o çalışmayı sever fakat mesai saati sona erince de buraya durmaz, toz olurdu.

"Birkaç dosyayı gözden geçirdim." En etkili şekilde yerine kurularak yayıldıktan sonra, Arda'nın gidip gelen bakışlarını kaşlarını çatarak izlemeye koyuldu. Adam bile, onun az da olsun görüp görmediğinden hâlâ şüphelenir gibiydi! Adam kendine gelmek için başını şöyle bir sallamak zorunda kalmıştı.

Bu arada Hazal, varlığını hissettirmek için elindeki dosyaları masanın üzerine bırakıp, bakışlarını patronunun yorgun yüzüne çevirdi. Bugün hayli yorucu geçmiş ve kendini normalden daha fazla yormuştu. Bir işte pürüz çıkmış ve genç adam hâlâ canla başla onunla ilgileniyordu. Canı sıkıldı. Hasta olmasa bar! Kendi kafasında onu değerlendirebilecek

birkaç saniye yakalamıştı. Açıkçası şansın pek de kendilerinden yana olmadığına dair, moral bozucu bir duygu vardı kızın içinde. Ama tabii konu Arda Bey olunca tüm düzlerin ters, terslerin de düz olması an meselesiydi, bunu yakinen öğrenmişti.

Tanık Bey, anılsızca açıktan açığa beğeni dolu bakışlarını bedeninde fütursuzca dolaştırıp, gözlerini açık bir iğrençlikle göğüslerine odakladı. Kız elinden gelse göbük çekerek gibi, göğüslerini kaburgalarının içine çekmek istiyordu. Omuzlarını dimdik tutarak, kendine güvenen bir ifadeyle çenesini buz gibi bir cüretle diktii. Gözlerindeki donukluk, sahradaki ateşi söndürecek cinstendi. Oysa vücudu bin bir parçaya ayrılmak üzereydi sanki. Bütün sinirleri, düğüm, düğüm olmuştu. Kalbine de bir sancı saplanırken, atış ritmi adam akıllı bozuldu. Bu adam geçenlerde ona ayarsız bir tavırla, çekinmeden dille taciz de bulunmuş, çaktırmadan göz fetişti etmişti. "Gözlerini çek üzerinden yoksa söylerim der" gibi adamı sert bakışlarıyla vakurca tehdit etti.

O da "Sıkıysa söyle" işareti yaptı arsız kaşlarıyla.

Bu sessizce başlayan savaşıla, öfkeden yüzüne birden bire kan hücum etmişti. Hiç kuşkusuz boynundan yanaklarına doğru, saçlarının rengine tezat oluşturacak korkunç bir kurmızlık yayılmıştı... Hissetti. Bir tek kelimeye bile gerek yoktu. Cesareti tamamen kırılmıştı! Ancak, içinde kalan bir gurur kırıntısı onu durdurdu. Dik dik bakmaya devam etti.

"Başka bir arzunuz var mıydı, efendim?" diyerek hiçbir şeyden habersiz olan genç adama donuk bir ifadeyle sordu.

Tekrar dosyalara gömülen Arda başını genç kıza çevirip, tekerlekli koltuğuna sırtını yasladı. Geniş göğsü kabarak gerilince, beyaz gömleği tenini ikinci bir deri gibi sardı ve tüm kasları taştan oyma bir heykelinkisi gibi açığa çıktı. İncecik ipekli yün kumaş, neredeyse gergin kaslarından parçalanacak gibi bir hal aldı. Uzun parmaklarını şakaklarında kısa bir an oyalayıp durdurdu.

"Elbiseleri hallettin mi?" Sesi ciddi anlamda yorgundu.

Ağzında şu anda kocaman bir vaha ve içinde bir de susuz bedevi taşıyor gibiydi. Kuruyan boğazından sözcükler güçlüklerle çıkmıştı kızın. "Evet, efendim hepsini kuru temizlemeye verip eve teslim ettim. Saniye abla, gerisini halledeceğini söyledi."

Kahrolası Tarık, hâlâ ona yılan gibi bakıyordu. Çaresizliğin, insana neler yapabileceği inanılmaz bir şeydi. Eğer böyle kibirli bir üstünlükle ukalaca bakmaya devam ederse, ayakkabısının topuğunu anlırın çatısına çakacaktı. Aklınca flört ediyordu yaşlı yılan, ancak bu yaptığı kızı göre edepsizlikten başka bir şey değildi.

"İyi. Pekli, sipariş verdiğini diğer şeyler ne oldu?"

"Onları da hallettim. Yarın eve gelecek."

Genç adam masanın üstündeki dosyaları kızı doğru itti-
rerek yorgun bir sesle, "Şunların düzenlenmesini yap... beni uğraştırmasın, sanırım biraz karıştı" diye bıkkınca söylendi. Bakışlarını amcasına çevirip konuşmaya başlarken, genç kız onun bozduğu dosyaları düzeltmeye koyuldu:

Arda'nın evine bu ilk gidişi değildi! Daha önce birkaç defa gidip, onun ihtiyaçlarını halledip, istediği değişiklikleri titiz bir çalışmayla yapmıştı. Fakat hep mesai saati içinde gittiği için, genelde onun evde olmadığı zamanları seçiyor, bilahare rahatsız etmiyordu. Bir de patronuyla evde karşılaşmak, onun özeline sirayet etmek istemiyordu. Oraya gidip geldiği süre içerisinde, evin emektar yardımcısı Saniye Hanım'la da tanışma şerefine müşerref olmuştu.

İlk gittiği gün iri gözlü, soğuk suratlı, iri yarı kadından bir hayli çekinmişti. Suratı beş karış kapıda karşılaşmış, donuk gözleriyle onu sanki garip bir tutumla süzmüştü. Kalın sesi ise onu germiş, konuşmasını dahi isteksiz hale getirmişti. Sanki şekerden evi olan cadunun inine geçiş yapıyormuş gibi tüylerini havaya diktirmiş, yüreğini kaygıyla çarptırmış. Ona mesafeli ve temkinli gözlemleyen bakışlar atmasından ise, hiçbir

şekilde hoşlanmayarak rahatsızlık duymuştu. Fakat geçen gittiğinde o tepeden bakan kibirli üslubunun aksine, garip bir donuklukla, ilk kez onunla konuşmaya çalışmıştı. Hatta onun hakkında birkaç soru sormuştu. Giderken de ciddi ve uzun bir bakışla onu iyice süzmüştü. Acaba üzerine giydiği kıyafette sorun mu var, diye kendine baktığını hatırlıyordu kız. Arkasını dönüp zoraki bir gülümseme ile ona kibar bir baş jestiyle selam verdiğinde ise, bir an kendini görücüye çıkan ev kızı gibi hissedip, yanakları yanmaya başlamıştı. Kadın ona dikkatle baktıkça, alı al, moru mor olmuştu.

Neyse ki bugün gittiğinde o garip hal ortadan kalkmış, daha sıcak, daha içten bir şekilde karşılamaya tabii tutulmuştu. Hatta bir ilki başıran çay bile ikram etmişti. Bunun sebebini bilmiyordu ama ona ilk defa gözleri soğukça değil de, daha ziyade, sıcak bir annenin şefkatiyle bakmıştı.

Dosyaları düzenleyince bakışlarını ciddi bir biçimde iş konuşan ikiliye çevirdi. Kısık bir sesle, oldukça imalı bir şekilde adama bakarak "Arda üy, ben çıkabilir miyim, bunlar da bitti?" diye sordu.

Belli ki o saatin farkında değildi ama babası ve annesi gayet farkında olma-yıldılar ki cebindeki telefonu, İstanbul'un fay hattı gibi durmaksızın titreşip duruyordu.

Neredeyse Arda başını ona çevirdi ama aklının hâlâ işte olduğu aşıkardı. Ve uzun parmaklarını kolundaki saatine götürerek, dokunarak saate baktı. "Neden beni uyarmadın, çok geç olmuş?" Tok sesi sakince biraz çıkışarak, azarlama formuna bürünmüştü yine. Ardından bunu idrak etmiş olması ki sesini daha ziyade yumuşattı. "Tamam." Genç kız yerinden istekle hareketlenince, "Seni ben bırakırım, bu saatte tek başına gidemezsin, yollar tekin değil. Hay Allah, gece yarısını geçmiş!" diye onu durdurdu. Hazal bakışlarını, üstünde asılı kalan kara bakışlardan kaçırarcasına masasına çevirdi. Şaşkınlığını bertaraf ederek, "Ben kendim giderim, efendim, buna gerek yok" diye olması gerektiği gibi kibarca reddetti.

Öte yandan Arda, onu duymamış gibi tekerleki koltuğunu geriye itirip, yerinden doğruldu. Uzun boyuyla bacaklarını rahatlatıp, genç kıızı sanki görüyormuş gibi tek kaşını kaldırarak bir kral idamesinde bir an baktı. Hazal'ın bu bakışlarla içi aktı bir anda. Arda Bey'in sanki ona en olmayacak şeyi soracağından emin bir duruşla ifade­sizliğine bürünmüştü. Sanki anında on tane telefon numarası sıralatıp, hepsini tekrar etmesini isteyebilecekmış gibi... yahut da bir dakikada iki yüz elli kelimelik bir yazıyı bilgisayara rakamlarını isteyecekti... Ama en kötüsü de, karmaşık borsa rakamlarını sıralatacak gibi bakmasıydı. Fakat o sakin bir şekilde "Amca, bu konuyu yarın konuşalım mı?" diye bikkun bir şekilde, meys bir melodiyi mırıldanır gibi isteksizce söylendiği

"Tamam, oğlum olur..." dedi adam eli mahkûm... Ne de-sin?

Hazal, isteksizce pencerenin yanında duran kızıl kahve toplantı masasının üstündeki paha biçilemez el yazmalarına odaklanmaya çalıştı "Ama efendim..." diye spekülasyon gi-rişimine hazırlanınca, Arda sandalyesinin yanında bulunan ayaklı askudan ceketini alırken, ona itiraz etmeye hazırlanan kızın lafını ağzına tıkadı. "Hadi git, şoföre aracı hazırlamasını söyle, Hazal... Her seferinde itiraz etmekten vazgeç. Bu sefer ben bırakacağım!..."

Genç kız bakışlarını patronundan çekerek yaşlı adama çevirdi. Tark Bey'in gözleri sinsi bir yılan gibi kuşkuyla kü-silmiş, sert yüzü tuhaf bir hâlde değişmişti. Sanki adamın te-kerine çomak sokmuş, yarı yolda bırakmış da ondan bunun hesabını soruyordu. Yaşlı adamdaki bu duruştan pek haz et-medigine karar verdi kız. Bakışlarını derhal çekerek, kapıya yöneldi. Eli mahkûm "Peki, efendim" dedi kabullenircesine...

O çıkıyor, Tark arkasından arsızca bakıyordu. Bu adamın yılan bakışlarından artık hiç hazzetmiyor değil, ifrit oluyordu. Patronun babasının en yakın arkadaşı ve bu şirketin ufak hisse sahiplerinden olsa da statüsü belirsiz genel müdürü ola-rak, yalaka kıvamında işine devam ediyordu. Konumu ise ne-

dense hâlâ belirsizdi! Kendi işi dışında Arda'nın işleriyle pek ilgilenmiyordu. Yani Arda buna gerek bırakmayarak ekarte ediyor, sanki onu bilahare uzak tutmaya çalışıyor gibiydi.

Bakışları kısa bir an patronuna kaydı. Hazırlanmıştı. Şu kısacık zamanda öğrendiği bir şey varsa, o da patronunun ona sürekli mazeret uydurulmasından ve itiraz edilmesinden katiiyetle hoşlanmamasıydı. Buna birçok kez kendi ve başka-larının sebep olduğu durumlarda denk gelmiş ve çabucak öğrenmesini sağlamıştı. Onu bekletmemek için önce şoförü arayıp aracı hazırlattı; çantasını hemencecik hazırlayıp, masa-nın üzerine toparlayıp, dosyaları çekmeceye koyup kilitledi. Çantasını aldığı zaman, Arda tüm ihtişamıyla kapıda belirdi.

Genç kızın olduğu yeri tahmin eden genç adam "Hadi, ha-zırsan çıkalım" derken bir taraftan da amcasıyla tokalaşıyordu.

Onunla kapı girişinde birkaç şey daha görüşüp, ufak de-taylar hakkında bilgilendirdi. Tark Bey, genç kıza "iyi gece-ler" dileyerek yanlarından ayrıldı. O odasına giderken, Hazal ve Arda asansöre doğru yöneldi. Genç kız asansörü çağırn-ken, Arda bir eli cebinde, diğerinde çantasını kavramış, genç kıza bakıyordu. Hazal bakışlarını ona çevirdiğinde yine sert hale bürünmüş yüz hatlarından bir şeyler düşündüğünü an-ladı. Aslında ona değildi bu boş bakışlar, sadece düşünüyor-du. Nitekim artık onu ta.ıyordu. Asansör kapısı iki yana ka-yarak açıldığında, birlikte hareketlendiler.

"Kuruluş yıl dönümü için her şeyi hazırladınız mı? Bir eksik olsun istemiyorum." Kapı 'dink' sesi eşliğinde kapandı.

"Nilay Hanım'la her şeyi hallettik, efendim. Gerçekçi ol-mak gerekirse çoğu şeyi o yapt diyebiliriz. Biliyorsunuz, ben hâlâ öğrenmeye çalışıyorum. Henüz, kavrayamadığım daha çok şey var."

"Zamanla olacak" dedi destekler bir tutumla. "Bu zama-na kadar iyi götürdün. Daha da iyi olacak, sen zekisin, halle-dersin."

Hazal, genç adama kaşlarını çatı. Bunları motive etmek

için mi söylediğini, yoksa gerçekten böyle mi düşündüğünü anlamaya çalıştı. Onun için böyle düşüncelerin aslında pek önemi yoktur. Ama bu konuda Arda olunca, olumlu ya da olumsuz anlamda düşüncelerine gerçekten çok değer veriyordu. Bakışlarını yüzünden çekemedi. Sanki böyle bakarsa suretinde gizlediği anlamları okuyabilecekti. Keskin yüzü, ifadesizce duruyor, hiçbir tepki alamıyordu.

Düşüncelerinin yoğunluğunu yaşayan durgun sesiyle "Efendim daha deneyimli olan Nilay Hanım, bu işle neden tek başına ilgilenmiyor? Bir yerde hata yapabilirim, bir şeyi ters söyleyebilirim..." dedi ciddi bir tedirginlikle. Biraz duraksadı. "Dahası sizi rezil edebilirim. Üstelik bu benim bildiğim tarzda bir topluluk değilken, onların lisanını bilemem, konuştuğları konuları anlamam. İsterseniz yarın ben katılmayayım bu..."

Genç Adam sert yüzünü apansız ona çevirip, boş bakışlarını duvara odakladı. Şu anda ona değil duvara bakıyordu, fakat Hazal ona bakmak istediğini biliyordu. "Bu işleri herkes anasının karnında öğrenmiyor Hazal. Yoksa, pes mi ediyorsun?" dedi sesi kısılmış, yüzü sertleşmişti. Kontrol altına aldığı sınırlarının dışından belli olmamasına özellikle dikkat ediyordu. Hazal sıkınca soludu. Başını sarstı.

"Hayır, pes etmedim, ama yine de korkuyorum. Bakın, sizlerle açık konuşmamı istediniz hep. Ben yarın sizi rezil edebilirim, az biraz sakarım ve bazen..."

"Çocuklaşıyorsunuz!"

Bunu söylerken genç adamın dudaklarının kıyılarını hafifçe kıpırdandı ama gülmedi. Sert hatlar tebessüm etmedi, sadece kıpırdadı. Lâkin onun bu tespitiyle ve sakın söylemiyle genç kız kızarmaya başladı. Zaten Hazal da onu henüz gülerken görmemişti, sadece bir kere arkadaşı onu ziyarete geldiğinde, Timur Bey'e içten içten tebessüm etmişti. Ve o ufaklık mimik kasılması bile genç kızın dikkatini dağıtmıştı, ilk defa gördüğü şeye karşı tuhafça bakakalmıştı. Belki de gülüyordu ama bunu Hazal'a pek göstermiyordu.

"Sana nasıl bu kadar güvendiğimi bilmiyorum, belki de kafamda bir yerlerde bir şeyler eksiliyor... Yine de saçma bir dürtüyle bu işin altından kalkacağına inanıyorum. Bu tuhaf güven dürtüsüyle sana bu konuda da inanıyorum."

"Sonra geçen ki gibi kızdırmayayım sizi." Onun bu tutumuyla, ister istemez ona bir hayranlık duyduğunu kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Hatta kendi kendisiyle alay edercesine, yenilgiyi kabullendi. Evet, onun bu anlayış ve önsüz hallerine hayrandı!

"Bu sefer seni kollayacağım, emin ol" diye güven verdi adam. "Konuşmalarını takip ederek, konuşup susman gereken yeri belirteceğim. Yönlendirmeye nasılsa bir süre sonra alışıp gidecek ve bana ihtiyaç dahi duymayacaksın."

"Yani güvende olacağım." Bakışları ciddileşti. Onun bu saçma güveni her ne kadar onurunu okşuyor, bu kadar güvenilmek ilk defa başına geliyor olsa da, bu güvene layık olmaya kendini şartlamaya çalışıyordu. Tuhaf! Ama bir an sevinçle ellerini çırpmağa istedi.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım ama olabilirsiniz, efendim." Sesi gerçekten içten bir hevesle geldi. Yüzünde en tatlı gülümseyişle onun her dediğini yerine getirmeye hazır, uysal ve uyumlu bir asistan kişiliğine bürünmeyi de ihmal etmedi.

Asansör kapısı açıldı ve Arda kenara çekilerek genç kıza centilmence yol verdi. Otoparkta hazır bekleyen şoför, onları görünce kapıları açtı. Arda genç kıza yol verip araca binmesi için zaman tanıdı. Hazal ilk defa onunla bir araca binmiyordu elbette; ama ilk defa geç bir saatte onunla birlikte eve dönüyordu. Araca geçince Arda elini kapının üzerine koyup, başını vurmadan dikkatlice araca bindi. Hazal geriye gidip kapıya dayandı. Ona dokunup rahatsız etmek istemiyordu ama adam o kadar iri ve rahat oturuyordu ki, onun güçlü sıcağını teninde hissetmesi çok basit oluyordu. Güçlü yapısı ise zaten kendini belli ediyordu. Araç otoparkı dolanarak çıkarken, genç adam bakışlarını önüne çevirdi.

"Catering şirketini değiştirmişsiniz!" Bacaklarını hafifçe aralamış ve eli bacağının üstünde hafifçe bir ritimle tıkırdıyordu. Kızın gözleri düşünceli bir biçimde oraya odaklandı.

"Evet. Onların istediğimiz tarzda hizmet etmediğine karar verdik. Nilay Abla zaten değiştirmeyi birkaç defa düşünmüş ama yapamamış..." Biraz duraksadı. İnşallah yüzleri ak olarak bu işin altından kalkarlardı. "Bu sizin için sorun olur mu, efendim?" Bakışları adamın ciddi ifadesini süzdü. Ya beğenilmez de işler çuvalarsa? Allah esirgesin! Kulak memesini hafifçe çekip, elini fark ettirmeden kapının koluna tıklattı.

"Hayır. İstediginizle anlaşabilirsiniz. Esas olan kalite, insanların memnuniyeti!" Başını genç kıza çevirmişti. Ve gözleri... Uf, lanet olsun! Bir önceki günkü kadar uzun uzun bakmamıştı belki ama Hazal'ın içine akan sıcaklıkla, kalbini hoplatacak, sıçratacak, yerinden oynatacak kadar bir süre için gözleri ona takılı kalmıştı. Yanakları yanmaya başlıyordu.

Nefesi huzurlanan Hazal, bakışlarını yana çevirdi. Parmaklarını kapı kolundaki düğmeye dokundurup "Camu açmamda bir mahsur var mı?" diye sordu. Yoksa elleriyle yüzünü yelpazeleyecekti. İlk defa onun bu pancar tarlasını yüzünde yetiştirme şeklini görmemişti. Arda kafasını iki yana sallayınca, o da camu araladı. İçeri giren nemli hava saçlarına çarptı ve hafif meltemi sarı saçlarını nazlıca oynatmaya, ince telleri havalandurmaya başladı. Harika saçları vardı. Sahil boyu dizilmiş sokak lambalarının yanından geçerken, üzerine vuran ışıkla; altın damlaları serpiştirilmiş gibi parlıyordu. Genç adam genzine dolan amber kokusuyla kaşlarını kaldırdı. Hafif çiçek kokusuyla amber... Çiğerlerini apansız kuşatmıştı bu koku.

Tuhaf!

Kokunun kaynağını anlamaya çalıştı. Önce, genç kızın camu açtığı için dışarıdan geldiğini sandı; fakat araç ilerlemesine rağmen koku gitmediği gibi, aksine içeriye doldurup esir almaya da devam etti. Hazal önüne gelen saçlarını geriye çekerken, gözlerini gecenin pırıl, pırıl manzarasına dikti.

Bostancı sahili ıslıl, ıslıl parlıyor, denize dökülen lambaların huzmeleri pul tanesi gibi yanıyordu. Nasıl bir görünümü ki karanlığın içinde ışığı taşıyor, her dalgada süzülerek dağılmadan duruluyordu?

"Burada biraz oturalım mı?" dedi hemen toparlanarak.

Genç kız gözlerini gecenin esir aldığı karanlıktan çekip, başka bir koyuluğa çevirdi. Kapkara gözlerle bakıp kısa bir süre esiri oldu. Zaten, o görmeyen gözlerle bakınca, ne düşüneceğini bilemiyor, eli ayağı birbirine dolaşmış halsizleşiyordu. Genç adam başını hafifçe çevirdi. Şimdi ona bakmıyordu. Uzun kirpikleri gözlerini gizleyerek önüne düz bakıyordu. "İstersen tabii..." Genç kızın hissettiği ise sesinde, nezaketten çok yalnızlık titremesiydi. Sanki ses telleri 'bu gece yalnız kalmak istemiyorum' der gibi dalga, dalga vicdarına gem vurarak titreyordu. Hazal geç olduğunu bildiği hâlde, yine de uysalca, "Tamam. Biraz oturabilirim. Anneme mesaj çekeyim, babam beklemesin" diye mırıldandı. Biliyordu, babası o gelmeden asla yatmazdı.

Arda şoföre sağa çekmesini söyleyip, onu beklemeden kapıya uzandı. Elinde tutmayı sevmeyişi değneğini açarak, dışarıya çıkardı. Karanlık gecenin içinde sallamaya başladı. Uzun, beyaz değneği geceyi yararak parlayıp ilerlerlerken, adam sadece onu takip ediyordu.

Ancak Hazal, aslında elinde tuttuğu bu zimbirtıyı kullanmayı sevmeyişi daha ilk günlerde fark etmişti. Ne zaman onu yanına verse, sadece aksesuar gibi taşıyordu. Zorda kalmadıkça da kullanmıyordu. Hazal, şoförün açtığı kapıdan çıkınca bakışlarını karanlık gökyüzüne çevirdi. Hava bugün bulut topluyordu. Gece olmasına rağmen, yer yer gri bulutlar topak hâlde duruyordu. Karamsar havaya bakılırsa, yağmur yağma olasılığı çok kuvvetliydi. Bakışlarını, sahile giden genç adama çevirdi. Saçları akşamın melteminde hoyratça havalandırılmaya başladı. Arda, sanki burayı tanyor gibi kendinden emin adımlarla ilerliyordu. Ona olan hayranlığı, her geçen gün bir kat daha artıyordu. Hayata tutunmuş biçimi, kör ol-

masını umursamaz yanı... Gerçekten çok kuvvetliydi. Bazen kendini düşündürken buluyordu. Kör olsa, hayat onun için ne ifade ederdi? Hatta bir keresinde gözlerini sıkıca yumup, evin içinde avarece dolaşmaya kalkmıştı ve kafasını kapının pervazına çarpmıştı. 'Görmeyen anlayamaz' demişti bir keresinde arkadaşına. Anlayamamıştı. Onun karanlıkta kalması çok zor olsa gerekti. Arda eliyle bankı yoklayarak oturdu. Değneğini katlayıp yanına koyarken, Hazal yanına geçip sakince oturdu. Önüne gelen saçlarını geriye çekti.

"Bana yine vurmaya kalkmayacaksın, değil mi?"

Hazal, alaycı ses tonuyla utanarak, bakışlarını ona çevirdi. Mahcup bir ifadeye büründü. "O, sadece bir yanlış anlaşılma. Ne kadar utandığını söyleyemem." Dudağının kenarını kısa bir an dişledi. "Bu olayı unutma ihtimaliniz katrilyonda kaç?" Eğer Arda görebilseydi, mavi gözlerinden etrafa saçtığı mahcup pırıltıları, insanın içini yakan çocuk masumluğundaki kızıl alevini dahi fark ederdi.

Arda sakince, insanın içini huzura sevk eden sesiyle mırıldandı. "Hiç!" Bunu öyle suçlarcasına söylememiş, aksine daha farklı bir titreşimde betimlemişti.

Başını kaldırdığında, patronunun bıçak gibi keskinleşen ifadesiz dudaklarıyla karşılaştı. "Hiç şansım yok mu yanı?"

Genç adam başını hafifçe geriye atıp, dilini damağına vurarak şaklattı. "Cık!"

Hazal somurtarak önüne döndü. Bir süre bakışlarını karanlık denize çevirip sessizce oturdular. İkisi de 1 rbrinin varlığını hissetti huzur içinde. Kimse konuşmadı. Sadece dalgaların ve İstanbul'un bunalıtlı korna sesi eşlik ediyordu onlara davetsiz misafir olarak. Tuhafı. Onun yanunda kendini huzurlu hissediyor, hatta bu huzurun hiç yabancı olmadığını düşünüyordu. Korunaklı iri bedeninden korkmuyor, öfkeli hallerini yadrgamıyordu. Yanında onu hissetmesi ürktümü-
yor ama tanımadığı bir adamla, hele hele patronuyla, böyle bir bankta gece yanı sessizliği paylaşmak tuhafına gidiyordu.

"Bana kendinden bahseder misin? Nasıl birisin?"

Hazal sessizliği yaran bu kelimelerle başını yıldırmı hı-
rıyla genç adama çevirince, saçları başında hareketler oluşturdu. Saçlarının uçları genç adamın siyah ceketinin omzuna sür-
tündü. O ise bunu söylemesine rağmen sakin bir tavırla, hâlâ
görmeyen gözlerini denizin karanlığına muhlmuş, suratında
gram ifade değişim olmadan hissizce duruyordu. Sanki bu
soruyu o değil de başkası sormuştu.

Yanaklarına kan hücum etmesine engel olmadı. "Nasıl
bahsedeyim?" Sesi, saklamak istese de tuhafça titreşmişti.
İlbette ki onun bahsettiği şeyi anlamıştı. O vakit Arda elini
ensesine götürüp boynunu esnetti. "Bir süredir birlikte çalış-
yorsunuz ve ben hâlâ senin nasıl birisi olduğunu bilmiyorum.
Bazen aklımda seni çiziyorum. Ama sonra bir anda konuşu-
yorsun ve aklımdaki çizim değişiyor. Hâlâ emin olamıyorum
karakterinden."

Aklında onu mu çiziyordu? Hazal'ı iyi de neden? Şaş-
kınlıkla Hazal kaşlarını kaldırıp, oturduğu bankta biraz daha
aşağı rahatça kayd. Bakışlarını genç adamın yüzünden çek-
meden dikkatle süzdü.

"Siz herkesi çizer misiniz hafızanızda?" diye merakla atıldı.

Ne düşündüğü belli olmayan Arda, geniş omuzlarını bel-
li bir umursamazlıkla sarstı. Yakışıklı, pervasız yüzünü kısa
bir an için genç kıza çevirdi. "Bazen" dedi sakin bir tonda.
"Genelde tanıdıkların nasıl olduğu hâlâ eski bir fotoğraf gibi
kahr benliğimde ve ben onları yine öyle hatırlarım. Hiç yaş-
lanmazlar, kilo almazlar ya da zayıflamazlar." İşaret parma-
ğını şakağına dayayıp hafif dürttü. "Burada hep aynı resim
karesi gibi kalırlar zihnimde."

Hazal ona baktı. Bu öyle manalı bir bakış değildi. Öylesi-
ne ifade içermeyen bir gözlemler gözlerini süzdürdü.

"Peki, beni nasıl çiziyorsunuz hafızanızda?" Onun bu ga-
rip çıkışı karşısında söyleyecek başka cevap bulamamış ama
aralarındaki bu mesafeyi yıkmadan da iyi olup olmadığından
kuşkuluydu.

Arda, ciddi yüzünü görecektir şekilde ona çevirdi. Hazal onun kara gözlerinde duruldu. Genç adam devam etti: "Masum bir yüzünüzün olduğunu düşünüyorum. Meleksi yüzde, cin gibi bakışların olmalı. Uzun kirpiklerin, saklayamadığı pırıltılar saçan gözler fakat gözlerin konusunda bir çizim yapamıyorum. Boyun öyle çok kısa değil. Fakat dikkat çekici kadar güzel biri olduğun..." derken Hazal önce şaşkınca baktı ve sonrasında elinde olmadan, daha fazla dayanamayarak kıkrıdandı. Sesi gecenin içinde yankılanıp dalga seslerine karışırken, onun farkında olmadan doğal bir hâlde yaptığı bu şey, adamın kulağında namer hâlince yankılandı. Genç adamın, onun bu ani tepkisiyle sözleri yarıda kalırken, Hazal kıkrıdamasının arasından konuşmaya çalışıyordu.

"Şaçma! Siz bir mankenden ya da güzel bir kadından bahsediyorsunuz! Söylediğiniz hiçbir meziyet yok bende. Ne gözlerim parlar, ne de güzelim. Aksine doğruyu söylemek gerekirse çirkin olduğum bile söylenir..."

Aslında giderek sınır bozucu bir suskunluk içinde duruluyorlardı. Artık iş ilişkilerini ikisi de bir kenara bırakmış gibiydi. Bir kadın ve bir erkek olarak birbirlerinin varlığını yoğun bir şekilde hissediyorlardı. Tamam, Arda Bey'in onunla bir kadın veya bu sınıfa giren bir mahlûk olarak ilgilenmediğinin bilinciyleydi. Ama yine de bu şekilde rahat bir konuya geçiş yapmaları garip bir biçimde içini titretip, huzursuzluk yaratıyordu.

Arda çok sakın ama hafif sitem edercesine "Buna nasıl karar verdin?" diye kaşlarını çatarak sordu.

"Ben vermedim" diye usulca yanıtladı kız. "Veriliyor."

"O zaman anlat bana kendini. Hazal yerinde huzursuzca kıpırdandı. Anlatmak mı? "Ah sormayın! Angelina Jolie yanımda, bir florasının yanındaki mum gibi sönük kalıyor... Ayrıca saçlarımın peşinden, tüm Mısır Püskülü İp Fabrikaları koşuyor... Gözlerim deseniz, Araba Farı makyaj tesislerinin aranan hedefi... Yüzümü hiç sormayın, hedef tahtası niyetine kullanan, billboardların anan yüzü..."

Hazal yerinde huzursuzca kıpırdandı. Anlatmak mı? "Ah sormayın! Angelina Jolie yanımda bir floresanın yanındaki mum gibi sönük kalıyor... Ayrıca saçlarımın peşinden tüm Mısır Püskülü İp Fabrikaları koşuyor... Gözlerim deseniz, Araba Farı makyaj tesislerinin aranan hedefi... Yüzümü hiç sormayın, hedef tahtası niyetine kullanan, billboardların anan yüzü..." demek ve onunla eğlenmek niyeti ama tuttu kendini...

Derince bir nefes alıp genç adamın ciddi yüzünü süzdü. O da bunu hissedip kaşlarını kuşkuyla kaldırıncı "Bu çok saçma!" dedi kız ansızın. Onunla ilk defa mesafelerini aşıyor, patron-çalışan çizgisini geçiyordu. O, arkadaşı değil. Sevgilisi hiç değildi. Gerçi böyle bir ihtimal gökten kabak yağmasıyla eş değerdii. Sadece patronuydu ve bunu unutmamalıydı. Derhal kendini kontrol altına alıp, boğazını temizledi. Omuzlarını dikleştirip, kollarını göğsünün altına toparlayarak dimdik oturdu. Ta ki o konuşana kadar sessizce durdu.

"Değil" diye yanıtladı genç adam sofistike bir tınıyla. "Ben göremiyorum seni, anlat bana kendini."

"Ya sizi yanıltırsam... Olmadığım birini anlattırsam ya da hep olmak istediğim kişiyi. Belki bir manken, belki bir aktrist anlatacağım... Benim kendimi anlattığımdan nasıl emin olacaksınız?"

"Bunu yapabilirsin, sana kalmış... Ama yapmayacağını biliyorum. Hadi, anlat bana kendini."

Hazal bakışlarını ondan çekti. Kısa bir an düşündü ve sonra narin omuzunu sarısp, kendini içinden geldiği gibi anlatmaya başladı.

"Çalı süpürgesi gibi saçlarım var, hiç sevmem saçlarımı.

Bostandaki mısırların püskülleri bile saçlarımdan daha eşsizdir inanm. Hatta annem kuzmasa boyatmayı bile düşündüğüm anlar oldu. Sarı bir trafik lâmbası gibi... Bilirsiniz sarı dikkat çeker, tehlike rengidir." Arda onun tabirine kaşlarını kaldırdı. Hazal devam etti: "Sonra çengeli andıran burnum var yüzümden. Çakma bir Pinokyo gibi duruyor, nefret ediyorum bundan. İlk işim, bir gün onu yaptırmak olacak. Ama sonra babamın burnu gibi olduğundan seviyorum onu... Gözlerim desen mavi, hiç güzel bir renk değil soluk, buz gibi bir renk. Ben değişik olmaktan hiç hoşlanmıyorum. Yani anlayacağınız hiç güzel bir kız değilim. Kendimden bahsetmekten hoşlanmıyorum bu yüzden."

Arda hiçbir şey söylemeden onu dinledi. Hazal onun konuşmamasına bozulsa da belli etmedi. Kör bir adamın bile hayallerini zorlayacak kadar kötü olduğunu düşündü. Çirkinliğini onda tasdiklemişti. Şimdi hayalinde istediği gibi nemrut, şirret, kötü çizebilirdi. Kalbi buruldu. Neden?

"Bence güzellik görecelidir. Ben senin gibi düşünmüyorum. Kalpte ki güzellik her şeye değer. Ben de kendimi çok beğenmişin biriydim ama bak şimdi körüm..."

Ne kadar barışık ve emin bir tavırla ifade ediyordu bu adam kendini. Bir de cesurca alay ediyordu. "Bana kalırsa berrak mavi gözlerin olduğuna ve hatta içinin denize düşen yağmur tanesi gibi parladığına eminim. Saçlarının birçok sarışını kışkındıracak kadar doğal durur, güneşin rengini ödünç aldığından ise neredeyse eminim. Burun konusuna gelince, sorun etme, ben de gözlerimi sorun etmiyorum artık. Bazen onların olması bile büyük bir lütf. Olmadığını düşünsene. Ne acı, vahim bir vaziyet olur."

"Şahane! Burnumla övüneyim o hâlde" diyerek muziplikle ellerini birbirine çarpı.

Alay etti kendisiyle ama ayrı anda Hazal onu kedi gibi ciddiyetle süzdü. Keyifle inler gibi bir ses çıkardı. Ya da iç germeye benzer bir şeydi. "Birin hakkımda güzel şeyler düşünmesi hoşuma gitti ama kendimi kandırmaktan çoktan

vazgeçtim." Önüne döndü. Karanlığın içinde dik bakan gözlerini çevreleyen uzun kahverengi kirpikleri alçak gönüllülikle titretti. "Ben güzel olmadığımı biliyorum zaten, bundan da gocunmuyorum. Herkes kendince güzeldir."

"Bana dön!"

Onun anı buyruğuyla Hazal birden kaşlarını çatarak yerinden, doğrularak genç adama afallayarak baktı. "Ne?" dediğinde tekrar tatlı buyurganlıkla seslenen Arda, kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu. "Yaklaş dedimi" Bunu durağan, komplike bir sesle telaffuz etmişti.

Ancak Hazal hâlâ şaşkıncı bakıp, neredeyse çekingen bir tavırla yaklaşmayınca, genç adam uzanıp onun omzunu yakaladı ve onu hiç tereddüt etmeden kendine kolay bir hamleyle çekti. Genç kız masum bakışlarını ırice açıp ona bakarken "Dur!" diyemediği gibi, kendini onun dibinde buluverdi. Kalbi huzlansa ne fayda, nefesi ciğerlerini çoktan terk etmişti. O kadar yakındı ki ona karşı olan duruşu, sanki nefes verse, bir balon gibi sönecekti. Yanakları yanmaya başladı.

Bir süre dudakların ısırarak düşündü, sonra birdenbire "Arda Bey..." diye atılarak şaşkıncı cırlıladı.

Bu süre içinde, cansızca itirazları genç adamın uzun kuvvetli parmaklarının yüzüne teması ile, ağzının içinde kaybolup gitti. Ciddi bakışlı ifadesiz adam, onun teninde parmaklarını kayıtsız bir tutumla yolculuğa çıkarırken, o sadece donup kalarak nefes almayı bıraktı. Kalbi göğsünü delecek gibi hızla zorlarken, derin derin solumamak için kendisiyle savaşıyordu. Arda bunu fark etmesine rağmen, umursamadı. Elinin altındaki kasılmayı hissediyordu. Genç kızın verdiği tepkinin doğal olduğunu biliyordu ve elinin altında tedirgince durması, onun daha önce hiç bu kadar bir erkekle yaklaşmadığını gösteriyordu. Rahat bir kız değildi. Fütursuzca laflar edip, edep dışı hareketlerde bulunmuyordu. Hatta biraz ketum bir yapısı vardı. Bu, tuhaf bir tutumla hoşuna gitti. Hatta için rahatlatı. Çekingen olduğunu ve bazen çocukça hareketlerde bulunduğunu da fark ediyordu. Parmaklarını

önce şakaklarında gezdirdi. O dokundu, Hazal'ın teni karıncalandı. Ufakık iğne batması gibi bir his kuşattı bedenini.

"Şakakların sivri değil ve kaşlarının arasında neredeyse mimik kırışıkları yok derecede az da olsa var. Bu gülmeyi sevdiğini, kaşlarını pek çatmadığını gösterir." Başparmağını gözkapaklarının üzerine indirdi. Hazal gözlerini usulca kapadı. "Uzun kirpiklerin var ve gözlerin ne çok iri ne de çok ufak..." Bir an kız kıpırdanıp bedenini adamın tenine sürttü. Derhal hemen kendini geri çekti. Ama az önce kazara yaslandığı kadını yumuşaklığını, Arda hâlâ teninde hissediyordu. "Hoş bir kız" diye düşündü. Tehlikeli olabilecek kadar hoş...

Genç kuzdan izin alma gereğinde bulunmayan yapılan bu yolculukta az daha durursa, Hazal kendinden geçip bayılmakla kalmayacak, tost makinasında unutulmuş kaşar peynir gibi eriyip yok olacaktı. Bu ne tuhaf bir durumdu böyle? Onun teninin sert yapısı, yumuşak taze tenini keşfederken, nefes almayı çoktan unutmuş, karnında bir ağrı başlamıştı. İlk defa bir erkek ona böyle izinsiz ve art niyetli dokunuyordu. Asi bir rüzgâr, adamın baharatlı kokusunu kızı savurdu ve Hazal onu ciğerlerine hapsedti. Tuhaftı! Üstelik tüm günün iş yorgunluğu sinmiş ten kokusuyla bu. Erkeksi ve hoş!

Eli yanaklarında dolaşırken genç kız da Arda'yı inceleme fırsatı bularak, emin bir yolculuğa başlamıştı. Kara kaşları hafifçe oynayıp, uzun kirpikleri titreyişti. Yeni çıkmaya başlayan sakallarıyla, yorgun yüzü dahi onun ne kadar yakışıklı olduğunu saklayamıyordu. Allah'ım, çok yakışıklıydı, hem de tehlike arz edecek kadar çok... Gözleri yüzünde gezerken, ona dokunmak için, içinde ona karşı konulmaz bir istek duymaya başlamıştı. Ona bakmıyordu genç adamın, gözleri omzunun üstünden boşluğa dikiliyordu. Elini kaldırıp aynı onun gibi tenini keşfetse... Teninde, onun yanaklarını ve gözlerini hissetme dürtüsüyle savaşı. Dokunsa hissedermiydi? Bu saçmaktı. O patronuydu ve şu anda sadece yanında olan yardımcısını keşfetmeye çalışıyordu. Akıldan kötü düşünceleri kovdu. İçindeki edepsiz kız gırtlaklayarak boğmak istedi.

Ne zaman bu kadar arsız düşüncelerin sahibi olmuştu? Ama lanet olsun ki aklındaki edepsiz düşünceler gitmiyorlardı.

"Elmacık kemiklerin çıkıntılı, gülünce çok güzel görünüyormuş olmalı." Başparmağının tırnağı kızın tenine sürdü. Kız gözlerini kapatıp, dudaklarından kaçacak inlemenin önünü kesti. Bedeni hissizleşince, beyni uyumaya başlamıştı. Uzun parmaklar hiç tereddütsüz dudağına kayd ve Hazal'ın gözleri irildi. Derin bir nefes çekti içine ve dışarıya salmayı unutup yuttu. Onun için normal sayılan bu yolculuk, genç kuzın başına ilk defa geldiğinden geriliyordu. Dudağının üstünde parmağı gezerken, istem dışı dudakları şaşkınca aralandı.

Kızın ateş gibi yanan nefesi huzlanarak parmaklarını okşadığında, Arda derin bir soluk alıp gevşeyerek soluğunu dışarı sald. O anda ağzından alevler çıkan bir ejderha gibiydi. Ama kontrolü elden bırakmadı. "Dolgun dudakların var" dedi ve eli yanmış gibi kısa bir an dokunup, hemen ellerini üstünden çekip geriye çekildi. Hazal hâlâ ona şaşkınca bakarken, konuşmadı. Bu temaslara onu oyun hamuru gibi yoğurmuştu. Yüreğinde filizlenen garip çiğdemlerle, inanılmaz hayallere kapılmaya başladığını idrak edemedi. Planlarının gerisinde kalması ve iş ilişkisini hiçbir zaman aşmaması gerektiğini aklından çıkarmamaya çalışıyordu. Ama sadece çalışıyor, başa-
racığını bilemiyordu.

"Kendine haksızlık ediyorsun. Bence sen çok güzelsin..." dedi genç kuzın huzlanan nefesini, şaşkınca kasılan yüzünü hissetmezden gelip, rahatça oturmaya devam ederken, "Hayli güzel... Nefes kesici" dedi ciddi bir rahatsızlığın sızdığı ketum sesiyle...

Ona dokunarak tanımakla biraz ileri gitmişti. Onun çok özel ihtiyaçlarına yardımcı olabilecek bir kadın değil, tazecek genç bir kız olduğunu düşünmeye çalıştı. Zihnini irdelemeye alıp bu fikri aşılama girişiminde bulundu. Bir erkek olarak, özel birtakım ihtiyaçları elbette ki vardı, ancak bu kız en yanlış kapıydı. Ve Arda onun bu ihtiyaçlarına yardımcı olmasına meydan vermemek için, çok ama çok dikkatli olmak zorunda kalacağını bilemedi...

*O nu gördüğünde yüreğin titrerken, sana görmeyen gözlerin
den önce dudaklarıyla tebessüm ederse... İşte Aşk, budur.**

ALTINCI BÖLÜM

Organizasyon gününde, gün boyu yağmur yağdı. Zaten yağacağı ta dünden belliydi. Dün ne tuhaf bir geceydi öyle! Ellerini istemsizce yüzünde dolaştırmış, tüm gece uzun parmakların nasıl teninde gezdiğini hatırlar gibi, teninde tenini hissederek düşünmüştü... Bunu her düşündüğünde ise karnında karınca çiftliği inşası başlayıp, midesinde kelebek kolonisi yurt kurmuştu. Hasta mı oluyordu ki böyle tuhaf tepkilerin kollarında, kalp hastası gibi kıvranıyordu?

Saçmaydı!

Yaşadığı saçmaydı!

Onunla olanlar saçmaydı!

Dokunması hepsinden daha saçmaydı! Ve hissettikleri! Aman Yarabbi! O, patronu oluyordu! Olmasa dahi kaç yaş büyüktü ondan? Zengindi, güçlüydü, karizmatikti ve lanet olsun ki çok yakışıklıydı! O yıldızdı, kendisi çakıl taş... O çınardı, kendisi süs bitkisi... O ulaşılmaz bir CEO'ydu, Hazal kıyırık bir mühendis... Derhal nerede unuttuğunu bilemediği aklını başuna devşirmeliydi:

Sonunda kaçınılmaz olan gerçekleşmişti: Gece, Arda onu eve bırakırken, hangi köşeden çıktığını göremediği babasına yakalanmıştı. Kurulu saat gibi tik taklayarak karşısında bul-

muş, sert yüzüyle kavgaya tutuşmuştu. Çatılı kaşları, sert yüzüyle ona bakıyordu ve Hazal sanki suç işlemiş gibi çekinerek ondan gözlerini kaçırıyordu. Ah, en azından Arda onun bu sert hallerini görmüyordu, zira onun gözünde babasının izine tabii tutulan bir çocuk olmak istemiyordu. Kocaman bir şirkette CEO'nun sağ kolu olup, evde tam bir kedi gibi pısnık olduğunun bilinmesini kim isterdi ki? O da istemezdi elbet. Nitekim belli etmiyordu da zaten...

Öte yandan genç adamın tüm itirazlarını yok sayan babası, geç bir saat olmasına aldırmadan, onu bahçede ağırlayarak çay içmeye ikna etmeyi başarmıştı. Bir ata babasının gözlerinde gördükleriyle ürkmedi de değildi hani! Sanki Arda kabul etmese, onu ensesinden tuttuğu bir kedi gibi zorla alıkoyacakmış gibi, kötü kötü bakıyordu. Onlar orada dikilirken, genç kız kendisini darağacına çıkıyor gibi hissetmişti. Babası ona karşı fazla korumacıydı. Tekne kazıntısı olmanın kötü yanları... Haklıydı adamcağız kendince. Kızının kimlerle çalıştığını, hatta kimin peşinde sürüklediğini merak ediyordu. Ve Hazal anladığı kadarıyla o kasıkcı zamanda Arda'yı sevmiş, ama ketum yanıyla bunu belli etmemişti.

Tabii genç kız bunu anladığında derinden bir 'oh' nidasını da eksik etmemişti. Yanlarına çayla giderken, kendini tuhaf bir girdabın içine çekilirken bulmuştu. Allah'ım! Patronu onların mütevazı bahçesine oturup, kaliteli deri koltuklardan kalkmayan o değerli kıyını, plastikten bozma çakma sandalyelerine koyarak çay içmişti. Babasıyla kısa da olsa sohbet etmiş, engin tecrübeleriyle, onunla ciddi bir muhabbet sürdürmüştü. Dahası babası onu sorgulaması gibi olduğu zamanlarda bile, centilmen bir şekilde vakurca durup, müstehzi bir rahatlıkla cevap vermişti.

Elindeki listeyi bilmem kaçınıcı kez olduğu gibi yine kontrol etti. Çok yorgundu. Hani Arda Bey "istersen sen git!" dese "...bağ üstüne komutanım!" nidalarıyla ardına dahi bakmadan kaçardı. Ama bunu yapamazdı. Yorulacak ve hatta bu

gece bacaklarını bedeninden bağımsız olarak kullanacaktı. Bu kadar işinin içinde bir de gelenlerin yol telaşını düşünüp onların rahatını sağlamak için ekstra çaba sarf etmesi gerek-mekteydi. Üst kattaki toplantı salonundaki tüm not defterleri ve kâğıtlar kontrol edilmiş, masaya içecekler ve kırıntılar yerleştirilmişti. Ne olur ne olmaz diye orası da hazırda bekletiliyordu. Arda Bey olunca işin içinde, işler her an ortada kol gezebiliyordu. Ne kadar işkolikti bu adam böyle! Ne kadar haskıcı ve disiplinin yanı sıra sabit fikirliydi!

İşe o vakit Hazal neredeyse bakışlarını aceleci bir biçimde işlerini yapan garsonlara çevirdi. Kısa boylu tıknaz garson elindeki bardak tepsisiyle hızla gelirken, önüne çıkan diğer garsonla burun buruna gelince, genç kız ürkekçe gözlerini kustu. Ardından usulca araladı. Ortada korktuğu gibi kırımla şangırtılan olmadı, zira işinin ehli garson çevik bir hamleyle kendini kıvrakça koruyarak arkadaşına tebessüm edip işine devam etmişti. Bakışları diğer bir köşeye kaydı. Piyanist gelmiş piyanosunun akordunda bir sorun olup olmadığını kontrol ediyordu. Diğer genç kız da, bacaklarının arasına aldığı kocaman, kayın ağacından yapılmış el yapımı çellosunun tellerini kontrol edip, akordunu yapıyordu. Hafif bir müzik eşliğinde, gecenin hışı içinde geçmesini istiyorlardı. Ama keşke pop gurubu çağursaydım diyordu içinden. Ya da heavy metal grubu... Bu gece bu giygiyle uyumazsa iyiydi. Hazal son birkaç saat içinde tüm işleri halledip üzerini değiştirmek için odasına yönelirken, bu görevlerin tümünü Nilay Hanım'a devretti. Konukları geldiğinde ortalarda hilkat garibesi gibi gezinmeyi istemiyordu.

"Buranın ambiyansı çok farklı, diğerlerinden değişik bir tertibat yapılmış, bu sefer göz dolduruyor; parti, şirketin kuruluşuna yaraşmış cidden. Kiminle çalışıldı da böyle ustaca bir organizasyon hazırlandı, hem de kısa bir sürede?" diye eklemeyi de ihmal etmedi Timur.

"Senelerdir gelmiyormuşsun gibi konuşma. Altı üstü 2 aydır yurtdışındasın" diye çıkıştı Arda. Timur ona sert bir ba-

kaş attı. "Bana göre 2 yıl gibi oldu. İlla dilim, illa evim" diye kontrollü bir sesle söylendi.

Arda oturduğu sandalyede geriye doğru çekilip sırtını yasladı. Kolunu yana koyup, elini aşağı doğru cansız bir et parçası gibi saldı. "Bu sefer bu geceyi bir profesyonel yapmadı. Tamamen bir çaylağın elinden çıktığına emin olabilirsiniz. Bunun için canla başla çalıştığını düşünürsek, yaptığı iş buna değmiş olmalı."

Ama kafasının çalışmasına da hayran olmamak elde değildi doğrusu. Alınru kıştırtarak şöyle bir silkindi. Bu zeki kızı bir ufak ipucu verdiği anda, inanılmaz sonuçlar çıkarıyordu. İşine de sınıksız sarılması... Hiç sıkılmadan, of bile demeden, canla başla kendini paralaması, takdire şayandı.

Timur içeride gezdirdiği, etkilenmiş bakışlarını arkadaşına çevirdi. "Ciddi bir soruydu bu dostum! Korkma, amacın sadece bu düzeni yapanı tebrik etmek, elinden almak değil. Hangi organizatör tarafından yapıldı ya da şirket mi demeli?"

Arda başını geriye attı. Sandalyesinde aşağı kaykılıp bacaklarını hafifçe araladı. Burası biraz kıyıda kaldığı için kummen sotede bulunuyordu. Tüm gün, geleni-gideni ağırlamaktan yorgun düşmeye başlamışlardı ve biraz nefes almak için bu balkona yakın yeri seçip herkesi gözlemleme şansına sahipken, aynı zamanda herkesten ayrı olmanın avantajını yaşıyorlardı. Kısım kaçıyor olsalar da, ortamdan uzaklaşmayı da tasvip etmiyorlardı.

"Tüm bu organizasyonu benim yardımcım yaptı, sekeretirim de ona yardım etti. Ben göremesem de senin söylediklerinden anladığım kadarıyla, gerçekten iyi iş çıkarmışlar. Bugün birkaç kişi daha bu organizasyonu yapan firmanın kartını isteyip durdu."

Ancak Timur hoşnut bakışlarını içeride gezdirdi. Ortamda bir huşu hâkimdi. Krem tonlarının ağırlıklı olduğu bir dizayna sahipti. Ve aperiif olarak sunulanlar oldukça lezzetliydi. İçeriye arşınlayan keskin açık kahveleri aradığını bulunca,

dudaklarını kıvrıp başını salladı. Genç kız misafirlerini gezip onlarla ilgileniyor, güzel yüzünde bezenen çekici gülümsemesiyle çşlik ediyordu. Bakışlarını arkadaşına çevirdi.

"Nereden buldun bunu?" diye sakince ve meraklı olduğunu belli eden bir ses tınısıyla sordu. "Geçende anlatmadın, konu yarım kalmıştı. Sadece park kısmını anlatmıştın, tam heyecanlı yerinde kalmıştık."

Arda arkadaşına döndü ve kaşlarını çatı. "Neyi?" dedi ihtiyatlı sesiyle. Çünkü sorunun amacını anlayamamıştı...! Timur kaşlarını kaldırarak genç kızı baktı. "Hayat dolu. İnsanın yanında onun gibi olası geliyor. Çok dikkat çekici bir masumluğu ve ciddi derecede yakıcı güzellikte gözlerle sahip... Bir de işine çok fazla tutkun, gerçekten eşsiz bir euvrjisi var; insanın yanında olduğu sürede hep çalışması gelir..."

Arda Timur'un gevrek bir rahatlıkla kimden bahsettiğini hemen anladı. Sırtını, çektiği koltuğuna gerisingeri yaslayıp, elini kolçağına dayadı. Parmakları hafif bir ritimde tıkırdarken, uzun parmaklar ansızın hızlandı.

"O beni buldu, sana söylemiştim" dedi sakince. O gün aklına gelince keskin hatların sardığı dudaklarının kıyılarını belli belirsiz kıpırdadı. Fakat gülmedi. Hâlâ karmaşık karakterini tam olarak çözemediği ufak kızın. Bazen o kadar zeki cevaplar veriyordu ki tam bir profesyonel olduğunu düşünüyordu. Bazen odasından çocukça kıkırdamalarını işitiyor, yanıldığını anlıyordu. Hatta bir kere şarkı mırıldanırken bile yakalamıştı. Telefonuna tuhaf müzikler ekliyor, konuşurken neşeyle şakıyordu. Heyecanlandığında birkaç defa ellerini birbirine çarpıp, ergen bir tepki vermişti.

Özellikle Nilay Hanım'la yaptığı sohbetleri çok farklı oluyordu. Ona karşı mesafesini diğer çalışanların yanında yok ediyordu. Saygılı fakat sıcacık sohbet ediyordu. Nilay Hanım'ın yanında yaşını yaşıyor gibi masum ve çocuksu davranıyor, orta yaşlı suratsız sandığı kadını bile güldürüyordu. Bazen ise varlığını unutuyordu yanında. Öyle

sessizce işini yapıyordu ki, neredeyse varlığıyla yokluğunda kayboluyordu! Timur arkadaşına döndü. Düşünceli yüzünü süzdü. Bugün sessizdi. Yüzünde değişik bir hâl betiriyordu.

"İstemiyorsan onu severek elinden alabilirim, zaten benim de taze kana ihtiyacım var!" dedi alaylı sesini tok bir biçimde vurgularken. Arda duyduğu şeyle sakince yüzünü arkadaşına çevirip, boş gözlerini ona odakladı. Aslında bedenine sanki buzdan bir ok saplanmıştı. Sert dudaklarını gere rek kesik bir sesle kısıkça konuştu. "Sakin!" dedi uyarıcı bir tınıyla dişlerini birbirine bastırmıştı. Timur kaşlarını kaldırarak inanamışçasına baktı. Arda devam etti: "Ondan uzak dur!" Timur'un gözlerindeki tuhaf pırıltıları oynadı. "Sadece yardımcım olarak demiştin, yanlış anlaşılma olmasın(!)" Yüzünde hayret eden bir şaşkınlık vardı.

"Senin yardımcılarının genelinin birkaç eksiğinin nereden geçtiğini ikimiz de çok iyi biliyoruz." Hâlâ dişlerini sık tığını göstermemeye çalıştı. Timur bu sefer gözlerini kısarak baktı arkadaşına. Omuzlarını genişçe açarak kaldırdı. "Bu gerçekten söylenebilecek en çirkin şeydi, dostum. Bel altı vurma... Senin söylediğin şey, kavgada dahi söylenmez. Gören de beni uçkur meraklısı sanacak." Arda tek kaşını gamsızca kaldırdı, Timur kızgınca devam etti. "Ayrıca ben kimseyi zorla yatağıma sokmuyorum, kendileri istemezlerse ilgilenmem söz konusu dahi olmaz. Ben onları zorlamıyorum ve yardımcılarla ilişki yaşamam, bunu da düzeltelim."

Bu kadarı onun için bile fazlaydı. Arda buz gibi soğuk bir sesle "Olsun sen yine de ondan uzak dur. O tanıdığın kızlardan farklı" diye aba altından kinayeli bir tonda uyardı. Timur ukala bir gülüşle, sinsice ona doğru sokuldu. "Onun farkı ne arkadaşım... Ve sendeki bu korumacı dürtüler de nereden çıktı? Hani, seni tanımasam ona karşı bir şeyler hissettğini düşünürüm ama bu imkânsız! Sen kadınlardan uzak durursun. Yani bir süredir duruyorsun. Pardon baş belalarından mı demeliydin?"

Arda derin bir iç gerdi. Başını sıkılarak sarsmıştı.

"Henüz çocuk denecek yaşta birine beni yakıştırmam çok yanlış. O daha çocuk! Evlensem onun yanı yaşında çocuklarla olurdu. İkincisi, babasına sözüm var onu kollayacağıma şüphesiz!" Yani bu yalan değildi, fakat onu çocuk gibi görmesi kulliyen yalandı!

Timur'un kaşları bu sefer ciddi bir şaşkınlıkla kalktı. Onun birinin babasına sözü mü vardı? "Babasını ne ara gördün de söz verdin, kahrolası? Ve benim haberim yok! Sen onların evine kadar girdin ve bana hâlâ bir şey yok mu diyorsun? Hah!"

"Yok!" dedi kendinden emin bir sesle. Başım yana kırdı. "Dün gece geç olduğu için onu eve benim bırakmam icap etti ve babası benimle tanışmak istediğini söyledi. Ne yapsaydın? Evlerinin bahçesinde bir bardak çay içtik. Aklındaki tedirgin fikirlerden kurtulmasını sağladım. Sonuçta kıızı benim hayatıma dâhil oldu ve birçok zaman onlardan daha çok benimle vakit geçirecek." Arda'nın akıma gece gelince, suratı ciddileşti. "İyi bir ailesi ve sakın bir yaşamı var. Aldanma böyle yanımda çalıştığına. Okula erken başlamış, çok zeki. Ve henüz çocuk denecek yaşta olsa da içinde çok iyi. Pırl pırl bir genç kız, art niyetsiz gibi geldi bana. Amacım onu eğitmek ve yanımda kalmasını sağlamak. Gerçekten iyi birine benziyor, umarım yanılmamışumdur. Buna gerçekten ihtiyacım var," dedi düşünceli bir sesle.

Arda yalnız kalmaktan sonunda sıkılmış mıydı? Timur ona ciddi bir bakış attı. Düşünceli kafası karışmıştı! Arda, arkadaşının kendine soru dolu gözlerle baktığı gibi bir hisse kapıldı. "Bazen gerçekten çok yoruluyorum kendimi kollamaktan... Son zamanlarda, sürekli tetikte olup düşünmekten, başımda hep bir ağrıyla dolaşır olmuşum. Her konuyu, her kâğıdı noktasından virgölüne kadar incelemekten, her belgeyi ayrıncılıkla irdelemekten bunaldım. Biraz nefes almak istiyorum. Sadece birinin omuzlarındaki yükü az da olsa hafifletmesine ihtiyacım var. Güvenmek istiyorum... Hepsi bu!"

İşte bununla Timur geriye doğru yaslanıp kendince başını salladı. Bazen onun özüünü unutuyordu. Eskisi

gibi sapaşğlam olduğunu düşünüyordu. O kadar güçlü ve kendine yeten bir yanı vardı ki bunu onlara kendisi unutturuyordu. Gördüğü zamanlardaki gibi... Arda o gece sadece gözlerini ve ailesini kaybetmemiştir. Hayata olan neşesini, kendine olan sempatisini de yitirmişti. Biraz olsun yüzü gülmüştü ve o salak sürtük her şeyi berbat etmişti. Suratı her daim asık, yüzü hep soğuk bir adama dönüşmüştü. Onun hayatının zor yanlarını fark etmiyordu. Haklıydı. Onun birilerine gerçekten ihtiyacı vardı.

Timur işaret parmağını dudaklarına götürerek, "Peki, onun aradığın kişi olduğunu nereden biliyorsun? Yanılmı olasılığın çok yüksek. Bu riski nasıl alıyorsun?" diye hafif bir ritimde vurdu.

"Bilmiyorum! Bilemem de..." diye söylerken aklına gelebilecek en kötü ihtimalleri çoktan geride bıraktığını anlayamadı. "Daha önceleri de bilemedim. Birçok defa güvenmeyi denedim ve kaybettim. Birçok defa aldabıldım ve aldandım. Bilmiyorum, bu ufak kıza karşı içimde akıl erdiremediğim bir güven duygusu var. Ahmakça belki ama öyle! Sadece bu sefer doğru yaptığım hissine kapılıyorum. Bunun olmasını gerçekten çok istiyorum. Belki sadece yorulduğum ve kendimi bırakıyorum, belki de Kör Talih beni bu sefer görüyor. Anlayacağın, karanlığıma bir de bilinmezlik ekliyorum!"

Timur'dan hiç ses gelmedi. Arda sessizce duruyor, Timur ise genç kıızı süzüyordu. Onda ne vardı ki, yılların kurdu, kimseye güvenmeyen, kontrol saplantılı adam bu ufak kıza -kuzuya- güveniyordu? Ne değişmişti? Ya da neler oluyordu? Arda kimseye güvenmez, düşünmeden adım dahi atmazdı. Bir şey yapacağı zaman bile kendine belli bir düşünme süresi tanırdı. Ama şimdi bir anda karşısına çıkıp, hiç tanımadığı, okulunu dahi bitirmeyen bir kıızı işe aldığı ve onu kendine özel asistan yaptığını söylüyordu. Hiçbir iş tecrübesi olmayan, statü bakımından yakın dahi sayılmayan bir kız. Bu, onu küçümsediğinden değil, at gözlükleriyle bakmadığından. Bu işte mantık yoktu! Temsil ettiği yer ufaklık bir bina inşaatı

değil, binlerce insanın ekmeğine mal olmuş kocaman bir holding binasıydı. Bu tavrı yapının, yanındaki tanıdığı adamların uzakta yakından alakası yoktu. Onu çocukluğundan beri tanıyordu. Komşu olarak büyümüşlerdi ve gençlik dönemlerini birlikte yaşamışlardı. O malum kaza günü, her şey değişene kadar... Belki de dediği gibi, yoruluyordu. Ona hak vermiyordu. Böylesine acıyla yaşamak zor olmalıydı! Ve ona olan güvenini yaşamadan tecrübe edemezdi.

"Bana onu anlatır mısın?" Arda düşüncelere dalan arkadaşının kıpırdandığını duyumsayınca, "Kendinden bahsetmeyi sevmiyor. Yanımda çalışan kişiyi tanımak isterim, sonuçta hayatımı kimin ellerine teslim ediyorum, göremiyorum. Sen anlat bana, ben de tanıtayım!" Arda görmeyen bakışlarını arkadaşından çekip, seslerin geldiği yöne çevirdi. Timur da onun gibi içeri baktı... Genç kıza doğru... Köşedeki masanın yanında, Nilay Hanım'a tatlı bir telaşla gülümseyerek, heyecanlı elini kolunu sallayarak bir şeyler anlatıyordu. Koyu bir muhabbet olmalıydı ki herkesi unutmışa benziyordu. Bu hâliyle yaşının hakkını veriyordu. Genç ve göz alıcı...

"Sarışın. Çok uzun boylu değil fakat kısa da değil. Biraz zayıfca fakat sıkıca değil. Yaşının kaç olduğunu bilmiyorum..."

"Yirmi bir!" dedi Arda, onun sözünü yarıda keserek teyipti bir ifadeyle. "Yaşı yirmi ama yirmi bir diyor!" Timur kısacık bir duraksamanın ardından devam etti: "O zaman yaşından daha olgun hareketleri var ve tipi yaşını tam gösteriyor." Genç kız, kısa bir an müşfik bakışlarını içeride gezdirdi. Elindeki içeceklerinden sakince yudumladı. "Mavi gözleri var. İnsanın içini coşturan, kanunu delicesine akıtan saf bir bakışa sahip. Huri gibi... O gözlere ne zaman baksan, içinde onu kollamak gibi bir his belirliyor. İnsanın ona sahip çıkması, tüm zararlardan koruyası geliyor. Masum! Evet, çok masum!" dedi dürüstçe.

Arda apansız bir hiddetle, feci bir biçimde bakışlarını ona çevirdi. Fakat kaşları katılmış, yüzü ifadesizleşmişti. Timur,

onun bu güvensiz bakışlarının hedefi olmayı sevmeydi. Buna kızdı. Gözleri kızgınca parladı. "Saçmalama!" dedi biraz katı bir tabirle. "Burada ciddi bir konuyu konuşuyoruz, lakayt hallere girmem. Üstelik, arkadaşımın elini-kolunu düşünmeden ayartacak kadar da pervasız bir adam değilim. Bir de şu mesele var biliyorsunuz!" Sesi alçaldı. "Evlenmeye henüz niyetli değilim, masum kızlar ise baş belası olur, sorun teşkil eder... Eksik olsun. Onlardan uzak durmayı yeğlerim. Hayat kısa ve bu dünyada bolca kadın var." Alaycı bir üslupla kendini ifade etti. "Bana anlat dedin." Bakışlarını arkadaşının ifadesiz yüzünde gezdirdi. "Ben de anlattım."

Arda ona hâlâ kaşlarını çatarak bakıyordu. Sert yüzü kısa bir zaman da yumuşayacak gibi de durmuyordu. "Bunları hangi ara keşfettin?" diye sertçe sordu. Sormak mı, sesiyile arkadaşını tokatlamış resmen. "Hadi!" Tok sesi suçlayıcıydı. İşkilli bir ifadeye bürünmüş yüzü de. "Henüz birkaç defa geldin merkez binaya ve sen onu incelemeye mi tabii tuttun?" dedi ifadesiz sert bir tonda devam ederek.

Timur geniş omuzlarını sarstı ilgisizce. "Seni kime emanet ettiğimi bilmeliydim. Pekalâ katil olabilir! Ya da hırsız!" dedi alayla ortamı yumuşatmak için fakat pek bir işe yaramadı. Gizlice şirkete gelip onu gözlemlediğini elbette ki söylemedi. Kızı gözü kesmeseydi derhal işi bozacak. "Neyse devam ediyorum. Masum bir yüzü var çok çekici fakat..." Biraz duraksadı. Güliyordu! "Her güzelin bir kusuru olurmuş" dedi kıkrdayarak. Arda durağan bir sesle konuya dâhil oldu. "Burnu mu?" dedi gülümseyerek. Timur sakince yerinden kalkarken, "Nereden anladın?" diye sordu merakla. Arda da ellerini koltuğun kolçaklarına dayayarak yerinden kalktı. Geniş omuzlarını sarstı ve üstündeki kaliteli ceketini düzeltti. "Kendi söyledim. Ve galiba bana kendini anlatırken fazla mütevazı davranmış!" dedi muzipçe ve sakince balkona doğru yürümeye başladı. Timur ardından kaşlarını çatarak çıkıştı. "Bana kendini anlattığını şimdi mi söylüyorsun kahrolası hergele! Papara yedikten sonra... Bir saatit kuçımı yırtıyorum sana onu nasıl tasvir edeceğim diye."

Sıkkin bakışlarını masadaki bardağına çevirdi. Durağan bir sesle genç adamı onayladı. "Elbette. İstedigin zaman sorabilirsiniz?" Yanındaki kadın şuh bir kakkaha attı. Sanki beyaz dişinin üstündeki pırlantayı millete göstermek istercesine sırtıp duruyordu zaten. Hazal başını masadan kaldırıp diğer genç kadına baktı. Gülmekten yanakları kızarmış, kendini frenleyemiyordu. Bu Nilay abla da nereye kaybolmuştu böyle? Bu sohbet ruhuna kaktüs gibi batıyordu. Sözde birkaç dakikaya buradaydı. Ayaklarındaki ayakkabı tabanlarını acıyordu neredeyse. Lanet topuklular sanki tabanlarını matkap gibi deliyordu. Üzerine giydiği pembe saten elbiseyi ise hiç saymıyordu. Böyle şeylere pek alışık değildi. Eiffel Kulesi gibi topuk, cıcaflı hışır hışır saten elbise... Eve bir gitse, üzerini çıkarıp pijamalarını giyerek, debelenerek yatağına uzansaydı.

Bu bile artık lüks konumuna girmişti onun hayatında. Kendini şarjı bitmiş cep telefonu gibi dünyadan soyutlamak istiyordu.

(Aradığınız Hazal şu anda keyif çatıyor; lütfen bir müddet düşünmeyin)

Kendi düşündüklerine kendi tepki verdi ve tatlıca gülümse. Ardından gülümsemesi yüzünde dondu. Dalgınca yaptığı bu hareket karşındaki adam tarafından yanlış anlaşılmış. Ona kur yaptığını sanmış olmalıydı! Hah, bir bu eksikti!

Genç adam bakışlarını ona dikip gözbebekleri parlayarak kokteyliyi yudumlarken, Hazal müthiş bir dehşete kapılıp nereye bakacağını şaşırdı. Lanet olsun, sadece gülümsemişti, bu da neydi şimdi? Flört etmemişti! Bakışlarını karşındaki diğer adama çevirdi hemencicik. Sebatsız yapılan bir nükte, heyecanla bir konuyu anlatması, tüm huynıyla devam ediyordu. Onlara çaktırmadan derince iç gerdi. Bakışları onu arsızca süzen diğer adama kaydı, hiç istemese de edepsiz gözlerinin nereye kaydığını fark edince, gözleri bir kedi gibi kızgınca kısılarak parladı. Yapmacık olamıyordu! Bu adam nasıl cüret ederdi kalite kontrolü yapan bakışlarını göğüslerine dikmeye, sanki bakmıyor bir de fotokopisini çekiyordu. Alçak! "Kaç beden

sutyen kullandığını keşfettiniz mi?" dememek için dişlerini sıkı. Ayrıca öyle dikkat çekecek kadar büyük dahi değillerdi. Gözleri uyarıcı bir biçimde kısıldı ve adamın gözleri yukarı tırmandığında, hurpani gözleriyle kasıntı bir tebessüm sundu ona. "Senden hiç hoşlanmıyorum" der gibi eksantrik duruyordu ağzındaki dişlerdi. Daha çok gülmek değil, parçalamak istediğini benimsiyordu.

Umarırsız genç adam elindeki kokteylden yudumlariken hâlâ fütursuzca yüzüne bakmaya devam ediyordu. Ah, iş yaptıkları firmanın genel müdürü olmayacaktı ki o gözlerini tırnaklarıyla oymak büyük bir zevk olacaktı. Nasıl da arsız, nasıl da umursamaz bakardı öyle? Hayâsız!

Samet, aslında yakışıklı sayılabilecek kadar karizma bir adamdı. Belki ona şans verse, hakkındaki önyargılı kötü fikirleri de değişebilirdi. Fakat bu adamda ona itici gelen bir yan vardı. Edepsiz bakışları hoşuna gitmiyordu. Üstelik mevki bakımından da oldukça iyiydi ama hiç haz etmemişti kendisinden. Üzerine yapıştırdığı kendinden emin, küstah duruşundan, kasıntı olduğunu düşünmesini sağlayan bir elektrik algıliyordu. Bu şekilde durduğu sürece gıcık oluyor, aynı zamanda bu hâliyle ona göre ahmak takımına liderlik ediyordu. Göğsüne bir yumruk madalya takmak istediği cinsten!

Ayrıca ona hiçbir şekilde ılıman bir tavır sunmamakla birlikte, bir de istenmediğini belli etmesine rağmen hâlâ arsızca peşinde dolaşmaktan vazgeçmiyordu. Ne sanıyordu kendini? Az biraz yakışıklı diye, maddi açıdan kuvvetli olduğunun bilinciyle, her önüne gelen sekreterin yataklık olduğunun mu? Birilerinin bu küstaha hakkını bildirmesi lazımdı.

Bakışlarını sıkıncıca yanında sürekli konuşan adama çevirdi. Bu konu bitecek gibi değildi. Rasim Bey'e gözlerini çevirip neşeli çıktığını umduğu sesiyle "İzninizle, efendim. Sizinle sohbet çok keyifli fakat Arda Bey beni bekliyordu. Onu kızırmak istemem" dedi şakacı bir sesle. İşte bunu becermişti.

Arda Bey ortalarda yokken nasıl beklerdi onu; ama kaçmak için başka bir fikir gelmemişti aklına. Kokteyl masasunun

üstündeki telefonunu alıp etrafına bakarak, balkon kapısına doğru ilerledi. Birkaç adımda bir, misafirlerden biriyle karşılaşıyor ve kocaman salonun içinde birkaç adımlık mesafedeki balkon kapısı, Türkiye ile Fransa gibi yakın kalıyordu. Ne mümkündü vizesiz geçiş yapmak, hep önüne bir engel gibi konuşkan bir AB'ci konuk çıkıveriyordu. Sonunda balkona bir adım kala korktuğu başına gelmek üzereydi. Bakışlarını derhal genç adamın üstünden çekti ve hızla hareketlendi.

Öte yandan çapkın bakışlı Samet etrafına bakınarak ona doğru geliyordu. Bu adamla bir kere daha yalnız kalmak istemiyordu. Geçen gün toplantı salonunda onunla birkaç dakika yalnız kalmış ve fena hâlde tırsmıştı. Belki elle fetiş etmemiş ama gözleriyle yaptığı şey ona mobbing' uygulamasına sebep verebilirdi. Nasıl da arsızca bakıp, ölçüsüzce konuşabilirdi! Durmadan işinden ve parasından konuşup, sanki kendi holdingiyim gibi şirketten bahsederek caka satıp, gözlerini boyamaya çalışmış, kabarakla sükse yapmıştı. Bu da yetmemiş, bir de güzelliğinden dem vurmuştu. Sanki o bilmiyordu amacının bu olmadığını. Artı, o kadar güzel olmadığının herkes gibi o da farkındaydı. Yanındaki adamdan derhal kurtuldu ve balkon kapısına kendini can havliyle attı. Cehennem çukurundan buz dağına çıkmak gibiydi.

Dışarıya adımını attığı an yüzüne vuran serin hava ve nem tenini ferahlatarak okşamıştı. İçerinin ılık olmasından dolayı, dışarının serin olduğunu anlayamamıştı. Dağın fon çektiği saçları rüzgârla dağılırken, eliyle saçlarını yakalamaya çalışıyordu. Arkasını dönüp kapıdan içeriye baktı ve Samet'in balkona doğru yöneldiğini fark etti. Fare gibi kuyruğuna ka-bağı kendi takmıştı! Safffi!

Dehşete kapılan bakışlarını balkonda gezdirdi. Kocaman balkonun her yanı loş bir ışıla aydınlanıyor ve boğaz manzaralı bahçeye bakıyordu. Hızla düşünmeye başladı. Tek

1. Mobbing: Mevcut gücün ya da pozisyonun kötüye kullanılarak; sistematik olarak psikolojik jiddet, baskı, kuşatma, taciz, aşağılama, tehdit vb. şekillerde tecelli eden duygusal bir saldırıdır

kapı vardı ve kaçamayacağına göre- uf lanet olsun- kapana kısılmıştı. Balkondan atlasa ölüp müydü ki? Ya taciz ederse! O zaman onu balkondan atardı. Bakışlarını çaresizce dolandırtırken, köşedeki bodur ağaçların olduğu yer, gözüne esefle çarptı. Bodur olup da mini minnacık da değillerdi hani, hepsi kendinden bir hayli büyük olmakla beraber, kocaman saksıların içerisindeydi. Üstelik karanlıktı. Göremezdi!

Hızlı adımlarla o tarafa doğru yöneldi. Yürürken önünden çok ürkekçe arkasına bakıyordu. Sert zeminde yankılanan topuk seslerinin tiz tınısı hızlanırken, ürkekçe arkasındaki adamın onun fark edip etmediğini anlamaya çalışıyordu. Henüz balkona çıkmadığı için seri bir hareketle ağacın arkasına geçip, onların karanlığından ve görünmeyecek kadar loş olacak ortamdan yararlanarak saklandı. Ellerini ağacın dallarına koyup, bakışlarını kapıya odakladı ve bekledi. Tabii ağzının içinde homurdanıp kus kus gülererek.

"Ahmak adam! Ara ara, bulursun! Şapşal!"

Sinirle söylendi ve arkasındaki sesi duyuncu olduğu yerde sıçrayarak, dudaklarının arasından kesif korkuyla bezenmiş ağız dolusu çığlığı saldı.

"Hazal!"

Hazal arkasını döndü ve sesin sahibine baktığında, ağzı kocaman bir 'o' şeklinde, eli kalbinin üstünde nefes nefeseydi. Arda elinde sigarası ona dönmüş, kaşlarını sertçe çatarak cevap bekliyordu.

"Sen birinden mi sakla..." Gerisi yoktu, keza Hazal kapıdaki hareketliliği fark edince, apansız atılıp genç adamın ağzına elini kapayarak sesini kesti. Bakışlarını kapıya çevirirken ürkekçe "Şişşt!" diye azarladı. "Şimdi burada olduğumu anlayacak!" Sesi fısıltı gibi, gecede yankılanan ılık bir meltem gibi adamın kulağına süzülüyordu. Yaramaz bir çocuğun annesinin mutfağından sıcak kurabiye aşırması kadar afacan bir tutum içindi. Bakışlarını yapıklarının arasından genç adama çevirdi. Samet, balkonun ortasında bakınmaya başladı.

fakat bir şey göremeyince omuzlarını sarsarak korkuluklara yöneldi.

"Gitsene!" diye homur homur huysuzca söylendi.

Ama o gitmedi. Bir de ellerini cam korkuluklara dayayıp, manzara'yı seyretmeye koyulunca, genç kız dudaklarını mazarayla büzerek "Uf, şimdi seyrin zamanı mı, gitsene!" diye ağzının içinden mırıl mırıl huzursuzca söylendi. Samet onu duymuş olmalı ki, birkaç saniye daha bakıp ellerini dayadığı yerden çekerek arkasını dönüp içeriye yöneldi. Hazal derince bir nefes vererek bakışlarını yanında, hâlâ sırtı duvara dayalı ve ellerini ağzında unuttuğu adama baktı. Mavi gözleri çorukça bir masumiyetle parlarken "Oh! Sonunda gitti" dedi. Bakışları genç adamın çatılı kaşlarıyla kesişince ve aşağı doğru kayınca ellerinin durduğu yeri fark etti. Parmaklarını genç adamın sert, sıcacık dudaklarına kapamış öylece duruyordu. Ve lanet olsun, galiba şimdi hissettiği kıskırtıcı sıcaklığıyla kalbi göğsünü paralarken, parmakları da titriyordu. Gecenin karanlığının içinden gelen sesler kesildi. Kulağına sadece saçlarını dalgalandıran hafif rüzgârın mistik özgisini ve cırcır böceklerinin resitali geliyordu. Elleri mi titriyordu? Hayır, şimdi buna bedenide eklenmişti. Gözleri bir anda şaşkına irileşirken, ellerini kor tutuşmuşçasına ateşte yanar gibi çekti. Karına bir ağrı saplanırken, utançtan nefes alıp veriş hızlandı. Ellerini iki yanına indirip, eteğini kavradı.

"Ö...Özür dilerim efendim... Şey, vallahi isteyerek yapmadım ben... Şey olunca, birden yapmışım, fark etmedim." Ellerinde hâlâ onun sıcacık temasının, sert dokusunu hissediyordu. O patronuydu ve az önce Hazal saçma bir hareketle, onun ağzını elleriyle tıkamişti.

"Biri seni rahatsız mı ediyor?"

Şu anda bu önemsiz olayı es geçsen Arda, bunu sert bir tutumla kabaca sormuştu. Hazal onun soğuk yüzünde kasımlardan ve sesinin hissizliğinden ürkerken, derinici duyulur şekilde nefes alarak hayata döndü. İşte patronu ve

sert sesi... Bir anda bedenini sarsıcı bir ürperme sararken, suçlu psikolojisine bürünen kendini ona nasıl ifade edeceğini düşündü. Oysa Arda keskin ses tonuyla, çenesini kasarak "Biri seni rahatsız mı ediyor dedim, cevap ver!" diye sözcüklerin tek tek üzerine basarak sorusunu yeniledi.

Kaçacak çare bulamayan Hazal, tedirgin bir bakışla "Yok efendim!" dedi yalanlayarak. Genç adamın kasıntı yüzünde hiç de inanan bir ifade belirmedi. Aksine Arda elindeki sigarayı iki parmağının arasına sıkıştırarak, gelişi güzel bir köşeye fırlattı. Hazal bakışlarını gecenin karanlığında, ufak kırmızı bir ateş tanesi gibi balkondan düşerek kaybolan sigaraya çevirip, sesinin düzenli çıkmasını umarak usulca konuştu. "Yok, efendim, sadece ben şey olunca..." Ama başaramadı. Sesi cızırdamıştı.

Arda başını yukarı kaldırıp, kendinden emin bir tonda "Bana yalan söylemeyeceğin konusunda söz verdiğini hatırlatırım küçükhanım. Yalan yok demiştin! Sözler tutulmak içindir, çiğnenmek için değil!" diyerek kati bir buyurganlıkta uyardı.

Ancak o vakit bu durumun kararsızlığını yaşayan Hazal, suratını kaygıyla astı. Ah Allah'ım, ne demeye bu sözü vermişti ki? Şimdi ne diyecekti? Kıvrıracaktı; ama nasıl!

"Şimdi bana neler olduğunu anlatacak mısın? Yoksa kendi yöntemlerimle öğreneyim mi?" diye sordu çok ciddi, buz gibi bir sesle. Yüzü, sem sert bir taştan şekillenmiş volkan gibiydi. Hazal ellerini önünde bağlayıp, kilitlenmiş çetrefilli bakışlarını genç adamın gözlerinden kaçırды. Tamamen kontrolü dışında yanakları kızararak, utancından gözyaşlarıyla dolan gözleriyle bocaladı. Kırık bir camın gerisinden bakıyormuş gibi, bulanık bir yüz görebiliyordu. "Şey efendim... Ben şeyden saklanıyordum..." diye usulca fısıldadı.

"Ben de sizi arıyordum, Hazal Hanım!"

Arkasından gelen müspet sesle, Hazal derince bir nefes çekip içine, gözlerini kısa bir an yumdu. "İti an, çomağı ha-

zırla!" dedi ağzının içinde ve arkasını dönerek, ellerini yanlarında yumruk yaptı. "Buyurum Samet Bey, bir şey mi oldu?" diye nazik olmaya çalışarak buz gibi sordu. Lâkin gül goncası dudakları geriliyor, masum yüzü daha bir sertleşiyordu.

Uzun boylu, zayıf genç adam, bakışlarını Hazal'ın arkasına çevirdi. "Affedersiniz, sizi yalnız sanıyordum... Kusura bakmayın, bir konuşmayı böldüm galiba..." İşkillenmiş gözlerini şaşkınca genç kıza dikerek, müthiş bir hayretle baktı. Hazal başlarda onun ne demek istediğini anlayamadı fakat patronu konuşunca gerçeği kavradı.

"Evet. Burada önemli bir konuyu konuşuyoruz! Sizin söyleyeceğiniz şey önemli değilse, devam etmeyi düşünmemiz sizin için sorun olmaz her hâlde..."

Samet'in yüzüne afallayan bir hal yayılırken "Y-Yok, efendim! Önemi yitirdi zaten. Tekrar kusura bakmayın" diyerek genç kıza tuhaf bir bakış fırlatarak, oradan ayrıldı. Onların sidik yarıştığını kavrayamayan Hazal, yüzünü Arda'ya çevirip masum bakışlarını karagözlerine dikti. Bu da neydi şimdi? İki erkeğin arasındaki gerginlikle sızan, konuşmadan anlatılan diyalogu anlayamadı. Bakışları hâlâ Arda'nın üstünde asılı duruyordu. Gecenin içinde simsiyah saçları kısıka üzerine düşen loş ışıkta parlıyor, kara saçları gözlerini yok edercesine çatılıyordu.

"Özür dilerim, ben..." Dudağının kıysını dişlerinin arasına alarak duraladı. Birden başını yukarı kaldırarak, neşeli çıkardığı sesiyle "İçecek bir şey ister misiniz? Size bir şeyler getirebilirim" diye muzipçe sordu.

Konu şu ki Arda'nın ne düşündüğü tam olarak anlaşılıyordu. Yüzündeki ani yumuşama ve soğuk gecenin içinde üzerine düşen güçlü sıcaklığı, onun daha çok ürpermesine ve bedeninin soğuğu keskin bir biçimde hissetmesini sağlıyordu. O ana kadar benliği aralarındaki yakınlığın farkında değildi. Sınırla ne ara kalmıştı! Fakat iki bedende bunun gayet net bir biçimde farkındaydı. Hazal onun üstünden yayılan

tuhaf titreşimleri, bedenine çarparak sert bir isim ibaresiyle hissediyordu.

"O, seni rahatsız mı ediyor Hazal? Bunu bana bir daha sakın sordurma!"

Hükmedici sorularını, başka çaresi kalmadığı için kısık bir sesle itiraf etti. "Aslında sadece bakışlarından pek haz etmiyorum. Bir de yalnız kalınca hareketleri farklı oluyor, bu beni rahatsız ediyor."

Düristçe söylediği gerçeyle, apansız yanakları kızarmaya başlamış, soğuk vurduğu içinde buhar çıkıyordu. Arda iyi ki onun bu hâlini görmüyordu. Pancara dönmüş suratla karşısında dururken, ürkek gözleri gece gibi kara gözlerle kilitlendi. Arda hiçbir şey söylemedi. Lâkin dişlerini birbirine bastırırken, kız belli belirsiz gıcırdama sesinden anladı. Kısa bir an sadece düşündüğünü hissetti Hazal ve sanki bedeni öfkeyle kasılmış gibi diklenmişti adam. Zaten uzunca öünde hükmederek dikiliyordu, şimdi dev gibi olmuş kendini ona karşı savunmasız hissetmişti. Sanki şirin çiftliğinde, devin yanındaydı. Boy muhalefetiyle başını geriye atıp, bakışlarını genç adamın yüzüne odakladı. Dişlerini mi sıkıyordu yine? Arda ansızın kenara kayıp, kolunu kaldırdı. Parmaklarını saatin üstünde gezdirdi.

"Gece yarısını çoktan geçmiş, parti bitti. Herkes gitmeye başladı" dedi balkonun kenarına giderken ruhsuz, sakın bir tonda. Hazal geride durup onu izledi. Uzun boyunu ve üzeri-ne geçirdiği lacivert kaliteli takımını süzdü. Geniş omuzlarını ve sırtını net bir biçimde seçebiliyordu. Kumaş sırtını öylesine sarmıştı ki, biraz daha kash kollarını oynatsa gerilerek yırtılacaktı. Onun ellerini balkonun cam korumasına dayayıp, başını yukarıya kaldırmasını seyretti. Yüzünün yansını görebiliyordu. Gecenin içindeki ay ışığı yüzüne vuruyor, bronz teni eşsiz bir granit gibi parlıyordu. Şu hâliyle öyle seyirlik, öyle yakışıklı duruyordu ki genç kızın içinden bu anı ölümsüzleştirme geçti. Fotoğraf karesi gibi güzel, eşsiz bir resim gibi muazzamdı. Usulca çekinerek yanına yaklaştı. Ellerini arkasında

bağlayıp, başını gökyüzüne çevirdi aynı onun gibi. Uzaktan korna sesleri geliyordu kulaklarına, içeriden hafif klasik müzik... Gökyüzünü havai fişekler aydınlatmaya başladı. Karanlık geceyi yaparak rengârenk ışıklar çıkartıyor, kendine eşsiz bir manzara sunuyordu. Üzerlerine pul taneleri gibi ışıklar yağıyor, yüzlerinde nazlıca yansımaları oynasıyordu. Bakışları adama döndüğünde, mavinin, yeşilin, sarının ve kırmızın bir pul tanesi gibi yüzünden geçişini gördü.

"Böyle bir konuyu bir daha benden saklama!" diye öfkeyle uyardı. Kaşları hâlâ katıca çatıktı.

O sıra tekrar göğe bakan Hazal, bakışlarını apansız genç adama kaydırırken, Arda ifadesiz bir tonda devam etti: "Sen benim çalışanımsın. Ben senin güvenliğini sağlamakla mükellemim." Ellerini çekmeden olduğu yerde hafife başını genç kıza çevirip, omuzlarının üzerine yaktı. "Bir daha böyle bir şey olmayacak, rahat ol. Habermi olsaydı, en başından bunun olmasına müsaade etmezdim." Kendinden son derece emin duruyordu bunu söylerken.

Hazal somurttu. Kendini birden suç işlemiş gibi bedbatı hissetti.

"Ben kendimi koruyabilirim efendim, beni düşünmenize gerek yok. Nazik düşünceniz için de ayrıca teşekkür ederim." Ona ufak bir çocuk gibi davranması hoşuna gitmemişti. Sonuçta ağabeyi ya da vasisi değildi. Sadece patronu. Ve kendini sakınmasını bilebilecek yaşta idi.

"Nasıl korunduğunu fark ettim." Sesi tok çıksa da içinde saklanan bariz bir kinaye ve hiddetini saklama gereği duymadığı öfke kıvılcımları saklıydı. Teninden kanı çekilen Hazal, yüzünü karanlığa çevirip, bu sefer de ellerini önünde bağladı. "Siz olmasaydınız ben kendim pekâlâ başımın çaresine bakabiliirdim. Hep baktım, yine bakardım" dedi inatla. Neredeyse biraz mesafeli bir tonda kendinin, onun yanında sadece çalıanı olduğunu hatırlatmaya çalışmıştı... Vakurca çenesini dikti bir cüret.

"Kaçarak mı? Kendini saklayarak mı koruyacaktın?"

Geç kız kızmaya başladı. Kendi zihninde olan mukayese meselesini çözmek için "Bu konu sizi ilgilendirmez Arda Bey... Hem ben... Ben kaçmıyordum! Sadece... ben..." dediğinde biraz duraksayıp duraladı. Usulca ve ne söyleyeceğini zihninde belirtmeye çalışarak düşündü. "Sadece onula konuşmak istemedim. Kiminle konuşup konuşmayacağıma kendim karar verebiliyorum" diye çocukça bir kaptisle diretti. Ellerini sıkıca kavrayıp, sıkıntıyla parmaklarını çekiştirirdi.

Arda'nın ağzı sıkıca kapandı. O anlarda çenesi sertçe kilitlenmişti. Yüzü karanlığa döndü tekrar. Genç kızın yanındaki varlığı onu rahatlatıyordu. Onun narin bedeninin sıcaklığını kendi teninde hissediyordu. Sern havada yanında ılık bir meltem gibi, yeni gelmiş bahar kokularıyla duruyordu. Karanlığının içinde hiçlikle savaşıırken, tutunacak bir dal parçası gibi uzanıyordu eline Hazal. Sebebinin bilmiyordu fakat burada onun arkadaşlığı ile bir süre kıpırdamadan kalabilirdi. Yanında konuşmadan sessizce dakikalarını tüketebilirdi.

Arda Mertoğlu henüz bu dünyanın birçok sillesini yese de, çok yaşlı olmamasına rağmen, 33 yaşında kişilik sahibi biri olarak şimdi bir moruk gibi hislere kapılıyordu. Nasıl bir çelişkiye düşüyse, daha önce kendini bu denli aciz hissetmemişti. Evet! Ufacık bir kızın yakınlığından hoşlanacak, karanlığında sığınacak kadar biçare! Bu katıksız hoşnutsuzluğa sürükleyen fikir hiç mi hiç hoşuna gitmedi. Yüzündeki kasları hafifçe hareketlendi. Elini ceketinin iç cebine atıp, sigara paketini çıkardı. İçinden bir tane çıkarıp başını aşağı eğerek, dudaklarının arasına sıkıştırırken, diğer elinde tuttuğu çakmağını sönmemesi için avucuyla kamufle edip, sigarasını içine çekerek yaktı. Ağzının içindeki duman, dudaklarının arasından süzülüp gecenin karanlığına karıştı.

Ancak Hazal kaşlarını çatarak düşmanca baktı onun elinde tuttuğu sigaraya. Eliyle, ellerine vurup, onu derhal alarak kırma dürtüsüne savaştı açtı.

"Sigara ölüm demek!" dedi daha çok kendi kendine konuşur gibi homurdanarak...

Arda ağzının içindeki dumanı sakince üfledi. "Herkes bir gün ölecek." Dudaklarının arasından dumanlar çıkarken usulca soludu.

Sigaranın keskin kokusu genç kızın genzine doluyordu. Dumanı rüzgârın savurmasıyla yüzüne vuruyordu. "Ama sigarayla değil. Parasını el alıyor, dumanını yel alıyorsa... Neden uzun bir yaşam varken hayatımı bir ot parçasına ödünç vereyim... Bir kâğıt parçasına emanet edeyim... Hem gereksiz, hem de zehir; daha ötesi yok."

Birkaç saniye durdu ve başını sallayarak mırıldandı Arda. "Tıpkı kadınlar gibi" Keskin sesi, hafif bir alayla titreşiyordu.

"Kadınlar?"

Hazal kaşlarını çatı. Bunun konuyla ne alakası vardı şimdi?

"Evet, kadınlar. Bir kere başladın mı tiryakisi oluyorsun ama sonra hayatın kısalıyor, içinde hastalık oluyor, dert olup katran gibi kalıyor. İnceden inceden içini çürütüyorlar. Sigara bence onlardan daha masum bir alışkanlık..."

"Bunu üzerime almıyorum!" Narin omuzlarını kırnılganca kaldırdı. Kendinden emin, yanında dikildi. "Ayrıca benim bir kadın olduğumu unutuyorsunuz sanırım? Ve size katılmıyorum. Bu kanıya nasıl vardınız bilemem; fakat ben böyle bir düşüncenin varlığını kabullenmiyorum. Çünkü mantıksız bir tutumu var. Bunu, biz de sizler için düşünebiliriz. Aynı hamurdan yapıldık nasılsa... Hepimiz çamurdanız, değil mi?"

Arda onun ısrarına anlam veremiyordu. Başını kayıtsızca yana çevirdi. Yüzünün genç kıza bakacak şekilde oynattı. "Neresi mantıksız? Kadın ve sigara, aynı zararsız görünen ama hasta eden elementlere sahip" diye kesinkes diretti. Onunla konuşmak iyi geldiğinden ve sesinde kusılmaya başladığını belirleyen bir tını yakaladığından, üzerine gitmeden edemedi.

Hazal anlamsız bir tutumla dudaklarını büktü.

"Kadın düşmanı olduğunuzu bilmiyordum!"

"Değilim!" diye tuhaf bir tutumda söylendi Arda.

"Hiç de öyle durmuyor düşünceleriniz! Beni işe siz aldınız. Madem kadınları sevmiyorsunuz, yanımızda neden beni çalıştırıyorsunuz? Hadi bunu geçtim, bırakın çalıştırmayı, özelinize sokacak kadar içeride tutuyorsunuz...? O hâlde neden?"

"Bunu bazen ben de kendime soruyorum."

İşin garibi tuhaf bir hisse kapılan Hazal kaşlarını çatı. "Neyi?"

Usul bir hareketle Arda ona döndü. Şimdi yüzü tamamen ona bakıyordu. "Bir kadına nasıl güvendiğimi?"

Hazal müthiş derecedeki şaşkın bakışlarını genç adama çevirdi. Dudakları aralanmıştı. Bu itiraf karşısında bir gerçeği kabul etmek zorunda kaldı. Bu tutumu gurur okşayıcıydı. Oysa adamın sesi ciddi, duruşu sertti. Şu anda onun gözünde dayanılmaz derecede kibirli duruyordu. Fakat aklına da farklı bir şey gelmiyor değildi hani! Birilerinin canını fena hâlde yakması gibi... Kuyruğunu acı bir darbeyle birilerinin titretmesi gibi... Canının sıkın olduğunu fark edebiliyordu fakat sebebini anlayamıyordu! Gözkapaklarının yarıya kadar ahes-te bir uyumla inmesini izledi. Etrafma, sanki çevresinin hırpaniliğinden sıkılmış gibi bir his sunuyor, müstehzi yüzündeki pervasız görünüş, daha farklı bir titreşim veriyordu. Karmaşık! Kesinlikle bu adam tam bir yapboz gibiydi! Gözlerini onun yüzünden kaçırdı. Düşündüklerinin girdabından kurtulmaya çalışan Hazal başını yukarı kaldırıp, bakışlarını yağmura gebe gökyüzüne çevirdi. Kara bulutların arasında yer yer grilikler toplanmaya başlamıştı. Bu gece de yağmur yağacak bu artık kesindi. Bir şimşegün çakacağını haber veren gök, yıldırımla apansız ışıldadı. Birkaç saniye sonra gökyüzü aydınlanarak güldü. Bakışlarını genç adama çevirdi. Sebebini bilmiyordu ama onun bugün durgun olması içine dokunuyordu. Konuşmamış gün boyunca ve sürekli düşün-celi duruyordu. Bunu da nereden çıkarmıştı! Onun canının sıkıldığını nasıl anlıyordu ki?

"Geç oldu, efendim. İçeri girmemiz gerekmez mi? Misafirleriniz çoktan çıkmaya başladılar. Üstelik yağmur geliyor ve hava serin."

Arda elindeki sigarasından son kez derince bir nefes alıp, yere atarak ayağıyla ezdi. Onun nereye düştüğünü nasıl bildiğini artık hayretle merak etmiyordu Hazal... O Arda'ydı!

Görmeyen gözlerin, gören sahibi...

*Kader olsam yazılsam alınma...
Yar olsam kazınsam akfına...
Ve "Dua" olsam, döğülsem dilinden,
Sen "Âmin" desen, ve ben, o an kabul olsam...*

YEDİNCİ BÖLÜM

Sabahın köründe, uykunun tam tath yerinde, olacak iş miydi şimdi bu? İçeri giren gün ışığından kafasını saklamak için yastığın altına gömülmüş, elini komodinin üstünde kendini kıpırdatmadan gezdiriyordu. Beynini oyarcasuna çalan telefonun fizyolojist etkisini yok etmek için ulaşmaya çalışıyordu. Ufak odanın içinde yankılanan telefonun melodisine lanetler ederken, parmakları sonunda emeline ulaştı ve bakmadan açıp sert bir şekilde uykusuzluktan kalınlaşmış sesiyle veryansın etti:

"Alo!"

"Hazal, tatlım kahvaltıya bize gelir misin?" diyen Eda'ya tüm iyi niyetiyle gönderme yapıp, uykü mahmuru şeklinde saydırırken, dışundan ise sadece "Uf kapa çenenil" diyerek telefonu kapatmıştı:

Hâlbuki ona gece ders çalışacağını, akşamki buluşmalarının daha ilk dakikalarında söylemişti. Biliyordu her hafta olduğu gibi onu sabahın köründe kilise çanları gibi huzursuz edeceğini. Telefon tekrar çaldı ve Hazal başını yastığın altından çıkarak telefonu ikaz eden ve uyarıcı bir şiddetle "Ne var söyle!" diye çıkıştı bu sefer, lâkin kelimelerin arasında kocaman bir esneme sıkıştırarak duraladı.

"Kızım bu ne sinir, asabiye bağlama da kahvaltı edelim hadi."

"Eda... Aşkım... Beni delirtme gelince gırtlığını sıkıveririm bak zevkle. Bebeğim, güzel arkadaşım, uykusuzum diyorum... Uyumak istiyorum diyorum sana, anlamıyor musun? Hadi görüşürüz sonra, öpüldün."

Eda, onun uykusu sarhoşu saçmalıklarına kıırdadı. İtirazlarına ise aldırmadı. "Hazal sana Dügün Çorbası" yaptım, hem de tavuk suyuna. Hadi kızım kalk ya, zaten bu ara bir tek hafta sonları görüyorum seni, bari kahvaltıyı birlikte yapalım bak kaç oldu aradığım, yazık bana kontörçüklerim bitiyor sayende. Ben senin gibi sırtını Buzlar Holding'inin, Yakışıklı ama bir o kadar da Kurumsal buz kalıbı tipli patronına yaslamadım. Hem benim Bireysel Doğu da evde bugün, sana da selamı var" dedi sonra sesi biraz uzaklaşarak "Değil mi, lan?" dedi.

Hazal kulağına koyduğu telefonu çekmeden önce pürüzlü sesiyle son kez mırıldandı. "Kızım bir git rahat bırak beni de uyuyayım, uykumun içine ettin, iyice açılmadan kapa çeneni. Doğu'ya selam, seni seviyorum." Gözlerini dahi açmadan telefonu kapattı. Kafasını tekrar yastığının altına soktu. İnat değil miydi? Bugün, ne olursa olsun uyuyacaktı. Keskin gün ışığı, gözleri kapalı olduğu hâlde çok net bir biçimde kendini hissettiriyordu. Hayır, dünya yansa umurunda değildi. Hazal Atmaca olarak henüz yirmi bir buçuk yaşında, uykusuzluktan pert olmak istemiyordu. Haftalar sonra yatağına kavuşmuştu, yastığına kucaqlanmış aşk tazelerken, hafta sonu keyfini sonuna kadar yaşayacaktı. Allah'ın yatağına bile özlediğine inanmıyordu. Hem de annesinin sürekli dağınıklığından şikâyet ettiği odasıyla!

Gün boyu şirkette yorulması yetmezken, bir de gece boyu ders çalışması da üstüne cabası olmuştu. Annesinin başında homurdanmasını, üstünden pikeyi çekerek almasını saymıyordu. Telefonu komodinin üzerine bıraktı ve gözlerini tekrar sıkıca yumdu. Belki gözlerini açmadığı için uykusuna kaldı-

ğı yerden devam edebilirdi. Etti de! Bir elini yastığının altına sokarken, diğerini yastığının üzerine koyup kendini uykunun kollarına tekrardan hiç tereddütsüz teslim etti. Ta ki... Birkaç dakika ya da birkaç saat mi olduğuna karar vermediği bir zaman diliminde, tam uykunun tatlı huzurlu kucağına daldığı anda, telefonu yine çaldı. Bu sefer gözlerini inadına açmadan kızgın çıkan sesiyle huysuzca homurdandı.

"Ya, kızım derdin ne senin? Gelmiyorum. Git sevgilininle ilgilen, onunla uğraş, muncıkla, oyna ama beni rahat bırak! Uyumak istiyorum, biraz uykuyu sadece ne olur!"

Apansız çıkışına, karşı taraftan ses gelmedi. Bir iki saniye sonra aşına olduğu o tok ses kulağından içeri suzarak yankılandı.

"Günaydın Hazal!"

Aha, rüyada bile onun sesini duymaya başlamıştı! Hazal eliyle gözünü ovalayıp hantalca esnerken, bir taraftan da yorgunca konuşmaya çalışıyordu. "Size de, Arda Bey!" Sesi neredeyse ağzının içindeki esnemesiyle yok olmuştu. Kollarını yukarı kaldırıp genişirken, bir anda aklı başına balyozla vurulmuş gibi geldi ve gözlerini irice açıp, yataktan fırlayarak kalkmaya çalıştı. Fakat beceremedi. Zira ayağına dolanan pikeyle yere kapaklanması bir oldu. Düşerken elini komodinin kenarına çarpınca, gözlerini sıkıca kapayıp, acıyla inledi. Telefonun diğer ucundan gelen ses endişeyle bezenmişti.

"Hazal, iyi misin?"

Hazal ayağa kalktığı anda çalı süpürgesine andıran saçları yüzüne inmiş, görüş alanını kapatmıştı. Telefonu kulağına götürürken, bir taraftan da acıyan elini sallayarak, yüzünü buruşturuyordu ve gözlerini acının şiddetiyle açmaya çalışıyordu ama beceremiyordu.

"Evet... Uf, lanet olsun! Hayırlı!" dedi karmaşayla.

Arda ciddi bir sesle "Ne oldu?" diye sordu. Hazal "Elinin körü!" diye içinden geçirse de, çocuk gibi dudaklarını öne doğru büzerek, acıyan yere baktı. Elinin üzeri yüzülmüş ve

kızarmıştı. "Yataktan düştüm" diye ağlamaklı bir sesle çocuk gibi söylendi.

Kapı açıldı bakışlarını kapıya çevirdi. Annesi endişeli yüzüyle kapı girişinde belirdi. Gözleri genç kızla kesişti. "İyi misin kızım?" Hazal yüzündeki saçları üflerken ileri doğru, bugün ona yapılan işkenceye hiddetlendi. "Anne kapının kolunu bir gün sökeceğim, kapı vurmak diye bir şey icat oldu, hiç duydun mu?"

Yaşlı kadın kızına saçlarını çatarak, kınayan kırgın bakışlar attı. Hafif toplu yüzü asılırken, sesi gücünmüş çıktı. Endişeli yüzü normale döndü. "İyi aman ne hâlin varsa gör, aklını aldın; kalbim duracaktı düşme sesini duyunca. Sakar! İyi olduğun çenenden belli zaten, geveze... biz de ses duyunca, endişelenmiştik babanla, ama ne! Hadi madem kalktın, kahvaltının sonuna yetiş, bekliyoruz."

Hazal yerinde huysuzca acıyan elini sallıyordu hâlâ. "Ya, bir teker teker gelin ne olur, hücum etmeyin üzerime! İyi ki bir hafta sonu uyumak istedim... Sanki imkânsız istedim. Uzun olmak değil amacım, uyumak..." diye kendi kendine homurdanırken kulağında unuttuğu telefonda, kendini kabaca hatırlatan boğaz temizleme sesi geldi ve Hazal tek gözünü kısıp yutkundu. Bu sefer de şaşkınca elindeki telefonu önüne getirip bakarak "Lanet olsun sen hâlâ orada mısın?" diye cıyıklamasıyla, elini ağzına, ağzına vurdu. Yaladı; zarf gibi, damgasını yapıştırdı, çenesini kapaması bir oldu. Tuhaf davranışlarına bir yenisini daha ekleyip, telefonu adamın yüzüne kapayarak yatağın üzerine, elinde ateş varmış gibi furlattı. Sanki kuyu filmindeki kız gibi telefonda çıkma ihtimalini mi tartıyordu ne! Bakışları yatağın üstündeki telefonuna kayarken, kendi kendine öfkeyle mırıldanıyordu.

"Bunu demiş olamam değil mi? Ona lanet okuyup telefonu yüzüne kapamış hiç olamam! O ben değildim, ağzım değildi..."

Elini alnına koyarak birkaç defa vurdu. "Salak! Salak! Sa-

lak! Allah'ım ne yaptım ben? Adama hakaret ettim ve telefonu yüzüne kapadım... Hem de patronuma!" Bakışları hâlâ yatağın üstündeyken, telefonu tekrar çaldı. Telefon, telefon değil, felaketin cisim bulmuş hâliydi. Ürkek bir adımla yatağa yaklaşıp, irdelenemez sona kendini hazırlayarak başını uzatıp telefonun ekranına baktı. "Bay Robotikse!" yazıyordu. Tabii o olacaktı! Kesin küplere binmişti ve o, buz katmanlarını andıran, siniri lavların içine düşmüş gibi bir anda erimişti.

Derince bir nefes alıp kendine gelmeye çalıştı. Yapacak bir şey yoktu artık, kovsa bile telefona bakmak zorundaydı. Lanet olsun, dilin kopsun Hazal! O da sabahın köründe -yani öğlenin dibinde- ne demeye anyordu ki? Gözleri irildi! Öğlen mi olmuştu? Oysa o daha sabah diye umuyordu. Eda arayı ne kadar olmuştu ki? Püf! Sadece beş dakika oldu diye düşünüyordu. Fakat üç saat olmuştu. Gözleri saate kaydığında, bunu daha iyi anladı. 12.54

Kahretsin! Adama bir de sabahın köründe diye parlamıştı. Telefonu uzanıp aldı. "O ben değilim, annemdi" dese yer miydi? Boğazını temizleyerek açtı. Kulağına gelen diş gıcırda-malarına karşış sesle nefesi düzensizleşti.

"Bir daha telefonu suratıma sakın kapama!" Sanki telefonda, efil efil bir yel esiyor da, kızın saçlarını dükdeştiriyordu. Adamın sesi cisim bulup, ta orarlardan buralara üşenmeyip etki alanı çiziyordu. Otoriteden ve baskın düzensizliğinden sıkılmayan damarını incittiği belliydi. O konuştuğu kız dilini yuttu. Adamın ona olan kızgınlığı Hazal'ın yutkunmasından, nefes almayı kesmesinden ise net bir biçimde belli oluyordu. En sonunda Arda badana, boyayı kesip, üzerine cilasını da attı...

"Bu-buyurun A-Arda Bey?"

"Kendine geldin mi?"

"Yok. Arda Bey, nerede? Ben hâlâ yatakta sayıklıyorum." Adama bak ya, o kadar lafı yiyen birisinin 'kendine gelmesi' değil, komada kalması en uygun vaziyet olurdu. "E-veet! Geldim galiba."

Hay! Yalana bak! Titreyen kalbi değilse, bacakları!

Genç adam Hazal'ın tedirgin sesiyle onu daha fazla ürkütmek için boğazını temizledi. "İyi. Sendeki dosyaları bana getirebilir misin? Timur'la onları elden geçireceğiz, sen de not alıp, onları bilgisayara aktaracaksın. Bu hafta temizlik yapacaktık unutmış olamazsın değil mi?"

"Ama efendim bugün..."

"Hazal..." dedi Arda, uyarın ses tonuyla ve genç kız hiç istemese de gönülsüz bir mırıltıyla "Peki, efendim" diyerek kabullendi isteksizce. Ama telefonu kapatıp huzursuzlandı. Elindeki telefonu ısırarak yerinde tepinirken, yaptığı bu çocukça hareket şu an umurunda dahi değildi. Kızgındı. Uykusuzdu. Dahası hâlâ uyumak istiyordu. Bakışları dağınık yatağına kaydı. O yatak şimdi ona Sultan kayığı, saltanat divanı gibi geliyordu. Hürrem gibi üstüne kurulsa, yastığına Süleyman gibi sarılsa ne olurdu! Ah, Lale devri gibi vurulmuştu!

Hızlıca hazırlanıp kahvaltısını yaparken, babasından papa, annesinden bir sürü nasihat dinledi. Zaten üç buçuk olan kafası, onlar sayesinde dörde tamamlanmıştı. Artık az da olsa kıyılarda, köşelerde olan sabrı tükenmiş, "imdat" deme derecesine gelse de onlar ne derse "Tabii anneciğim. Olur babacığım. Dikkatli olurum. Kimseye güvenmem. Geç kalırsam, haber veririm!" terbiyeli bir evlat olup, hacı yatmaz gibi kafa sallayıp, Hacivat'ın tahtını sarsmıştı. Başı bir sağa bir sola, onaylayıp durmuştu.

Biliyordu ki azıcık mızırdansa, işe gitme diyeceklerdi. Sonunda hazırlanıp evden elinde bir kucak dosyasıyla çıkabilmiş, taksiye binerek yollara koyulup, Arda Bey'in evinin -yani malikânesinin- yolunu tutmuştu. Girişe geldiğinde tak-siden inip geniş demir kapının yanındaki monitöre yaklaşmış, içeriye bilgi vererek kapının açılmasını beklemişti.

Yanında duran kedi ona boynunu bükerek bakınca "Ben senden daha garibim arkadaş, içeriye cenaze anlaşılmamı teslim geldim..." diye söylenirken beklenen oldu. Demir kapı

gıcırdayarak hantalca açıldığında, onu kapının girişinde kah-verengi kılı, dilini dışarıya sarkıtıp genç kıza şebeklik yaparak bakan Kurt köpeğiyle, elinde zincirlerini sıkıca tuttuğu kapı görevlisi Necmi karşıladı. Tabii, kedi ortadan çoktan toz olmuştu. 'Bir kedi bile olamadım, Arda'ya küstüm, hadi gü-lümse!' şarkısını zihninden meys bir nakaratın ezgisi hâlin-de mırıldanarak, içeriye kurlası bacaklarıyla adımını attı:

Hazal eve gelip gittiği sürede Necmi'yi ve elinde tuttu-ğu tatlı Kurt Köpeğini tanımaya başlamıştı. Yanından geçtiği genç güvenlikçiye tebessüm ederek içeri girerken, demir kapı gıcırdayarak ardından kapanmaya başlamıştı. Hazal köpeğin başını okşarken, Bodyguard isimli köpek ona atılıp ilgi bekl-iyordu. "Merhaba" dedi elini şaklatıp köpeğin boncuk gözle-rine bakarak.

"Hoş geldiniz, Hazal Hanım. Arda Bey sizi bekliyordu."

"Biliyorum Necmi, sağol."

Köpekler kısa bir muhabbetin ardından, dosyalarını bağ-rına basarak doğrudur. Bakışlarını devasa villaya çevirdi. Üç katlı kocaman yapı... Burada insan tek başına nasıl yaşardı ya? Canı sıkılır, kendini hapiste gibi hissederek. Kendi evi gö-zünün önüne geldi. Üç oda bir salon, mütevazı apartman da-İrosi ve meraklı kadim dostları! Ne zaman balkona çıksa karşı sitedeki Necia Teyze balkona çıkar, cırlayan sesiyle milleti ke-serken bahaneden, "Sefer... Koşma çocuğum, terleyeceksin" derdi. Ancak bunu yaparken bakışlarını da nereden tülü açık unutulmuş cam varsa içine odaklayarak bakardı. Sefer de her seferinde yılmadan aynı cevabı verirdi. "Anne koşmadan na-sıl top oynayayım?"

Buradan izleyebileceği mahalle hâli de yoktu. Dört bir yanın uzun duvarla çevrilmiş, içerisi ise cennetten bir vahaya benzetilmiş ev... Gerçi buraya ev demek haksızlık olur, daha çok adına yakışır gibi söylemek daha uygundu. (Cennet Köş-kü.) Ah, bu ad buraya azdı bile! Dar patikada Arnavut taşla-riyla bezenmiş yolda ilerlerken, giriş kapısına doğru her yerde

alabildiğine gül kokusu, yemyeşil bahçede güllerin rengârenk gösterisi vardı. Her geldiğinde kendine dediği gibi "Soğuk adamın, sıcak evi! Buzlar Prensini, Kara Şatosu!" diye yine mırıldanmıştı. Öyle soğuk bir adamın, böylesine sıcacık bir dizayna sahip bir yerde oturması ona tuhaf geliyordu. İçinin de dışından kalır farkı yoktu hani. Sıcacık bir dekora sahipti ve alabildiğine kalite ve lüks içeriyordu. İhtişam buranın adı, asillik adamın soy ağacıydı.

Kapıya yaklaştığında güvenlik haber vermiş olmalı ki Saniye Hanım kapıyı açmış ve girişinde belirerek onu bekliyordu. Ona ilgiyle bakan yaşlı kadına içten bir tebessümle "Merhaba Saniye Abla, nasılsun?" diyerek nezaketen sormasına rağmen, yaşlı kadının menuvüyeysiz yüzü hâlâ asıktı. Yaşlı kadının soğuk yüzünde duran gergin dudakları karamsarca büzülerek "Sen geldin daha iyi oldum, Hazal!" dediğini ıslitti.

Geldiğine sevinmek mi? Saniye Hanım kesin başını temizlik yaparken bir yere çarpmıştı! Ya da çok fazla çamaşır suyu koklayıp, kafa yapmıştı. Biraz fazla samimi olsalardı, elini alnuna koyar ateşine bakardı. Hazal hayretler içinde kaşlarını kaldırıp girişten içeri girerken, onun bu suratlılığının sebebi hayli merakı cezbediyordu doğrusu. Genç kız içeri girerken, Saniye Hanım sakın bir biçimde ardından kapıyı kapatıyordu. Hazal bakışlarını geniş antrede gezdirip, üst kata çıkan merdivenlere bakındı. Bakışlarını yaşlı kadına döndüğünde ise onun köşeye doğru ilerlediğini gördü.

"Arda Bey çalışma odasında mı?"

Yaşlı kadın köşeden aldığı ve elinde tuttuğu poşetlerle mutfağa doğru yönelirken, "Yok, kızım... odasında. Şimdi inerler...!" dedi kelimelerin üzerine vurgulayarak.

Bu denli abartılı bir kelime vurgusunu anlayamayan Hazal, peşine takılarak elindeki dosyaları mutfak masasına koydu. Çantasını da yanına atınca, "Kalkmadı mı hâlâ?" diye hayretle ama merak uyandıran bir kaş çatışla sordu. Adı herifi! Onun uykusunu sabote edip, demek kendi keyif çatıyordu.

Yaşlı kadın, genç kızın bu saf hâli acayibine giderek bakarken, sert yüzü yumuşayarak kırkırdadı.

"Sen Arda Bey'in bu saate kadar yatacağını düşünüyor olamazsın değil mi, yavrum?" Muzırca gözlerini devirdi. "Hem de bu şekildedeyken."

"Yok, abla... sen öyle deyince, ben de şey...? Zaten beni aradığında uyanık gibiydi!" Kıvrırsa olmuyor, çevirse doğrulmuyordu kelimeler. Bocaladıkça yerin dibine dikey geçit yapıp, kanalizasyona yol ediyordu. Kıvrın Hazal!

Yaşlı kadın diğer çöp poşetlerini de eline alarak, mutfaktan bahçeye açılan kapıya doğru yöneldi. "Ben şunları atıp geliyorum. Çay koydum ocağa, bakar mısın kızım? Kaynarsa demle, çayını üzerine attım" dedi ve mutfak kapısından çıkup kayboldu.

Rüzgâr, mutfak kapısının yanındaki tüller havalandırırken hafif esintisiyle, genç kız yavruağzı jülesinin üzerine giydiği mini kot ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine koyarak ocağın başına geçti. Önce çayı demledi, ardından mutfaktan çıkıp lavaboya giderek elini yüzünü yıkadı. Hava ne kadar kapalı, yağmaya müsait olsa da Nisan ayının sıklıkla taşıdığından, bunaltıcı bir hâli vardı. Mutfaka geri döndü, dolaba yaklaştı. Soğuk su sürahisini çıkarıp kocaman bir bardağa doldurdu. Annesi buzlu su içtiğini görse, kesin bir bağırır koparır, elinden bardağı çekerek hısmı alırdı. Fırsat bu fırsat diyerek suyunu yudumlayarak, serinliğini içinde hissetti.

"Bir bardak da ben alırım, hava çok sıcak!"

Boğazına dizen suyla Hazal, dudaklarında donan bardakla beraber, gözlerini sesin geldiği yöne çevirdi. Müthiş bir şok geçirdi! Elindeki bardağın dibinden kapının girişinde duran kıza bakakaldı. Şaşkındı; zira esmer uzun boylu güzelce bir kadın, üstündeki emanet erkek gömleğiyle, saç baş dağılmış bir biçimde, yeni kalktığı belli olarak kapının girişinde dikiliyordu. Elini ağzına kapamış esnerken, Hazal, genç kadını farkında ol-

madan incelemeye almıştı. Üstündeki gömleği bir yerlerden hatırlıyordu muhakkak! Zeki gözleri işkillenmeyle kusıldı. Çünkü o gömleği geçen hafta kendisi sipariş verip almıştı:

İncecik, kürdan gibi çöp bacıklarını umursamadan sergileten kadın, ona şımarıkça bakışlar atıyor, isteğini yerine getirmesini sabırla bekliyordu. Oysa Hazal bir facia anını deşsetle izler gibi... yudumlamak için ağzına aldığı suyu ne yutabiliyor, ne de bardağı aşağı indirebiliyordu. Şaşkınlığın etkisiyle suyu birden yutunca, boğazını yakarak genzine kaçtı ve burnundan dahi gelerek öksürmeye başladı. Bu hareket burnunun direğini dahi sıplatmıştı. Elini ağzına tutup genzi acıyarak öksürürken, bir taraftan da kendine gelmeye çalışarak hali döner gibi, sinesine delercesine vuruyordu. Ama ne mümkün! Kendine geldiğinde, bakışları genç kadınla kesişti tekrar. O da içeri girip karşısında fütursuzca durarak, kendini beğenmiş bir rahatlıkla, ona tepeden gevşek bir biçimde bakıyordu.

"Bana da bir bardak su verir misin demiştim? Sanırım sağırısın" diye küstahça sözlerini yeniledi. Koyu gözleri kendini beğenmiş bir ifadeyle küçümsüyor ve kibirle parlıyordu.

Hazal elindeki bardağı mülthiş bir öfkeyle sıkıca tutarken, gözlerini kocaman açıp, kakavan bir biçimde olduğu yerde kök saldı. Bakışlarını, ona tuhafça gözlerini kısararak bakan kadına özgeçmişini okur gibi odaklarken, konuşmak şöyle dursun, kendine dahi gelemiyordu. Ta ki arkadan gelen, boş mutfakta tokça yankılanan mutemet sese kadar...

"O hizmetçi değil, benim yardımcım. Ve sen... kendi suyunu kendin al!"

Arda kapıdan içeri girdi. Hazal afallamak ne kelime mort olmuş bakışlarını genç adama çevirdi. Bedeninde hâlâ tedirgin bir hal, gözlerinde tuhaf titreşimler vardı. Niye kalbi cam kırıklarına sarılmış bir et parçası gibi acıyarak ağırlaşmıştı ki? Ayrıca bu durum hiç de yabancı olacak bir şey değildi! Tuhafta süzülen gözlerini, genç adama dertli dertli dikti. Yere çıplak bacaklarından, kaslı bacaklarına kadar her bir ay-

nısını hafızasına kazınmaya kararlı gibi bakıyordu. Üstünde rahat bir siyah tişört, altında bej bermuda vardı ve genç kız ilk defa onu takım elbise dışında bir kıyafetle görüyordu.

Hem de sevgiliyle!

Geniş omuzlarını sarp sarmalayan tişörtüyle, göğsü daha bir iri duruyordu. Bu hâliyle ne kadar genç ve yakışıklı duruyordu. Kara saçları nemli ve kirpikleri ıslaktı. Allah'ım! Genç kız yutkundu. Bu ona yasak bir düşünceydi ve lanet adam tehlikeli derecede yakışıklıydı. Karnına neler oluyordu böyle? Sanki içine bir parça şeker düşmüş de, üzerine karınca sürüsü üşüşmüştü. Edepsiz gözlerini onun üstünden karpıp, ahlak dışı düşündükleri için kendine kızarak sinirlendi. Adam karşısında sevgiliyle dikilirken, kendini yasak aşk peşinde koşan ahlaksız metresler gibi hayâsız hissetti. Aşk-ı Memnu fantezileri de nereden çıkıyordu? Bu yaptığı- nın yanlış olduğunu fark ederek ahmak bedenini derhal kendine toparladı. O orada kendine kızan benliği süklüm püklüm moduna bürünürken, ayakta dikilen genç kadın başını Arda'ya çevirip, sanki görecekmış gibi dudaklarını şuh bir biçimde işveyle kıvrıp bakmıştı. Bir de yapay, bir tatlıca sesini ayartarak yaydı. Cınlıdayan şivesiyle, mızır mızır söylendi.

"Ne fark eder ki sevgilim... ikisi de aynı şey! Yardımcı ya da hizmetli fark etmez..."

"Eder!" dedi adam kabaca. "Ela... sen üzerine giyinip çıkabilirsin, zannedersem gidiyordun. Ayrıca ne ara sevgili olduk?"

Aşağılanmanın dibine vuran genç kız içinde horon tepen hiddetiyle, kısıpkaça gözlerini kısararak genç adama kızgın kızgın baktı. Erkeksi yüzü sert ve ifadesiz duruyordu. Söylediği sözle olduğu yerde kısa bir an şok geçirip humbılca kalakalsa da, kendini çabuk toparladı. Bu gibi durumlara alışık olduğu muhakkak belliydi.

"Ede!" dedi biraz vurgulu çıkan sesiyle kız. Gözleri ateş gibi yanıyordu. Öte yandan Arda umursamaz bir tutumla do-

laba yaklaşıırken, kendinden emin bir tonda, ona tek gecelik olduğunu çekinmeden hissettirdi. "Tamam. Ha Eda, ha Eva ayru şey ne fark ediyor?"

Buna şiddetle öfkelenen genç kız saçlarını huşumla savundu. Ayaklarının çıplak olmasına aldırmadan yerlere serçe basarak kapıya doğru yöneldi. Hazal üstündeki şaşkınlığını atmış, dudaklarını gülmek için birbirine bastırmıştı. Kızın kendini beğenmiş hâlini, bu evin sahibesi tavırlarının yerle yeksan olma durumunu izlemek, ona sadıstçe bir zevk aşılamıştı doğrusu.

İyi de... Neden?

Elini dudaklarının üzerine koyduğunda tatlı kıkırdamasını engellemek için. Arda dolaptan meyve suyunu çıkarmış, kapağını kapatıyordu. "Gülmeyi kes de bana yardım et" diye o kaba sesine yaraşmayan bir sempatiyle buyurdu.

Afallayan Hazal, onun güldüğünü nereden anladığını sormadı. Zaten hep yaptığı şeydi kafasını ambalaj paketlerine çevirmek, iadeli taahhüt damgasını koymasına rağmen, pulunu basmadan onu postaya vermek... Emre itaat ederek genç adamın yanına gelip, dolaptan ona bardak çıkardı. "Size çok kızdı. Bir daha konuşmayacak sanırsam" diye müthiş bir merakla söyledi. Canına minnet edecek cevabını beklerken gözlerini kırpmayıp bir rekor kırdığını fark edememişti.

"Bir daha görürsem bunu düşünürüm," diye yanıtladı Arda ve elini tezgâha koyarak arkasını döndü. Kız ona ağzı yarım santim bir düşüklükte bakarken o, kaçalarını tezgâha yaslayıp, meyve suyundan büyük bir yudum aldı. "Herkes haddini bilmeli."

Hazal ona gafil avlanarak boş bir ifadeyle baktı ve derhal açık unuttuğu ağzını kapadı. Bu sözlerde ima aramalı mıydı? Galiba! Gözleri kuşkuyla kısılmışken, adamın yüzündeki ciddi ifadeyi süzüyordu. Arda'nın keskin erkeksi dudakları aralandı ve ona tüm sırlarını ifşa edecek bir ketumla büküldü. Kız kalbini susturup duralarken o, "Geç kaldın, bir saat

önce gelmen gerekiyordu. Seninle bu konuyu her seferinde konuşmak istemiyorum Hazal. Dakik olmalısın. Dikkat et artık!" derken çoktan azarlayan moduna girmiş, nasihatlere başlamıştı.

Hayır ya! Adama bak! Bir tek hafta sonu vardı ve kendisi onu tenekeye konan torpil gibi zalimce patlatmış, bir de çevreye verdiği rahatsızlıktan dolayı özür dilemeyen ergen gibi kafa tutmuştu.

Cesaretini kalbinin kıyılarında bulup göğsüne madalya gibi takan Hazal, kollarını göğsünün altında hesap soran tavırdan toparlayarak bağladı. Kendinden emin duruşuyla, ona kafa tutmaya kalkmış iri burnuyla, mavi ummanları yakarak, meydan muharebesine hazırlanan gözleriyle bekliyordu.

"Belki unuttuğunuzdur efendim, hani bugün hafta sonu!" dedi sakın çıktığını umduğu cart sesiyle, ciddi bir protestonun girişimine başladı. Arda büyükçe bir yudum daha aldı meyve suyundan. Neredeyse bardağı yarılamıştı.

"Ne olmuş?" derken dünyası aydınlığa kavuşmuş din adamının dingin yüz hâli vardı suretinde. Bu hâliyle tüm eylemlerini Çevik Kuvvetleri gibi sabote etmiş, protestosunu sonlandırma girişimine başlamıştı.

Oysa Hazal koalisyon kurma niyetinde olmayan öfkesiyle şimdi çıldıracaktı! Ne demek 'Ne olmuş?' Aylar sonra bir hafta sonu kendine vakit ayırmaya çabalamıştı ve o karşısına geçmiş sakince "Ne olmuş?" diyebilirdi. Güzel kavisli kaşları çatıldı ve gözkapakları yarıya kadar hiddetle devrildi. "İzin günüm, efendim. Hani aylar sonra ilk defa aldığım..."

Rahat bir tutum sergileyen Arda, bardağı göğüs hizasına getirip, yüzünü genç kıza döndü. Karagözleri boşluğa savrulan kara delik gibi büyürken, gecenin zifurisi gibi içine çekti genç kızın maviliklerini. Fakat Hazal, duru ummanlarının o karanlıkta ay gibi doğmasına izin vermeyecekti.

"Bir şey şey ifade eder mi?" diye sordu adamın küstah dudakları.

"Tabii ki eder" diye kafa tutarak atıldı kız. "Ben bugünün kendime ait olduğunu sandığım için, kendimce planlar yaptım." Ki bu büyük bir yalandı. Tek yaptığı plan sadece uyumak ve yatağında debelenerek film izlemek ve yine uyumaktı. Evde pinekleyerek hantalca gezmek, koltuk tepelerini mart kedisi gibi kıvrılıp, elinde kumandayla yuva kurarak tünemektir.

Arda bardağı tezgâha koydu ve uzun parmaklarını bardağın üstünden çekti. Sakince arkasını dönüp ezberlediği şekilde yürümeye başladı.

"Bundan sonra plan yaparken bana da sormayı akıl edersen sevinirim! Ben senin tam zamanlı patronunum, unutma. Planların, uykuların, arkadaşların, benden sonra gelecek." Hazal, genç adamın ukalaca verdiği tepkilere kızarak, arkasından yürürken; kaşları çatılmış, yüzü asılmıştı. "Çişim var," diye sormasını bekliyorsa aldaniyordu.

"Tuvalete giderken bile..." dedi Arda öngörüye kavuşmuş, çok bilmiş zekâsıyla.

Ne diyor bu adam? Bu kadar sakın bir yüzde, bu işne- li laflar çok tuhaf durmuştu. Bunu ona iltifat eder gibi rahat söylemesi de, ayrıca öfkesini bir kobranın kutudan fırlaması gibi hızlandırmıştı. Ve üstüne üsluk bir de ona resmen nefes alması için izin vermesini beklemesini emredecek kadar kendini beğenmiş ve küstahtı!

Ve tabii bunu ona söylemedi. "Arda Bey, siz iyi misiniz?"

"Evet, ne oldu?"

Bir adet katliam cylemine girişen, asistan kılıklı cinayet girişimcisi oldu! Hayırlı olsun!

Arda elini merdivenin trabzanına koyarak, basamakları dikkatle çıkmaya başladı. Genç kız ona bakarak merdivenleri çıkıyordu. O kızgınlıkla önündeki basamağı algılayamayınca sendeledi ve elini can havliyle genç adamın koluna koydu. Arda bir anda durdu. Tenine değen narın elle, bedeni elektirik çarpmış gibi gerilmişti. Hazal ise ona dokunduğunu idrak

edememiş olmalı ki hâlâ konuşmasına, kızgınca çıkışmasına nefes almadan devam ediyordu.

"Ben, en azından haftada bir günü kendime ayırmayı düşünüyordum. Bu konuda bir konuşma yapmamış olsak da bu böyle... Fakat benim bir ailem olduğunu göz önünde bulundurursak, bu konuşmayı yapmamıza gerek dahi olmaz. Her hâlikârda izin kullanmak hakkım değil mi?"

Ancak o vakit Arda yüzünü, görecekmış gibi koluna çevirince, Hazal refleks olarak onun baktığı yere baktı. Elinin onun kalın kolunda, hem de çıplak teninde olduğunu hissetmesine rağmen, kurşun gibi ağırlaşan parmaklarını kıpırdatmıyordu. Sonra ansızın elini adamın sert teninin yumuşak dokusundan yoksun bıraktı. Fakat elinin içinde hâlâ onun teninin ısıyı saklı duruyor, o da bunu umursamamaya çalışıyordu; fakat bu pek mümkün görünmüyordu. Kalbi biraz hızlı mı atmaya başlamıştı? Arda son basamağı da çıkınca, sola döndü. Sanki az önce aralarında tuhaf bir titreşim algılamamış gibi rahat duruyordu yüz ifadesi. İkisi de bu olanı es geçmeyi yeğledi.

"Ben hafta sonları evde olacağımı sanıyordum." Genç kız kendini tekrar ederken, sanki kendi kendine konuşan deliler gibi hissetti. Bu adam ne kadar vurdumduymazdı böyle! Ona dokunmuştu. Eline baktı ve kafasını salladı. *Ne yapıyorum ben?*

"Ben babanla bu konuyu görüştüm, sorun yok. İş için olduğu sürece sorun olmayacağını, sana güvendiğini söyledi."

Hazal yataktan fırlayan yay gibi gerilerek öne atıldı. Gözleri öfkeyle irilerek "Ne zaman?" diye hayretle atıldı. Bu yaptığı etik değildi. "Arda Bey bu konuya onları dâhil etmeye hakkınız yoktu. Sizinle iş yapan benim burada. Annem yemeğinizi, babam hesaplarınızı incelemiyor, değil mi? Hatırladınız mı, sizinle ben çalışmak istedim, babam değil!" Genç kızın sesi neredeyse cırlar gibi hiddetle çıkmış, ufak odada duvarlara çarparak yankılanmıştı.

"Dün akşam... Seni eve bıraktıktan sonra telefonda gö-

rüştüm, senin için sorun olmadığı sürece, sana karışmadıklarımı söylediler. Sen sürekli bunu dert ediyordun, hallettim. Babandan izin çıktı. Ve benim, sana güvenerek neleri göze aldığımı artık idrak et, bu konuda daha olgun düşünmeni beklerdim. Bu oyun ya da şaka değil. Sana bir şirketten ziyade hayat emanet ediyorum, farkında mısınız küçükhanım?"

Ah olmaz mı, kafasına vura vura hatırlattıkça nasıl unutturdu?

"Bunları yaptınız, efendim; ama bana sormayı akıl edemediniz, öyle mi? Bu konuda henüz net bir şey konuşmadım hatırlasanız sizinle. Ayrıca, ben reşit biriyim ve bu işi ben kabul ettim, babam değil! Burası ilkokul değil derken, sizin öğretmen idamesinde veli toplantısı yapmanızda ayrıca absürt kaçmaz mı? Bir dahakine onları bu konunun dışında tutamazsınız sevinirim."

"Senin bana bir sözün vardı! Ben de bunu kolaylaştırdım hepsi bu. Başından bu konuyu konuşmuştum seninle ve sen her koşulda yanımda olacaktın. Baban da bu konuya karışmayacağını söyledi zaten."

"Şahane!" diye alayla söylendi Hazal.

Tabii canım hiç karışır mı? Ondan sabah beynini ütölüyor, çarşaf gibi düzleştirmişlerdi. Hazal ise sabah, neden bunlar bu iş için bu kadar kafa ütölüyor diye düşünmeden edememişti. Arda çalışma odasına girince durdu. Birden arkasını dönüp yan tarafındaki dolaba doğru yöneldi. Genç kız kenara kayarak ona yer verdi. Yoksa dev gibi cüssesiyle gereksiz hışırtıya gibi ezilmesi an meselesiydi. Arda rafın üstünde duran dosyaları ileri itirerek gösterirken, Hazal dikkatle onun ne yaptığını bakıyordu.

"Bunları aşağı getir."

Sadece buyurdu. Konuşmayı kapadığını belirtircesine kendi de masaya yaklaşmış, üstündeki dosyaları ve klasörlerini eline aldı.

Hazal onunla birlikte asansörle aşağı inerken, Arda genç kıza bakmadan durağan bir sesle murıldandı. "Timur aşağıda, 136

bugün dışarıda çalışacağız sana torpil olsun! Hani hafta sonu diyorsun ya, bolca hava alırsın işte(!)" dedi ince alayla bezenmiş küstah sesiyle.

Kurumsal Buzdolabı ona bireysel bir hafta sunuyordu öyle ya! Ah, lütfetmişti! Hazal elindeki klasörü kafasına çakmayı ne kadar çok istiyordu oysa! Tabii bunun için zıplaması lazımdı o ayrı. Bir de onunla dalga geçiyordu uyuz!

Kapı açıldığında genç kızın sinirden dudakları büzülmüş, öfkeden gözleri karamıştı. Ufacık kalp şeklindeki yüzü kızarmaya başlamış ve "Bu işe hangi akla hizmet bulaştın budala!" diye haykınyordu iç sesi. Şimdi verdiği söz olmayacaktı ki ardına bakmadan çekip gidecek, bu akıl kethüdası adamı küstah kuruntularıyla kasılarak tek başına bırakacaktı. Fakat yapamazdı, zira Hazal verdiği sözleri iki eli kanda dahi olsa tutardı. Ve lanet olsun ki ne yaparsa yapsın onun yanından ayrılmak isteyeceğini ise hiç mi hiç sanmıyordu! Arkadaşlığı, patronluğu dostluğu ve ona yaptığı rehberliği hoşuna gidiyordu... Tabii takındığı ukala tavrını, küstahça konuşuşu kibirli yüzünü gördüğü zamanlar haricinde. Ondan daha öğreneceği birçok şey vardı. Hazal, Arda'nın peşinden bahçeye çıktığında, havuzun başındaki bahçe gurubunun olduğu tarafa yöneldi ve orada yeşil çimlerin ortasında beyaz oturma gurubunda yayılıp, hummalı bir biçimde çalışan Timur'a yaklaştılar. Genç adam onların geldiğini anlayınca yüzünü onlara çevirip, genç kıza bakarak çekici bir şekilde gülümse-di. Yeşil gözlerinin içinde, bal rengi hareler titreyordu.

"Hoş geldin, Hazal. Geç kaldın."

Bir siz eksiktiniz Timur Bey sitem etmeyen... "Hoş buldum, Timur Bey. Ayrıca geç kalmadım, bugün hafta sonuydu değil mi?" dedi zoraki bir tebessümle. Genç adam kaşlarını bilmişlikle kaldırdı. Aradaki isyan mıydı? "Bence sesin hiç hoş gelmiş gibi çıkmıyor ve işlemlerini patronuna sakla maviş, ben onun çalışanı sayılırım. Seninle eşitim yani." Kaşlarını çat-tı. "Senin canın mı sıkıntı?" Biri onu da hatırlamıştı sonunda!

Genç kız kucağındaki dosyaları orta sehpaye bırakırken,

genç adama sadece zoraki bir gülümsemeyle baktı ve hiçbir şey demedi. Arda, yerine otururken genç kızı yüzünü çevirdi. Kendini koltuğa bırakıp geniş sırtını yasladı. "Hazal laptop sehpa da olacaktı. Köşeye ayırdığımız dosyaları temiz çek. Randevularda bir kanışıklık var, düzenle... Onları da tarihine göre sıraya sok. Bize de Cari dosyasını ve şirket adına kesilmiş irsaliye kayıtlarını ver. Bir de kademe dosyası biraz dağıldı, ona göz at. Bak oraya köşeye personel dosyalarını koydum, işaretlediklerimin öz geçmişini çıkar."

Genç kız köşedeki dosyalara bakarken gözleri ırıldı. Bir sürü dosya orada öylece ona bakıyordu. Hayır, bakmıyor, suratına art arda tokat gibi çakıyordu. Bahar temizliği mi yapıyordu bu adam? Bu kadar dosya biraz fazla değil miydi?

"Ne yani hepsi mi?" Şaşkın sesi müşfik görünüşünü altı etmişti.

"Yok, yarısını ayır sonra yaparsın" derken birden sesli haşın bir ritüele büründü adamın. "Elbette ki hepsini... Seni buraya muhabbet etmek için çağırmadık, değil mi?"

Hazal genç adamın sert çıkışından, alaylı sözleri ve dalgacı mimiklerinden huzursuzlanarak suratını astı. Çökmüş bedenini teklî koltuğa saldı. Hiç de kibar olmayan bir biçimde oflayarak "Peki, efendim" diye itaatle kabullendi. İsteksiz eli o dosyalara varmasa da, bilgisayar ve dosyaları kendine çekti.

Gerçekten de telaşlı bir gün olacaktı, bu belliydi. Hem de Arda az önceki feminist ayaklanmayı geçıştirdikten sonra, bu olayı unutmuş gibi görünüyordu. Tabii unutmadığından hiç kuşkusuz yoktu, o ayrı. Kesin bir yere not edip, istediğinde tüm umutlarını bildurcu gibi avlayacaktı. Aslında hafta sonu konusuylla ilgili gerçek tepkisinin ne olduğunu çok merak ettiği hâlde, bir türlü sormaya cesaret edemedi. Aslında Arda Bey'in bu denli geniş ve bu kadar anlayışlı davranmasını takdir ediyordu ama ilk günlerde kendisine nasıl davrandığını düşündükçe, onun bu protestodan hiç de hoşlanmamış olduğunu kavraması çabuk oldu.

Genç kızın gözleri bilgisayarın ekranıyla biraz daha böyle bakarsa, bütünleşip içinde mikro olarak kaybolacaktı. Saatler olmuş, hâlâ durmadan çalışmaya devam ediyorlardı. Yemek mi? Ne yemeği! Sadece pizza ve bolca kahve... Neskafeden fal bakan ilk Türk kadın olma şerefine nail olmaya başlamıştı. Bu adam bu dosyaları bu hafta temizlemeyi kafaya takmıştı. 'Yeni bir ihale...' Bundan sonra bu sözü işittiği an senelik iznini alıp ortarlardan toz olacaktı. İstanbul mu, Asla! Afrika, Amerika hatta en uzak ihtimal Mars'a kaçacak ve tatil yapacaktı. 'Kutupta bile güneşlenirim' sözü ona şimdi çok şey çağırıyordu.

Elini, ağrıyan şakaklarında gezdirip derince iç gerdi. Başını kaldırıp havaya baktı. Çoktan kararmış ve bahçe ışıklanmıştı. Pırl, pırl gökyüzünde, hafif bir meltem dolaşıp saçlarını havalandırıyor. Bakışlarını bahçede gezdirdi. Akşamın serinliği çökmüş, etrafta cırcır böceklerinin sesleri duyulmaya başlamıştı. Ne kadar huzur vericiydi bu bahçe böyle. Havuza vuran rüzgâr suyun üstünde hafif titreşimlere neden oluyor, suyun süzülerek dalgalanmasını sağlıyordu. İlaçlarını sehpa ya çevirdi. Dosyaların yarısından fazlasını temize geçmiş, Arda Bey'in söylediği diğer dosyaları da düzene sokmuştu. Ah bir de personeller vardı değil mi, yahu bu adam nelerin peşindeydi? Ona komplo kuran, işçi mi olurdu? Zaten millet korkudan, kırık cam üstünde dolaşır gibi dikkatle işini yapıyordu.

"Ben bir kahve daha alacağım siz de ister misiniz?" diye yerinden kalkarken, işleriyle ciddiyle bütünleşmiş genç adamlara sordu. Midelerine kahve ağacı ekme meyilliler mi diye baktı. Arda başını bilgisayarından kaldırmadan "Ben alırım. Bir de salonun yanındaki hobi odasında, masanın üstünde diğer dosyalar var düzenlenmiş, onları getirir misin?" diye yorgun bir sesle mırıldandı.

Hazal memnuniyetsiz bir dudak büküşüyle, "Yine mi dosya?" bakışlarıyla Timur'a baktı. Genç adam başını olumsuz anlamda sallayarak sırtını geriye doğru yasladı. "Biraz

daha kahve içerse kahve komasına gireceğim. Sağ ol Hazal, sen keyfine bak, ben bittim" diye onu anlamazlığa vurarak yakındı. Elini yüzünde gezdirip koltukta yayılarak oturdu.

"Doğrusu çok keyifli bir iş peşindeyim Timur Bey, şirket personellerin..." diye homurdanan Hazal, salona doğru yönelirken girişte Saniye Hanım'la karşılaştı.

"Gidiyor musun abla?"

"Geç oldu kızım, ben eve geçiyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber vermen yeterli. Müstemilat bahçenin diğer kısmında bulunuyor, gelmem uzun sürmez. Kapının girişindeki telefondan 0'ı tuşlaman yeterli. Ayrıca size çay koydum, yiyecek operatif bir şeyler hazırladım dolaba."

"Tamam, abla sen git. Biz de kalkarız yakında... Herhâlde! Baksana saat baya geç olmuş."

Hazal yaşlı kadını bırakıp, salonun yamndaki küçük odaya geçti. Odayın kapısını açınca, girişin ışığı odaya sızdı. O duvarda anahtarı ararken, ışık ansızın yanıverdi. Sensörlü lamba odayı aydınlatırken genç kız bakışlarını içeride gezdirdi. Tuhaf bir odaydı burası. Sanki bir kadının ellerinde hayat bulmuş gibiydi: Dört bir yerde kadın eşyaları vardı. Her yanında çiçekler, duvardan duvara bir dolap üstünde ise bir sürü eski ve hâlâ yeni gibi duran oyuncaklar, resim... Mera-kına yenik düştü genç kız, ayakları onu rafın önüne getirdi. Bakışlarını çeşit çeşit çerçevelerin üstünde gezdirdi. Parmaklarını rafların üstünde gezdirirken, gördükleriyle dudaklarının kıyılarını yukarı doğru memnunca kıvrılmıştı:

Ufak kara kafalı, beyaz tenli bir çocuk annesinin kucaklarında minnacık elleriyle saçlarını okuyordu. Bir yaşında ya var ya yoktu. Diğerinde ise daha büyükçe olmuştu, saçları neredeyse kulaklarının dibine kadar uzamış, zeytin tanesi kare gözleri parlayarak umutla genç kadına bakıyordu. Annesi onu yakalamaya çalışırken, neşeye uçan saçları, gülen gözleriyle şefkatle oğluna bakıyordu. Ne kadar güzel bir kadın bu böyle! Melek gibiydi. Simsiyah saçları, kapkara gözleri ve

bembeyaz teni vardı. Işıl ışıl bir gülümsemesi, beyaz dişlerini çerçeveleyen dolgun kırmızı dudaklarına misafir olmuştu. Yanında duran genç adam ise aynı annesi gibi gokyüzündeki yıldız gibi parlıyordu.

Ne kadar yakıştıyordu ona gülümsemek... Genç kızın içi buruldu. Bir zaman önce o soğuk ifadenin altında yeşeren tebessümler olduğunu bilmek, içini burarak tuhaf etmişti. Eline bir tane daha resim alıp bakmaya başladı. O buz gibi bakan, ifadesizce duran kibirli surat nasıl da böyle neşeli-şirin tatlı ve memnun olabiliyordu? Diğerinde ise mezuniyet töreninde kepi elinde babasını ve kendine benzeyen annesini kanatlarının altına almış, umutla hayata gülümsüyordu. Nasıl güzel bir gülüştü! Kim derdi ki bir gün o umut dolu gözler sönecek, karanlığa dalacak ve orada tek başına mahzunca yalnız kalacak. Zor olmalıydı!.. Arda'nın karanlıkta olması ve orada tek başına kalması gerçekten imkansıza başarmaktı. Annesinin ve babasının evlerindeki doğalgaz patlamasında öldüklerini ve o gece Arda'nın gözlerini kaybettiğini sekreterleri Nilay Hanım söylemişti. Birkaç defada internetten kendi araştırıp, haber kupürlerine bakarak onu araştırmıştı.

"Seni bekliyordum, neredesin?"

Hazal duyduğu apansız sesle, olduğu yerde müthiş bir korkuyla sıçradı ve elindeki çerçeve parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Sanki suç işlerken yakalanan çocuk gibi kalbi hızla çarpıyor, izinsiz birinin eşyasına dokunduğu için ise yüzü utançtan kızarıyordu. Derhal yere eğildi. "Özür dilerim, ben sadece bakıyordum." Yerdeki dağılmış ama kırılmamış çerçeveyi toplamaya çalışıyordu. "Kırılmadı, sadece yerinden çıktı... Ben şimdi takarım onu merak etmeyin" diye mırıldanıyordu çekinikçe. Elindeki çerçevenin içine resmi yerleştirirken, parmakları yaptığı sakarlık yüzünden titriyordu. Önünde bir hareketlenme olduğunu hissetti. Genç adamın vücut ısısını hissettikçe elinde tuttuğu çerçeveyi takamıyor, ürkekçe elleri daha fazla titremeye başlıyordu. Kızacağandan korktugundan, onun özeline izinsiz daldığından, hem de ailesinden

yadigar kalan çerçeveyi kırdığından dolayı neredeyse ağlama derecesine gelmişti.

Salak, hangi akla hizmet dokunmuştu ki onlara?

Çerçeveyle uğraşan ellerinin üstünde bir sıcaklık hissedince, başını ürkekçe yukarı kaldırdı. Ellerinin arasında duran çerçeve, güçlü parmaklar eşliğinde sert bir biçimde çekilerek elinden alındı. Parmakları acıyınca incecik inledi. Hazal neden olduğunu bilmesede de dolmaya başlayan gözleriyle ve müteessir bir ses tonuyla üzüldükçe mırıldandı.

"Özür dilerim, Arda Bey, ben..." Nemlenmiş burnunu çekti. "Amacım sadece bakmaktı, zarar vermek değil."

"Bakma!" diye dışlarının arasından tısladı adam.

Arda elindeki çerçeveyi sıkıca tutmuş, elini yanına indirmişti. Öfkelenmişti ise soğuk yüzünden belliydi. Onun eysalına dokunmasından hoşlanmamıştı. Bir tek onun değil, hiç kimsenin dokunmasından hoşlanmazdı. Dışlarını sıkı. Çene kasları hareket ediyor yüzü geriliyordu. "Çıktı" dedi dışlarının arasından kesif bir kızgınlıkla emrederek. Dışlarını sıkı yine... Hazal onun karagözlerine bakarken genç adam burundan derince nefes aldı. "Elini gerekmeden, sana ait olmayan yerlerden çekeceksin. Uzak duracaksın."

Kalbine bir acı yaslandı. Sözleri, keskin bir kılıcın kılı ikiye yarması gibi, gururunu ortadan ikiye ayırmıştı. İri iri damlalar gözlerini istila etti ama akıtmamak için kendini sıkı. Hazal onun bu sert hâlden ürkekçe önünden çekilerek, yanından geçmeye çalıştı. Ama o önünde öyle dağ gibi haşmetli yapıyla üstünlük kurup, iri bedeniyle yol veremeyince kıpırdamıyordu. Sonunda genç adam bir adım geriledi. Hazal kapıya doğru yöneldiğinde durdu ve arkasını döndü. Ağlamaklı bir sesle "Özür dilerim, efendim... Gerçekten" dedi yüzünü keder kaplamış, sesi ise rahavetle titremişti. Önünde bağladığı ellerinin parmaklarıyla oyalanırken, altıdadağı bezginklikle titriyordu.

"Hazal, git dosyalarla ilgilen, giderken kahveleri de

unutma" diye buyurdu müsamahasız suretiyle, fakat kaba sesini biraz olsun yumuşattığını umarak...

Ancak kıza çevirmemişti yüzünü. Hazal'ın yumuşak narin ayak sesleri sert zemine çarparak uzaklaştı. Arda onun ufak çıkardığı tıptırtılarını dinleyerek bir müddet durdu. Elinde tuttuğu çerçeveyi kaldırdı. Sanki görecekmış gibi baktı. Uzun parmaklarını resmin üstünde gezdirdi. Dokunuyordu dokunmasına ya, hiçbir şey hissetmiyordu. Dokusunu vererek, sadece pürüzsüz bir saydamlık...

Onları çok özlemişti. Ne fark ederdi evlat için erkek ya da kız olması, yaşının otuz ya da üç olması! Hepsini aynıydı. Özlem aynıydı. Bekleyiş aynıydı. Amaç sadece dokunduğu resimden onlara dair bir iz bulmaktı. Yok olmuş gibiydi o izler karanlığında. Yüzleri silik bir obje, sesle kesif bir müziğin kaybolan ezgisi gibi yok olmaya mahkûmdu... Benliklerinde silinmeye başlayan yüzlerini görmek istiyordu. Onların gülerken ki, birbirlerine aşkla bakarken ki hallerini tekrar görmek için neler vermezdi. Derince bir nefes alıp titrekçe dışarı saldı. O sadece göremediğini, başkalarının gördüğüne kızgındı. Özleminin başkalarının tarafından görülmesine sinirlendi. Elinde tuttuğu çerçeveyi okşayarak sağa doğru kayd ve orada her zaman muntazam bir biçimde duran sehpanın üzerine bıraktı.

Nice sonra genç kızın giderken ki kederli sesi aklına geldi ve kendine lanet etti. Bu onun suçu değildi. Ona kaba davranmış, hiç yok yere kızmıştı. Karanlıkta olmak onu hırçınlaştırıyordu. Sadece yaşadığı karanlığa arkadaş olmak istiyordu fakat başaramıyordu. İnsan zalimliği, yokluğu, kaybolmuşluğu sevemezdi... Ama asıl istediğinin bu olmadığını zaten tüm benliğiyle, kalbi de, bedeni de inkâr etse de bunu en iyi yine o biliyordu. İnsan karanlıkta yaşamaya alışamıyordu. Arkasını dönüp mutfağa yöneldi. İçeri girdiğinde Hazal'ın kahveyi karıştırdığını duydu.

Genç kız tath kaşığını kupanın kenarına hafifçe tıklatarak tezgâha bıraktı. Gözleri dolmuş, alt dudağı hafifçe titriyor, ağlamamak için kendini zorluyordu. Kapıda hareketlenme

olunca, dalgın başını kaldırıp güzel yüzünü genç adama çevirdi.

"Şimdi hazır, efendim" dedi mesafeli ve iki keder arasında sıkışmış titrek bir sesle. Küs bakışlarını onun yüzünden uzak tutuyor, kendini ondan geri çekiyordu. He zamanki mesafenin de dışına çıkıyordu. Çok daha uzağa...

Arda sesi takip ederek genç kızın yanına yaklaştı ve birkaç adım kala hemen önünde durdu. Varlığının naif ısını hissetti. Hazal başını eğmiş, onun yüzüne utancından bakmıyordu. "Affedersiniz ben hata ettim. Sizin eşyanıza dokunmamam gerekirdi, bilemedim. Kötü bir niyetim yoktu, gerçekten! Sadece o güzel kadını görünce, dayanamadım ve baktım."

"Özür dilerim."

Bunu duymadı Hazal. "Ben gerçekten..." O anda içindeki kırılganlık, ocağa unutulmuş düdüklü tencere gibi öte öte fokurduyordu. Ne var ki bunu sezen Arda, bir adım daha yaklaşmış genç kızın lafını yarıda kesti. Ve tekrar, "Sana kaba davrandığım için özür dilerim!" Hazal başını apansız kaldırdı ve genç adamın koyuluklarına, hüznün sardığı maviliklerle şaşkınca baktı. İşte şimdi geçenin içinde mavilikleri cam bilyeler gibi parlayarak, ay misali doğmuştu. Şimdi ikisi de karşı karşıya duruyorlar, aralarında sadece birkaç adım mesafelik yer kalıyordu. Genç kız onun yüzüne bakıyor fakat hiç bir ifade belirtisi göremiyordu. Az önce ona bağırdığı aklına gelince, istem dışı gözleri yanmaya başladı. Yutkundu. Adamın annesinin belki de kendi eliyle aldığı çerçevesini kırmıştı. Kadim bir hatırayı mahvetmişti. Hâlbuki o odada olan her şey muntazam bir titizlikle saklanmış benziyordu ve bu açıkça belli olasına rağmen düşünmemişti. Bakışlarını genç adamdan tezgâha çevirdi.

"Arda Bey kahvelerimiz soğuyacak, çıkalım mı?"

Yanağına doğru engelleyemediği bir damla düşerken, ağladığını sesinden saklayamadı. Arda bunu hissedince yanına yaklaşmış önünde belirdi. Genç kız onun sıcaklığını hissettikçe

daha ağır bir suçluluk hissediyordu. Hayır, irkilmemişti ama utancından ufalarak küçücük kalmıştı. Uzun parmaklar yüzüne dokununca, işte o vakit irkildi ve başını süratle kaldırdı. Arda'nın parmakları onun ıslak yanaklarında duruyordu ve genç kız ona ıslak kirpiklerinin arasından, mavi boncuklarını irice açarak bakıyordu. Nefes almayı unutarak...

"Ağlama," dedi genç adam tatlı bir buyurganlıkla, "Sadece bir çerçeve, hiçbir önemi olmayan fakat içinde çok önemli bir yüzü taşıyan... benim göremediğim ve hissedemediğim bir çerçeve" derken o tok sese yaraşmayacak bir yumuşaklık taşıyordu.

Hazal yutkundu. Onun uzun parmakları taze yanaklarını kurularken, ansızın geri çekildi. Karnında Urfa halkı horon çekse, ancak bu kadar hareketlenme olurdu. Dokunuşunda hiçbir art niyet yoktu genç adamın besbelli. Sadece teselli etmek istemişti. Onun ağladığını bilmek, hem de kendi yüzünden ağladığını bilmek yüreğini burmuştu. Fakat Hazal öyle hissetmemişti. Kalbi ondan bağımsız bir diklenmeyle deli gibi huzlanmaya başlayınca, bir adım geri çekilerek onun sıcaklığından kendini koparmıştı. Yeni bir temasın önünü kesti.

"Kah-kahveniz soğuyacak, efendim." Sesini kontrol edemeyince, beceriksizce dudaklarının arasından salındı.

Genç adamın ağzından sadece tuhaf bir mırıltı çıktı. Hiçbir amacı olmayan, kelime daracığına sığmayan anlamsız bir cümle zinciri kuruluyordu. Kız anlamadı.

"Tamam!.."

Hazal'ın anladığı tek sözcük ise bu oluyordu. Genç kız kısa bir an onun anlamsızca homurdanmalarına baksa da elindeki kupalarla bahçeye çıkmak için kapiya yönelmişti. Islak yanaklarına serin hava nüfuz edince, ıslak kirpiklerini kırıştırmaya başladı. Bu biraz rahatlatmıştı doğrusu. Arkasından genç adamın geldiğini duymıyordu, zira o kadar sessiz hareket ediyordu ki ama ardından geldiğini yine de hissedebiliyordu. Bahçeye geçtiklerinde Timur ona telefonunu uzattı.

"Baban aradı" dedi sakın bir tonda. Kız elindekileri seh-paya koyarken, genç adama kuşkulu birkaç çatışla bakış atınca, Timur kaşlarını sertçe çatı. "Tabii ki bakmadım. Sadece üstünde öyle yazıyor." Hazal telefonu alıp bahçenin köşesine çekildi. Telefonu açarak karşı tarafın cevap vermesini bekledi.

"Hazal telefonlarına niye bakmıyorsun, kızım?"

"Mutfaktan kahve alıyordum baba, bir şey mi oldu?" Babasının onca mesafeden bile endişesini, elle tutulur bir cisim gibi hissedebiliyordu.

"Yok, kızım... Eğer işin bittiye seni almaya geleyim mi diye soracaktım!"

Hazal rüzgârın savurduğu saçlarını kenara çekerek bakışlarını uzun direklerin aydınlatığı bahçeye çevirdi. Ağaçlara dalan bakışların çekemedi. Aklında hâlâ biraz önce yaşadığı dokunuşlar vardı ve o farkında değildi ama eli şu anda yüzünde duruyordu.

"Henüz bitmedi baba, daha dosyaların yarısını yeni bit-tirdim."

Yaşlı adamın sıkıntılı kaba sesi genç kıza biraz gerdiyse de ona belli etmedi. Elini yüzünden çekti ve cansızca aşağıya saldı. Onun çıkışmalarını dinlemeye koyuldu.

"Bu saate kadar iş mi olmuştur, bırak gel. Elin bilmediğim adamının evinde bu saate kadar olman bile hata zaten. Hadi sen hazırlan, ben seni almaya geliyorum" dedi kendinden emin, ödü vermeyen yanılla. Hazal kaşlarını çatı. Babasının bunu yapabileceğini ve yaparken tereddüt dahi etmeyeceğini elbette ki çok iyi biliyordu. Amaca uygun olarak birden atıldı.

"Baba saçmalama rica ederim! Ben burada iş yapıyorum. Hem Arda Beyi tanıyorsun!"

"Hayır efendim, tanımıyorum! Ben- bana gösterdiği yüzünü gördüm, içini bilemem. Seni de onunla yalnız bırakmam."

Hazal, babasının yanına geldiğinde, o mühim işleri alt edip, işlerden daha mühim olan kızını kolundan tuttuğu gibi

götüreceğini, bu iş vaziyetine ise hemen noktayı koyacağını, idrak ederek bocaladı. Bunu yapmasını istemiyordu!

"Bana güvendiğini söylemiştin. Sana, ona söz verdiğimi, beni yetiştirdiği sürece onun yanında çalışacağımı söylerken, bana sonuna kadar güvendiğini söylemiştin baba" dedi kızın ve biraz da kurgun sesiyle. Yaşlı adamın vicdanını hedef aldı ve başardı. Babasının derince iç gerdiğini duydu. Bu, ona izin verdiği için pişmanlık duyduğunu savunan bir iç gerişti.

"Ben sana güveniyorum ama ona ve başkalarına güven-miyorum, yavrum. Daha ufaksın. Hiç kurda kuzu emanet edilir miymiş... Burak inadı, gelip seni alayım."

"Hayır!"

"Ne demek hayır?"

Hazal'ın kulağında top patılsa daha az tahribat uygular-dı. Babası ansızın gürlseyince, olduğu yerde sıçramıştı. Genç kız sesini yumuşatı ve suyuına gitme kararı aldı. "Babam, kız saçlı sevgilim... Eğer bana kendimi keşfetme şansı tanımasan ben nasıl kanatlanıp uçacağım? Sen beni hep korursan ben kendimi korumayı nasıl öğreneceğim? Burak kendim uçayım. Kanatlarımı kullanmayı keşfedeyim. Düşersen canım acır, bir daha acımasın diye daha dikkatli davranırım. Düşmeden kalk-mayı nasıl öğrenirim sen hep ellerimden tutarsan?" Telefonun diğer ucundan huysuzca homurtular yükseldi. Ardından yaşlı adam derince iç gerdi ve sesli bir biçimde dışarı saldı.

"Tamam, kendine dikkat et. Söyle o patronuna, gözüm üstünde olacak. Kendini fazla yorma." Hazal'ın asık yüzü ay-dınlandı. "Yakışıklım benim, sağ ol."

"Şimark seni, bak fikrini değiştirirsen ben..." Hazal kes-kin bir tavırla "Baba!" deyince yaşlı adam "Tamam... Tamam, hadi öptüm dikkatli ol." Hazal telefonu kapadığında kendin-ce gülüyordu. Babası ve güçlü korumacı yanı, bu kadar sahip-lenilmek fazla dahi olsa yine de hoşuna gidiyordu. Abisinin ve babasının onu gözünden kıskanması -bazı durumlar ha-riç- sakunmaları hayli hoşuna gidiyor, gerçekten arkamda iki tane dağım var dedirtiyordu.

Saat ilerledi, gece yarısını geçeli bayağı bir vakit olmuştu. Yoğun tempo, olanları düşünmemesini sağlıyordu. Yoksa gözleri ikide bir Arda'ya kayıyor ve ne zaman kendini bıraksa genç adamın ellerine bakıyordu. Artık uyku, yorgun gözlerinden akıyor, uyuşan bedeni koltukta yayılarak kıvrıma başlıyordu. Gözlerini kırıştırarak açmaya çalıştıysa da, başaramadı. Esneyen ağzını eliyle kaparken bakışları hâlâ yorulmadan çalışan ikiliye çevirdi. "Bunların içinde enerji deposu falan var da, bana mı söylemiyorlar?... Doğal santral misiniz mübarekler?" diye içinden geçirdi. Tam bir makinaydı ikisi de, benzin-siz çalışır gibi durmadan yol kat ediyorlardı. Yerinden kalkıp evin girişine doğru ilerledi. Biraz kendini rahatlatıp, uykusunu açmaya ve elini yüzünü yine kaçınıcı kez olduğu gibi yıkamaya ihtiyacı vardı. Yoksa yerinde fosile dönecekti.

Arda, elindeki dosyayı sehpanın üzerine atarak geriye doğru çekildi. Elini yüzünde sıkınca gezdirenken, oturduğu süre zarfında konuşmadığı için sesi kalınlaşmıştı. "Hazel sen de yoruldu, seni eve bırakalım!"

Timur başını bilgisayardan kaldırıp karşısına baktı. Koltuk boştu. Gerçi ne zamandır boştu o koltuk?... Yüzünü arkadaşına çevirdi.

"Hazel yok ki kime söylüyorsun?"

Arda geriye yasladığı başını oynatarak "İçeri mi girdi ki?" diye yorgunca sordu. Timur kaşlarını kaldırıp "Hayır, onu sen eve göndermedin mi? Ben de veda etmeden gitti diye kızıyordum." Arda yüzündeki ellerini çekerek, başını arkadaşına bir anda çevirdi. "Ne demek eve gönderdin? Ben onu burada sanıyordum, yine sessizce çalışıyordur diye düşündüm."

"Yok, arkadaşım, o içeri gideli çok oldu. Ben de onun izin alıp gittiğini düşündüm."

Arda, yerinde toparlanarak "Gitmiş olamaz" dedi kendinden emin bir tonda. "Haber vermeden gitmez, öyle huyları yok." Timur geniş omuzlarını dikleştirince, oturduğu yer hafifçe sarsıldı. Arda arkadaşının ne düşündüğünü hissedini-

ce "İzin alınmadan gidecek bir insan değil... Yani tanıdığım kadarıyla öyle" diye kendini frenleyip kıvrıldı.

Arda yerinden doğrulurken, genç adama yüzünü çevirdi. "Sehpada telefonum olacaktı, bir arasana neredeymiş? Bu saatte sokaklarda olması iyi değil. Başma bir şey gelmeden bulmalıyım."

Timur dosyaların yığılı olduğu sehpanın üstünde bakışlarını gezdirdi. Eğilip kâğıt yığının altlarına bakınmaya başladı. Telefon köşedeki dosyanın arasına girmişti. Telefonu Arda'ya uzattı, zira o telefon onun için özel yapılmıştı ve Timur kullanmasını hâlâ beceremiyordu. Arda telefon rehberinde aradığını ses komutuyla bulunca, aramasını söyledi. Birkaç saniye sonra etrafta ünlü "Bahai" filminin müziği duyulmaya başladı. Arda kaşlarını çatarken, Timur etrafına bakınıyordu. Sonunda telefonu gördü. Hazel'in kalktığı koltukta duruyordu. Uzanıp aldı ve ekranına bakmasıyla önce gözleri kısıldı, ardından gördüğü şeyle kendini tutamayıp kıkırdadı ve etrafı inleten gür bir kahkaha savurdu. Arda elindeki telefonu indirip, sesin geldiği yöne yüzünü çevirdi. Timur hâlâ telefona bakıyor ve gülüyordu.

"Neye gülüyorsun böyle? O Hazel'in telefonu mu?"

Ancak Arda, onu neyin bu kadar güldüğünü merak etmişti doğrusu. Fakat sormamış. Timur kendine gelmeye çalışsa da, bunu beceremedi. Geniş omuzları, her yeni kahkahasında huzla inip kalkıyordu.

"Hazel'in seni telefonuna ne diye kaydettiğini biliyor musun?"

"Hayır, tabii ki... nereden bileyim?" Kaşlarını çatı ve du-yacaklarını kestiremeyen bir ifadesizlikle sordu. "Patronum' diye mi?" Timur başını sarstı. "Hayır. Zaten başka türlü kaydetse şaşırırdım. Tam ondan beklendiği gibi kaydetmiş."

Arda elindeki telefonu sehpanın üzerine gelişi güzel koyarken, merakını ifadesiz yüzünün ardına saklayıp Timur'a bakmaya devam etti. Ama başaramadı. "Eee!"

Timur genç adamın saklamaya meyillendiği meraklı ifadesini izlemekten zevk alarak süzerken, onun ketum yanını bildiğinden biraz onunla uğraşmaya karar verdi. Sustu. Kıvrandı. Arda'nın kaşları çatılmaya başlarken, oyunu bırakıp kıkırdarak mırıldandı. "Bay Robotikse yazmış! Senin müziğin bile ayrı, özelsin arkadaşım bak... 'Baba' filminin müziği çalıyor sen arayınca." Arda şaşırda da belli etmemeye çalışarak boğazını temizleyip, kendinden emin ifadesiyle çimlerle ezerek yürümeye başladı. "Bırak konuşmayı da bakalım nerede. Başına bir şey gelmiş olabilir."

'Bay Robotikseymiş!' 'Babaymış!' Dişlerini sıkı.

Timur, Arda'nın yanına geldi. Onunla aynı tempoda yürürken "Başına ne gelmiş olabilir bu evin içinde? Mafya kaçırma adına göre, bence bir yerlerde uyuya kalmıştır. Koltukta uyku mahmuru hâliyle oturup duruyordu zaten... Sızdı sızacak gibiydi."

Birkaç dakikada Arda ve Timur, tüm evi aramalarına rağmen genç kıızı bulamadılar. Salona ve uzak duracağına emin olmasına rağmen hobi odasına dahi baktılar. Bu sefer Timur endişeyle "Bir yerde düşüp kalmasın" diye söylendi. Arda kızınca "Dilini ısır Timur!" diye kesin bir dille çıktı ve merdivenleri çıkmaya başladı. Çalışma odasını ve yan tarafındaki misafir odasına da baktıktan sonra hiç ihtimal vermeseler de, kendi odasına yönelediler. Timur bakışlarını etrafta gezdiren, Arda açık odanın kapısından içeri girdi ve Timur durdu. Arda onun durmasıyla arkasını döndü. Genç adam kapının girişinde durmuş, yatağın üzerine bakıyordu.

"Ne oldu?"

"Şişşt!" dedi Timur. Arda kaşlarını kaldırırken, Timur Arda'nın yanına usulca yaklaştı. "Uyuyor!" Tok sesi kıkırdadı. Arda yüzünü yatağın olduğu yere çevirdi. "Burada mı yatıyor? Benim yerimde!" diye hayretle sordu. Timur kıkırdadı. "Orada ilk defa bir kadın yatıyormuş gibi şaşkınca konuşma." Arda üstündeki şaşkınlığı attı. "Düzgün konuş, onu

diğerleriyle bir kefeyle koyma!" Onun sert çıkışmasıyla Timur boğazını temizledi ama sesi hâlâ eğlenceli çıkıyordu. "Evet, yatağın kenarına kıvrılıp uyumuş. Dur ben onu kaldırıyorum, babası merak etmesin..." Timur hareketlenince, Arda genç adamı kolundan tutup, çekti. "Durl!" Timur durdu ve gözlerini genç adamın karagözlerine çevirdi. "Ben hallederim biraz dinlensin kaldırırm, çok yoruldu."

Bu sefer Timur, genç adamın ifadesiz yüzünü ciddiylettiler. İncelerken, Arda'nın eli Timur'un kolundan kayarak yanına çekildi. Timur kuşku kuşanmış yeşil bakışlarını arkadaşının yüzünden çekmeden konuştu. Gözleri araştırmacı, kusküca düşünceliydi.

"Çok masum. Dünyadaki kötülüklerden habersiz" derince iç çekerek ellerini ceplerine koydu. Bakışlarını yatağa çevirdi ve her şeyden habersiz melek gibi yatan genç kıızı izlemeye başladı. Çocuk gibi yatağın kıyısına kıvrılmıştı. "Onu böyle görünce, bu rezil dünyadan koruyasım geliyor."

Arda kaşlarını çatı. Dişlerini birbirine kilitleyerek sıkı. Elleri yanlarında yumruk oldu ve ifadesiz yüzünde kaskatı bir hal belirdi. Timur istediği tepkiyi alacağına hiç ihtimal vermiyordu. Fakat bunu fark edince sinsice iyice üzerine gitti. Onun bedeninin kasıldığını, geniş omuzlarının kalkmasından görebiliyordu. "O kadar hayat dolu ki neşesiyle coşmamak elde değil." Arda'nın acıyan çenesi kasılmaya başlayınca, dişlerinden gıcırda sesi duyuldu. Burnundan derin derin aldığı öfkeli soluklarını, Timur dahi duyabiliyordu. "Timur..." dedi diktatör sesi sertçe. "Ona bulaşırken seni gebertirim."

Timur onun bu ani bütüncül çıkışına bir anlam veremedi. İlk defa Arda'yı böyle birini sahiplenerek vahşice korurken görüyordu. Bu kişi hem de bir kadındı! Bakışları ellerine kaydı. Yumruk olmuş, yanlarında hiddetle duruyor ve kendini rahatlatmak için açıp kapatabiliyordu. Bunu çok öfkeli olduğu zamanlarda yapardı. Bakışları yukarı, yüzüne kaydıgında ise bu hâli ruhanîyetine ne anlam vereceğini bilemedi. Zira Arda dişlerini sıkıgı için çenesindeki kasları dalgalanarak oynuyordu.

"Arda, bu kıza karşı neden bu kadar korumacısın? En önemlisi neden yanında? İştin anlamıyordu, tamam çabuk öğreniyor fakat bu iş için daha deneyimli ve işin ehli insanlar varken, neden o? Onun gibi birinin böyle bir konumda olması saçma! Tamam, tatlı, kafa dengi birisi ama sadece o kadar... Sonra çok tecrübesiz, masum, bu dünyanın kötülüklerine açık..." Ciddi sesinin tonunu ayarladı. "Senin dünyanın kötülüklerine açık ve baş edip edemeyeceğini bilemiyorum."

Arda yüzünü dahi dönmeyen genç adama. Sesi koyu ve tekdüze çıkıyordu. "Timur, ona karşı ne hissediyorsun? Daha önce bir kadın hakkında böyle konuştuğunu hiç duymamıştım! Onu...?" Biraz duraksar gibi oldu fakat çabuk toparladı söyleyeceklerini. "O, senin oyuncaklarından değil! Eğer ciddi değilsen dokunma, uzak dur" diyerek sert bir şekilde uyardı.

Garip bir hale tesadüf eden Timur, bir elini cebinden çıkarıp burnunun düz kemerinde gezdirirken, zeki bakışlarını genç kıza çevirdi.

"Aslında dürüst olmak gerekirse, bilemiyorum." Arda kaşlarını çatı. Nefesini tuttu. Kendini tutması koluyla yılların kadim dostunu, tek sahip olduğu güven kaynağının boynunu kıracaktı. Timur devam etti, adam hiddetle titredi. "Çekici bir yanı var, gözleri çok güzel." Arda dişlerini sıkıyordu. Hem de hiç tereddütsüz yapacaktı bunu. Arkadaşına müthiş bir nefretle yaklaşan hal belirdi benliğinde. Timur fark etmedi bu sefer onun öfkesinin seyrini, sakince devam etti.

"Ama ona karşı şehvet hissediyor musun diye sorarsan!" Arda'nın işte tam da bu anda kalp atışları yavaşladı. "Hayır!" dedi genç adam ve Arda tuttuğu nefesini dışarı saldı. "Tuhaf ama hayır... Ona karşı bunu hissetmiyorum. Belki saçma ama onun yaşam enerjisinden etkileniyorum. Hayata pırıl pırıl bakmasından, masum yanından, tok gözlerinden, kendine yeten hâli beni etkiliyor. Kardeş gibi görmüyorum, sevgili gibi de ama arkadaş gibi hissediyorum! Sadece onunla

konusurken seninle konuşur gibi rahatım. Ne düşündüğünü biliyorum ya da düşündüklerini umursamıyorum. Ne düşündüğü bazen pek umurumda olmuyor, bana kırılmıyor ya da söylediklerime fazla takılmıyor..." Bakışlarını Arda'ya çevirdi. "Benim asıl merak ettiğim ise sensin! Sen onun hakkında ne düşünüyorsun? Bu ufak kız sana ne düşündürüyor? Sen ki dünyana hiç kimseyi sokamayan, karanlığı tek başına göğüsleyen adamsın. Bu ufak kız hayatında nasıl bir yere kuruldu ki onu benden dahi sakınır hale geldin? Benden kıskanıyorsun?" dedi dosdoğru ciddi bir tonda ve bu sözleri Arda'ya tokat atmış etkisi yaptı.

"Saçma, ben onu kıskanmıyorum... Sadece...?" Arda kaşlarını kaldırıp, mantık çerçevesinde bir müddet düşündü. Kendi dahi cevap veremezken bu sorulara, ona nasıl cevap verecekti? Bedenini, genç adam gibi rahat bir kıvama getirmeye çalıştı. Kısılan ellerini açtı ve sesini sakın bir hale soktu. İrade savaşını kazanıp, kontrolü ele aldı.

"Ben bilemiyorum." Biraz duraksadı ve düşündü. "Sadece ışık" dedi tek bir tarifle kendini ifade ederek.

"Işık?" dedi Timur anlamını kavramadığı bir nesne gibi geffaftı zihninde. Kaşları çoktan karmaşayla havalanmıştı.

"Evet ışık. Ne para, ne de statü umurunda. Sadece kendi düşüncelerini umursuyor. Bazen benimle konuşma biçimini görsen, sen dahi çok olursun. Onunla karanlığın, aydınlandığını hissediyorum. Onun enerjisi beni sanyor, karanlığın içinde ufak bir kandil gibi titrekçe yanıyor. Hazal'a dokunamam da, ulaşamam da, orada bir yerlerde var olduğunu bilmek, içimi rahatlatıyor. Ben ilk defa birini sadece kendim için istiyorum galiba. Tutku değil bu, aşk hiç değil... Sadece varlığını istiyorum, huzurunu ve yaşama olan masum neşesini... Karanlıkta olduğumu unutturamıyorum... Ben galiba onunla görmeyi öğreniyorum. Hiç düşünmeden yaptığı şeyler, umursamadan söylediği sözler; ben bunlara yabancayım fakat onda kendini görüyorum. Görmeyen beni, onunla gören beni hissediyorum..."

Hasat zamanı bu muydu? Bir damla mavişin, karanlığı yırtması, katran karası geceye ay misali doğması böyle bir şey miydi? Timur onun söyledikleriyle yere mihlanmışcasına kıpırdamadan, şoka girmişcesine hissiz duruyordu. Şaşkıncı açılmış yeşillikleri, derin bir biçimde koyulmuş yakışıklı yüze ifade denizlerinde durulmuştu. Karmakarışık bakıyordu tıpkı zihninden geçenler gibi. Onunla farklı hisleri besledikleri çok açıktı. Bakışları yatağa kaydı.

"Ufak bir kızen, yıllar sonra aralarına katıldığına şahitlik etti. Birbirinden ayrılmayan iki kadim dosta bir üçüncü mü geliyordu?"

Dalgın başı, düşünceli yanıyla arkadaşının omzuna elini koyarak "Geç oldu, ben gidiyorum... Daha yarın elden geçecek personel dosyaları var, biraz dinlensem iyi olacak." Ve usulca arkasını döndü. Aklı karışmış. "Burada kal!" dese de Arda, onu dinlemeden kapıya yaklaşmış arkadaşına son bir defa bakarak başını salladı. Arda karanlıkta ışığı bulmuştu. Kalbindeki kandiller yanar nuydu bilmez ama Arda'nın seneler sonra gözlerinde bir ışık yanmaya başlamıştı. Gerçi o hâlâ farkında değildi. Sorsa reddederdi o başka... Ama Timur görmüş ve o ışığı sevmişti!

Arda yatağa yaklaşırken, politikacı zeki aklıyla, bir zaman önce dondurduğunu sandığı kalbi ciddi bir tartışmaya tutuşmuştu. İrade savaş ketum ruhunda başlamıştı besbelli ama farkında değildi. Ona gerçekten haksızlık mı ediyordu? Onu kendi karanlığına mahkûm etmiyordu ki, sadece ışığından ödünç alıyordu! Ona ne gibi zararı dokunabilirdi? Sadece karşılıklı menfaatlere dayalı bir ilişki içindeydiler: O karanlığına ışık tutacaktı; Arda ise onun hayatını daha iyi yerlere taşımaya çalışacaktı. Bencillik değildi! Yatağa yaklaşırken elini üstünde gezdirdi. Sağ tarafında yoktu Hazal, sakın adımlarla ilerleyip sol tarafa yaklaştı. Eğilip elini yatağa uzattı ve parmakları genç kızın bacağına denk geldi. Elini kaldırıp biraz daha ileriye doğru değdirdi. Bu sefer koluna denk gelmişti. Genç kıza korkutmadan hafifçe dürtüp, ondan beklenmeyen sıcak bir sesle "Hazal hadi kalk, eve götürelim seni" derken usulca mırıldandı.

Ancak dünyayla ilişkisini kesmiş Hazal'dan tepki gelmedi. Genç kıza bu sefer omuzundan dürttü. "Hazal hadi evine götürelim, evden beklerler." Hazal kıpırdanarak ağzının içinde huysuzca mırıldandı ve yatağın diğer tarafına doğru çekildi. "Tamam, baba mı" demişti? Arda onun bu tepkisine sınıtı.

"Baban bu odada olduğunu bir bilse, ikimizi de işlerdi. Hatta kuşbaşı doğrar, hayırna köpeklerle yem ziyafet çekerdi!" dedi alaylı sesle.

Ne var ki Hazal kendi hakkında beslenen sarsıcı fikirlerden habersiz ve herhangi bir tehlike ihtimaline karşı korunmasız olarak yattığı yerde, dünyadan bir haber hüylara dalarlarken, uykunun korunaklı kollarında ise rüyalara dahiordu.

Arda ise genç kızın çekildiği yere usulca oturup, onun kalktığı yerin sıcaklığını bedeninde hissederek sırtını yatağın başına dayayıp, boylu boyunca uzandı. Elini başının altına koyup kendini dinlemeye çalışırken, 'sadece biraz daha uyuşun' diye düşünüyordu. Sadece birazcık...

Karanlığın içinde gezinmeye alışkın benliği, sessiz soğuk, ürkütücü caddeleri andıran beyninin labirentlerinden çıktı. İs-siz patikalarını usulca arşunlarken, kendini yorgunluğun etkisine teslim ederek sadece beş dakika sonra kaldırımın diyor-du. Gözkapakları uyuşukça ağırlaşıp, biraz dinlenmek isteğiyle kıvrınırken, beş dakikanın yetmeyeceğini bilmiyordu!...

Bana ayracak tek varlığın, içinde atan kalbin olmalı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Huzursuz bir kıpırdanışla olduğu yerde kıvrılarak bedenini oynattı. Yorgun zamanların hissedildiği hücreleri, hâlâ olduğu yerde darmadağınık yığılırken, benliği farklı illemlerin huzurlu bahçesinde, bir garip koku eşliğinde biçare duralıyordu. Oysa şu anda, kendini onun sonsuz vadilerinde bırakmaya çoktan razıydı bedeni. Hâlâ ayılmadığı için, yatağın rahatlığının içinde dönerek ileri doğru yayıldı ve bedeni sıcacık ama sert bir şeye temas etti.

Huzurluydu!

O kadar güzel bir kokusu vardı ki ona sokulup yastık gibi sarılsı gelmişti. Ama onun yastık olmadığını uyanık benliği, uyuyan vücuduna inat algılamış olacak... Gözlerini dahi açmadan, elini araştırmacı bir biçimde yanına atıp, kurumuş dudaklarını yalarken çarptığı şeyi yoklamaya koyuldu:

Parmakları ilk, genç adamın düz karnına değdi. Elini üstünde gezdirip yokladıkça, baklavalarını, adalelerini, kas yapısının sıkılığını ve geniş göğsünün erin yapısını keşfederek dokundu. Eli tekrar aşağı indiğinde, elinin altındaki beden spansız kasıldı –çok tehlikeli bir sınırdı dolaşıyordu bilemedi– ve Arda ona tepki verdi. Ama bu karnı düzdü! Babasun, o belediyeden izinsiz kaçak kat çıktığı karu nereye gitmişti? Hani üzerine kafasını koyup televizyon izlerken yastık namına kullandığı yumuşacık fazlalık...

Elini yukarı doğru hareket ettirdi ve saçlarına değirdi. Parmaklarını daldırdığı bir köpeğin ya da bir kedinin tüyleri değilse, bu yumuşacık şey neydi? *Allah'ım! Babamın saçları çıkmış olamazdı, değil mi?* Öyleyse bu saçlar nereden gelmişti! Önce tek gözünü araladı görecelerinden korkarak, zira algılan hâlâ mesaiye başlamamış, kirkpikleri eşliğindeki kepenkleri hâlâ kapalıydı.

Gözlerinin loş odanın karanlığına alışması uzun sürmezken, uykü mahmuru gözleri kirkpiklerinin arasından kısılarak karşısındaki manzaraya odaklandı ve birden yerinden fırlanarak dehşetle kasıldı, ihtirasla inleyerek titredi. Tabii dilinde homurtuları eşliğinde söylenirken, saç baş dağılmış ve gözleri çıkmış hâldeydi.

"Lanet olsun, ne arıyorum burada?!"

Bakışları, yanmda oturur gibi uyuklayan adamın üstünde alıklaşarak gezindi. Sert yüzü kasılmış, sanki ifadesi huzursuzdu. Bu adam uyurken bile somurtmak zorunda mıydı? Kim bilir rüyasında kimlere işkence ediyordu? *Ukala Buzdolabı!* Ayrıca neden yanında yatıyordu ki? Başka yer mi kalmamış da gelip dibine -yani koynuna- girmeye cesaret etmişti! İri bedeni yanında yayılarak oturur gibi dururken, bir de sırtını yatağın başına dayayarak uyumuştı. Ah nasıl da masum duruyordu oysa böyle ve onun böyle uyuması içine dokunmuştu. Kesin belı tutulmuş, boynu ağnımuş! Yamulan kafasını düzeltse miydi ki?

Ah lanet olsun, onun yasak bahçesinde ne işi vardı? Ne yani tüm gece bu adamın yanmda -koynunda- mı yatmış? Gerçi gece daha bitmiş olamazdı; zira camlardan hâlâ gün ışığı vurmuyor, aksine oda karanlığa gömülüydü. Öte yandan dışardan sanki ay ışığı odaya sızarak doğal bir aydınlık sağlayıp, loş bir ortam sunuyordu. Umutsuzca gelen derinden bir iç çekişle, omuzlarını yadırgayarak sarstı. Onu babası sanmış, yine film izlerken televizyon karşısında uyuyla kaldığını düşünmüştü. Ama değildi! O, babası olmayacak kadar iriydi ve ayrıca babası gibi de hiç kokmuyordu. Bu koku onda daha

arklı hareketlenmeler sağlarken, içindeki katmanları tek tek irdeleyerek ayırıyordu. Bu parfümü sevmiştir! Yani markasını bilmesede koku hoşuna gitmişti. Adı 'huzur' olmalıydı, zira ne zaman algılasa hissettiği şey sadece buydu!

Yanındaki adam tüm yakışıklılığıyla ve içinde yaşadığı karmaşayla dururken, babası olma ihtimali mümkün dahi görünmüyordu! Yatağın üstünde iki dizinin üzerine oturarak, bakışlarını odada amaçsızca gezdirdi. Burası da odası değildi; yatdığı yer, yatağı değildi. Ve hangi akla hizmet hâlâ buradaydı...? Lanet olsun sadece biraz şekerleme yapacaktı ve adamın yatağında uyuyakalmış, bilmeden koynuna tünemiştir. Çalışma odasına gelince yatağı görmüş ve yorgunluğu ağır basınca birkaç dakika dinlenmek istemiştir. O yatak o anda pek bir cazip görünüp, kaç günlük yoğun çalışma temposuyla ve iki günlük uykusuz ders çalışma nöbetlerinden sonra, cennetten köşk bulmuş gibi gelmişti. Kendini de zaten Hürrem Sultan idamesiyle üzerine bir çırpıda kururvermişti. Ah bilemezdi ki yanmda Sultan Süleyman'ın biteceğini... Hazal dudaklarını büyükerek hüsrana kapılmış bir biçimde homurdandı:

"Oha kızım, adamın yatağında uyumuşsun, bir de babanı sanıyorsun, bu da yetmiyor Sultan Süleyman gibi görüyorsun... Lanet aklın nerede senin? Evvela elin tanımadığın adamının yatağında ne işin var, çık git bir an önce buradan. Budala!.. Hâlâ ne bekliyorsun? Allah'ım ben ne yapıyorum? Babam beni burada görse etimi kemiğinden ayırmayı bırak, hücrelerime kadar hüccetten yok ederdi. Tozsum, atomum hatta esanım kalmayan 'ben' olarak, 'bir zamanlar Hazal vardı' diyerekten anılmaya mahkûm olurdum. Şimdi babam da nasıl merak etmiştir beni kim bilir? Bir gözü camda, ağır bedeni koltuktan beni bekliyordur."

Aklına ailesi gelince olduğu yerden fırlayarak yere bir hüşüm atlarken "Eyyvah! Babam!" diye dehşetle inliyordu. Lanet olsun, onları unutmuştu. Bir tek onlar mı, ya kendini, kendini nasıl unutmuştu? Bir de adamın haremine girip, Hürrem olmaya kalkmış, bu da yetmemiş hayallere dalmış. Kesin uykusuzluk beyin hücrelerine tearuz yapmaya başlamış, en

beceriksizinden işlevden derhal çıkararak, onu nekahet dönemine sokmuştu. Zira hücre yoksulu kanatlan beyin, artık tek hücreli olarak çalışmıyordu ve bunun başka bir açıklamasını bulamıyordu.

Hiç! Adama aşık olacak hâli yoktu ya! Pehl Bu kocaman bir saçmalık olurdu! O kim, ben kim diyen aklına ilk defa kurban oldu...

"Kendi kendine, vıdı, vıdı konuşman bitti mi? Hani daha ne kadar anlatacaksın hakkındaki düşüncelerini merak konusu? Ayrıca ben elin adamı mıyım?"

"Yok efendim, artık yatak kardeşi sayılırız!" diyen Hazal, sazanlıkta boyut aylayarak, ırdığı yerde sıçrayarak gerçek âleme geçiş yaptı. Elini hızla kuş gibi çırpınarak kaburgalarına çarpan kalbinin üzerine koyup, atış ritminin sakinleşmesini sağlamaya çalıştı. Lanet dili konuşmuş olamazdı değil mi? "Yani ben konuşmuş olamam!" Ardından derhal açık kalan ağzını biraz geç de olsa kapadı. Lanet bacaklarına ne oluyordu da ona itaat etmeyip, yere kapaklanmak için, izin isteyip duruyordu. Lanet olsun, şimdi bayılacaktı! Allah'ım bu adam uyumuyor muydu? Bir de adama seçeresini geçip, hayallerini dip not olarak "Budala bent!" idamesinde ciddi bir saflıkla beyan etmişti.

"Se-sen uyumuyor muydun?"

Ah kızım, uyusa konuşur muydu?

Daha bunu sorarken ne kadar saçma bir soru sorduğunu kavramasına rağmen çenesine bant vuramamıştı ama kendini çeki düzen verme çabasına girişmişti. Gerçek anlamda veriyordu bunu. Üstündeki kırı kırış olmuş jilesini düzeltirken, bir taraftan da "Yani, yeni mi kalktınız demek istedim, Arda Bey?" diye yüz değil, bin derece dönüş yapıyordu. Adama, "Koynumda ne arıyorsun?" diye soramayacağına göre, saçmalıyordu işte. Uyusa zaten konuşamazdı, o ayrı konuydu! Ve ayrıca bu kıyafetle babasının karşısına çıkarsa, babası yapmadığı bir şeyi icra etmiş gibi algılayabilirdi. Tövbeler olsun!

Adamın kuş tüyü gibi rahat yatağında ne kadar çok debelen-diyse, üstündeki keten jile artık bürümcük kumaş olmuştu.

Arda kolunu başının arkasına koyarak rahat istifini bozmadı. "Sen beni muncıklarsan nasıl uyurum ki? O ufak eler baya iyi iş çıkarıyor haberin olsun! Elin ayağın hiç rahat durmadı bir uyuyalım." Bunu söylerken tok sesi, içinde gram alay olmayarak ciddi bir ifadeye bürünmüştü. Bunu yaparken, bir taraftan da olduğu yerde doğrulmaya çalışıyordu.

Ancak Hazal işte bir anda, kuyruğuna kırk beş numaralı ayakkabıyla basılmış bir kedi gibi ciyaklayarak öne atıldı. Kendinden bağımsız olan elini kolunu amaçsızca sallayarak, sesinin yüksek çıkmasını aldırmaksızın içine kaçmış sesiyle çemkirdi.

"Be- ben mi sizi muncıkladım? Ben seni muncıklamadım bir kere! Sa-sana dokunmadım! Yani sert bir şeye dokun-duysam bile, hatırlamıyorum ama dokunmadığıma eminim. Buna kesinlikle eminim! Hem-hem sana niye dokunayım, ben sapık mıyım?"

"Demek kaslarımla sertliğini hissettin... Gururumu okşadın!" Genç adam küstaşa kaslarını kaldırarak öne doğru hareket ettiğinde, adeta önünde heybetiyle gözdağı vericisine duruyordu.

"Ki... Kim? Be...Ben mi?" diyen kız kendini dürtmüyör, resmen matkap gibi sinisini deliyordu. Kaslarına mı dokunmuştu? Hah! Adamın anatomisini incelemiş, tüm eklemelerinin oynak kemiklerini tek tek saymıştı. Ağzı kurudu. Bakla-vanın nasıl bir şey olduğunu artık biliyordu! Damagına bu çözü kim inşa etmişti ki?

"Kekeleme huyunu bildiğimi bilmiyordum, Hazal. Yoksa bu özel durumlarda olan bir şey de benim mi haberim yok? Hem, evet bizzat kendim şahit oldum... sen beni muncıklayarak uyandırдын. Her bir ayrıntıyı, ayrı bir titizlikle yaptığına emin olabilirsin. Kendinle gurur duy! Beni keşfettin" diye ukalaca konuşarak ayağa kalktığında, genç kız ayazda savru-lan yaprak gibi önünde titremeye başlamış. Ona dokunmuş,

hatta bunla da kalmayıp muncıklamış, bir de bunlarla yetini meyip yatağına girmiş, ah, haremde sefahate dalmıştı:

Arda Mertoğlu, ünlü yakışıklı, zekâsıyla herkesi kendine hayran bırakan CEO, sınırsız servetin sahibi, vicdanlı, yarı dımsever iş adamının yatağına kendi isteğiyle güle oynaya girmişti... Ve bir de durmuş, ona kafa tutuyordu.

Lanet olsun, neler düşünüyordu?

Bunu isteyerek yapmamıştı. Yani yapmıştı da! Ah! Ama! Ama...? O da benim koymuma girmişti! Ben de meziyetsiz değilim herhâlde. Biraz sakar olsam da becerikli olduğum anlarda bolca hayatımda kayıtlı olmamıştım. Üstelik matematikte çok iyiyimdir... Allah'ım beynime oksijen gitmiyor mu? Kendimi ona mı yapıyorum?

Adam karşısında arsızca konuşurken, hoppa aklı neler düşünüyordu? Hercai yüreğine konuşma hakkı tanımamıştı! Edepsiz kızı içinde boğmak istiyordu. Onun bir an önce susması lazımdı.

"Ne yani ben yalan mı söylüyorum?" dediğinde adam, deminden beri kurduğu tüm iyi düşünceleri mezara gömüp, üzerine de bir El-Fatiha okuyordu. Zira gözleri şaşkınca irilmiş, dudakları aralanarak dona kalmış genç adama, otelerden gelen hayalet gibi bir suratla bakıyordu.

O ise o kadar ciddi bir ifadeyle tok sesini harmanlayarak, konuşmasına kaldığı yerden sakince devam etmeye cüret ediyordu.

"Hem yatağımda uyuyorsun, hem bana tacizde bulunuyorsun, bir de bana yalancı diyorsun öyle mi?" derken (Nuri Alço gibi hissedene genç kız, kendini sanki: Bir elinde sigara, diğerinde içkisi, üstünde ipek robdöşambıyla; ona ilaçlı gazoz içirmiş gibi, bahtsız hissediyordu.)

"Bunu senin gibi cici bir kıza hiç yakıştıramadım. Seni az da olsa anımsasam, şu anda kendinde olmadığını söylerdim.

Bir de bana 'elin adamı' diye hakaret etmen, hiç hoşuma gitmedi doğrusu. Ben ise sana el olmayacak kadar yakın olduğumu sanıyordum! Baksana aynı yatakta dahi yattık." Arda artık sesini saran ince alayı ve lakayt tavırlarını neredeyse taklayamaz hale geliyordu. Bu kız çok tatlıydı. Onu görmese de şu andaki şaşkın hâlini ve sesinin ona çizdiği bilançosunu tahmin ediyordu. Kesin durumu eğri, bakışları afallamış, dudakları aralıktı! Hele bir de kekelemeye başlayıp, masumca açıklama yaptığı anlarda, kendini gülmek için zor zapt ediyordu.

Öte yandan her ne kadar bu şakanın hemen kesilmesi gerektiğini bilse de, seneler sonra ilk defa birisine içinden gelerek şaka yapıyordu ve bu hazzı özlediğinden uzun sürmesini bilhassa istiyordu. Sonuna kadar zevkini çıkarmaya niyetli görünüyordu.

"Ben seni babam sandım. Yoksa sana ne demeye dokunayım? Ayrıca ben kimsenin yatağına girmem bir kere. Sen beni ne sandın? Patronum olabilirsin ama bana böyle itham edemezsin! Biz babamla sık sık televizyon izlerken uyuya kalırdık ondan... şey olunca, ben de öyle sandım."

Arda kollarını toparlayıp göğsünün altına bağladı. Bu hareketiyle geniş göğsü kabardı ve sert adaleleri balon gibi şişerek gözler önüne çıkarken, tişörtün sıkıldığı kol kasları ile görsel bir ziyafet sundu. Bir de kızlar erkekleri kesmez derler, külliye yalandı! Hazal gözlerini uyuşturucu müptelası gibi onun geniş göğsünden zar zor ayırıyordu.

Ah, ahlaksız kız! Kendini çakma Kleopatra sanmaktan vazgeç, imitasyon edepsiz seni! Karşıdaki Firavun'un değil... Patronun! Tüm bu ahlaksız ergen düşüncelerini Nil Nehri'ne göm, gömemiyorsan kobralara yem et ama ortadan kaldır...

Bu sessizlikte Arda başını geriye atınca, dikkati yüzüne kaydı. Keskin dudaklarının kıyıları belli belirsiz oynarken,

gülmüyordu. Zaten onu gülerken gördüğü tek yer, o fotoğrafın kareleriydi.

Genç adam esprilerinin komikliğini, sert ifadesinin ardında da soğukkanlılıkla saklamaya devam ediyordu. "Allah ras olsun bir de hakaret ha! Cık, cık, cık! Demek baban gibi yaşı oldum. Oysa bir keresinde, daha genç gösterdiğimi söylediğini hatırlıyorum! Ayrıca hatırlıyorum küçük hanım, az önce yatağımdan kalkan sizsiniz, bana neden kıziyorsunuz?"

Bacakları titreyen Hazal şimdi düşüp bayılacaktı. Yatağına demisti! Yok, bu karşısındaki Arda Bey olamazdı değil mi? Onun suretine bürünmüş bir hırsız bile olabilirdi ama o doğıldı. Yok, yok! Bu adam pek bir edepsizdi! Ve lakayt bir tavırla, umursamaz sesiyle fena hâlde canını sıkıyordu. Bu kişiliği hiç hoşuna gitmemişti. Ah, şimdi eski "Arda boylarını" özledim türküsünü söyleyecekti.

Kendini toparladığında sorduğu ilk soru ise: "Arda Bey, bu siz misiniz? Siz ciddi misiniz? Bakın açık olmak gerekirse, ben sizden fena hâlde ürşüm. Ne olur şaka yaptığınızı söyleyin de içime bir kova buz dökülmüş gibi rahatlatın."

O çok gizemli ve belli belirsiz gülümsemesiyle, "Bunu söylersem inanır musun cidden?" derken de, kendini daha fazla saklayamayarak dudakları yarım bir gülümsemeyle sinsice büküldü.

"Elbette, efendim. Kesinlikle inanırım emin olun."

Genç adam ona tebessüm ederek kapıya ilerlerken "Hadı Hazal, tabii ki benim, hepsi sadece bir şakaydı!" dedi genç kızın içini rahatlatarak kapıdan çıkıp kayboldu.

Kuruntularıyla kıvranan Hazal derhal arkasından koşarken "İyi de bunu neden yaptınız, efendim? Gerçekten yüreğim yerinden oynadı? Çok kötüsünüz!" diye bir çocuk gibi şikâyet etti.

Dudaklarını bükmüş kızgınca soluyordu. Arda merdiven-

lenleri sakince inip sağa döndü ve duvarda montajlı paralel telefonu eline alarak, diğer eliyle tuşlarına dokundu. Kısa bir konuşmayla şoförü yanına çağırıp kaparken, kolundaki saati yoklayarak genç kıza döndü.

"Saat epey geç oldu, neredeyse gece dörde geliyor. Bugün seni çok yorduk bunun farkındayım, hatta tüm hafta çok yorulduğun biliyorum fakat bunun karşılığını fazlasıyla alacağım merak etme."

İşte eski ruhsuz, despot, sert, anlayışsız patron hâline şabucak dönmüştü. Sanki az önce espi yapıp onu çıldırtan, o değil de düşündüğü gibi onun suretine girmiş bir hırsızdı... Ya da hâlâ yukarıda uyuyor ve hayal görüyordu. Bu adam cidden, Buzdolabıydı! Genç kız, adamın sert suratının ifadesizleşmesiyle, onun kişiliğinin karanlık yanını merak etmeye başladı. "Şaçmalamayın Arda Bey, sizden öyle bir beklentim yok!" derken ne denli dengesiz bir sözcük koalisyonu kurduğunu idrak edemedi. "Hem, ayrıca zaten siz hakkım olandan fazlasını vererek bu işi kapatıyorsunuz. Sizin tarafınızdan aldığım meblağ bayağı bir yüksek, ben sadece kazandığım paranın hakkını vermeye çalışıyorum, hepsi bu." Bunları derken sesi kızgınca çıkışırken, ciddi yanını vurguluyordu.

Arda kapıya yönelirken duru bir sesle, iri bedenini serice çevirdi ve yürümeye başladı. "Emin ol ki veriyorsun." Bunu söylediğinde ise ciddi bir ifadeyle, usulca uzanıp kapının kolunu kavradı ve ağır çelik kapıyı araladı. Hazal açık kapıdan dışarı çıkıp şoförü beklerken, yüzüne gecenin meltemi çarptı ve serin havası saçlarını havalandırarak, tepesinde hareler oluşturup nazlıca savurdu.

"Umanım baban sorun çıkarmaz. Aslında niyetim seni uyandırmaktı fakat ben de uyuya kalmışım farkında olmadım. Yorgun olduğumu fark etmemişim. Yoksa seni zor du-

rumda bırakmak gibi bir düşünceye sahip değildim ve açıkçası bu olursa üzülürüm."

Adam kendini on dört yaşındaki gibi beceriksiz hissediyordu ve her zamanki gibi saçmaladığını ve yine yapacağını yaptığını düşünüyordu!

"Sorun değil Arda Bey, babamla ilgili mevzuu da ben konuştum, merak etmeyin. Bu meselenin sorun çıkaracağını sanmıyorum" diye palavra sıkı. Kesin kapıda elinde milatlık av tüfeğiyle bekliyordu! Allah rahmet eylesin! "O da her baba gibi biraz telaşlı, geleceğinden endişeleniyor. Ayrıca siz, bir de ağabeyimi görünce onun hakkındaki düşüncelerinizi değiştirirsiniz. O babamdan daha çok korumacıdır üzerimde, elinden gelse beni istirdiyeye hapsedip, denizin derinliklerinde saklayacak. O daha felaket, dua edelim de dönüş yapacağı tutmasın, malum hep ecnebi memleketi sevemedim ille de vatanım deyip duruyor."

Oy, Allah korusun! Saçlarını kenara çektiğinde ileriden arabanın motor sesi gelmeye başladı. Arda genç kuzaya dönerek, "Teşekkürler" dedi gerçek bir nezaketle. Genç kız şaşkınca "Neden?" diye sorduğunda, adam ciddi bir tonlamayla "Çünkü bir asistanın yapacağından fazlasını yapıyorsun ve şunu fark ettim ki bunu yaparken görev gibi değil de, arkadaşına yardım gibi algılıyorsun. Bu, hoşuma gitti. Öte yandan bu alışık olduğum bir ilgi değil ve bazen sana kaba davranabiliyorum... Umarım seni kırmıyorumdur?"

"Ne münasebet, efendim! Ben işimi çok sevdim. Üstelik sizin bana katkınızın getirisi daha fazla. Hem dostluk, hem harçlık, üstüne üstlük tecrübe... Sizce bunlar yabana atılacak şeyler mi? Katiiyen değil. O yüzden asıl teşekkür benden size olmalı ki hakkı verilmeli."

Araç önlerinde durunca genç kız açılan kapıya yanaştı. Kapıdan girmeden önce genç adama son kez baktı. Ellerini

ceplerine sokmuş, geniş omuzları dikleşerek, dikiliyordu. Genç adam ona görmeyen düz bakışlarını çevirirken, yüzünün hafifçe beyazladığına yemin edebilirdi. İyi de... Neden? Ona ne söylemişti ki?

"Yarın öğleye doğru gel şirkete. Biraz yat dinlen ve dinç olarak bulun." Bunu söylerken emir değil de daha çok tatlıca buyurma gibi yapıyordu.

Hazal başını sallayıp BMW'nin içine geçerken, "İyi geceler, efendim" dedi duru bir sesle.

"Sana da Hazal. Sana da..." derken sanki hafifçe iç girmişti. "İyi dinlenmeler..."

Araç uzaklaşırken genç adam içeri girmek yerine bahçeye yöneldi. Ellerini ceplerine sokmuş, uzun adımlarla düşünceli bir biçimde ilerliyordu. Ama neyi...?

*P*alavralar Kraliçesi Hazal! Birinci Bölüm! Yalan söylemeyi bile beceremeyen kıfti sekreter, Mezdeke gibi kıvırtıyor!

DOKUZUNCU BÖLÜM

Elindeki dosyaları teslim etmiş, bitmek bilmeyen işlerinin tamamını halletmişti. Her iş bitmişti bitmesine ya, bu iş daha yeni başlıyordu. Sanki dili boğazına sarılmış bir yular gibi nefesini kesiyordu. Yok, canım... burada defile yapılmıyordu! Hayır, kesinlikle sabah uykusu sersemi, Cemil İpekçi'nin ofisine giriş de yapmamıştı! Yani yapmamıştı değil mi? Yanında duran kaduna göz ucuyla değil, gözbebekleri yerinden fırlayarak dehşetle baktı. Nilay Hanım o her zamanki mütevazı duruşuyla kusursuz bir sekreter idamesiyle dibinde duruyordu. Yani masanın arkasında... Ve tüm içtenliğiyle kalkmış, gelen misafiri yoklamaya çekiyordu sessizce. Misafir mi? Biri Victoria Secret mankenlerinin yolunu yanlış tarif etmiş olmalıydı. Gelen misafir değil, defile yolundan şaşmış manken bozmasıydı! Catwalk yürüyüşüyle, saçlarını aheste aheste savuruşuyla, "Bu da nereden çıktı?" denilecek cinstendi. Bir an, Bowling lobutu olup onu tek hamlede yıkmak istedi.

Zaten bir şeye benzediği de yoktu! Yani o sütun gibi güzel bacaklarının boyu onun kadarsa ne olmuştu? İpek bir koza gibi parlayan saçları da kesin peruktu! Füze gibi dikilen göğüslerinin de silikon olduğundan zerre şüphesi olamazdı! Ayrıca üstündeki kıyafet, Gucci Çakması Pazar kalıntısı değilse, onun adı da Hazal Kaya değil! Evet, onun adı Hazal Atmaca'ydı

ve kadın, tamamen bir şaheserdi. Allah'ım, onun imrenerek dibi düşmüşken, erkeklerin düşen yerini hiç ama hiç merak etmiyordu! İğrenç! Bu kadınla kesinlikle yan yana gelmemeliydi. Onun yanında Fiyasko Birliği Atık Kıyafet unvanıyla duramazdı. İmitasyon Hazal Kaya olmayı kaldıramazdı!

Üzerine giyindiği beyaz gömleği onunkiyle yan yana geldiğinde ACE'yle yıkanmış kadar beyazdı. Sonra ileriye doğru atmaca füzesi gibi fıskırması topları, yanlış bir izlenim seriyordu herkese. Altına giydiği siyah eteği, minnacık kalçalarını sarıp sarmalamış ve sütun gibi ince ve güzel bacıklarını ortaya çıkarmıştı.

"Abla... Bu kadın yolunu şaşırmış, birisinin ona buranın mankenlik ajansı, film stüdyosu olmadığını söylemesi lazım. Ya ben söyledim hayırına ama bana düşmez..." diyerek yanındaki kadına ağzının içinden kısıklıya söylendi. Yani kışkırdığı falan yoktu! Kadın daha yanlarına yaklaşmadan birkaç adım önce pahalı parfümüyle genç kızı boğmaya kalkmıştı. Onda zaten insanlara dokunmadan can alacak bir katil tipinin var olduğunun bilincindeydi.

"Merhaba, Nilay Hanım... Biraz erken geldim sanırım..." diye usulca aksanlı Türkçesiyle söylendi. Sesinde gram pürüz yoktu. Göz göze geldiklerinde, çenesinin yere düşmemesi için dişlerini sıkıyordu.

"Yok efendim... Arda Bey'e haber verdim zaten, sizi bekliyor..."

Hazal gözlerini kıstı. Kadın ona güzel yüzünde beliren gün ışığı gibi aydınlıkla gülümseyerek baktı. Arda'nın kapağına yönelirken; "Abla bu kadın kim ve benim ondan neden haberim yok?" diye usulca hesap sordu. Aslında buna fena hâlde bozulmuştu.

Nilay Hanım onun sokranınasını es geçerek masasına yönelip "Çünkü randevusu yok kızım. Arda Bey'in, eski bir arkadaşının kız kardeşi. Özel bir mesele için gelmiş... Acil!" derken onu ciddi bir omuzdaşıklıkla bilgilendiriyordu.

"Abla, telefonum yanımdaydı. Yani aramak parayla değil,

sadece tuşa dokunacaktın. Vergiler şirketten merak etme..." diye söylendi hayal kırıklığı eşliğinde.

"Aradım kızım... Açmadın ki?" diye cevap veren Nilay Hanım kıza samimiyetle gülümsemişti.

Evet açamamıştı. O sırada dosya kontrol ettiği için sesini kısmış ve duyamamıştı. "Ama bana bundan geldiğimde neden bahsetmedi ki?"

"Sen muhasebe kayıtlarını götürmeye gittiğinde aradı zaten. Şimdi geldin, tam söyleyecektim ki, kadın geldi... Zaten çok sık gelen birisi değildir ve geçen seneden beri ilk defa görüyorum. Neyse ben gidip ihtiyaçları var mı sorayım." Nilay Hanım genç kuzın yanından ayrıldığında, içine çözümü olanaksız bir soru öbeği bıraktığını bilmiyordu ama Hazal gayet iyi biliyordu. Ufak bir kedinin yumak sepetine dalması gibi, kendini o sorularla boğuşurken düğüm düğüm olmuş, iplere dolanmış buldu.

Genç kız tasını tarağını toplamış tellak gibi, dosyalarıyla tasalıca odasına giderken, düşünceli garip aklı kadında, meraklı gözleri ise hâlâ kapıdaydı. Bu tuhaf davranışlarından ötürü kapıya dik dik bakmaktan utanmıyor olsa da, az sonra o kapıya öfkeli bir bakış attığında Nilay Hanım'a yakalanmış ve anında başını çevirip, önüne bakmıştı. Ona neydi ki? Ama içi huzursuzdu işte.

Kendi odasına geçtiğinde, işlerini yerinde durmadan halletmişti. Gözleri sürekli patronunun kapağına takılıyor, içeriye değil girmek, ısınanmanın yollarını arıyordu. Telefon çalmaya başlayınca kendinden bile şaşılacak bir hızla telefona atıldı. Ve acıyla kasılarak gözlerini kapadı. Karnını masanın kenarına çarpmış ve müthiş bir acıyla büzülen bedeni sarsılmıştı. Kendimi toparlayıp cevap verdiğinde, sesi neredeyse nefessizlikten ölecek bir Mars'lı gibi içine kaçmış çıkıyordu.

"Efendim..."

"Hazal bize üç yıl önceki reklam bilançolarını getirir misin?" Sesi otoriter ve mesafeliydi.

Telefonu kapadığında daha dışarıda bitmiş ve dosya oda-

sının önünü turlamıştı. Aradığı dosyayı bulduğunda ise normalde beş dakikasını alan patron odası, şimdi Amatör Saha Engelli Koşma Şampiyonasını gerçekleştiren bir sağlık olarak, bir dakikalık bir zamanını almıştı. Bağrına bastığı klasörleriyle kapıyı tıklayıp, içeriye girdi. Her adımda kadına bakmamak için, kabız olmuş kadar sancılı bir hazımsızlık çekiyordu.

Bakışlarını güzel kadından azami bir çabayla uzak tutup yani yandan kesinlikle kestirmiyordu- patronuna doğru yöneldi. Bağrına bastığı dosyaları kadim bir sırur emanet eder gibi genç adamın masasına bıraktı. Kahrolası bakışları, masanın önündeki koltukta oturan genç kadına kaydığında, dışlarını defile merasimine sokan modacı gibi gösterime soktu. Evde kalmış kız kurusunun damat adayına güldüğü günkü gibi gergince gülümsedi.

Arda elini dosyaya uzatırken "Tamam Hazal, sen çıkabilirsin" diye onu gereksiz eleman statüsüne sokarak, söylenmiş ve kızın kalbini değirmende öğütür gibi un ufak etmişti. Hayır, normal zamanlarda dibinden ayırmayan adam, gideceğim dediğinde kaş çatarak tehdit edip, dipsiz gözleriyle boğan... neden onu şimdi yanından orta saha oyuncusu gibi şutluyordu ki?

Neredeyse kırgınlıktan parça-pençik olmuş gözlerini genç adama dangalak gibi çeviren Hazal, gözlerinden akan gücümüş görüntüyü acemice saklama çabasına girişti. Oysa onun içinde kopan safasatlarından habersiz olan Arda, kafasını dosyalara deve kuşu gibi gömmüştü bile. Hazal kımıldandı. Aklını ve gözlerini burada bırakırken, yanından geçtiği genç kadına baktı. Dikkatle biricik patronuna bakıyordu! Ayakları geri geri giderken, kendini sürükleyerek odasına açılan kapıdan içeriye girdi. O girdi ama kadının o girerken ki kulağına süzülen sesi, içine infilak etmeye hazır bir bomba gibi düştü.

"Arda bak canım, şurada varı" Yerinden kalkıp masaya abanarak genç adama elindeki dosyayı verdi. Arda parmaklarını Türk alfabesinin altında bulunan, kendi özel yazısının üstünde dolaştırmaya başlamıştı. "Fark ettin mi canım?"

Hazal kıskançlıkla kasılırken, azgın bir fırtınanın patla-

maya hazır olduğu gözleriyle, kadına son defa bakarken "Canın çıksın kaknem kan, ne ara canlı ciğerli kuzu sarması oldunuz?... " diye içinden ağlamaklı bir hiddetle konuştu ve tüm kelimeleri içine ateşten kaya gibi oturdu.

Şu ana kadar Arda Bey'in yanında bir tanesini bile şirkette görmediği Mankenler hareminden, eşsiz parçasıyla onu kapalı kapıların ardında bırakıyordu. Ve fırsat bu fırsat diyen, içindeki Karındaşın Jack iş başı yapmıştı! İlk olarak işe, tüm iyi niyetini almış ve acımadan hunharca katletmişti. Onlar olmayınca ortada kıskançlık duyguları, elini kolunu sallayarak hayasızca dolaşmaya başlamıştı. Kapiyı kapattırken asıl şimdi hazımsızlık çeken bir kabız hastası gibi, kıpırmızı olmuş, patlamaya yer anyordu.

Masasında bir sağa, bir sola bakıp, ufacak odanın içinde 1750 adım atma rekorunu tek başına göğsünde madalya gibi taşımıştı. Yok hayır, onca saatir ne yapıyorlardı ki içeride, anlamıyordu. Gözleri yine, masanın üstündeki çiçek desenli, üstünde evin köşesindeki mağazanın amblemi bulunan, promosyon ürünü saate kaydı. Tam yirmi beş dakika, on iki saniye ve... saliseler çok hızlıydı sayamadı... Ah Allah'ım, bu kadar zamanda onun gibi sağlıklı, yakışıklı, baklavah, dipçik gibi taş fırın erkeği... bir odanın içinde cillop gibi kadına ne yapardı ki?

Oturup pişti ya da vist oynayacak halleri yoktu! Tabii kadının üstündeki her parçasının üzerine, ayrı bir bahse girmezse o ayrı! Zaten fazla parça çıkmazdı, en fazla dört... Lanet olsun, hiç bu kadar meraklı Nilay Hanım gibi, sekreter moduna gömüldüğünü hatırlamıyordu. Vesveselerle koyulan bakışları yine kapiya takıldı. Şeytan dürttü! 'Eee...? İçim içimi yiyeceğine, gözleri beynimi yesin' diyerek masanın köşesine atılıp, hemen üstündeki su bardağını kapdı. Hızla kapının yanına gidip, bardağı kapiya dayadı, kulağını da bardağa. Ama tık yok! Bekledi! Filmlerde, hep böyle yaparlardı! Sağdan, sağdan sıcak hava, içine, içine nüfuz ediyordu.

Yoksa, icraata çoktan geçmişler miydi?

Huuuuuuuuuu!

Yok canım... Soyunup dökünmek, biraz zaman alırdı! Ama bu iş illa soyunarak yapılmazdı ki! Bu Türk filmlerini de

hep orada kesiyorlardı, insan devamında ne oluyor bilmiyordum işte böyle! Hay senin, bundan da bir şey duyulmuyordu ki canım... Bozuktu bu bardak, bozuk! Hazal kulağını stetoskop görevi gören bardağa ve tekrar kapıya dayıyordu ki kapı birden geriye doğru hışımla savrıldı. Genç kız bardağıyla birlikte basıldı! Cürmümeşhut yapamamıştı! Ve gördüğü felaket görüntü karşısında, küçük değil ama büyük dili boğazına kaçınca, elindeki bardak şaşkınlıkla parmaklarının arasında kurtuldu. Tiz bir sesle yerle yeksen olurken, kızın aklı gibi parçaları dağınıkça etrafa saçıldı. Ve Hazal çoktan kırmızı bir suratla faili meşhur senaryolar yazmaya başlamıştı. Başrolde: *Palavralar Kraliçesi Hazal! Birinci Bölüm! Yalan söylemeyi bile beceremez kofit sekreter, Mezdeke gibi kıvrıyor!*

Tam bu sırada adam önünde hesap soran bir edayla belirdiğinde, kız korkuyla nefesini tutmuş -yaşadığı basılma şokuyla- Podyumda düşüp, frikik vermeye çalışan manken kadar bahtsızca duralıyordu. Bir süre boyunca nefesini tutarak beklese de, beklenen çıkışa olmadı. Hayır, naralar atılıp, kükremeler gerçekleşmedi!

Arda karanlık yüzünü ona çevirip, kuşkuyla kaş kaldırmalarıyla tepki verirken, "Hazal, iyi misin? O neydi?" dediğinde, çoktan kaslarını esefle çatmıştı. Aslında az önceki gelen kırılma sesini merak ediyordu.

"Ah, o mu? Kalbim...!" diyemedi.

Hazal kısa bir duraksamanın arkasından "Şey...?" dedi ama aklına hiçbir hinlik gelmiyordu. Allah'ım yalan söyleme dersleri alsa, kaç ayda bitirmesi gerekirdi. "Ben, su içecektim... Su kalmamış da suya bardak koydum! Siz de gelip bardağımı kırдыңız..." Nasıl bir anlatım şaheseri icraat ediyorsa, genç adam, CEO'lar Platformunda konferans veren pazarıcı gibi alengirli bir duruşla, yüzünü süzdürüyordu.

Arda bu konunun üstünde durmayarak, "Bana Timur'un yolladığı dosyaları getirir misin diyecektim..." dediğinde sesi biraz vurguluydu.

"Neden ki? Misafiriniz o dosyayı ne yapacak efendim?!"

"Ah aklında kara delik bulunan Mars'lı Hazal! Ne yapacak, kışın altına alıp tepeden aşağıya kaymak için kazak olarak kullan-

174

mayacak ya... Kendini bundan daha çok rezil etmenin yolunu bulamazdın. Dâhiyane! Beynini zimbayla kafatasına çakıp sekreter tırnağıyla³ ıgnelediğim dilini, kör kuyulara atacağım."

Arda'nın samimi yüzünde karanlık bir gülümseme aydınlandı. Hain dudakları bir lakaytlıkla bükülürken, kızın kalbiyle tenis topu gibi oynadığından habersiz "Misafiriniz gitti Hazal... Bir arkadaşımın hanımıydı. Bir şey danışmaya gelmiş, gitti! Hadi dosyaları getir" demişti.

O nasıl deymişti öyle, arkadaş; kızın içinde az önce eriyen yağlarını dondurup, taş kestirmişti. Umutlarının tükendiği çorak topraklarında gülfidamı değil, cennet bahçesi kurulmuştu. "Hazal... İyi misin?" Yok canım, sesinde ince ayar ve ima tonu, katıyetle yoktu!

Off! Bunu neden önce söylemediyse, kadının hakkında ne ahlaksız duruş bırakmış, ne acayip fantezilerin rekorunu kırmıştı...

Yani içeriye dalgıç, Arda Bey'in babadan kalma gümüş oymalı mektup açacağıyla silikon diye düşündüğü memelerini delip balon gibi havasını almamış... Delgeçle yüzüne kızamık izi naksetmemişti! Hayır, hiçbir çekilme katiliğe özenip, hain bir planla onu gözü dönmüş soğukkanlı bir vahşinin caniliğiyle katletmeyi düşünmemişti! Masumca oturmuş ve hiçbir şey yapmadan usluca beklemişti! Sadece meraklı... O da gelip geçmişti! Herkes merak ederdi, canım! Laf!

Dürüst olmalıydı. Hayır, komşuları Fahriye Teyze, sekreterleri Nilay Hanım, Çene makinası ayaklı gazete saf yengesi Seçil dışında, kimse bu kadar detaylı merak etmez, düz kapıya bardakla turmanmazdı! Lanet olsun Hazal! Sana ne! Git işinle ilgilen. Adamın özelinden sana ne! Kadının balon gibi şiş şeylerini göremez zaten, sütun gibi bacaklarını keşfetmesi mümkün bile değil!.. Sana ne! İyi ki bir yatağına girdin, sarıldın, okşadın, baklavalarını sayarak, arsızca mıncıkladın... Hemen kendini sahibi olmuş sayma...

Yok artık...!

☆☆☆

3 Sekreter Tırnağı: Zimba tellerini sökmeye yarayan alet.

Hazal tekerlekli koltuğunu köşeye doğru ittirip kayan ken, uzanıp çalan telefonu hemencek açtı.

"Efendim!"

Karşı taraftan ses biraz tereddütle gelmeye başladı. "Hazal Hanım, benim Ceylan, şey diyecektim..."

Hazal sandalyesini beribe çekip, masadan destek alarak geriye doğru itirdi. Telefonu omuzuyla yanağına sıkıştırıp, köşedeki dolaptan sarı zarfı aldı. "Söyle Ceylan, bir sorun mu var?" Bir taraftan da zarfı açıp içindeki irsaliyeleri çıkararak masaya yaydı. Karşı tarafta cızırtılı bir sesle konuşan genç kız biraz tereddütlüydü. "Şey efendim hanı sizin bana gönderdiğiniz fişler var ya?" Hazal elindeki fişleri bıraktı ve telefonu eline aldı. Laptopundan Exceli gelir-gider tablosunu açtı. "Eee, ne olmuş onlara, bir sorun mu var?" Hazal muhasebeci kuzm biraz duraksamasıyla boğazını temizlediğini duyurmuştu. Ne kadar genç olsa da otoritesinden ödün vermemesi gerektiğini ilk elden öğrenmişti. "Onlar da açık çıktı, efendim. Acaba fişini orada düşürme ihtimaliniz var mı?"

"Hangi fişlerde çıktı, Ceylan?"

"Dün gönderdiğiniz irsaliye klasöründe. C- dosyasında! Arda Bey'in alış veriş fişlerinden biri yok. Ben dosyayı kapatacağım ama meblağ bayağı büyük ve ben açıkçası bunun töhmeti altında kalmaktan korktum. Bilgisayara geçilmiş fakat içinden çıkmadı. Yok. Büyük ihtimalle düşmüş olabilir ya da unutulmuş da, ben buraya baktım ama gerçekten yok." Bunları çekinikçe telâh bir sesle dile getirmişti. "Biliyorusu-

nuz meblağ biraz kabarık olunca, bu sorumluluğun altında kalmaktan korkuyorum. Halil Bey birazdan dosyayı teslim alacak ve siz onun nasıl biri olduğunu biliyorsunuz."

"Tamam Ceylan, haber verdiğin için teşekkürler, hemen bakıyorum. Ayrıca Halil Bey sana bir şey söylerse, bana yönlendir. Ben hallederim, sorun olmaz. Tamam telaşlanma, sen işine bak."

Hazal, kızın içini rahatlatarak telefonu yerine koyunca, koltuğunu geriye iteleyerek kalktı. Köşedeki dolaba gidip, raftaki mavi klasörü aldı. Masadaki diğer fişleri kaldırıp, klasördeki tüm fişleri yaymasına rağmen, irsaliye dekontu gerçekten ortalarda yoktu.

Parmakları hızla hepsini dolaşmaya başladı. "Gelen kargolar... Giden kargolar... Gelen irsaliyeler... Yemek fişleri... Misafirleri gezdirme fişleri ve yine irsaliyeler! Lanet olsun, hiçbir yerde yoktu! Klasörü kapatıp yerine koydu. Elini saçlarına daldırıp karıştırırken düşündü. En son nerede bakmış ki onlara? Arda Bey'in masasında bakmıştı. Paralel kapıyı açarak patronunun odasına geçti. Odada olmadığını biliyordu. Alt kattaki departmana gitmişti. Bakışlarını etrafta dolaştırırken - özellikle yerleri ayrı bir titizlikle araştırıyordu o ayrı- masaya yanaşıp üzerine bakınmaya başladı. Masanın arkasına geçip eğildi ve çekmeceleri tek tek kontrol etti. Dosyaları, rafları ve en sonunda toplantı masasının altına baktı ve lanet dekont hiçbir yerde yoktu. Tekrar masaya yaklaşıp aşağı eğildi. Arda Bey'in kilitti çekmecesini açtı. Elini çekmecenin içinde gezdirdi boş çekmeceleri iyice inceledi ama yoktu. Bir umut tekrar baktığı çekmeceleri gerisingeri doldurmaya başladı.

En son yere eğilip ellerini parke kaplı zemine dayadı. Başını aşağı eğip yere dizlerini dayayarak emekler bir vaziyette büyük maun ceviz kaplama masanın altına girip, bakışlarını her yerde özenle gezdirdi. Yoktu lanet fiş hiçbir yerde - masanın altı da buna dâhil olmak üzere- her yere bakmıştı. Geriye doğru kınıcı kıpırdatarak çıkıyordu ki "Lanet olsun sen de kimsin?" diye bağran tok sesi duyunca panikleyip kafasını

kaldırdı ve şakağını açık unuttuğu çekmece kapağına vurdu. Orada sivri bir metal zımbırtı vardı; ve beyninin pekmezini dışarı akıtmıştı. Hazal oflayarak elini şakağına koyduğunda, eline değen hafif ıslaklıkla gözleri irildi.

"Benim, Arda Bey" diyerek yerinden kalkmaya çalışırken, acıyla buruşan yüzüyle elini yaranın üstünde gezdiriyordu. Başının içinde beyni oynuyor, tüm pekmezi ensestina doğru yavaşça akıyordu sanki. Nasıl zonkluyordu kafası öyle inceden incede.

"Hazal!" diye inleyen adam kendini toparlayarak bir adım geriledi. Yüzünü yere çevirmişti fakat nerede olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Amaçsızca sağa-sola kayan fıldır, fıldır gözlerin eşliğinde kalender bir suretle "Ne arıyorsun orada?" diye sorduğunda, genç kız sadece acıyla "Uff!" diye inlemişti.

Öte yandan Hazal sarsıcı darbeden sebep kendini toparlamaya çalışarak, cızardayan acılı sesiyle, derince nefes alıp kesik kesik dışarı saldı.

"Ben irsaliyeyi arıyordum, efendim. Kaybolmuş ya da bir yerde düşürdüm, bilemiyorum. Ona bakmak için eğilmistim. Gerçi aradım ama bulamadım." Kanayan ve sızlayan şakağına elini daha fazla bastırıyordu.

Arda kaşlarını çatı. Onun acıyla aldığı tutuk soluklarını hissediyordu ve bu açıkça onun nedendir bilinmez, gerilmesini sağlıyordu. Yüzü ne kadar sert olsa da, sesi o buz gibi tınısından kurtulup kendini yumuşatarak ılıcak çıkmıştı. "Sen iyi misin? Sanki az önce bir yerini vurdun gibi geldi bana."

Genç kız bir adım geriye çekilip, masanın hattından kurtulurken, genç adam, iri bedeniyle tam karşısında dikilmeye başlamıştı. Lanet olsun, beyni hâlâ yerinden fırlamış fırladık gibi oynamaya devam ediyordu.

"Evet, efendim! Şey, ben kafamı vurdum ama iyiyim sorun yok" dese de eline bulaşmış az miktardaki kana ürkekçe bakıyordu. Yarası büyük değildi. Belki de bir çizik... Şuanda

anlamıyla göremiyordu ama canı çok fena acıyordu. Sesi hâlâ titreyince, Arda ona yaklaşıp ifadesiz yüzünü kastı. Dudaklarını kısa bir an gererek açıp, ciddi bir tonda mırıldandı. "İyi olduğunu hiç sanmıyorum. Canın acıyor bu belli."

Genç kız derhal lafa atılıp "Yok efendim. Sadece biraz zonklama var kafamda, hepsi bu ama bu da hemen geçer zaten, merak etmeyin siz" diye kendini ifade etmeye çalışıyordu hâlâ eline bakmaya korkarak...

Arda inanmamış olacak ki kaşlarını kaldırdı ona usulca örkütmeden sokuldu. Elini uzattığında genç kız o iri ele, sanki kopuk baş tutuyormuş gibi irkilerek bakıyordu. Arda ilk onun başına dokunarak yaranın veya da şişliğin yerini tespit etmeye çalışıyordu. Rınu yaparken, o kadar ciddiye ki bir doktor titizliğiyle onu dikkate alıyordu.

"Nereyi vurdun? Bakalım şişmiş mi? Hem buz koymak lazım oraya. Hatta aşağı revire in de bir baksınlar. Dur hatta Nilay Hanım'ı çağırayım seni o götürsün." Biraz duraladı ve apansız bir hiddetle haşın haşın güldü. "Lanet olsun, senin orada ne işin vardı?"

Genç kızın kulaklarını çınlatıcısına tız bir etki sağlamıştı bu ses.

"Dedim ya efendim... irsaliye" Genç kızın konuşması yarıda kesildi. Zira genç adam ona doğru saf öfkeyle solu-yordu ve yüzü ciddi anlamda kızdı; anlardaki gibi kasılarak burnunun kenarındaki kasları löp löp seğiriyordu. "Lanet iş umurunda değil, orada olmasaydın canını yakmazdım!"

"Çarımı siz yakmadınız ki?" diye masumca söylenirken, adamın elinin altında mayışma noktasına gelmiş, acısını da çoktan unutmuştu. O eller saçlarına dokundukça, bir kedi gibi ona doğru sokulup, göğsüne huşuyla pusası gelmişti. "Ben kendim çarptım sizin ne suçunuz var, efendim? Ayrıca orada olduğumu bilemezsiniz."

"Anladığımda seslenmeseydim, sen de beni duyduğunda panikleyerek başını vurmayacaktın. Hâlâ alışamadım odaya

birinin izinsiz girebildiğine." Arda'nın elleri genç kızın saçlarını ileri geri gezelerken Hazal'ın karnında tuhaf bir titreşim oldu. Gaz sıkışması olmalıydı! Gözleri genç adamın yakışıklı yüzünün kusursuzluğuna odaklanırken, bu muhteşem portreyi zihnine naksetmeyi de unutmuyordu. Tabii bunu yaparken, yanakları fena hâlde yanıyordu. Arda'nın içindeki karmaşayla yaptığı o parmak hareketleri ayartıcıydı. Yaranın şakağında olduğunu söylemek ise şu anda aklının ucunda dahi gelmiyor, o da kafasını arşunlayıp duruyordu. Şu halde mecnun bir hayranlıkla huzurunda durup, elinin altında narin dokunuşlarına kayıtsız kalmak o kadar zordu ki. Hele bir de adam onların yüzlerinin ne kadar yakın olduğunu farkında dahi değilken

Yüzüne yüzüne soluyor, ferah nefesleriyle onu cehennem ateşlerinde yakıyordu.

İşte o serinlik yüzüne çarptıkça, Hazal'ın kalbinin hızlanma ritmi düzensizleşiyor, bakışları genç adamın yüzünün her bir ayrıntısını ayrı bir özenle keşfediyordu. Şu anda çatlı kaşlarla ona bakan ifadesini ve kasılan keskin dudaklarını... Ve lanet olsun ki, o dudaklar aklına sapıkça şeyler getiriyordu. Edepsiz düşüncelerini yok saymaya çalıştı. Olmadı!

Acaba öpse nasıl bir hissin içinde kaybolmak gibi... Ya da kendini öpse nasıl hissedeceği gibi saçma düşüncelerin içinde, çalkantılı bir benlikle gelgit yaşayan, edepsiz aklına kafa tutmaya çalışıyordu.

O anda Arda'nın parmakları yaraya değince, acıyla yüzü buruştu ve gelişigüzel inlemeye benzer bir ses çıkardı. Arda kaşlarını çatarak "Bura mı?" diye sorduğunda, sanki o görememiş gibi şaşkınlığına doymayan bir hâlde kafasını olumlu anlamda salladı. Arda ağzının içinde tuhaf mırıltılar eşliğinde huysuzca homurdanırken, "Önemli değil efendim, dediğim gibi sadece bir çizik. Abartmayalım" diyerek geri bir adım atarak onun dokunuşunun iksirli tesirinden kurtulmaya çalışıyordu.

Ne oluyordu anlamıyordu! Ama bu hiç hoşuna gitmiyordu!

Genç adam ellerini yanına indirirken, bir anda arkasını döndü ve masaya elini uzattı. Masaya değen parmaklarıyla illeri doğru atıldı ve telefonu kaparak sert bir sesle Nilay Hanım'dan buz istedi. Hazal onu daha fazla meşgul etmek istemese de, genç adam ona itiraz eden ifadeyle bakıp "Olduğun yerde kal küçük hanım, buz gelene kadar otur yerine!" diye kat'i bir biçimde buyurdu.

Hazal son yarım saati patronun ofisinde, başına buz torbalarını eşliğinde geçirmiş ve sonunda Arda Bey'i ikna ederek yanından ayrılmıştı. Bir saat sonra toplantı vardı ve henüz toplantı salonunu kontrol dahi etmemişti. İlk işi bu olarak içeri girip, eksikleri tespit ederek sorunu gidermiş ve sonunda kendine vakit ayırmaya zaman ayırabilmişti. Lavabonun başında, yüzünden damlayan sularla aynaya baktığında gözbebekleri titreşiyor, neredeyse aynı acıyı tekrar hissediyordu. Teni beyaz ve narin olduğu için, sağ şakağının tamamını saran morluğu ve üstünde bulunan yüzülmenin tamamını rahatça görüyordu. Ve açıkçası aynaya baktığında yüzü buruşuyordu. Şimdi taze yaranın üzerini makyajla da kapatamazdı. Mikrop kapma ihtimalini göze alamazdı. Midesi buruldu. Zaten ne zaman strese girse reflüsü azar, ya kusar ya da midesi tüm gün ağrırdı.

İşi bittiğinde, odasına geçip dosyalarını toparlayarak almış ve hepsini düşünce basarak girişteki sekreterleri Nilay Hanım'ın yanına gelmişti.

"Abla senden istediğim fotokopiler çekildi mi? Eğer çekilmediyse bir an önce onları halledelim."

Nilay Hanım masanın kenarındaki dosyaya ona uzatarak "Hepsi hazır canım, bak burada." Hazal elindeki dosyaları da onun yanına masaya bıraktı.

Aslında bugün bu toplantıya girmeyi hiç istemiyordu, zira kesin o Samet denen adam da gelecekti. Keşke Arda Bey'i ikna edip başka bir işle ilgilenseydi de bu toplantıya katılma-

saydı. Kafasını vurana kadar da şirkette olmadığını kafasına koymuştu fakat onu biraz olsun tanıyorsa, telefon açıp nerede olduğunu sorardı. Özel numarasını nasıl bulduğunu ise onun kafasında hâlâ başlıca sorular arasındaydı. Gönülsüzce suratını asarak dikilirken, öğle güneşi yüzüne vuruyor ve beyaz tenini üstünde rengârenk huzmeler bırakarak aydınlatıyordu. Sarı saçlarına düşen altından çiğ damlaları ise onun kabul etmediği güzelliğini perçinliyordu.

Nilay Hanım gibi kurnaz bir kadın ve senelerin sarrafi sekreterinden elbette ki bir şey saklayamayacağını bilse de yine de son bir umutla bunu umuyordu.

"Bak sana ek olarak şuraya cari hesaplamaları da yaptım. Bunun hoşuna gideceğine neredeyse eminim." Hazal gözlerini minnetle süzerek, "Sağ ol abla, valla bu çok iyi oldu. Başımı çarpınca Arda Bey onları yapmama izin vermedi. Bir süre sadece oturmamı emretti." Nilay Hanım başını kaldırdı ve genç kızın şakağına baktı. Burnunu hüzünle kıvrırken "Çok iyi etti canım. Ama şu hâline bir bak! Kaza yapmış gibi vahim duruyor. Aslında doktora gitsen daha iyi olurdu."

"Abla sus zaten Arda Bey buna takık durumda, gitmedim diye bir sürü papara yedim." Nilay Hanım genç kıza ciddi bir ifadeyle baktı. "Sana değer veriyor... Daha nicesi, bir sürü asistanı oldu. Bir sürü yardımcı gelip geçti hayatından ve ben bu evrelerin neredeyse hepsine tanıklık ettim. İlk defa birine bu kadar değer verdiğini görüyorum. Sakın yanlış anlama kızım, bundan memnun oluyorum. Asla art bir niyet taşımıyorum. Benimkisi sadece şaşkınlık! Senin ona verdiğin güveni, ne CEO'lar ne de o sözde yardımcılar veremedi."

Ancak Hazal'ın somurtkan ifadesi, bir nano-saniyesinden daha kısa sürede, alaya dönmüştü. Ardından tatlıca kıkırdadı. Bu öyle gülmek için yapılan bir eylem değil, kuşkuculuğunu saklamak amaçlı yapılan bir kamufleydi. Ona, gözlerine kadar ulaşamayan nazik bir pırıltıyla baktı. "Şimdi bununla gurur mu duymalıyım, yoksa hayıflanmalı mıyım, anlayamadım abla?"

"Curur duy! Onun gibi adamların nesli tükendi." Nilay Hanım'ın sesi olağan dışı bir biçimde sakindi. Dedikodu yapmaya ya da patronunu çekıştırmeye çalışan biri gibi değil de, daha çok olanları kurnazca gözlemleyen biri gibi davranıyordu. Samimiydi. İçtendi. Ve bunu neden yaptığını genç kız anlamıyordu! Sonra ansızın gülümsemeye ve gözleri parlayarak bakmaya başladı.

"Geçen geceyi hâlâ herkes sorup duruyor, hoş bir seneyi devriye yaptık ve herkes memnun kaldı" dedi hem de ve hemen devam etti. Bunu yaparken de yüzünde kibirden gram eser yoktu. Aksine yaptığı işin beğenilmesinden duyduğu hazla gözleri parlıyordu. "Fakat onlara çaktırmadan yaptığımız ufak tefek hataları hâlâ kimse fark etmedi, bu da çok iyi."

"Acemiydik abla ve yine de çok güzel bir iş çıkardık. İyi idare ettik doğrusu." Genç kızın yüzü kısa bir anda somurtmaya döndü. "Tabii keçi gibi inatçı, tilki kadar keskin burnu olan Samet Bey'i saymazsan!" dedi memnuniyetsizliğini burnunu kıvrarak belli etti.

Hazal'ın onu düşünürken aklına gelen tek nesne, hayvanlar âlemini çeken belgesel oluyordu. Allah'ım bir insan bu kadar itici ve ayrı anda yakışıklı sıfatına giren biri nasıl olurdu? Onun gerçek niyetini algılamasa, hoppa kalbinin ona kapılması belki de an meselesi dahi olabilirdi. Allah korudu ki, o adamı çok daha önceden tanıma imkânına sahip olmuştu. O, bu düşüncelerle debelenirken, Nilay Hanım toplu yanaklarını kızartarak kıkırdadı.

"Samet Bey, bazen oldukça çekilmez oluyor doğrusu ama yakışıklı bir adam olmasının bunda katkısı yadsıtılamaz bir gerçek. Bunu da herkes kabul ediyor zaten."

"Hayır! Benim düşünceme göre, bilhassa pek bir çekilmez oluyor."

"Ama sana âşık gibi bakıyor. Tüm gece peşinden koşup durdu. Her yerde seni aradı ve hep seni sordu bana. Kaç defa seni dikizlerken yakaladım onu, bilemezsin!" Bunu derken

bir abla edasıyla duruca konuşuyor ve ciddi bir biçimde duruyordu. "Sana değer veriyor kızım, hani sen de ona karşı bir şeyler hissediyorsan..." Gözlerini süzdürdü. Güneşin vurduğu gözleri açılırken, "Ben senin değerini bilen birine gitmeni isterim. Kalbin gibi, yüzün gibi, güzel bir eşe sahip olmanı... ve ben düşündüm de belki sen de ona karşı bir şey hissediyorsundur."

"Hayır. Ne alakası var?" diye cırlarken Hazal, sesinin biraz farkındalıkla fazla çıktığını fark edip düşürdü. "Abla aklına bunları nasıl soktun bilemiyorum ama hemen hepsini at, hatta üstüne de sifonu çek, zira bunlar hiç hoş düşünceler ve temenniler değil."

Orta yaşlı kadın omuzlarını sarstı. Başını geri atınca boynundaki derisi gerildi. "Ama öyle, senden gerçekten çok hoşlanıyordum. Bunu sadece ben değil, buradaki herkes fark ediyordu kızım. Sana bakarken gerçekten gözlerinin üstünden çekemiyor, içleri boncuk gibi parlıyordu. Ah, gençlik. Bunun kıymetini bil kızım, şimdi sen ay gibi parlıyorsun. Ve ne hikmetse bunu umursamıyorsun." Nilay Hanım genç kıza gözlerini süzerek baktı. "Bence ona bir şans vermeliydin. İş yerinde, boylu posluydu maşallah... daha ne olsun!"

"Daha ne mi olsun!" Genç kız kaşlarını mavipliklerinin üzerine yıkarak hırçınca bakmaya başladı. "Abla saçmalama, sen ne dediğini bilmiyorsun! Ben ona karşı bir şey hissetmiyorum. Bunun söz konusu olması da imkânsız bir durum biliyorsun." Nilay Hanım elindeki kalemi masanın üzerine koyup çekmeceye uzandı. Aşağı eğilip içinden dosyaları alırken, "Zaten gitmiş buradan şimdi istesen de olmaz bu iş. Sana kaç defa elini çabuk tut dedim ama dinletemedim." Hazal dikkatle Nilay Hanım'a baktı. Kalın kaşını kaldıran kadın "Bilmiyor musun?" diye hayretle sordu.

"Neyi bilmiyorum abla, bilmece gibisin! Şimdi konuştumuz konuyu nereden bileyim?"

"Samet Bey..." Genç kız masaya ellerini dayayarak başı-

nı Nilay Hanım'a eğdi. Orta yaşlı kadın iri gözlerini kısarak etrafa kaçamak bakışlar atmaya başladı. Sanki mahalle dedikodusuna başlayan bir komşu gibi, sırrını verir gibi davranmaya başladı. Hazal yaklaştı.

"Timur Bey, onu bir anda yurt dışına göndermiş." Nilay Hanım genç kızın yüzüne ciddiyetle bakıp, gözlerindeki ifadeye odaklandı.

Onun gök mavisini gözlerinin su damlası gibi süzülüşünü ve kısılsunu usulca izledi. Hazal güzelim kalem kaşlarını çattı. Gözleri ifadesiz gibi bakmaya çalışsa da, merakla parlamasını önleyemedi.

Ve bu Nilay Hanım'ın gözünden kaçmadı. İmayla gözlerini devirip, başını "Senti... Senti!" der gibi salladı.

Genç kız derhal atılıp "Bunun benimle bir ilgisi yok. Allah aşkına abla, ben bir tek sana söyledim onun beni rahatsız edici bakışlarda bulunduğu." Nilay Hanım dudaklarını gerdirdi ve tuhaf bir cık yaptı. "Emin misin?"

"Kesinlikle!" dediğinde daha bu kelimenin şüphesi incecik bir sızı hâlinde kalbine düştü. Birden, o gece aklına geldi.

Lanet olsun bunu yapmış olamazdı, değil mi?

ONUNCU BÖLÜM

*Seni hapsettım kırık bir aşk, çarkıysın eşliğinde beniliğime...
Hüzne buladım seni, deniz meltemlerini kıskandıran gözleri-
nin eşliğinde...
Saçlarındaki tel tel cennet kokusuyla bağladım yüreklerimizi...
Oradasın artık benim Kör Talih'imle!*

"Ben senin Arda Bey'le konuştuğunu sanıyordum. Nereden bileyim kızım ben! Hani adam öyle apar topar gidince..." Dudaklarını büzdürdü. Yaşının getirisiyle dudaklarının kenarındaki mimik kırışıklıkları ortaya çıkarken oflayarak devam etti: "Ben de ne bileyim işte... Aman! Hem boş ver canım, madem niyetin yok, o da senden uzak olunca seni unutması da kolay olur. Yazık, o da sana nasıl bakıyordu öyle içten biçare... Seninle ilgili umut beslemesi üzücü olur." Elindeki kalemle not defterine bir şeyler kaydedip kapattı. Genç kuza kısacık bir bakış atıp, masanın kenarındaki başka bir ajandaya uzandı.

Hazal afallamış suratını toparlamaya çalışarak, sakince nefes aldı. Normalde sesinin ayarına hep dikkat eder, kimse- nin kalbini kırmak istemezdi ama konu Nilay Hanım olunca ve onun röntgen cihazını andıran gözleri için içine girince, insanın içinin- dışının filmi çekip seçeresini okuması da mutlak bir kaçınılmazlık oluyordu. Böyle olunca da bocalıyor, paniğe kapılıyor, onun karşısında kendini sorguya çekilen cinayet zanlısı gibi hissediyordu.

"Kızım, adam sana bal gibi âşk olmuş, ya da oluyor! Gözlerine bir kez bakman bunu görmen için yeterli. Bırak unutsun."

Hazal ses tonunun biraz perdesiz çıktığını fark edemedi. Birden ahlup kendini ifade etmenin eşliğinde geçimsiz bir suratla homurdandı. "Abla ne unutmazı, ne uzak durması? Bizim aramızda bir şey yoktu ki zaten. Olmadı. Olmayacak da. Böyle bir şeyin olması ileriki zamanda dahi mümkün değildi zaten, bunu düşünmemin bile beni ne kadar gerdüğünü görüyorsun. Bir de onunla olduğumu düşününce 'ah' içim daralıyor."

Nilay Hanım, gözlerini edayla yayarak akal kethüdası yüzünü hafifçe yukarı kaldırdı. "Tamam! Anladım kızım! Sen onu sevmiyorsun. Ama o senin böyle düşündüğünü bilmiyor. Bana kalırsa senin naz yaptığını düşünüyor. Geçen bana 'eninde sonunda' olacak gibisinden bir şeyler söyleyince, ben de onunla aranızda bir diyalog geçtiğini sanmışım."

Elindeki ajandayı çekmeceye koyup kilitledi. Başını kaldırdığında genç kızın kendini dikkatle dinlediğini fark etti. Bu iyiydi. Karşısında kızgınca dikilmiş bedeniyle, kollarını göğsünün altında toparlamış, ona gözlerini kısarak kuşkuyla bakıyordu. Nilay Hanım inatçı yapısını yine konuşturarak, zihninin bir köşesindeki mantıklı yanının sesine uymayan çalışkan kızı es geçti.

"Hem benim anlayamadığım konu ne biliyor musun?" derken gözlerini genç kızın duru maviliklerine odaklamış, onun dikkatli bakışlarının hantalca kısılsını zevkle izliyordu. "Arda Bey'in bunu neden yaptığı? Soru bu?!"

Hazal'ın tek kaşı havaya kalktı ve hilal şeklini aldı. Her zaman beklenmedik bir şekilde olgun davranırken dahi çocuklaşan haylaz huyunu bastırıp, hazmederek önünü kapamaya çalıştı. Usulca onu dinlemeye koyuldu.

"Ama öyle! Sanki bu aralar senin üzerine lüzumundan fazla mı düşünüyor ne? Hani daha önce de bir sürü asistanı oldu ama sen başkasın onun yanında. Bir kufasını çarptı diye kıyameti koparıp, ortalığı velleve vererek ayağa kaldırmazdı. Ama o anda, o kadar panikli ki, bana bile bağıracağını fark edemeyecek kadar gözleri dönmüştü."

Hazal olduğu yerde yumruk yemiş gibi sarsıldığında, mi-

desi tuhaf bir şekilde ekşidi. Bu düşüncelerinin rotasını şaşırtıyordu ve yalan bir yola, hayal âlemine sapsmasını sağlıyordu. "Ama ne!"

Orta yaşlı bilmiş kadın, hafif çökükçe omuzlarını umursamazlıkla sarsarken, kızın renginin hafifçe attığının farkındaydı. Zaten beyaz olan teni, şimdi ruh gibi düşünceliydi.

Çok sonra Hazal bozuk bir asabiyetle gücümüş gibi dudaklarının kıyılarını yaydı. "Abla!" diye inler gibi kızgınca söylendi. "Bunu da nereden çıkardın Allah aşkına! Hem... Hem, sen dedin ki onu Timur Bey yollamış. Arda Bey'in bu işle ne ilgisi var? O benim patronum. Ve şuna kadar beni rahatsız edici hiçbir davranışı olmadı. Beni öyle görmediğine ise tüm fikrimle sabitçe eminim" derken bile içinin köhne, örümcek ağlarının başlığı kuytularında bir Hazal "Ah keşke" nidalarıyla yakarak, iç çekiyordu. Ancak bunu düşünmemiş gibi yapmak daha kolay geldiğinden, bu konunun üstünü çeşelememeye karar verdi.

Konuşmasına biraz daha ılımlı bir tonda, sakince kontrol altında devam etti: "Bu düşündüğün çok saçma; hatta daha da öte saçmadan öte ne varsa baya..." Gözlerindeki hırçınlık artsa da kontrol altında tutmayı zoru başarır gibi başardı. Oysa o bakışlardaki kıvılcımlar pırladarken dahi, gazabıyla yanmaktan korkmayan kadın, karşısında sakince durmuş, alınını kaşıyarak bakıyordu.

"Ayrıca 'Arda' bana ilk gün nasıl davranıyorsa hâlâ aynı davranıyor, buna emin ol. Sizi böyle saçma düşüncelere yönlendirecek bir harekette bulunmadık biz. Onunla patron ve çalışan ilişkisini aşmadık, sadece özel durumundan dolayı arkadaşlık gibi bir ihtimal söz konusu hepsi bu... Başka bir şekli yok bu ilişkinin. 'Arda'yla' arkadaş ve patron ilişkisi, kayıtlı dışı yok!"

Konuşması bittiğinde derince bir nefes aldı. O kadar tuzlu konuşmuştu ki, kendi çenesiyle nefessiz kalarak ölen insan olma ihtimalini çoğaltmıştı ve nefesleri her solukta yardı keşmişti.

Öte yandan Nilay Hanım sustu... sustu ve sadece "Arda..." dedi bilmiş gözlerinden kaçınılmaz gerçeği, ip ucu yakalamanın ıslıhları geçerken.

Genç kız elini sallayarak, bileğiyle zarif bir hareket yapıp, narin kolundaki bilekliği geriye çekti. "Abla ne Arda'sı?" dediğinde ise hâlâ aklına düşmeyen çatlak düşünceleriyle, yerinden hareketlenip masanın üstündeki dosyalara bakındı.

"Ona 'Arda' dedin!" diyen kadın kurnaz gözlerini cazırca kısmıştı. "Daha önce hiç dememiştin. Aylardır seninle çalışıyoruz. Biz iş arkadaşından çok abla kardeş olduk ve sen ona hiç 'adiyla' hitap etmemiştin. Bunu istediğin kadar inkâr et tatlım, işte onu ismiyle ifade ediyorsun."

"Bu, bir şeylerden sonuç çıkarmak için yetersiz kalır. Sana da adınla hitap ediyorum. Ayrıca dalgınlıkla yapılmış bir eylem, büyüülecek bir şey değil. Her hâlikârda aklımı saçma düşüncelerle zehirleme..." Hazal vücudundaki siniri yatıştırarak kızgın suratını yumuşattı. Dolgun dudaklarının kıyılan sinsi bir kedi gibi kıyıya kıvırlırken, çocuksu yanını konuşturdu: "Ayrıca adı bu değil mi? Ne demeliyim?" diyerek güzel yüzündeki hâlâ kaşlarını tatlılıkla oynatırdı. "Ahmet iyi mi? Ya da Kenan?"

"Neden?" diye sorduğunda Nilay Hanım başını sallayarak, Hazal muzipçe cevapladı: "Beni oyuna getirme! Olmayan şeyi de aklıma sokma... Yok, hatta imkânsız olacak şeyleri aklından sil" diyerek nispeten düşüncelerini görmezden gelip, lafları keskince kestirip attı.

Konuyu kapamayı umdu ama yanıldı. "Bu asla olmayacak. Sınıf meselesi, kategori, uyum, standart ve tabii yaşı da unutmamalı... O, ağabeyimle neredeyse aynı yaşta. Sence 33 sana ne ifade ediyor, bilmiyorum ama bana ağabeyimi çağırıyor. Bak ikisi yan yana dahi uymuyor, 33 ve 20 sence nasıl?" Kendi sorusunu kendi burnunu tatlıca kıvrarak yatıladı. "Olumsuz!"

"Bence mükemmel bir uyum! Hem erkeklerin kadından

büyük olması iyidir... Erkekler geç olgunlaşır kadınların aksine... Bak bizim Necati amcamla aramızda on iki yaş var, sence uygun değil mi bana?" diye kükürdü.

"Ah abla, sen işin dalgasındasın. O ayrı, bu ayrı! Sana bunun olmaması için bir sürü sebep sayabilirim. Sayıyorum da... Abla ben gencim, aptal değil. Kör aşıklardan olacak kadar zekâsız ise hiç değil. Bunun imkânsızlığını sen de en az benim kadar farkındasın fakat kendine eğlence aradığından umursamazdan geliyorsun. Benim, hatırladın mı? Hazal, yardımcı Hazal... Emekli ailenin kızı... Manken ya da güzel olmayan ev kızı... Hah! Boş hayal, çok can kırıklığı getirir... Boş geç bence."

Hazal'ın yüzündeki gücenmiş ifade yok olmuş, söyledikleriyle kendini teselli etmiş, öz güvenini yenilemişti. Kendinden emin bir bakış bulmuştu benliği ve bu hâli Nilay Hanım'ın bakış açısından çok hoşuna gidiyordu. Bu kız kardeşinden farksız görüyordu. Ve üzülmesini istemiyordu.

"Yaşı hâlâ yerinde bence, bunda sorun göremiyorum" diye belitti. "Ayrıca yaşı hiç göstermiyor, hâlâ yirmilerde gibi farkındaysan. Ve tabii çok yakışıklı, hatta fazla yakışıklı. Bunu herkes kabul ediyor. Bu yadsıtlamaz bir gerçek, sen de çok iyi biliyorsun. Ayrıca ben şuana kadar onun da babası gibi çekim alanına girmeyen kadın olmadığını düşünüyorum. Neden sen de onlardan olmayasın? Neyin eksik? Kendini küçümseme!"

"Neyim tam?" dediğinde aklına bu düşünce gelince kalbinde trampetler çalmaya başladı. Yüreğini köpekler kovalamaya, koşturmaya nefesini kesmeye başladı. Ah, o gözlerinde görülen açık imalar da neydi öyle, yıldır yıldır "açıkla" der gibi yanıyordu...

Kendini dilbilgisi hocası gibi hissetmesini sağlıyor, tüm yazım hatalarını dile değil, yüzüne vuruyordu. Bu kadını çok seviyordu ama cin olduğu zamanlarda ise elleriyle boğazına yoklama çekip, kalınlığını usulca ölçmek istemiyor da değil.

di hani! Çokbilmiş arkadaşlar iyi değildi her zaman, fakat eli mahkûm, onu yine de çok seviyordu.

"Okulum, sosyete ve en önemlisi güzelliğim eksik. Daha ne olsun!"

"Saçma! Hem ne alakası var, sen güzelsin ve Arda Bey görselliğe önem veren... öyle kepeze adamlardan değil. Sen çok toysun çocuğum. Aşk olsan da zaten anlamayacağına iddiaya dahi girerim. Ve aşk... yaşı, başa, sınıfa, statüye; hatta çirkin-güzele bakmaz... Sadece sevilir... Düşünmeden, sonunu bilmeden... Gerisi nedir ki bu duygu karşısında?"

Hazal tatlıca kırırdadı. Güzel yüzünde gün ışığı oynasırken, deniz bakışları bir damla su gibi kısıldı. "Tabii ben de Necla Nazır olarak bunu yuttum. Abla onlar geçen yüzyılda, Yeşilçamlar, tarihin rutubetli raflarında kaldı ve yok oldu. Fakir kız zengin çocuk hikâyeleri... çok yapmacık değil mi?"

Nilay Hanım onun söylediklerine, alaylı tavıyla konuşuklarına hiç de inanmış gibi bakmıyordu. Aksine daha çok "Dinle şapkam dinle" yapar bir ifadeyle bakıyordu.

"Ne yani, ona hiç öyle gözle bakmadın mı? Ben dahi onun çekiciliğinden dem vururken, sen gece gündüz, yedi gün yirmi dört saat onunla diz dize- göz göze olacaksın... Ne hallerini göreceksin ve..." derince bir iç çekti fakat bu iç germe daha çok yakınlık gibiydi bu durumdan. "Ah... o zaman sen tam bir budalasan demektir! Yerine geçmek için ayakkabılarımı yalayan kızlar oldu, biliyor musun? Ama sen bakan körsün! Gerçekten busun!" Elini önünde yelpaze gibi salladı. Hazal algladıklarıyla hafifçe kızarken, yaşadıkları aklına gelince, utancını ifadesiz bir yüzünün ardına saklamaya çalıştı; fakat her zamanki gibi bu cin bakışlı senelerin sarraflığını yutmuş kadının karşısında başarılı olamayacağı aşıkardı.

Ah Allah'im, bırak adamla yakınlaşmayı, yatağına girdiğini bir duysa kesin evlilik imzalarını hayal etmeye başlardı. Zaten dünden razıydı onları evermeye... Tabii bu da vardı, değil mi? Adamla yatmıştı! Yani kısmen...

Düşüncelerinin girdabına kapılırken, yapacağı en son hatayı yaparak gözlerini çekinikçe masaya çevirip, içindeki karmaşık ifadeleri saklamaya çalıştı. Bu da Nilay Hanım'ın dikkatine şayan edip, üstünde düşündüğü kurnazlığı ihtiyatla tartmasını sağladı. Genç kız "Bilmiyorum! Ben fark etmemiş olabilirim!" dediğinde ise bundan emin olurcasına kavisli alınmış hilal kaşları kalmıştı. Hele yanaklarındaki nazlı pembelikler nasıl da güzel yakışmış beyaz tenindeki gül yüzüne. Bu kız cazgır kimliğine bürünmüş masum, cin kimliğine bürünmüş saftı... Ve ufak bir bıldırcın kadar masumdu. Kafesin içinde gezdiğinden habersiz, kurdun ininde bir ceylan edasıyla süzülüp duruyordu.

Hazal ise titrek çıkmaması umduğu cansız «şiyle, dü-rüst olmanın işgüzarlığını yaparken, her zamanki gibi, yine yalanların dibini köpek öldüren gibi içinde katletmişti. Ve biliyordu ki elbette sonradan çenesine lanetler yağdıracağı kaçınılmaz zaman gelecekti.

"Onun ne kadar yakışıklı olduğunu görmemek için kocaman bir kör olmak lazım ve ben de maalesef ki bunu görüyorum zaten. Fakat bu bir şeyi değiştirmiyor... Değiştiremez de! Sadece görüyorum değil mi, tıpkı senin de gördüğün gibi?" diyerek kelime oyunu yaparken cambazca, incecik Nilay'ın iplerinin üstünde duramayacağını bilmiyor olamazdı. İki cambaz bir ipte oynamazdı ve nitekim, o da çok çabuk tepetaklak olmuştu.

Masum yüzünü çerçeveleyen rehavetle kirpikleri yakanmanın verdiği beceriksizlikle titrerken, gözkapaklarını kaldırıp duru maviliklerini kurt sekretere çevirdi. "Az önce Samet Bey'in yakışıklılığında bahsediyordun sanırım abla, fakat şimdi bu konuya..." derken arkasında kabaca yankılanan tok ses olduğu yerde sıçradı.

Arkasındaki kişiyi görmek için yüzünü çevirdiğinde ise gördüğü şeyle nefesini tutarkan, ürkekçe bakışlarıyla nefesini duyar şekilde dışarı saldı.

*Ey canımın safişi yar!
Sen benimle olduktan sonra...
Kaybettiklerimin ne önemi var?
Mesela gözlerin, tek başına bir saray!*

ON BİRİNCİ BÖLÜM

İyi de bu adam şimdi neden delirmişti de böyle, yüksek perdeden bir "Hazal!" çekerek kükrüyordu:

Arda derince nefesini, sakince kalkıp inen göğsüyle kamufle ederken, duyduklarıyla tepesine çıkan öfkesini ifadesiz yüzünün arkasına saklamaya çalışıyordu.

Bu kız neler diyordu böyle? Yanında duran adamın bedeninin gevşediğini hissettikçe öfkesi tavan yapıyor, kolunu boynuna sarıp boynunu kırmak için zihnini temiz tutmaya çalışıyordu. Ama olmuyor bu sefer öfkesi seyrini değiştiriyordu. Bu Samet'i çağıran Timur'la birlikte, bunu da aynı çukura şuanda gömebilirdi.

"Hazal toplantı odasında seni bekliyorum."

Kız, onun sesinin tonuyla tokat yemiş gibi geriledi. Üstünde hükmedici bir duruşu, sarsılmaz bir kararlığı vardı. Ve sanki... o görmeyen kara gözleri... gözlerine öfkeyle bakıyordu. "O-olur efendim, hemen..." dediğinde ise sanki 'gele-mem' demişçesine davranan adam, ona aldurmaksızın yüksek perden aslan terbiyecisi gibi kükreyerek "Derhal!" diye sertçe emretti.

Hazal bakışlarını Arda'nın affetmeyen donmuş simasından çektiğinde ise, karşılaştığı şeyle ikinci kere tokat yerine,

karına yumruk yemişçesine geriledi. Bugün tokat manyağın na dönecekti anlaşılan...

Zira ona gevşekçe sırtın adam Samet değilse rüya görüyordu, hatta kâbus... Bir de ışıldayarak parlayan gözlerini üstüne üstüne fütursuzca dikmiş, arsızca su görmüş bedeli gibi bakıyordu.

Genç adam, onun kendinden hoşlandığını bizzat duyarak şahit olmuştu ve onun da bu zaman zarfında sürekli kendini düşündüğünü sanarak heyecanlanırken, duruşundaki hal değişti ve geniş omuzlarını dikleştirerek kendinden emin bir şekle bürünmüştü.

Genç kız ona baktığında gözleri -gözlerinde belirince- utanarak kızarmak şöyle dursun, morarmanın nasıl bir renk olduğunu ilk elden iftiharla takdim etmiş oldu. Zira ona sapıkınca, sanki çıplakmış hissi vererek bakıyordu. Gözlerini oymayı ne kadar istese de yapamıyordu.

Şimdi ise Hazal'ın bu bile umurunda olmuyordu. Onun çekindiği o değil, onun yanında kaskatı duran kara gözlü yağız adamdı. Ah, heybetiyle herkesi korkutan, onun ise içini titretmek için bir kaş kaldırması yeten karizma idamesi adam... Ama şimdi karizmadan çok, Karadayı gibi duruyordu o başka!

Nilay Harun ise ayrı bir meseleydi! Arkasında ürkekte durarak, elini dudaklarının üzerine koymuş "Allah yardım etsin tatlım, bunların şimdi ikisi de yanlış anladı. Herkes kendini farklı yargıladı. Sana müebbet yemek kaldı" diye söyleniyordu fakat bunu onlardan daha çok kendi duyuyordu!

Genç adam, ellerini ceplerine koymuş lakayt bir rahatlıkla onu süzüyordu ve lanet olsun ki az önce tam da ona 'yakışıklı' derken yakalandıklarından olsa gerek, tüm o güzel sözleri kendi üzerine arsızca ganimetliyordu. Aslında o hazinenin hepsini yanında karizmatik şahsiyet tek başına depolarken, umursamazca orali dahi olmuyordu. Ama yanındaki hurdadan bozma, teneke adam Samet, kendini altın madenindeki çil çil altın sanıyordu.

Adama resmen ilanı aşk, arzı endam ederken yakalanmış, ne bekliyordu ki? Yani tam yerinde gelerek bunları saçınaca algılamıştı. Şimdi deprem olsa da altında kalsam diye düşünüyordu.

Bakışları Arda'ya kayınca nefesi boğazında düğümleniyor, boğazına oturan yumrulardan nefes alamıyordu. Lanet olsun, onun yanlış anlamasından korktukça, içindeki artçı oklar artıyor, onu yıkıntıların içine itiriyordu. Ama neden? Neden öyle saçma bir his deryasında yüzneye dünden gönüllü oluyordu? Kaçtığı adamı az önce yanlış anlama farkıyla gözbebeği durumuna sokmuştu, asıl gözbebeği olan adamı waf dışı etmişti. Te Allah'ım ya, kendi kalesine gol almıştı!

Hazal diline bir müddet ceza verip, biher sürebilseydi; emin olun yapardı.

Öte yandan, Arda onun söyledikleriyle olduğu yerde durularken, ne ileri gidebilecek... ne de onun konuşmasını bekleyecek kadar sabırlı olabileceğini düşünüyor, olduğu yerde donup kalıyordu. Benliğine yayılan sözler hiddetle sarsılırken bedeninde, yanlarında sarkık duran elleri istem dışı yumruk olmuş parmak boğumları beyazlayarak, genç kızın söylediklerini düşünüyordu. Onun bu adamdan hoşlanmadığını sanıyordu. Hazal başkaları gibi erkek meraklısı değildi! Yakışıklı meraklısı hiç değildi. Ya da öyle sanmayı istiyor, kendini bir aptal gibi kandırarak buna inandırıyordu. Her neyse neydi ki bu konu! Umurunda dahi değildi! İstedikleriyle birlikte olabildi. Bunda bir sorun yoktu. Sonuç itibarıyla, o sadece çalışanı, güvendiği arkadaşınıydı. Sadece arkadaş... Hepsini buydu! O istediğini sevebilirdi, ona ne?

Bu düşünceleri canını sıkarak çenesinin kasınmasını sağlamıştı. Kocaman bedenindeki kalbinde, bir burulma olmasından rahatsız oldu. Siktığı dişlerinin arasından; "Beş dakika sonra içeride ol" demiş, arkasını dönmüştü. Uzun seri hareketleriyle, duvara yaklaşmış. Uzun parmakları duvarla buluştuğunda, pürüzlü duvarda sürterek ilerlemeye başlamıştı. Genç kızın şaşkınca irilmiş takılı kalan bakışları, hâlâ giden

patronun arkasında dururken, ansızın önünde biten Samet'in "Aman Tanım!" nidalarıyla son bulmuştu.

Bakışları adama saflık derecesinde şeffafla döndü. Algıları sanki kapanmıştı. Onun kuzgun hâli gözlerinin önünden gitmiyordu. Yanına gidip derhal her şeyi yanlış anladığını anlatmak istiyor, anlayana kadar da yanından ayrılmamak istiyordu.

Öte yandan Samet'in parmaklarını şakaklarına değdirdiğini dahi canı yandıktan sonra anlayabilmiş ve sıçrayarak yerinden huzursuzca kıpırdanmıştı.

"Kaza falan mı yaptın, ne oldu buraya?" diyen endişeli adamın sıcaklığından kurtulmak için bir adım geriledi ve ilgiyle parlayan gözlerine soğuk bir bakışla tebessüm etti. Eli kendi yarasının varlığını hissetmek ister gibi dokunurken ya da yaralayan kişinin anısını yaşatmak ister gibi okşarken dudaklarını önce büktü, ardından nemlendirdi.

"Önemli bir şey değil, sadece ufak bir çizik."

Genç adam onun açtığı mesafeyi -az önce ki duyduklarının verdiği cüretle- aşarken, tekrar önünde bitmişti. Sakin duruşunun altında nükseden heyecanıyla yanında kanı kayanarak sevimsizce bir şaşkınlıkla duruyordu.

"Geçmiş olsun fakat çok kötü görünüyor, doktora gittiniz mi?"

Hazal arkasını dönüp onlara şaşkınca bakan Nilay Hanım'a kaş göz yaparak yardım etmesini beklerken, bir taraftan da hantal bedenini sakince masaya yaklaştırdı. Zira bedeni az önceki çok darbelerine yenik düşmüş ve kendini kısa bir an eylemsizlik kararına yöneltmişti. Nilay Hanım gözlerini kırptırınca ise, onun anladığı fark etmesiyle de içi bir nebze olsun rahatladı.

"Geçti zaten, teşekkürler. Ayrıca doktorluk bir durum yok ben iyiyim." Nilay Hanım genç adama bakarak lafa posta koyup, zarf pulu gibi yapışarak kendini onların arasına keyfiyetle damgaladı.

"Hoş geldiniz Samet Bey, ben sizi yurt dışında sanıyordum(!)"

Genç adam onunla ilgilenmeyerek, bakışlarını yaraya dikmiş yüzünü buruşturarak bakıyor, arada da kendi canı yanmış gibi iç geriyecek. "Evet, oradaydım fakat toparlanacak ufak tefek işler çıktı. Buraya gelmem söylendi. Onları halletmeye geldim fazla kalmayacaktım!" derken bakışlarını genç kıza çevirdi tekrar ve gözlerini üzerine çekinmeden kilitledi. "Senin için" der gibi baktı. "İyi ki de gelmişim, Nilay Hanım... Baksana, yoksa rüyamda dahi duymayacağım şeyleri, tatlı bir dil eşliğinde duymak nasip olmazdı! Gerçi hâlâ rüyada gibiyim desem yeri..." Cidden bakışları hülyalıydı.

Genç kız yutkundu. Ona durduk yere umut vermenin nasıl bir şey olduğunu düşününce, şiddetle sarsıldı benliği. Allah'ım sesindeki şey mutluluk muydu? Genç kız bunun olmasından esefle kaçındı. Onun ilgisini istemiyordu. İşin gerçeği hiçbir şeyini istemiyordu. Kendisi de buna dahil...

Nilay Hanım bakışlarını genç kıza çevirince, Hazal dudaklarını büzerek masanın üstündeki dosyaları alarak döşüne bastı. Beyaz yakasız gömleğinin üstündeki ceketini çekeştirerek düzeltti. Dizlerinin hemen üstünde biten kalem eteğini de yokladı. Arkasını dönerek genç adama buz gibi "uzak dur" bakışı attı.

Adam bunu alımdan yanında bitti.

"Ne duyduğunuzu bilmiyorum ama duyduklarınızın yanlış olma ihtimalini düşünmeniz gerekmez mi? Hani bazen tam konunun farklı bir yerinde dâhil olur insan sohbet ve duydukları aslında duymak istemediklerinin yansımasıdır... Yani tam tersi! Çok daha farklı bir konudur konuşulan aslında, sonuna dâhil olan kişi yanlış anlar... Sizce önce ne duymak istediğinizi değil de, duyacaklarınızın gerçekliğini sorgulamak gerekmez mi?"

Nilay Hanım'ın yanından ayrılırken "Kolay gelsin abla" dedi ve orta yaşlı kadın derince iç gerdi. "Asıl kolaylık sana gelsin ablam!" İşte kanayan yaraya parmak bastırmakla kalmayıp, kanıtarak hatırlatmayı sağladı. Lanet olsun, Arda

Bey'i düşünürken böğürerek inlemek istiyordu. Onun hakkında kötü düşünmesini istemezdi, sonuç olarak yakınıydı. Yardımcısı ve işçisi olarak tabii... Ah Allah'ım neler diyordu? Bu neden umurundaydı ki? İstedliğini düşünmekte özgürdü.

"Hazal, seninle konuşmak istiyorum! Eğer senin için de müsaitse, bu akşam yurt dışına dönmenden önce yemeğe çıkmak isterim?"

Hazal yanaklarının yandığını hissetti. Lanet olsun, işte tam da sandığı gibi yanlış anlamıştı! Olduğu yerde birden durdu ve başını omuzlarının üzerine yıkarak yana çevirdi. Çenesini hafifçe yukarı kaldırıp genç adamın yüz hizasına gelene kadar sakince soludu.

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum. Sizi kırmak..."

Toplantı odasının önünde beliren Timur "Hazal hadiseni seni bekliyoruz" diyerek keskin sesi, araştırmacı bakışlarıyla konuşmasını yarıda kesti ve açtığı kapıda kayboldu. Samet genç kızı bakıp centilmence kapıyı açarken, Hazal'ın bakışları duvardaki saate kaydı. Henüz daha beş dakika vardı. Yanında konuşan adama bakmadan içeri geçerken, o sanki havadan sudan bahseder gibi "Bu konuyu iş çıkışında konuşuruz. Ben seni akşam çıkışta buradan alırım..."

Arda kapının önünde duyduğu şeyle gerilirken, masanın üstündeki eli kasıdı ve üstündeki su bardağını kapıya doğru savurmamak için kendini kontrol altında tutmaya çalıştı. Sirtını aniden geriye yaslanmasıyla, koltağında hafif bir gıcır çıktı. Elini masaya koyarak amaçsızca, hızla parmaklarını tıkratmaya başladı. Timur bakışlarını o ele çevirirken, yüzünde gevrek bir hal belirdi. Kafasını salladı. Ardından bakışları Samet'le buluşunca sertleşti ve genç adam da bu bakışları dikkate alarak kendini toparladı.

Hazal içerideki diğer çalışanlara selam vererek yerine otururken yanındaki adama saygısızlığından dolayı yargılayan bir bakış attı ve usulca devam etti: "Samet Bey, sizinle ciddiyetle konuşmamız gerekiyor fakat bu konu sandığınız

gibi neticelenmeyecek bir konuşma olarak hafızanızda yer bulacak, bunu kesin bir dille şimdiden bildirmek isterim" diye kısık bir sesle, Timur'un düz bakışları eşliğinde söylerek yanına oturdu.

Timur, Hazal'ın söylediklerini her ne kadar kısık olsa da duymuş ve ifadesiz yüzünü çevirdiği dosyadan kaldırmadan kulak kabartmaya devam etmişti. Hazal, Arda'ya kaçamak bir bakış atmış, önüne koyduğu dosyaları kaygıyla masaya yayıyordu.

Samet de karşısına geçmiş yerini almıştı. Şansa bak! Adamdan kurtulduk derken, dibinde bitmiş, en olmadık mekânda kendini kaybetmiş şaheser gibi ortada kalmıştı.

Toplantı boyunca Arda, katı bir tonda ona birkaç şeyi not almasını söylemiş, yüzüne kasacık dahi dönmemişti. Ona baktığı an ise, unuttuğu dosyayı arşivden getirmesini buyurmuştu. Hazal suratını asmamak, durduk yere somurtmamak için kendini zor tutmuştu. Şimdi işte gerçekten ilk tanıdığı, o katı, kendinden ödün vermez patron havasına bürünmüştü. Ona karşı olan tutumu çok kabaydı. Bunu sadece o değil, diğer çalışanlar da fark etmişti. Hatta onun kafasının bozuk olduğunu varsayarak bunu göz ardı etmişlerdi. Samet'le konuşurken ise sesi daha da kaba ve ödüň vermez çıkıyor, konuları dinleme zahmetine dahi girmeden kestirip atıyordu.

Hazal onun normalde davrandığından daha da farklı otoriter, sert, katı bir üslup kullandığını fark ettikçe kederle iç gerdi. Diğerlerine karşı da bu böyleydi. Ve buna ek olarak da hareketleri sanki daha hırçındı. Ya bir şeye sinirlenmiş, ya da geç kalanlar için ona öfkelenmiş, tepki gösteriyordu. İyide... Bu onun suçu değildi ki!

Sonunda toplantı bittiğinde herkes izin isteyerek ayrılarken, bu işin sorunsuz bittiğine eşlik eden derin bir nefes alıyordu.

Arda koltağına yaslanıp suyunu yudumlarken, sakinleşmiş gibi duruyordu. Ya da daha ziyade geçimsiz tavrını bastırarak öyle gözüküyordu.

Samet, genç kıza aldırmaşızın hoş görülmez bir yakınlıkta bulunarak yaklaşıp, nereden bulduğunu bilemediği bir cüretle elini koltuğunun başına dayamıştı. Hazal ona sinirle baksa da aldırmaşmış. O, eli oradan alıp, bileğini çevirerek it-tirmemek için dişlerini sıkı. Bir de onun kokusu yaklaşmaya başlarken, nefesi öfkeden kesildi. Adam hafifçe aşağı eğilip başını kulağına yaklaştırarak "Akşam seni altıda alırım" diye küstahça buyurdu.

Bu ne hadsizlik!

Hazal başını yana çevirmedi, zira çevirirse onunla burun buruna geleceğini bildiğinden, buna itinayla dikkat etti. Sabit bir oturuşla duraladı. "Tabii, iş çıkışında konuşuruz... benim de sizinle konuşacaklarım vardı. Bu mesele fazla uzadı. Bir an önce bitmeli" derken içindeki ince imayı sadece Timur fark etmişti ve omuzlarını germişti.

Bununla birlikte başını yana çevirdi ve Samet'e sert bir bakış attı. Genç adam alunganca boğazını temizleyerek doğrulurken, rahat bir tavırla, "O zaman akşam buluşmak üzere" dedi ve patronlarına dönerek "İyi günler, efendim. Dosyalar yarın hazır olarak elinizde olacak, merak etmeyin" diye teminat vererek bilgilendirdi. Genç kıza anımsızca göz kırıp toplantı salonundan ayrıldı.

Timur, koltuğunun arkasına sırtını yaslayarak tekerleklili koltuğu genç kıza çevirdi. Samet'in yaptığı küstahlığı yok saydı. Aslında sadece işine geldiği gibi davranıp, olayın seyrini izlemeyi yeğledi! Genç kızin bu adamdan hoşlanmadığı zaten yüzündeki ifadeden okunurken, o salak bunu hâlâ inatla görmüyordu. Hazal başını genç adama çevirdi. Kaşları hâlâ çatılıydı.

"Senin şakağına ne oldu öyle? Toplantı boyunca kendimi zor tuttum soramadım" derken genç kız, kaşıyla-gözleriyle dansöz gibi kıvrılarak onu uyandırıyor 'sus' diyordu. Fakat Timur bunun sebebini anlamadığında susmak şöyle dursun, sesi daha da keskin çıkıyordu. Hazal artık hastanelerdeki hemşire resmi gibi, işaret parmağını dudığına koymadığı kalmıştı.

Lâkin çok geçmeden onu da sonunda yapmıştı fakat geç kalmıştı. Diğer elini şakağına dokundurup geçiştirmeyi seçti.

"Bir şey değil efendim, sadece bir çizik!"

Tatmin olmayan Timur sertçe bakarak yerinde doğruldu. "Saçma!"

Lanet olasıca bir çizik için baya büyük bir morlukla süslemiş tenini. Sen doktora gittin mi, çok kötü ezilmiş, bir krem falan verilerdi. Hem bu kadar es geçme, kötüyse ben..." diyordu ki, o ana kadar sessiz kalan Arda koltuğunu ikiliye aniden çevirdi. Haşın sesiyle kızgınca bağırды. "Bana bir şey olmadığını söylemişsin, Hazal. Hemen revire ineceksin, yara-na baktıracaksın" diye kesin bir tonda buyururken, oturduğu yerden, masadan destek alarak kalkıyordu. Zaten neden sinirlendiğini bilmiyordu. Onun canının kendi yüzünden yandığı bilmek, içinin yatıştıramaz öfkeyle dolmasına yetiyor, bunu da kabullenmiyordu.

Hazal koltuğunu geri itti. Yerinden doğruldu. "Yok bir şeyim, efendim." Apansız Arda dibinde bitmişti. Sanki görecekmış gibi ona bakarak, elini ona uzatıp önünde gezdirdi. Dokunamayınca da kızgınca "Gel buraya!" diye kabaca emretti.

Bu adam kızırken de, buyurganken de neden bu kadar karizmatik olmak zorundaydı? Heh, Hazal düşündüğün zevceliğe bak!

Hazal emre uysalca riayet ederken "Efendim, gerçekten önemli değil. Timur Bey abartıyor. Sadece tenim beyaz olduğu için yara dikkat çekiyor!" diye kendini ifade etmek istese de, Arda parmaklarını onun başına değdirdi. Ardından saçlarından yüzüne kaydı. Parmaklar yaranın üstünde gezinirken, Hazal yüzünü buruşturdu ve canı yanınca dudaklarının arasından ufak bir inleme kaçtı. Arda bunu duyunca az öncekinin aksine yumuşacık bir sesle mırıldandı.

"Canın acıyor mu?"

Hazal'ın dikkati, onun yumuşacık sesini duyduğu her an, buzdan kuleler gibi tek bir darbeye dağılıyordu. Ama öyleydi! O uzun parmaklar ne zaman tenine değse, kendini

sahipsiz bir limandaki, başboş sandal gibi çalkalanırken buluyordu.

"Biraz..." derken dürüstçe yanaklarının yandığını hissediyordu zira Timur yerinden kalkmış, tam Arda'nın arkasında aynı onun gibi iri bedenini sabitleyerek "Hemen şakağının köşesinde yumurta büyüklüğünde bir şişlik ve morluk var" diye onu yönlendiriyordu.

"Timur Bey!" diye genç adamın gözlerine bakarak, kızgınca söylenince Hazal, bu yaptığının yanlışlığından utanarak dudaklarını dişlerinin arasına alıp, kendini toparlamaya çalıştı. Ve bir adım geriledi. "Yani o kadar da büyük değil, abartıyorsunuz demek istedim."

Hâli hazırda parlayan mavişlerini süzdürdü. Önceden utanarak kazaran yanakları, şimdi onların üstünde uyguladığı baskıyla, sinirden kızarıyordu.

"Ben arkadaşımıza yalan söylemem. Bence oraya bir baktırmak lazım..."

Timur daha bunu derken, genç kız koluna dolanan kışak gibi ellerle kاپیya doğru çekştiriliyordu. Hazal neye uğradığını anladığında, Arda nazikçe onu kاپیya yönlendirdi. Timur elini cebine koymuş, onların ardından bakarak genişçe sırıyordu. Bakışlarındaki haylaz pırıltılara bakan genç kız "Bilinçli olarak kışkırtınız değil mi? Çok kötüsünüz Timur Bey!" diye dudaklarını bukerken "Öyleyim, huyum kuruşun!" diyen küstah adam arkasını dönerek koltuğuna oturdu.

Hazal bakışlarını patronuna çevirdi. "Efendim, nereye gidiyoruz söyler misiniz?"

Arda uzanıp kاپیyı açmış ve iri bedenini gözlerine sokarak, onu dışarı ışıltıya sürüklemişti. "Sen küçük hanım, konuşma. Daha önce gidebilirdin. Bana sorun olmadığını söyleyerek beni kandırdın!" Üstünde kurduğu baskılı tınıyı yaydı. "Şimdi beni yönlendir de birlikte gidelim. Revire iniyoruz hemen" dedi sesindeki tını ödün vermez nitelikteydi.

Hazal ansızın duralayarak "Efendim bu uygun olmaz; siz

ofise gidin, ben kendim de giderim" derken genç adam birden durdu ve önünde sertçe bakan ifadesi belirdi. "Sen doktordan falan korkmuyorsun, değil mi? Sana ne zaman doktor desem kaçıyorsun. Hazal, çocukluk yapıyorsun." Şimdi Arda'daki, az önceki kuzgun hal kalkmıştı. Aksine bir de kasılmış dudaklarının kenarları yumuşamış hafifçe kıpırdanıyordu.

Hazal derhal lafa atıldı. "Hayır, ne münasebet! Ben sadece sizinle oraya gitmemiz uygun değil, onu söylüyorum." Arda kaliteli lacivert kumaşın sardığı geniş omuzlarını sarstı. "Sana asansöre gelmiş olmalıyız, 2 adım kaldı düğmeye bas."

İşte o vakit, Hazal ilk defa onun adını saydığını fark etmişti.

Asansörün düğmesine basarken, şaşkın bakışlarını onun yüzünde dalgınca gezdirdi.

"Bana neden öyle baktığını sorabilir miyim?" diye sorarken Arda eğlenir gibiydi. Gizemli gülümsemesi keskin dudaklarına geri dönmüştü.

Hazal kaşlarını çatarak yeniden önüne dönüp, utanarak gözlerini hemencecik yere sabitledi. "Ba-bakmıyorum..."

Genç adam sağ bacağını hafifçe sarstı. "Yalan söyleme, kekeleyorsun... Bakıyordun... Ve yalan söylemeni sana yasakladığımı hatırlıyorum."

Hazal bu ciddi azarın ardından, kabullenircesine iç verdi. "Tamam. Bakıyordum." Arda ona yüzünü çevirince, dürüstçe mırıldandı. "Hep sizin nasıl olur da her şeyin yerini ezberle bir çırpıda bildiğinizi merak ediyordum. Ve az önce sizin adınızı saydığınızı öğrendim. Bunu hep yapar mısınız?"

Bunu masumca bir merakla sorduğunda, derhal dilini ısırıldı. Lanet olsun, ona bunu nasıl sorardı? Onun bozulacağını, yüzünün düşeceğini sanmıştı ama yanıldı. Aksine bayağı bir rahat duruyordu. Asansörün kapısı açılınca tuttuğu nefesini dışarı usulca savurdu. Arda kapının açıldığını bildiren ding sesinin duyulma, içeri girdi. Genç kız da yanına gelince düğmeye bastı.

"Güçlü bir hafızam var, babamdan miras kalmış. Bu saye-

de her şeyin yerini çabucak aklımın bir köşesine yazıyorum" diye yanıtladı.

Bu, istediğinden de açıklayıcı olmuştı. Asansörün içinde sessizlik büyürken, Hazal'ın bakışları duvardaki aynaya kaydı. Arda'nın yandan profili gözüküyordu. Geniş omuzlarını saran kaliteli lacivert ceket, kalın kollarını sararak kaslarının sertliğini daha da gözler önüne seriyordu. Dar kalçalarını saran takımın pantolonu, kaslı bacaklarının uzunluğunu ve ihtişamını sergiliyordu. Tenine tezat oluşturan kar beyazı gömleği ise, onun yakışıklı yüzünün daha bir ön plana çıkmasını sağlıyordu. Hazal onun erkeksi dudaklarını, kısa saçlarını, bir cerrahın elinden çıkmış gibi duran kemerli düz burnunu incelemeye öyle kaptırmıştı ki kendini; genç adam ariden ona yüzünü çevirince, yakalarının şaşkınlığıyla selice nefesini içine çekti. Arda'nın dudaklarının kıyısı hafife yukarı kıvrıldı ve ilk defa genç kıza içten bir duruşla tebessüm etti.

O vakit Hazal'ın kalbindeki kuş çırpınmaya başladı. Lanet olsun, bu adamın dudaklarındaki tebessüm ona sahte vaatlerde bulunuyordu ve o, hepsine dünden inanmaya razıydı! Kahretsin ki bu adam ne kadar güzel tebessüm ediyordu! Ufacık bir dudak kıvrımı aklını başından almaya yetiyorsa, acaba gülse bayılır mıydı?

"Şimdi neden bakıyorsun?" diyerek muzipçe sordu.

Hazal'ın dolgun dudakları aralandı ve bakışlarını yüzünden çevirip, aniden önüne döndü. Anlamamış gibi kaşlarını çatı. Dili lâl olmuş konuşmıyor, sesi kendinden bağımsız protestoya koyuluyor, çıkmıyordu. Bir şey diyemedi. Arda bu sefer gerçek anlamda sırtı ama Hazal ona bakmadığı için bunu göremedi. O güzel anı kaçırdı. Fakat onun yanında bu şekilde durmak nefesinin hızlanmasını, bedenini ateş basarak terleşmesini sağlıyordu. Terleyen elleriyle ceketini kavrayıp, avuç içlerini eteğine sildi ve kapı açıldı.

Asansörden inip revirin olduğu bölüme ilerlerken, genç kız iki kere çıkış kapısına göz atmış ve kaçma planlarından

vazgeçmişti. Ailesinin onu bayıltmadan götüremediği yere, bu adam kendi ayaklarıyla tıptı tıptı destursuz götürüyordu. Babasının -annesinin ve hatta inatçı ağabeyinin yapamadığını bu Karizmatik Despot adam, bir kaş çatışla referanduma sokulan yasa gibi ciddileştirmeyi başarıyordu.

Sonunda yol bitti. Revirin kapısından- araf kapısı gibi algılandığı kesindi- içeri girip de doktoru görünce ayakları kucına vurarak kaçmak hiç bu kadar çok cazip gelmemişti. Her şeyi yok sayarak yok olmayı, bu kadar fazla istememişti. Ah, yapabilir miydi?

Arda açık kapıdan içeri girdiğinde, koltuğuna yayılıp dalgınca masanın üstündeki gazetesini okuyan yaşlı doktor, onları fark etti ve ayağa kalktı. Fazla büyük olmayan ama ferah bir yapıya sahip olan, güneşin ışınlarının içeriye doldurduğu muayene odası genç kızın üzerine geliyor, kabre girmiş gibi nefes alamıyordu.

Doktor, masasının etrafını sakince dolanıp yanlarına gelirken, ellerini kaldırıp "Yaklaşma" diye çığlık atmak istiyor, fakat yapamıyordu.

Doktor ise dikkatli gözlerini ondan ziyade yanındaki 'Zorbaya' -bundan sonra gözünde böyle kalacaktı emin olsun- bakarak yaklaşıp, yaşının ilerlemesiyle oluşan kalın sesiyle ılıcıkça sordu: "Nereye dikiş atılacak Arda Bey?"

"Ağzma," demeyi ne kadar çok isterdi. Fakat doktor, genç adamı inceleyerek "Yaranız ufak herhâlde!" diye devam etti. Ancak kendi yerine ona sorulduğunu kavradı. Zira onun bu- rayla geliş sebepleri hep bu nedenle oluyordu. Arda sağ-sola bir yerlerini çarparak yaralanıyor, sonra da tek başına buraya gelerek onun ellerine kendini bırakıyordu.

Hazal ise içerideki bakışlarını doktora çevirip, "Bana yaklaşırsan seni babama söylerim" bakışları eşliğinde dehşete düşerek kekelemeye başladı. "Di-di-di?" dediye de gerisini getiremedi.

Allah'ın neden bayınlıyordu. Oysa normalde doktor gö-

rünce hep bayılırdı. Silkinerek zihnini temizledi. O anda hiç kimseyi umursamadan yutkunarak arkasını döndü, kapıya doğru atıldı. Fakat ilerleyemedi. Çünkü kolunu sıkıca tutan iri elle, olduğu yerde muhlalıp kalmıştı.

Arda nasıl hissettiğini bilmiyordu ama onun korkup kaçacağını biliyordu. Genç kıızı hiç de yumuşak olmayan bir şekilde yanına çekerken, doktora dönerek, "Ona siz karar vereceksiniz Hikmet Bey?" dediğinde ince alayla, Hazal ürkek çıkan sesiyle lafa yayılarak "H-Hayır, ben karar vereceğim ve verdim!" dedi oyunbozan tavırdı.

Doktor ve Arda ansızın ona döndü. Ona ilgiyle bakarken ise o, narin omuzlarını dikleştirerek çenesini cüretle kaldırdı. "Ben atılmasını istemiyorum ve hemen gidiyorum. Hatta hiçbir işlem yapılmasını istemiyorum. Yara benim yaram ve biz onunla çok mutluyuz."

Arda onu kendine çekip bedenine yasladı. "Çocukluğu kes!" diye kızgınca fısıldadı. Hazal onun sert bedeninin ısını- nı kendi yumuşacık teninde hissedince biraz duraladı. 'Ah, sen yeter ki iste, ben olgunluğun kitabını yazarım' demeyi ne kadar istese de, "Bana ne!" demeyi ihmal etmedi. Afallaması normal miydi bilmiyordu ama onun sıcaklığı, nefesinin hay- lazca hızlanmasını sağlıyordu.

Öte yandan Arda, doktora durumu anlatırken yaşlı doktor, patronunu dikkatle dinliyordu. Hazal ise kesimhaneye gelmiş kurban gibi melûl melûl bakışlarını içeride gezdirip, ufak revirin içinin steril bir yer olup olmadığını anlamak için her köşeyi dip bucak arşınıyordu. Sonuçta insan, kesileceği mezrayı önceden görmek isterdi, değil mi? Zira şu anda buranın oradan farkı yoktu. Ah, annesi görse gözlerine inanamayarak ağlama krizlerine girerdi.

Hazal ve doktor aynı kare içinde duruyorlardı!

Bu dünyayla, aynı birbirine dostça sarılması kadar imkân- sız oluyordu ve bunu yaparken sadece koyun psikolojisine uyup Arda'yı takip etmesi yeterli gelmişti. O uçurumdan hiç tereddütsüz güle oynaya atılmıştı. Yanında unuttuğu Arda

-yani biricik Robotikse'sini nasıl unutturdu ki o ayrı- koluna dokunarak dikkatini kendine çevirdi. Zaten unutmamıştı te- nini sıcaklığını zira hâlâ üstünde duruyordu.

"Hazal sana diyorum!"

Genç kız bakışlarını ona çevirdi ve dalgınca sadece "Hı!" dedi.

"Sedyeye geç de doktor yarana bir baksun." Onun uysalca dediğiyle ise irkildi. Sanki "Canını orada teslim et" demiş gibi kaskatı kesilmişti. Arda bunu anlayınca "Sadece bakacak!" diye yatıştırmayı umduğu sesiyle anlayışla mırıldandı.

Hazal denileni hiç istemese de yaptı. Usulca sedyeye oturdu fakat bakışları hâlâ etrafta tedirgince geziniyordu. "Korkmayın sizi öldürmem, ben hayat kurtarmaya meyilli- yim, bunun için Hipokrat yemini ettim" diyerek şakalaşan yaşlı adam onun "Doktor Fobisi" olduğunu anlamış, tedirgin- liğini en aza indirmeye çalışıyordu.

Doktora; "Hannibal Direction da, Hipokrat yemini etmiş- ti" diyemedi!

Doktor kontrolünü bitirdikten sonra genç kıza bakarak "Bugün başınız biraz ağrıyabilir. Size bir ağrı kesici yazaca- ğım ama bunu en az yirmi dört saat sonra alacaksınız. Yarada sorun yok. Ufak bir yüzölme, bir sorun yaratacağını sanmıyo- rum. Fakat şişlik her zaman önemlidir yine de dikkatli olun. En azından on saat uyumamaya çalışın. Kusma- bulantı gibi şikâyetleriniz olursa hemen en yakın hastaneye gidin."

Doktor elindeki eldivenleri çıkarırken, Hazal sedyeden atlayarak indi. Yüzünde rahatlamış bir telaşe hüküm sürü- yordu. Ne kadar işi bitse de doktor çekintisi ağır basıyor, baş- ka bir şey demesinden korkuyordu. "Sağ olun, doktor bey" dedi ve Arda'ya dönüp "Hadi, efendim. Bakın bir şeyim yok, gidelim..." diye yanına yaklaşıp kapıya döndü. Hazal derin- ce bir nefes alarak kapıya yaklaşıyordu ki, korktuğu şey ba- şında kınılan yumurta gibi, onu sarsarak kendine getirmişti. Bunu hissetmişti!

"Hazel Hanım tetanosu iğnesi yapacağım, nereye gidiyorsunuz? Sonuçta demir kesiği şakaya gelmez. Paslı olabilir."

Hay senin tetanosuna! Bu ismi duyunca bile genç kız nefesini yutmuş, bacaklarındaki derman kesilmişti, bedeni ayaz görmüş yaprak gibi titremeye başlamıştı. Buna gerek yoktu. Değil Arda, Brad Pitt gelse onu ikna edemezdi. Arkasını dönüp derhal atılarak "İ-iğne mi? Be-ben iğne falan istemiyorum" diye korkuyla inledi.

Arda kaşlarını kaldırarak, yönünü sesin geldiği tarafa döndü. Genç kızın endişeli kekemen konuşmasına kaşlarını kaldırarak dinledi. "Korkmuyorsun, değil mi Hazel?" diye duru bir sesle söylediğinde bu, ona daha çok "Ben buradayım, korkma" denen bir ses tonuydu; ama kız bunu anlamadı.

Siz yanımda olun ben uzaya bile çıkarım ama şimdi değil!

Hazel gözlerini doktora dikmiş, yüzündeki renk daha adını duyduğu an çekilmiş, kireç gibi olmuş vaziyette çakma cesaretiyle orijinal yazısının altına geçip "cesurum" işareti doktora yutturmaya umuyordu.

"Ben mi? Hah!" diye yapmacık bir biçimde gülümsemişti. "Yok canım, bir iğneden mi korkacağım?"

Daha bunu dediği an, doktorun çıkardığı enjektörle gözleri kocaman açılıp yerinden oynadı. Gözbebekleri titreşerek bakarken elindeki şeye, "O...O ne o?" demek istese de yapamadı. Aksine saçmalık havuzuna dikey dalış yaparak "Ben geçen yıl, bu yıl hatta geçen ay tetanos oldum doktor amca, valla!" diye çocukça bir saflıkla palavralar sıkıp, pot üstüne pot kırmaya başladı. Arkadaş bir insanın yalanı hep mi kurusıkı olurdu!

Doktor kı kaşlarını kaldırıp genç kıza müsamahakâr bir bakış atarken. "Bu imkânsız!" dedi alaylı bir tonda.

Ama Hazel bunu anlamadı ve kaşlarını doktora tatlı bir hırçınlıkla çatarak, çaçaron bir tavırla cazırca atıldı. "Benden iyi mi bileceksin? Oldum diyorsam olmuşumdur. Ah, bilememişim yanında aşı karmeme geleceğimi. Buna gerek yok, işte bak..." Hayretle çıkıp kaçmak istedi.

"Bu imkânsız çünkü bunu her zaman olamazsınız. Hele geçen yıl, bu sene ve geçen ay, her hafta asla (!) Bu iğne beş yılda bir yapılır, çalışanlara ise bazı durumlarda senede bir..."

"Sen nereden biliyorsun, bana belki her ay yapıyorlar... Olurken yanımda mıydın?" Yalvaran bakışlarını Arda'ya çevirdiğinde, doktor iğneyi hazırlıyordu. "Koltuğa oturun, Hazel Hanım. Diretmeyin rica ederim, yoksa zorla yaparım. Bu iğne olunacak!"

Adama bak! Sanki babasının kızına emir veriyordu, canavar...

"Arda Bey, siz bari bir şey deyin" diye Medine Dilencisi gibi merhamet dilenmekten en ufak bir gıcırma duymadı. Zira aç kalmış gibi acınasıydı ve durumu vahimdi.

Sesinde bir gram bile bir yüksünme söz konusu olmadan "Lütfen" diye ağlamaklı sesiyle inledi.

"Ben karışmam, bu onunla senin aranda... O ne diyorsa, ol" dediğinde ise, bu adam hakkında aklında büyüttüğü tüm iyi niyetleri gaz yağı döküp yakmışçasına ortadan kaldırdı, onu boğmayı hiç bu kadar çok istediğini hatırlamıyordu.

Dudaklarını kaygıyla büzerek dolmaya başlayan gözlerini genç adamın boş bakışlarına çevirdi. Sesi ağlamaklı kıçkıyordu. "Arda Bey lütfen gidelim, ben istemiyorum. Bakın iyiyim ben işte, ne olur!"

"Bu senin sağlığın için Hazel, hem bebek gibi iğneden korkmuyorsun, değil mi? Buna inanmam..."

Korkuyordu işte. İster inansın, ister inanmasın... Hatta korkmak ne kelime... altına kaçırma derecesinde, üşütme derecesinde trırsıyordu. "Belki de korkuyorumdur, ne olur gidelim." Ancak kaygıyla inlese de, Arda ona itiraz eden birkaç çatış attı. Doktor elinde iğneyle yaklaşıncaya, genç kızın ayaklarının altından yer kaydı ve ellerini genç adama doğru koyarak yaralı bir hayvan gibi acıyla inledi. Ufacık elleri genç adamın kolunu sıkarak sarsıyordu. "Lütfen..." Arda kolunu

genç kızın omzuna atarak onu kendine çekti. "Şişşşt acımayacak korkma, sadece bir ısırık."

Vampir misin be adam, ne ısırığı? Acıyacak işte. Nereden biliyordun? Caru yanan o olmayacaktı, tabii demesi kolaydı. Genç kızın ceketi tek omuzundan koluna doğru doktor tarafından indirilirken, Hazal gözlerini sıkıca kapayarak Kelime-i Şahadet getirdi.

"Senin için demesi ne kadar kolay... Ah!" dedi ve elini genç adamın göğsüne atarak, inlerken tenini açıyla avuçladı. Elinin altında adamın sert teni ezilirken, parmaklarının baskısıyla, diğer elini de beline sarmış ve yüzünü göğsüne gömmüştü. Yanağı sert teniyle eziliyordu.

Ah bunu rüyalarında ne çok yapıyordu bu ara...

Doktor işini bitirip, iğneyi derinin içinde çıkarırken ise bacaklarındaki güç çekildi ve adamın üzerine yıkıldı.

Arda onu iyice kendine çekerek "Hazal iyi misin?" diye endişeli sesiyle sorduğunda "Elinin körü!" demeyi o kadar istese de, dudaklarından inlemeye benzer bir hıçkırık koptu. Başını olumsuz anlamda sallayacak kadar bile takati yoktu. Eğer olsaydı, şuanda tek yapmak istediği üzerine uçmak, tırnaklarını yakışıklı yüzüne gömmese de omuzlarına gömmek olurdu.

Kendine gelmeye çalıştıkça, başarısızca inliyordu. Ardından narin omuzlarını sarsarak tıpkı bir çocuk gibi ağlamaya başlayınca, Arda onu daha çok kendine çekerek yatıştırmaya çalıştı. Daha önce iğneden bu kadar çok korkan birini görmemişti. Doktor elindeki iğneyi kapağına yönelip onları rahat bırakırken, Hazal burnunu çekti. Arda derin bir nefes alınca, genç kızın göğsündeki eli yumuşadı ve cansızca yanına salındı. Arda diğer koluyla da onun narin bedenini sardı ve genç kız onun koruyucu kanatlarının, güçlü kollarının arasında hapis kaldı. İlk defa onun varlığını tüm benliğinde hissetti. Ufacık bedeninin tüm kıvrımlarını ve yumuşak tepelerin kendi göğsüne yaptığı iç gıcıklayıcı baskıyı... Allah'ım, bu farklı!

dı ve saçmaydı! Bu müstehcen düşünceleri derhal zihninden atıp, benliğini şeffaflaştırdı.

Tabii ne kadar yapabilirse?

Hazal sığındığı sıcaklıkla bedenine güç pompalarken, karmaşaya yelken açan benliğini daha çok sokularak rahatlatmaya çalışıyordu. Kendi hâlinde sessizce ağlarken, genç adam başını aşağı eğip çenesini nazikçe başına dayadı. Onun hafif baskısıyla, kızın bedeni huşuyla titredi.

Öte yandan Arda, onun saçlarının bu kadar şahane koktuğunu bilemezdi. O muhteşem kokusu içine sinsice sızarken, bedenini tuhaf bir titreşim sardı. Bedenindeki ısı, değişime uğradı. Onun ufacık narin gövdesini kollarının arasında ürkekçe hissettikçe, kolları istem dışı daha da bir sardı o korkmuş ürkek canı. Koruma içgüdüsüyle ona daha fazla sokulup, dünyadaki tüm kötülüklerden muhafaza etmeyi hiç bu kadar istememişti.

Birkaç dakika boyunca Hazal'ın iradesini devralıp, kendine gelmesini sabırla bekletiler. Bu kadar korkabileceğini düşünmüyordu. Ufacık bir iğnenin onu ağlatabileceğini de... Fakat Hazal müthiş bir korkuyla kendini kaybetmişti. Onun narin dokunuşlarının kıskırtıcılığı bedeninde hissettiğinde, içinde tuhaf bir telaş kol gezdi. Şimdi de sakince nefes almaya çalışan bedeni, onu farklı düşüncelerin, karmaşanın kucağına iterken, saçmaca şeylerin varlığına inandırıyordu.

Hazal, bedenini saran kolların korunaklı sıcaklığından çıkmayı hiç istemese de, ağladığı için terlemiş ve bu, sarılmalarda içindeki değişken Hazal'm aklının karışmasını sağlayarak, rahatsız edici bir şekilde gelmişti. Boğazını temizleyip burnunu çekerek "Arda Bey, ben iyiyim!" diye kendini hatırlattı.

Arda kollarını gevşetirken "Emin misin?" diye kadifemsi bir sesle sordu. Hazal geriye doğru bir adım attı. Genç adamın erkeksi misk kokusu hala genzinde, taş gibi sert adalelerle kaplı teninin yatıştıran sıcaklığı bedenindeydi. Yüzüne yapışmış terli saçlarını çekerek "Evet, i- iyiyim, efendim. Yani

iyi olacağım, gi-gidelim mi?" Tabansızca kekeleyemese de, üstündeki ceketi düzeltiyordu. Elinden ancak bu kadar gelmişti, ama dikkatini geçici bir süre için de olsa "ondan" uzaklaştırmaya yaramıştı.

Sanki görecekmış gibi, Arda'nın yüzüne bakamıyordu.

Kendine çekidüzen verdiğinde, başını kaldırdı ve karşı-sundaki muzıkçı adama kısacık kaçamak bir bakış attı. Arda hâlâ olduğu yerde sanki onu görüyormuş gibi, kendinden emin görünüşüyle hükmederek duruyordu. Ve o yüzünde oluşan şey ise Hazal'ın hiç hoşuna gitmiyordu. Zira sert hatları, yumuşacık ve küstah dudaklarının kıyılarında hafifçe bir kıpırdanma söz konusuydu. Onun bu hâlini gördükçe, kendisini rezil bir varlık gibi algılıyor, ufak bir iğneyle yaygara kopardığı için kepaze olduğunu düşünerek suratını asiyordu. Ama elinde değildi. Mahcupluğunu kabullendi. Korkuyordu. O, çocukluğundan beri doktorlardan ve iğneden korkuyordu. Belki çocukluk, belki dirliksiz bir saçmalık... Elinden bir şey gelmiyordu.

Birkaç saat sonra elindeki dosyalarla kapıyı açarak içeri girdi. Ofise geldiklerinden beri kimse bu konuyla ilgili konuşmamış, ya da Arda Bey korktuğu gibi onu alaya dahi almamış. Aslında şimdi sakın kafayla düşününce olanları... Derin bir iç çekişle inlemek istiyordu. O anda yaptıklarının farkında değildi ama şu an gayet farkındaydı. Ve felaket şeklide utanıyordu. İğneyi gördüğünde adamın üzerine atmış, bu da yetmemiş; ona ahtapot gibi sarılarak ağlamıştı.

Arda'ya sarılmıştı!

Hem de sıkıca ve yüzünü onun kaslı göğsüne gömmüştü. Yüzünü kaldırmadı. Sakince içeriye arşınladı. Bakışlarını elindeki dosyaya dikmiş olarak masaya yaklaştı. Timur önündeki bilgisayardan başını kaldırıp geriye yaslanarak genç kıza baktığında, gördüğü şeyle yerinde huzursuzca kıpırdandı. Hazal'ın gözleri kızarmış, yüzüne hafif bir keder oturmuştu. Duruşu ne kadar güçlüyse, güzel yüzü de bir o kadar somurtkandı.

"Hazal sen ağladın mı?" diye sorduğunda genç kız ne diyeceğini bilemedi. 'Adamın derisini, dokusunu, kokusunu keşfettim, Timur Bey te çok güzeldi... Ben ağladım, o bana sarıldı. Aşağıda arkadaşının kollarında salıyal şümüklü böğürdüm!' diyemeyeceğine göre geçiştirecekti. Fakat tam düşündüğü çarpıtılmaları konuşacaktı ki; "Timur bana diğer dosyayı uzatır mısın?" diye sakince araya giren Arda, dikkatleri dağıtıp kendi varlığını hissettirerek genç kıza kollamıştı. Timur arkadaşına baktığında, yüzünde gördüğü şeyle, açık niyetini kavrayınca sehpaya uzanarak dosyayı aldı ve uzattı.

Hazal patronuna bakarak çekingen bir tonda "Arda Bey benim isim bitti, çıkabilir miyim?" diye usulca sordu. Arda olumlu anlamda dalgınca başını salladı. Onun masaya bıraktığı dosyalara uzandı. Hazal tebessüm ederek kapıya yaklaşıp "İyi akşamlar, efendim" dedi ve Timur'un hain sorusuyla eli kapının kolunda duraladı.

"Eve gitmiyorsun sanıyorum?"

Hazal hafif çekinik bir bakışla arkasını döndü. Timur ona değil de elindeki bilgisayara sinsice kısılmış gözleriyle hince bakıyordu.

"Evet, efendim... Bir işim var, müsaadenizle..." Timur başını salladı, Hazal kapıyı açtı fakat yerinden kıpırdanmadı. Çünkü...?

"Ben sana gitmeni söylemedim... Gidemezsin!"

Kabalığı kılıç gibi kuşanmış hiddetli sesle buyurduğunda, olduğu yerde kalakalmıştı.

Aşk bir kum saati gibidir. Yüreğin dolarırken, beynin boşalır.
Jules Renard

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Gidemezsin!" dediğinde eli kapının kolunda dona kalmış biçimde, histerik bir ruh yorgunluğuyla dururken, derince iç gererek arkasını döndü ve sakince soluyarak belirtti: "Ben tüm işimi bitirdim efendim ve mesai saati çoktan bitti. Ayrıca özel bir işim olduğunu size daha önce bildirdim. Şimdi izniniz olursa, ben çıkmak istiyorum."

Arda kayıtsız yüzünü kaldırma gereği dahi duymadan, sert yüz hatları birden belirginleşmiş olarak, elindeki dosyayı kenara koydu sertçe. "Ben sana işinin bittiğini söylediğimi habırlamıyorum." Sesi, her zamankinin üstünde, despot ve kontrol manyağı kuvamundaydı. Hazal kapıdan elini çekip sakın adımlarla masaya yaklaştı. Bu adam neden kızmıştı ki şimdi giderayak? Anlayamadı onun kuzgunluğunun sebebini. Zaten tüm gün tuhafça davranışlarıyla aklını karıştırmıştı. Ya kuzuyordu ya da -ah Allah'ım!- ya da revirdeki gibi sıkıca sararak yanında oluyordu. Dengesiz bir halsizliğin ortasında debelenip duruyordu. Başını yana eğip gözlerini genç adamın yüzüne dikti.

"Fakat sizin bana söylediğiniz tüm işi hallettim efendim, şu anda acil olan herhangi bir iş olduğunu sanmıyorum." İtirazlarıyla Timur başını bilgisayarından kaldırıp, geriye yaslandı. Elini çenesinde bocalayarak gezerken, tartışma çingileri

saçan çifte merakla baktı ve her ikisinin de tepkisini tartmaya başladı. Tabii her yönden arkadaşırunkisi ağır mı basıyordu ne, anlamadı!

Arda sakince devam etti: "Ve ben de sana bitti dediğimi hatırlamıyorum, başka işler var yapılacak, gidemezsin" ardından derhal ekledi: "Hemen yapılacak."

Ote yandan durduk yere iş üretince Arda, Hazal kızınca ellerini kalçalarının üzerine koyarak gözlerini kapattı. Ah, bu adam onun sabrının sınırında dolaşmaya ne kadar meraklıydı. Bir-iki saniye bekleyip derince soludu ve koyulmaya başlayan mavişlerini devirerek kaşlarını üzerine kızınca yıktı.

"Ama efendim, siz kafanızı..."

"Hazal!" dedi adam geriye yaslanıp bıkınca, elindeki kalemi masaya sertçe atarak devam etti: "Benimle münakaşa etmeye kalkmıyorsun değil mi? Kim olduğumu çabuk unut-tun!"

İşte bu hükmedici sesi sert bir biçimde odada çınlamıştı ve onların arasında yeşeren ne varsa üstünde gezen fil misali, kocaman ayaklarıyla basarak o umutları yerle yeksan etmişti. Genç kız kırgınca söylediklerini dinlerken, onun imasını düşünmemek elde değildi: 'Bu yerini bil ve ne emir veriyorsam uy!' şeklindeki katı sesin, ödün veren yanı yoktu. Kasıntı Hödük!

"Hadi, ne duruyorsun işine!" diyen buyurganlığı ise açık ve netti.

"Ama efendim?" dese de sertleşmekten çekinmeyen adam bu sefer daha kuzgun bir tonda, "Hazal, işinin başına dön" diye 'Kendine gel,' anlamına gelen bir tonda söylemişti bu sefer. Yerini ve haddini pek güzel bildirmişti.

Artık aklı başında, iğnelemeyle değil, beşik çiviyle çakılmak suretiyle oturtulmuştu. Bu durumu gerçekten kabul-lenmeye niyetli bir hâlde kırgınca bunu hazmetmeye çabalı-yordu. Kalçalarının üstündeki elini çekerek şaşkınca, onun yüzünde beliren sert ifadeye ve bu anı çıkışına anlam vereme-

yen benliğine kızarak, buhranın içine çekilirken ruhu, topuk-larının üstünde kırgınca suratını asarak ardını döndü. "Peki, efendim" diyerek küs bir sesle kapıya yanaştı.

"Personel bilançolarını alıp buraya gel, burada yanımda çalışacaksın, odanda değil!" Kapıdan çıkmadan kıza son em-rini de vermişti. Hazal 'Halt etmişsin sen, senin yanında bir dakika daha durmak istemiyorum' demeyi ne kadar istese de, yapamadı. İtaatkar bir biçimde, usulca kapıyı kapatıp çıktı.

Timur genç adama tuhafca bakıyordu. Arda'nın ise yüzü kasılmış, öfkesinden tek kaşı seğiriyordu. "O salağı ne bok ye-meye çağırдын buraya?" diye çıkışığında ise bu asabiyetinin sebebini menfi derecede şeffafla anlamış oldu. Bu adam her geçen gün kendini belirsiz bir farkındalıkla açığa vuruyordu.

"İş için tabii ki, başka ne olduğunu düşünüyorsun? Apar topar adamı yollattın, şimdi de soruyor musun? İşleri toparlayamayan yardımcılar hepten bok etti! Onun gelmesi şarttı. Yoksa ne diye getirteyim!" diye kendini açıklarken sakın olmaya çalışarak cevap verdi.

Arda biraz daha sakinleşmiş bir ifadeyle özdenetimini ele almıştı. "Neyse ne! Şimdi şu dosyanın içeriğine bir de sen bak." Elindeki dosyayı ona uzatıp, konuyu kapattığını belirtti.

Konuşmadı. Zira öfkeli olduğu zamanlarda kalp kırmak-ta üzerine olmadığını en iyi Timur biliyordu. Hâsılı Arda'nın şu anki öfkesini üzerine almaya da hiç niyeti yoktu doğusu.

Hazal yanından bir şeyler almak için masasına yaklaştı ve Arda onun içeri döndüğünü anlayınca "Senin bugün eve geç gitmen sorun olur mu?" diye sakıncasız bir kaideyle sakince sordu.

Hazal derhal yönünü Arda'ya çevirdi. "Hayır tabii ki, efendim. Bunu da nereden çıkardınız?" Gücenmiş buz gibi bir sestti. Zira az önce ona bağırıştı ve hâlâ bunu netçe hatırlıyor, yerini bildirmesine bir daha müsaade etmemeye çalışı-yordu. Gururunu kırdırmayacaktı.

Arda umursamazca omzunun tekini sarstı. "İyi, bugün

geç gideceksin sorun çıkırsın istemem, babanı biliyoruz... Sana ne kadar düşkün olduğumu ilk elden öğrendik."

Aslında Hazal bugün geç saate kadar çalışacağını babasına söylemiş, o da iş çıkışında almayı önermişti. Babası hiç değişmeyecekti ve bu isteğini güç bela geri çevirmişti. Bu adam bilip de mi soruyordu bu soruyu şimdi? Belki de dediği gibi babasından çekinme de sadece onun zor durumda kalmasını istemiyordu.

Hazal derince bir nefes alıp sıkıncıca dışarı salarken, narın omuzlarını hissiyatla sarstı. "Eğer istediğiniz başka bir şey yoksa ben işime döneyim efendim?" diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı "Yok, kendini zorlama sadece not alman yeterli" diye eklediğinde adam, genç kız arkasını döndü ve yerine yöneldi.

Hazal anlayamadı. Az önce bağırıp-çağırıp başını patlatmış kadar öfkeyle ağrıyordu, şimdi yarısını hatırlatıp onu düşünüyormuş gibi şefkatli davranıyordu. Dengesiz mi oluyordu ne bu adam!

Timur bakışlarını arkadaşına çevirip "Tebrik ederim az daha unuttuyordum!" dediğinde genç adam anlayamayarak "Neyi?" diye sordu, zira kafası şu anda başkasıyla dolu olduğundan farklı bir konuya yer bırakmıyordu. Timur acırlıkla devam etti: Bu adam hiç akıllanmayacaktı Arda'yı bilmesine rağmen. "Yaşlı Selim ustayı nasıl ikna ettin anlayamadım ama iyi iş çıkarmışsın." Alayla sorduğu soruyla, Arda başını kaldırıp Timur'a suratını çevirdi. "Kolay olmadı. Ona bir söz verdim, o da izin verdi..." diyerek ona misilleme yaparak alayla sesini yaydı. Timur bu sefer kuşkuyla kaşlarını çatı. "Umarım saçmalamakta fazla ileri gitmemişsindir, konu bu olunca senin ne yapacağını kestiremiyorum doğrusu."

Arda eline aldığı kalemi masanın üzerine ritmik olarak vururken Hazal ne kadar onların konuşmalarını duymazlıktan gelse de kulak kabartmadan duramıyordu.

"Ona senin torunuyla olan münasebetinden bahsetmiş

olabilirim, hatta bunu bizzat yapmış olabilirim belki. Sonuçta yollarımı senin tıkadığını bana söylerken bunu bilmediğini öğrendim. Bu yaptığının yanına kar kalacağını sana düşündüren neydi?" Arda sinsice sınırtırken, ciddi yüzünü geri kazanması uzun sürmedi.

Timur yerinden öfkeyle doğrulup "Saçmalama Arda, bunu yapmadın değil mi? Bunu senin için yaptım. Bazen kafayı yemiş gibi davranıyorsun, yaşamın için bu şarttı."

"Neden yapmayayım!" dediğinde yine yaşamının umurunda olmadığını vurgular gibi söylenmişti. Bu, Timur'u kızdırmaya yetti. Fakat kendini sakın kılmaya çalıştı. Arda devam etmeyi yeğledi. "Sana bu işi organize edersen, bana destek çıkarsan, ben de senin işini bozmadan uzak dururum demiştin. Hatırladın mı? Tek keyfimi de sabote etmene izin vermem."

"Ne yapıysam senin iyiliğin için, kahrolası örümcek beynin almıyor mu? Bunu gerçekten yapmış olamazsın, şaka değil mi bu?" Başını salladı hırçınlıkla. "Yok, kesin blöf yapıyorsun. Yaşlı bunağı bana sıçratmaya kalkmazsın! Sen beni aslanların önüne atmazsın" derken bunun şaka mı ciddi mi olduğunu anlayamayan Hazal, içine yerleşen meraklı Melahat Ablayı gaza getirerek, biraz daha yaklaşıp onlara kulak kabartmaya devam etti.

Arda geriye yaslanırken eli duraladı. "Belki de yapmışsındır, bilemezsiniz... Hemen hatanı telafi edeceksin, hem de yarın; tamam mı?"

Timur onun tek kaşının hafiften oynadığını görünce yerine gerisin geri rahatça yaslandı. Yakışıklı yüzünde aydınlanma olurken gevrekçe, düzensiz dilini damağına vurarak şakıladı. "Sorun değil ben hallederim. Bir daha bu şakayı yapma kalp krizi geçirecektim..." dedi sertçe kabullenmez bir tonda. "Eğer yapıysan da..." Biraz duraladı. "Yoksa ben de bildiğimi yaparım!" Onun meraka cezbeden bir sesle atıklıkla söylenmişti. Arda tava gelmece de sırf laf olsun diye sordu-

ğu soruya aldığı cevabı bilseydi... Bırak sormayı, genç adamı ofisten boynunu kırarak sepetlerdi.

"Nasil yapacaksın bunu dostum?"

Timur bakışlarını Arda'dan alıp genç kıza çevirdi. Tatlı, baştan çıkarıcı bir sesle, hileye başvurup derinden gelen çapkınca bir soruyla, "Hazal, yarın işin var mı?" diye sorduğunda genç kız sanki onları dinlemiyormuş gibi başını yana çevirip masumca baktı.

"Var efendim. Burada çalışıyorum unuttunuz mu?" dedi ve Arda memnunca tebessüm etti fakat bu çok uzun sürmedi. "Onu biliyorum. Öğlen işin var mı?" derken bakışlarını arkadaşına çevirdi. "Öğle yemeğini birlikte yiyebiliriz, değil mi? Çok güzel bir yer biliyorum. Harikolade!"

"İş için mi efendim? Yoksa bana asılıyor musunuz?" diye hunzura bir lakaytlıkla sorduğunda Hazal, Timur kaşlarını melanetçe çatarak "Tanrı aşkına, bu adamın yanında kalmak sana iyi gelmemiş. Bu kadar açık olmak zorunda musun?" diye yeşil gözleri parlayarak güldü. Genç kız kükürdmesine engel olamadı. Bu adamın kuzması onu eğlendirmemişti, sadece anlatış biçimi çok değişik olunca, kendini tutamamıştı. Arda kaşlarını çatarak gözlerinin üzerine yıktı ve yüzü somurtukça belirginleşirken, elindeki kalemi bir anda Timur'a fırlattı.

"Onu bu işe karışırma hayvan! Şaka bile olsa seni mahvederim demiştim!" Dişlerini sıkarak hiddetle soludu. Timur kalemi havada yakalayıp elinde tutarak "Hayır, Hazal özel bir iş için güzelim, sadece bir yemek, tabii devamını istersen neden olmasın!" derken biraz daha samimi bir tonda genç kıza göz kırparak şaka yaptığını belirtti. Ama bunu göremeyen Arda, yerinden doğrulup ellerini masaya koyarak iri bedenini gözlerinin önüne soktu. Yönetici beden diliyle dururken, "Hazal bana su getir" diye kesif bir sesle emretti.

Ancak Hazal onun sert çıkışını umursamadan diğer patronuna dönerek "Nasil bir özellik içeriyor bu efendim? Bilirsem, ben de ona göre karar verebilirim öğlen vaktini nasıl kullanacağımıza?"

Arda başını yana çevirip, sanki görüyormuş gibi öfkeyle Hazal'a bakarken, çenesini sıkıştırdan dişlerinin yanaklarında yaptığı dalgalanmayı saklayarak ısladı.

"Bana hemen su getir, lanet yemeğe gitmeyi de hemen aklından sil, kahrolası!" diyerek çıkıştığında, karşındaki kızın şaşkınca irilen bakışlarını göremediğinden ve dudaklarının aralanarak kalmasını hissedemeden, derhal devam etti: "Hemen Hazal! Sağır mı oldun?"

Körler, sağırılar birbirini ağırlar!

Hazal yerinden hırçınca gözlerini süzerek ayrılıp, kapıyı da kapatarak çıktı. Arda yüzünü arkadaşına dönerek "Senin bu yaptığına bel altına vurmak denir!" Timur da ona sertçe bakarak gözlerini kıstı. "Senin yaptığın da üstten vurmuyordu. Hani farksız değildi eylemin. Eğer yarın hatırı düzeltmezsen, Hazal'ı yemeğe çıkarırım. O bunağı bana suçratma, Tanrı aşkına torununu tanımıyorum bile..." Arda yerine yaslanıp gelgeç bir sesle sakince, "Biliyorum, ben tanıştım..." diye sinsice bakıp genç adamı her zamanki oyunbaz hileleriyle çekerek mırıldandı.

"Ne zaman?" diye hayretle atıldı Timur!

"Sana ne!" diye alayla cevapladı.

Timur gevşekçe gözlerini kıstı. "Öyle mi? Biliyorsun ki Hazal henüz toy bir genç kız ve çok güzel olmasa da esprili, kafa dengi bir yapısı var. Onunla konuşmaktan dahi zevk alıyor insan. Ve çok zeki, müşfik, hatta tam evlenilecek kadar meziyete sahip olmasına karşın... 'hâlâ masum!' ... Bunu görmemek için, burada tırnak içerisinde söylüyorum, sözüm meclisten dışarı, 'kör olmak lazım' dostum. Ve ben güzel şeyleri istesem de görmezlikten gelemem. Bilirsin!"

Arda bu tehdit içeren gözdağıyla, başını ona doğru yaklaşılarak "Bana bak sersem, ellerini ondan uzak tut ki kırılmasın! Eğer ona düşündüğünün aksinde bir sapkınlıkla bakarsan, gözlerini oyarım, kötü düşüncelerle yaklaşırsan seni..." dişlerini sıkı ve kafasız salladı. "Seni ona yaklaşımdan men

ederim..." diye daha aza indirebildiği hiddetini kontrol altına alarak, kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Onun bunu yapmayacağını bildiği hâlde, bu kadar neden sinirlendiğini ise kestiremiyor, bu da ayrıca canını sıkarak hiddetleniyordu. Timur'un yüzünde keyifli bir hal belirirken, gülmek için dudaklarını birbirine bastırmaya başladı. "Bunu hangi hakla isteyeceksin benden, dostum? Hani eğer hakkında fikirlerin varsa söyle ki onu farklı bir yerde arkadaş gibi tutabileyim! Yoksa fikrimin değişmesinin senin sorunun olacağını sanmıyorum, değil mi?"

"Onun hakkında hiçbir fikrim yok. Senin de olmayacak. Ben onun patronuyum, onu korumak benim görevim..." Timur kaşlarını kaldırdı. "Sen herkesi böyle mi korursun? Yeme beni arkadaşım. Ben senin bezli hâlini biliyorum, unuttun mu?" Yine oynuyordu.

"Sadece o bana emanet ve..." yerine oturdu. "Ona yaklaşmayı aklından dahi geçirme, yakarım" dediğinde kaba tehdidiyle, kapı açıldı ve Timur alaylı sesini saklama gereği dahi duymadan "Şansına küs tatlım, sen de bu Hitler kılıklı Kasıntı patron varken, bizim vuslat bahara dahi giremez. Ama istersen seni bir gün yemeğe çıkarabilirim?" diyordu ki Arda bu sefer de önündeki saati Timur'a fırlattı ve yönünü şaşırıp düşen saat genç kız ayaklarının dibinde parçalanınca, Hazal geriye doğru cıyaklayarak çekildi. Bakışları parçalanın saatte takılı kalırken, Timur kahkahayı bastı.

Hazal bunların ikisinin de üşüttüğünü düşündü! Suratını astı. Bir kafasına saat fırlatılmadığı kalmıştı o da olmuştu... Bu adam çıldırıyordu herhâlde!

Arda yüzünü ona çevirerek attığı saati umursamadan "Ondan uzak dur seni kötü emellerine alet edecek, onun fikirleri iyi değil" diye kuzgınca söyledi. Hazal onun sesindeki ciddi uyarıyla kısacık bir an kasıldı. Onun bu saçma yorumuna önce şaşırda da söyleme şeklinin komikliğiyle birlikte Timur ona göz kırpınca, ansızın yüzündeki şaşkınlık tatlı bir rehabe-

te dönuştü ve kıkırdadı. Elini dudaklarının üzerine koyarak kıkırdamalarını kontrol altına almaya çalıştı.

"Çok ayıp Timur Bey, benim hakkımdaki kötü emelleri ilk elden bana söyleseydiniz ya, sizi dinlerdim. Ve ben de fikrimi belirtebilirdim, değil mi? Belki bir Filiz Akın olamam ama ben de bu işleri en az onun kadar iyi bilirim. Malum Beyaz Cam Kuşağını izleyen bir neslin evladı olarak annem hep der ki: 'Erkeklerden uzak dur çocuğum, çayına-çorbana içki-ne-suyuna ilaç katar ve sana kötü şeyler yapar...' Heh, bilmediğin evlere doğum günü partisine de gitme, sana gazoz içirirler!" Timur bu konuşmanın gidişatına daha çok sınırtırken Arda "Hazal, sus artık" diye hiddetle çıkıştı.

Timur geniş omuzlarını sarsarak kahkahalar atarken, Arda ikisi arasında oluşan dostane diyalogu yanlış anlayıp yerinde sinirden köpürüyordu. "Ah Hazal, bazen seni neden erken tanıyamadım diye hayıflanıyorum geliyor" dediğinde ise Arda yerinde huzursuzca kıpırdanıp dururken, azamî sinir sınırlarını çoktan aşmaya başladığını kavrayamadı. "Ağzında kaç tane dişin var?" diye kısıpça dişlerinin arasından söylendi ve bu sözleri duyan Timur daha da kendini kaybetti. Arda genç kıza sertçe "Senin işinin başında olman gerekmiyor mu? Burada durmuş geyik yapıyorsun, derhal yerine geç!" diye azarlayarak çıkıştı. Hazal elindeki tepside bardağı alıp masaya sertçe koyarak, hoyratça saçlarını geriye doğru savırdı. "Size su getirdim efendim, hatırlarsanız!" Ve homurtular eşliğinde yerine geçti.

Birkaç saatir sürekli, geçen hafta yapıp tüm detayları not aldığı dosyaları tekrardan elden geçiyordu. Neden bu dosyalara böyle bir uygulamaya gerek duyduğu ise başlıca sorularının arasında olmakla birlikte, sormadığı soruların başında yer alıyordu. Lanet Robotikse! Baş ağrıyordu, yoğunlu ve kolunu kaldırıp narin bileğini kendine çevirerek saatine baktı. Samet'le buluşma saatleri neredeyse gelmek üzeriydi. Aslında 2 saat önce buluşacaklardı fakat bir anda telefon açarak, 'acil bir iş çıktığını, birkaç saat rötarla yanında olacağını'

bildiren haberi vermişti. Zaten bu da pek bir isabetli olmuştu hani, bir de ona derdini anlatıp durumunu açıklamak durumunda kalmayacaktı. Elindeki dosyaları masanın köşesine koyarak diğer klasöre uzandı. Yan bakışlarını, masasında çalışan patronuna kızgınca çevirdi. Sanki ona bir şey yapmışçasına kızgın ve katı konuşuyordu. Oysa bugün revirde olanları hatırladıkça kamuna ağrılar giriyor, kalbi yerinden çırpınırken yanakları kızanıyordu.

"Hazal bize bir kahve daha söyler misin?"

Arda geriye yaslanmış koltuğunu ona doğru çevirmişti. İri bedenini hafifçe aşağı kaydırmış, bacaklarını umursamazca aralamıştı. Genç kızın dalgın bakışları kalın ve uzun bacaklara kaydı. Sonra yukarı doğru çıkarken geniş göğsüne takılıp kaldı. Beyaz gömleğinin ön cebinin kuyusunda ağladığında akan rimeli "Sen bugün burada ağladın, bana dokundun, kokumu hissettin" dercesine duruyordu. Derince iç gerdi. Kendine gel Hazal!

Hazal koltuğunu geriye ittirip yerinden kalkarken "Olur, efendim" diyerek mesafeli bir sesle mırıldandı.

Arda onun ayak tırtıllarını duyunca hiç istifini bozmadan yeniden seslendi. "Kendine ve bize yemek söyle, acıkmadın mı?" dediğinde olduğu yerde durarak yönünü patronuna döndü. "Ben yemiyorum efendim, sizin için özel bir menü olacak mı?" Duru bakışlarını Timur'da çevirdi. "Peki, siz ne istersiniz efendim?" diyerek durgun bir sesle sordu: Timur umursamazca omuzlarını sarsarak "Sen ver siparişi işte, yeter ki karnım doysun bana uyar, açım" derken, Arda sırtını koltuğuna rahatça yaslayarak başını yana çevirdi. Elini masanın üzerine koyarak "Bana şu her zaman söylediğin yerden söyle, kendine de bir şey iste, olmaz öyle saat kaç oldu acıkmış olmalısın." Yine o burnundan kıl aldırma küstah tavrıyla, ona fırsat tanımayan konuşmayı kestirip attı. Kabalık kuşarmış, nezaaketten bir tutumla "yemek yiyeceksin" demenin destekli buyruğunu sundu.

Oysa Hazal zaten bir dünya azar yiyerek kamunu her hâlükârda doyurmuştu.

Lanet herif sabahdan beri buz yedirip, zıkkımla serbetliyordu. Hazal kapıya giderken sinirden gözleri kısılmış, dudaklarının kıyıları öfkeyle büzülmüştü. Onun kapıya yaklaşırken, huysuzca ağzının içinde homurdandığını ise ikili gayet net duyuyordu. Timur sinsice sınırtırken, Arda "Bir şey mi dediniz Hazal Hanım?" diyerek alaylı bir tonda sordu. Hazal "Zıkkımın peki!" demeyi ne kadar çok isterdi.

"İçecek de söylüyorum efendim, hem de yıldızlı olanın" diye homurdandı. Arda kaşlarını kaldırıp duyduğu kinayeli sese tatlıca mest olurken, Timur artık tutamadığı gültülerini ufaktan dudaklarından kaçırıyordu.

Hazal yemek servislerini, toplantı masasına hazırladı. Çatal-bıçağı da yerine yerleştirdi patronlarını çağırıp yemeğin hazır olduğunu bildirdi. Arda tekerlekli koltuğunu çekip yerine otururken teşekkür etti ve Hazal masanın etrafını dolaşarak kapıya yanaştı. Kapının kolunu kavrayarak "Size afiyet olsun, efendim" dediğinde Arda elindeki çatalı sertçe masaya bıraktı. Timur şaşkınca lokması ağzında dona kaldı. "Sen kendine söylemedin mi?" diye hiddetlice bağırduğunda, genç kız yüzündeki buz gibi ifadeyle kaskatı kesildi. Ancak istifini bozmadı. Tabii bir de bu sefer dilini tutamayarak "Ben bebek değilim, efendim! İstedığım zaman yemek yiyebilirim" diyerek kapıyı açtı ve "Afiyet olsun" diyerek sertçe kapadı.

Hazal yarın saat boyunca ortalarda avarece dolandıktan sonra, Arda Bey'in odasına tekrar döndü. İçeri girdiğinde Arda yerine geçmiş, Timur cam kenarına geçerek suyunu yudumluyordu. Hazal bir şey demeden masaya yaklaştığında, Timur'un tabağını yalayıp yuttuğunu, Arda'nın ise sadece suyunu içip yemeğine dokunmadığını gördü. Kaşlarını çatarak yemeği ve servisleri toparlarken dudaklarını kızgınca büktü. "Bütün bu yaygara yemeyeceği yemek içilmiş" diye içinde söylenmeyi de ihmal etmedi.

İşi bittiğinde yerine oturup çalışmaya başlamıştı. Saatler

geçerken Samet gelmemiş, bir de Arda işi bittikçe önüne iş çıkarmıştı. Zaman ilerleyip gece yarısına yaklaşmaya başlayınca genç kızın başındaki şiddetli ağrı artmaya başlamış, gözleri kapanmaya düşmüştü. Bu göz kapakları bile ona muhalefet ediyordu. Kendini ne kadar ayık tutmaya çalışsa da başaramıyordu. Ve bedeni huzurun rehavetine, uykunun tatlılığına hafif bir meltem gibi yelken açıyordu.

Arda elinde dosyalarla yanına geldiğinde sakın sesiyle "Hazal şunları da kayda geç" diye söylenip dosyaları bıraktı. Hazal'dan ses gelmeyince sorusunu yeniledi. "Hazal sana diyorum!"

Timur elindeki laptop çantasını sehpayı koyarak, ceke-tini üzerine geçirirken "Arda bırak kız yorgunluktan sızmış" dedi ve Arda birden elini masada gezdirerek genç kızın başına ulaşmaya çalıştı. Tereddütü endişeyle karışarak, dokunmak için aramaya başladı. Araştırmacı elini başına koyup nazikçe sarsarak "Hazal kalk uyuma!" dedi yumuşacık sesiyle. Timur ona kaşlarını çatarak bakarken Arda devam etti: "Sana diyorum Hazal, hadi kalk."

"Abi bir rahat bırak kız artık. Sabahtan bir etmediğin iş-kence, yağmadığın angarya kalmadı bırak uyusun" diye ciddi anlamda kızarak çıktı. Bu durum şakayı geçmiş, eziyete ri-ayet etmişti.

Arda hiddetle dişlerini sıkarak "Uyuyamaz!" dediğinde genç adam kaşlarını kaldırdı. "Nedenmiş o?" diyerek kinayeli kinayeli karşılık verdi.

"Uyuyamaz çünkü doktor uyumamasını söyledi! En az on saat uyumayacak. Şimdi kapa çeneni de onu uyandır-ayım."

Arda elini onun yumuşacık saçlarında gezdirirken içinde tuhaf bir titreşim olsa da bunu es geçmeye gayret etti. Ama o eller bunu başaramadı ve parmaklar masaj yapar gibi, ipekten saçların dibine doğru sinsiçe sokulmaya devam etti. Şu anda önemli olan Hazal'ın sağlığıydı ve bu kız, çocuk gibi hemen uyuya kalyordu.

"Hazal hadi kalk artık, uyumaman lazım" diye ondan beklenmeyen bir yumuşamayla devam etti. Hazal başının üstündeki eli koluyla ittirirken uykusu sersemi, mahmurlaşan sesiyle "Ya baba git ya, uykum var!" diye yorgunca söyleniyordu.

Arda ne kadar kendini gülmek için zorlasa da yapamadı ve keskin dudaklarının kıyılar hafiften kıvrıldı. Yumuşacık şefkatli sesiyle, "Hazal ben baban değilim ve senin uyanman lazım" dediğinde duyduğu şeyle eli dona kalırken, olduğu yerde bedeni kasılarak çakılı kaldı. Sanki dünya ikinci kez tepesine çıkmış, tüm varlığı karanlığa gömülmüştü.

"Doğu, kapa çeneni ve defol kendi yerine... Uykum var!"

*Pamuk ipliğine bağlı dıygular,
en çok neresinden asırsan, oradan kopar.*

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Doğu, kapa çeneni ve detol kendi yerine, uykum var!" İşte o anda adamın saçlarındaki eli duralayarak kasılıp kaldı. Şu anda onun saçlarının pamuk yapısı dahi, onu yatıştırmıyordu. Aksine o saçları eline dolayarak çekmek, dahası hurpalayarak uyandırmak istiyordu.

Kulaklarında tek bir kelime 'Doğu!' Bu ismi ilk duyuşu değildi elbette, birkaç defa telefonda dahi duymuştu ama uyurken sayıklayacak kadar ona yakın olacak biri olduğunu bilmiyordu. İçine zehir gibi bir şeyler pompalanırken, kan beyninden çekiliyordu. Burnunun kenarındaki kasları seğirmeye başlayınca "Hazal kalk!" diye yüksek perdeden, hidde-tin esir aldığı tok bir sesle gürlledi.

Ve genç kız pamuktan pembe bulutların üstünden, diken bahçesine düşmüşçesine yerinden fırladı. Kendinden geçmiş afallayan yüzü, uykudan tam açılmayan mahmurca kısılip süzülen mavi gözleriyle dehşet içinde karşısında zebani misali, kuru bir fevranla duran adama bakıyordu. Uzun koyu kahve kirpikleri titreşerek aralanırken, kendini toparlamaya çalışıyor fakat hâlâ uykunun esiri olan benliği biraz kendini salmayı planlıyormuşçasına ona inat direniyordu. Uyumuş muydu? Hem de ofisin içinde iş yaparken...!

Elini masaya dayadı ve onun pürüzsüz cilasuru parmak-

larında hissetti. Hem güç aldı, hem de kendini orada hissetti. Titrek çıkan uçrak sesi, korkudan kesilen ürkek nefesiyle sanki hâlâ rüya görmüşçesine mırıldandı. "Arda Bey ben Ben özür dilerim sizi Doğu sandım. O hep beni böyle dürttüce... Şey yani ben sızınca... Uff, Doğu'nun yanında kaldığım zamanlarda..." dediğinde elini şakaklarına koyarak hafifçe ovaladı ve yarasına değerek acıyla daldığı gafletten uyanı. Aflak bulut olmuştuk hepsi, yakın zamandaki gösel hatıraların arasında dובeleniyordu. Yine daha fazla saçmalama tekoru kırmadan, ona tuhaf şeyler anlatmaya başladığınu idrak ederek derhal sustu. Yoksa kendi ağzına eyle vurarak terbiye eden, ilk insan olma şerefine nail olacaktı. Lanet dili neden hep uyurken böyle fütursuzca açılıyor, ukulaca kemiğini umarsız yanına ödünç veriyordu? Herkes uyurken sayıklardı, o ise aklında ne varsa pişirlikçiler gibi hesapsız, kitapsız söylerdi. Bu haksızlıktı.

"Tekrar özür dilerim efendim. Doğu'yla sizi... Uf, yani sizi, ne saçmaladıysam..." derken yanakları fena hâlde yanıyordu. Utançtan kaçmayı bile düşünerek genç adamın geniş omuzlarının üstünden kapağı kaçmak bir bakış attı. Açık olsaydı kesin topuklardı. Bir de yanında, onun bu şaşkın hallerine tuhafca bakan Timur'u algılamasıyla, iş tamamen çıkmaza girmiş, çıkmaz sokaklarda yakalanan hürsüz gibi bedbahttı. Şimdi yanakları değil, artık kulakları da onun yanında ekstra bonus gibi kavruılarak cızırdamaya başlıyordu.

Genç adam ise Hazal'ın saçmalamalarıyla sanki karnuna yumruk yemişçesine geriye doğru bir adım attı ve ellerini derhal cebine koyarak yumruk yapı.

Öte yandan dişlerini sıkınamaya gayret ederek "Benim Arda! Sevgilin değil! Burası da iş yeri, yatağın değil! Kendine çeki düzen ver, uyumayı da artık bırak. Her seferinde bu kadar yumuşak karşılamam" diyerek kızgınca arkasını döndü ve yerine geçmeden önce onlara ayakta şaşkınca bakan arkadaşının bulunduğu yeri tahmin ederek "Giderken Hazal'ı da evine bırak" diyerek direktif verirken, her ne kadar hiddetini saklamaya çalışsa da başaramadı.

Ve olağan bir hısmın öfkesinin taşmasını engelleyerek yerine geçip koltuğuna oturduğunda, koltuk hafifçe gıcırdı. Bu kızı bazen boğmak istediği anlar oluyordu ve şu an onlardan birisiydi!

Hazal derince iç gerip, uyku sersemliği yüzünden hafifçe açılan gözlerini ovalamamak için çabalarlarken, Timur sakince kapağı yöneldi. Açarak genç kızı kibarca yol verip "Hadi küçük hanım, sizi eve bırakmak gibi ulvi bir göreve tabii tutuldum. Patronunuz fikrini değiştirmeden hemen çıkalım, zira siz bana hâlâ mübareze hakla tanınmıyorsunuz. Dükkat Arda var yazıysa..." derken arkadaşına kaçamak bir bakış attı ama Hazal onun söylediği şeylerden hiçbir şey anlamadı. Zira azar yemeye alışık olmayan bünyesi, artık bunu kaldıramıyordu. Gözleri doldu. Ağlamayacaktı! Durgun ve biçare olarak kendine kuzdı.

Genç kız da aynı Timur gibi kısıp bir an patronuna bakmıştı.

Fakat Arda çoktan yüzüne ifadesiz bir hal vermiş ve koyu gözlerini bilgisayarın ekranına bakiyormuş gibi dikerek, ellemini seri hareketlerle klavyenin üstünde kasırlar ve cızdırma başlamıştı. Hazal kapı kapanmadan hemen önce ona kırıncıca bakarak, küs bir sesle "İyi geceler, efendim" diyerek ofisten ayrıp kendi odasına hazırlanmaya geçti.

O gün eve gitmeyip arkadaşı Eda'da kalacağını ailesine bildirdi. Zaten bu aralar, arada sırada burada kalıyordu. Sebebi ise: işten geç çıktığı zamanlarda babasının eve gelmesi konusundaki tereddütleriydi! Eda'nın evi iş yerine daha yakın mesafede olduğundan, orada kalmasının daha iyi olduğunu düşünüyordu. Ertesi sabah çok erken bir saatte kalkarak aklındaki hırızlar planı işleve koymak için kapağı yanıştı. Yüzünde beliren haylaz gülüşü, gözlerinde parlayan çorukça ışıltılarıyla sevinerek kapağı açtı. Genç kızın odasına dalıp yüzünde beliren şeytani bir gülümsemeyle elindeki tencere kapaklarını birbirine vurduğunda, yerlerinden dehşetle fırlayan kızgın gözlerin önüne gırtlakçı yanak muavvileriyle buluşması çok uzun sürmemişti. Zira yaklaştıkça bulmayı umduğu kipi

tek değil, dahası sarmaş dolaş olduğu diğeriyle yatıyordu. Dolgun dudakları aralandı ve şaşkınca o şekkini aldı.

"Lanet olsun!" diye basiretsizce inlediğinde artık çok geçti.

Doğu yataktan gece kıyafetleriyle -ki bu sadece baksur oluyordu- Hazal derhal utanarak ellerindeki kapakları fırlatarak yere, çocuk gibi gözlerini kapayarak, kendini toparlamıştı.

"Şaka yaptım lanet olasıca sadece ve senin çıplak ne işin var burada? Eda'nun yatağında ne arıyorsun?" Gibi de bir sürü saçmalık üretip, onları nadide bir inci gibi ipe dizmişti. Fakat o incilerin, biraz sonra onlar tarafından gırtlığına yağış urgan gibi geçirilmesi an meselesiydi. "Ah, siz ikiniz şey... Nasıl ya! Na'ptınız?" nidalarıyla kapıya yönelmişti ki, şaşkın sesinin titremesiyle ve düşüncesizce yaptığı uğraş sonucunda ise kafasının tam da acıyan yerini kapının pervazına vurarak tuşe olmuştu:

Doğu çocukluktan beri arkadaşısıydı. Anımları aynı apartmanda karşılıklı dairelerde oturduğundan ve onunla aralarında sadece bir yaş olduğundan arkadaşlıkları aralarında sorun olmamıştı. Ve zaman geçtikçe onlar gibi dostlukları da büyümüştü. Doğu, askere gidip geldikten sonra evden ayrılmamasıyla da aynı dairede olmasa da, aynı hızıyla dostlukları katlanarak devam etmişti. Aslında başlarda onların arkadaşlığına herkes farklı baksa da -kızdan arkadaş mı olurmuş, gibisinden- zamanla aile ve tanuduklar da bu ilişkiye alışmış, olgunlulukla bakmaya başlamıştı.

Şimdi ise artık iki değil, üç sıkı arkadaş olmuşlardı. Doğu'nun uzatılmaz baş belası Eda -yani Hazal'ın okul hocası, dert ortağı biricik çilembiği- ve onun bir türü kabul edemediği aşk gerçeğiyle yaşamaya alışmıştı... Eda onun okul arkadaşısıydı ve artık Doğu'nun sevdiği... Her ne kadar kabul etmeseler de şimdi ikisi de birbirine bal gibi âşıktilar ama bir türlü âşık olduklarını açıklamaya cesaret edemiyorlardı. Sürekli takıldıkları gibi bir yalanı iddia ediyorlardı. Fakat anladığı kadarıyla artık bu oyun valüm durumuna gelmişti zira bu sabah Eda'nun odasına şebeklik yapmak için girdiğinde, hiç

beklemediği bir sürprizle karşılaşmıştı: Doğu kendi odasında değil de onun yatak odasında uyuyordu. Hâlbuki hâlâ ev arkadaşı olduklarını ve takıldıklarını söyleyip dururken, bu yaptıkları saçına gelmesine karşın, bir o kadar da çok sevindirici bir haberdir.

"Eğer o gereksiz patronun bunu bilerek yapmışsa, bunu çok fena ödetirim ona göze!" diyerek elindeki çatalı genç kızı, kaş çatma, göz kısma, bıyık altından tehdit etme yoluyla söylerken Doğu, ne kadar ciddi olduğunu bildirmeye çalışıyordu. Fakat hınzırca sultan Eda, genç adamın omuzuna şirirlikle vurarak, "Ne yapacaksın, parayla kiralık kabil mi tutacaksın? Eline meyve bıçağı mı alacaksın?" diyerek iğneleyerek acı bir bakışla dalga geçti. Doğu sevgilisine sert bir bakış atarken, koyu kahvelerini devirdi. "Hayır, boynundaki omurilligini sayacağım, kaç tanede diskisi var! Fıhık, nutuk var mı? Deli misin sen be? Tabii bir yerlerini de kuracağım. Elünü sürdüğü an bitiririm onu!" diye hiddetle söylendi. Eda şımarıkça kakardayarak, havalıca koyu saçlarını omuzundan geriye doğru savurdu. "Bunu nasıl yapacaksın, zıplayarak mı, ayağının altına yay takarak mı?" diye bel altından vurdu. Bunu hep yapardı.

Genç adam elindeki reçelli ekmeği sevgilisinin ağzına ipekti. Doğu öyle kısa biri değildi ama Arda'ya göre hem kısa, hem de zayıf. Hazal kahvaltı salonuna gelen yeni insanlara kısacık bir bakış atarak, gözlerini birbirine sataşan ikiliye çevirdi. Konuştuğu konudan rahatsız olduğunu belirterek "Saçmalamayı kesin. Burası bu konuları konuşacak en son yer dahi değil. Millet bize bakıyor."

Ciddi anlamda şakalaşan gençlere gülümseyerek bakan masalar vardı. Sabah kahvaltısı köyedeki simitçide değil de, bu sefer sahilde yapmaya karar vermişlerdi. Eda elindeki ekmeğin ucundan bölerken "Ama o kafandaki boynuz gibi şey, pek de öyle demiyor" elindeki ekmeği ağzına atacakken Doğu başını aşağı eğdi, bir anda ağzına attı ve sinsice göz kırparak çiğnemeye başladı. Hazal kafasını sallayarak bıçağıyla kaşarından bir parça kestir.

"Abartmayın. Sonuçta Arda Bey bilerek yapmadı bunu,

hatta tüm hata benimdi. Onun geleceğini düşünemedim ve masanın altına tünedim." Eda gözlerini sinsice kıvrarak genç kızın yüzünü incelemeye başladı. "Sen bu adama karşı bu kadar, neden bu kadar fazla korumacı oldun kızım? Oysa sana yaptırıldığı işleri, bir işkence olmaktan çıkmıştı. Yoksa masanın biraz daha mı ek yaptı? Hani başka bir sebebi, bundan başka bir açıklamamı olamaz, değil mi?" Kınayeli sesi soruna doğru daha alaycı olsa da, dikkatli gözlerle izlemeye başlamıştı.

Hazal onun sesindeki ince ayan anladı. "Kesinlikle hayır! Sadece hata benim dedim neden abartıyorsun ki?" Gözleri kıstı ve "Asıl sizin bana hesap vermeniz gerekmektedir mi?" Elini alayla başının üstünde sallayarak, "Biz arkadaşımın başlayan diyalogunuza şöyle devam ettiniz: Biz aynı evde yaşıyacağız ama sadece ev arkadaşı olarak... Biz sadece takılıyoruz Hazal, hepsi bu. Biz sadece sevişiyoruz demeyeceğinizi umduğuma göre!" dediğinde Eda kızarak "Hazal!" diyerek inlercesine cırladı. Doğu kükurdayarak arkasına yaslanmış, sinsice gülmeye başlamıştı. Eda ise sevgilisinin koluna vurarak "Sen de şuna çanak tutma moron, bak neler söylüyor bu utanç verici!" diyerek ciddi anlamda çıkıştı.

Hazal Doğu'ya göz kırparak masaya yaklaştı. "Yakında sadece deneme amaçlı çocuk da yapmayacaksınız değil mi? Hani bileyim de ona göre tedbirimizi alayım. Hela mı, leyzemi olacağuma henüz karar vermedim doğrusu... Siz ikinci gerçi o işi bile yapmış olabilirsiniz, sizden beklerim artık." Bunu dediğinde yüzüne saçılan bir paket peçeteyle kelimeleri yandı kaldı.

Eda ateş saçan bakışlarıyla masaya yaklaşıp "Ahi!" demişti derin bir iç gemmeyle ama bu öyle kederden değil, daha çok alaydandı. "İstersen biraz da Arda Bey'den bahsedelim, ne dersin?" İntikamla yanan koyu gözleri sinsice bir kedi gibi kıvırmıştı. "Hani sen diyardın ya!" dediğinde Hazal kasını gözünü dansöz gibi kıvrırsa da ne fayda, olmadı. Bu kız barm telinden iyi anlıyordu ve lanet dilini kahvaltı bıçağıyla doğramak istiyordu.

O akordeon teli gibi gerilirken, "Arda Bey ne kadar ırkı bir

değil mi Eda? Çok yakışıklı biri biliyor musun Eda? Yakından bakınca da çok uzun kirpikleri var yeni gördüm Eda..." Hazal'ın yüzünü gökkuşağına boyayan Eda, tınaklarını öne getirip eline bakınarak sesinin biraz daha kaidesizlikle yaydı. "Sonra kasları çok sert değil mi ha, yanlış hatırlıyormam? Ve göğsünde başının olmasının tuhaf bir his ama inanılmaz güzel olduğunu söylemişim sanırım!"

Doğu, hiddetle arkadaşına bir ağabey edasında "Sende hiç utanma yok mu?" diye çıkıştığında Hazal kaskatı donup kaldı. Gözleri ciddi anlamda öfkelenmiş gibiydi. "Kapa çeneni, Doğu. Salkımının üzüm hoca hikâyesine çevirme istersen işi..." Bunu söylerken Hazal'ın gözleri kısıldı. Doğunun dudakları şaşkıncı aralanmıştı ve hemen kapayarak derince nefes alıp dışarı derhal saldı. Hazal ters bakışlarını Eda'ya çevirip, elinde sıkıca tuttuğu kahvaltı bıçağını tehditle oynatarak devam etti: "İntikam haz veren bir talidir canım ve bitter çikolata gibi lezzetlidir biliyor musun? Yavaş yavaş hazzını alarak yemek lazım, yoksa ağzında acı bir tat bırakır."

Doğu oturduğu yerden kalkıp sandalyenin başından ceketini alırken onlara ters bir bakış attı.

"Hazal Hanım bu konu hakkında benimle de bir görüşme yapmanız gerekecek galiba. Derhal!" dediğinde genç kız oflayarak "Ağabey pozlarına bürünme Doğu, çıkma koruman bende geçmez. Hem yok öyle şeyler, sevgilin gece kıyını açığa unutmüş herhâlde. Tabii alışık değil iki kişi yatmaya değil mi üzerini açmıştır?" Kıvrak bir manevrayla sözü onların olayına çabucak getirdi. Eda bir eli sevgilisinin elinde dururken, diğer elini Hazal'ın boynuna atarak başını kendine çekip yanağında suluca öptü. Kulakların dibinde yumuşacık ama ılgınların içine gizlendiği bir sesle mırıldandı.

"Hazal... aşkım... bunu unutacaksın değil mi? Hani annemler, senin anneler, sonra Arda Bey var... Bir sürü insan var, bu konunun ortasında, başımız ağrmasın. Bir süre unut olur mu? Kısacık bir şey canım, hani bir beş yıl kadar!" Başını biraz daha yaklaştırdı ve "Ayrıca bana dün gece neler olduğunu hâlâ anlatmadın değil mi?" diye merakla çıkıştı.

Hazal geri çekildi ve kolunu omzundan düşürürken, ona gözlerini kısarak bakıp "Neden, Doğu'ya yumurtla da, omuz korumacı yanını hortlak gibi uyandır diye mi? Hiç anlamıyorum. Çatla sabaha kadar... Sana hiçbir şey söylemeyeceğim, hatta bu bir haftaya çıkabilir. Sana bir şey anlatmayacağımı, hiçbir şey..." dedi ve genç kızın onu tekrar yakalamaya çalışırken kolunun altından çıkıp, bir adım geriledi. Eda ona lathi kedi bakışları atarken, Hazal umursamazca omuzlarını sarstı. "Bugün merakten çatla, yarına seni tek parça bulursam anlağın ama önce cezayı çek kavran cadı" diye sitem edip kahvaltı salonundan çıktı.

Arabaya bindiklerinden beri şakalaşarak ve bir sürü dalgalarla önce Eda'yı şirketine bırakmışlardı ve Doğu Hazal'ı bırakmak için onun şirketinin istikametine doğru sakince trafikte ilerliyordu. Hazal araç şirket binasına yaklaştığında emniyet kemerini çözerken "Artık bu konuyu ciddiye almanın zamanı geldi değil mi? Sorumluluklarının farkında musun, diye sormama gerek yok, zira bu halı yerken bilmeliydin" diye sakın bir sesle uyaran bir bınyla mınıldandı. Ciddi anlamda genç adamdan bir beklenti içindeydi. Gerçi gecikeceğini pek düşünmüyordu ama bu işin aynıkta çıkmasından önce olması tercihtiydi.

Doğu ona baktı ve "Biliyorsunuz ve artık eminim" dediğinde derin bir iç gerek Hazal merakla bakıp, lahmın ettiği şeyle yüzünden, güneş gibi bir gülücük açarken sevinçle ahlı. "Doğu... sen ciddiisin!" Onun yüzündeki derin ifadenin. "Sen ne sandın? Onunla oynamayı aklından dalı geçirmedim. Ben onu kaybetmeyi göze alamam. Seviyorum kızım onu" diye içten bir şekilde belirtti.

"Biliyorum. Ana önemli olan onun bilmesi değil mi?" Gözlerinde istediği cevabın beklentisi yanıyordu.

"Öyle. Yakında öğrenir merak etme zaten."

İsteddiği bu değildi ama onu sıkıya da hakkı yoktu. Doğu hep üzerine düşeni taykayla yerine getiren, erdemli

insanlardandı. Hazal kapıyı açarak dışarı çıktı. Doğu da arabayı çalıştırıp gitmek yerine kapıyı açtı. Hazal onun neden indiğini anlayamadı fakat belki biraz hava almak istemiştir diye düşündü. "Doğu burada park yasak, şimdi güvenlik gelip uyarır, hem işe geç kalma" diye usulca uyardı. "Hadi hayırlı işler." Arkasını döndü ve duyduğu şeyle olduğu yerde duraladı, ne öne adım atabildi, nede duyduğundan emin olabildi. Kasıddı ve doğru olsun diye Allah'a yakardı.

"Ona bu gece evlenme teklif edeceğim, bana yardım eder misin? Ne yapacağımı bilmiyorum. Sana ihtiyacım var..."

Hazal topuklarının üstünde şokla arkasına döndü. Göz kapakları hantalca gözlerinin üzerine inerken, bir anda çocukça bir sevinçle kimsesi umursamadan olduğu yerde ellerini çırparak zıplamaya başladı. Öylesine kendini kapırmıştı kimsesi umursamıyordu.

"Evet... Evet ve yine evet!" diye bağzarak genç adamı yırkarcasına üzerine atıp, boynuna sunstı sarıdı. Kulağının dibinde ağlamaklı sevinçle sesıyla soluyarak, "Hayvan aklında madem bu vardı, beni niye sabahtan beri kavrıdınıyorsun?" diye iki arada bir derede çıkışmayı da ihmal etmedi. Koalları onun narin bedenine saran Doğu, numaracı bir tonda "Hazal boynumu bırak, bu gece o bana çok yardımcı olacak, kırmamalısun" diyerek söylendiğinde, Hazal umursamazca omuzlarını sarsarak sarılmaya devam etti. Bu an her şeye bedeldi.

Arda araçtan çıktığında duyduğu tenidk çığlıklarla elini aracın açık kapısına dayayarak durdu. Timur kapıyı açarak çıkarken, Arda şoföre yaklaşarak, "Neler oluyor orada?" diye meraklı sesini gizleyerek sorduğunda, Salih onun yüzünü çevirdiği bakışlarını yere çekti ve sıklıgan bir sesle " Hazal Hanım efendim..." Boğazını temizledi. "Sevgilisine sarılış sevinçle bağırıyor." Arda put kesildi bir anda.

Timur kaskatı kesilmiş, şaşkınca olduğu yerde kalan arkadaşına yaklaşp, dalgınca gözlerini ilerideki çifte çevirerek baktı. "Evlenme teklif etmemiştir umarım... Yoksa bu neseli

"İnsanların sebebi ne olabilir ki?" Başını salladı, derinse bir kederle: "Daha başka bir ardama geçtiğimi sanmıyorum" diye kendine mırıldandı.

Kendini kapattıktan Arda bacağı kaldırdı. Öyle düğmeye ki bacağı geriye doğru ve omuzlarına diktiğinde kuyumundaki derileri yine gerginleşmişti. Baskı artık bacak peçeleri tamamlanmış koparmış, ya da gerçekleri yüzüne tokat gibi çarptırmıştı. Kasları bu denline alırdıktan kendini cabıca bacağı kapattı. Tımar'a hiçbir şey söylemeden, gergin elleri kapıdan çıktı ve arkasına dahi bakmadan stoan adamlarını sıkıştırarak sıkıktı bacasını kapandı yünedi...

Günler nasıl da çabuk geçiyordu. Hazal hem tatlı bir telaşın arifesinde bocalayarak koşuşturuyor, hem de iş yerinde artık daha sakin bir zaman geçiriyordu. Doğu sonunda Eda'ya evlenme teklif etmiş ve artık tatlı bir telaşın sonuna gelmişlerdi. Fakat bu her zaman hayatta iyi şeylerin olacağı anlamına gelmiyordu. Koskocaman bir ayır hayatında çok fazla şey değişmişti. Arda Bey artık mesaisi bittiği an onu eve gönderiyor, gün içerisinde daha otoriter ve mesafeli davranıyordu. Şimdi tam bir kurumsal buzdolabı idamesinde kasılarak etrafında bulunuyordu. Yemeklerini ayrı isteyerek yiyor, yanında fazla vakit geçirmiyordu. Herkes kendi odasının aralarında, iş dâhilinde olmaları müstesna grusamıyordu. Ne olmuştu ki bu adama? Birden eski hâlinde daha beter bir adama dönüşmüştü!

Ona karşı bilemeden bir hata mı yapmıştı? Bir kusur işleyip, kırmış mıydı onu? Hazal bazen yanında çalıştığı kısıtlı vakitlerde onu incelerken buluyordu kendini ama o, o kadar yabancı bir yapının sahibi olarak duruyordu ki karşısında, dokunamıyor, ulaşamıyor, konuşamıyordu. İki ruhama dönüyü olarak öylece karşısında duruyordu. Dünya ve Ayl Vakarı ama değil! Konuşamıyordu onunla eni özenmiş. Hiçbir şekilde iş konusu dışında diyaloga girmiyordu. Hazal ona her baktığında yüzü anlıyor, onun tok, buz gibi mesafeli sesini her duyduğunda ise içinde bir şeyler kırılıyordu. Neler oluyordu bu muvafık ama onun kuzmasını dahi özlediğini hissediyordu. Kuzması kışları çarpması, teninde alay emmesi özüydü. Seçmişti insan kendine kızları alır mıydı ama

konuşan da, sonunda hafıza bile razıymı diyordu içindeki siyah Hazal.

Yine gözleri genç adama odaklanmıştı bilmeden. Elindeki dosyayı bırakıp onu izlerken bulmuştu kendini. Uzun karpik-leri ileri doğru ok olmuş atlıyordu. Kara gözleri bilgisayarın ekranına dönmüş hiç kıpırdamaksızın sanki bakıyor gibi du-ruyordu. Yüzü yine sertti zaten, o yanunda ne zaman dursa bedeninin kasıldığını hisseder olmuştuk. Zira dün asansörde yanlışlıkla ona çarptığında genç kuzdan, ateşte yanar gibi geri kaçmış, hemen bir adım geri çekilmişti. Bir de üstünde teni kuran bir sertlikle tersçe kaşlarını çatmış. Ne yani, artık ya- nında olmasına bile mi tahammülü yoktu? Öyleyse neden hâlâ kovmuyordu ki? Yanında neden durduruyordu?

"Hazal bana repo analizini yapar mısın?" diye mesafeli sesiyle genç kızı sorduğunda, Hazal daldığı âlemden çıktı. Her zaman yaptığı gibi yanına laptopunu da alarak, genç ada- min masasına yaklaştı, masanın köşesine elindekileri bırak- tı. Toplantı masasının tekerlekli koltuğunu alarak, masanın ucuna getirip oturdu. Arda ona hafifçe arkası dönük olacak şekilde bilgisayarıyla uğraşırken, Hazal ona raporları, ikinci el piyasasındaki hareketlenmeleri anlatmaya başladı. Topla- nan bonoların ve forların hakkında bilgi verdi. Birkaç dakika boyunca o anlattı, Arda dinleyerek notlar aldı. Hazal kalemini diğer masada unuttuğu için patronuna dönerek "Arda Bey kalem alabilir miyim?" diye sordu fakat Arda'dan ses gelme- yince sandalyesinden usulca kalktı. Arda'nın önünde olan kalemiğe uzanırken, aynı anda Arda da elini uzatınca, genç kuzın ince parmağını tuttu. Hazal başını öyle hızlı çevirdi ki yana, yüzüne çarpan ılık nefesle öylece kalakaldı. Genç ada- mın kokusunu, yoğun iş kokusunun karıştığı ten kokusunu alıyordu ve bu hiç iyi değildi. Yanakları kızarmaya başladı ve yanaklarında başlayan ateş karnına dıştı. Bu kokuyu daha çok koklama isteğiyle yanarken içi, kendini çok zor tutuyor- du. Lanet olsun! Nefesini tuttu ve zaman o anda kaybolup ka- lırken, tüm kılıfını yitirdi. Şimdi ikisinin yüzü de birbirine

birkaç santim ötede duruyor ve ikisinin de nefesleri birbirinin tenine çarpıyordu. Arda da onun değişik yasemin kokusunu alıyordu. Ayrıca saçlarının hafifçe yanına değmesiyle yanığı karıncalanıyordu.

Hazal'ın bakışları, kara gözlerin derin boşluğunda kay- bulurken, kendini derin bir çukura hapsolmuş gibi hissetti. Elinin üstünde onun sıcak ebrin dokusunu hissediyordu hâlâ. Hazal'ın karnında tuhaf bir hareketlenme, ocağını ılık bir tepki... Saç diplerinden parmak uçlarına kadar hafif- çe ürperiyordu. Geri çekilmesi lazımdı bunun bilincindeydi, fakat neredeyse bir dakika olmasına rağmen çekilmek istemi- yordu. Onun yüzüne bakarken kaç zamandır sormak istediği kelimeler hiç tereddütsüz- izniniz dolgun dudaklarından ki- lâvetini kaybetmeden döktü.

"Sizi tizecek bir şey mi yaptın? Ya da bir hatam mı oldu efendim? Neden böyle davranıyorsunuz?"

Arda onun ılık, ferah nefesini dibinde nassequence m çakar- daha da yaklaşmak istese de bunu yapmadı. Tazetick dudak- larına dokunmak istiyordu. Elini taze yüzünde gezdirmek, parmaklarını ipek saçlarında dolatmak istiyordu. Ama yapmayacaktı. Ona dokunamazdı. O yasaktı. . Yutkundu vı koltuğunu geriye çekerek boğazını temizledi.

"Ne alacaksın çabuk al, işim var" diyerek konuyu kapa- mayı amaçladı.

Ama Hazal kargınca onun yüzüne bakarak, usulca sordu: "Eğer çalışmam hoşunuza gitmiyorsa söyleyebilirsiniz? Ya da yaptığım hataları belirtir ki neyse ben de öğreneyim! Sade- ce nerede hata yaptığımı bulamıyorum! İşleri elimden geldi- ği kadar öğrenmeye çalıştım" dediğinde Arda diğerini aukt ve "Hata falan yok! Sen işinde iyisin" diyerek sertçe çıktı. Koltuğu biraz daha geriye itti. Onun muhteşem kokusundan -avartan sıcaklığından- kendini ayırdı. Hazal istediği cevap- ları alamamanın durgunluğuyla yerine geçerken, suratı biraz daha asılmış. Bu adam neden böyle soğuk ve mesafeli dav- ranıyordu ki, oysa daha önce hiç bu kadar mesafeli olmamıştı.

Aylarca mesafe... Aman Tanrı! Neler diyordu? O patronuydu ve tabii ki mesafeli davranacaktı. Bunu o kadar çok düşünüyordu ki, sadece neden uzak durduğuna sürekli fikir yormaktan, onun asıl neyi olduğunu unutmuştu: Patronu! Onun patronuydu. Sürekli olarak bütün bu işleri sıraya koyup, ona elinden geldiğince yardımcı olabilmek için planlar yaparken, ofiste bu tür duygularının nasıl kaçırılacağını düşünmemiştii bile. Ama karşılaştıkları sahneye hiç hazırlıklı değildi. Ellerini başının arasına alarak kendine gelmeye çalıştı.

Yerine geçti ve dosyalarına gömüldü. En iyi ilaç çalışmak ve düşünmemektir. Masanın üstündeki telefon çalmaya başladığında öğle yemeği saati gelmeye başlamıştı. Başını ilgilendiği dosyadan kaldırdı ve gözlerini sarı dosyanın üstünde sessizce titreyen telefona çevirdi. Sıkkanca bir ifadeyle telefonu açtı.

"Hazal sana ihtiyacım var!"

Hazal derince bir nefes aldı. "Benim de sana ihtiyacım var neredesin?" dediğinde Arda sırtını geriye yaslamış, kafasını geriye atmıştı. Hazal yerinden kalmaya çalışırken, er-telenmesi gereken randevuları, takip edilmesi gereken işleri, bir taraftan da dosyadaki incelediği yerin notlarını alıyordu unutmamak için.

"Ne oldu Doğu, sorun ne anlatacak mısın?"

"Önce sen anlat?" diye diretti genç adam sesi sıkıktırdı belli. Hâlbuki dopdolu bir gün uzanıyordu önlerinde. Hazal kuzgınca ofiayarak, "Doğu zaten başını çatlıyor, söyle işte uğraştırma beni" diye kuzgınca paylayınca "Eda'yı istemeye sen de gelir misin?" diye alakasızca sordu.

Hazal kıkrıdadı. Gerçekten gülmek istemiyordu ama soru onun gülmesini sağlamıştı. Arda onun kıkrıdamalarıyla genildi. Koltuğundan hışırtı kalktı. Hazal ona kusacık baktı hâlâ not almaya devam ediyordu. Arda ceketine uzandı. Genç kız gözlerini onun geniş sırtına dikerek "Bu da soru mu şim-di? Tabii ki geleceğim. Kambarsız düşün olur mu, imzalan

ben atacağım unuttun mu evlilik cüzdanına?" diye alay ederek söylendiğinde, Arda'nın elindeki ceket yere düştü ve bir anda arkasını döndü. Yüzü ifadesiz olsa da kaşları çatılı, elleri kasılıyordu. Bacakları hafif aralık dururken, ellerini yumruk yapıp. Çok sıkıktığı için parmaklarından gıcırtilar duyulmaya başlayınca, dirayeti ele alarak derhal cebine soktu. Kocaman adamın nefesi genzine tıkanmış gibi hafifçe oksürdü. Sanki ciğerlerine oksijen gitiyordu.

"Uf Hazal, sana ciddiyetle soruyorum annemlerle sen de kardeşim olarak geleceksin. Berü yalnız bırakma, heyecan yaptım kızım ya..."

Hazal kaşlarını kaldırıp elini şakaklarında sıkıntıyla gezdirdi. O bunları söylerken Arda sessizce ceketini yerden aldı ve masayı dolanmaya başladı. Hemen gitmek istiyordu buradan.

"Maalesef Doğu, şansına küs. Ben gelemem" dedi sinsice bir tebessüm otururken dudaklarına. "Nedenmiş o?" diye cıkaşığında genç adam "Çünkü Eda'ya sözüm var, o senden iki saat önce davrandı. Bu açık arayla benim kız tarafına transfer olmamı sağladı. Üzgünüm! Unuttun mu siz hâlâ benim han-gintizin şahidi olacağımıza karar vermediniz. Ah ben evlensem bu kadar demagoji olmazdı durum!"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Derin derin solunmaya başladı. Sıkıntıyla iri elini kravatında gezdirip, birazcık olsun gevşeterek hava almak için çabaladı. Karamlığın içinde zaten daralıyordu, şimdi ise nefes alamıyordu. Bu vadenci arınmak için: Havır, tamamen ahmak!

Altında boncuk boncuk birikmiş ufacak terler onun ne denli çekinik bir garkta olduğunu ele veriyordu. Ona yakışmayan bir sakinlikte suklüm püklüm oturduğu yerde, ecel terleri dökerken, daha önce hiç bu kadar sabırsız ve sıkılgan...
sıkılgan ve gıvası olduğunu namıyamıyordu

Oysa oturduğu yer ne kadar ufacak olsa da, şu anda onun için diken gibi batsa da, yine de burası ruhuna gül bahçesi hissi veriyordu.

Hazal'ın annesinin gözbebeği gibi baktığı -onun değişimiyle gelinlik- genç kuza göre milatlık olan canım kadife, ahşap oymalı çiçek desenli ufak koltuğuna baktı. Arda devleşen bedeniyle ne kadar da eğreti duruyordu içinde. Koltuğun kolçağına kolunu, bir koyuyor, bir geri çekiyordu. Bu nasıl bir azaptı böyle! Nasıl bir mutluluktuk aynı anda...

Ülkerin ulaşılmaz CEO'su ona yaraşmayacak bir sükûnetle, dizlerini çekingence birleşirmiş, suklüm püklüm tutumuyla, elini dizinin üstünde ritmik olarak vuruyordu.

Karanlığın içinde kaybolmuş ateş böceği misali...
ne yakışın, ne de söndün...

Uzun parmaklarının çıkardığı sesle, yaşlı adamın bakışlarını o parmaklara çevirdi. Sert yüzü bir atmacanın avına odaklandığı gibi keskin bir hal almıştı. Kasılmış mütevazı yüzü ihtiyatla ciddileşmişti. Sanki elinden yavrusunu kapmak isteyen kaplanın karşısına dikilmiş aslan gibi gözleri hiddetle dikkat kesmişti. Oturduğu koltukta rahat bir ruhaniyet hali sergilenmek gibi bir derdi yoktu zaten. Aksine duruşu insanları caydırıcıydı.

Zira onların buraya gelme sebebi: tekne kazıntısı, küçük Sakar Prensesi, kız kurusu olması da, Kenan Bey hayatta olduğu sürece evde kalmaya meyilli olacak kızını almak istemeleriydi. Bilmiyorlardı ki, iricik dil yumağını almaya gelmekle, tarihi savaş antlaşmasının baş nüshasına, altın varaklı puntolarla bugünü yazılmışlardı...

Eğer Arda onun gözlerindeki kuzgun bakışları görseydi, şu anda oturduğu yerde zaten ecel terleri dökmez, bir dakika daha beklemeden apansız kalkarak "eyvallah" dahi demeden çeker giderdi.

Sonunda ortada aslı kalan karamser sessizliği yaşlı adam boğazını temizleyerek bozdu. Bakışlarını Arda'nın yanında 32 diş mağazasını sergileyerek sultan Timur'a çevirerek, genç adamın eğlenceli yeşil gözlerinin içine tehditle baktı. Gerçi Timur'un pek de umurunda değildi bu! Arda'nın bu hâlini bir saniyesini kaçırılmayacak gibi dikkatliydi!

Kenan Bey "İşler nasıl gidiyor, Timur Bey oğlum?" diye sert bir tonda, dişlerinin arasından hırlayarak sordu.

Ancak Timur yaşlı adamın sorusuyla irkildi. Sanki 'işleri' değil de 'dayağı' nasıl alırsınız, oklavayla mı, merdaneyle mi? der gibi haşince sormuştu sorusunu.

Genç adam onun gözlerindeki gazapla çıkan parlamaları görünce sınıtmasını biraz olsun kontrol alına aldı. Kendini toparlayarak emin bir tonda, düz bir sesle cevap verdi.

"İyi gidiyor, Kenan Bey ..."

Oturmaya ısıtmaya çabalasa da olmadı. O da en iyi yapı-

cağı şeyi yapıp umursemazca, bakışlarını ufak ama sıcak döğennmiş evde gezdirdi. "Sizin işler nasıl, efendim?" diyerek sorduğunda ne denilî yanlış bir gaf yaptığını farkında değildi.

Ancak yaşlı adam geriye doğru sırtını yaslarken, kırmaman olmasa da biraz fazlaca iri olan kösnük göbeğini öne doğru itti. "Yok!" dedi dik bakışlarını insafsızca üzerlerine yakararak. Timur bakışlarını kısıarak, kaçırılmamak için göz kontağını kesmeden durduğünü olmanaya çalıştı. "Ne yok Kenan Bey?"

Yaşlı adamdan kızınca, "Ben emektiryim evladım, bilmiyor musun?" yanıtını alması uzun sürmedi. Nereden bilsin! Hazal'a, bunu mu sormuştu?

"Ah tabu değil mi yaş itibariyle?" diye konuyu geçiştirmek gibi bir çabaya cüret etti. Lâkin bu hâliyle ezilen bir kaktüs kadar yaşlı adama batışını bilemedi.

Timur devirdiği çınarların altında kalmaya devam ederken, bu yaşlı kurdun her sorusuyla mı ofsaytta düşerdi arkadaş! Ne dese tam tersi çıkıyordu. O gol atmak istiyor, laflar hep aut oluyordu

Bir bir zemherinin ortasında çöl terleri döken Arda, başını hafifçe oynatarak genç adama yaklaştırdı. Yüzü sert, boynundaki derisi gerilmişti. Timur'un bakışları onun âdem elmasına kaydı. Kızgınca yutkuunduğu, hızla inip kalkmasından belli oluyordu ve bu işin aslı genç adamı daha da eğlendirmiyordu.

Öte yandan arkadaşının sıkıntısını gördükçe onun her an "Timur hadi kalk gidelim" diyeceğine neredeyse emindi.

Arda onu kaşıyla çağırırdı. Timur sevinçle başını değil, bilahare bedenini de arkadaşına yaklaştırdı. Fakat Arda "Kapa o koca ağzını!" diyerek dişlerinin arasından ısladı.

O vakitten sonra Timur kümeye düşmüş gibi somurtan futbolcu havasına bürünmüş, kendini kale dışına şutlanmış gibi hissettiyoru

Fekî ya Arda! Ah, o susacak ve sakin duracak adam mıydı? Neden hâlâ gidelim demiyordu?

Hazal gözlerini elindeki kahve tepsisine dikmiş, dökmek için sürekli okuyup üflerken, kapıda görüldüğünde, ahenkli bacakları Temel Reis'in çıkartıldığı Safnaz'ı gibi titreyordu.

"Hadi Hazal, bir adım gerisi gelecek... Aşka yelken açan adamlar bunlar kızım, şimdi heyecanın zamanı mı?" diye ne kadar kendine direktif verse de telkin sözlerini kaleye almayan özdenetimi çoktan ellerinden kaçmıştı. Ve bu hâliyle cakma vitrin mankeni gibi kapının eşliğinde donup kalmıştı.

Bu görüntü karşısında kim donmazdı ki? Hâlâ bunun olduğuna inanmayan bakışlarını, karşısındaki koltukta oturup tüm karizmasıyla terleyip, var olan heybetiyle minnacık koltuklarını onurlandırmış biricik Yakışıklı Prensi Arda Mertoğlu'na çevirmiş dururken, elleri de bacaklarına eşlik etmekte geç kalmayarak, düğün salonunda horona davet edilen çocuk gibi heyecanlı titremeye başlamıştı.

Lanet olsun şimdi Azer Bülbül'e vakıfmanın zamanı mıydı?

Annesi? Zaten o apayrı konuydu!

Selin Hanım yüzünde açmış ender gül bahçelerini andıran tebessümüyle bakarak, gözlerinde beliren "Ah, kızım zengin koca buldu, hem de yakışıklı!" bakışlarını parlatarak "Kahveler soğumadan içeriz değil mi kızım? Hani orada dikip durunca, içerisi cereyan yapıyor, bak çam açık, kapı da!" diyerek alakasız bir çareye yönelmişti.

Hazal içeriye doğru titrek bacaklarıyla bir adım attı.

Ah, annem sen yeter ki buyur! Ne soğutması, ben ona ocak üstünde içirmeye bile razıyım, yeter ki elinden bu kahveyi işsin" demek istese de yapmamış... Gelin kız edalarıyla, çıtıldılın adamlarıyla kınaraklan demeyeceğim -zira o daha çok titriyordu- Arda'ya; namı değer Yalıçapkını, müstakbel kocası Arda Mertoğlu'na... Yani, patronu, sevdiği, eleri, gözleri olarak, kaderini yazan adamları atmıştı!

Ben o kalemi yüreğimin en ücra köşelerinde saklamaz mıyım? Kalbinin en derin yerlerine inazın bırak, parmak bile basmaz mıyım?

Bakışlarını sevdiği adamın üstünde, gözbebeklerini yitirizler çıkarak, saniye sekmeden gezdirirken, bir yerde durdu.

Ah işte orada park yasağı işaretini görmek ne kelime, kocaman bir STOP yazıyordu! Babası, Hades misali gözlerindeki okları, hiddet kuşanarak şimşekler gibi fırlatıyordu... Dönümüne bakışları eşliğinde...

Hazal da narın omuzlarını sarsarak "Bana ne!" yapıyordu Babasının kızgın bakışlarına aldurmaksızın "Baba o benim evimin direği, gemimin küreği olmaya geldi" bakışları ahp derince nefeslerini alarak -ama vermeyi unutarak tabii- kahvaltı masasında misafirlerine tuttu.

Ah, buralarda bir yerlerde yanlış giden bir şeyler vardı ama tam olarak ne olduğunu anlayamadı. Sanki kız isteme merasimi böyle olmayacaktı. Hayalinde daha farklı canlandırmıştı. Olsun buna da razıydı. Her şey yerli yerindeydi ve huzur her yeri esir almıştı.

Ta ki, birden babası yerinden kalkıp, ona hiddetiyle bakarak karşısında dikilene kadar...

Apansız koca bedenini önüne gererek, "Vermedim!" diye bağırmağa başlayınca, genç kız olayı yanlış anlayarak kalbi dururken, dili çalkalanan yelkenli bezi gibi titreyerek konuşmaya çabaladı.

"Verdin işte!" Fısıltı gibi ağlamaklı bir sesle veryanmış etmeye başladı. Yağlı adam konuşurken sesi tuhaflaşıyordu. "Vermedim!" diye diretmeğe başladığında ise, Hazal elindeki tepsiyi yere fırlatarak, artık durduramadığı gözyaşlarının eşliğinde huçkumaya başladı.

"Verdin işte... Verdin!" diye gülerken, kolunda hissettiği elleri iteleyerek "Ya bir dur sen de şurada, özel bir şey konuşuyoruz!" diyerek kolundaki eli iteleyerek, babasına hakmaya devam etti. Gözlerindeki yaşlardan ölesi gerek, babasının vüzu şikâyetmeye başladı. Ne oluyordu bu adama, niye titriyordu?

Ama sesi hâlâ geliyordu: "Vermedim!"

"Verdin! Ben onu istiyorum" demeye devam ediyordu. Kolundaki elde daha çok sarısmaya tabii. -

"Hazal kendine gel!"

Hazal, Arda'nın sakın sesini duydukları daha da küp kúpere biniyordu. Bu adam nedir? Hazal! Hazal! Hazal!" deyip duruyordu yahut: Lanet herif, babam beni sana vermiyor, bir kardeşim çekiş değil mi? Anus yok, Hazal! Hazal! Hazal! Kulondukları eliyle ittiymeye çalışarak, boğuk bir sesle: "Ne kendini nel Bekasana vermedin gel. Sen nasıl adamın ya vermedin diyor ve sen kendine gel diyorsun... Gelmeyeceğim versin artık, versin..." diye ağlamaktı bir sesle söylenirken, kulondukları başlı-

"Hazal kendine gel artık... Uyan!"

Köyündeki silkelenenin kuvvetine sonunda çabuş mu, ya da diye keşfedemediği lemlen, kaka vança çıkması nübetinden başladı. Tabii bir farkla Halilç pamuğu gibi silkelene yerinden, sonunda eynikmaya başladı. Kafasını masaya dayadığı kokuhan üstünden kaldırdı. Ağladığı için alk baldı gibi duran gözlerinin kenarları hâlâ ıslaktı. Ok ok olmuş kırıpkleri, yanıldanır üstünden kırpsıracı beceriksizce kalkınca, olanları daha alptıyarsın diye buvıne sonunda acıdı.

Ve gözlerinin irice açılmasıyla yerinden apanusuz sıçrayarak, fırtınası bir oldu. Ayaktaki durmaksızın zorlanan gibi bedeni, gerçek gibi olan rüyanın etkisiyle, zemherire kalınus kus gibi titriyordu. Bir rüyanın daha imkânsızlığını idrak eden benliğine, kükre gibi yere yığılmak istiyordu. İçinde yaşların oynasıği duru su yiküü gözlerini, karışındaki adama dikmiş, eğilmakli kü ç çekişe bakıyordu. Altı dudagi hâlis titriyordu.

Hepsi rüyaydı! Onu istemesi, ona dokunması, hepsi... hepsi rüyaydı!

"Hazel ben dosyadan bahsediyorum!" diyen adam elini cipterine sakınca koyarak, kargasında tüm harizmatik özelliğini sergilercesine dikiliyordu. Yüzü ilahî bir da atında yatan merak barizce olduğu yerde duruyordu.

Bu ilginç değişik durumu rahatça karşılayan Arda "Neyi vermedim?" diye usulca sordu.

Hazel'in dudaklarından içli bir hıçkırık dökülürken, uyku mahmurunu haliyle, çocuğa bir masumlukla gözlerini sildi.

"Vennedi, valla!"

Arda'nın goremediğine şimdi daha çok üzülüyordu. Bu kızın aşkın hallerini kaçırmak, içinde hep daha büyük bir boşluk olarak kalmaya başlıyor, o kadar olamaz biliyordu. Oyna şimdi ne kadar istiyordu onun bu halini görmeyi ve ta net olsun rüyasında ne gördüğünü ise gerçekten çok merak ediyordu.

Üçünçü Hazretti karışında şaşkın benliği, ahlak yüzüne çalınmış kaskınları öylece duruyordu. Bu kez ne yapmaya çalışıyordu? Hele Bir de 'verdin verdin' diye bağırması... Tamam, uyuya kaldığını anlıyordu. Haklıydı: *Benim, bu aralar çok fazla çalışıyorum... Acaba rüyasında onu bu kadar etkileyecek ne görüyordum?*

Hazal sonunda eliyle gözlerini ovalarken kendine gele-
mek başladı ve ilk söylediği şey ise "Allah'ı bulayım"
demek oldu. Tabii kurşunla kontrolsüz sesle söylediğinden,
gerisini kurtarmadı. Bedeni, sonunda özeneceğini eline alarak
kendine getirmeye başlıyordu. İsteni nıvalandı bile imkân
olmadık istemesinden beltiydi, omur bile üzerine kabûs gi-
yiliyordu. Allah'ın o'ya nâsi da yakışmış o annesinin na-
da kalbinişim, öyle ki dirhem bir çekurdek olarsak:

[illegible]

"Hazel, iyi misin? Bak eğer yorulduysan seni eve bırakıyorum. Çok yorulduğunun farkındayım, istersen gidebilirsin."

Hazal elini esneyen ağzına kapayarak kısılan gülmeyi göğz salımsız yüzüne çiriltir bir an baktı. "Yah, Abla Be-yaten biraz burada kestirmişim." derken dilini ısırır.

Bu dilini kesmek istiyordu artık. Yahu adama kaçtı hep uyurken yakalıyor, rüyalar eşliğinde rezil rüsva oluyordu. Mahcupça yüzünü aşağı eğip kısılan sesiyle cızırdayarak mırıldandı: "Yani, özür dilerim, efendim! Sanırım ben uyuya kalmışım ama şimdi iyiyim" diye kendine çekti düzlen verdi. Aptal! Adam rüyanda bile sena yar olmayacak birisi. Onunla ilişik atamazsın! O, CEO, ardı sıra yakışıklı, zengin, karizmatik... Ve sen derhal kendine gel. Haddini bil! Yoksa yine haddini bildirir senin, üzülürsün. Gerçi bugün pek bir mülayim davranıyor, kuzmadan duruyordu ama yine de onun sağ-solu belli olmazdı elbette.

Arda birkaç dakika sessizce durduktan sonra, elini cebinden çıkarıp kapağıya yönelirken, "İyi kendine geldiysen, sana verdiğim dosyayı al gel," diyerek sakince buyurdu. Elini kapının tokmağına atınca aklına gelen şeyle eli tokmakta duruladı. "Bir de şu otelin çizimini getir de, Timur buradayken bir bakalım." Arda kendi odasına geçerken paralel kapıyı çekerek kapadı. Hazal uykı mahmurunu yüzünü yıkamak için çıkış kapısına yöneldi.

Önce yüzünü yıkayarak kendine çekti düzen vermesi lazımdı. Ah, her gününü bir sakarlık, her gününü bir kepezilik çıkarıyordu. Kim bilir, adam hakkında ne düşünüyordu? Rezalet! Kesin nereden bela ettin bu şapşalı başıma, diye hayıflanıyordu. Ama elinde değildi ki bu durum...

Dudaklarını rabıtasız aklına inat üzgünce büzdü. Holden, laalebeden kıldığı beşime doğru kırıntılı ilerlemeye başladı.

Hazal birkaç saat içinde tüm işleri sıraya koyarak ayarlamaya çalıştı. Elindeki parşömen kâğıdını dikkatle masaya yayarken, Arda yanındaki koltuğa geçmek için genç kızın koluna dokunarak, tam olarak nerede olduğunu tespit etmeye çalıştı. Kazara üzerine çıkmaya hiç niyeti yoktu.

Hazal onun koluna yaptığı bu hafif baskıyla ve omzuna değen koluyla dondu. Lanet olsun, neden ulacık bir temasa bile tuhafça tepkiler verir olmaya başlamıştı. Onun hakkında sürekli farklı rüyalar görüyor, kendini hep ona ba-

karırken buluyordu. Sürekli ona dusunuyor ve Eda'nın soy-lesliğine göre hep ondan habesedip, her senaryosini fikrından anıttı duruyordu. Yüksek onunla yapmaması lazımdı. Ama yapmıyordu. Kendine engel olamıyordu. Oysa Arda bunu ille-ğal bir tavırla, masum bir gerekçeyle yaklaşıp yapmıştı bu tespit edici teması. Genç kız çıkırtmadan patronuna baktı.

Arda onun varlığından hiç etkilenmemiş gibi bihaber görünüyor. Ustelik sakince koltuğunu tutarak, kendi konu-munu belirleyip oturmak için ayarlıyordu.

Ama Hazal'ın lanetleri rivayeti "Lanetasanun içine çekerek depresyon, onto bir kansen içine sürüklüyordu. Tih-hal dusuncelerin gırdabına dalarak, boğuma panaasına ensei uyanlara baskalıydı. Kendini durun. Acma ve dokunup oksanunı konusunda ne kadar kesim biri olduğunu bilse de, dokunmak dusuncesini daha katlanamasa da... Kahesinin ki, bu adam orada tuhaf bir merak uyandırıyor ve ona dokun-mak istemek gibi, açığa çıkan dusuncelerin başına tebeles olmasına olanak sağlıyordu. Ona dokunmak istiyordu. Elle-rini tutmak, yüzüne dosyaya bakmak, parmaklarını teninde gezdirmek...

Ne kadar anız bir sapkınlıkla başkaldırıyordu benliğine. O erkeklerden nefret ederdi. Onlara dokunmayı ise itici ve hasta gerilemiş bir eylem olarak bulurdu. Ama şimdi... Şimdi ne uzerçevirordu? nasıgus çağını da atlatmış hayıgı ırmıştı oysa! Yoksa geri mi donuyordu?

Arda yerine oturunca Hazal onun önüne, kendisi gibiler için özel yapım olan tableti uzattı. Anımlara özel icat ediliyor ses komutuyla işliyordu. "Teşekkür ederim" dediğinde Arda tabletini alıp açmaya başlarken de devam etti: "Nasıl olmuş Timur, çizimde göze bakan bir şey var mı?"

Masanın diğer ucunda duran Timur, elindeki dosyayı masanın kenarına bırakarak ellerini masanın pürüzsüz ci-lah yüzüne dayadı ve öne doğru eğildi. Ceketini çıkardığı için beyaz gömleği heybetli bedenini ikinci bir deri gibi sa-

rip sarımsaklı, keşan masanın üzerine dökülmüştü. Başka zaman olsa onun bu gözlere zıynet durumu, başka bir genç kızın dikkatini çekti. Ama Hazal onu bakmıyordu elbette. Açıkçası onu sadece arkadaş olarak görmek Nilay Hanım'a göre tuhaf olacak kadar masum olsa da, bu gerçekten öyleydi. Herkes gibi o da farkındaydı tabii onun yakışıklı olmasının... Ama bu umurunda dahi değildi.

Genç adam karaya çalan yeşil gözlerini kısarak çizime bakmaya başladı. Kısa bir zaman o çizimlerde kayboldu. Arda geriye yaslanarak sakince onun cevabını bekledi. Hazal, Arda'nın yanına oturarak not defterini açıp ölüme laptopunu açtı. Dikkatini söyleyeceklerine vererek bekleme-yeyi koyuldu.

Timur incelemesini bitirince Arda'ya değil de genç kuza bakarak duru bir sesle "Hazal, bu çizim hakkında ne düşünüyorsun?" diye ciddi bir ifadeyle baktı. Gerçekçi bakışları eşliğinde kurnazca fikrini belirtmesini bekledi.

Hazal yerinden kalkıp aynı Timur gibi masaya abanunca, saçları önünden şelale misali masaya akıp ve seri bir hareketle çabucak toparlayıp tek omzunun üzerine yerleştirmesi fazla uzun sürmedi. Yüzüne odaya giren güneş vuruyor, beyaz teninde hafif mehtaplı bir sabahı aramıyordu. Genç kız çizimin her bir ayrıntısını titizlikle duru gözleriyle incelerken "Bunlar 25 eşelle mi çizildi? Yoksa sentim ayarına mı düşünüldü? Ayrıca Aydınger neden kullanılmamışlar da parşömine çizmişler... ayrıntıları anlamadın!" diye sordu.

Arda sandalyesinin yönünü genç kuza çevirdi. Kaşlarını kaldırarak "Ne fark eder?" diye sorduğunda Hazal'dan önce Timur konuştu.

"50 eşelle minyatürü yapmak ve aydıngerle baz kalıba dökmek daha kolay oluyor, o yüzden soruyor..." diyerek bildirdi.

Hazal elini belli bir noktaya koyarak, başını kaldırdı. Gözlerine güneş vurunca duru mavilikleri daha da açıp ber-

rak bir umman oluşturdü. "Burası mutlak mı olacak?" diye sorduğunda, Timur onun gösterdiği yere yaklaşarak dikkatle baktı. "Evet, öyle düşünüliyor." Genç kızın parlayan sağduyulu gözlerine bakarak yeşillerini keş. "Sorum mu var?"

Arda göremediği için "Kötü bir noktada mı belirlenmiş?" diye devam etti.

Hazal bakışlarını diğer bir noktaya çevirirken, elini köşedeki boş alana koydu. "Göründüğü üzere bu kale şeklinde inşa ediliyor, sınırsız denize sıfır işkoç tarzı olarak düşünülmüş olmalı. Ama eski tarzdan ziyade modern bir yapıya dönüştürülmek istenmiş." Arda yüzünü onun sesinin olduğu yere çevirdi. "Nasıl anladın?"

Hazal'ın dudaklarının kıvrımları hafifçe kovıldı. Mantıklı bir düşünceyle sesini yalın bir hale sokarak mırıldandı. "Çünkü İngilizlerle, işkoçların aralarındaki fark bariz bir açıklıkla göze çarpar. Biri süs meraklısı olurken, diğer sadece yaşam kalitesini artıracak kadar yenilikçilik yapıyordu." Parmağını köşeye koyarak Timur'a gösterdi. "Mutlak neden kalenin dışında uzak bir köşeye inşa edilmiş olabilir? Eski kalelerde bir koridorla kaleye bağlanırdı... Böyle yerler ya avluda ya da en yakın kuma inşa edilip kaleyle bağlantısı korunurdu. Eğer otantik bir yapı yapılacaksa, bazı tarih kitaplarını ve yapıları incelemek gerekir. Tabii; birçok resim ve sanat eseri de buna yardımcı olabilir ama önce birebir gözlemek lazım... Mimarımıza bu gibi yerlere gidip görme olanağı sağlanmış mı bunu çizmeden önce? Hani incelemek gibi bir şans olmuş mu?"

"Benim bildiğim kadıyla, hayır" diye cevap verdi Arda. Onun skacı, kendinden emince söylemi, konuya hâkim bejirlemeleri dikkatini çekmişti. Hazal bakışlarını Arda'ya çevirerek "Neden ona bir hafta boyunca incelemek gibi bir zaman vermediniz? Hem siz, hem de yapının sahibi karlı çıkacak. Ayrıca mimarın da kafası daha rahat olacaktı."

"Buna gerek var mı?" diye sordu kesin bir dille. Sonra arkasına yaslandı ve kendi kendine güldü.

Hazal bunu erken fark edip, henüz işlerin tehlikeye girmediği bir olay patlak vermediği için memnundu. "Kesinlikle ar! Eğer bunu yapsaydı kendisi de eminim hataları bariz bir ıçıklıkla görürdü. Çizimi mükemmel, düşüncesi zengin, sadece ufak telek fark edilemeyecek hatalar var... Sanki biraz baskı altında bir çizim... Dayatma var gibi duruyor bu işte. Daha çok kendi fikrini değil de bir başkasının direktifini uygulamış gibi karmaşa yaşamış. Bu da hâliyle çizimine yansımış. Bakın," derken kâlinin arkasındaki cephesindeki sundurmayı gösterdi. "Burada önce farklı bir çizim işlemiş, sonra çevirmeye çalışmış... Bence önceki çizime sadık kalmıyorsa daha orijinal bir görünüm elde edileirdi."

Arda pervasız yüzünü arkadaşına çevirdi. Timur da hayretle ona bakıyordu şimdi. Yeşil gözleri lititce küsülmüştü. Arda'nın dudaklarının kuyulan zekice, hafifçe harekelenip belli belirsiz kıpırdanmış ve eski keşkin hatlarına tekrar bürünmüştü. Ne çok gülümser olmuştu son zamanlarda bu adam! Ve Timur biliyordu ki şimdi o sakin, kendinden emin yüzünün altında; sinsiye gülen bir Arda vardı.

"Sana söylemiştim, bu işte iyi!"

"Kesinlikle" diyerek onayladı Timur.

"Ayrıca mantıklı işler çıkıyor."

"Fark ettim. Doğrusunu söylemek gerekirse bu yemeği ben kazanacağımı sanıyordum. Yine beni tava getirdin ve kazandım. Bence ona verilecek destekte sonunda kadar yanındayım..."

Arda işte şimdi gerçekten hafifçe tebessüm etmişti. Genç kızın üstünden girilen iddiayı Arda kazanmıştı. Hazal ikilinin neden ya da kimden bahsettiğine ilişkin bir çıkmazdaydı. Mırmardan mı, yoksa başkasından mı bahsediyorlardı, anlayamadı? Kendisini zaten hesaba katmış yoktu. Sonuçta o mimar değil, asistandı! Ve açıkçası bu konunun da bir an evvel açıklığa kavuşmasını istediği için, bu fırsatı kolluyordu.

Arda elini masaya koyarak parmaklarıyla yakaladığı bir

kâğıt parçasıyla oynamaya başladı. "Yemeğe onu da götürmeliyiz, sonuçta bu onun üstünden olan bir çekişme değil mi?" Hiç tartışmaya girmeden, onu ikna etmeye çalıştı.

"Kesinlikle dostum. Ve aslına bakarsan, hari vaktimin çoğunu bu şirkette geçirsem, onu senin elinden alırdım. Böylesi bir zekâyı sana kapırmak ahlaklı olurdu doğrusu!"

Hazal bakışlarını süzdürerek Arda'ya baktı. O mu budalaydı, yoksa onlar kendinden mi bahsediyordu? Yok, işte bu imkânsızdı. Zaten saçma bir düşünceydi. Bu konunun fazla üzerine gitmek istemezdi, ama belirsizlikleri onu rahatsız ediyordu.

"Hangi mimarı paylaşmıyorsunuz, ben de merak ettim doğrusu?" diye sorduğunda, Timur geniş yarıldıran, gevrek bir kahkaha attı. Arda parmaklarını ensesine götürüp oyalandı, dudaklarını kasarak gülmek için kendini zorladı. "Neyse! Hadi Hazal sen devam et, bakalım başka neler eksik bu işte?" diyerek onu tekrar işe odaklanmaya teşvik etti.

Zaten mesedini özleyen Hazal şevkle çizimi anlattı, ikisi de onu gıyptayla dinleyip konuştukları şeyi tartıştılar. Bazı yerde daha anlamlı bir noktada birleşirken, bazı yerlerde daha karmaşık bir çıkmazda çekimler kalıyorlardı.

Arda sırtını iyice koltuğuna yaslayıp elini çenesinde gezdirmek,

"Bu neyi değiştirir? Sonuçta savaş için yapılan bir yapı değil bu, daha ziyade birçok turist çekmek için yapılan bir mimari olacak. Eminim kimse mutfak avluda değil diye düşünmez. Ya da neden hendek yok (!) mutfakta kızgın yağ kayıyor mu diye sormaz... Onlara sadece olantik bir ambiyans olsun, kâfi gelir. Hatta eminim çoğu, bunu dahi eksantrik bulacak. Senin söylediğin şeyler ek masraf demek... Ve bunu yapıyı yaptırın şirketin karşılayacağını hiç sanmıyorum. Cari açığı var. Hâliyle biraz cimridir kendileri. Hani demiştin ya, sanki baskı var diye... İşte şirket sahibi mimarımıza müdahale etmiştir büyük olasılıkla..." Kara gözlerinde, Hazal'ın

bütün kalbini ve beyrını saran bir ışıltı oynayıyordu. Arda'nın suzca, ona hiçbir seçen şans bırakmayan bir kavalçilikle, "Senede?" diye sordu.

Kendini onun çekim alanından soyutlamaya çalışan Hazal mecazi bakışlarını dikkatle süzdürdü. Sesini kontrol etmesi alarak kendinden emin bir tınıyla fikrini savunmayı sürdürdü. "Sizin şirketinizin mimarlarına birilerinin müdahale edeceğini hiç sanıyordum. Oysa koklu bir yapı, eşsiz bir personele sahipsiniz. Bunu daha önce duymamıştım doğrusu..."

Onun açık konuşmasından etkilenen Timur, geniş omuzlarını sarsarak "Bu dışarıya yapılan bir yapı değil ki zaten. Bizim pinti Tank Bey kendi için özel bir yapı istiyordu ve bu işi bizim mimarımıza verdi. Arda da onun karışmasına sebep çıkarmadı."

Zaten anlamıyordu Arda'nın ona neden bu kadar iltima-tom geçiştiğini. Adamın şirkete pek bir faydası olmadığı gibi burada olan cisminin bir faydası da yoktu. Hazal gözlerini kış. "Ve tabii sizde ama anlayamadığım neden karşı çıkıyorsunuz? Göz göre göre kötü bir oluşumla adınızı andırmanın anlamı ne?" Yüzünü mahcupça yana döndü. "Haddim değildi, özür dilerim. Fazla ıleriye gitmişse affedin. Ama kabullenmek mümkün değil. Amacım sadece anlamaya çalışmak. Sizin mimarlarınız ödüllü ve eşsiz, neden adını kötüye çıkararsınız ki? Bu saçmalık."

"Sorun yok, Hazal! Bu herkesin ilerde düşüneceği gerçektir. Arda bağundan beri bu işe karşı ama Tank Bey bir şeye karar verince döndüğü yok, yapmak istiyor. Biliyorsun o da bu şirkette söz sahibi ve bu yapıyı o denetliyor, şimdi tatile gittiği için o gelene kadar elimizden geldiği kadar düzene sokmaya çalışıyoruz bu işi, umarız fark etmeden biter. En azından iki terasın da meranın dışı gibi değil de içi gibi. Sonuçta Tank ağabeyi üzmemek istemeyiz..."

Hazal birinci dudaklarını sırdı. Timur'un attığı yemin berisindeki zokayı yutnamaya kararlıydı. Son derece tatlı bir sesle, "Hayır, size kahlmıyorum" diyerek itiraz etti Hazal.

"Neden üzülecek diye şirketi kötü andıran bir yapıya imza atıyorsunuz ki? İş başka, dostluk başka, değil mi?"

Arda çok şaşırması bir insan rolü oynayarak, dudaklarını gerdi. "Neye dayanarak?"

Hazal istemeye istemeye "Şirket sahipliği sıfatınıza dayanarak!" diyerek usulca yanıtladı.

Timur arkadaşının omzuna dokunarak Hazal'a döndü. "O da bu şirketin sahibi ama bu yapı şirketten bağımsız olarak yapılıyor. Bu tamamen Tank Bey'in özel alanına giriyor, şirketle alakası yok."

"Peki, bu işi biz alsak ne gibi değişiklikler olacaktı mimar Hazal?" diye alaylı ya da sesi, ciddi bir tonda sormuştu Arda.

Hazal sakince yerine otururken, Timur incelemeye kaldığı yerden devam ediyordu. Hazal köşedeki su şişesinden bardağa su doldururken "Eğer otantik bir yer olması amaçlanıyorsa, ne kadar özüne sadık kalırsa o kadar ilgi uyandırır. Mesela, İngiliz tarzında olacaksa, iç dizaynı daha farklı olmalı. Sus ve lüks ön planda olmalı. Ama lskoç tarzı olacaksa içinde kesinlikle kasvet var olmalı. İnsan içine girdiği zaman, o kokuyu, o dokuyu, tarihsel analizleri dahi algılamalı. Etraf toprak kokmalı, duvarlar harç olmalı, mahzen ve zindan küf kokmalı; içinde kelepçeler ve paslı prangalar olmalı. Dikkat çekmeli ve daha çok inceleme isteği uyandırılmalı. Böylece turist daha çok kalmak ister ya da bir dahaki goldiğinde daha çok inceleme şansına erişmek ister. Bence zindan ve mahzen şart..."

"Hendekle kızgın yağ da ister misin?!" diye sorduğunda Arda, Hazal sesini çıkarmadan yanıştı ve duru mavi gözlerini, onun karagözlerine çevirdi. Genç adamın yüzü sakın dursa da, kaşının teki yası misali havada asılı duruyordu. "Zindan ve mahzen yok. Aslında var... Tek mahzen, şarap mahzeni olarak inşa edildi. Soğuk ve rutubetli bol olduğundan emin olabilirsiniz. Arda gidince ziyaret etmende mahsur yok."

Lafarı ince ayardan kinaye yayarken, akupunktur iğneleri gibi tenine bebe ruhi misali babıyordu. Bu adam inceden

ayar çekmeyi meslek hâline iiri getiriyordu ne! Arda'ya şaşkınca baktı. "Kocaman bir yapı yapıyor fakat zindan yok mu? Ben eğer bir turist olsaydım..." dedi ve sonra ne dediğini kavrayınca dudaklarını birbirine bastırdı. Ne çok korkmuştu! Yine haddini aşmış azar yemek istemiyordu.

Arda onun duruladığını anlayınca "Eee, sen turist olsaydın ne yapardın?" diye ciddi anlamda merakla soruncu da yanamadı ve yine konuştu. Zaten dilini tutması da mümkün değildi. Narin omzunu sarsarak, "Eğer ben böyle bir yerde kalmaya gelsaydım, içini ve dışını tamamen inceler bir sürü fotoğrafını çekerdim. Bilirsiniz turistlerin ilgi alanları tarihli yerlerdir ve bir kale zindansız olmaz elbette. İnsanların merak ettikleri yerler yasak yerlerdir... Yasak olan cezbeder, merak uyandırır." Bardağı eline alıp dudaklarına götürürken Arda ona doğru sımsice yaklaştı. Hazal bardağın kıyısından çıkarmadan genç adama yan bakışlarıyla hakarken, o kolunu koltuğunun kenarına dayayarak Timur'un durmayacağı düz bir seste, sakin bir tınıyla mırıldandı.

"Nedir sendeki bu zindan takıntısı?" Hazal bakışlarını kenara çevirerek sevinçle yüzünü ona sudan almak için bardağı dudaklarına değdirdi. Arda haince dudaklarının kenarını kovurken "Garip fetiş fantezilerin mi var, Hazal? Senden hiç beklemezdim! Yoksa bu kadar ısrar niye zindanda?" dediğinde genç kız içtiği suyu büyük bir hızla dudaklarından fışkırtarak masanın üstündeki çizime çıkardı.

Yanakları yanarken, gözleri ırice açılmış, nefesi kesilmişti. 'Fantezi', 'Fetiş!' Ah, Allah'ım ne diyor bu adam? Bardak elinde alılcı kasılırken, duyduğu şeyin etkisiyle bedeni titremeye başlamıştı. Bön bön genç adama bakarken, genzine kaçıp açtıysa ya kan su yüzünden öksürmeye başlamıştı. Timur ona endişeyle bakıp peçete uzatırken "Hazal, iyi misin?" diye sordu.

Arda onurduğu www.kahraman.com.tr'ye basıyordu. Hazal etrafındaki duvarlara kapayıp kendini toparlamaya çalışırken, "Ne?" diye cırladıktan sonra Arda konuşmak yerine imayla tek kaseti

lakayıt bir tavırla havaya kaldırınca "Se-saçmalamayın efendim, rica ediyorum" diye apansız ayağa kalktı. Masanın üstündeki çizimi silmeye çalışan Timur'a bakarak, "Kahretsin!" diye kenardaki peçete kutusuna atıldı. Eline aldığı peçetelerle çizimi silerken, Arda'nın pervasız sözleri aklına geliyor ve zihninde köttü -ne köttüsü- müstehcen şeylerin esrarengiz seyrini sunarak ahlakla zina eden izlettiriyordu. Kendini yasak programları izler gibi köttü ve acınası hissediyordu. O böyle şeyleri sevmeydi. Bu ayıp senaryoları edepsiz aklından uzaklaştırmaya çalışırken de, yanakları yanıyor, elleri titriyordu. Lanet olsun lafın buraya kadar nasıl olup da geldiğini ve bu kadar hayırsız bir konuya dayanarak nokta koyduğunu ise benliği anlayamıyordu.

Timur hâlâ hafifçe öksüren genç kıza endişeyle baktı. "Hazal iyi misin?" Sorusunu yeniledi.

Hazal boğazını temizleyerek "İyiyim efendim sadece bu... Su kaçtı boğazıma" derken kızgın bakışlarını Arda'ya çevirince ne fayda, adam görmediğinden olsa gerek pek bir rahatsız ve hâlâ pıskıncı sırtıyordu. Bir de sanki hiçbir şey olmamış gibi yakışıklı yüzünü ona çevirmiş "Timur zindan için Hazal'a verdim, o hallerde bu işlerden iyi anlıyor gibi" diyecek alay etmeye devam ediyordu.

Ah, elindeki bardağı tepesinde kursa pekmazını alutması ne kadar sürer diye hesaplama yapmaya başlayan kızgın Hazal'ı durdurmak, epey zor oluyordu. Barak kursun ne olurdu, nasılsa kafası tahtadan, kendisi odurdu imal edilmişti. Kereste Arda!

Aslında hiç de böyle değildi genç adamın duruşu, onurduğu yerde bedenini ateş basıyor, sert yüzünün ardında sakladığı tutkusunu gün yüzüne çıkarmamaya çalışıyordu. Lanet olsun, ona söylüyordu ama o zindanda şu anda sadece Hazal'ı hayal ederek, kendine işkence çektiğin, ergenlerin dik alması oluyordu. Bu kız aklını neden bu denli karıştırıp yapmayacağı ve düşünmeyeceği şeyleri düşünmeye itiyordu. Velhasıl Arda fantezi kuran adamlardan değildi! Şimdilik!

"Hazal kazarıyorsun sorun mu var, hasta mı oluyorsun?" diye sordığında Timur, Hazal farkında olmadan sesini alçaltmış, kavrulan yanaklarına koyunca, Timur başını olumlu anlamda salladı. Hazal yukarıya bakarak "Bunu biraz açarsan olurum, ben senden... şey istiyim..." Gözlerini bir-iki saniye kapayıp derinden bir soluk aldı. "Özür dilerim Timur Bey, çizimin bir kısmı silindi" diyerek gerçekten üzgün çıkan sesiyle mırıldandı.

Timur çizimi toparlayarak eline aldı. "Sorun değil, sen iyisin ya! Ben bunu kurutması için Nilay Hanım'a veriyim, o bu işi çabucak halleder." Kapağı yöneldi. Hızla açıp odadan ayrıldı. Hazal yerine otururken ihtiralsi bedenini tuhaf bir titreme esir almıştı. Yüzü yanmıyor, tüm bedeni tuhaf bir titremeyle yerinden sarsılıyordu. Bakışlarını genç adamı çevirmeye şöyle dursun, utancın yerlere paspas çekmek gibi bir istekle yanarken, nefes alıp vererek varlığını hissettirmemek için nefesini tutmaya çalışıyordu.

"Seni utandırdığım için üzgünüm!" dediğinde, genç kız Arda'ya bıkınca bakmıştı. Ama Arda bunu hissedip kulakları okşayan tok sesiyle devam etti. "Üzgünüm, çünkü senin yanaklarının kırmızımsı tınısını göremedim, yoksa yapbğum şakayla bir alakası yok üzütmemin" diye dünişte düşüncelerini belirtti. Genç adam biliyordu ki yandaki dalga çok kasıyordu. Görmeye de hissediyordu! Vagoremedüğüne bir kez daha inanç yaşıyordu!

Hazal'ın bulduğu duşlardan geçince, araladı ve sesini duyurması çıkarttı. "Anlayamadım!" diye bağırdı, gözleri. Karında neler oluyordu öyle, ah binleri içine pratiksen doktor kaçırmış, ağrılarıkarını ağrıtmamaya çalışıyordu.

"Seni utandırdım, bunu görmek istirdim. Kırmızımsı tınısı aldığını ya da kızması esvli baktığını görmek istirdim. Şaşılan olmasa sağmaıyordun, uykudan uyanınca kemanden geçiyorsun... Sen çok farklaın! Hem çocuk, hem çok olgusun. Kafamı korıtırıyorsun..."

Diyerek hakti Anıl kalemle içinde çıkmayan kordide çizilen, bir de yitilmiş "kafamı karıtırıyorsun" diydüğü ya... Paul

"İht, benim kafamın içi böylece pazarına dönmiştü, her şey çakma satışa yapıyor... Sen orijinel olarak azıcık dağdıklağı kaldırmıyorsun hal!.. Hazal kendine gel 'sana aşığın' demiyor 'kafam karıtırıyor' diyor, sadece insanca bir tepki hepisi o kadar! Ama ne! Kimi kandırıyordu. O insanca tepki beyninde kocaman bir oyuk açtıyordu

"İyi de... neden? Neden görmek isteyesiniz. Arda Bey beni?" Başını salladı. "Ben sizin göreceğiniz cinnetten biri değilim. Sepet topu Hazal'ım! Anladım, siz için dalgasındasınız.. Çok kıttisünüz! Bana böyle söylemeyi kesersiniz seviniriz. Bu çok utanç verici! Benimle oynuyorsunuz." Bu düşünceler içine içine tebelleş oluncu yüreğı burukdu. Her şey bittmişti! Onun kuzmasına bile kaldırebilirdi ama dalga geçmesini bu saf kalbi kaldıramazdı.

Arda onun kızgın hâlini hissedince, seni hareketle yerinden doğrulup, onun koltuğuna uzanarak apansız yakınına çekip, genç kuzu yaklaştı. Hazal ona doğru çekilmenin okuyula ellerini koltuğunun kenarına koyarak sulaca tutunurken, o yaklaşıtkça genç kız, sırtını geriye yaslamaya başladı. Dahası ağılladı.

Arda bacaklarını araladı genç kuzun koltuğunu araya çekti. Aşağıya hiç düşünmeden eğildi. Artık yüzleri birbirine yakın ve nefesleri birbirini okşuyor, aralarında tatlı bir tutkuyla oynayıyordu. Hazal nefesini tutarken, gözlerini genç adamın görmeyen gözlerine inice dikmiş, çolpaca bir ürkeklikle bakıyordu.

Arda ise tamamen sakin bir hâlde kışkırtıcı sesiyle kışkırtıcı, tutkuya dayanan bir tonda ayarlı konuşuyordu. "Neden? Kadınlar bunu çok seksi bulur... Utanmak ve zindan... Ha bir de mahzendi değil mi?" derken Hazal onun usuru birbirir teninde hissedince, nefesi kesik kesik almaya başladı. Göğsü öyle hızla inip kalkıyordu ki, buna bir mukabil engel olamıyordu. Yavru bir kurlanç moduna bürünen yüreğı, sanki yerinden oynayacak gibi ufaklık ürkek bedeninde çarpıyordu.

"Ben o kadınlardan değilim ve hatta kadın..." Yutkun-

di. Gözlerinde utanınca beliren pırıltılar belirirken kendini toparılamaya çalışıyordu. "Kamusa mı? Lanet dilini tut, dans et tutana emalı" diyerek içinden kendine kadeh basık diyorodu böyle lanet dili, neden konuşuyordu böyle edipolar lahoratları?

Arda'nın eli hiç tereddüdele önce omzuna, sonra boyundan yukarı tırnağıyla yavaşça değdi. O eller değdiği yerli yakıt, bekliliği yanı nassızleştirirdi. "Armadın onun kadimlerini hıyile birleşt. Serin parmaklar ateşe değen gibi kırıntılarınca hıdıle okşadı. Arda işte şemal onun ne denli çok lazarlığına eline tutmuş ederi sodan aşılayabiliyordu. Kaşlarını kaldırdı, huşu beliren yakışıklı yüzünü ona yaklaştırdı. "Hayır, değilsin... Sen hayahında gördüğün en masum şeysin! En deli dolu, en afacan, tabii bir de en uykucu ufaklıksın!" diye devam ederken omuzunu Tanrı kapıyı açtı ve içeri konusarak girdi. Arda apansız bir minervıyla Hazal'ın koltuğunu yerine itti. Onu utandırmak kimsin? Hınnı niye yaptığını biliyordu. Ama onu kimsenin gibi bir sepiyetin taklidi. Şizofrenler gibi sürekli onu koruma içgüdüsiyle doluyordu.

"İyi, bu işi sen hallet!"

Kulaklarına onun ses geliyordu ve Hazal kendine gelmeye çalışıyor sesini ösarsatıyordu. Sanki buz tutmuş gibi dinlenmişti bedeni. Herkesi kimsenin varlığı oracıkta. Öylece kulakla birleşmiş duyuordu. Arda'nın söylediklerinin itirafı nu yoksa, dalgacı bir oyun mu olduğunu anlaşıyordu. Ama kalbi... Zaten itiraf olmasa gibi bir şey mümkün değildi. Öte yandan sesi ise hiç de alaycı çıkmamıştı. Aksine daha vurgulu ve kararlı çıkmıştı. Kafası karıştı, zihni bulandı. Ne düşüneceğini, ne hissedeceğini karar vermedi.

"Hazal bunu tuttu. Şu söylediğin zindandan bize bahsetmene nasıl bir şey yapabiliriz?"

Hazal öyle bir yutkunduk ki, Arda arada mesafe olsa dahi onun yutkunma sesini duydu.

Hazal kendini toparlamak istese de bedeni buna karşı çıkıyor, iradesini kendini geçici olarak servis dışı ilan ediyor.

du. Şimdi protesto çekmenin zamanı mıydı, önce ihtar ver-se yeterliydi! Ona yakın olmak, erkeksi kokusunu solutmak, bedenine aslice yayılan ısırsu hazımsızlıkla hissetmek nasıl bir karmaşaydı öyle! En son ne zaman bir orkeşe böyle bir şeyler hissetmişti? Galiba hiç! İlk defa bir erkeği kendine engel olamayarak hissediyor, tüm benliğini onunla doldurup, uykularını dahi ona veriyordu. Lanet olsun, neler oluyordu? Bu adama neler olmuştuk bir günde bu değişimin esli asları da neydi? Arda Bey, onun yakışıklı patronu, az önce ona bir nefes kadar yakındı! Ona haftalar sonra bağırması bırak, daha da yakınlaşarak davranmaya başlamıştı. Sanki 'yasaklar yıkılmak içindir' diye naralar atarak yaklaşıyordu...

Hazal bu yakınlaşmanın akabindeki zamanda, Timur Bey ile konuşmuştu. Zindan hakkında tamponu, bir süre yasa dışı üretmişlerdi. Bu yeni ofisin Bodrum'da bir kırda yapılmış planlanmış. Denize sıfır, arkası dağlık bir bölge özel olarak seçilmişti. Ah, lanet aklını bir türlü işe veremiyordu. Acaba şaşırması mıydı? Hayır, tabii ki... Bu adam ve yakışıklı halleri beyrinde dönüp dururken, ona soyledükten, dokunup-tan, rusu saamadan dururdu ki. Elan her damı yanına koştukları onun okunacağı vere okunacak pezmeye istedi "vandı-riyordu. Arda çok yakışıklıydı, genç kızların aklını, hayalini zorlayacak kadar yakışıklı!

Ve üstelik Karun kadar zengindi. Güçlüydü. Onun gücü paraya ya da statüye dayanıyordu. Ender bulunan olgun kişiliğine, kayıtsız duran müstehzi suratının ardına sakladığı kav-undan emin benliğine dayanıyordu. / / ruvasında çökeceği gibi sukkun bukiim annessinin koruyucunda / / kimsin saamadan değildi. Ellinde çökeceği-çikolatesıyla karşına çıkacak adam ise, hiç değildi. O kendinden emin duruşuyla, karşısındaki adamlara hükmederken, el pençe divan durduracak adamlardandı. Ayrıca içinden ona dokunmak, sarılmak, bazen de saçlarını okşayarak, ara sıra yüzünde beliren kederini yok etmek geliyordu. Biliyordu Hazal! Onu tanımaya başladıkça, görmemenin omuzlarına dağ misali oturduğunu, bunun içinde kocaman bir yara olarak kanadığını biliyordu.

"Tamam, çizimler ve dosyalar iki saate kadar hazır olsun" toplantıda bu konu üstünde dururuz... Zindan ve çevresini (1)" diyerek üzerine bastıra bastıra konuşunca genç kız yetmiş de huzursuzca kıpırdanmaya başladı. Deri koltuğun azizliğine uğradı hafifçe koltuğu gıcırda. Arda'nın yüzünde anında memnun bir duruş belirdi.

Hazal tüm o zaman boyunca hızlı bir koşuşturmanın içine kendini atarak, bir elinde dosya, diğerinde tıfletleri hem deşip hem de tüm misafirlerin unvanları ve toplantı başlıklarını unutturmaz. Nilay Hanım Timur Bey'le, Arda Bey'in misafirlerine refakat edip deparmanları gönderirken, Hazal bir de ondan arta kalan işleri devralıyordu. Hazal elindeki dosyaları koluna sığdırıp dışarı bastırırken, elinde tuttuğu telefona cevap verdi.

"Bu-buyurun Arda Bey?" Sesi yine titremiştii onunla konuşurken.

"Hazal, bana Koray Düzayran dosyasını hâliâ getirmedi."

"Şimdi elimde, efendim. Aşağıya indirmişler, aldım geliyorum" dediğinde kendini bu kadarık konuşma için bile ne kadar çok kısıyordu.

Onunla konuşmak iyiymi de, ya yanına gidince ne olacaktı? Elini ayağına nereye koyacağını dahi bilmiyordu o zaman. Telefonu kapatıp ofise yönelirken, telefonu yine çaldı. Arayın Eda'yı bu sefer rahatlatarak açtı:

Eda yine bir sürü soru sormuştu, ona yapacağı işleri anlatamıyordu. Yarın onu ismeleme gerecekleri ve hâliâ her konuda bir şeyleri değiştirip duruyordu. Ya kuyafetini değiştirip fikir alıyor, ya da yapacağı şeyleri anlatıp kafasını tatlı bir huzurla şişiriyordu. Ona "Kızım senden önce, ben kendimi istettim ne haberi?" demek ne kadar istese de diyemedi...

Rüyalar gerçek olmazdı!

Kapının girişinde durup ona laf yetiştirirken, bir taraftan da öncelikli dosyaları ayarlamaya çalışıyordu. Telefonu kapatıp kapıyı tıklatarak içeri girdi. Seri adınlarla dosyalara

girişilmiş patronuna yaklaşıp, diğerlerini kenara çıkarak ihtiyacı olan dosyayı önüne koydu. Hızla bir adını geri çekildi. "Başka bir arzunuz var mı, efendim?" diye sakıncı sormayı da ihmal etmedi.

Arda başını kaldırıp silinmiş yüzünü genç kıza çevirdi. Onun sesindeki titremeyi elbette ki fark ediyordu fakat sormaz görünmeye çalışıyordu. "Bana Seher Harun'un dışayın için yaptıkları hesaplamaları getirir misin?"

Kıscık bir an dilî tutulmuştu sanki. Onun yanına ne kadar da çocuk gibi kalıyordu Büyük İsmail'in huzurunu. "Ama o geçen aya ait, yeni değil efendim" diyerek yanıtladı.

"Arada çok fazla oynama olacağını sanmıyorum, sen getir bir bakalım."

Duyduğuna hayranlıkla elindeki dosyaya çalışarak Hazal'un buvurduğu üzere odasına açılan kapıdan geçti. İçinde, yengeliyle bir pelte çıkması ayakları ağrıyormuştu. İhtiyaç duydığında anında ayağına ne kadar gereken duvara varsa doldurdu ve arkasını anından dönünce, yumuşak konuşan bir duvara çarpı.

"Hazal bu dosya..."

ve Hazal dengesi koruyamayıp ayağındaki topuktan ayakta kalmanın azizliğine uğrayınca, elindeki dosyaları atarak ellerini genç adamın omzuna koydu ve yumuşak bir işi geçti. Tabii onu da beraberinde götürerek...

Ellerini onun üstünde sadece gömleğinin olduğu omzunda tuttu. Karanlık, seri kısımları huzurunu güven verici huzurunda koydu. Huzurunu verirken bir süre daha yavaşça onu güveniyordu!

Ana yine de refleks olarak gültüleri edoce kapamış, ellerini altındaki omuzlarını canı yavaşça diye tutturmuş, emeklerini farkında olmadan içine genç adamın etine girmişti. Huzurunu duruyordu. Canı yanmamıştı, zira şu anda yumuşak bir döşeme düşmüş pire kadar mutlu idi. Ah, birisinin onu buradan ayırmaya için, illeği yakması lazımdı o ayrı konu.

Göğüsleri sert bedenün üstünde yumuşak baskılar bırakırken, Arda'nın bedeni geriliyordu. Hele tenine batan tırnaklar nefesini kesiyordu. Üstünde uzanan genç kızın heyecanlı kalp atışlarını kendi bedeninde hissederken, kendi kalbi kocaman vücudunda ufalarak durmaya başlıyordu.

Hazal altındaki bedenün, sık nefes almaya başlaması ve yüzünde hissettiği tıhk nefeslere ek olarak, kocaman ellerin tenine değmesiyle, sıkıca yumuşuğu gözkapaklarını hantalca araladı. Gözleri gördüğü güzellikle mayışırken, kulaklarında kadifemsi tok ses yankılandı.

"Hazal iyi misin? Bir yeriye bir şey oldu mu?"

"Oldu! Artık kalbim yerinde yok!" demeyi ne kadar isterdi ama ağıllanmış yüzle diyemezdi.

Arda'nın elleri genç kızın kalp şeklindeki yüzünde gezerken, endişeli sesi kulaklarını Beethoven'ın şaheser konçertosu gibi nazifçe okşuyor, kalbünün atışları cengâver bir kuşun kanadı gibi altında güçlütce çırpınıyordu.

Arda kaskının üstünde hissettiği yumuşaklıkları "Hazal!" diye inlercesine seslenince, bunu idrak edemeyen kız nasumca "Hımm" demişti. Adam dişlerini sıkı. Kızın bedeni bedeniyse tamamen bütündü.

Seçleri genç adamın yüzüne dökülmüş, ikisini de pelerin misali kuşatmış. Sonunda kendine gelerek "Arda Bey orada ne işiniz var?" diye amaçsızca bocalayıp, şaşkınca sordu.

Ancak genç adamın dudakları önce kasıldı. Hazal'ın gözleri o dudaklara kayarken, inci gibi dizilmiş beyaz dişler görseline serilerek aralandı. Hazal bu ânu ağır çekime alarak her bir karesini aklının bir köşesine naklen canlı yayın yaparak yazdı. Ve ortalığı onun gür kahkahası ahenk içinde çınlayarak aydınlattı. Yüreğine yıldız parçaları gibi huşuyla yağdı.

Arda sert elleriyle yumuşak yanaklarını ezereesine okşarken, onun yüzünü kendine yaklaştırıp anıtları altına yasladı.

"Sen şaşkın mısın güzelim?" diye hâlâ gülen kalan sesi-

nin yumuşaklığı bınısıyla mırıldandı. Hazal dudaklarını önce şaşkınca araladı, ardından beciksizce "Öyle miyim?" diye devam etti: "Evet belki biraz" eklemeyi de ihmal etmedi.

Kısacık bir an, orada böylece genç adamın yüzüne hiç çekinmeden baktı. Nefesini teninde, sıcaklığını bedeninde, kalp çarpıntılarını yüreğinde hissetti.

Astında hâlâ nerede ve nasıl olduğunu farkında olduğunu ise açıkçası Arda sanmıyordu. Fakat kendisi bunun gayet farkındaydı, zira bedeninin sıcaklığı tenini yekiyor, onun için tıy misali ağırlığı, aklına arsızca düşüncelerin dolmasını sağlıyordu.

"Hazal..." dedi Arda kendini kontrol altına alırken, sanki sesi derinden gelmiş, göğüsünü kontrol altına almaya çalışmış. "Hi?" dediğinde genç kız dudakları tekrar kıvrılma tatlılığına kavındı. "Üzerimden kalkmazsan... biri bunu yanlış anlayabilir?" diye onu bırakmayı hiç istemese de, sırf onun iyiliği için, onu koruma dürtüsüyle bunu söylemişti.

Hazal o anda, nerede, nasıl bir pozisyonunda olduklarını tam olarak kavradı: Kahretsin adamın üstünde boyulu boyuncaca yatıyordu ve galiba Arda onun beline bir elini koymuş okşuyordu. O iri el her kıpırdanışında, karnına sıcak bir ılık akıyor, karı damarlarından çekiliyormuş gibi kendini tuhaf hissediyordu. Galiba bacakları artık araba çarparmışçasına pert olmuştu, zira onların vassız varlığını hissetmiyordu.

Zor da olsa titreyen ellerini omuzlarından güç alarak genç adama dayayıp, üstünden kalkarken mahcup sesiyle fısıltı gibi çekinerek mırıldanmaya çalışıyordu. "Özür dilerim ben... Şey olunca... Aniden... Yani sizi..." dudaklarını öne doğru büzdü. "Uff" dedi isyanla "Üff"

Arda yatığı yerde dururken, onun üstünden kalkmasıyla bedeni tuhaf bir yoksunlukla sarsıldı. Üşüdü! Ellerini yere dayayarak; seri bir hareketle ayağa kalkıp, üzerini silkeledi. Hazal da kendi üzerini düzeltmeye çalışıyor, kısa siyah eteğini çeğiştiriyordu. Arda karşısında dururken, Hazal altıdadığı

dişlerinin arasına almış her zamanki masumluluğuyla kızarmaya başlıyordu. Arda genç kıza yaklaşıp ellerini ona doğru uzattı. İlk, elleri Hazal'ın yüzüne geldi ve parmağı yanağına doğru giderken gözüne girdi. Amacı sadece yanaklarına dokunmaktı.

Ancak Hazal acıyla inleyen bir ses eşliğinde elini gözüne götürüp okşarken, ufak yaralı bir kedi gibi cansız muntılar çıkarıyordu. Arda parmağının onun gözüne değdiğinin farkında olarak üzgünce endişeli sesini kontrol altına almadan "Canını yaktım!" diye huzursuzca kendine kahrretti.

Hazal başını sallayarak yaşanan gözünü ovalamaya devam ederken, Arda ondan ses gelmeyince yüzünde gezen narin eli sonunda buldu ve elini gözünün üstünden çekti.

"Ovalarsan kan oturur ve daha çok ağrı yapar dur," derken genç kıza yaklaşıp yüzünü avuçları arasına aldı. Kocaman ellerinin arasında, onun ufacık yüzü neredeyse yok oldu. Hazal'ın yüzü onun elinin şeklini alırken, genç kız oflayarak söylüyor, huysuzca homurdanıyordu. Gözü gerçekten acımıştı.

Ama şimdi açamıyordu bile...

Arda bacıklarını birazcık kıvrarak genç kızın boyuna erişmek için kendini ona yaklaştırdı, yüzünü yüzüne çekti. Hazal onun yaptığı şeyle gözünün acısını unutup, gözbebeklerinin irisi görünür biçimde ırice açtı. Afallamış yüzü, şaşkın bakışlarıyla birleştiği toy duruşuyla saflaştı. Bugün nefesini tutmaktan ciğerlerini infilak ettirecekti her hâlde.

Arda dudaklarını büzdü, genç kız o dudakların şekliyle dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı ve genç adam usulca ılık nefesini genç kızın yüzüne üfledi. Ama bu gözünden ziyade her yere ateşten meltem misali dağıldı. İçindeki ateşi, ferahlatıcı nefesi...

Hazal'ın içini tuhaf bir ürperme aldı. Tüm tüyleri dikilmiş, tüm kanı damarından çekilerek bedeni buz tutmuştu. Arda ona yanan bir lav olarak yaklaştıkça, genç kız zemheride gibi üşüyordu. Ya da üşümüyorsa bile, tuhaf bir şekilde

titriyordu. Şu anda ayırt edecek durumda değildi. Arda birkaç defa daha ılık nefesini üfledikten sonra "Geçti mi?" diye ahenkli tondaki tok sesiyle düşüncelice sordu. Hazal yapacağı en büyük hatayı yaptı ve başını olumsuz anlamda salladı. Yüzleri o kadar yakındı ki birbirine, burnu genç adamın burnuna değdi.

Arda'nun kanunda tuhaf bir fokurdama meydana geldi.

Hazal'ın bacaklarındaki derman gitgide çekilmeye başladı. Derin derin soluk aldığından nefesleri, genç adamın çenesine sabah seheri gibi hafiften çarpıyordu. Elleriyile eteğinin kıyısını sıkıca tutmuş duruyordu.

Arda elini yüzünden yanağına doğru usulcacık kaydığında, o birkaç saniye bir asır gibi ağır çekimde donup kaldı. Onu keşfetmek, teninin yumuşaklığını elinde damga gibi taşımak istiyordu. Başparmağını Hazal'ın dudağına götürüp üstünde gezdirdi. Hazal, hazla titrerken ne konuşabiliyor, ne de beden koordinasyonunu kullanabiliyordu. Genç kızın dudağı tuhaf bir itaatle aralanınca, başparmağını alt dudağının üstünde gezdirdi. Başını aşağı eğdikçe, Hazal sessiz bir itaatle gözlerini sıkıca yumdu. Artık Arda'nın ılık nefesi Hazal'ın dudaklarına çarpıyor ve yakıyordu.

Arda dudağını, genç kızın aralanmış dudağının üzerine dokundurdu. Usulca tüy gibi sürtüp geri çekti. Bir süre bekledi. Hazal hâlâ onun ellerinin altında yaprak gibi titriyordu ve bunu Arda hissettikçe, kanı daha bir fazla kayıyordu. Elinin biri yanağından ensesine doğru sinsi bir yılan gibi kıvrılırken, başparmağı kulağına sürtündü. Diğer eli aşağı indi ve beline nazikçe dolandı. Genç kızın ince belinde çiçek misali açıldı eli, onu yavaşça kendine çekerken engel olacak mı diye kalbi deli gibi gümbürdüydü. Ürkütmeden onun narin bedenini bedenine yaslayıp, dudaklarını tekrardan dudaklarına değdirdi. Öpmedi. Sadece bekledi. Tepkisini ölçtü. Genç kızın elinin altında kıpırtısız durmasından faydalanarak, dudaklarını usulca, ufacık ufacık öptü. Her bir köşesine ufacık tüy gibi dokunuşlar yağdırdı. Ardından daha fazla bu eziyete dayanamadı. Bedeninin iradesini kaybetti. Öpüşü derinleştirdi.

Hazal sanki ölmüş gibi, canı çekilmiş gibi kıpırdamadan duruyor, bu onun ürüksüzlüğüyle benliğini toplamaya çalışıyordu. Beti benzi atmış, nefesleri yatın kalmıştı. Eğer bu bir rüyaysa, yine masarın kıyısında sızdıysa, bu rüyadan uyanmak istemezcesine gözlerini sıkıca yumuyordu.

Elleri yanında sarkıkça dururken, cansızca yerinden hareketlenip genç adamın kalın koluna, ürkek bir kuşun ince bir dala konduğu gibi kondu. Onu hissetmeye ihtiyacı vardı. Dokusunu, tenini, varlığını. Pekâlâ bu rüyalarından biri olabiliirdi! Ayak parmaklarının üstünde iyice yükselmiş, parmak uçlarında kalabilmek, düşmemek için, ona dayanma isteğiyle dolmuştu. Böylesi durmak hayli zorken ve zaten kendini tamamen ona bırakmışken, iri bedene yaslanmamak çok zordu! O yüzden de kalın kollara ürkekçe bir dokunuşla tutundu. Avucunun içinde ve parmak uçlarında, iğneler batar gibi, kumaşın altından yayılan ısıyla, akıl bile edemeyeceği kadar gelişmiş kasları hissedince ürperdi. Onun beden yapısına daha önce dikkat etmişti elbet; ama bu kadar sert ve kışık olduğunu düşünmemişti! İçini coşturacak, aklını zorlayacak derecede...

Parmaklarında onun sıcak sert tenini incecik gömleğin altından hissettikçe, gerçeği idrak etmesi daha kolay oldu. Arda'nın narin öpüşü tam son bulacakken, yapışının hata olduğunu düşünürken, kendine kızıp geri çekilecekken, onun ürkekçe karşılmasıyla, az önce düşündüğü tüm hayal kırıklığı ve düşünceler tuzla-buz olup yerle-yeksan etti.

Arda ne kadar kendini frenlemeye çalışsa da başaramadı. Onun ürkek karşılığı her ne kadar kelebek dokunuşu gibi naif olsa da, bıraktığı etki çok fazlaydı. Cehennemden ateş damlamış gibi hissediyordu dudaklarını onu öptükçe. Ve o ateşin içine düşüyor, döne döne bedeni kavruluyordu. Dilini, aralanmış dudaklarının üstünde baştan çıkaran bir şehvetle gezdirirken, onun kuytularına dalması uzun sürmedi. Hazal onun dilini ağzının içinde rutkulu bir biçimde hissedince panik oldu. İlk defa yaptığı bu öpücük, bir adamın dilini kendi ağzında bu şekilde düşünemiyordu. Arda'nın dudaklarından

şehvetin sardığı kısıpka bir inleme kaçınca da bu paniği çabuk unuttu. Kendini ona bıraktı. Hazal'ın dudakları tatlı bir itaatle ona uydu, genç adamın dili bu dansın başlangıcını verdi. Öpüşü derinleşti ve onu kendine iyice çekerek, sanki daha fazlasını istemiş gibi bedenlerini birleştirdi. Onun dilinin ürkekçe karşılamaı onu mahvetti. Aralarında şimdi sadece iki ince kumaş parçası, incecik gömlekleri vardı ve sanki o da ateşlerinden yanarak yok olmaya mahkûmdu.

Arda geriye çekildiğinde, hâlâ pembe bulutların üzerindeki keyifli bir masalın büyüydü süren Hazal, gözlerini sıkıca yummuş bir şekilde duruyordu. Nasıl bir şeydi bu büyü? Dehası var mı? Ayakları yerden kesilmiş, ruhu bedeninden bir çırpıda ayrılmıştı. İkisinin de titrek nefesleri düzensiz, ikisinin de huzurları kalpleri birbirinin bedeninde çırpınarak atıyordu.

O patronuydu!

Herkesin aşmaması gereken ciddi bir sınır vardı ve onlar bu sınırı çoktan aşmıştı! Adam, derin derin nefeslerinin arasından şaşkınlığını umursamadan soluk soluğa mırıldandı.

"Affet!" Tatlı lezzeti damağında, tuzlu tadı her paresine yarenlik ediyordu. "Ne olur beni affet!... Kendime... Daha fazla kendime engel olmadım."

Hazal ona şaşkınca bakarken, yumuşak tepeleri sert göğsüne dayanmıştı ve dolgunlukları genilerek hafifçe ruhuna sataşarak sızlamaya başlamıştı. Üşümüş olma ihtimali kaçta kaçtı? Zira ilk defa göğüsleri böyle arsız tepkiler veriyordu. Arda başını aşağı indirip, anlırı anlına dayayarak derince soludu. Ellerini genç kızın yüzüne getirip yanaklarını avcunun içine aldı. Sıcacık olmuştı yanakları yine, kızardığı aşıkardı.

Omur ilüğünden aşağıya garip bir ırpırtı sızarken, "Sen bana ne yapıyorsan Maviş, her ne yapıyorsan bu hiç hoşuma gitmiyor!" dedi derinden gelen tok sesi kaskatı bir rahavetle suçlarcasına çıkıyordu. Sitem etmekten çok kızgınlığını belirtiyordu. Ona Maviş dediği için afallayıp kalan genç kızın öpülmekten şişmiş dudaklarına sokuldu. Ufak bir buseyle

dokunup zorlukla geri çekildi. Ayrılmak da, onu kollarından ayırmak da istemiyordu!

Hazal kurumuş dudaklarının üstünde dilini gezdirip nemlendirirken, onun tadını kendi terinde algıladı. Öpüşmenin tadı, kokusu olduğunu bilmiyordu. Ama varmış!

O meftun zamanda kaybolarak bekliyordu. Tıpkı aradan geçen saliselerin, kalbinin ritmine karışıp atması gibi... Ve sesi biraz kısılmış, mahcup bir çocuğun sıkılganlığı ile keşme-keş çıkarken, "Ben size ne yapıyorum ki?" diyerek susmuştu.

"Bir bilsen bana ne yaptığını... Bir bilsen!"

Kızın yüzünün yakınlığında ağızına soluyarak konuşurken, derince iç girdi. "Beni zorluyorsun Hazal! Beni bana düşman ediyor, sonra dostlukla lanse ediyorsun. Ben bana ne düşmanım, ne dost ve sen beni karıştırıyorsun."

Hazal'ın nefesini içine çekerek sikkınca dışarı saldı. Ona ne yaptığını bilemeyecek kadar masumdu. Ve şu anda iradesiyle çatışıp kendini tutmаса, olabilecek düşünmek dahi istemiyordu!

Onun gözlerine bakarken koyu dehlizlerinin içinde kayboluyordu Hazal. Oysa her gün kaybolduğu bu donuk bakışlarda, fenersiz bile yolunu bulmayı çoktan öğrenmesi gerektiğini biliyor ama hâlâ kaybolmaktan kurtulamıyordu.

*İnce bir buz üzerinde yürümek gibidir aşk...
Altında kaymayan volkanlara inat, dans ettirir insana...*

bir ifade vardı. Suçlarcasına, "Arda sen bu ajandayı nasıl bulmuşuz mezden geldin...?" diye ciddi bir ifadeyle sordu.

Bottugundan döğruşmesine rağmen hâlâ aldrmaz bir ifadeyle bakandı. "Niye, kötü bir şey mi var?"

"Kötü mü? Aldığı notlar daha önce görmediğim kadar güzel, güzel değil desem, sence bu yeterli olur mu?"

"Yasni uzun; benimle oynama okuyabilseydin sana verirdim zaten." isekiz söylemesine rağmen, oldukça meraklanıyordu.

"Bak şimdi, öncesini sonra okurum ama bu top lambda aldığı notlar beni baya zorladı."

"Neden ki?"

"Şöyle, Yetkin Dikmen: Şirket ortaklarından biri olmaya niyetlenen niteliksiz, bireysel kasıtlı olarak sınır tanımayan zampara horoz! Yanında laptop çantası gibi getirdiği kalın kafalı dalkavuk herifle sürekli çetrefilli bakışmalar hâlinde... Kırk yaşlarını sevgisizlikle tamamladığı belli olan bu vasıf taşıyan şahısa, her dişiye atmaya gözluğüyle bakıyor. (Not: gözlerini mektup açacağıyla oynamadan başımızdan def edersem, kendine bir buçuk porsiyon pasta ısmarlayacağım. Hazal'dan). Kanaat notu: Eksik sıfır! Bir de hesap yaparken sürekli gözlerini kayıyor, matematik iyi değil. Bir konuyu konuşurken ila-rını kasep açıyor, yalan söylediği belli. Göz kontağı neredeyse yok, bariz bir palavracı... Ancak sağlıyor... Değil bununla iş yapmak, meteliğe kurşun atmak bile zor."

Timur okudukça Arda kahkahalara boğuluyordu. Timur anımsanır ilk sayfalarını açtı. "Bak burada biz de var."

Arda merakla öne atılıp kollarını masaya yasladı. Yüzünü genç adama çevirdi. Çenesi neredeyse gülmekten ağırıyordu. "Peki, ne yazmış?" Timur önce ciddi bir tavırla alay etmeye başladı, ardından davanamavarak okumaya...

"Nilay Hanım. Görünüşüyle buz gibi durmasına aldanma, altında gizli volkanlar kayıyor. İç i kırır kırır ve kurur. Ama çok tatlı fakat onun zeki zozlarından, her sekilde insanı bu-

ken dudaklarından kaçın. Kadın değil, Siren" mübareki. Bu kadar en zorlu seri katili bile, bir huk demeden, soruşturmayla maruz kalından çıkar ve bir daha suç işlenemeye azmi cezası yemin ettirir..."

Timur diğer sayfadaki nota göz atı. "Bak burada ben varım." Arda yüzündeki bütün kanın çekiliverdiğini hissetti. Her ne kadar belli etmese de nefes alıp vermekte zorlanıyordu. Kollarını kaldırdı merakla. "Eee, ne demiş?" Büyük bir telaşla konuşmuştu. Duyguları ne olursa olsun, bunların Timur tarafından anlaşılmasına, hiç niyeti yoktu. Üstelik birkaç hafta önce vasatten üst düzeye çıkan duygularını kendisi de algılamıyordu.

"Yeşil gözlü büyücü..." Timur gülmüştü. Arda'nun gözleri buz parçaları gibi soğuk ve duygusuzdu şimdi. Dudaklarındaki gülücükte anında silinmişti. Timur bunu fark etmiş ve açıkçası kâle almamıştı. Zaten bu kız söz konusu olunca, ne denli dengesi olmaya başladığını ilk elden öğrenmeye başlamıştı. "Vay bana iltifat etmiş." derken hemen arkasındaki sayfayı okudu. "Karizmatik ama kusta... Sabit fikirli değil ama alaycı... Nilay Hanım her ne kadar beynimi yutmak istese de, hiç tipim değil... Fazla arsız, üstelik hovarda... Uğraşmaya değmez... Ama arkadaş olunabilir... Tabii eğitim şart!"

Timur uzun uzun arkasına baktı. Tereddüt ediyot, karar vermeye çalışıyor gibi bocalıyordu. "Sıra sende zaten fazla bir şey yazmıyor ama sen öyle bir yazmış ki, acaba ne yaptın diye düşünüyorum. 'Duygusuzluk fabrikasının, beyninden özürli üretimi. Ormanlar kralı Ormantik Hanzo! Kustahlık okulunun medani iftihanı Buzdolabı Arda! Çapkınlar ülkesinin kofbden hergelesi!" derken Timur artık daha fazla kendini tutamadı. "Valla ne yaptın çok merak ettim... Her yazının üstünde, bir sürü çizik var! Seni resmen delik, deşik etmiş."

Arda sonra hiddetle homurdanarak döndü ve kolğun arkasında asılı duran ceketini kapı. "Tamam, tamam burak zevzekliği, hadi gel..." diye hiddetle söylendi.

4 Sires "Yonca mitolojisinde, çekicilikle damasceni büyüleyen demir izleri!"

Çamaşıkta. Hazal, yorgun duru mavî göslerinin üzeri-
ne kapandı, kuyu kabine karpıçlarını hantalca süzge indirmiş.
Elindeki dosyalara sıkça sarılsan, başını sağa sola yastırmış
esemi. Sarı saçları beyaz gömleğinin üstünden savrulmuş
narince omuzlarını açık mavi sakardı iki gündür (maden ka-
çıyordu... Kocaman iki gün! Ve omuza yüz yüze gitmemek
için elinden gelenin en iyisini yapıp, tüm ihtiyaçlarını onu
görmeden Arzu söylemeden hallediyordu.

Va lânet olsun bu gün toplarında onu vakarlamıştı!

Dünya sabah Arda telefon açıp bu işteyinde, masum
kafesinde olduğu, elindeki dosyaların çekimcinde de-
ğilmi, yeni gelen evrakların USB kartında kayıtlı olup bilgin-
yarında yerleştirildiğini ve en önemlisi sarıya girmesini, ar-
tın silgisini siyahılığında zaten arandığını söylemişti. İki
o vakit Arda, telefonu yüzüne hiç tutmektik etmeden, seni bir
hışırda kabaca kapamıştı.

Bu adam neden agresifle bağlanmış ki bu iş böyle duru-
durmuştu? O istemeden tüm ekolün düşürüp, ince okuyup
takı dokuyarak yerine getirmek ti kadar zorlayıcıydı ki; ha-
zın Hazal biraz daha endan kaçına ekimi da kaçınmakten
korkuyordu. Bu adam sürekli onu arayıp bir sürü bahaneler
uretiyordu, ya da zaten bu kadar çok arıyordu da, genç ki-
zın gıcırca açılan çapak gibi yeni yeni batmaya başlayıyordu.
Lâneti herif bir süzüyordu ki düşürmü, kalasın işler...
Aklı hep meşgul, hep dalgah demirler gibi ağır forma topla-
yordu.

Öte yandan göslerini, gündüzlerini, gusunceğini ve
gilecek navailerinin zapırtıp emus utanmadan emi gilecek
hayallerinde tek başına süzün olmaktan menemmiş. Oysa
dufaktlarında hâlî dokunuzlarının imzası rutin eminde
sıkışığı, karmam içinde birakılı karine yu-mu, bostığıne
saldığı sını zehiriyle silindiği yerinde hiç değirmenler kapam,
çapırevre, imtla duruyordu. Ne okundu senki biraz em
mınuada emi de kafasını toplanması için süzün karine.

Ama yok!

Önceki gün toplanı sonrasında onu odasında kışırıp
aldıtle kükremişti. Neden bağırduğı hakkında hiçbir fikri
yoktu. Onu sinirlendirecek bir şey yapmamıştı ki. O gün bu
şenli neden tüdütendirmiş olabilirdi, hala düşünüyordu.

Sayesinde polisten kaçın kanun kaçakları gibi girmedeği
delik kalmıyordu. Ondan kaçıp saklanacağı diyen sürekli bir
yerlere sığınup, yolunu değıştiriyordu. Elindeki dosyalarıyla
bahınarak ilerideki masaya yaklaş. Tabii bir de işin bu yüzü
vardı değil mi? Nilay Hanım cephesi! Asıl kaçması gerektiği
gerçeklerin bağ nüshasıydı.

"Abla bu dosyaların arşive inmesini sağlar mısın? Dik-
kat etsinler ama özel bölüme yerleştirilsin. Önemli ibaresinin
üstünde olmasına dikkat edilmesini sağlamayı unutm" de-
diğinde sesi kaçamakça otoriteye sığınıyor, tam bu iş ciddiye-
tine burunuyordu.

Nilay Hanım elindeki kalemi yazdığı kâğıdın üzerine ya-
vaşca koydu. Başını usulca kaldırıp genç kızı irdeleyici ba-
kışlarla bakta. Aslen Hazal da masanın kenarından bir tane
post-it kâğıdı alıp, üzerine barkot ve ufak bir uyan yazısı il-
leştirip yapıtırmış. Bu yapıtını o kadar tekdüzelikle savsakla-
madan yapıtıyordu ki; başkası olsa onun çekinik hareketlerini
ve birkaç gündür üzerinde hüküm süren düşünceli hallerini
görmeydi. Ama o başkası değildi! Kurnaz tilki halleriyle aru-
lan Nilay Celi'di ve Hazal'ın bu erguvanlı hallerini şıp diye
yakalayivermişti. Zaten bu genç kızı tanıdığından beri -her
ne kadar akıl Kalkıtılı gibi dursa da cin gibi bakan gözlerinin
ardında saklanan- masum derecede saf olduğu gerçeğinin bi-
linindeydi.

Maviş bakışını kaldırıp orta yaşlı kadına yorgun gözlerini
çevirdi Hazal.

"Diğer dosyalar geldi mi abla?" diye bıkınca sorduğun-
da, Nilay Hanım bakamalı kaşlarını havalandırdı. "Senin nen
var kuzum? Bu hâlin ne?" diye direk bir soruyla sonuca ulaşı-
mayı amaçladı.

"Attan düştüm abla ne olacak(!)" diye dalga geçti ge-
niş alaycı bir dudak bükümüyle. Ama sesi daha çok melankolik
ve bezgin çıkmış. "Bence sen eşek tepmiş tatlım, hem de
en çiftelisinden" diyerek ona çanak tuttu Nilay Harun.

Hazal başını kaldırıp gözünü yüzüne baktı. Bir tebessüm
paydı. Ah ne şpekti sana o, hem de ne uatısından. "Mümkün
mi? Belki de bir kere değil, birkaç kere tepit bakarsın. İkili
kendime gelemedim" diye... nâla dinaber bir umursamazlıkla
la yakaya almayı seçiyordu.

Once öpen, sonra döven babalar gibi sürekli, kasıtlı
kaldırıyor benüm eşiğim...

Nilay Harun ciddi sesine hemencecik bürünüp, cingözle-
rini yüzüne yaydı. "Şakayı bırak kızım, neyin var? Seni böyle
görmeye alışık değilim. Anlat ban. Ben senin ablan sayılırım.
Belki sana yardımcı olurum." Başını hafifçe oynatarak onay
bekledi. "Öyleymiş değil mi?"

"Öyle abla."

Ama bunu söyleyemedi: *Galiba şük oluyorsun ya da kafayı
yırıyorsun ciddi anlamda, buna yardım edemezsin abla! Hiç kimse
yardım edemez artık bana. Ben baktısız bedevi, çöllerde Leyla olmaya
mecburum. Uykülerim firer etti, düşüncelerim sapı-saçına ben bir
düzenle karışma dikilip, ilhaleye fesat karıştırmaya başladı. Bedenim
bana ilaet etmeyi reddederek direniş göstermesine, cizmeziyle
canımaya ocaadı. Kalemim etmede parakartlarıyla (Ki bunun üstünde
kocanın kalpli yazılarıyla ARDA yazıyor. ... olarak ona ...
ahli, beyin, hatla yüreğimi de ipe karıştırıp bedenimi boykot ederek
grizyor... Daha ne olsun! Hazal Aşık oluyor! #DirenHazal!*

Düşündüklerinin tersine rahatsız bir dil kavırmayla
rıaz yorgunum galiba..." diye idrettiğinde bu kabul görmedi.

Kime diyordu! O, optimist kadınlardan değildi.

"Bence sen biraz fazla düşüncelisin, hem kaç gündür bu
koşuşturmacanın sebebi ne anlayamadım? Arda Bey'i neden
kızdırdın?" diyerek kaşlarını çatı. "Ne yaptın da bu kadar
..."

..."

Ah bunu bir de ben bilsem! Adam *hinden* *Thakals'a*
bağlanmış, sördüğü yerde dokunmadan, *kanım* *canıma* ça-
lışıyordu!

Hazal gözlerini şaşkıncı açarak hemen lafa otostop çekip,
"Be-ben mi?" dediğinde işaret parmağını döğüne dokundu-
rup kendini dürterek ifşa ediyordu. Ah, biraz fazla dürt-
müş olmalı ki döğü acıdı ve hemen ovalamaya çalıştı.

"Yok, ben! Tabii sen kızım! Adam barut fıçısı gibi, sinirle
dolanıp duruyor ortalarda. Ne yapıyorsan adama artık... dur-
duk yere bağını çağınyor personele. Aalında hiç de böyle
biri değildir, o çok nazik biridir. Tamam, sert ve soğuk biridir
ama genelde anlayışlı davranır. Ama sen geldiğinden beri
adam rotu şaşmış Mercedes gibi yalpalayıp duruyor. Ne hik-
metse bunu bir tek bize yapıyor sana bık yok, artık adamı nasıl
sindiriyisen!" Bunları söylerken ona çanak tutup, damarına
basmak ne kelime, gırtlığını sıkıştırdığında bant telinden
vuruyordu, hem de en uzun havasından...

"Ben bir şey yapmadım. Allah aşkına ben ne yapabilirim
ona? O kocaman adam, CEO, otoriter biri! Benim üstünde ne
gibi bir değişim yaptığını düşünmüyorsun? Tamam. Kızdır-
yorum, ara sıra sinirleniyor ama o hep böyleydi zaten. Ben
ona ek bir şey yapmıyorum" diyerek başını yukarı kaldırıp
burnunu havaya inatla dikti.

Nilay Harun masadan kalkıp etrafına baktı çıkartmadan,
işaret parmağını kanca gibi kaldırıp "gel" işareti yaptı. Hazal
merakına yenik düşerek masanın yüzeyine ellerini dayayıp,
ona yaklaşıırken, yaşlı kart gözlerini kısıarak gözlerine odak-
ladı. Dikkatle içine baktı. Sonra bir anda kuşkulu gözlerini
mleştirecek açtı. "Aman Allah'ım! Bunu yapmış olamazsın!"
diyerek cırladı.

Hazal onun cırlıdayan sesiyle yerinde uçarken, gözleri
şaşkıncı açıldı da kırpikleri rehavette titreyordu. Dudakla-
rını büzdü ama hiçbir şey söyleyemedi, zira yaşlı kadın elini
dudaklarının üzerine koyarak dehşete düşmüş bir ifadeyle
bakıyordu.

Allah'ın emriyle işlerken görmüş gibi davranıyordu.

Hazal dualarının kıymetini biliyordu. Ezbere de ezgiyi oktu. "Bu kadar iletir githine inanavırum! Doğrusu sendeki iyi emirler kütümün," derken kelimeleri büyük puntolarla yazıyordu. "Yazık! Senden hiç beklemeydim bunu... Nasıl da kötü dindar bini? Ah... Ah, nasıl anlayamadım." Başını sallayıp, havlulanarak durdu.

Oyuna girmeye hiç katan Hazal, pırıltıyla tıneyen sesini durduramadı. "Abla ne dediğini anlamıyorum, açık ol lütfen!" diyerek hıslıyıp içliyiyecek gibi gözlerini kapadı. Bu kile yağlı kadına, doğru veya olumsuz kanıyordu. Nilay Harun kiutah bir bakış atıp dudaklarını öne doğru bizzat Hazal'ın itibarına parlayan sunuşepken gözleri, onun ağızına kaydı. Ne gibi bir resnetik yunuruyuyuşu konusunda ciddi derinde meraklanıyordu. Yaşatı derinde nedinen bakıyordu.

Nilay Harun mimik kırışıklıklarının sandığı dudaklarının arasında "Çok çok çok" sesleri çıkarak, uyuşmaz bakışları an ve "Yazıklar olsun Hazal!" dediğinde genç kızı kıstet ama ancak bu kadar anı tepki alabiliyordu. Zira Hazal itirafını verince neredeyse noplamıştı. "Bunu yaptığın için cehennemde yanacaksın evladım, bu çok zayıp."

Hazal dürtük gibi çıkan sesinin düşündürmeye çalışırken, ağızlarıyla eleğinin kırıklamı kayırdı. Ağızta pırlamada, bacaklarında kemirilmeye ibaretken, kalbi yakalarının varışını derinlikle fuzlanmaya başladı. "Abla!" dedi. İster gibi günden gelen sesle. "Nası böyle sever söylüyorsun, ben ne yapacağım ki? Hem bu konuştuklarıma beni böyle fazla kırıcısın" diyerek lorgan bu sözle kütçe söylendi.

Nilay Harun kışkırtı sandığı kütçe göklerini kışkırtarak, bacağı önüne alarak salladı. "Herkesin beklediğin de bunu, senden beklemeydim doğrusu kızım, yazık yazık. Anımsatmana doğru. Nasıl da habiyen bir evlat yetiştirdim öyle iştirin duyuyorlardı. Oysa ben de seni mislik gibi emir bilirdim... Çok yazık!"

"Ben melek gibi tazelik, kıymetli bir tanecığım zaten" diledi.

Aksine Hazal'ın kırışan kırışıklarının arasından duru mavî gözleri ulararak dolmaya başladı. "Abla bunlar nasıl atılır, beni kırığının farkında değil misin am? Rica ederim artık kendine gel. Ne olur! Asıl sen kırıyorsun beni bu söylediklerimle, kes lütfen."

Nilay Harun onaylamaz bakışlarını, inatla onun yaşıyan gözlerine sabitleyerek duraladı. "Seni gördüm!" dediğinde ciddi ifadesiyle, Hazal sırtına yumruk yemişcesine sendeledi. Masaya doğru abanda.

Çiğirlerinde bir hareketlenme vardı. Galiba nefes almıyor unutmıştı. Kollarını masaya ayağınaşaydı yerle fuklanı idması an meselesiydi. Görmüş müydü? Allah'ın bu nasıl bir alilihi! Herkese Mercedes'li Salih, Ona Kör Talih mi vuracaktı? Kalbi durucasına yavaşlarken, şah damarının ritmi kulaklarında, bozuk bir saatın tik takları gibi çınlıyordu.

"Nasıl da masum masum bakıyor yüzüne bir de. Kızım bunu nasıl yaptın? Hiç mi utanmadın yaparken?"

Hazal gözlerindeki yaşları geriye itirmeye çalışıyordu. Derince nefes aldı ve hayatının, en büyük tongasına kendisi bile isteye atladı.

"Benim suçum değil abla. Valla, ben istemedim." dedi dudaklarını büküp, "glamaklı sesle. Zaten kaç gündür beyri de, zihinde çalışmayı çoktan bırakmıştı.

"Nasıl senin suçun değil? Bel gibi de senin suçundun, gördüm işte." Bunu derken iki parmağıyla gozlerini aşırı ediyordu yaşlı kurt; fakat dudaklarının kenarında sunice kıvrılan hain kıvrımları kamuşe ederek. Ya da Hazal o anda o kadar etkiliyordu ki görmedi. "Seni bu gözlerle gördüm. Pek de masum görünmüyordun oysa? Nasıl da kendini kaybetmişin anlatmam... Beni bile fark etmedin."

"Abla valla ben yapmadım. Bir anda oldu... şapadanak." Dudaklarının kenarını kısa bir an çekinilince dişleri. Yanaklarının

heybetli itfaiye erlerine; zira oradan kazınmak ancak emirle olurdu. Ya da ustura -her neyse! Başına yana, omuzlarına üzerine düşürdü ve ona Exul yazısını çağırıştıran oda kapısına bakarak, sevindi. Hemencecik kendini yan tarafındaki Tarık Bey'in, kara kaplı kasasına doğru giderken -yanlış olmasın- uçarken desek daha doğru- bulması bir oldu.

Ah, nereden bilsin yılanın inine destursuz girilmediğini...

Zaten Tank Bey şirkette bu saatlerde olmazdı nasılsa diye düşündü. Oysa o kesacık zamanda düşünmeyi nasıl başardığını, bilememiştir. Kapıyı açtı ve kendini içeri attı. Elindeki dosyaları döşüne basarken, bir diğer elini de kalbinin üzerine koydu. Arda'nın sert ve kızgın yüzünü görünce, kalbi depar atmıştı yine ve şu anda nefes alırken biraz zorlanıyordu. Bu kaç derin nefes aldı ve sakinleşmeye çalışırken...

"Sen de hiç görgü yok mu? Aptal mısın sen, buraya nasıl böyle dalarsın?" diyen kaba ve hurlayan sesle topuklarının altında horon havası eşliğinde döndü. "Ha usaklar ha!" dediğine az kalmış bedeni zangır zangır titriyordu. Ne diyeydi böyle ona? Hepsini mi üzerine gelmek zorundaydı? Bu durumda, hayatının baharında, yaşlı bir yüreğin sahibi oluyordu. Hazal kendini hiç bu kadar yaşlı hissetmemiştir! Lanet olsun, teker teker gelin bir bir değil mi?

Kaçırmaya çalıştığı gözleri, hiddetin kol gezdiği kaba suratın sahibi olan, cehennem bekçisi kılıklı herifin ateş saçan gözleriyle birleşince "Ben... Ben... Ben?" diyerek takalmış kağıt cihazı gibi tıkanıklıkta inceliklerini yaşlı moruğa öğretiyordu. Eh, gerçi yaşını hiç göstermiyordu o ayrı!

O anda Tarık Bey koltuğunda geriye yaslanıp "Senin zaten zeka seviyenin 'ben' kelimesinden ileri gidemeyeceğini biliyorum sekreter..." dediğinde "Sekreter" kelimesini tükürürken ağaşılayarak söylemişti Engerek! Sanki 'sekreter' değil de 'yosma' der gibi bedenine küstahça bakıyordu. Arzu kurt horoz!

Hazal derhal kendini toparladı. Nerede ve kimin karşısında olduğunu idrak etmesi uzun sürmedi. Bu kaba herif, yılanların kofiti padişahı, Şahneran bakağı imitasyon müdür olan adama zaten tıy oluyordu, bir de tepesine dikmek istemedi. Güzel yüzündeki şaşkınlık ibaresini göklere çekilen Türk Bayrağı gibi gururla kaldırıp, ufaklık gamzeli çenesini bir cüret soğukça dikti. Sesinin ciddi bir ifade takınması fazla zamanı aldı, zira bu adamı ne zaman görsen kendini özdenetimini dizginlerken bulan kovboy gibi hissediyordu. Birkaç saniyede, manigünü denetlemeye alıp, hemencecik faaliyete sokarak, elindeki dosyaları biraz öne çıkarak omuzlarını dikleştirirdi.

"Bu dosyaları imzalamanız gerekiyor, efendim, onlar için geldim. Kapıyı vurdum ama siz duymadınız. Benim de acelem vardı; biliyorsunuz toplantı beş dakika sonra" derken yılanların biri bin para, maganda gibi boşa süüyordu!

Bakışları duvardaki saate kaydı ve dudaklarının kıyılan ansice kıvrıldı. "Artık üç dakika kalmış, hemen imzalarsanız da gitsen! Biliyorsunuz Arda Bey dakika konusunda fazla tıy birisi. Kontrolcü!" diyerek dosyaları önüne koydu. Aslında o dosyaların onun imzasına değil, Timur Bey'in imzasına ihtiyacı olduğunu umarın fark etmezdi Şahneran kılıkçı!...

Masasına yaklaştığında yaşlı adam, masanın kenarındaki kalem kutusuna uzanırken, genç kıza arsızca bakışlar atıyordu.

Ay bunda hiç utanma yoktu, asipik...

Hazal soğuk bir bakağıla ve buz gibi dik bir duruşla bu ateşli bakışlara anında dondurarak geri tepti. İmitasyon müdürün, olmayan cakasını söndürmeyi denedi. Tarık Bey kabinin kapağını açarken önündeki dosyalardan birini çekti, ama bakmadı. O sırada masadaki dosyadan çok genç kızın omuzunun çamaşır suyunda, basılı unutup inci gibi beyazlatıldığı gönleğini, ileri doğru iten dolgun ahlakısızca tepciklerine bakıyordu.

Hazal da bedenini saran tiksintiyle ürperdi. Lağım çukuruna düşse, ancak bu kadar pis koku gelirdi onun bakağı

yerlerden. Bundan rahatsız olsaydı, birak ister alıp otlama varlığını hissettirmeyi, cinden getise içine çekilen nefes gibi kaburgalarının arasına almayı istiyordu. Çalınanını ona gıcık diye vererek kızgınca kurt.

"İnzalamamız gereken yeti yunus." heret parmağıyla enayi serçe vusuruk, uyandı. "Göğsükörün değıl..." demesinin bittiği bitti.

Tarik Bey haklarını genç kızın yüzüne gösterdi.

Kızlık, kurt pembe!

"Önu nasıl kışkaldın... Sakınm?" diye düşüncesizce, Hattı adıyla bir kışkırdı.

Kız çekince, "Ehdiyin!" Andı dileyen ama uyutucu bir sesle.

Ehdiye içi künden bahsettiğini anlatmıştı. Bu anlaşıp ne oldu, ne de son olacaktı. Fakat ilk defa bu kadar açık ve net bir biçimde düşünüyordu.

"Önu nasıl kışkaldın? Arda seçti ve çok zeki bir adam, senin gibi yüzü çok güzel olmayan da" derken arda hem, ne istediği için gerçeğe yollanarak fakat bir favora sapması beklediği. "Bakın güzel bir kız için arda olmaya gerek ama anlayamadım, Arda Eranıara güvenmez. Senin onun güvenmesi beklerim, rüfai bir şekilde kendine bu kadar lütfetme ki. Marifetli olmalısın!" dediğinle dengeli, hayranca ona bakmaya devam ediyordu. Hazal çok daha fazla bu sapkın bakışlara dayanmadı. İçinde ariesier yanan bakışlarını maskeye çevirip, yaşlı adamın önünde derin birdeyken oturma ne olduğunu anlayamayan adamın mutsuzluğuna sebep oldu. Oki, içinden yağları erimemiş değirmi ona kadar çıkıp ağzına çevirdi.

Tarik Bey ileyle yüzündeki sudan sırtına, Hazal derhal içindeki duygularla masadan uzaklaşma ve kapıya yöneldi.

"Seni müjdeleceğim küçük sürtük! Bunu sana lütfetmişim. Bakalım bu yaptığını Arda duyunca, seni burada tutulducak mı yosma?" diyerek hiddetle provokasyonu masadan alması, kız ondan daha öfkeli ve ona eş olarak tiklenmeye başladı.

"Ağzını kapla yılan! Sana ilanı saygım bir. Bir dahakünce bu furlatman, ayakkabımın topuğuyla senin pekmeyini alayım... Pis, sapkın! Şahmeran! Anlı ayakkabı numaramla damgalayıp, topuğuyla pulunu yapıştırmamı istemiyorsan, bundan uzak dur."

Hazal öfkeliyle dışlarını sıkıyordu. Yaşlı adam ise kabız olmasa hasta gibi hazzesizce ona öldürecek gibi kükürme bir suratla bakıyordu.

"Seni geberteceğim pis sürtük! Bu işi şimdi bitireceğim! Bunu pişman olacağın. Şimdi seni Arda'ya söyleyeceğim ve sonra da..."

Hazal neredeyse kapının önünde duralayıp, kendinden emin bir şekilde arkasına döndü. Vakur yüzü buz gibi sakın, mağnır gözleri ifadesini belli etmiyordu. Ama içinde şu anda kaçaron bir mahalle karıştı yetişiyordu. Bağını gururla dikerken, onun tehditlerine cüretle boyun eğmedi.

"İyi!" dedi sadece düz bir sesle onun sözünü keserek.

Yaşlı adam bir hüsn ayağa kalkmış, ona ateş saçan gözlerle bakıyordu. Ve galiba masadan uzaklaşmak için hareketleniyordu.

"Arda Bey'e bana söylediklerinizi de ben memnuniyetle iletirim... Ek olarak! Siz de dediniz ya, ben onun için değeriylim! Sizce bunu duyunca, size nasıl bir tepki verecek? Hele bana böyle küstahça bakıp, bir de hakaret ettiğinizi ballandırarak anlatıncı..." Altına kaçmadan önce kapının koluna uzandı. Kapmadan önce de, "Ha, bu arada... Ben sadece onun arkadaşayım, unuttum! Sizin hiç olmadığınız için, bu gibi bir şeyin varlığından haberdar olmamanız doğal bir şey... Takılmayın! Benim için bu kadar kafa yorana kadar, şu

anda geç kalınmış olduğunuz toplantıya odaklanıyordunuz, on-
daha çabuk ilerletili, olurdum. Saygılar."

Tükürür gibi konuşup, kendini deşen etti.

Lanet olsun bacakları titiyor, kalbi gıgıyordu delerlek be-
mekler gibi vurdayarak atıyordu. Üzerinden, tığerdama
geçen, ancak böyle peşimlerle bir ruha sahip olundu. Kendisi
toplantı odasına sürüklenir gibi gittiklerken, insanların a yüz
sepek yaptığı blöfün yutardı! Ah Allah'ım! Duraça yapmış
digi sinerler gibi, yılan amıştı. Arda ona değer veriyormuş
!eti arkadaşımın! Patavetına gel! Bankom külliyen yuları o-
duğunu, tığerdama, çöldürmekte yağlı yılan. Ve kesin katar-
demi yüzümlük beyaz gibi, Kızılberdi olarak özetine (pasla-
starak özetiyordu)

Birkaç dakika sonra toplantı odasının yanındaki mutfak
be ofisinde dinlendi. Kendini toparlayıp, sonunda içten cıvı-
lı ve cancaz bir şekilde gromış. Arda yüzünü sertçe seğir-
miş, mermer gibi kat ifadesiyle "Çoc, yeme!" diye nalar gibi
emretmiş. Rıza'nın onun yanına otururken ne denli çekilince
olduğunu nisseememesini umuyordu

Başını kaldırıp karşısında oturan Timur Bey'e kasıtlık yap-
mazlık bir tebessüm buluştuğu, onun yanında oturur, karede
ona kasıtlık kayın gibi bakın kasıp kalıktı Ceyran herhi ne
görmeyi ümitliyle buvermiş.

Dakikalar dakikalar, saatler saatler üç de çibakı kova-
lamadı. Nasıl kovulmuş ki! Sevdalı adam! Düşünce alıcak Su-
pek Yılan ve Çin grülü diğer potansiyeli, aynı odanın içinde
seyirler elüzince nınıyordu

Ah, bu pendiler nemiye di? Bu tiyatro neden kapanı-
yordu? Alkışlar, venturue müesseseceni!

Yelkovan ise aksine kışmıçşesine inatla ağardın alarak
yüzüne ilerliyordu. Alında biniken herter boncuk boncuk
değil de daha çok panaja makinası kurulduğu zamanlarda
sibinde çanalar yukanın anememini alırdan akan alar terleri
gibi sürül gördü bosatıyordu

Sonunda sebah- öğleni kovalamış! Ne mutlu akşam!

İkinci saatlerine yenilmiş mület acıkuşu olarak yerlerini
mek ederken, Hazal çekimke kıpırdandı. İçinde yeşerttiği
ayrıkdanını ejderha gibi besleyerek, yerinden doğrulmuştu.
Batışlarını ona sanki canını almaya karar vermiş Azrail'e
bakar gibi gelen sert adama çevirip, yakışıklı çehreye bakarken
karmıştı. Ve tabii nefesini tutmuştu.

Nasıl da soğuk, nasıl da nemrut, nasıl da karizmatik, nasıl
!a içine işlercesine yakışıklı duruyordu bu adam böyle! San-
al ona karmaşık hisselerin oyuncuğı ediyordu kocaman kuzm
ufatık naif kalbini...

Hazal uzun, sivri bmacılarının hırsı avuçlarına batışına
hissetti. "Arda Bey, eğer benim bir işim yoksa ben notları be-
mine çekmeye gödebilir miyim?"

Arda geriye yaslanarak sırtını koltuğa dayadı. Genç kız
sanki ona "Katilı yakaladım, efendim; ama temyize verip tek-
rar dava açarak müebbetten yatacak" demişçesine inanılmaz
bir ifadeyle bakıyordu. Yarı daha doğrusu bakakalıp duru-
yordu!

"Tamam, hallet işini fakat hemen geri gel. Çatışlaş dosya-
sını da getir inceleyeceğiz" dedi düz bir tonda tok sesini yaya-
rak. Hazal hemen yüzünde beliren rahatlama ifadesiyle arıza
çıkarcığından habersiz ablam yapı. "Ben onu inceledim ve
Timur Bey'e onaylattım, efendim!"

Arda elini masaya koyarak celallendi. Elindeki kalemi
gırtlığına sokacakmış gibi dişlerini sıkı. Sabrı bir kozanın
ipek iğnesine takılı gibi gerildi ve kopma noktasına değindi.
Anlamıyordu, tüm bentleri bir bir nasıl yıkırdı ve bunca sa-
bir içerisine nasıl kuluçka kurardı?

Hazal onun çenesindeki kasların oynadığını gördü. Can-
dan fırlatılmazsa, kesim saçarmıan avizeye asardı. Kasıtlık bir
an tavana baktı. Oh! Çok şükür! Avize yoktu! Anıyamıy-
ırdı baskı altında kaldığını. Sonra onun keşif sesi genden ge-
lince İrkildi. Hayır, resmen ayağının yay varmış gibi

ziplayıp, bir kafasını tavana çarpmadı. "Bir kere daha bakmak istiyorum. Kafama takılan şeyler var, derhal alıp gitmişim, Haza! Haza!" diyorak, dünden adama inatla bu sene unutmamaya karar verdi genç kız.

Masum bakışlarını irileştirerek, kaşlarını kaldırıp derince bir nefes aldı. Onların bu hallerine eğlence bulmuş sirk kuyunu gibi bakan Timur, boğazını temizleyerek olaya karıştı. dâhil etti. "Ben baktım bir sorun yok Arda."

Haza! abaza gibi derhal iafa torpil koyan bayram çöçer, gına dönüştü, onu ortada patlatı. "Aynen efendim, biz baktık..." Kendini toparlayıp, "Yani Timur Bey dikkatle baktı. Ona sorun... Sorun yok yani!" dediğinde sanki o dosyaları inceleyen, mürebbiyesi olarak yanındaymış gibi, kendinden emince söylediğini kavrayamadı.

Fakat Timur tek kağıdı kaldırıken, Arda duyduktanvın küllere bindi. Biri hayvanal bahçesinin kapısını açık unumadıysa, bu kükreyen... Buzdolabından, Sobaya terfil eden Arda Mertoglu'ydü!

"Senin ne için vardı orada, onun yanında?" diye sertçe kinaye kuşanmış hiddetli sesiyle sordu.

Haza! 'un yine masum yarı ağır basıp, beyni şeytan yanına posta koydu. Şekilsiz sesini alçalıp, bir an bile kıvrımadan, "Nerede efendim?" dediğinde kaidesiz üslubuyla münlandırmıştı.

Arda dışlarını bugün de kurmazsa, bir dahaki cinnet anında kadar, çelik tel döğötmek zorunda kalacaktı. Gıcırtilar eşliğinde derince nefes aldı ve burun deliklerini genişletircesine sikkınca dışarı aldı. Başını duvarlara vurmaya hiç bu kadar çok istenemişti.

"Dosyalara bakarken!" diye hiddetini denetim altına almaya çalışarak soludu.

Kız, "Hangi dosyalar efendim?" diyerek masumane sesini koruyup, duru bir ifadeyle konuşunca, Arda kaşlarını çatarak öfkelen-di. Kendine engel olamayarak elini masaya -

hissî hâdise olmuş da- çeyreğiyle karevelice indirdi. "Beni delirtme Haza!... Kendine gel!" diyerek başın sesiyle odanın içinde küldü.

Kucuk sesinin depremivie pentisiki bardakını su çal-batırması, çok kelimeleri bu odanın içinde uğuldayarak yun-tilimmiş. Haza! irtihâle gerye duştu bir adam gürlemek mecburiyetinde kalmıştı. Sanki bakışlarını pınemlar yayıp (p) hissiyatıyordu.

Timur da dâhil olmak üzere ona bakarken bakarken, genç kız çokmıca, iltisap kırkalarına arkadaş olarak işaret eden sesyle: "Ben Timur Bey'in dosyalarını neden inceleyeyim, okuturuz?" diye suçlamaya dikey güç yaptı. Ve vtae ver-memek için herşeyleri kursu aptal gücmenler gibi, kalayı ju-ney olarak Arda her şeyi Tilişine mülki olarak güç yaptı. Hacı hayran!

Anrak Arda yetinde doğubulay başını gerye attı. Kuvah-çı ne gevsetiyordu! Arda, bu tane de düşünmesi açmıştı. Ya-sak, kaçaklar herhemen sarımsı!

Arda gıcırtilarını hafifçe kapatarak hiddetini denetim-lemişti. Hadiseyle savaşıp, kudretli sükûnetini korumaya çalıştı. Elleri kasıyor, boynundaki derisi cırıyıyordu. Haza! gıcırtiları onun gıcırtilarını hayranlıkla idemelemesine dikerek, bugün bir tracevie vutkunurken ö: "Göt aldın topa... geri gel! Yoksa ben seni İsmâ hâlde işleyeceğim, Haza!" dedi ve tepesi anında genç kaza çevirip, tüm laşmıyla güldü. "Beri delirtmeye yemün mi etkin be kadın, yok ol!"

Otuzun şu anda sabah olduğu en yumuşak yassu zırfaki konuşturmak suretiyle duralatmıştı. Haza! ağılamaya yite kışmıç bismak bakışlarını ve dumutise rakıp tutmuş yunak-ıyılı, nezâletin diline vurmıştı. Timur Bey'e çekmiş bir çekilde bakıp, diğer bir baş jostiyile kapıya... Arda kapısına bismarına atıldı.

Arda geçen beş dakikada kendini toparlamaya çalıştı. Ondan kaçtığına kıyıyorlu! Onu gülmek için bin bir ha-lane virmesine dayanamıyordu. Zihni (bu) hiç istemediği!

olmamış bir kadın tarafından ve bu ufak cadı—ama tatlı şey—onu istemeyerek görmezden geldiğini açıkça ortaya kouyordu. Oysa onu sadece öpmüştü. Lâkin Hazal ona tecavüz etmiş gibi davranıp, aralarına sert bariyerler örerek korkakça kaçıyor. İstemediğini söyleyebilirdi ya da bir daha yapmasını ama o... o gün daha öpüşmesinin tadı damagındayken ondan ayrılmış ve bir daha da yakınına gelmemişti. Bu da onu daha çok getiriyor, öfkesini katıyordu. Mertçe istemediğini söylemesini istiyordu. Ya da... ?

Ya da esasen onu bırakıp gitmesinden korkuyordu! İri bedeninde bulunan, kocaman yüreği sıkıştı... Timur hiç konuşmadan, arkadaşının sakınışmasını beklemişti. Nitekim sakınışmese de mantıklı bir adam olarak kendini frenlemeye başarmıştı. Timur elini çenesine koyarak hafifçe sürüttü

"Senden kaçıyor!"

"Biliyorum!" dedi genç adam sakın çıkmasına dikkat etmediği kaba sesiyle.

Hayli ilgi çekici bir konuydu bu. Her ne kadar bebekliğini bildiği arkadaş hakkında bu kadar meraklı görürmemesi gerektiğini hissediyorsa olsa da, birkaç gündür olan gelişmeler zirünü bulandırıyor, aklını kurtulması muammasan çözümleri için başka bir yol bulamıyordu. Karşıdaki adamı, kendisi ne belli etmeden sorguya çekebilmek gayesiyle düşünürken Timur, kışkırtıcı hafifçe havalandırdı. "Tedirgin bir hâlî, ruhanîyeti var, enteresan davranışlar sergiliyor. O böyle dengesiz hareketler edecek kişilerden değildi. Ama ne zaman senin yanına gelse, eli ayağı birbirine doluyor ve abartılı bir derecede saçmalıyor. Mantıksızlığı üstünde giysi gibi taşıyor. Sana bakma kızıyor ve kaçmak istemesine hep kapıya basıyor."

Arda başını eğdiği masasından kaldırdı, kalender yüzünü doştuna çevirdi. Yakışıklı yüzünde ender görünen merak ibaresi parladı kısa bir an ve bunu ondan saklayamadı. Gerçekten nasıl davrandığını şu anda o kadar çok merak ediyordu! Kızıyor muydu? Ya da kızıyor muydu?

İfadesiz bir tonda "Öyle mi yapıyor?" diye ilna olmuşt

gibi düşünmüştü. Sanki güç bir kırıncı, kolay sızdırmaz gibi bir hal takınmış yüzünü.

Timur sadece parçasını peşî gırtlere kattı. "Öyle!" diye burakandı ve emeri mülâkâtî bir tebelle yayarak "Ne yaptın o?" Ne yapıyorsun da bu kadar tedirgin bir hale geldin ki?" frenden kaçması bir tebelle, sana birkaç bakıyor. Sanki ağzından çıkacak kelimeler onun hayatını yakacak, ya da yıkacak gibi korkakça... " diyerek genç adamın görmeyen ama ciddiyle parlayan bakışlarını izlemeye çıktı.

Arda usulca "Bakodan seni katli öldürdümü söylemiş olsaydım..." diye sesine uymayan bir lûkaylıkla dalga geçti.

"Adeyi bırak! Döşten öl de, düğünü söyle."

Hi verim onun kızmasını sağdaşında. "İhanet ettiğinden gülmeyi mi var?" dedi gergin ve ters bir sesle çarpışarak. Bu konuşma rekâbetsizdi ve olumsuz.

Konuyu anıvırı çerçevesinde yakışan ilimî, onun aksine düşün bir konda "Aha. Bunu sen de çok iyi biliyorsun... Sığırlandıysa kan!" diye iyirici bir ölülikle terfî çıktı.

"Sen bu işi bırak, tamam. Bu mesele emelle işlemememle. Yoklunda temelde dinen, emelle emelle. Sadece emelle işleyiş var!" dediğinde uyumuna saklına, elden kaçtı vermemekle. "....." gerçekte de bu anıvırı, emelle hâline pırdırmasını mutlak bir dize gibi arzuyordu. Fakat kendine inanıyordu onu nasıl korkutmuş da kendinden uzaklaştırdığını, bunu bulamıyordu. Sadece istiyordu... Onu daha emelle çözmeyi, hiç kimsesi istemediği kadar çok istiyordu. Ama bildiği bir şey de vardı, onun kendinden uzaklaşmasını istemiyordu. Bunu istemiyordu. Sebabını bilmiyordu da, onu yavaş da yavaş istiyordu, hem de her daim... Timur parçasını emelle "Umarım dışarıdağın şey değildi!" dediğinde Arda zıkk bir ses emelle, rüsa bir ses vermemekle. "Sen ne dışarıdağın emurunda değilsin, dostum." Emelleki kelimeleri masaya bu da pırdırması emelle bir konda kattı. "Sana bu emelle, kışkırtıcı doğru anıvırımda yavaş olacak mısın? söyle!"

Timur ocağına koltuktan kalıcı pantolonunu düzeltti

Çektiğini kusurlarını yükleyip "Sendi alıyorum bunu hem neden istediğini. Benim için sorun değil! Ben de en az senin kadar ne zamandır bunu istiyordum biliyorsun. Hem seninle bunu yapmaya yüzün varmış olmalı. Bu işin için de iyi olmalı."

Hazal hergün "gına alıp den danslar gibi odada dola-
yardı. Halk kumuzuyla savaşımı boğa kadar (kedi) dese-
k daha doğru. Ağlamamak için inat ederken benliğine, içindeki
duygulara iyi ruyetlerini bir kufür plaketi hâlinde yolluyordu...

Odun patronuna: "Hayır... Kasmak her... Yok, hasta
bulur hasta patronunu gebermenin rusi bir şey olduğunu
nuşunuyordu. Ona dağınık, bağırarak kalmayarak ense-
sinden tutularak sokaklara atılmış mini minnacık kedi yav-
rusu gibi toplantı odasından şutlanmış. Lanet adam hem
içtiği hem de ona kafa tutuyor. Bu da yarıya bir de yarıya
kaynaklar (marj) oluyordu.

Akşam odasından çıkıp Nispetiye Hanım'a her geçen akşam
giri ve oavaları düzenleyince ona gülerken hasta yarmış
için Arda Bey'e haber salmış. Bu tabii ki kahkahasına olma
başta da (yeni bir) gelen gelmemişti. Şimdi ise hasta hasta duya-
ları tutuyup düşünme tutulması gösterirken o omaklarını vivip
midenne nazi bir kriket ağacını talimandırıyordu. Tabii
bu yitir refleksini sürdürerek ona göz döndürüyor, bu ayrı konu.

Dalgınca camın önüne (pengi sırada kapı, vurulma nemi-
keti dahi gösterilmeden açıldı ve serçe kapandı. Hazal yerin-
den sürünerek masasına döndüğünde, ona aleş saçan gözleri
ve kuzun dönmüş dimesi masaya bakılan Arda ağız açıyor-
du. Arda süren tutmaya (gırtlığı adımıyla) yanına yaklaş-
mış sesini yumuşatma zahnetini girmiden serçe "Neyin
var?" diye evin çevirmeden direk sormuştu.

Endişeli olduğu her hâllerde belli oluyordu.

Hazal ne kadar çekünk olması gerektiğini bilse de ola-
madı. Aksine bir de ona o kadar kuzgındı ki; şu anda üzerine
atlayıp yüzünü tırmalamak istiyordu. Evet... Evet, vakısklı
pervasız yüzünü tırmalamak istiyordu.

"Sana neyin var, dedim?"

Aksi bir tavırda cevap verdi. "Baş belası bir patronun
içinde beslediği ejderha ruhlu bir de klonu var... Daha ne ol-
sun! Odun bir kafası, dengesiz bir ruh hâli, kominden aklı-
dağı gizli bir yü-ü var..." dediğinde homurtular hâlinde genç
adamın çatlı kaşları yumuşadı. Tabii Hazal bunu algılayama-
dı. Anlıkta (ermekte) bu işleri (yıkedilmiş) herikini derhal
göstermek ama bu işleri ne cüretle korkutuyordu. İsterse kov-
sun artık, umurunda değildi gıcık!

Daha fazla düşündüklerini içinde tutmazdı.

Arda ise şu an da dahi, hiddetli olduğu anda bile onun
sinirlerini hemen bertaraf eden başka bir varlık var mıydı,
ciddiyetle merak etti. Bu tatlı şeyden başkası zaten, ona kafa
tutmaya yeltenemiyordu. Ve ne olursa olsun, o hep dikine
inatla gitmeye devam ediyordu. Farkında değildi ama garip
bir tutumla, onun bu hâliyle gurur bile duyuyordu. Cesur
kızdı. Patronuna kafa tutuyordu!

"Nilay Hanım hasta olduğunu ve eve gitmek için izin is-
tediğini söyledi. Doğru mu bu?"

Kuşkulu sesi ne kadar da çabuk yumuşamış böyle! Ha-
zal, ona sanki, reydan çıkmış tirene bakar gibi, şaşkıncı baktı.
Yok, bu adamın kesin denge sorunu vardı. Ayatlarında bir
problem olduğu kesindi. Kaşlarını şaşkınca kaldırdı. Kızma-
mış. Öfkeyle kükreminişti. Lanet herifi artık yalnızca pat-
ronu olarak kabul etmiyordu kuşkusuz. Aynı zaman da... Uf! "Her neyse" dedi içinden. Kendisini ilgilendirmemesi gereken
olaylarla biraz fazlaca zaman harcıyordu.

Yüzünü ekitti. "Nilay Hanım ne söylediyse o!" diye istis-
nasız sesini inatla kuzun çıkardı.

Kuşkulu bir tavırda, "Yani ciddi anlamda hastalandı,
hem de birkaç dakika içerisinde... Garip!" diye karışık verdi
Arda. Ve konuyu bu şekilde, çözümlenmeden kapamaya-
ğını belirliti.

Arda içini çekerek durdu ve ellerini ceplerine koyup yu-

muşmaya bağlayan ifadeli yüzünü ona çevirmiş, karşısına bakınca sakince dikiliyordu.

Oysa Hazal ellerini yanına yumruk yapmış, her an üzerine atlamaya karar verecek panter yanını zincirlemeye uğraşıyordu.

"Evet, hastalandım, olamaz mı? Derhal eve gitmek istiyorum. Sizin için bir mahsuru yoktur umarım."

Onun yumuşak kadife duruşu Hazal'ın dikkatini çekmişti. Adamın yüzüne dik dik bakıyordu. Ama konuşmıyordu. Bunun yerine onun konuşmasını beklemeye yetindi.

"Bunu sen de söyleyebilirdin Hazal, neden Nilay Hanım'a ulak muamelesi yaptım?"

"Söyleyemem..." diye inatla cevapladı. "Çok hastayım yanınıza gelemeyecek kadar çok kötüyüm. Karnum fena hâlde ağıyor" diye yalan attı. Arda gülmek için dudaklarını gerdı. Geniş omuzları hafifçe kıpırdandı. "Ya! dedi sesini hafifçe yumuşatıp. "Demek hastasın?"

Hain dudakları ona çsüz vaatler bulunarak bükülmüştü. Kahretsin! "Evet hastayım" diye bakışlarını dudaklarından kaçırdı.

"Demek yanınıza gelemeyecek kadar çok hastasın (!) Peki, neyin olduğunu biliyor musun?"

Ah, o ses nasıl da slayla yumuşatılsa da karnına karnına bir virüs gibi arsızca yumruklar atarak süzülüyordu. Karnu işte şimdi gerçekten hareketlenmeye başlamış, hafiften kasılıyordu.

"Ateşim var, içimde yanan kederim var, bir de anlayışsız odun secdiğin bir adam var..."

"Karnum ağıyor işte ne bileyim ben. Hatta şimdi kıvrılmaya başlayacağım. İzin veriyor musunuz, gideyim?" diyerek viedanını yerinden oynatmak istedi.

"Vermiyorum" diye usulca söylendi Arda. Hazal kızgınca "Karnum ağıyor diyorun anlasana, eve gitmek istiyorum. Derhal!" dediğinde çocukça bir isyanla ayağını yere vurmuştu. Terleyen ellerini arkasını alarak eteğine sildi. Onunla aynı ortamda durmak dahi zorken, bir de şimdi yüz yüze olmaları hiç de adil değildi. Lanet adamın teninin sıcaklığını hissediyordu. Ondan yayılan erkeksi koku karnı kaynatıp, aklına olmayan düşünceler sokuyordu. Onu düşülmek, hem de öpüşürken düşülmek ise hiç istemiyordu. Bakamayacaktı dudaklarına. Bu saçmalığı derhal kesmeli eva gidip kendini terbiye etmeliydi.

Üç gün katıksız döndurma ve çikolata komasına girmeliydi!

Arda başını hafifçe yana kırdı. "Muayyen gününde milsin?"

"Oha, ağır gel!" diye indemek istedi ama yapamadı, zira Hazal duyduğu şeyle karnına yumruk yemişçesine bir adım geriledi. Yanakları yanmaya, gözleri dehşetle irilmeye başladı. Dolgun dudakları aralanmış, nefesi arasından buz gibi salırmıştı. Asıl şimdi karnı gerçekten ağrıyordu, bu bombaları da Saddam kılıklı bu pervasız adam bilerek iğisizce alıyordu oraya.

"Siz... Siz ne diyorsunuz? Bunu bana nasıl sorarsınız? Terbiyesiz...!" diye burnunu ekşiterek kıvrıdı. Ağlamak istiyordu. Sorduğu soruyu annesi bile ona ortaokuldan beri sormuyordu. Hem de bazen ciddi anlamda karnı ağnmasına rağmen...

Arda geniş omuzlarını sarstı. Sesi daha sükütm pükülm seçkti. "Karnum ağıyor dedin ya, ondan sordum kızma. Eğer böylese ağağıya inelim sana bir ağrı kesici yapturalım, ağrı diner!" dedi hain bir tonda sinsice çıkan haylaz sesiyle. Genç kız kendini tutamadı ve ayağını öfkeyle yere sertçe vurdu. Sert zemünde onun topuk sesi yankılandı da Arda buna alırdı. Hazal deminki söylediği yüz kızartıcı şeyi hemen atıfata, zira bu daha korkunçtu. İğne olmak istemiyordu ve adamın ona zorla yaptırdığını da hâlâ unutmamıştı.

"Karnum ağnıyor efendim geçti, asıl şimdi şiddetli de-recede başım ağnıyor benim, yanlış anlamışsınız. Bana kız

kardeşinize sorduğunuz, ya da sevgiliinize davrandığınız gibi açık saçık sorular sormayın, rica ederim. Dilinizi sarstırleyin. Müstehcen sorularınızı sevgililerinize saklayın. Başım ağrıyor." Koca çenesi sustuğunda, acınası bir biçimde inledi.

Arda alıçkaça sınıttı. "Az önce karnın ağrıdığı için kıvrıldığını sen söylemiştin. Senin karnın başında mı Hazal? Ya da ağrın seyyah mı?..."

Bu adamı ne kadar kötüydü! Ne kadar küstahça konuşuyordu böyle ve lanet dilini koparmak istiyordu. Hazal ayağuna sertçe kaliteli granit zemine bir daha ve art arda vurdu. "Siz tam bir... Tam bir..." Arda ona doğru bir adım attı. "Ben bir ne?" diye kadife gibi bir tonda soludu.

Hazal onun yakınığundan rahatsız olarak hırçınca saçlarını savurup masaya dönüp, ondan birkaç adımda uzaklaştı. Masanın üstündeki çantasını alarak "Ben gidiyorum. İster izin verin, ister vermeyin... İster kovun, ister kızın... bu artık umurunda değil. Şimdi hemen gidiyorum" diyerek ota posta koydu. Kapiya doğru hareketlenince Arda tek bir uzun adımla onun yoluna kesti. Hazal elinin tersiyle onun kolunu kenara ittirerek, sanki kıpırdatmış gibi "Çekilir misiniz önünden Arda Bey... rica ediyorum... Gitmek istiyorum" diye bocalayan bir sesle soludu.

"Kaçmak istiyorsun... gitmek değil! İkiisi farklı!" Kaşlarını kızgınca çatı: "Zaten kaç gündür yaptığın en iyi şey de bu: Kaçmak! Çekilmiyorum. Gitmene de müsaade etmiyorum. Beni görmezden gelmen yetti. Buna izin vermiyorum."

Hazal güzel yüzünü kaldırıp ona bakı ve başını dikleştir-di. "Ne münasebet efendim! Size izahat vermek durumunda değilim. Ayrıca ben sizden kaçmıyorum. Bunun için özel bir çaba harcadığım yok."

İşte bu tam bir saçmalıklı. Ondan kaçmakta ne kadar usta olmuştu birkaç günde! Oysa tehlikeler allahp, nelere katlanmıştı. Hatta yılan kılıklı. Ceyaz herife bile...

"Ben başım ağrıdığı için gitmek istiyorum. Kaçmıyorum"

"Yalancı!"

"Arda Bey lütfen çekilin önümden."

Arda'nın çenesi biraz rahatladı, yeriden sesin geldiği yeri tahmin ederek genç kıza bakıyordu. Onu mutsuz bir sesle bulupmak içini acıyordu ve keşke bu anlamsız kaçma kovalama işine bir son verseydi... Keşke!.. Adam kıza doğru bir adım attı. Şimdi aralarında sadece tek bir adımlık yer vardı. Hazal bakışlarını hiç çekinmeden onun yüzüne çevirirken, Arda başım aşağı eğerek ona yaklaştırdı.

"Gitmene izin vermiyorum, bu meseleyi çözmeden gide-mezsin."

Hazal içinde büyüttüğü kibri kuşarup öne atıldı ve küstahça marındandı. "Ben de izinsiz giderim... Engelleyin de olacakları görün, bakın neler yapacağım o zaman!" diyerek onu cüretle tehdit etti. Arda tek kaşını havaya kaldırdı. "Ne yapacaksin tatim, merak ettim?"

Hazal biraz düşündü. Bu düşünmesi fazla uzun sürmedi. "Çığlık atarım. Herkese rezil oluruz." Oflayarak, "Ya siz bana izin verin ne olur?" diye neredeyse yakardı.

"Benim nelere izin verdiğimi bir bilsen kaçuğum, sen geldiğinden beri nelete izin verdiğimi bilmiyorsun."

"İşte biliyorum şimdi bana izin vereceksiniz ya! "Dudak-larını büzdü. "Eve gideceğim hemen, bunlar umurumda de-ğil. Sizin neler yaptığınız da, düşündüğünüz de beni bağla-maz."

"Giti!" dedi adam umarsızca. Hazal onun bu kadar çabuk kabullenen ses tonuna gücendi. Neden sabahtan beri direnir-ken şimdi hemen 'git' diyordu ki? Hemencecik pes mi etmiş-ti? Kalbine koç başıyla dalmış gibi hüznün bentlerini yerle yek-san ederken, gözleri buruldu ve bunun yüzünden dudakları büküldü. Ama sonra adam devam edince nefesini tuttu. "Ben de seni gelir, evden alırım."

Hazal onun eve geldiği görüntüleri zihninde canlandı-

runca, tokat yemişçesine kendine geldi. Babesi, tatile gittiği ağabeyi ve Arda! Tüm bütünlerde akşam haberi olmaları ya kandı! Cinnet geçiren aile! Daha fazla kendini durduramam ve artık lütfen eden sinirleriyle ona doğru hışıfı sokuldu.

Bu tutumundan eni konu rahatsız olmuştu. "Yapamazsınız, buna hakkınız yok!"

Kahretsin kızın sesi bile şu an harika bir melodi gibi kulaklarına geliyor ve başbaşa yerlerini adrenalin verip dopping yaparak ayaklandırıyordu... Ne yapacağı bilemez, bir şekilde bir o yana bir bu yana doğru volta atmaya başlar. Zihni, kafatasını ağrılatıyordu. Geniş omuzlarını sıparak umursamazca "Belki vardır ama bu neyi değiştirir, ben yine de seni gelir evden alırım. Ayrıca neler yapacağını hakkıyla en ufak fikrin dahi olmaz, bilmek istemezsin" diye aba elinden sopa tarzında değil, bildiğin ayan açığı onu tehdit etti.

Hazal şimdi çıldıracaktı. Dişlerini sıkı ve ellerini yanına da yumruk yapıp. Bir adımda ona yaklaşıp iyice sokulduğunu kavrayamadı. Ama Arda farkındaydı. Onun nazın bedeninden yayılan ısıyı da, ona kadar gelen tatlı kokusunu da, çenesine değen tılk nefesini de farkındaydı.

"Sizi bazen boğazlamak istiyorum. Sonra... Sonra parçalamak istediğim zamanlar da oluyor... Bu da, o ender zamanlardan. Ayrıca şimdi yüzünüzü tırmalamamak için ellerimi yumruk yapmam gerekiyor."

"Ya!" diye alayla çekici sert hatlı dudaklarını küstaçça bükte adam. "Tüh! Ben de bazen buna benzer şeyler hissediyorum sana karşı! Zor tabii bu düşünceler." Ayartıcı duruşuyla derince bir iç girdi. "Şimdi benim duygularımı anlatırız İnat Harun..." derken açıkça dalga geçiyordu. "Bazen ben de senin o narin boynunu kırmakla öpmek arasında bocalayıp kalıyorum..." Biraz daha yaklaştı. "Tatlı ağzını dükmek istediğim zamanlar da oluyor. Ayrıca bolca; ama yapmıyorum. Çelişkili bir mesele anlayacağın, sana ne kadar kızsam da kıymıyorum!"

Hazal gülmeye başlayarak kırışıklıklarını kırıştırmaya çalıştı. "Neden diyor bu sözler böyle? Ah, onun ağzından ne sözler çıkar-aman aşığıma-aman- duyacak mıyın? Yanakları kızıyor, onun utanmadan kızdığı yakındaki kızları harika geliyor. Bu da onun vazzınığını kasmıyordur. Yumruklarıyla bağırarak bir ar parçası gibi duran eli hareketlendi ve kızıldığından genç adamın alına dokundu. Elinin ısıyı hissetmesine bakarak onun "Yık!" dediği dalga bir sesle Meşhur gülmeye başladı, ısıtıcı maviyeleriyle peşimisin.

Arda kızlarına kalırdı. Kalırdır yüzünde oluşan tatlı bir gülümseme çirkince sırıtı. Bunu yapacağına inanmıyordu. Eli tatlı onun yanında dururken zorlanarak, gözünden gözün ardına bakıp "Ne yok?" diye derin bir kızıyla sorardı. O, narin eliyle özerine dudaklarını bastırmağı tam da istiyordu. Onun bu çatıya tavu vermez tene, ona olan arzusunun ısıya yansımaları. Elini sabırla sokarak, kumaşların arasından geçireyip tabii yumruk yaparak bunu engelledi. Ona dokunup, sıkılaşarak kastedip urkutmekten kenet. Nefesli ve musun!

Hazal bir an onun metakla cevap bekleyen yüzüne baktı. "Ayrıca yok! Hasta değiliz!" diye usulca yanıtı.

Arda'nın bu dudaklarının kıyılarını kısıra kısırdı ve ısıtıcı gülmeye başladı. Yakışıklı yüzünde dalgalı bir sırıtı, anı bir özer beşimisi. "Hasta olan ben değilim, onun hastasını mı tatlım? Hani bir an önce-omuzmuş gilem!"

"Beni neden neme olacağımın ki Arda bey!" diye konuştu Hazal ve hemen ne dediğini kavrayarak "Yani, özet hasta-yım, ben de yok!" diyerek Arda'nın şirek üsule devirdiği çeneleri dağıtmanın beşarlamaya çalıştı.

Adamın üsule yanın olarının bilili onu dokunduzunu kavrayana derhal geri çekti. Parmakları kaynar ısıya dalmış gibi hissediyordu. Arda'nın gevrek kızılağın ısıya yaklaşıp, geniş omuzları rahatça kalkıp ömür müfah bir içtenlikle sarıyordu. Hazal dudaklarını öne doğru uzatmıştı. "Eh!" dedi derinden gelen bir dürtüyle. Şimdi emindi ki

yalne, Pinokyo gibi burnu da dâhil olmak üzeri her yeri kızarmıştı. Allah'tan görmüyordu. Gözleri kısıldı ve sonra yüzünde ahlaksız bir sırış belirdi. İnsanı birden etkisiz hale getiren bir gülümsemeydi bu. Bir an kafası karışık ve iftinalıken bile muhteşem gülümsemesine bakakalıyordu. Vay canına seyme sevrimleri buyulmuşcasına baktı. Kimsi buradan geçmez, onun kalender dudaklarının çok nadir gülümsemesiydi. Nefesi bariyetini neredeyse unutmuştu.

"Annem öyle bakmazdı!"

Hazal başını kaldırdı. "Neye?" diye sordu nazikçe. "Ateşime. Annem dudaklarıyla ölçerdi ateşimi." Genç kız kaşlarını kaldırdı. "Ben böyle ölçüyorum, başkasını bilemem. Ama yumruklarımla çok güzel yüz ölçümü yapbğm tescilli olarak kanıtlandı. İsterseniz burununuz üzerine bir tane deneyelim, ne dersiniz?"

Arda başını salladı iki yana. "Hayır, istemem. Eminim ki o güzel ellerin bunu da çok güzel yapabilir." Kusacık bir an duraksadı. Dudaklarını hafifçe sanki belli bir ihtiyaçla kavruyormuş gibi yaladı.

Hazal'ın bakışları şimdiki onun ılık dudaklarına şehvani bir dürtüyle bakıyor ve gözlerini oradan çekemiyordu. "Yazık, ben de bir an annemi görür gibi oldum, sen benimle böyle ilgilenince..." diyerek kendini acıandırdı.

"Ben sizin anneniz değilim."

"Biliyorum. Seni zaten farklı şekilde düşünüyorum... Çok farklı! Bu nasıl bir deyişti böyle? Rabbin sana geliyor..."

"Düşünmeyin, ben sizin bir şeyiniz değilim" diyerek konuşsa da, ne çok isterdi evinin anahtarlığına onların baş harflerini takmayı...

"Peki, neyinsin?"

"Ben... Ben... Hiçbir şeyiniz değilim." Bocalasa da başunu dikkektirdi. "Yani ben sizin sadece yardımcınızım" diye son noktayı koydu ama onun virgül olduğunu az sonra çıktı. Az sonra anlatacağı palavraya zihnini kapırmıştı. Büyük bir he-

— dudaklarını yaladı sonra, "Ve sizi bizi yapbğmızdan dolayı, kırıyorum! Hatta sizi Mobbinglettirebilirim! Hatta bunu göndi bile yapabiliyim. Evet... Evet derhal yapacağım." diye başladı kuru tehditlerine. Heyecanla öne doğru eğilmişti.

"Yaa, peki bunu neye dayanarak yapacaksın?"

Hazal gözlerini kestti. Onun lakayt rahatlığı, umarsız küslah tavı canını sıktı. Biraz utanarak da olsa "Siz...?" derken sesi biraz alçaldı. Sanki biraz duyulmuş gibi fısıldadı: "Siz beni öptünüz!" dedi suçlarcasına.

Arda kaşlarını oynattı. Onun bu söylediği çocukça suçlamaya gülmüsedti. "Sen de beni öptün, hem de karşılık alarak" dedi en ufak bir kaygı duymadan. "Ben de seni mobbinglettirebilir miyim pekâlâ şimdiki?"

"Önce ben dedim bir kere!" Allah'ın neler diyordu. "Önce ben oynayacağım" der gibi eli arkadaşına kafa tutuyordu. Kendini toparladı. "Ben sizi öpmedim. Siz... Siz...!" Dudakların kıyısını kanatacak bir sertlikte dişledi. Tam konuşacak- tı ki, genç adam başunu aşağı eğip nefesini yüzüne soluyarak onun sözünü yanda kesti.

"Yalancı!"

Hazal onun temiz ıbık nefesini terunde hissedince bakışları titredi, kalbi sıkıştı ve elleri terlemeye başladı. Sırtından aşağı buz gibi terler akarken bocalayarak "Siz tam bir domuzsunuz!.. Evet, tam da ondanınız, bir domuz!" diye isyanla haykırdı.

Arda elini kaldırıp hiç hedef şaşmadan bu sefer genç kızın omzuna dokundu. Narin omzu elinin altında önce yaprak gibi titredi, ardından kasıldı. Parmakları hafifçe yukarı çıkarak saçlarının ipeksi dokusunu keşfederek parmağın birine dolandı. "Sonuçta şimdiki ne olacak? Hangimiz şikâyetçi olacağız? Ben seni öptüm ve eminim yine yapacağım ve hatta ..." derken kapı açıldı ve aniden... Sanki Cürmümeşhut baskını yapılmış gibi yerinde sıçrayan Hazal, kendini nereye atacağına şaşırıldı.

"Arda Bey odasında yok kızım sen soy..." diyen kadın senin kesilmesi uzun sürmezken, Hazal onun yüzüne ağır mülebbet yiyen sanık idamesinde ağlamaklı bir tutumla bakıyordu.

Oysa onlara şaşkınca bakan Nilay Hanım'ın kapının kolunda duralayan kasılmış eliyle, onlardan pek de farkı yoktu. Bir de üstüne çakma bir Çin'li gibi başını sallamaya başlamıştı.

"Arda Bey!"

Arda elini hemencecek genç kızın saçından çekti ve derhal cebine koydu. Arkası hâlâ sekreterine dönmüktü. Nilay Hanım genç kıza tuhaf bakışlar fırlatırken, o bu gerilime son noktayı tok sesiyle, ortada asılı kalan birkaç saniyelik ablak şaşkınlığı bertaraf etti. "Randevularımı iptal et Nilay, bizim dışarıda işimiz var(!)" dediğinde Hazal kaşlarını çatarak derhal atıldı.

"Bizim?"

Arda ona aldınmayarak dişlerini sıkı. Kapının vurulmadan açılması carını sıkıştı ve yapacağı şeyin muradının sabote edilmesi de.

"Timur'un da randevularını iptal edeceksin, o da benimle olacak" diye bilgilendirirken genç kızın bedeni rahatladı. Ama bu çok uzun sürmedi. "Hazal, hadi çıkıyoruz!" dedi küstah bir tavırla kendinden emir bir hükmedicilerle. Ve azametli bedeniyle arkasını döndü.

Onlara şaşkınca bakan kadına yaklaşıncı, kısık bir kızgınlıkla "Bir daha kapıyı vurmadan odalara girmeyin, Nilay Hanım!" diyerek uyarır gibi soğuk bir sesle tısladı.

"Ama?.. Ama Arda Bey?"

Hazal eşliğinde kapıya yaklaşıncı, adamı genç kızın sekizip etmeye hazırlanmasına fırsat vermedi. "Ben de sizin bahçede çay içmeyi çok özledim Hazal Hanım, davetinize iştirak etmeyi çok isterim (!) istersen bugün size geçeyim ne dersin?" diyerek inceden onu tehdit etti.

Hazal dudaklarını büzerek hiddetle bakacaklı ve husum-

tu ağabeyi yere vurdu. "Ödün!" dediğinde ağız dolusu huşun sesiyle, zati hâli sonradan kapının girişinde duran kadını fark etti. Dudağını itirazla dişleriyle arasına alarak çaresiz gitti kuyru. "O.. Oher! Yemi olur demek istedin, dilim sürçü, alandım" diyerek izahat verdi ama artık geç kalmıştı!

*Dokunduğunda yandığım,
bıraktığımda eksik kaldığım, ruh eşimsin...*

ON ALTINCI BÖLÜM

Gözlerini kışmış, dişlerini iyice sıkıyordu. Ah, o ses nereden geliyor diye sormayın, kaidesiz duramayan dişleri, cina-yet bestesi icabet ediyordu. Buralara zorla getirildiği yetmezmiş gibi bir de; şeytanın işkence sanatlarının incelikleri bir bir gözüne sokuluyordu. Ellerini kucığında bağlamasaydı, bin bir emekle uzatıp düzgün bir form verdiği tırnaklarını dişlerinin arasına alması an meselesiydi.

Allah'ım! Kartı ağrıtmaya başlamıştı. Ya, şu başında vızırdayan sinekler, hepsini kovuyordu, ete üşüşmüş gibi onlara yaptığı pis planlara geri dönüp başının üstünde esefle vızıldıyorlardı.

Ne oluyordu ona anlamıyordu? Ne yani! Ona neydi? İsteddiği kadar kendini muncıklatsın umurunda değildi! Yalan...! Hem de nasıl umurundaydı. Başını yana çevirdi. Bakmayacaktı. Yok... Kesinlikle bakmayacaktı. Gözlerinin kıyısıyla baktı. Kör olası gözler ona itaat etmiyor, asi geliyordu. Hani bakmayacaktı? Gördükleri karşısında, derin derin solumaya başladı. Bu adam neden onu böyle etkiliyordu? Allah'ım bu ne kötüydü!

Arda ananın karşısında tüm karizmasıyla endamı arz ederek durmuş –onun duran yerlerini bedeninden ayırması an meselesiydi, ayn neyse– o kalın bacakları hafifçe aralan-

mişti. Üstündeki kumaş da jiletin bile keskinliği az kalan bir pantolonla duruyor, geniş sırtının haşmetini arttıran kollarını yukarı kartal gibi kalmış, üstündeki ceket sanki taş bir manken giydirilmiş gibi her kasını ayrı belirliyordu.

Ah, karındaki ağrı ensesine kadar fışkıncasına nükse diyordu. Bırak saç diplerini, tüyleri bile dikiliyordu. Bir yanında esmer -saçları yolunası cadı- diğer yanında sarışın... Allah'ın carını al nidalarıyla bağırarak istiyordu ama makûs talihî yüzünden dili ve tüm kuskançlık damarı lâl olup susuyordu. Zira o patronuydu ve susması icabet ediyordu. Onu bir erkek olarak görmemesi gerekirdi!

Ama bu adam kendi üstün varlığını böyle gözlerine tüm zarafetle hükmedercesine sokunca, nasıl görmezdi ki?

On dakikalık işi yarım saatir yapamamışlardı. Beceriksizler!...

Ya da...? Ya da, bilerek yapıyorlardı. Onların, Arda'nın üstünde özgürce gezen elleri, adamın her yerini kalite kontrolünü ayrı bir itinayla tutarken, onun dahi dokunmadığı yerlerinde vizesiz geçiş yapıyorlardı. Ah, o elleri kıyma makinasında çekmek, sonra da köpeklerle ziyalet çekmeyi nasıl da esef bir dürtüyle istiyordu. Biliyordu, şimdi kendini tutmasa, Cüneyt Arkan'ın Bizanslılara attığı ok gibi yerinden fırlayıp, Allah ne verdisse, ya Allah demeyi başaracaktı.

"Hazal bu nasıl?" diye sorduğunda genç adam başını hafifçe omzunun üzerine yıkmıştı. Genç kız, kuskanç gözlerini süzdürüp ağzını açıyordu ki, yanındaki kız hemen lafa bodoslama atılıp "Çok şık oldu Arda Bey, bence bu sizin renginiz. Üstelik üzerinizde bu kadar asil taşınunca kumaşın kalitesi bile sönmük kaldı" diye işveyle elini omzunun üstünde gezdirip, hafifçe süpürür gibi yaptı.

Diğeri de pantolonun paçasını bırakıp, yerinden doğruldu. "Ah, daha önce böyle orantılı bir kalıp görmemiştin, efendim" derken pantolondan değil de içindekinden bahsettiğini açık bir edepsizlikle dile getiriyordu o şuh sesi, ayartıcı bakışlarıyla...

Hazal çıldırıyordu!

Arsızca... Bir de gözleriyle yiyordular adamı. Hazal küçük dilini yutmuş, karnına da ağır tekme almışçasına yerinden kalkamıyordu. Gözleri hüsrarla dolarken, dudakları beyhude bir gücenmeyle büküldü.

O sırada Timur kabinden çıkarak ceketini çekmişti. Arkadaşına göz ucuyla bakarak ıslık çaldı.

"Vav! Süper olmuş, ben de mi ondan alsam? Ayrıca rengi ve modeli çok şık duruyor" derken aynanın karşısına geçmiş ceketini düzelterek kendine memnuniyetle bakıyordu.

"Bence berbat olmuş (!) Ben beğenmedim" dediğinde Hazal burnunu kıvrarak, ağzından ne ara döküldüğü bilmediği sözlerle masumca ve kuskançça hâlâ Arda'ya bakıyordu.

Timur onun söylediği şeyle, yeşillerini devirerek yandan süzdürürken, kaşlarını kaldırarak onun tepkisini izliyor, bir taraftan da kol manşetlerini düzeltiyordu. Hazal'm gözleri onunla kesişince umursamazca omuzlarını sarstı. "Beğendiyseniz siz alın Timur Bey, madem buraya benim fikrimi almak için getirdiniz... Ben beğenmedim! Hiç güzel durmuyor" dedi, aslında nasıl bir duruşu vardı o takımla bir bilse, tüm kızlar ayaklarının dibini yğırdı.

Arda'nın yanındaki sarışın arsızca bir adım yaklaşıp, elini genç adamın yakasına götürdü. Ayak uçlarında havaya kalkarken, parmaklarını neredeyse bilerek ensesine sürüp dikkat çekmeye çalışıyordu. Hazal dişlerini sıkı. Öyle ki ellerinin yumruk olduğunun farkında değildi.

"Bence siz onu almayın, hatta..." derken sarışın kıza öldürecek gibi bakış atarak üzerine lavlar saçıyordu. "Hemen çıkarın!" dedi buz gibi emreder bir sesle.

Arda onun bu tavrına anlam veremezken, sarışın kız onun öldürücü bakışlarından ürktü geri çekildi. Esmer aldırmaksızın hemen öne atıldı. "Durun, ben size yardımcı olurum, efendim."

"Yardım eden yerlerini ayırttırma bana yelloz!" deme-

mek için kendini zor tuttu. Dışlerini kurasıya saktı. Hazal gözlerini kapayıp başını geriye attı. Allah'ım cinayet işlemek neden günah? Neden cezaevleri icat edilmişti? Oysa şimdi tam da cinnet aşermesi gelmişti bir solukta.

Birkaç saniye öyle gözlerini kapayıp bekledi. Sonra Arda'nın yanına sakın olmaya gayret gösterip yaklaşarak "Ben size yardımcı olurum Arda Bey" dediğinde, esmer kız ona ters bir bakış attı. Hazal adamın yanına gelirken, esmer ona uzun boyunca avantajını kullanarak omuz atıp sarsarken, adamın kolunu nazikçe tutmuştu. "Kabin şu tarafta efendim, buyurun gidelim."

Hazal yerinde kala kalırken, Arda'nın koluna yapışamamıştı. "O patronun, delirme!" dedi yine kendini telkin ederek. Ama bu yozlaşmış fikirleri aklından çıkarmak elinde değil ki.

Timur şaşkın bakışlarla onları izlerken, eli kolunda duramamış. Sonra Hazal'ın nefes egzersizlerine başlayıp kendini telkin etmeye başladığını görünce de, dudaklarını gülmek için birbirine bastırıp genç kıza süzmüştü. Kadınlar arası sa-vaşta ittifak olmayacağına benziyordu ve açıkçası müdahale etmeyi de hiç mi hiç düşünmüyordu. Keza Hazal'ın tepkilerini merak ediyordu. Düşündüğü şeyse?... Başını salladı.

O sırada Hazal öfkeli koyulmuş gözlerini kısmış, kabinlere esmer kızla konuşarak giden adama sanki üzerine bir panter gibi atlayacak şekilde bakıyordu.

Aslında Hazal tam tersine, elinden şekeri alınmış çocuk gibi olduğu yerde tepinmek istiyordu. Tınaklarını, o san ve kara olan böceklerin üstünde gezdirip, ayaklarının altında gereksiz hasere gibi memnuniyetle ezmek istiyordu.

"Burayı seviyorum! Kaliteli giyim, kaliteli hizmet var burada."

Hazal ters bakışlarını Timur'a çevirdiğinde, 'Acaba sadece bakışlarla boğulmak mümkün mü?' der gibi bakıyordu. "Kaliteden kastınız esmer ve sarışın, sizin daha zevk-

li birisi olduğunuzu düşünmekle hata etmişim, efendim(!)" dedi dik dik bakarak. Ama genç adam umursamazca "Ben de mi ondan alsam, hoşuma gitti. Hem yardımcıların ilgisi muhteşem..." diyerek kinayeyle, bir de ayarsızca kıza dalgah geçiyordu. Sonra içeriden kıkırdama sesleri gelince başını bir anda kabinlere çevirdi Hazal.

Tabii muştur Timur'da. "Acaba ne anlatıyor kıza?" diye mahsuslan muzırca homurdandı.

Geçmiş anlatmadığı kesindi. Belki de... Belki de?..

Hazal'ın düşünceli yüzü bir anda dondu. Bunu düşünmek dahi istemiyordu. Onu başkasıyla düşününce nefesi ke-siliyordu. Az önceki sinirinin yerini şimdi somurtuk bir surat, büzülmüş dudaklara eş kırgın, ağlamaya yüz tutmuş kederli bakışlar almıştı. Timur'a alırdırman saçlarını hırçınca savu-rup "Ben biraz hava alacağım buranın havası leş kokuyor" dedi ve kapıya yönelirken, Timur genç kızın arkasından ba-karken sınıyordu.

"Uzaklaşma, Arda şimdi çıkar!"

"Cehenneme gitsin hovarda!" diye ağzının içinde mırıl mırıl homurdandı.

Havasını almıştı hem de bolca (!) O kızlar ona pek güzel göstermişlerdi havayı, oksijeni, gazı, azotu!

Gözleri yine Arda'ya kaydı. Bu kaçınıcı takım elbiseydi? Mağazada başka model kalmamıştı sanırım deneyecek. Adama vitrin mankeni gibi yapışmışlardı. Oysa Hazal, defolu mal gibi vitrine dahi çıkamamıştı.

Esmer kız gömleğinin kollarını yukan çekiştiriyordu. Mavi cam bilyeleri kısıldı. Sanki kızın eli kolunda fazla m duralıyordu ne? Evet. Tam da tenini okşar gibi çekiştiriyor-du... Ne ara bu kadar ileri gitmişlerdi bunların flörtü? Kar-nına karına yuvası yerleşmişçesine tuhaf titrefimler başladı. Pis yellozlar! Köşeye sinmiş sinsi kasap kedisi gibi, adama şişe geçirilmiş tavuk idamesinde aç aç bakıyorlardı. Hırçın ve bir nevi kızgın bakışlarını etrafta gezdirirken kısacık bir an

duraksadı. Sonra bakışlarını içeride gezdirdi tekrar. Çekinil bakışları ilerideki birkaç adama kayınca, içlerinden birisinin kendine baktığını fark etti.

Neredeyse elini kaldırıp "Ben mi? Bana mı bakıyorsunuz?" diye kendini dürtmekte. Yoksa yanında duran adama mı bakıyorlardı? Gözlerinin ucuyla kaçamak bir şekilde Timur'a baktı. Kendi alış veriş bittiği için yan koltuğa oturmuş, bacak bacak üzerine atmış elindeki derginin sayfalarını uzun parmaklarıyla seri bir biçimde çeviriyordu. Bakışlarını tekrar ilerideki kabinin önündeki olan adamlara çevirdi. Lanet olsun! Neden bakıyorlardı ki ona böyle işveyle? O böyle yağız delikanlıların, edepsizce süzdürmesine alışık olmasa da, o bakışların flört içerdiğini bilecek kadar çapkınlık yapan görmüştü. Birisi de ağabeyiye!

Yok, bu adam kesin birisine benzetmişti onu, yoksa yanında iki tane manken gibi kız dururken kendi gibi birine ne demeye baksın ki! Ya da...? Ya da acaba az önce boğazını tutamayıp yediği pastanın ufak bir parça kreması dudagının kıyısında mı sıkışmıştı. Tüh! Kesin öyle olmuştu. Rezalet. Tam bir fiyaskoydu! Yoksa adamlar ona neden böyle baksın? Hem de böyle karizma, mankenlik kampundan fırlatmış gibi filinta olunca. Kesin yüzünde bir parça krema kalmıştı. Başını yana çevirip çaktırmadan elini dudagının kıyılarında dolaşırdı. Yoktu işte, bir şey yoktu. Dudakları büyüküldü kuznıklıkla, o zaman bu lanet olası üstün yakışıklı herifler ona neden edepsizce bir hayranlıkla bakıyordu?

Ayağa kalkıp elindeki fincanı sehpa koyuyordu ki, elindeki fincan bir anda parmaklarından kaydı. Şaşkın bakışlarını boş eline çevirirken, yanındaki gölgeye kafasını hışmıla çevirdi. Bakışları tırmadıkça, başı geriye düşüyordu. Ne uzundu! Çamaşır sıngı gibiydi mübarek! Sonra pervasız yüzü ne kadar karizmaydı be! Adam ona arsızca bir tatlılıkla göz kırptı. Hazal dank diye olduğu yere çöktü.

Gördüğü manzara karşısında dolgun dudakları kaygıyla aralanmıştı. Yanındaki uzun boylu yakışıklı adam, çevik bir

el hareketiyle fincanı tazelemeleri için yanındaki bayana uzatıyordu.

"B...Ben?" Ah, konuşabilse, "İçmiyorum!" diyecekti ama başaramadı. Sonunda "İçmeyeceğim..." diyebildiğinde nezaketten bihaberdi. Ve adama yaptığı bu terbiyesizlik karşısında öyle bir afalladı ki, kıpırdayamadı. Normal zamanlarda ona böyle sınımsız göz süzüp, centilmence işine karışan hovardalara, tek yaptığı, yumruk savurmak olurdu. Ama şimdi sadece şaşkın şaşkın adamın gen haritasını çizer gibi, ısldıyan yüzüne bakıyordu.

"Bir fincan daha iyi olur sanırım. Arda'nın işi çok sürecektir gih!"

Ah, ama daha önce Arda'dan daha yakışıklı bir adam görmemişti! Şimdi bu ilkti! Hoş, şu aralar ondan başkasını görmüyordu ya gözleri o ayrı. Ne? Arda mı? Tanıyor muydu? Lanet olsun faka basmıştı!

"Beğendin mi bari?" dedi karizmatik adam, kalın kadife gibi tok sesiyle, beyaz dişlerini sergiye sokarak. -Bak gördün mü, benim dişlerim orijinal der gibi- Gece yarısı uzunları açmış araba farı gibi gözlerini alıyordu gülüşüyle.

Hazal şaşkınca kirpiklerini kırıştırtarak "Neyi?" dediğinde sersemce, genç adam gülümsemesini daha da genişletti. "Tabii ki elbiseyi... Öyle dikkatli bakıyordunuz ki, neredeyse modacısunun siz olduğunu düşüncektim." Genç kız hâlâ adama at gözleriyle bakar gibi incelerken, ne konuştuğunu, ne de nereye baktığını idrak edemedi. Beyinsiz miydi ne! Tüm devreleri yanımtı! "Ha, o mu?" yaptı elini geriye doğru amaçsızca sallayarak. Püf... Sonra neden bahsettiğini hatırlayamıyınca, gözlerini kıstı. "Hangi elbiseyi?" dedi dalgınca.

Arkasından gümbürdeyen hiddetin sardığı tok sesle, afet sirenleri çalıyor gibi panığa kapıldı. "Benim üzerinde unutmuş, Hazal!" derken dişlerini öyle bir sıkıyordu ki, Hazal onun arkasındayken dahi çıkardığı sesle ürküp, kendi dişlerini de aynı onun gibi sökesiye sıkıgını fark edemiyordu.

Hazal topuklarının üstünde arkasını döndü. Usulca cınnet geçiren Arda Mertoğlu'na baktı: Yüzü sertleşmiş, dişlerini sıkıştırdı. Olsa gerek, katılmış çene kasları dalgalanıyordu.

"Buraya bana kıyafet bakmaya geldik, muhabbet etmeye değil!" diye huysuzca söylendi. Yoksa dişlerini mi sıkıyordu yine? İyi de ne yapmış ki onu kızdıracak? Sadece konuşmuştu.

Hazal sinirlenmişti. Adama bak! İyice şamar oğlanı bellemişti besbelli onu! Sanki sahip olduğu değerli bir şeyi elinden çekip almış gibi hırlayıp duruyordu!..

Sinirleri adamın yanına yaklaşan sarışınla tekrar gerilince "Bana ne hacet efendim, siz zaten çok güzel idare ediyorsunuz. Az önce fikrimi söylemiştim; dinlemediniz. Madem dinlemeyecektiniz, o zaman ben neden fikrimi söyleyeyim?"

Timur ikiliye şöyle bir baktı. Hazal bir şey söylemek istemiş gibi ağzını açtı, sonra vazgeçti. Hayır... Böyle bir tartışmaya kesinlikle girmemesi gerekiyordu.

"Hâlâ aynı sinir dostum... Biraz sakın ol. Korkma yardımcıyı yemedim. Bak sapasağlam hâlâ burada" derken yanında unuttuğu adam Hazal'a çekici gülüşüyle elini uzatıp "Ben Cenk, Arda'nın eski iş ortaklarından." Hazal adama elini uzattı. "Ben de Hazal Atmaca, Arda Bey'in asistanıyım." İstemsiz onun sarı gülüşüne kapılmıştı.

"Ah, öyle mi?" dedi önce; ama sonra genç adama bakarak "Buna sevindim," dediğinde Arda dişlerini sıkarak "Tamam. Burada işim bitti. Gel şunu çıkarmama yardım et" diyerek sertçe buyurup arkasını döndü.

"Sen üzerini değiştir ben buradayım" dediğinde Cenk, Arda sadece "Tamam" diyerek asabiyetini saklayarak, başıyla onayladı.

Hazal hiç orah olmadan bir de küstahça "Az önceki banyan arkadaş size severek yardımcı olabilir Arda Bey, bu onların görevi neticede... Ben sizi burada beklerim... Benim orada olmam biraz tuhaf kaçır..." dedi kızgın sesini kontrol altına alarak. Bakışlarını hiç kuşkusuz kazanovahlık konusunda bu-

yük bir üne sahip olduğu adama çevirdi. Aslında bunu sinirle yaptığını, kıskançlıkla tepki verdiğini fark edemedi.

Arda durdu ve başını yana kırdı. Dişlerini gıcırdatarak "Hazal!" dedi sertçe ardından yürümeye başlarken "Derhal!" diye kibirlince hükmetti.

Bu sözler üzerine iki erkek anlamlı anlamlı bakışmaya başladılar. Hazal ekşi bir gülümsemeyle, derince bir iç gerip Arda'nın arkasından giderken, yanında unuttuğu adam Timur'a elini uzatıp konuşmaya başlamıştı. Demek onu tanyıyordu!

Hazal gözlerini iki genç adama odaklayarak yürüyünce sert ama yumuşak bir duvarın engeline takıldı. Bedeni sert bedenle durunca, başını kaldırdı. Çarpıtı şahsiyetin öfkeli yüzüne baktı. Bu adam iyice barut fıçısı kıskandıran tarzda, gezer hale gelmişti. Ne öfke ama! Kırmızı görmüş kızgın boğalar gibi, burundan buharlar çıkarak tslıyordu.

"Çok dikkatini çekti galiba? Baksana, önünü görmeyecek kadar aklın başından gitmiş."

Hazal onun aksi aksi kinayeleriyle derhal bir adım gerileyip, kendini onun baskın ısısından kurtardı. Başını yukan cesaretle kaldırdı. "Yok" dedi masumca bir saflıkla. "Sadece bakıyordum, merak ettim... Sanki onu bir yerden tanıyor gibiyim."

Arda onun kim olduğunu iyi bildiği hâlde "Nasıl biri?" diye hinlikle sordu, meraklı sesini gizleyemedi...!

Tava gelen ve aut olan Hazal, ayakta sohbet eden genç adama masumca bakarak, kendi kalesini rakip takıma takdim ettiğini idrak edemedi. "Uzun boylu biri... Ayrıca çok güzel gülüyor" dediğinde konuşmanın sonu gelmeden kolunu sertçe tutan eller, onu sürüklercesine kabinlerin olduğu tarafa götürmeye başladı. Zavalı Hazal o esnada sendeleyince, Arda tutmasaydı neredeyse yere yuvarlanacaktı. "Lanet aklına saçma sapan şeyler sokma, işine bak!"

Hazal kolunu onun sert tutuşundan kurtarmaya çalışırken "Bırakın kolumu, kendim de gelebilirim" diye hırçınca homurdandı. Sesi biden soğuklaşmıştı. Arda kolundaki mengene gibi elini gevşetti ama elini tutuşundan çekmedi.

"Hadi işimiz var. Dahası karnım aç benim. Üstelik gidilecek bir yer daha var."

Hazal onun bu sorumsuz davranışıyla kaşlarını çatmış. "Şirkette yemek söylemişim size. Ayrıca ben neden sizinle geldim hâlâ anlayamadım. Benim ofiste bir sürü işim vardı."

"Bana yardım etmek için tabii ki" dedi adam kibirli bir tonda, kabinin kapısını eliyle yoklarken. Hazal alayla "Ah, buna gerek olduğunu pek sanmıyorum. Bunun için yeterince yardımcınız var gibi duruyor, ben fazla kaldım. Keşke gelmeseydim" dedi küs bir tonda onun kolunu tutarak biraz kenara çektiirdi ve kabinin kapısını yakalamasını sağladı.

"Kıyafetlerimi hep sen seçiyordun, yine öyle olacak."

"Bunun için bana gerek yok, siz bunu gayet rahat yapıyorsunuz görüldüğü üzere..." Sesinin kinayeye harmanlanmış kırılgan hatta sitem eden bir tonda çıktığını anlayamadı.

"Hayır, bir saatte senin bana yardım etmeni bekliyordum ama sen gelmedin. İlla bağurmam mı gerekiyor; gel diye!"

"Hiç de öyle durmuyordunuz oysa. Aksine hâlinizden bayağı memnundunuz hani... Tabii onlar da?"

"Onlar kim?" dedi Arda sakın bir tonda, ama içini şeytani bir dürtülerin sardığı bir imayla.

Hazal hürsle dudaklarını ısırıyor. Onun attığı yemin berisindeki zokayı yutmamaya kararlıydı. Son derece tatlı bir sesle, "Kim... kim?" dediğinde genç kız onun oyununa gelmeyeceğini aklını başına derhal toplamaya başladığı için kendini kutladı.

"Hazal kelime oyunu yapma..." diyerek kızgınca tısladı adam.

"Olur efendim, yapmam" dedi dalga geçerek kız.

Seri bir hareketle Arda ceketini çıkarıp genç kıza uzattı. Uzun parmakları gömleğinin yakasını kavrarak, bir taraftan da konuşuyordu: "Yok, giydiklerimden hiçbir şey anlamadım. Sence hangisi olmalı?"

Hazal bakışlarını genç adamın eline odaklamış, meditatif

yonu girmiş Şangay Rahibi gibi gözlerini kırpmadan bakıyordu. Ah, yüzündeki ifade günahkâr görmüş din adamı kadar felaketti. Onun açtığı her düğmeyle kalp atışlarından bir ritim daha geriye çekiliyordu. Yutkundu ve boğazına düğümlenen nefesiyle konuşmaya çalıştı. "Ben... Şeyi beğendim... Şey olan?" Allah'ın renklerini unutmuştu. Sanki dünya gözüne siyah ve griydi. Elini saçına atıp kurcalamaya başladı. Neydi o rengin adı?

"Neyi?" dedi adam bir düğmesini daha açarken. Hazal'ın gözleri erkeğin yakasından görünen gür tüylere odaklandı. Ağzı kurumuştur. Çek o edepsiz gözlerini adamın ötesinden berisinden çaylak sapık!

"3. giydiğinizi efendim."

"Benim 3. giydiğim hangisiydi Hazal? Spor olan mı, klasik mi?"

Bir düğme daha "pıt" diye açılıverdi. Kızın kalbinin atışları nabız gibi kulaklarında. "Ben... umm... Klasik!" diye sallayarak atıldı. Klasik ne yahu! Umarım doğru tahmindir!

"Allah'ımı yakasını açmasın kalpten giderim, sinisini gösterir ne zaten mortu çekerim..." diye içindeki bine bir katarak dua etmeye geç kalmıştı. Arda düğmeleri onun donmuş bakışları, durmuş kalbi eşliğinin altında aheste bir lakaytlıkla açarken, Hazal kendini striptiz bara gitmiş yeni yetme gibi kifayetsiz, hissiyetsiz bir ergen kadar korkak hissediyordu. Edepsiz gözlerini kapamastı gerektiğinin bilincindeydi... Ama...? Ama la-net olsun kaparsa onu göremeyecekti.

Amaç zaten buydu; onu görmemesi gerekiyordu (!) Ama... ama?

Arda'nın eli aşağıdaki son üç düğmede duraladı. Hazal gözleri genç adamın elinde nefesini tutmuş beklerken "Hazal burada mısın?" diyen adamın hayat belirtisi isteyen sesiyle, gözlerini ellerinden yüzüne çevirdi. Kaşlarını çatmış, yüzü henkin bir hale bürünmüştü. Sanki "yakaladım, seni gidi röntgencil!" der gibi bakışlarla, onu görür gibi bakıyordu. Genç

kız haya etti. Derince iç grip duyulur şekilde bir nefes aldı. Sanki anahtar deliğinden sevdiğini dikizleyen sapık gibi ürkekçe donakalmıştı.

"Buradayımı!" dediğinde düdük gibi sesiyle, artık beyhude bir amaca hizmet ediyordu. Burada olmayan benliğiyle boşa konuşuyordu.

"Ben de sesin gelmeyince gittin sandım."

"Yok, size bakıyorum... aman sizi dinliyorum işte!" dediğinde genç adam kaşlarını kaldırdı. Hazal'ın yine şaşkına bağladığını anlamak içini ısıtmıştı. Üstündeki beyaz gömleği seri bir hareketle çıkarınca, Hazal bu manzaraya dayanama yacağını anladı. Yanakları iki derece yanık olmaktan pişmiş, bacakları artık titreyip yere devrilmeyen şişe gibi rekor kırmıştı. Derhal arkasını döndü. Allah'ım sana geliyorum ben! affet!" der gibi nefes alıp veriyordu.

"Efendim üzerinizi bir an önce çıkarsanız da, ben de artık rahat etsem(!)" derken nasıl bir gaf yaptığının farkında değildi, zira bu ufaklık yerin üzerine üzerine geldiğini düşünmekle meşguldü. Şirin kulübesinde Gargamel'le basılmış gibiydi. Sırtından aşağı buz gibi terlerin boşaldığını hissediyordu.

"Hazal oradan gömleği mi verir misin?" dediğinde genç kız "Nerede?" diye sanki gören oymuş gibi sordu. Adam zaten bilse kendi alırdı değil mi? Hazal kendine aklın nerede, diye sormak istedi; evet aklı bu adamın yanındayken çöp tenekesindeydi.

"Oraya koymuştum görmüyor musun?" dediğinde Hazal hiç tereddütsüz "Hayır!" dedi ve hâlâ ona bakmamaya inat etti.

Arda sabırsızca "Hazal hadii!" dediğinde genç kız sinirlenerek gözlerini eliyle perdeleyip, arkasını döndü. Bir âma gibi elini gömleğin olduğu askuda dolaştırmaya başladı ama tam alacakken elinin değdiği gömlek parmaklarını arasından kayarak ortadan yok oldu.

"Hazal nörüyorsun?" geçse ses, bu sefer Timur Bey'indi.

"Kazak örüyorum Timur Bey, Arda Bey de ölçü veriyor

bana(!)" diye öfkeyle söylendiğinde, hâlâ bir çocuk gibi utan- gaçça eliyle gözlerini kamufle ediyordu. Bu hâliyle öyle tat- hydı ki. "Ne yapacağım, gömlek arıyorum efendim, görüyor musunuz?" diye masum bir tavırla mırıldandı.

Timur gömleği arkadaşına verirken "Evet, şu anda elim- de oluyor, gayet iyi görüyorum" dedi onunla eğlenerek.

Arda gömleği bir hışmıla çekerek kızgınca aldı. "Sen ne yapmaya çalışıyorsun Hazal, bir saatir gömlek bekliyorum?" diye kızgınca çıkışmayı da ihmal etmedi.

Beyzade sanki karşından ütülenmiş gömlek ister gibi bir de rahatça azar modu altında konuşuyordu. Timur sırtarak başını salladı.

"İstese de veremez!"

"Nedenmiş o?" diyen Arda gömleğini üzerine geçirmiş, seri parmaklarıyla iliklemeye başlamıştı.

"Çünkü gözlerini elleriyle kapamış, sana da arkasını dön- müş! O yüzden, arkadaşım."

Hazal ne kadar utansa da şu anda bulundukları vaziyet- ten, sıkınca elini indirdi ve gözlerini açıp bakışında göz- bebekleri irilirken cırlaması bir oldu. Arda onun tepkisiyle "Lanet olsun yine ne oldu?" diye hışmıla panikleyip sorunca, Hazal gözlerini derhal tekrar kapattı. Acı acı yutkundu zira ciğerlerine hava gitmiyordu. "Siz... Siz pantolonunuzu giy- memişsiniz?" sanki bunu adama suçlarcasına bir direktifle söylemişti.

"Tabii giymedim, zira sen hâlâ vermedin" diye kızgınca soluduğunda, Timur'un gevrek kahkahası ortalığı inletti. Al- lah'ım tek kişinin şıgamadığı kabine, Hazal develeriyle giriş yapmış bir bedevi gibiydi. Ter su içinde, aralarında sıkışıp, kalmıştı.

Timur anlayış bir ağabeyi edasında "Arda, kız burada kızarmış pilice dönmeden çabuk giysen iyi olur" derken genç adamın kıyafetlerini eline tutuşturup, Hazal'ı da kolundan çekerek çıkışa yönlendiriyordu. Çıkarken de "Cenk dışarıda

bizi bekliyor, hadi çabuk ol" demeyi ihmal etmedi. Arda'nın eli pantolonun kemerinde duraladı. Şimdi Hazal'ı bileğinden yakalayıp yanına çekmek ve kabinin kapısını kilitlemek için elinden geleni yapmak istiyor ama dirayetli yanıyla buna mahhal vermiyordu.

Dişlerini gıcırdatarak "Bunu sana fena ödeteceğim almak" diye ciddi bir tehditle çıkıştığında, Timur dalgacı sesini yayararak umursamazca omuzlarını sarstı.

"Biliyorum yaparsın."

Hazal gözlerini kısarak elindeki mendil kılıklı elbiseye baktı.

"Hadi sıra sen de... sen de hemen giy de çıkalım" dediğinde, Hazal, Arda'nın verdiği askıyı alırken gözleri dehşetle irildi. "Ben bunu hayatta giymem. Sizin işiniz mi yok Allah aşkına? Bununla sokağa çıkılır mı hiç? Annemin mendili bile bundan daha kapalı evvel Allah!"

Timur sırtarak saçını yokladı. "Sana söylemiştim, oına başından söyleseydik bu kadar şaşırmayacaktı." Başını genç kıza çevirip, "Ayrıca o elindeki tuttuğun çok şık bence, buradaki kıyafetler içinden en güzeliydi. Sana yakışacağına da eminim. Göz renginle kontrast oluşturuyor bak" diyerek kıyafeti kaşlarıyla gösteriyordu.

Arda kafası karışmış olduğu hâlde kaşlarını kaldırdı. "Neden giymeyecekmışsin?" diye sokarak sorarken, başını yana çevirdi. "Timur sana istediğin kıyafeti getirmemişler mi?" Hazal'ın elindeki kıyafeti sanki görecekmış gibi kaldırmış eliyle yokluyordu. Parmaklarının arasında ipek kumaş katmaya başladı. Hazal genç adamın kocaman elleriyle tuttuğu iç çamaşırından hallice elbiseye baktı. Eda bile bu kadar müstehecn boyutlarda geceliği, gece yataken giymiyordu kesin. Yani bu elbise, kıyınktan fantezi gecelik kadar bile eder yan bırakmıyordu.

Arda'nın sorularından bunalan Timur "Hayır!" dedi. "Tam da istediğin kıyafeti getirmişler mavi. Asıl sorun onu

giymek istemeyen kişi ve hatta..." derken genç kız arkasını dönmüş, sıvışmak üzere olduğunu fark etti. Omzuna taktığı çantasından yakalayıp -ensesinden tutulan kedi yavrusu gibi Arda'nın önüne çekti. "Şimdi galiba kaçmaya çalışıyor. Bu kadar korkulacak bir şey yok tatlım, sana dikenli tel giydirmiyoruz, sadece ipek elbise. Ayrıca kendin olur dedin bu partiye gelmeye..."

"Hiç de bile beni tongaya düşürdünüz!" Hazal kaşlarını çatarak dudaklarını büzdü. Ufak bir çocuk gibi somurtarak "Ben, Sindirella olmam efendim... Bırakın garibi, fareleriyle, kabaklarıyla, mutlu mesut yaşasın(!)" diye araya replik katarak şirinlik yaptı. Kaytarmayı umuyordu. Ama olmadı!

Tepesinde hükmedici bedeniyle bir gökdele gibi gerilen Arda, elindeki kıyafeti genç kızın döşüne sertçe basarak "Ben bu partiye davetliyim ve sen de bana göz kulak olacaksın, söz verdin" diye emrederek vicdan ayarlarına rot balans çekti. Biraz duraksadı ve aklına gelen hünlikle "Burada başıma bir şey gelmesini istemezsin, değil mi Hazal?" diye lakayt bir sırıltıla sorduğunda, genç kız içinden "Allah korusun!" dese de dışundan "Elbette ki hayır. Ben o kadar canı değilim" diyerek adamın elindeki askıyı çekerek aldı.

Tabii olamazdı. Oradaki kadınları düşününce bile bu kadar düşünceli biri olduğu için kendiyile gurur duydu. Onu oradaki panterlerin arasına kanadı kırık kartal gibi atamazdı. Yok, o kadar vicdansız değildi. Onu korur, kollar, patronunun geniş kanatlarının altından hiç çıkmazdı. Ağzının içinde kimsenin anlayamadığı ama Arda'nın tahmin ettiği edepsiz küfürleri savurarak kabine geçti.

Ellerini ceplerine sokan Arda, arkadaşına yaklaşıp "Umarım ustarırlı bir şey seçmişindir?" diye ciddiyetle sordu. Timur bir adım geriye çekildi. Bakışları kuşkuyla arkadaşına çevrildi. Yüzüne, ciddiyetle odaklandı. Onun gerçekten kıyafet konusunda ketum olduğunu fark ettiğinde ise, hayretle dudaklarından alık sesi çıkaran, tuhaf bir nefes salındı. Arda bu ufak kızın kıyafetini mi kuskanyordu? Yok artık! Buna dünyada inanmazdı.

"Evet, çok usturuplu, göğüs dekoltesini ve sırt dekoltesini saymazsak pek muhafazakâr bir elbise oluyor seçtiğimi" dedi dalga geçerek. Arda ona kızınca bakarak sertçe emretti. "Alay! kes sana ciddi bir şey sordum" diye biraz yüksek perdeden sorduğunda, arkasında duyduğu sesle okkalkı bir küfür savurdu.

"Ben bu müstehcen şeyi giyemem. Allah aşkına her yerimi açıkta kaldı. Annemim aldığı plaj kıyafetimi bile daha usturupluydu. Siz beni mezbahada köle ticaretine götürmüyorsunuz değil mi? Hani bu kıyafet en çok kendini ifşa için kullanılırdı" diye kabinin içindeki huysuz sesi ortamı huzursuzca dolduruyordu.

Arda dişlerini sıkarak, "Git yeni bir tane bul, gel" dediğinde başını hafifçe geriye atıp "Eğer bu seferki bir rahibe kıyafeti olursa sevinirim, seni de bağışlarım" diyerek ona ince bir tehdit mesaj vermeyi de ihmal etmedi.

Hummalı bir giyim ritüelinin ardından Hazal kıyafetini giymiş, erkekler kafede keyif çatarken, o alış veriş merkezindeki kuaförde saçlarını yaptırmıştı. Sonunda giyinik olarak karşılırlarına muntazam bir şekilde çıktığında, Timur ıslık çalarak onu ödüllendirirken, Arda meraktan çatlama noktasına gelmiş ama bunu sert yüzünün maskesinde saklamayı iyi becermişti.

Timur'a kıyafet hakkında malumat vermesini emrettiğinde ise, ketum bir tavırla reddetmesi karşılığında hesabı ödeme bahanesiyle kasaya gidip kasiyere, Hazal'ın kıyafetini sormuştu. Ve aldığı cevap onun hiddetini o derecede tatmin etmişti ki, para üzerini dahi almadan kasada bırakarak ıslık huzuyla genç kızın yanına tüm şiddetiyle gelerek dibinde bitmişti. "Derhal git üzerini değiştir" diyerek de emrettiğinde, hiç çekinmeden umuma açık yerde gülmüştü.

Hazal önce şoka uğrayıp ona alık balık gibi baksa da, bugün onun üstünde sinir deneylerine yenilerini ekleyip, onu kobay olarak kullanmasına asla müsaade etmeyecekti. Onun üstünde hükümet kurup sabotaj etmesine imkân sağlamama-

ya karar vererek, ufak çenesini havaya kaldırıp kızınca "Ben sizin vitrin mankeniniz değilim! Allah aşkına kendinize gelin artık, sürekli giy çıkar yapamam. Size ne oldu bilmiyorum ama ben bundan hiç hoşlanmadım bilesiniz. Ayrıca sizinle hiçbir yere gelmiyorum, vazgeçtim" diye postayı koyup - hem de en afilisinden- saçlarını belli bir hırçlıkla geriye savurarak çıkmıştı. Narin bedenini kıvrakça hareketlendirip, arkasını dönüp yürümeye başlamıştı.

Ah, ama lanet olasıca dili neler söylemişti öyle, hem de hiç çekinmeden ve bir gram utanmadan!

Yine de şansa bak ki, somurtuk bir suratla, postayı koyup çıktıktan tam beş dakika sonra kendini burada bulması bir olmuştur. Şimdi tam da olmak istediği yerde ama artık olmaktan çekindiği yerde sessizce oturuyordu.

Gözleri camdaydı. Şehrin parlak ışıklarını bırakarak, o güne kadar hiç gitmediği bir yola saptılar. Kayan bir arabanın aşağıya uçmasını kenara dikilmiş bariyerlerin önleyebileceği, kıvrımlı bir yolda ilerliyordu. Çevrenin karanlığına ve aşağılardaki gitgide sönükleşen ışıklara rağmen, manzara yine de çok güzeldi. Ancak oturduğu koltuğa küs bir tavırla yapışmaktan, bunları görececek hâli kalmamıştı.

Yanındaki koltukta oturan adamın her zerresinin farkında olan benliği, kocaman arabayı dolduran iri bedene her ne kadar çok istese de kayıtsız kalamıyordu. Bu adam ne kadar dengesiz olmuştu son günlerde anlayamıyordu. Oysa tanıştıkları Arda otoriter ve soğukkanlı, bu Arda tam tersine... bir sıcak, bir soğuk, bir yakın, bir uzak durup kafasının içini artık malların aldığı ambalaj kutusuna çeviriyordu...!

"Yalanlardan salıncak yaptım,
hayalimde göğe uzanıyorum..."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Aıştırma masasının yanından geçerken, Timur bir kahkahayla de Arda için almış, eline tutuşturmuştu. Arda elini her zamanki gibi Timur'un koluna koymuş, kimseye çarpmadan usulca ilerliyorlardı. Timur, aıştırma masasının yan köşesindeki kâsedan birkaç tane badem alıp ağzına attı. Köşedeki oturma grubunun olduğu bahçe kapısının yanına doğru dikkatle arkadaşını yönlendirerek yürürken, Arda kahkahadan bir yudum aldı. O sırada Timur bakışlarını kapının girişinde durmuş sohbet eden bir çifte çevirmişti.

"Üzerine bu kadar gitmeseydin, onu korkutup kaçırmasaydın, şimdi burada olacaktı. Biliyordun damarına başığın zaman vereceği tepkiyi! O kız, her ne kadar uysal dursa da, ona diktatörlük yapmana asla izin vermez... Onun ülkesini ihlal edemezsin. Tıpkı kedi gibi ama kaplan olanından, yanlış teşhis olmasın! Bunun bilincinde olmanı beklerdim. Konu, o olduğu zaman, çok farklı oluyorsun. Seni tanıyamıyorum. Ve bence o da seni tanıyamıyor. O yüzden bu kadar şiddetli tepkiler veriyor." Elindeki bademlerden bir tane daha ağzına atıp usulca çiğnedi. "Ayrıca sana hâlâ kızgınım! Şu yaptığın şeyle, sayende biz de buraya sap gibi geldik. Bilsaydım böyle olacağını Berna'yı arardım" dediğinde ses tonu hiç de uysal değildi. Aksine ona ne denli kızgın olduğunu tam da ayan açığa dışa vuruyordu.

Arda dişlerini sıkı. Olanlar aklına gelince öfkesi tekrar boyut atladı. Elini kolundan çekip yanına bıraktı. Zaten olanlar son derece can sıkıcıydı. Hâlâ kendine gelemediğinden tüm sinirleri gergin, kızgınlığı ise hâlâ yerli yerindeydi. Fakat her zamanki gibi sesinin ayarını yine dizginlemeyi başarmıştı. Sakin üslubu, ifadesiz yüzünde pek de olumlu duruyordu.

"Fazla abartmıyor musun?"

"Asıl sen fazla zorluyorsun şansını. Senin ne yapmaya çalıştığının farkındayım ama hangi amaçla yaptığını kestiremiyorum. Ayrıca... O kıza biraz daha nazik davranabilirsin. O bunu hak ediyor. Onu tanıdığım kısacık süre zarfında, senin takdirini kazandığı kadar benim de güvenimi kazandı emin ol. Artık ona davranışlarına biraz dikkat et... Ve tabii söylediklerine! Yoksa sonun onu kaybetmek olacak..." derken gözlerini devirip arkadaşının yüzüne içtinapla baktı.

Vefasızmış gibi lanse edilmekten hoşlanmayan Arda, tek kaşını insafsızca bir dürtüyle havalandırmıştı. Timur fevri bir atılımdan kaçınarak "Yani, onun gibi asistandan olmak istemezsin, değil mi? O mükemmel!" diye durumu denetimi altına aldı. Sanki ondan kaçmıştı!

"Ben ona bir şey söylemedim. İkide bir bunu söyleyip durma. Sadece uyardım. Onun iyiliği içindi bu! Ayrıca onun nasıl bir asistan olduğunu elbette ki biliyorum" derken kendisini savunmak için olanca sertliğinde söylemişti kelimeleri. Hiddeti perçinlenince ağzının içinden konuştu. "Kahretsin!" Timur onun bu tepkisine gülümsedi ama bunu ona hissettirmede.

Zeki gözlemleriyle onların arasındaki çekimin ve tatlı dışışmelerin elbette ki farkındaydı. Ve bunu hatırlayarak tekrar gülümsedi.

"İkimiz de bunun böyle olmadığını gayet iyi biliyoruz arkadaşım! Kıza neredeyse sürekli direktif verip durdun. Kendin kaşındın. Hatta bu da yetmedi, bir ara neredeyse emrettin, seni duymadığını sanma" dediğinde Arda huysuzla "Bizi mi dinliyordun?" diyerek iki homurtu arası çıkıştı.

"Ne yapmamı bekliyordun? Ufacık araba ve siz ikiniz sürekli bağışıp durdunuz. Ayrıca onun yerinde kim olsa aynı şeyi yapardı emin ol. Bu yaptığı tepki doğaldı. Seni bilmesem..." derken bakışlarını sinsice genç adama çevirmiş, düşündüğü şeyi dile vurmdu. "Senin onu kuskandığını söyledim!..." Ve tabii ki özenle genç adamın tepkisini ölçmeye koyuldu.

Hâsılı Arda duyduğu şeyin tuhaflığıyla ansızın başını genç adama çevirdi ama konuşmadan yüzünde oluşan anlık vesveseli şaşkın bir ifadeyle, alıklaşarak duraladı. Bunu düşününce bile ansızın aklında belirlediği zaman, duyduğu rahatsızlıkları aklından kovalama çabası, açıklaması olanaksız oluyordu.

Timur onun dikkatini çekmenin verdiği katkıyla kaşlarını kaldırdı, ardından titizlikle seçilen cümleleriyle kısıkça devam etti. "Dostum!.. Sen onu..." derken duraladı ve birden "Kıskanıyor musun?" ciddi bir tonda hiç art niyetsiz hayretle sormuştu bunu ona ve cevabını içindeki bir ses, zaten gerçek anlamda bildiğini söylüyordu.

Ama Arda kesin bir dille hiç tereddüt-üz "Hayır!" dediğinde tekdüze kelimeler duygusuzdu. Yüzü dilini inkâr ediyordu.

Öte yandan ansızın bir hiddetle gözleri parlayarak, dehşete kapılmış gibi yüzünü huşulla önüne çevirmişti. Sert hatları bir anda eski katı hâline bürünmüştü. Şimdi yine kendini kapamış, ifadesizce duran cansız bir manken idamesindeydi.

Başını sarstı. "Allah korusun! Ben sadece onunla olmaktan zevk alıyorum. Sen anlıyorsun!" diyerek konuyu kişiselikten bireyselliğe soktu. Timur başını salladı. Açık ara hain bir çizgiye tabii tuttu.

"Evet. Kesinlikle alıyorum. Bu bir gerçek ama benimkisi arkadaşlık bağında fakat sanki seninkisi artık kişisel bir arkadaşlık çemberinin içine dâhil olmuş gibi geliyor bana. Yoksa bunda yanlış mıyım?"

Yanlarından geçtikleri birkaç kişiye başıyla selam vermiş-

ti. Bir-iki tanesi de onları durdurup hoş beş yapmıştı. Ardından tekrar sakince yürümeye başladılar.

"Hayır, tabii ki!" diyerek kendini savunmaya aldı Arda. Bunu kabullenmesi pek mümkün görünmüyordu. Birkaç adım da bir, birileri onları durdurup muhabbete başlıyor, böylece konuşmaları da her daim yanda kesiliyordu. "Sadece onun şaşkın halleri ve olgun halleri hoşuma gidiyor. Tamam kabul ediyorum!.. Daha önce hiçbir kadınla böyle bir yakınlık kurmamıştım," derken başını hafifçe yana kırdı ve söyleyeceği şeyle dudakları kasıldı. Zaten onun adını ne zaman ansa bedenini kassıyordu. "Pınar da buna dâhil! Onunda bile bu denli rahat değilim. Hazal'ın yanında rahatım... Ben anlatmıyorum kendimi..." Genç adam yüzünü çevirmiş, sakince yürümeye devam etmeye başlamıştı. "Tıpkı seninle olduğum gibi rahat oluyorum onun yanında. İlk defa birisinden çekinmeden, 'acaba yanlış yaptım mı' kaygısına kapılmadan olduğum gibi davranıyorum. Yemek yerken bile her kaşığında bin kere düşünen ben, onun yanında sanki tek başımaymışım gibi özgür takilabiliyorum. Belki de..." derken bir an duruladı. Kendince düşüncelerini tarttı ve hiç düşünmeksizin gerçekçiliğiyle arkadaşına aktardı: "Ben..." derince bir nefes aldı. "Ben ilk defa böylesi rahat, böylesi saf birinin bana bir daha gelmeyecek şans olmasından korkuyorum... O benim Kör Talihim... Şansım oldu!" Durdu ve hemen arkasından devam etti. "Galiba en çok, bunu kaybetmekten korkuyorum. İşte gerçek olan tek şey bu... Onunla olmak bana iyi geliyor," derken imayla sesini biraz yaydı. "Elbette hoş bir 'arkadaş' olarak!" diyerek ufak bir yalan atmıştı!

Allah biliyordu ya hiç de öyle değildi bu! Arkadaş! Hazal'ı artık daha farklı düşündüğünü kendine kabul ettiremiyordu. Onu düşününce dahi kalbi ılık bir esintiyle havalanıyor, ona dokunduğu zaman bedeni tuhaf bir hazzın kollarında kıvranıyordu. Sanki dört yapraklı yoncanın taç yaprakları kadar narin ve eşsizdi. Sürekli ona dokunmak, onunla konuşmak; hatta kızdırmak istiyordu. Hoş sohbeti ve tatlı çekişmeleri hoşuna gidiyordu. Onun kızardığını henüz görememişti ama

utandığı zamanlarda yaptığı çekimser şaşkın hallerini seviyordu. Sinirlendiğinde kırdığı potları, yalan söyleyemeyen yanını... Ve aşırı meraklı kişiliği onu cezbediyordu. Sanki onu tanıyordun! Onu kendini bile bilmediği kadar çok tanıdığını hissediyordu bazen.

"Olsun, yine de çok üzerine gittin. Bir an arabadan hisimla inip kapıyı çarpınca, arkasından tekme de atacak dedim ama yapmadı. Onun daha önce bu kadar öfkeli olduğunu görmemişim. Gözleri nasıl bir koyulmuştu bilemezsin. Bir de sen ona 'sen sözüne sadık değil misin?' diye kafa tutunca ki yüz hâlini, anlatamam! Çok ciddi derecede sana dalacak gibi huşun bakıyordu. Ve inan bana, o hâlden ben bile çekindim." Bunları bilahare yaparak, devam etti alaylı bakışlarıyla.

Arda bunu hatırlayınca dudaklarının kıyılarını hafifçe kıpırdandı ve belli belirsiz gülümsedi, bunu da elindeki kadehin arkasına gizledi. Yol boyunca genç kıza 'kimseyle konuşma, ortarlardan yok olma, fazla eğilip doğrulma' deyince, Hazal daha fazla dayanamayarak kendini arabadan atmış, eve de çevirdiği ilk taksiiyle dönmüştü.

Oysa burada yanında olmasını istediği yegâne varlık, bir tek kendisiydi. Koltuklara oturduklarında, diğer koltukta oturan iki adam onlara bakarak, "Siz de mi kaçtınız kalabalıktan?" diye sırtarak söylenmişti. Köşede ayak altında olmayan bir yer biraz daha sakin ve daha az kişinin dikkatine şayandı. Timur hemen tanıdığı bu adamlarla koyu bir sohbet başlatırken, Arda koltukta oturup sakince onları dinlemeye koyulmuştu.

Birkaç dakika sonra onların yanına parti sahibi ve eşiyile kızı da dâhil olmuştu: Fidan Hanım, kırk beş yaşında olmasına rağmen hâlâ gösterişli güzelliğiyle göz kamaştırmıyordu, yanındaki henüz yirmili yaşların başında bulunan kızıyla arkadaş profili çiziyordu. Kısa da olsa birlikte sohbet edip şakalaşarak onlarla ilgilenmiş, ardından Fidan Hanım yanlarından izin isteyerek ayrılmıştı. Onu gitmesinden kısa bir zaman sonra sohbetlerine Cenk dâhil olmuş, Timur'la koyu bir sohbetin içine çekilmişti.

Arda genç adama mağazadaki kadar kaba davranmamıştı bu sefer. Aksine bir nebze de olsa, ona böyle küstah davranıldığı için hafifçe pişman olmuştu. Gerçi orada hâlâ neden öyle havai davranıldığını kendisi dahi anlayamamıştı! Onunla geçmişte çok iyi işler yapmış, gelecekte yapmak gibi bir şans yakalarsa bunu devam ettirmeyi de hep düşünmüştü. İyi bir ortak, akli başında bir adamdı. Tek sorunu fazla çapkın olması ve kızlarla flört etmeyi aşın sevmesiydi. İyi de... Bunu neden dert ediyordu ki? Bunu kendisi de severdi. Fakat bugün birdenbire, Cenk'in işte bu yanının ona itici geldiğine titizce karar vermesi düşündüğü an olmuştu.

Bacağının birini aracın kapısından dışarı sarkıttığında, ayağında parlayan kırmızı rügan ayakkabısı kaldırımla buluşmuştu. Tazecik bembeyaz düzgün bacakları daha inmeden yanından geçen birkaç adamın dikkatini çekmişti. Araştıran çıktığında taksi hemen yanından ayrılırken, o bakışlarını üç katlı villaya çevirmişti.

Bir an nefesinin kesildiğini sandı. İnanılamayacak kadar görkemli bir manzaraydı bu. İleride, ağaçlarla fundalıklar arasında bütün ışıkları yakılmış, bahçeyi donatmış bembeyaz bir ışık seli içerisinde yılanan cennet gibi bir yerd. Arka-sında açık duran parmaklıkları büyük demir kapının, kanatları arasından, ön avluya park edilmiş lüks araçlar göze çarpıyordu. Burası bahçeli ve korumalı bir siteye dâhildi. Kocaman villanın bahçe girişinde güvenlik için tutulan ızbandut gibi iki tane iri -çam yarması gibi- adam duruyordu. Hal böyle olunca kendini Beyaz Saraya girecek, siyahı gibi hissetmiş olmasa da kaçınılmaz olmuştu. Kendinde tuhaf bir 'İrk' izlenimi gibi bir hava sunuyorlardı.

Elile son bir defa üzerini yokladı. Kan kırmızısı ipek satenden avangart elbisesi hemen beyaz, düzgün bacaklarının üstünde bitiyordu. Tüm bedenini ikinci bir eldiven gibi sarıp sarmalıyor, kadınsı tüm hatlarının güzelliğini göze seriyordu. Göğüs bölgesi kalp şeklinde olup, incecik ipince askılarla tutturulan straplez elbisesi, koyu, çekici, aynı anda iç gıcıkla-

yıcı rengi teninin ne denli beyaz olduğunu öne vuruyordu. Bembeyaz teni isticridyenin içindeki inci misali göz alıcı parlardı. Narin omuz başları loş bahçe ışığı altında bronzca ısıdayarak parlarken, saçları tepesinde dağınık topuz olarak yapılmış, üzerine ufak tülü kırmızı bir şapka tutturulmuştu. Kuğu gibi beyaz boynu meydana naiçe çıkmış, muhteşem dereceli zarif gerdanı muknatıs gibi bakışları kendine çekiyordu. Güzel yüzünün bir kısmını siyah bir tül kaplıyor, ona esrarengiz bir hava sunuyordu. Kulağındaki ince küpeleri, hem zarif, hem de çok şık duruyordu.

Arda geriye yaslandığında yanındaki adam ona çevirdi yılların yorgunluğunu taşıyan silik bakışlarını. "Bu işe ne zaman girдіңiz? Doğrusu ben gireceğinizi hiç tahmin etmiyordum! Yoksa Cenk de mi sizinle ortak oldu bu yapıya?" Gerçek bir ciddilikle sorduğunda, Arda başını sallarken, Cenk çekici yüzünü yaşlı adama çevirdi. Bu konuyu, o yanıtımla gereği duydu.

"Hayır, benim de geçen haberim oldu zaten. Ama isteseler elbette ki hiç tereddütsüz ortak olmak isterdim. Bilirsiniz, onların şirketi temiz iş yapar, bunu daha önce bizzat kendim gördüm. Çok güzel bir AVM yapımında birlikte çalışma şansını yakaladık. Ve açıkçası göğsümüzü kabartan gurur verici bir iş ortaya çıkardılar." Arda ona minnet dolu bir tebessüm bahşedip yaşlı adama binaen "Hayır, sandığunuz aksine o bize ait değil" diyerek kısacık bilgi verdi. "Ayrıca bizimkisi sandığın ufak bir proje, asıl pastayı Cenk kaptı. Nasıl yapıysa istatistikle sakladı bu iş konusunu bu sefer bizden ve tüm camiadan. Titiz çalışma, tebrikler."

Cenk geriye yaslandı. "Teşekkürler, ama buna saklamak istemeyelim. Henüz yeni, birkaç gün oldu işi alalı. Ayrıca piyasaya imza atılana kadar duyurmadık, sebebini sizce de malum, isteyenimiz kadar istemeyenlerimiz de çoğunlukta oluyor. İş dünyası acumasız ve bir o kadar çirkeleşmiş durumda. Ortada çetrefilli işler dönüyor... Dikkat önceliğimiz olmak zorunda kaldı."

"Haklısın" diye onayladı Timur. Bakışlarını yanında duran diğer adamlara çevirdi. Birisi parti sahibinin oğlu, diğeri onun arkadaşısıydı. Muhabbet koyulaştıkça diyalogların arasında gülümsemeler ve espriler akmaya başladı.

Arda bile ilk geldiği kadar gergin ve sinirli değildi, neredeyse dingin ve durgundu. Dost ortamında kaliteli sohbet ona iyi gelmiş, tüm gerginliğini bertaraf etmişti. Onların konularına eski kendinden emin duruşuyla katılıyor, zeki sorularıyla biz kez daha Cenk ve Bora Bey'i köşeye sıkıştırıyordu. Yaşlı kurt bile senelerin emeğini içmesine rağmen, hâlâ ona cevap veremediği konuların olduğuna inanamıyordu. Oysaki hep kendiyle ve şirket yönetimindeki zekâsıyla övünüp dururdu.

Biraz daha sohbet ettikten sonra hep birlikte oturdukları yerden kalkarak konuşmanın olacağı yere geçtiler. Önce Bora Bey kürsüye çıkıp gelenlere teşekkür etti. Kısacık bir konuşma eşliğinde tabii... Ardından güzel eşi ve çocukları ona katılarak, hep birlikte gelenleri selamladı. Günün önemine yakışır, çok güzel ve neşeli bir konuşma arz etti. Ardından müzik başladı ve eğlence kaldığı yerden devam etti. Arda, Cenk ve Timur kokteyl masasındaki yerlerini aldıklarında, Bora Bey'in tatlı kızı ağabeyiyle birlikte tekrar onlara katılmıştı. Çok tatlı ve sakin bir kız olmasına rağmen, biraz fazla cüretkardı. Kendisini istediği şekilde dile getirebilmesi ilginçti! Onun yurtdışında eğitim almasının bu mahremiyetini aşmasına katkısının muazzam olduğu su götürmez gerçektir. Kimseyden çekinmeden kendini ifade edip, fikirlerini umursamazca tartışmaya açabiliyordu.

Sohbetin koyulaştığı zaman zarfında, Tuğçe zarif boynunu biraz yana büküp genç adama yaklaştı. Zaten zaman kolluyordu ortam sohbetinden sıyrılıp onunla özel konuşmak için.

"Siz böyle partilere pek katılmazdınız Arda Bey, sizi burada görmek çok hoş gerçektir! Benim için eşsiz bir sürpriz oldu. Bu beni gerçek anlamda şaşırttı doğrusu. En son dört ay önce karşılaşmıştık, sizin şirketin seneyi devriyesi için kuruluş partisiydi galiba. Uzun zaman olmuş. Size numaramı bi-

rakmıştım aramanız için ama aramadınız" dedi kuşkucu gücenik bir tınıyla, dudaklarını büküp sesini kurgunca yayarak. Ardından bardağından bir yudum alıp kadehini yanından geçen garsona bırakarak, yeni bir kadeh daha aldı. "Aramanızı gerçekten beklediğimi ve size kırıldığımı bilmenizi isterim" diye usulca ekledi.

Arda elini cebinden çıkarıp işaret parmağını kulağının arkasına sürdü. "Çok üzgünüm! Atamış olmalıyım o numarayı..." Sesi cidden masum derecede düzgündü. "Malum o gün birçok kişiyle sohbet edince, kafam allak bullak olmuştu. Sanırım o ara aklımdan çıkmış olmalı."

Tuğçe'nin kırmızı rujlu dolgun dudaklarının kenarlarınsince kıvrıldı. "Yapmayın lütfen. Sizin ıve denli zeki olduğunuzu, babamdan dinleyerek büyüdüm ben! Babam size ve arkadaşınıza hayran... Evde ve şirkette, hep sizden bahseder... Bize hep sizi ve arkadaşınızı örnek teşkil eder... Ayrıca ben de sizi kaç senedir tanıyorum, sizin bunu unuttuğunuzu hiç sanmıyorum. Özellikle yapmadığınızı ummak istiyorum ama galiba bunu özellikle yaptınız. Ayrıca numaramın sizde hâlâ mevcut olduğunu, adının Tuğçe olduğu kadar iyi biliyorum." Şuh sesini hâlihazırda biraz kısı. "Yani hâlâ arayabilirsiniz değil mi...? Bahanesiz olarak!"

Arda boğazını temizledi. Ciddi sert yüzünün kaidesiz etkisi biraz azalmış, sesinin uyarıcı tınısını biraz yavanlaşmasından taraftar olarak devam etmişti. "Evet. Sen de söyledin işte! Ben de babanı çok severim ve inan ona gerçek anlamda saygı duyanım Tuğçe! Bence sen yaşıtlarınla ya da arkadaş çevrenle takılan daha iyi olur, ben sana göre değilim! Seni ufaklığından beri tanırım. Bu hiç uygun kaçmaz." Ona tembihlerken biraz duraksadı ve kimsenin onları dinlemediğinden emin oldu. Onların kendi aralarındaki iş sohbeti gayet ateşli bir tartışmayla devam ediyordu ve Cenk'in ciddi sesine bakılırsa akilları şu anda konuştukları konuydu. Yani onları dıymaları neredeyse imkânsızdı.

"Hem Bora ağabey gibi bir babaya sahip olduğun için ne

KÖR TALİH

kadar değerli bir evlat olduğunu unutm. Birkaç günlük heveslerin kucagında harcanamayacak kadar değerli bir babanın şahane kızı olmak, gerçekten büyük sorumluluk getirir. Özürlülerim bunlar benim haddime düşmez. Amacım sana akıl vermek değil" diye kısıkça söylendi yine.

Bu arada Timur'un bakışları onun sert yüzüne kaymış, sesini duyamasa da kaşlarının çatıklaşmasından genç kıza kuzdığının anlamını çıkarmıştı. Yeşil bakışları kısa bir an kıza kaydığında ise, onun renginin neredeyse çekildiğini ve Arda'ya köpürmüş şekilde dişlerini sıkarak baktığını görmüş ve yanındaki adam koluna dokunarak dikkatini kendine çekince, konuşmasına kaldığı yerden devam etmişti. Arda başını biraz daha eğerek "Sizi kırmak istemem. Sadece babanıza ve ağabeyinize olan saygım, ayrıca en önemlisi minnetim olarak kabul edin. Size ağabey nasihatı!" dediğinde genç kız tokat yemişcesine irkildi. 'Ağabey' demişti üzerine basarak ve bu onu geriye püskürtmeye yetmişti. "Babanızla aramda olan dostluğun bozulmasına izin veremem küçük hanım. Üzgünüz!" Sesi hiç de üzgün değildi oysa.

İşte o an şaşkınca bir adım geriye çekildi kız. Yüzündeki solgunluğu çabuk kamufle etti. İlk defa reddedilmenin şaşkınlığıyla kalakaldı. Ama masadan ayrılp dikkat çekmeyi göze alamadığından olsa gerek, genç adamın söylediklerinden, sonra yüzünde zoraki bir gülümsemeyle yanında gergince dikilmeye devam etti.

Kısa bir zaman sonra Arda'nın koluna dokunan Cenk, genç adama yaklaşarak "Ben de bir an onu davet etmediğini sanmıştım ve açıkçası üzülmüştüm. Tüm gün bu haberi beklemiştim doğrusu."

Cenk elindeki bardağını masaya bırakıp, bakışlarını kapının girişinde beliren kıza çevirerek gözleri ışıldayarak yeni avına bakmıştı. Ardından yana dönüp şahane gözlerini kısarık devam etmişti. "Çok güzel olmuş, kırmızı onun rengi sana söylemiştim" diye de Timur'a kısıkça bakıp, ekledi.

Arda yanındaki diğer adamla sohbet ederken kısıkça

bir an Cenk'in söylediklerine kulak kabartmış ve sonrasında onun her zamanki hâli diyerek es geçmişti. Ama Cenk hâlâ şaşkınca kapıya bakan Timur'a yaklaşarak "Beni onunla daha düzgün bir şekilde tanıştırsan, sana minnettar kalırım dostum! Çok sıcakkanlı ve ayrıca kendine has bir çekiciliği var. Konuşurken kızarması çok tatlı, fark ettin mi? Çok ürkek, tıpkı yeni doğmuş bir kuş gibi."

Daha bunu derken tavşan bulmuş Aslan gibi müstezhi bir gülüş sunmuştu. Çapkın gözleri ve lakayt çehresiyle zaten göz dolduran adam, avından keskin bakışlarını çekemiyordu. Elindeki viskisini yudumlarken gözlerini çapkınca süzerek "Şimdi de anlamdım ki gerçekten çok güzel vücudu varmış" diyerek edepsizce hiç çekinmeden arzulu bakışlarının eşliğinde ekledi. "Bunu yeni fark etmem ne kötü!" diyerek hatırlaşın bir sesle söylendi.

Arda yüzünü Timur'a çevirdi. Kaşlarını hafiften çatarak "Kimden bahsediyor?" ifadesiyle durdu. Fakat Timur, o sırada onlara ürkek bir ceylan gibi sekerek, adım adım yaklaşan melege baktığından olsa gerek bu bakışı fark etmedi.

"Merhaba, çok geç kalmadım değil mi?"

Ne var ki yumuşacık ahenkli sesi duyan Arda şokla irkildi. Elindeki bardak neredeyse çalkalanarak birkaç damlası masaya döküldü. Birden yana döndü ve yanında duran varlığın kokusu genzine asice nüfuz etti. Onun mis gibi kokusunu çok iyi biliyordu. Artık onun yakıcı narin bedeninin ısısına da alışmıştı. Teni, buna çok zaman önce tepki göstermeye başlamıştı.

Daha Arda üstündeki şaşkınlığı atamadan Cenk hemen öne atılıp "Aslında evet, birkaç sene geç kaldınız küçük hanım; ama ziyarı yok... Ben hâlâ buradayım. Arayı kapatırız. İhtiyaçta, yaş itibarıyla hâlâ iş görür bir yüze sahibim. Ayrıca söylemesi ayıp ama ben yine de söyleyeyim, çok da zengin oluyorum(!)" diyerek alaycı üslubunu yine her zamanki gibi öne koydu ve çapkın gülümsemesiyle elini genç kıza uzattı. Hazal, yanındaki adamdan tek bir kelam duyamamamın hayal kırıklığıyla derince nefes aldı. Cenk'e çekimser bir

KÖR TALİH

tebessüm sundu. Aslında adamın dedikleri pek de umurunda değildi. Ne yılışık bir adamdı bu? Ayrıca onunla tanışmadığı hâlde hemen lafa atlayıp, sanki kırk yıllık dostlarmış gibi dengeşiz sevecenliği, can sıkıcı iticiliğiyle daha şimdiden sıfır almıştı. Gören de önceden tanışıyorlarmış sanırdı sımaşık şey.

Ote yandan Arda bir kez dahi dönüp ona bakmamıştı. Bu da genç kızın naif kalbini yaraladı. Gücük adam! Oysa onunla burada olmak için neler yapmıştı. Yanında kas katı durduğunu fark ediyordu. Ne yani gelmesi onu geriye miydü? Memnun olmamıştı. Bu bariz bir gerçektir. Kalbi mendil satan sokak çocuğunun mallarının elinde patlayıp, parasız kalması kadar kötü acıydı. Üstelik söylediği o kadar hakaretten ve saçma sapan emirlerden sonra çıkıp, sırf o yalnız kalmasın diye buraya gurursuzca gelmişti. Asıl delilik zaten bu şüursuzluğu değil miydi? Kırkın mavişlerini yapmacık bir ışıkla parlattı.

Ama nafile. Bu eski ayakkabıya boya sürüp, yeni demek kadar saçmaydı. Millete ne kakalıyordu? Dudaklarını zoraki bir tebessümle çekti. Ya da böyle sandı. Hâlbuki duru mavi gözleri ne kadar donuk bakıyordu. Timur'un ona baktığını görünce diğer masadan ona gülümsedi ve yüzünden kırkın bakışlarını alarak ona içten bir enerjiyle çevirdi gözlerini.

O sırada şık, dikkatini çekmeye çalışan adama baktı. Cenk siyah smokini, kusursuz fiziği ve ince yüzündeki o tuhaf Kazanova ifadesiyle, orada hazır bulunanların en ilgi çekici yakışıklılardan birisiydi kuşkusuz. Ama kız bunu görmüyordu. Hâlbuki kendini Arda'nın yanında şu anda meziyetsiz bir işçi gibi, hayli toy ve gereksiz derecede hantal durduğunu hissederek, bu anlamsız duygularını içinden kovmaya çalışıyordu.

Cenk onun uzattığı eli –martıya atılan simit misali havada kaptı– iki elinin arasına alarak nazikçe sıktı.

"Bugün mağazada karşılaşmıştık. Umarım adımı hatırlıyorsunuzdur Hazal? Ben Cenk! Hani şu uslanmaz çapkın diye yazdıkları, sizin de bunu acımasızca yüzüme vurduğunuz adam."

İşte şimdi bu uçan pervasız adamın gözleri, tam da onlar gibi gamsızca parlamıştı. Abartılı kösnük sesiyle beyhude bir söylem içinde devam ederek "Ama tabii ki bunlar yalan... Siz onların yazdıklarına ve patronlarınızın anlattıklarına sakın inanmayın, ben aslında çok uslu bir adamımdır. Çapkınlık mı...? Ah, o da ne...! Allah muhafaza! Sadece iftira!" O sırada elinde bardağı donakalan Arda başını ansızın yana çevirdi ve neredeyse içisini dışarı fıkartı.

Bu adam ona asılıyor muydu? Bunu ciddi anlamda yapıyorsa onun boynunu memnuniyetle kırabilirdi. Derince nefes alırken, elindeki bardağı neredeyse Cenk'e fırlatacağı. Parmakları bardağın etrafını sımsıkı kavradığında, parmak boğumları beyazladı. Kendini tuttu ve sakinlemek için ağır ağır nefes almaya başladı. Ama nafile!

Hazal işte o zaman bu adama gözleri hafifçe parlayarak baktı. Ne tatlı, ne alaycı bir budalaydı bu böyle! Şaka yapıyordu, öyle mi? Ciddi bir eylemle şaka da yapıyordu. Ah, oysa hakkında neler düşünmesine sebebiyet vermişti! Ama tehlikeli olduğu şu götürmez gerçektir. Aynı zamanda ne kurnaz, ne çapkın ve hercai kadın düşkünlüğü... Uzak durulması gereken ama eğlenceli olduğu sürece uzaktan konuşulması uygun olan hergelelerdendi.

Kendiyse dalga geçmesi de ayrıca kendine ne denli güvenciliğinin bir kanıtıydı, bunu kafasının bir kenarına büyük puntolarla altın varaklı yazılarla yazdı. Tehlikeli! –Don't Sleep– diyerek ama yine de ona gülümsemeden edemedi.

Hazal'ın gerçek anlamda güzel gülümsemesi, insanı sadere güldürmeye bile yeterli araçtı. Timur genç kıza göz kırptı. "Hoş geldin. Gecenin sürprizi sen oldun. Ayrıca Cenk'e ilk defa katılıyorum bu konuda..." İçten bir hakikatle yeşil gözleri parladı. "Sen ciddi anlamda değişik olmuştun." Kısılan bakışlarını başındaki ufak şapkasına dikildi. Kaşlarıyla işaret etti. "Ayrıca buradaki bayanlardan hem farklı hem daha cicişin" dediğinde genç kız gülümseyerek şapkasına dokunmuştu.

"Hazal!" dediğinde yanındaki adam varlığını hatırlatmak

istercesine, şaşkınca genç kız elini adamın elinden çekmiş paronuna bakmıştı. Elini onun elinde unuttuğuna inanamıyordu. Ve işin tuhafı, Arda'nın bunu nasıl hissettiğine artık kafa yormuyordu.

Bu adamın görmeyen gözlerinin arkasında radarları mı vardı? Timur'la konuşurken hiç fark etmemişti oysa elini tuttuğunu. Aslında o sırada, yanındaki adamın neden ona yökmuş gibi davrandığıyla ilgili kafa patlatıyordu. Ve beyni bununla gerçek anlamda meşguldü.

"Umarım geç kalmamışımdır efendim? Bilirsiniz kıyafet seçimi biraz oyaladı" diyerek kendince bilgilendirdi Arda'yı.

Aslında bu kocaman yalandı. Bu çalgınlığı yaptığına ise hâlâ inanmıyordu. Hızla girişe sözlülürken kendinden emin hâlî ortadan kalkmış, tamamen kendinden şüpheli melankolik bir hale bürünmüştü. Oysa partinin kapısına gelene kadar bayağı da haksınas bir yapıya sahipti. Sempatik yüzü, cesur bakışları vardı. Ama kapısına geldiğinde ve onca kişinin varlığını hissettiği an, tüm iyi ve cesur düşünceleri bertaraf olmuştu.

Ah, kendini boğaz köprüsünden paraşütsüz atlayan manyaklar gibi hissetmişti. Partiye girmeden neredeyse en az yarım saatir giriş kapısının önünde dikilip, limon ağacı olup kök salmadan, içeriden yüksek oktavda eğlence sesleri gelen yapıya bakarak nasıl bir aptallık edeceğini düşünmüştü. Ya da Arda Bey içeride yoksa nasıl bir kepezeliğe imza atacağını düşünüp hayıflanmış ve kendini buhrana sürüklemekte üst düzey rol oynamıştı. Ki neredeyse cayma noktasına gelmiş, bu düşüncükleriyle ama... Ama? Kahretsin yapacak mıydı gerçekten?

Sonra güvenlikçinin birisinin ona şüpheyle bakarak gözlerini kısmasıyla, diğerinin de... sanki Saddam'ın bombacı sıymış gibi kuşkuyla bakışları atmasıyla kendini toparlayıp, eli mahkûm içeri naiçe süzülmişti. Şimdi tam da Arda'nın yanında, onun dibinde duruyordu. En çok olmak istediği, ama galiba onun olmasını istemediği yerde!

Arda boğazını temizleyip şaşkınlığının yerini alan sert ve kızgın ifadesiyle genç kıza biraz yaklaştı. Geniş omuzları şimdi onun hizasında olduğundan dolayı, Hazal'ın omzu, onun kalın konuna sürtüyordu. Genç kızın içine tuhaf bir elektrik yayılırken, genç adam tam tersine, kaskatı bir direnişle dikilmeye devam ediyordu. Disiplinli gözlerinin kıynısıyla ona baktı. Siyah kaliteli takımın içinde, çok görkemli ve yağız duruyordu.

"Gelmeyeceğini söylemiştin!" diyerek suçlarcasına, yüzünü dahi dñnemeden sertçe soluyup, kısıkça söylenmişti. O sırada Timur ve Cenk ikiliyle değil de kendi aralarında bir şeyden konuşuyordu. Hazal bakışlarını karşısındaki şaşkın Timur'a çevirdiğinde, genç adam anlayışla göz kırparak Arda'nın söylediği şeyi toparlamaya çabalamıştı. "Hazal bu güzel sürpriz iyi oldu, eğer gelmeseydin sana çok kızabilirdim. Zira burada sap gibi ekilmek çok kötü." Her ne kadar ortamı yumuşatmak babında alayla söylendiğini bilse de, ne genç kız ona gülümsedi o ışık saçan gözleriyle, ne de Arda ona uydu tatlı erkeksi gülüşüyle. Hazal, yanından geçen garsona değmemek için bedenini biraz daha Arda'ya yaklaştırdı. Onun yaptığı bu doğal ama samimi hareketin sebebini genç adam henüz anlayamadan, Hazal konuşmaya başladı.

"Ben sözlerimi tutarım, Timur Bey. Arda Bey'e söz verdim geleceğim diye ve işte buradayım." Elinde sıkıca kavradığı çok şık olan portföy çantasını, kokteyl masasına bıraktı. İğfer bırakmasaydı turnaklarını derisine geçirmekten hepsini kıracaktı. Elleri biraz terliyordu ve nereye koyacağını kestiremiyordu. Yüzünde hafifçe açan gülümsemesiyle "Her ne kadar rötarlı olsa da şimdi buradayım, değil mi efendim?" diye yanındaki adama duyuru yaptı ama o orali dahi olmadı.

Arda umursamadı. Aslında öyle olmaya çalıştı. O da en az Timur kadar şaşkıncı şimdi. Burası fazlasıyla neşeli ve eğlenceliydi. Ama hiçbir konuşma, hiçbir kəcici gülümseme, hiçbir müzik moralini düzeltemezdi. Şarabından bir yudum aldı ama fazla keyfine varamadı, "Sensiz de pekâlâ idare ediyordum. Madem istemiyordun, gelmeseydin" dedi kabaca.

Kibarlık yoksunu, centilmenlik katili herif!

Her ne olursa olsun Hazal'ın onu arabada bırakıp, öksüz le çekip gitmesine hâlâ sinirliydi ve sindiremiyordu. Oysa ona şu ana kadar bırak posta koyan bir kadın, sesini yükseltene dahi olmamıştı. Hele kadınlar... Onlarla konuşmaya gereği dahi görmeyen, şimdi bu ufak kızın elinde neredeyse oyuncağın olmasına bozuluyordu. Buna asla izin veremeyecekti!

Hazal kurgınca baktı genç adama. Kibirli duruşuna uyan buz gibi ifadeyle birlikte, yüzündeki gülümsemenin yavaş yavaş yok olduğunu gördü. Nesi olduğunu sormadı. Ötekini bir erkeğe canını sukan şeyin ne olduğunu sormayacak kadar olgun ve bilgeydi. Onun yerine, gözü pek, alımlı bir gülümsemeyle milleti işkildirmek için gülümsedi. Fakat engel olmadığı küs sesi neredeyse melankolik çıkarak çatallaştı.

"İstemiyorsanız giderim Arda Bey. Zorla değil ya! Ben sizin sevineceğinizi sanmıştım ama görüyorum ki yanlışmışım."

Ağlamak istiyordu. Konuşmanın sonuna doğru içinde yaşadığı hüsrarla bedeni dahi titremiş, gözleri neredeyse burukça olmaya başlamış, münkesirce ağlamak için zaman kollar hale gelmişti. Mavi bakışları kirpiğinden gözbebeğine kadar titreyerek kurgınca bakıyordu. Hem kızgındı, hem de çok fazla gücenik. Bu şekilde davranılmayı hak etmiyordu.

"Kendin bilirsin! Gelmek isteyen de sensin, gitmek isteyen de sen olmalısın!.. Bunun için özgürsün." Bunu o kadar ruhsuz ve duygusuz söylemişti ki, Hazal kendini bir 'hiç' gibi hissetmişti. Bakışlarını kısacık Arda'ya çevirmişti ve onun kaidesiz sert yüzünü profilden görmüştü. Buzdan oyulmuş kadar mükemmel güzellikteki yüzü içini acıttı. Elini cebinden çıkarıp masaya koyarken, o kadar durağan ve anormal dedecede sakindi ki. Devimsiz kişiliğiyle hükmederek ona kafa tutuyordu.

Ondan duymak istediği bu değildi. Lanet adam, duymak istediği bu asla olamazdı. Bu kadar süslenip, kıyafet için kendini paralayıp, annesinin elini ayağını birbirine soktuktan

sonra, bunu hak etmiyordu. İzin almak için bin bir dil dökecek işkence gibi on dakika geçirdikten sonra, bunu duymaya gelmemişti buraya. Oysa buraya gelmek için nasıl bir ecel teri döktüğünden haberi dahi yoktu bu ruhsuz herifin. Önceden başında babası vardı, oysa şimdi bir de onun junior kopyası ağabeyi çıkmıştı. İkisi birden onu karşısına alıp, bir sürü soru sorup, konuyu onu partiye bırakmaya kadar el çabukluğuyla bir anda getirmişlerdi. Onları nasıl ikna ettiğini ise Allah biliyordu. Bir de babası evden çıkarmadan önce Külkedisi gibi "Saat tam on ikide evde olacaksın, bir saniye sekmeyecek, yoksa gelirim o partiden seni ben zorla getiririm. Orada sadece iş için, strateji amaçlı bulunduğunu bir an bile aklından çıkarmaması lazım" diye öğüt verip tehdit etmişti.

Sanki mezuniyet partisine giden ergen gibi bir de anne olaya eklenmiş, "Sigara içme, içki kullanma... Adamlarla fazla diyalog kurma, hanım hanımcık ol sana saygı duyunsunlar!" diyerek nutuk çekmişti. Bunları duymak içim buralara kadar gelmemişti. Başını mağrurca kaldırıp, burnunu buz gibi havaya dikti. Kırgın bakışları karşısındaki adamla kesişince, "Timur Bey bana bir tane taksi çağırır mısınız? Ben eve gidiyorum!" dedi sokranarak.

Timur siyaha çalan yeşil gözlerini kısarak bakmış, bunun arkadaşının eseri olduğundan emin olarak dişlerini sıkırmış. "Kötü bir şey mi oldu?" diyerek endişeyle de usulca sormuştu.

"Kötüden kastın, berbatsa... Hah işte! Şu anda içinde duyduğum şey tam da o oluyor."

"Hayır, sadece buraya gelmekle ne denli yanlış yaptığını anlamadım. Şimdi bu hatamdan hemen dönerek telafi etmek istiyorum. Rica ederim derhal bir taksi istiyorum, efendim. Lütfen!" dedi üzgün bir sesle, kırılған yüzü aniden çirkin ve gülümsemeyen bir ifadeye bürünürken.

Timur usulca yerinden hareketlenmişti. Kızgınlık dolu koyu gözleri anında bambaşka bir zarafete bürünmüştü. Ve tahii ki bunun farkındaydı. Arkadaşının yanından geçerken

de "Sen tam bir ahmaksın! Dansa kaldırıyorum, taksiye değil! Kendine gel!" diyerek kısıp sesiyle çıkmış ve genç kızın elini kavrayarak nazikçe onu dans pistine çekmişti. Hazal daha ne olduğunu kavrayamadan, kendini Timur Bey'in kollarında bulduğunda, neredeyse ağlamak üzeriydi. Hiç istemese de elinin birini omzuna koyarken "Ben taksi istemiştım, efendim. Dans etmek istemiyorum. Lütfen bırakın hemen gideyim. Burada kalmak istemiyorum, daha fazla aşağılanmak da..." dedi buhranlı ses tonuyla. Dolu dolu olmuş mavi gözlerini genç adamdan esfle kaçırıp yere eğiyordu.

Gözlerini onun hafif makyajlı yüzüne çeviren Timur, bir elini genç kızın beline belli bir mesafede koyarken, onun diğer ufacık elini alıp omzuna yerleştirmişti.

"Hiçsi!!" yaptı kâfi derecede yumuşacık, şefkatli sesiyle uyarak. "Herkes piste bakıyor!"

Genç kız, güzel başını hafifçe yukarıya kaldırmıştı.

"Neden?"

İçindeki o romantik, aptal ses, bu iyi yürekli adamın gözlerinin içine baka baka, yalan söyleyemeyeceğini fısıldıyordu.

"Sen neğeni biliyorsun!" dedi uyarıcı sesiyle.

Yaşadığı hayal kırıklığı ve hüsrarla sonuçlanan tecrübeleri sebebiyle, kalbi kırgınlıkla atıyordu. Şimdi tek isteği vardı buradan bir an önce çekip gitmek. Yaşlarla ıslak ıslak titreyen mavi gözbebekleri onun zeki yeşilleriyle birleşince, Timur muzipçe gülümsedi.

"Her ne kadar bize bakmasalar da," dediğinde Hazal gözlerini ona çevirmişti ve genç adam onun ıslanmaya başlayan kirpiklerine bakarak "Eğer sen hemen burada ağlamaya başlarsan kesin bize dönmüş olacağız. Ayrıca sorun bu değil tatlım." Hazal şaşkınca kaşlarını çatı. "Şimdi seni benim ağlattığını ve aramızda bir aşk olduğunu, hatta seni terk ettiğini için buhrana sürükleyip ağlattığım gibi saçma sapan şeyler yazacaklar. Ve böylece tüm güzel bayanlar benden kaçacak,

beni... Bu rezalet tam bir fiyasko olur. Senin gibi bir çiçeği kurmakla, canı adam olmakla itham edecekler! Skandal!" Timur gözlerini yapmacık bir evhmla yıkarak, yakışıklı yüzünü somurtuk hale бүrүdү. Maskara!

"Bunu istemezsin, değil mi? Şahsen bunu ben hiç istemem. Hem gitmeyi de aklından dahi geçirme. Ben burada tek başıma kalmak istemem. Hem de damsız! Ayrıca sakın ağlama, bir de millete hesap vermek istemem" diye de kendini emmiledi.

Onun usulünce centilmen uyarısıyla Hazal'ın sulusepken gözlerinin içinde şaşkınlık ibareleri dolanmaya başlarken, dudaklarının kıyılarını tuhafca bir hicrıkırk eşliğinde savrukça kıvrıldı. Ağlamaklı ve gülmeli tuhaf sesler çıkıyordu. Ah, bu hali nasıl da masumdu. "Bunu şimdi hemen mi yapacaklar? Yoksa ben ağladıktan sonra mı?" diye alaycı ketum ses tonuyla ona çanak tuttu.

Bir süre birlikte konuşarak dans ettiler. Timur onun kırgın moralini düzeltmek için bir sürü esprili şey söylemiş ve nitekim de bir zaman sonra az da olsa başarılı olmuştu. Hazal şimdi mutemet şekilde hem gülümsüyor, hem de daha ziyade rencide olan gururunu bastırarak konuşmaya çabşıyordu. Tatlı, kırgın bakışlarının Arda'ya kaymadığı zamanlarda münkündü bu! Yanında bir adam ve bir kadın vardı. Adam ellili yaşlarda uzun irice bir şeydi ama kadın henüz yirmili yaşlarda güzelceydi. Üstelik Arda Mertoğlu'na hayran hayran bakıyordu. İçine bir kıskançlık peydahlanınca, buna da ayrıca ünlendi. O kız bunu kimseden çekinmeden ayan açığa keşerek yapıyordu. Hazal daha hüsrana yüklü bakışlarını onun üstünden çekememişti ki, Timur'un arkasında uzun boylu bir gölge belirdi. Ve ardından o gölge genç adamın omzuna nallıkçe dokunarak dikkatini kendi üzerine çekti.

"Damını alabilir miyim?" diyerek kibarcı sordu.

Timur kısacık bir an dudaklarının kıyılarını çarpıkça yaymış an da, gözlerindeki uyarıcı tılsımlar ve ona eşlik eden sesindeki tehdidi karşısındaki adamdan başkası anlamamıştı.

"Onu sağ salım bulacaksam neden olmasın!"

Cenk onun bu açık tehdidine sırtarak ellerini yukarıya kaldırıp teslim oluyormuş imajı çizdi. Bu kız onlar için ne kadar değerliydi. "Korkma kendime bela açmaya niyetli değilim, hele sizin gibi iki kafadan başuma sarmaya ise asla(!) Sadece biraz dans edip, hoş sohbetin iyi olacağını düşündüm." Gözlerini mızırca devirdi. "Tabii iznin olursa? Patron sensiti."

Timur, Hazal'a baktığında daha genç kız onaylamasından kendini, bu sefer de Cenk denen adamın kollarında buluvermişti. Bedeni bir anda gerilerek kaskatı kesildi. Kendini toparlamadan, onun elleri beline dolandı. Çekinikçe elini onun iri eline koyarken, Timur'a yalvaran, 'kurtar beni' bakışları atınca, Cenk tarafından bu kırgın bir göz süzüşle yakalanmıştı! Onaylamaz bakışlar atan adamla, mahcupça yüzünü aşağı eğdi.

"Korkma tatlım ben cidden insan yemiyorum(!)" diyen adam kinayeyle konuşmuştu. Ardından devam etmişti.

"Sizin geleceğinizi duyduğumda buna sevinmiştim. Ama gelmediğinizi gördüğümde hüsranlı yıkıldım. Bunu benim gibi kimsesiz, bir başına çaresiz bir adama yapmamalısınız. Tek ve bedbaht kaldım."

Bu adam neler diyordu böyle? Hazal'ın kaşları çatılırken, beyni sanki su olup yere akıyordu. Kendini şizofrene mi bağlamaya çalışıyordu bu adamlar? Ve bu adam kendine nasıl bu kadar güvenip, pervasızca lakayt bir rahatlıkla, onu beklediğini dile getirebiliyordu. Şimdi deposu delinmiş LPG'li araç gibi infilak edecekti. Dişlerini sıkı. Kesif öfkenin sardığı sesini, kontrol altında tutmaya çalıştı.

"Sizinle tanışmazken," derken biraz durakladı ve koyulaşan hırçın bakışlarını genç adamın gözlerine, belli bir öfkeyle mıhladı. "Sizin için buraya neden geleyim?..." Biraz durdu, derince nefes aldı. Hafifçe hareket ederken ileriye-geriye doğru, ondan mümkün olduğunca uzak durmaya dikkat ediyordu. Gözlerinin önünü kısmen kapayan tülün arkasından düz

bakışlarını hiç sekmeden "Siz benimle bu denli nasıl rahat konuşabiliyorsunuz Allah aşkına?" diye sertçe çıktı.

Onun itirazlarına aldırmayan Hazal, genç adamı çocuk gibi hiddetle azarladı ve dudaklarının kıvrımları öfkeyle kasıldı. "Ayrıca ben dans edebileceğimizi henüz söylemedim. Bu yaptığınız kabalık. Siz... Siz kendinizi ne sanıyorsunuz? Şimdi izin verirsiniz ben bu dansı bitirmek istiyorum."

Cenk koyu gözlerini belli bir özürlü devirirken, sesinin tonunda, saygı uyandıran bir tını oluştu. "Ah, kusura bakmayın. Tabii istediğiniz zaman bırakabiliriz dansı. Evet, yaptığım büyük ahmaklık ama sebebin bir dinleyin önce, rica ederim." Çapkın herifin bu yumuşak kadifemsi tok sesile, Hazal kaşlarını iškillenerek kaldırdı. Adam onun dikkatini çektiğine sevinerek, ciddi ifadesine hemencecik büründü.

"Sizin Timur'a attığınız yalvaran bakışları gördükten sonra, size sormak gibi bir şey yapacağımı sanmıyordunuz herhâlde! Eğer yapsaydım, sizin beni reddedeceğinizi barızdım."

Çapkınca gözlerini genç kızın duru mavi bakışlarına odakladı. Koyu kahve gözleri zekice ışıldadı kısacık bir an. Hazal çatışan kurnaz gözlerini kaçırmadı, aksine inatla öfkeli mavişlerini çekmedi ödün vermezcesine gözlerinden. Kendinden emin bir mesafeyle sesini kuşkuyla yaydı. "Siz benimle flört etmeye mi çalışıyorsunuz bayım? Yoksa ben mi kuruuntu yapıyorum?"

Adam arsızca gözlerini onun güzel yüzünde gezdirdi. Tatmin olmuş bir küstahlıkla göz kırptı. "Sence hangisinde şansım daha fazla?"

Hazal hayrete düşerek tek kaşını kaldırdı ve güzel kavışık kaş yay gibi gerildi. Bu adam ne diyordu? "Bence ikincisi benim için daha uygun. Başka türlü aklınızın ucundan dahi geçmesin. Ayrıca hem küstah, hem de dengesiz bir hareketi yaptım. Bir daha olmazsa, sevinirim."

Genç adam başını salladı. Yanlarından dans eden çift dan-

sı bırakınca, kısıcak bir an adama başıyla selam verdi. Bakışlarını geri çevirmeden önce, kısıkça devam etti. "Özür dilerim. Kusura bakmayın ama arkadaşılığımın zevk alacağınızı garantilerim." Konuşmanın yanlış anlanmasını engellemek için usulca sürdürdü. "Sadece konuşarak demek istedim. Sonra ilerisini düşünürüz değil mi?"

Hazal dehşetle irilen maviş bakışlarıyla kafasını salladı. Her ne kadar sakın olmaya çalışsa da, bir türlü başaramıyordu. Tedirgin halleri gözle görülecek derecede bakışlarına oturmuyordu. "Ben başıma sizin gibi bir belayı almak istemem. Ayrıca burada sizin için daha münasip kismetlerin olduğunun da, gayet farkındayım. Amacınız benimle alay etmekse benim, sert kayaya çarptınız; ben buna müsaade etmem." Sesi sonuna doğru sertleşmiş, gözleri ciddi anlamda hiddetle devrilmisti. Üstelik belindeki el her ne kadar mesafeli dursa da, onun ayartıcı dokunuşlarından bir hayli rahatsız olmuştu. Üstelik bakışlarındaki bariz beğeniyse, midisinin kasılması, ciddi bir hareketlenmeye çalkalanmasını sağlıyordu.

"Size katlanmamın tek sebebi Arda ve Timur Bey'in arkadaşısı olmanızdır. İlerisi yok."

Adam yüzünü somurtuk bir hale soktu. Yalancı bir kurgunlukla "Neden bu kadar katsın? Oysa ben biçare bir adam olarak, şurada, hemen kapının köşesinde saatlerdir sizin yol-larınızı beklerken, Mecnuna eş tutmuştum. İlk görüşte aşka inanır mısınız?" diye sordu çakın zibidi!

Hazal kafasını olumsuz anlamda salladı, kaşların lakaytça kaldırmakla "Hayır!" dedi sakince. Aslında onun bu hâline gülmele gelmişti içinden.

Nerede manyak var, bela paratoneri gibi çekiyordu. Başına dert açmakta üstüne yoktu.

"Ben de inanmam, ne tesadüf" dedi sırtarak. "Neyse! Şimdi siz Leyla olmanın feragat etmekten bahsediyorsunuz ya hani, neden bunu ben gibi garip Mecnun'a yapıyorsunuz?" Tok sesindeki alay ve konuşmasındaki muziplik, genç kızın

kalbina gitse de; elinde olmadan gülümsemişti. Hâlbuki ne baktar da çok sıkımtı kendini. Ardından gülümsemesini durdularını birbirine bastırarak kamufle edip, kendini dengelemeyi başarmıştı. Ama Cenk bu kısıcak tepkiyi, hemencecik gıkalamıştı.

"Ben ne Leyla olurum, ne de sizin aradığınız flört... Bu gibi işler için yanlış kişiyim. Ayrıca sizin de ne fazla cesareti- niz var ne de birkaç dakikaya sığdırdığınız Mecnun aşkınız. Benimle olmak, parmağına pranga takmak demek... Siz, buna razı bir adam olmadığınız göre... Ne ben birkaç dakikalık Leyla olurum, ne siz bana bir ömürlük Mecnun... Biz ancak Trın ve Jerry oluruz..."

Cenk bakışlarını masaya gidene kadar birkaç kişiyle konuşan Timur'a ve ardından masanın başında arkadaşlarıyla konuşan Arda'ya çevirdi. "Eğer patronlarından çekiniyorsan güzelim, benden sır çıkmaz. Tamam, ikisi de çok tehlikeli salamlar ama bunu göze almaya değer. İkiisiyle de başa çıkabilirim, korkma."

"Peki, evlilik?" derken adam ansızın ona baktı ve bu genç kızın hoşuna gitmişti. "Evlilikle başa çıkabilir misiniz?" Bunun yüzündeki anlık renk kaybı çok güzeldi. Bunun üzerine gülmeye karar verdi. Oyun sırası ondaydı. Evlilikten korkan biri daha... Sanki adama "ben vampirim" demiş gibi rengi uçmuştu. Bunu da kullanarak, onun ne zaman başlatıldığını bilmedi oyununa eşlik ederek değerlendirdi.

"Dördüyle başa çıkamazsınız! Bunu kimse yapamaz" dedi genç kız kaşlarını kaldırarak. Adam başını hafifçe geriye atarak yüzüne baktı. "Dört...?" dedi gözleri soru işaretleriyle şınarken. "Evet, iki tane de evde var, aynunun değişik versiyonu. Emin olun, Arda'yla Timur'a, en az yarım düzine baktarlar. Şansınıza küsün. Siz kendinize çöpsüz üzüm baksanız, elaha iyi olur... Zira niyetin evli, mutlu, çocuklu olmaksızın yok ama diğer türlü, dört tane birden bela demek... Beni de araya katarsan, beşi bir yerde gerdanlık gibi paha biçilemez oluruz."

Genç adam alayla dudaklarını büzdü. "Vav! Ben ilk defa kayaya tosladım galiba ve ona çarpan kalbim ağrıyor. Neyse yarasm sarmak isterseniz, numaram sizde zaten var. Sonuçta siz Arda'nun yardımcısısınız" diye lakayt bir sırıtsıyla kendini tekrarladi.

Timur, Arda'nın masasına geldiğinde, yanlarındaki Bana Bey genç adama bakarak "Biz de sizin şu Bodrum'daki yeni otelden bahsediyorduk. Yapımına başlamış öyle mü?" diye sordu.

"Evet" dedi Timur, "Henüz temeli yeni atıldı ama iddialı bir yapı. Fakat bizim değil o yapı! Burada bir yanlış anlaşılma olmasın, o Tanık Ağabeyin özel inşası oluyor."

Yaşlı adamın soruları bittiğinde, Arda her ne kadar yanında ve yöresinde bir işaret belirtisi arasa da bulamadı. Birkaç dakika daha öyle, sessizce bekledikten sonra, artık daha fazla dayanamadı. Arkadaşının olduğu yeri ses tonundan kestirerek, başını yana kırdı. Yanlarında bekleyen kızın, durduğu yeri tahmin ederek, biraz geriye çekildi.

"Hazel nerede Timur? Az önce birlikte dansa gitmediniz mi siz?" dedi kesin bir sesle ama aldığı yanıt karışında ortalığı kavuran bir azarlama yayıldı ağzının içinde.

"Ne demek Cenk ile dans ediyor?"

"Doğru duydun işte, onunla dans ediyor. Benden rica etti, ben de izin verdim." Timur kaidesiz ve umursamaz bir tonda, bakışlarını piste çevirmişti. Aklına gelen şeytanca şeyle de sinsice güldü.

"Ne yaptın?" dediğinde ancak bundan vazgeçti ve taviz vermeyerek, hâlâ üstündeki etkisini atamadığından sesi tuhafça boğuk çıkmıştı.

Ote yandan Timur "Şimdi Cenk ona bir şey söyledi, Hazel mahcupça gülüyor. Sence Cenk'in kulağını çekmeli miyiz? Hani Hazel bizim için değerli! Onun kırılmasını ya da incinmesine izin vermem" diye çanak tuttu. Kurnaz bakışları onun tüm simasını sanjyelik bir huzla arşunlamış, yüzündeki ve çenesindeki anlık değişimi fark etmişti.

"Senin çeneni dağıttırım ahmak herif! Sen ne yaptığını

sanıyorsun?" diye hiddetle soluduğunda Arda, elindeki bardağı sert bir şekilde masaya bırakırken, ablak suratıyla kesik kesik soluyordu. "Git hemen onu buraya getir!" diye küstahça emretti. Göremediği duvarlar sanki üstüne geliyor gibiydi. Buranın alanı sanki gittikçe küçülüyor, herkes nefesini kesercesine onu sıkıyordu.

Timur arkadaşına sinsice bakarak başını salladı. Kolumu eve uzatıp ceketinin koluyla oyalanarak, "Neden ben getiriyormuşum. Onu üzen sensin, getirmesi gereken de sen olmalısın! Hem senin yanında duracağını sanmıyorum. Eminim dans bitince, eve gitmek isteyecek. Hatta belki de Cenk bırakır onu eve, onunla ciddi anlamda ilgileniyor gibi geldi bana... Seni göze alacak kadar demeliyim."

Arda ağzının içinden edepsizce homurdanırken, Timur onun küfrettiğine yemin edebilirdi!

"Timur!" dediğinde dışlerinden gıcırtilar çıkıyordu. Çenesindeki hafif oynamayı ise engelleyemiyordu. Ama Timur hiç oralı bile olmadan, onun bu hâlini hain bir keyifle izliyordu. "Bana hemen nerede olduklarını söyle, ya da git getir?" Arda kısıkça tsılayarak direktif verdi. Timur içkisinden bir yudum daha alıp kendini ağırdan alırken, onun bocalamasının biraz daha iyi olacağını düşünüyordu.

"Beş adım öne, üç adım sağa ve hemen yanında, dur ve sağa bak" dediğinde Arda çoktan yürümeye koyulmuştu. Her adımda önüne çıkanlar, onun ürkütmesi yürüyüşü, sert çehresinden hemen yolundan çekiliyordu. Felaket görünüşü, sanki bowling lobutlarına hızla akan, sert bir top gibiydi. Pistteki kalabalığı huzla yararak giderken, onu fark etmeyen kişilere ise umursamadan, önüne çıkanlara çarpmakta hiçbir mahsur görmüyordu. Yol bittiğinde onun gülme sesini duyunca, nefesi kesildi. Dışlerini sıkarken hızlı hızlı solumaya başladı. Sanki kalbi yerinden havalanıyor gibi oldu ve huzla atmaya başladı. O an Hazel da dâhil olmak üzere, herkesin boynunu kırabilirdi.

Hazal tam dansı bitirmeyi düşünüyordu ki, arkasındaki kişi "Hazal!" diye öfkenin kol gezdiği kaba sesiyle gürleyince, genç kız bir anda irkilerek ellerini genç adamın elinden çekti. Derhal dansı durdurdu. Ardına döndüğünde, Arda'yı sert bir suratla, tüm bedeni kaskatı kesilmiş bir şekilde üzerlerine hükmeden bir duruşla dikilirken gördü. Yüzünde kaidesiz kendinden emin duruşuyla, hemen bir adında dibinde bitivermişti.

Arda yüzünü direkt karşıya dikti. "Cenk gidebilirsiniz!"

Cenk onun emretmesinden hoşlanmayarak, öfke parlamasına sebep olan bir tonda, "Neden?" demişti. Sonra kuykuyyla önce Hazal'a baktı, ardından ekledi: "Bunu neden yapayım? Senin onun patronu olma sebebin, özeline girme hakkı vermiyor."

Arda bir adımda genç adamın dibinde bitti. Elinin tersiyle tokatlayıp, boynuna kolunu dolayıp, kırmak istiyordu. Genç omuzları tehditle yukarı kalktı. Sert yüzü heybetli duruşuyla ona hükmeden bir havası vardı. Gergin çenesini sıkarak kontrol altına alırken, başını hafifçe aşağı eğdi. Hazal'ın duymayaacağı bir ölçüde, "Onun hem işi, hem de tek özeli benim! Şimdi aramızın bozulmasını istemiyorsan uza! O benim!" dedi dik başlılıkla.

Hazal ise hiçbir şeyden habersiz, derhal telaşlı hâliyle kendini çeki düzen verirken oldukça düşünceli görüyordu. Cenk genç kıza şaşkınca bakınca, Hazal dişlerini sıkarak "Siz gidebilirsiniz Cenk Bey. Ayrıca nazik sohbetiniz ve dansınız içinde teşekkür ederim."

Cenk hiç istemese de onların yanından ayrılmak, "Bir dahaki müzikte devam etmek isterseniz sohbet kaldığımız yerdere, ben buralardayım. Beklerim" diyerek kulağının dibine fısıldadı ve hızla yanlarından ayrıldı. Allah muhafaza!

Arda derince iç gerdi. "Ne söyledi sana?" diye sertçe sordu.

Hazal işte şimdi bu adamın üzerine atlamak, yüzünü parçalamak istiyordu. Ona nasıl böyle davranırdı insanların içinde. Arda genç kızın koluna dokunarak, onu birkaç adım

hesiye çekip pistin dışına taşıdı. Hazal o sırada, o kadar sinirli ki niyetini anlamak yerine, öfkeyle baktı. Gözlerini alayarak parlatarak, sesini hileyle yaydı.

"Evlenne teklif etti, cevap bekliyormuş onu söyledi."

Onunla dalga geçti. Koyulaşan mavilerini kısarak öfkeyle Arda'nın yüzüne dikti. Erkek başını usulca Hazal'a çevirdi. "Afallamış ifadesinin yerini öfkeli bir tavır alırken, dişlerini sıkarak "Saçmalamayın kes!" diye tısladı. Ardından gözkapaklarını hantalca kapatıp, gözlerini içinde kısacak bir süre tuttu. Usulca uzun kirpiklerini yanaklarının üzerine düşürdü. Yüzünü aşağıya eğdi. "Hazal... Sana düzgünce sordum, ne söyledi? Bir daha sormam gider onun ağzını burnunu kırarak öğütürüm."

Hazal küçük bir adım daha atıp ona yanaştı. Yaslandığında nefesinin sıcaklığının tenini yaladığını ve dudaklarının ona değecek kadar yakın olduğunu hissetmedi. İleri ya da geri kılmadan, derin derin solumaya başladı. Bedeni tuhaf bir titreşimle sarsıldı. Neden kıracaktı ki bu adam onun "ağzını" "burnunu"? Öyle öfkeliydi ki, derin nefes alış verişini göğüs kafesi her saniye biraz daha yükseğe kabarıyordu.

"Bu sizi ilgilendirmez! Her şeyi size söylemek gibi bir düğünce yok. Ayrıca bu sizi neden bu kadar çok kızdırdı, hem de yiddete eğilim verecek kadar anlayamadım? Kaba adam ne olacak! Siz kendinizi ayıyorsunuz artık, bir dur deyin kendinize!"

Arda derince iç gerdi. Aslında, merak etmesine hiç gerek yoktu. Hissettiği saçmalıklarla ilgili biriktirdiği o her zamanki can sıkıcı duygu karışımı için öfkeyle doldurdu. Hayranlık ve imrenme, gurur ve öfke dolu bir rekabet hırsı için sardı. Dişlerini sıkı. Elleri yanında yumruk olmuştu ve derhal onları cebine koyarak sakladı. Kendine veremediği cevabı, büyük bir başarısızlıkla ona nasıl vereceğini kısacık düşündü. Ardından onun inadı akına geldi ve derhal fikri yön değiştirdi. Satışmaya meyilli sesini biraz daha yumuşattı.

"Ben seni korumaya çalışıyorum. O sana uygun birisi de değil. Aklını başına toplaman için ve..."

Kız onun katlanılmaz söyledikleriyle, bir adında dibinde bitti. "Bana kimin uygun olacağı sizi ilgilendirmez. Ben sizin malunuz değilim. Ayrıca, o bana arkadaş olmayı teklif etmiş olabilir, belki ben de..." diyordu ki, Arda elini nereye uzattığını önemsemeden, ağır bir aslan pençesi gibi öne attı. Genç kızın koluna dokundu ve sertçe çekerek vahşice sıktı. Kocaman elin uzun parmakları, onun narin tenini canını yakasıya esir alıp battı. Kendine çekerek delicesine sarmak istese de yapmadı. Onun yerine hafifçe omuzlarına baskı yaptı ve ne denli hiddetli olduğunu hissetmesini sağladı.

"Lanet olası... ondan uzak duracaksınız! Onunla arkadaş falan olamazsın. Bir daha senin etrafında onu görmeyeceğim..." Dişlerinin arasından tıslarcasına emretti.

Gözlerinin karalan sanki görüyormuş gibi öfkeyle parlayarak bakıyordu. Donmuş buz gibi bakışları resmen alev almıştı.

Onunla birinin sevgili olma fikri, zehirli bir hiddetle tedavisiz virüs gibi damarlarında dolanırdı; ona birisinin dokunma fikri ile neredeyse hummaya yakalanmış gibi içini çürütüp, nefesi bıçare kesiliyordu. O kadar yakın duruyorlardı ki, onun bedenindeki sıcaklığı hissedebiliyordu. İçinde büyüyen belirsizlik yüzünden kirpikleri şiddetle titredi.

Hazal özellikle uygunsuz bulduğuna tanık olduğu bu davranışa hayret ederken, ondan gelen bu ani şiddet tepkisiyle afalladı. Bir hışmı kolunu silkeleyerek onun tutuşundan kurtardı.

"Siz çok dengesiz davranıyorsunuz" diye pişman olmaacağı bir öfkeyle tısladı. "Artık sizi anlamıyorum. Az önce neden geldin diyardunuz, şimdi her şekilde sizin yanınızda olmamı istiyorsunuz."

Gözyaşlarını akıtmamak için gözlerini ırice açık tutmaya çalıştı, kirpikleri öyle huzuh titreyordu, sanki sık sık göz kırpyordu. "Ayrıca... Ayrıca bana kaba davranmanızı hiç saymıyorum bile. Bu zorbalık... Sadıste bir şey! İstedğim kişiyle

konuşurum. Bu sizi ilgilendirmez. Ayrıca sevgilim olması da gayet doğal değil mi? Bildiğim kadarıyla, sık sık sizin de oluyorsunuz! Bu sizi neden ilgilendirir anlayamıyorum."

"İlgilendirir" dedi bıkkın bir baskıyla. "Ben erkeğim! Sen, benimle bir değilsin. Hem benim sevgilim falan yok. Ayrıca benim kiminle konuştuğum, beni ilgilendirir. Söylediklerime kulak ver küçük hanım, bir daha söylemem. Ondan uzak duracaksınız! Başkasından ve yanına yaklaşan herkesten!"

Hazal dudakları hayretle aralanmış, bedeni donarak olduğu yerde kalakalmış vaziyette şaşakaldı. Yüzünü genç kızın yüzüne yaklaştırdı. Ferah nefesi şimdi kızın yüzüne çarpıyordu. Hazal üzerine hafif bir meltem gibi yağın ılıcak nefesle, kendini tuhaf hissetse de, buna karşı koyarak, ürkererek başını geriye çekti. Gözleri yerinden pörtlerken, kalbi boş teneke gibi ses yaparak atmaya başladı. Arda üzerine ateş kuşarcasına tok sesini yaydığı anda ise neredeyse bayılma noktasındaydı.

"Özellikle ondan uzak duracaksınız..." diye dişlerini sıkarak kat'i bir tutumla buyurdu.

Hazal, Arda'ya nefessiz bir ritüelde baktı. Adamın yüzünü gördü, fıskıran kıskançlığını örten kirpiklerini de. Telaşlı bir ifade belirmişti durumunda. Yutkunarak, içini çekerek ondan uzaklaşmak istedi. Aşırı derecede sınırlı olduğu anlar vardı. İşte bu da onlardan biriydi. Bu yakınlıktan bir adım geriye gitti. Bedenine dokunmasa bile ona tepki veriyor, hiç istemese de aklı karışmaya başlıyordu.

"Tamam, özel hayatınızda yardımcı oluyorum ama bu... Bu yaptığınız çok kötüydü! Sizin yüzünüzden küçük düştüm. Bana emir veremezsiniz. Bağıramazsınız. Kimsenin yanında aşağılayamazsınız. Kiminle istiyorsam onunla konuşacağım" derken genç kızın yüzü bir hale bürünmüştü.

"Veririm!" diye ukala bir inatla direktif vermeyi sürdürdü adam.

Hazal öfkeyle elini salladı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü... Çünkü ben senin patronunum!" dedi bocalarcasına. Kazanın olduğu günden beri ilk defa kekeliliyordu. Kimin züppelik ettiği anlaşıyordu! Lanet olsun bu ufak cadı ona neler yapıyordu?

Genç kız oymalı merdivene ve tepelerinde bir ev büyüklüğünde asılı kalan kristal avizeye baktı. Rengârenk ışıklarıyla düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Şu anda oldukları yer etrafa merkezi bir konumdaydı. Sonra içine düşen dehşet bir asilikle, derin derin soludu. Derin bir kuşkuyla başını geriye attı. Narin omuzlarını kaldırıp kendine güven veren bir duruşta bulundu ve narin çenesini soğukça havaya dikti.

"Artık değilsiniz!" Adam kaşlarını çatana kadar devam etti: "İstifa ediyorum!.. Siz benim patronum değilsiniz. Bitti anladınız mı...? Yeter!"

Ama kesinlikle böyle bir şeyle karşılaşmayı beklediği belliydi. Alarına geçen narin bedeninin her köşesinde gerginliği ve öfkeyi hissediyordu.

Yüzünde rahatsızlık verici bir zekâ görünümü parlayan Arda, alayla güldü. Bu hâliyle eski Türk filmlerindeki kötü kahraman Erol Taş gibi gıcık duruyordu. Ve lanet olsun, o küstah dudaklar alayla gülerken, tam sinirlerinin orasındayken bile, ayartıcı bir etkiyle tüm benliğini yumuşatarak kuşatıyordu. Hazal çuvallama raddesinin sınırlarında durduğunu fark edince, panikle dudaklarını büzerken kızgınca soldu.

Faka basan Hazal kendini daha da kıştı. Bir şeyler söylemek ihtiyacını hissederken Arda başını salladı. "Edemezsin. Sözleşme imzalandı. Hem de kabark bir sözleşme. Sen... ben istemediğim sürece hiçbir yere gidemezsin Hazal. Ve ben senin bir yere gitmene asla inisade etmem."

Arda insafsızca kaşlarını kaldırdı. Hazal birden pamuk ipliğine bağlı sinirlerinin koptuğunu hissetti. Bu hergelene ne yapmaya çalışıyordu? Ama ne düşünüyorsa başarıyor gibiydi. Gururuna yediremiyordu. Reddedilmek ve istifasun

kabul görmediğini, duygularının dikkat edilmediğini hissetti. Karşılansını hazmedemiyordu. Bu rahatsızlık içinde Hazal dudaklarını kedi gibi masumca yaydı. Evet, aptallar gibi yüksek meblağı bir sözleşme imzalamış olmasından dolayı içinden kendine lanetler yağdırdığı kadar, ona küfrediyordu! Hiçbir şekilde böyle aşağılamasına asla izin vermeyecekti. Fakat şu da bir gerçektir ki, şimdi ağlamak istiyordu. Hiçbir şeyi umursamamaya tepine tepine, ağzını burnunu koluna silerek, çocuklar gibi özgürce ağlamak istiyordu. Hal böyle olunca da asileşiyor, vakur ruhu şahlanıyordu.

"Ederim" diye ağlamaklı sesiyle haykırdı. Ayağını sert zemine hırçınca vurdu. "Aç kalıp cami avlusunda, AVM önlerinde, ünlülerin uğrak yeri restoran kıyılarında dilense bile, sizinle çalışmam artık. Ben artık sizi istemiyorum! Vazgeçtim bundan... Sizinle çalışmaktan vazgeçtim, zorla mı?"

"Zorla!" dedi adam sırtarak. Ardından daha sinsi bir ses tonuyla kendine gelmeye çalıştı ama başaramadı. "Hazal beni delirtme! İstifa falan yok! Seni asla işten çıkarmam." Dişlerinin arasından derince nefes alıp, kendini kelimelerini toparlamaya çalıştı. Sesini kontrol altına almayı denemekte artık geç kalmıştı. "Sana kötü bir şey söylemedim. Bu senin iyiliğin içindi."

Çapkın dudaklarının kenarında yine alaycı bir kıvrım belirmişti. Sanki Hazal'ın ne düşündüğünü şapadanak bir çabuklukla, hem de görmezken anlamıştı. Hazal, bir erkte bulmasından nefret ettiği bütün özellikler bu küstah herifte, bol keçe adı altında toplanmasından nefret etti. Kendine aşırı güvenen, son sözünü ben söylerim kibirli havaları, kadınları çok iyi tanıyan ve cazibesinin onlar üstünde yarattığı etkiden son derece memnun olan egosu muazzam Kazanova kişiliğinden ifrit ediyordu...

Hazal hışmından dişlerini sıkarak birden kibirle, "Ama beni hiç cezp etmiyorsun bak Kasıntı Fosil! Eğer benimle sessizce tehdit etmeye çalışıyorsan, çok yanılsın," diye düşündü. Gözlerini kısıtı ve topuklarının üstünde hafifçe sallandı.

Sonra yüzündeki tülü kaldırıp geriye attı. "Siz benden ne istiyorsunuz Arda Bey? Ne yapmaya çalıştığınızı hiç anlayamıyorum. Eğer amacınız beni korkutmaksa... evet... bunu gayet iyi başardınız. Sizin bu ipe sapa gelmez dengesiz hâlinizden, ciddi anlamda korktum. Artık sizle yalnız kalmak dahi istediğimi sanmıyorum."

Arda genç kıza uzandı. O sırada biraz ileriden gelen grubun şahane bir şekilde icra ettiği dans müziği bittiği için, "Hazal burada durup konuşmayı düşünmüyorsun, değil mi? Eğer öyleyse müzik bitti ve yanlış teşhis etmiyorsam, şu anda pistin yakınlarında bizden başka kimse kalmamış olması lazım, zira ortam pek bir sessiz oldu" diye ciddi bir tonda uyardı.

Hazal bakışlarını etrafı gezdirince, cidden herkesin gittiğini ve pistin kenarında sap gibi sadece ikisinin kaldığını fark etti. Kendini toparlamaya çalışarak bakışlarını genç adama çevirdi.

"Hadi Timur'un yanına gidelim" dediğinde Arda, Hazal hemen bir adım öne geçti. Onun temasına fırsat vermeden kendini ondan soyutladı. Yere o kadar sert vuruyordu ki, onun çıkardığı azametli topuk sesleri genç adam tarafından duyuluyordu.

Masaya geldiklerinde ortam sakindi. Masadaki kız ve Cenk'ten başka kimse yoktu. Cenk, Arda'ya ciddi bakışlar atıyor, Arda onunla daha ziyade soğuk konuşuyordu. Hazal yüzünü astı, konuşmanın yarım kalmasın diye hüsranını yaşıyordu. Ah, trajediler kraliçesi! Şimdi ne yapacaktı? Kovulmamıştı! Başını kaldırıp dalgınca baktığında gözleri Cenk'le çakıştı. Adam arsızca göz kurpunca, donuk bakışlarını ondan kaçırды. Ayrıca onların bir zamanlar iyi arkadaş olduklarını yapılan sohbetlerin arasından öğrenmiş olmuştı. Cenk öyle kötü biri değildi belki de; ama hayati çok ciddiye almadığı, kimseyi dikkate takmadığı her hâlinde belli oluyordu. Biraz muzip bakışları ve alaycı çapkın üslubuyla hemen dikkat çekiyordu. Fakat bu kişiliğinin arkasında kuvvetli bir iş adamının olduğunu öğrenmişti.

Hıyar değil, çapkındı!

Timur bir şey söylemiş, Cenk de onunla dalga geçmişti. Hazal istemeden olsa da kıkrdamasına engel olamadı. Arda başını hafifçe genç kıza eğerek yanında duran Timur'un duymaması için bekledi. Hazal da ona isteksiz olarak iradesi dışına yaklaştı. Kızgınca ne diyeceğini merak ederek, o dişlerini sıkarak "Kıkrdamayı kes kahrolası!" diye kibirli bir biçimde buyurdu yine. Sanırsın sadrazam! Adam, ha bire emir telkin eden cümleler kullanıyor ve bu kızın o buyrukları asileşerek yıkma çabasına girişmesine uyum sağlıyordu. Hazal şaşkınca bakarken onun yüzüne "Ona da mı yasak koydunuz? İsterseniz su içmek için, hatta bir de çişe çıkmak için sizden onaylı kâğıt bekleyeyim. Kaşede lazım mı?" diye öfkeyle sordu.

"Hayır" dedi Arda komplike bir tavırla. "Buna gerek yok. Rahat ol, bu konuda sana izin veriyorum." Küstah sesi biraz daha yumuşamış, kızgın değil de daha ziyade dalgacı bir tona sahip olmuştu. "Benim yanımdayken istediğin kadar gülebilirsin, istediğini de yapabilirsin ama şimdi değil."

Maviş bakışlarını ondan öfkeyle çekerek etrafı gezdirirken, birkaç dakika geçirmesine rağmen hâlâ tediğindi. Şu anda masalarında durduğu, Bay Ukala Karizmatik Fossil ama düşüncesiz Biyreselliğe taban kuran Kurumsal Kazma Arda -ve fena hâlde onu öldürmek istiyordu- diğer yanında Düzenbaz Kadın Avcılığı branşında ihtisas yapmış, şanslı çapkın Cenk vardı. Diğer tarafında ise geçmişinde kadınlar üstünde utanç verici sırların olduğunu, kendi geçmişi kadar iyi tahmin ettiği bir adam ve o adamdan fena hâlde dostça hoşlanıyordu; yani artık arkadaşı olduğundan kendi açısından tehlike yoktu. Timur bu konuda ona karşı temizdi!

Birkaç laf dinlemez düşünceleri derhal aklından kovarken, bakışları kaydı. Bu işkenceydi. Sert ama yakışıklı patronuna karşı hissettiği karmaşadan dolayı buralara, onların arasına düşüşüne inanmıyordu. Kendini avlanmış keçi, mezraya giden el kütesi gibi hissediyordu. Ayrıca uzay boşluğunda

asılı kalmış meteor kadar soğuk, kendini beğenmiş ukala, hat-
ta hödük patronu hakkında, iyi şeyler düşündüğü için beyin-
ne ve kalbine kızıdı.

"Aptal Hazal!"

Ardından kendine bir sürü küfretti. Sonra da Arda'ya kızdı... Ve devamında ona küfretti. Bu hâlde ölse, kesin ağzı bozukluktan direkt cehennemlikti. Neden hâlâ çekip gidemi-
yordu? Yoksa onun "Gidemezsin! Gidersen, gelir seni sabah evinden alırım" diye söylediği tehditlerden miydi? Hiç san-
mıyordu....! Hayır! O zaman nedendi?

İlerideki güzelce kızın, onun üzerine et bulmuş çakal gibi atlayacak aç bakışlarından olabilir miydi? Aman, ona neydi? Bardağını tepesine dikerken, dibinden çaktırmadan baktı. 'Pis yılmış!' Utanmadan duvara yaslanmış, gözlerini kırp-
madan Arda Mertoğlu'na bakıyordu. Azami bir çabayla iki haftadır yememeye gayret edip uzattığı tınaklarının, böyle bir işe vesile olacağına hiç düşünmemişti. O daha çok dosya açma, mektup yırtma için kullanıyordu ama bu arsız kızın cil-
veleşen gözlerini de pekâlâ memnuniyetle oyabilirdi. Ah, bu kadar öfkenin arasında, bunu da ne ara görmüştü de kızın onun kalbinin biricik karizmatik kralına asıldığını fark etmiş-
ti? Arsızdı bu kız belli. Arda ona bir kere gel dese, bekaretini vermeye razıydı pislik! Tabii bakireyse... Uf! Allah'ım, neler düşünüyordu?

Bu adamdan da, ona yaşattıklarından da nefret ediyordul

Hazal göz açıp kapayıncaya kadar Arda'nın eline tutuş-
turduğu konyayı bitirmişti. O öfkeyle ikinciye aldığının da hâlâ farkında değildi. Ve hatta şimdi üçüncüyü içtiğini ise hâlâ kavrayamamıştı. Onu da kısıcak bir zamanda devirdi.

"Evet, bekliyorum." Arda biraz daha ona yaklaşmış duru
bir sesle, daha fazla merakına dayanamayarak sordu.

Hazal güzel yüzünü ona çevirdi. Sadece durdu. Zira duru
mavilikleri koyulaşmış ve kızgın gözlerle ona bakmaya hâlâ
devam ediyordu.

"İstifa ettim, daha ne söylememi bekliyorsunuz? Ayrıl-
dım işten. Burada durmamın tek sebebi Timur Bey'e verdi-
ğim söz. Ben sözlerimi tutarım." Bu tamamen kuyruklu bir
palavraydı. Ah, o arsız kız burada olduğu sürece, bırak git-
meyi, postunu masanın dibine sermeyi bile düşünebilirdi.

"Bana söz verdiğini hatırlatırım. "Sizi bırakmayacağımı!"
demiştiniz küçük hanım. Ve ben de istifanızı kabul etmedim.
İlökmen, geçersiz" dedi sakın bir sesle usulca. Hemen ardın-
dan yanlış yaptığını anladı. Ona biraz daha yumuşak davran-
mazsa, inadına ona asi gelen bir şeyler yapacaktı.

"Tamam, öyleyse, ben de yarın kredi başvurusunda bulu-
nurum ve size olan sözleşme akdini yerine getirim. Emin olun
borcumu öderim."

Neredeyse öfkeli bir tonda adamın duymayacağı şekilde
küfretti. Sanki içindeki canavarın zincirlerini kırmışmış gibi,
İradesine müthiş bir cesaret veriyordu onunla şu anda konu-
şmak. Bunun sebebini bilmiyordu ama ağzına ne geliyorsa, laf
ebesi gibi tutmadan pat diye söyleyiveriyordu. Belki de iç-
tiği içkinin cüret veren etkisiydi bu, belki de artık köprülerin
çoktan yanması... Sebep neyse, ne! Artık umurunda değildi.
Ona hiçbir şekilde boyun eğmeyecekti. Tüm kırılganlığını zırh
yapıp kuşanarak, onun üzerine gitmeye karar verdi.

"Bankalar sana kredi vermez" dedi kendinden emince
Arda ve viskisini yudumladı.

Hazal, o bardağı dudaklarına dokundurmadan önce an-
lık bir bakışla, onun dudaklarındaki sinsi gülümsemeyi görmüş-
tü. "Bunun komik olduğunu size düşündüren ne? Benimle
kedinin fareyle oynadığı gibi oynamak egonuzu mu hopla-
tıyor? Yoksa aciz birisinin yanınızda olduğunu bilmek içinizi
mi rahatlatıyor? Narsisi!"

"Sen bazen çok saf oluyorsun. Gerçek anlamda hem de."

"Hah!" dedi hiddetle. Gözleri gücenikçe parladı. "Ha-
rika!" dişlerini sıktı. "Bir saf olmadığım kalmıştı. Sağ olun.
Hakkımda başka ne gibi düşünceler besliyorsunuz? Hakaret-

lerinizin devamı gelecek mi bilmek isterim. Köle İsaura olma-
mı da bekliyor musunuz?"

"Hayır tabii ki. Sen kendin ol yeter. Böylesi daha iyi, ben
seni yanımda böyle istiyorum."

Hazal neredeyse onu tokatlamaya kadar geldiğini fark
edince, elindeki içkisini içerek sakinleşmeye çabaladı. Bunu
yaparken de ağzının içinde huysuzca homur homur konuş-
mayı ihmal etmiyordu. Bardağından bir yudum daha aldı,
ardından duramayarak bir tane daha ve derince nefesler alıp
aklından cinayet senaryolarını sildi! Acaba onu öldürse kaç
yıl yerdii?

"Bana bak! Üzerine kumar oynadığın ovin ya da arahan
değil, benim hayatım ve beni kendine mecbur bırakamayaca-
ğın gibi, tehditler savurmayı kes." Söylenirken dili ağzında
hafifçe dolandı. Atuk neredeyse çakır keyfi olmaya başlamıştı.

Bunu anlayan Arda elini masada gezdirip, Hazal'ın elin-
deki bardağı yakaladı. "Sen kaç tane içtin?"

Hazal bardağı hisimla geri çekti. Kendini içmeye öyle kap-
tırmıştı ki. "Seni gebertecek kadar çok içmedim henüz, hâlâ
bunu yapmaya yetecek kadar cesaret toplamaya çalışıyorum."

Ah, bu kocaman yalandı. Ondan hoşlanmak! Patronundan
zil zurna hoşlanmak bu muydu? Bu doğru muydu? Lanet ol-
sun, galiba evet! Onu öldüremeyecek kadar çok düşünüyordu.
Bugün yaptıkları dengesizdi ama normalde yaptıklarını ve onu
nasıl öptüğünü hatırlayınca, ansızın çarpan biçare kalbinin he-
yecanını hissettiği an, içinde yeşeren korkuyla ürperdi. Sanki
bekaretini vermişti. İlk öpücük de bekâret gibi değil miydi?
Dışlerini sıktı. Ardından bunun saçmalığıyla ürpertisi sinire
dönüştü. Ne olursa olsun bu adam patronuydu! Bir kere öptü
diye, hemen kendini bu saçma sapan hayallere kaptıramazdı.
Alçak, pis serseri! Onu neden öpmüştü ki? Bugünkü sözleri ve
ukala tavırları, buna kesin kanıtı. Bu adam onunla oynuyordu.
Evet, azametli yakışıklılığını üstünde kumar fişi gibi kullanıp,
kibirli egosuyla dalga geçerek, küstahça oynuyordu.

Düşündükleriyle suratı asıldı. Güzel yüzü somurtur bir
hale büründü. Bu küçük çaplı duygu geçidi kalbini havalan-
dırdı. Az da olsa kendini farklı hissetmesini sağlamıştı. Az
mu? Az mı? Ah hayır, kahretsin! Hazal aptalca bir duyguy-
la şapşala bağlayıp, kör kütük Arda Mertoglu'na âşık olmak
üzereydi! Belki de olmuştu!

Arda sırttı. Bu kızın alaycılığı yine üstündeydi. "Sarhoş
olduğunu söyleme bana?"

Hazal başını sallayarak düşündüğü şeyin kabullenme-
yeceğini kendine kanıtladı. Yok, ona âşık falan olmuyordu!
Kesinlikle! Bu bir yalandı! Ne münasebet! Kim uyduruyordu
bu palavraları!

"Bu sizi memnun ederdi değil mi? Ama değilim, lâlâ ol-
madın ne yazık... Siz hâlâ hayatınsız ve ben hâlâ kodeste
değilim... Sizi ellerimle boğazlamadım, gözlerinizi turnakla-
rıyla oyup, dilinizi boğazına yağlı bir yular gibi dolamadım.
Ve ben hâlâ sarhoş değilim!" diyerek hayıflandı. Adam onun
hakkında ilk elden kurduğu cinayet senaryolarını ve cinnet
geçirme evrelerini dinlerken hayli eğleniyordu. Evet, hâlâ sar-
hoş olmamıştı!

Oysa Hazal acıyla inlemek istiyordu. Keşke olsaydı! Kim
bilir nasıl cesur ve ipe sapa gelmez manyaklar kadar cüretli
olurdu. Her şeyi unutsaydı. Ya da bu gece bir rüya olsaydı.
Neden gelmişti ki buraya?

"Hâlâların" bitti mi? Çok içince espritüelleşiyorsun. İçince,
daha da tatlı oluyorsun Maviş! Bu hâlin hoşuma gitti. Keşke
görebilseydim" dediğinde içten bir dilekle, genç kızın yüreği
buruldu. Maviş, tatlı! Acaba ne ara bayılmıştı. Sonra son söz-
leriyle ayıktı. Onun körlüğü son zamanlarda, ne çok yüreğini
acıtır olmuştu. Görmediği güzellikleri için, kendini suçlu his-
settiği anlar dahi oluyordu. Bu saçmaydı. Hazal kendine gel.
Yumuşamaya başladın. Yumuşama yok!

"Sarhoş değilim" dedi kendi kendine.

"Ama tatlım sesinin ayarı biraz yükseldi sanırım, biraz

daha kısık konuşmanı yeğlerim. Ayrıca dalgacı yanını sevdim. Buna yeni mi başladın?”

Hazal öyle bir riske parmak basmıştı ki, şimdi aklına gelince bile deliriyordu. O sözleşmeyi hangi akla hizmet imzalamış? Babasının döküntü evini, kıyırktan arabasını ve ba-baanneden kalma virane zeytinliği sat-sa, yine ödeyemezlerdi bu dangozun borcunu. İçkiden bir yudum daha aldı. İçti yanı-yordu ama neden!

“Seni buraya baban mı getirdi?” diyerek konuyu dağıt-maya çalıştı Arda.

Hazal hafif baygın gözlerini bardağa diktı. “Çık!” yaptı önce, ardından hafif bir biçimde kıkırdadı. “İstediler ama ben buna izin vermedim. Bana çok kızmış olmalılar.” Tatlı bir kı-kırdama daha kaçtı dudaklarından.

“Peki, ne yaptın? Kafasına odunlu mı vurdun babanın? O asla seni tek bırakmazdı. Bayılttın değil mi adamı? Seni Timur da aldırma-ğına göre, kesin adama bir şey yaptın.”

Hazal kafasını iki yana tatlılıkla salladı. Sanki bunu Arda görmüş gibi, tuhafça bir tepki verdi. “Hayır!” dedi yayık bir sesle, dili dolanıyordu. Ardından kıkırdarak devam etti: “Arka odanın camından bahçeye atlardım ve taksiye binip bu-roya geldim. Hem de sizin için, ama şimdi çok pişmanım. Ben ikinci kattan bahçeye atlardım...” Parmağını önünde sallarken çıkırdı. Niye sallıyorsa, anlayamadı.

Ancak Arda duyduğu şeyle, dehşet içinde apansız ona dönerek, kimseye almadan elindeki içkiyi masaya hışımla çarptı. Bardaktaki içki çalkalandı. “Allah kahretsin seni! Ne yaptın?” diyerek perdesiz bir tonda güldü.

Timur ardından Cenk ve yanlarında duran birkaç kişi onlara şaşkınca bakmasına rağmen... Arda görmediğinden, Hazal ayıkamadığından anlayamadı.

“Söz vermiştim size, ben de gerekeni yaptım. ‘Cam-dan...’ derken elini yukarı kaldırmıştım. ‘Hop, atlardım’ dedi hâlâ kısık sesinin kontrol altında tutmaya çalışarak. ‘Korkma arka tarafın zemini yüksekte, üçüncü kat bile yüksek değil.’

Arda dışlarının arasından “Bir daha yaparsan ve eğer öl-mezen, senin boynunu bu sefer kesinlikle ben kırarım” diye dışlarının arasından ciddi bir öfkeyle hırladı. Genç kız afal-layarak durmuş ve onun uyarısına uyarak biraz kısık sesle konuşmuştu! Birkaç dakika genç adamın sakinleşmesini bek-leyerek, hiçbir şey konuşmadı. Sonra sakin bir üslupla “Siz bana kızınca, ben de sizi üzdüğüm için yaptım. Ama anladım ki hata yapmışım. Siz buna değmezmişsiniz. Bana sürekli emir verir hale geldiniz. Bu işle ilgili bir konu olsa anlarım. Ama siz bana, bu aralar sürekli özelikle ilgili emirler veriyor-sunuz. Bu da benim canımı fena hâlde sıkıyor.” Mahcup sesi gücenikti.

Hazal daha fazla dayanamadı ve dudakların kıyısını dış-ledi. Arda ondan beklenmeyen bir şey yapıp, geniş omuzla-rını sarsarak gülmeye başlayınca, Hazal bakışlarını masadan kaldırdı. Onlara şaşkınca bakan Timur’a ve Cenk’e ürkekçe baktı. Dudaklarını büzerek arkasını döndü. Utancından ba-yılmadan, tam sıvışıyordu ki, Arda bunu anlayınca ondan çevik davranıp elinden yakaladı. Pistin yerini tahmin ederek ilerlemeye başladı.

Peşinden sürüklenirken itiraz etmeyi değil de, “Arda Bey kadehim elimde kaldı” diye şikâyet etmeyi yeğlemişti.

Kız elindeki bardağa bakarken, kendini geriye çekmişti-ri-yordu. Arda “At yere!” dedi.

Hazal dehşetle “Olmaz! Nasıl atarım?” diye sordu.

Arda kızın itirazları arasında uzandı ve kadehi elinden alıp çaktırmadan yere attı. “Ben körüm unuttun mu? Bazen bu işime geliyor, kimse bana aldurmaz.”

Hazal bakışlarını iri eller tarafından kavranan, ufakık el-lerine çevirirken, birkaç adımda piste gelmişlerdi. Allah’ım, yine hayal mi görüyordu? Arda onun elini tutuyordu! Kesin az önce bardağı kafasına çakıp, bayılmıştı.

“Burası iyi mi?” diye sorduğunda Arda, Hazal bakışlarını sonunda ona çevirebildi. Gerçekti! Ya da sızmış! Çözemedi!

KÖR TALİH

kokusu genzini kuşattı. Bu öyle bir büyüydü ki, kendini onun kollarında, bir tüy kadar hafif ve eşsiz bir mücevher gibi paha biçilemez hissediyordu. Buna öfkelen-di. Sakinleştiğine kanaat getirince usulca gözlerini açtı. Uzun kirpiklerinin arasından yayılarak ışıldayan mavişleri kusılarak kuşkuyla koyuldu.

"Tüm varlığımızı satsam size olan meblağı ödeyemem kredi de çekemem... Ben de?... " Başını kaldırıp geç adama baktı. "Ben de buralardan giderim. Evet... Evet, Amerika'ya, ağabeyimin yanına gider, çalışır, size borcumu öderim. Hem orasının iş imkânı daha yüksek, ağabeyim bana yardımcı olur. Hem de burada hapse girme derdim olmaz. Ararlar bulamazlar" diye çocukça bir saflığa ve sarhoşluğun zirvesine tırmanan bir tavir kuşandı.

Ancak onun sapır-saçma söylemleri adamı eğlendirmed-i. Aksine benliğine zehirli ok misali saplandı. Arda'nın eli hid-detiyle kasıldı. Karın boşluğunda fıskıran anı bir acıyı, kafata-sının içinde müthiş bir baskıyla hissetti. Kocaman bedeninde oluşan bir çatlaktan süzen, hafif esinti gibi bir ürperti, içindeki düşüncelerini kasırga gibi yerle bir etti. Onun buralardan gi-diyor olması, kendinden uzaklarda olması, tüm tüylerinin di-kilmesine sebep olmuştu. Böyle bir şeyi Hazal'ın yaptığına ise inanamıyordu. Onun gibi ufak bir kızın, bedeninin iradesini bu denli ele geçirip ters etki sağladığına hâlâ inanamıyordu.

"Bu konu o kadar basit değil. Bana o parayı garsonluk ya-parak mı ödeyeceksin? Hiç sanmıyorum. En iyisi senin işine devam etmen... Hem artık görüldüğü gibi buna mecbursun tatlim?"

Ona bu şekilde üstünlük kurarak aradaki tüm sınırları kaldırıp 'Tatlim' diye hitap ettiğini duyunca bir an irkildi. Tüm dengeler alt üst olmuştu. Lanet olasıca benleri nereye kaybolmuştu! Ama kendini çabuk toparladı. Bu zorbalığa ri-ayet etmeyecekti.

"Beni zorlayamazsınız?"

"Öyle mi?"

Allah aşkına bu nasıl bir zalimlik böyle! Bu adam ne denli manyaklaşma eylemleri içerisindeydi! Hayır bir anda büyük bir spekülasyona girip eylem başlatıyor ve onu boykot edi-yordu. Ve lanet olsun hâlâ ne kadar mağrur görünüyordu. Ah, bu Arda'nın aklında şu anda kırk tiki geziyor ve kırkının da kuyrukları ne yazık ki birbirine değmiyordu. Hazal bun-dan rahatsız oldu. Kaçma eyleminde bulununca, Arda'nın soğuk parmakları eline kenetlenerek, biraz acılı bir baskı ya-pışmış, kızın uzaklaşmasına engel olmuştu. Şimdi bedenleri o toplumsal sınırları aşmış, bire bir toplum dışına soyutlanmış-tı. Onun bedenini tüm ihtişamı, bedenini üzerine kaçak kat değil, resmen rezidans çıkı-mıştı. Elinin parmaklarına uygula-dığı kuvvetli temasıyla Hazal, onun yakınlığından ve zoraki tebensümünün dayanılmaz çekiciliğinden rahatsız oldu.

"Bırakın beni Bay Zorba patron! Sizinle çalışmayacağım!" diye saçma bir dil dolanmasıyla çıkıştı.

"Ben mi? Bunu neden yapayım. Sen kendi isteğinle ça-lı-acaksın, ben de zorlama yok. Senin de başka çaren yok."

Hazal gözlerini şüpheyle kısarak baktı. Aradığı cevabın yine uyan mahiyetinde olduğu barizdi. Utançla yerinde çakılı kaldı. Ne sanmış ki! "Tamam, istiyorsan 'git'" diyeceğini mi?

Kıpkırmızı kesilmiş hâlde "İyi o zaman, ben de bir yo-lunu bulurum" diyerek başını kuma gömen deve kuşu gibi, yüzünü bacaklarının üzerine saklayıp, bir daha oradan çıkar-mamak istemiyordu. Dahası, başını dizlerine yaslayıp ağla-mak istiyordu.

"Benden ne istiyorsunuz, Arda Bey?" elini tutan Arda'nın başparmağıyla avucunun içine yaptığı naif baskısı ve baştan çıkarıcı temasıyla kalakaldı. Kocaman açılmış mavi gözlerini adamın kopkoyu gözlerine, kirpiklerini kurpıştırarak çiviledi. Elleri teniyle kenetlendiği gibi, tenleri de birbirine çok yakındı. Sanki kendini dipsiz bir dehlize itilmiş, uçsuz bucaksız bir kara kuyuya düşmüş gibi aciz hissetti.

"Seni tanımak istiyorum!"

Hazal ona sanki "Seni öldürmek istiyorum" demişçesi de dehşete kapılan bir tepki verdi. Ve ardından derhal kendini topladı. Bu adam kendini resepsiyon görevlisi mi sanıyordu?

"Beni zaten tanıyorsunuz?"

"Hayır! Bu şekilde değil."

Nasıl tanıyacaktı başka? CV'sini eline bırakmıştı ya! Yok, seçmesini geçmesini bekliyorsa, çok beklerdi. Avucunu yaladı. Postayı bastığı iş yerine, öz geçmişini, özeli de dahil göndereceğini sanıyorsa, kendini kandırıyordu. Eee? Öz geçmişini zaten CV'sinde vermişti. Tamam, ama bu da değilse? O zaman...? O zaman? Yok, artık daha neler! Bunu istiyor olamazdı!

"Sizimle başka şekilde tanışmanın mümkünatı yok. Bunu yapamam. Böyle iyi. İstedığınız anlamda olmaz" Saçmaladıkça bocaladı.

"Değil!" dedi adam. "Seni gerçekten tanımak istiyorum, her zerreni hem de."

Ohaf! Ah, lanet olsun! Tüm zerresi şu anda buhar olup uçmak üzere zaten, olmayan bir şeyi nasıl tanımak istiyordu. Allah biliyordu ya, sinirlenmek için üstün çaba sarf ediyordu. Ama adam konuştuğu, bir kutu antidepresan içmiş gibi yumuşuyordu.

"Bu gerekli mi?"

"Evet, gerekli" dedi Arda fısıldayarak baştan çıkarıcı kısıp sesiyle. Başını aşağıya eğdi. Kızın mis kokusunu soluyarak, "Seni tanıdığım ilk zamanlardan beri, hep bunu yapmak istiyorum zaten. Hep bu şekilde, burada olmanı istiyorum!" diyerek devam etti, açık sözlü edepsiz konuşmasına. Evet, kollarının arasında, her zerresiyle, tüm varlığıyla yanında istiyordu. Kelimeleri o kadar samimiydi ki, genç kız bunun altında bir kuruntu aramaya karar verdi. O sırada müziğin ritmine göre değil de, sanki uyumla atan kalplerinin ritmine göre hareket ediyorlardı.

"Bana sormanız gerekmez miydi?"

"Bu, sana sorarak riske atamayacağım kadar değerli bir

şey... Bunu olduğu gibi kabulleneneceksin." Öylesine tatlı bir duruşla, neredeyse rica değil, emrediyordu. Sonra... Sonra bir hamle daha yaptı.

"Siz... Aman Allah'ım! Siz ne yaptığınızı bilmiyorsunuz mu?" derken Hazal dehşete kapılarak yutkundu ve nefesi kesik kesik çıkmaya başladı. Vücudu şaşkınca kasıldı. Bedenini giddetle kendisine doğru çeken kolları karşı koymak istese de, özdenetimini elinde bulunduramayarak duraladı. İşin aslı zaten ona karşı durma istediğini işleme koymakta ise hayli geç kalmıştı.

Arda'nın güçlü eli, sakın ama kendinden emin bir iradeyle ince narin beline sıkıca dolanırken, kızın bedeni adamın bedeninde tutsak olmaya zaten dünden razıydı. Lakin bunu kabullenemedi. Bacakları birbirine sürüyor, bedenleri bir bütündü. Bakışlarını utanarak bir anlığına yana çevirmişti ve nerede olduklarını idrak etmesine yetmişti. Derhal ondan ayrılmaya çalışsa da başaramamış, güçlü kollarının mengene gibi tutsağından sıyrılamamıştı.

Adam onun paniklediğini anlayarak, başını usulca eğdi. Hazal inlercesine "Arda Bey, lütfen! Bu çok yanlış! Bu kadar yakın olmanız çok kötü... Rica ediyorum durun artık, herkes bize bakıyor. Rezil olacağız..." Ağlamaklı titreyen sesiyle cı-lızca yakardı.

Genç adam onun itirazlarına kulak tıkayarak erkeksi keskin dudaklarını kastı. Hazal'ın bakışları oraya kayınca, Arda dudaklarını araladı ve kesif bir kızgınlıkla yüzüne soludu.

"Bir daha bana... Arda Bey dersen..." dedi kısık ama tehditkâr bir katıllıkla bir an duraladı. Kendi söyleyeceği şeyin dahi ne olduğunu kavrayamadı.

Genç kız etrafa ürkekçe bakarak "Arda Bey! Lütfen!" dedi tekrar ona aldırmaksızın.

Arda biraz daha sokuldu. Artık ılık nefesi, genç kızın başı yan döndüğünden dolayı, ipek gibi mis kokan saçlarına çarıyordu. Ve saçların havalanmasıyla, Hazal gözlerini kapamamak için kendiyi savaşıyordu.

"Hazal bana bak." Tok sesi, uyarıcı bir üslupla emredercesine kulağında çınladı. Onun nefesini kendi yüzünde hissetmediğinden, bakışlarının başka yerde olduğunu düşünmesi zor değildi. Hazal titrek mavişlerini hiç istemese de ürkekçe ona çevirince, nefesini tuttu. O kadar yakındı ki yüzleri birbirine ve nefesleri tenlerine nüfuz ederek karışıyordu. Hal böyle olunca da adamın ellerinden yağ olup akması an meselesi hâline geliyordu. Dizleri mi titriyordu? Hayır! Galiba adama yaslanmasa hissetmediği bacakları sayesinde yere kapaklanacaktı.

"Siz... Arda Beysiniz! Benim size başka bir şekilde hitap etmem doğru olmaz." dedi inatla. Adam dışlarını sıkı, genç kızın bakışları sesin kaynağına yöneldi. Onun inatla söylediği şeyle gerilemek duraladı. "Bana bir kez daha Arda Bey dersem... Seni öperim..."

"Bunu yapamazsınız?" diye çaresizce cırladı. Ah yapsa, ertesi gün ailesine baş sağlığına gelmek zorunda kalırdı!

"Neler yapabileceğimi hâlâ öğrenemedim mi Mavişim? Senin için neler yapabileceğimi, bilmiyorsun!" Bunu tıslayarak biraz da kendine kızarak söylemişti. "Siz delirmişsiniz. Yarın ilk işim hemen çekip gitmek olacak, hem de sadece şirketten değil, hatta bu ülkeden gideceğim."

"Oturma iznin yok. Orada sadece turist olarak kalabilirsin ve bildiğim kadarıyla, turistlere iş vermiyorlar. Fazla da kalamazsın seni şutlarlar."

"Ben top muyum be!" Bunu düşündü ve aklına gelen şeyle "Ben de... Ben de evlenirim! Orada bir Amerikalıyla evlenir, oranın vatandaşı olurum. Zaten annem öyle birisinden bahsedip duruyordu. Onunla evlenmem sorunu çözer sanırım!" Bu kocaman bir yalandı ama ne!

Onun öfkeyle söylediği palavraya, genç adam çatık kaşlarının esaretindeki koyu gözlerini kızın yüzüne, görür gibi, öldüresiye bir hiddetle dikti. Hazal ona inanamıyordu. Onu bilmese, bir an gözlerinin gördüğünü söyleyebilirdi. Allah'ım aklıma mukayyet ol!

Öte yandan genç adam endişeyle kaşlarını çatığının farkında dahi değildi. Tabii bu süre zarfı içinde, Hazal bedenini saran panikle hırçınlaşarak özdenetimini elinden kaybetti. Bunu fark edince de hemen derin derin nefes almaya başladı. "Sakin ol aptal kendine gel!" Çok ama çok dikkatli olması gerektiğini kendine hatırlatıyordu. Adam böyle sustukça, doğrudan buharlaşıp yok olması, şu anda en çok arzu ettiği tek isteği idi. Evet... Evet, bu mümkün müydü acaba? Yok, olmak istiyordu.

Hazal ağzını her açtığında genç adamın kalbi duracak gibi oluyor, benliği daha fazla panikle sarsılıyordu. Bir anda onu kendine iyice çekerek "Lanet olsun kadın, bunu yapamazsın!" diye çıkıştı.

"Belki de en baştan yapmalıydım bunu. En azından sizden kurtulmuş olurdum."

Az önce sarf ettiği sözlerin hepsi yalandı. Bu adamı bu kadar çok severken nasıl gidebilirdi ki? Hem de yabancı bir yere, başka bir adamın yanına... Sadece onu delirtmek istiyordu ve başarmıştı ama bunun bu kadar çabuk olacağını sanmıyordu. Sadece ona ders vermektir amacı, bedel ödetmek istiyordu. Yaptığı dengesizliği göstermek tek derdi. Kendisini ona mecbur bırakmasını kaldıramıyordu. Bu uğursuzluğunu ödetecekti.

"Kendine gel! Ne dediğini bilmiyorsun. Sen kimseyle evlenemezsin" diye sertliğin ve kesif bir öfkenin sardığı hiddetle emredererek soludu.

Genç kız, "Nedenmiş o, beni kimse beğenmez mi?" diyerek başını mağrurca yukarı kaldırdı. Ufak inatçı çenesini vakurca havaya dikmişti. Fakat o vakit gözlerine hücum eden yaşların oynaması engelleyemedi. Evlenmeye bile layık görmüyor muydu? Ağlamaklı sesini ne kadar istese de kontrol altına alamadı.

"Benim kusurum neymiş de evlenemiyor musun? Emin olun, o kadar çirkin değilim. İsteseydim şimdiye kadar birçok

kez evlenmiş olurdum. Ayrıca siz buna karışamazsınız, istediğimle evlenirim. Hatta yarın haber verip, evlenmek istediğimi onun ailesine duyuracağım." Onun yüzünden nasıl da ahmakça açıklamalar yapıyordu böyle! Allah'ım yardım et! Allah şahit ki palavra sıkıyordu!

"Evlenemezsin! Kahretsin! Sadece biraz normal davranmaz mısın? Niye bana her defasında karşı çıkmayı huy ediniyorsun? Evlenmeyeceksin dediysem, evlenmeyeceksin!" diyerek aciz bir buyurganlıkla dehşete düşmüş gibi emrediyordu. "Asla!" Kelimeler ise dudaklarından ödülen vermezcesine katı bir toklukla dökülüyordu.

"Ne-neden... Nedenmiş o? İsteddiğimle evlenirim. Şimdi siz dedünüz diye kesin evleneceğim. Hem zaten hazırda talip de var. Evlenemezmişim? Hah! Aslaymış! Evleneceğim işte."

İnatçı burnunu çekti, ağlamayacaktı. Ama gözlerine asice doluşan inci taneleri yanaklarından süzölmeye başlamıştı. Bu da yetmezmiş gibi, bir de artık etrafı sisli gözlerle görmesi cabası olmaya başlamıştı. Genç adam dans etmeyi bıraktı. Olduğu yerde kudurarak durdu. Başını aşağı eğdi ve üzerine tüm hiddetiyle çöktü. İkisinin bedeni de birbirinin tenlerinin ısıyla kaskatı kesildi.

Arda kat'i tok sesiyle biraz yüksekçe bağırды.

"Evlenemezsin lanet olası... Çünkü... Çünkü benimle evleneceksin...!"

Genç adam biraz daha sokuldu ve nefesini yüzüne solurken derinden gelen bir dürtüyle başını ona yaklaştırdı, anlına alnına dayadı. Sesini kontrol altına alarak, dudaklarını yaladı ve bir anda "Evlen benimle!" diye yumuşak kadife sesiyle fısıldadı.

Ah Allah'ım sana şimdi cidden geliyorum hem de VIP uçuşuyla!

Genç kız, bir anda başını geriye atarken, afallamış yüzünü ona çevirdi. Tenindeki kan derhal çekilirken, bacaklarındaki derman da tükenmeye başlamıştı. Yutkundu ve duyduğu şeyin gerçekliğine inanmak ister gibi teyit bekledi.

"Ne?"

Bedenini azılı bir humma tutmuş gibi, kendini kaybetti. Ardından tekrar "Ne?" diye cırlayan sesiyle kısacık konuşmuştu ama acaba sesi çıkmış mıydı, o da vardı? Ya da şu anda etrafında çalan şey yamyamların tam tamları değilse... Yoksa... Yoksa o kalbi mi oluyordu? Bacaklarındaki güç çekildi ve genç adamın kollarına yığıldı. Sanki... Sanki... deprem oluyordu. Allah'ım gözleri hantalca kapanırken karanlığın dahlizlerine, duyduğu son şey ise yine aynı melodik sesin, hain gerçekliğini kavrayamadığı söylemiydi.

"Evlen benimle!"

Sevemeyecek kadar korkaksan, terk edecek kadar cesur ol!

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kollarına yığılan narin bedenle neye uğradığını şaşırarak aslan kışlarını anlamsızca çattı. "Hazal ne yapıyorsun güzelim, kendine gel... Bir sürü millet bize bakıyordur eminim ilimdi."

Ondan tek bir tepki bile gelmedi, aksine bir de bedeni kollarına külçe gibi yığılmaya devam etti. Onu bedenine yasladığında genç kızın omzuna konmuş kuş kadar narin eli cansızca yanına düştü. Ardından boynu geriye kaykılıp, kollarına tamamen yığıldı. Arda onun narin bedeninin, tüm hazinesini kollarında canı çekilmiş gibi tutunca, panikledi. Kocaman iri bedeni dehşetle kasılıp, yoğun bir korkuyla sarsıldı. Bir an... İfadece bir an düşünemedi. Başını amaçsızca etrafa çevirdi ve lanet olsun göremiyordu!

Bayıldığını göremediğinden olsa gerek, bu ihtimali akla dahi getiremedi ve beyinde çakan şimşeklerle fevri bir hareketle genç kıza kucağına alıverdi... Yana doğru bilinçsizce bir dürtüyle, alelacele bir adım attı. Ve birine tosladı. Yanında dans eden çifte çarpınca kadın geriye doğru ötelendi, ardından hoşnutsuzca cırlayan sesiyle homurtular yükseldi. Derhal geri adım attı. Kollarındaki ağırlık bedenine değil ama yüreğine ağır geliyordu.

Başını geriye atarak dişlerini sıkı ve "Timur neredeysen

derhal buraya gel!" diye hiç kimsenin varlığına aldırma-
zın, salonun ortasında yaralı bir aslan gibi kükredti.

Bir anda geniş salonu dolduran müzik susarken, Arda
gümbürdeyen kalbinin eşliğinde kollarında tuttuğu narin be-
deni koruma içgüdüsüyle göğsüne iyice yasladı.

Sanki... Sanki nefesi ciğerlerinden çekiliyordu. Panik her
yerde bedeninde dalgalanıyordu. Allah'ım acizliğine, kör-
lüğüne hiç bu kadar öfkelenmemiş, hiç bu denli isyan etmemiş-
ti. Şimdi Hazal kollarında baygınca, biçare yatıyor ve lanet
olsun ki o hiçbir şey yapamıyordu. Olduğu yerde bocalayarak
dururken, endişeyle, hangi yöne gideceğini bir türlü kestire-
miyordu. Kocaman salon ve ortasında tek başına yanan mum
gibi, zindan gibi kuyuların içinde biçare, ıpsız, ışıksız, nitelik-
siz gibi hissediyordu. 'Ya ters bir adım atar da ona zarar verir-
sem' düşüncesi, o panikle bile beynini içinde dönüp benliğini
kurcalıyordu. Etraftan uğultu hâlinde, her dudaktan bir ses
dökülürken, bunları duymamak ne mümkündü.

Panikleyen genç adam başını aşağı eğip, donuk ifadesi-
le, donuk sesiyle "Hazal... Güzelim kendine gel ne olur" diyerek
neredeyse üzüntüyle yalvardı. Etrafını kuru kalabalık sarma-
ya başladı. Işıklar yanımsı, dans pisti aydınlığıyla göz alırken,
o kucağında hazinesiyse duralıyordu.

Onu göremiyor, nasıl bir durumda olduğunu ise düşü-
nemiyordu. Canı yanıyor mu, bir yeri ağlıyor mu, bilemiyor-
du. Sadece kollarında tutuyor ama ona faydası olmuyordu.
Nahoş aklı iradesini kontrol dışı bırakıyordu. Sonra bir anda
kollarındaki hazinesi çekistirilmeyle başlanırken, Arda'nın ol-
duğu yerde donmuş bedeni hafifçe sarsıldı. Gergin kollarını
önce buna karşı çıksa da vermemek için direnerek, onun kim
olduğunu anlayınca bir anda hayat bulmuş gibi oldu ve kol-
larının baskısını azalttı.

Timur panik hâlinde genç kıza kucaklarken, şaşkın bakış-
larını kızgınca arkadaşına çevirmiş, öfkeyle esir aldığı sesiyle
sölyordu.

"Allah'ın cezası ne yaptın kıza?" Yüzüne yaklaştı. "Ne
oldu?" diye kısık sesiyle dışlerinin arasından tısladı. Etrafla-

ranı kuru kalabalık sanıp fısıldaşmalar başlarken, birkaç kişi
onlara yaklaşıp sorular sormaya başlamıştı. Timur önündeki
kalabalığı yayarken, "Lütfen önümüzü açıp yol verirsiniz ge-
ceye geçti, kendisi biraz rahatsızdı... Fenalaştı sanırım" deyip
birkaç kişiyi neredeyse iteleyerek yürüyordu. Kuru topluluk
göğsünden yürürken, bir kısmı da konuşarak yol vermeye
başlamış, aynı anda, soru yağmuruna tutmuştu. İki arkadaş
da onlara aldırmayıp yok saymayı başladı.

Zaten Arda onları görmüyor, Timur ise umursamıyordu.
Yanlarına gelen ev sahibi yaşlı adam önce atılarak, endişeli
sesiyle "Yukarı çıkaralım... hemen doktoru arayorum şim-
di. Misafir odası köşedeki oda. Eğer acilse hemen hastaneye
de gidebiliriz?" diye bilgilendirdi.

Timur adama birkaç kelime söyleyip önden gönderirken,
kucağındaki genç kıza merdivenlerin olduğu tarafa bakarak
yönünü değiştirdi. Arda ona yaklaştı. "Dikkatli ol, düşürme!"
dediğinde sadece hâlâ şaşkın ve ne yapacağına karar vermez
hâldeydi. Timur, Hazal'ı göğsüne çekerek kendini toparladı
ve "Gel hadi, sağ tarafa merdivenler" diye bilgilendirdi.

Arda onun ayak seslerini takip ederek yanından yürür-
ken, artık kalabalığı yapıp üst kata çıkan bölüme gelmişlerdi.
Timur dikkatle önüne bakarak yürümeye çalışıyordu. Birkaç
adım sonra, geniş kapıdan çıkınca başını yana çevirdi. "Ne
yaptın Allah'ın cezası adam, kıza? Sen kendini iyice kaybettin
mahvettin kıza, rezil oldu sayende... Zaten gün boyu burnun-
dan getirdin, ne derdin var zavallıyla? Ne söyledin de böyle
oklu?" diye hem yürüyor hem de tüm hiddetiyle çıkışıyordu.
O da en az Arda kadar şaşkın ve panik hâlindeydi.

Başını yana çevirip dalgın bir sesle, kesif bir öfkeyle ho-
murdandı. "Kendine gel, ne yapabilirim ona?... Sadece...
Sadece evlenme teklif ettim... Galiba!" dediğinde kendinden
gülpheye düşerek, Timur sanki tekme yemüşçesine geriledi ve
sendeleyerek bir anda yana döndü. Ani yaptığı hareket saye-
sinde dengesini kaybedip, yanındaki -ortada süs duran- ma-
sayı devirdi.

Masa büyük bir gürültüyle yere yıkılırken, Arda derhal kendini toparlayıp onun olduğu yere atıldı. "Sana teklif etmedim budala, kendine gel düşüreceksin onu... Dikkat et, zarar verirsen seni gebertirim" diye biraz yüksek perdeden tısladı.

Timur şokla irilemiş gözlerini ve yarım metre açılmış ağzını toparlayıp derhal kendine geldi. Kısacık bir an merdivenin dibine düşmüş sehpayı baktı. Tabii buna gelmek denirse, hâlâ bedeni dayak yemişi gibi ağır ve sarsaktı. Başını önüne çevirip merdivenleri çıkmaya başladı.

"Bana etseydin inan ancak bu kadar şaşırdım... Seni. Sen iyi değilsin. Seni akıl hastanesine götürüp Check-up'a alırdıcağım. Vallahi, zaten kıza yaptığın gâvür azabına baktırırsa, kesin kafanda bir problem baş gösterdi."

Onları merdivenlerin başında karşılayan ev sahibi, endişeli gözleriyle gösterdiği odaya yönelirken, yanındaki karısı ve kızı ise Timur'un kucağında baygın kıza şaşkınca bakıyorlardı.

Hazal kafasını, balyozla ezilip pestil hâline getirilmiş gibi kullarısız hissederken, aynı anda üzerine bir fil oturmuş kadar da bedenini hantal ve pelte gibi hissediyordu. Yumuşacık yer ne kadar rahat olsa da, bedeni artık kendine gelme savağını veriyordu. Jackie Chan'ın figüranı olsa ancak bu kadar çok dayak yemişi gibi hissedirdi kendini. Bin bir kilo çeken başıru yumuşacık bir yerde hafifçe oynatırken, elini çatlayacak kadar şiddetli ağrıyan şakağında gezdirdi. Bu his işte iyi gelmişti. Kendini uyurken bulma hissi! Bir an her şey gerçek olacak diye aklı çıkmıştı.

"Ne yapıyor?" derken elini ensesine koyup boynunu esnetti. Kaç saattir Hazal'ın kendine gelmesini bekliyorlardı burada sessizce. Doktor gelip bakmış, bir sorun olmadığını, sadece panik ya da farklı bir duygu geçişinden olan ani tepki olarak açıklamıştı. Nitekim öyleydi de. Onun böyle bir tepki vereceğini bilemezdi ki! Gerçi kendi ona öyle bir şeyi nasıl söylemişti, asıl mesele bu...! Arda kendine hâlâ inanamıyordu. Yüzü somurtuk, kaşları çatılıydı.

Pişman mıydı?..

"Uyanmadı mı hâlâ? Bir şey olmasın baktın mı ne yapıyor?" diye bilmem kaçınıcı soruşuydu.

Timur gözlerini kısarak yatağa baktı. "Gülümüyor." Arda kaşlarını çatı. "Uyanırken gülümüyor mu?" Yüzünde belli belirsiz bir sırıltı belirdi. Keskin hatları anında yumuşadı. Onun

gülümseyerek uyanma fikri hoşunu gitmişti. Timur onun yaptığı ani tepkiyi fark edince, başını salladı iyimserce. "Ne yapmasını istedin, ağlasın mı? Gerçi ağlasa şaşmam, kere hâlâ şaşkınım olanlara. Beni bile bu denli etkilediysen, düşün kuzın hâli nice. Oğlum ben seni tanıyamıyorum... Sen bu evlilik fikrinden veba gibi kaçardın ama şimdi karşıma geçmiş... hiç tanımadığın... birkaç aydır bildiğin bir kıza... hem de sevgili dahi olmadan evlenmek istediğini söylüyorsun. Yok, sen bana yoklama çekiyorsun diyeceğim ama kuzın hâli ortada tüm gerçekliğiyle dururken, bu ihtimal basitçe çürüyor. Ayrıca kendine geliyor, görüldüğü üzere de iyi kalıba. Arda, Timur'un yanından kalktı. "Bilmem, uyanınca göreceğiz." Esrarengiz sesi kısık.

Hazal uzun kırıpklerini hantalca yanağının üstünden kaldırıncan, işe geç kalmış bakkal maharetinde gıcırdayan kepenkler gibi kırıpklerinin seslerini duyuyordu. Ortam'a kadar sessizdi ki, kendi nefes alış verişini rahatça duyumsuyordu. Gördüğü rüyanın şaşkın anıları benliğine haince dolmaya başlamıştı. Kurumuş dudaklarını yaladıgında, gözleri tamamen açılmış ve beyaz tavanla birleşmişti. İçerisi loş bir ışığa sahipti. Ama cansız ışık dahi gözlerini almaya yetmişti. Sonra aklına gelen şeyle, şişmiş gözlerini kuşkuyla kısmaya başladı. Babası kartonpiyerleri değiştirmiş olamazdı değil mi? Onların evindeki sadece bir desendi, bu evin tavanı ise sanki saraya ait bir motif gibi eşsizdi. Narin omuzlarını sarstı. Ne rüyaydı ama... Gülümsedi.

"Günaydın!"

"Size de günaydın, Timur Bey" dedi dalgınca, yastıktaki başını yana kırıp tatlı bir tebessümle baktı. Ve işte tam da orada film koptu. Reklamlar bitti. Yaşadıkları gözlerinin önünden film şeridi ışık huzıyla başa sarmaya başlayınca, fevri bir hareketle yataktan doğruldu. Üstündeki pike göğsünün üstünden kucağına toparlanırken, elini alına koydu.

"Timur Bey!" An itibarıyla son ses cırladı. Sonra gözlerini irice açarak tekrar "Timur Bey!" dediğinde karşısındaki

388

adam ona alaycı üslubuyla gülümseyerek "Adımı ezberlemeyi belki bittiyse, sana da günaydın uykucu. Evet, bendeniz Timur Yıldırım oluyorum. Hadi kalk artık, kendine gel" dedi ve Hazal işte o zaman etrafına bakınmaya başladı. Ve gördüğü şeylerle de yutkundu. Burası onun odası değildi! Lanet olsun ne arıyordu burada? Hem de yatakta! Üstündeki pikeyi kaldırarak kenara attı ve eteğini çekştirerek bacaklarını kapadı. Bakışlarını etrafı gezdirdi. Ayakkabıları görünürde yoktu. İçerici ortam biraz loştu galiba, otomatik gece lambası devre değildi. Geç olmuş olmalıydı. İyi de burası neresiydi? Korkma- tı lazımdı ama Timur Bey'i gördüğü için korkmuyordu. O bu- yada yanında olunca, kendini güvende hissetmişti. Sağmaydı ama böyle hissediyordul

Amaçsızca etrafı izlerken bir anda gördüğü rüya aklına geldi. Eli ağrıyan şakaklarında gezerek, ikinin onu bu denli şaşırttığına inanamıyordu. Birden kurumuş dolgun dudakları şişelendi ve gülmeye başladı. Önce usul usul sakince gülüm- gerdi. Sonra geniş misafir odasının içinde onun gür kahkahası hâlini olarak coşkuyla doldurmaya başladı. Ahenkli sesi her bir köşesini sardı. Deliler gibi gülüyor, dizlerinin üzerine oturduğu yatak hafifçe sarsılıyordu.

Timur bakışlarını Hazal'ın arkasındaki arkadaşına çevirdi. Arda sırtını duvara yaslamış sırtıyordu. Onun kendi- ne baktığını sanki hissetmiş gibi işaret parmağını dudakına koyarak "Sus" işareti yaptı. Belli ki genç kıznın gülmesi onun keyfini yerine getirmiş, o ayanı kadar kullandığı asık yüzü- nü aydınlatmıştı. Ama bir terslik vardı. İyi de bu kız neden çıldırmış gibi gülüyordu ki? Hatta gözlerinden yaş geldiği için silip duruyordu!

"Hazal iyi misin canım, neyin var? Neden böyle deli gibi gülüyorsun?"

Hazal kısılmış gözlerini kaldırıp genç adama çevirdi. "Deli mi?" dediğinde boş boş bakmaya başladı. "Timur Bey ben... Ben sizdim değil mi? Aslında çok içmemiştim ama yani 4 tane içmişim, ağır geldi sanırım" diye sordu ve adam daha

389

cevap veremeden, başını sallayarak tekrar kendisi devam etti "Biliyordum zaten saçma sapan bir rüya olduğunu! Ben de bir an gerçek sanıp korkmuştum" derken düşünceleriyle tekrar kahkaha atmaya başladı. Narin omuzları hızla inip kalkıyordu.

Timur kaşlarını kaldırdı. "Ne gördün ki rüyanda Hazal?" diye sinsice bir sınıtışla sordu. Genç kız gözlerini kuruladı. Şu an içinde bulunduğu durumu unutup ağız dolusu gülmek iyi gelmişti. Yerinde biraz huzursuzca kıpırdandı. Gülmekten ısılanan kirpiklerinin arasından bakıyordu.

"Çok saçmaydı gerçekten... Boş verin, anlatılamayacak kadar saçma! Hâlâ böyle bir şeyi gerçek sandığıma inanmıyorum." Elliyle dağılmış saçlarını yokladı. Topuzu bozulmuştu. Başına batan tel tokalarını çözmeye başladı. Arkasındaki bozuk topuzu açılırken bir taraftan da konuşmaya çalışıyordu. "Ben bir an dünyanın sonu geldi sandım. Nasıl bir şeydi rüyam öyle, anlatsam inanmazsınız."

Timur geniş omuzlarını sarstı. Parmağını kaşına sürttü. "En iyisi sen bir dene bakalım. İnanacak mıyım, yoksa inanamayacak mıyım ona ben karar vereyim!"

"Arda Bey...! O...? O kafayı yemişti. Yok, hatta sıyrılmış! Rüyamda tuhaf davranıyordu" dedi saçındaki son tokayı da çıkarıp parmaklarını sarı saçlarına daldırdı. Tarar gibi düzeltti. Odayı dolduran cansız ışığın altında bile saçları, altın yansıması gibi eşsiz parlıyordu. Gözleri hafifçe süzülürdü. "Hem ben buraya nasıl geldim siz onu söyleyin? Benimkisi saçma bir rüyaydı. Boş verin! Yok... Gerçekten... Her ne kadar gerçek gibi olsa da, bu hayatta olmayacak bir şeydi."

"Neden, ben evlenilemeyecek adamlardan mıyım?"

Hazal duyduğu tok sesle ansızın gülmeyi bıraktı. Yüzü somurturken, kaşları hayretle kalktı. Gülen gözleri besbeter bir irlmeye gark oldu. Elini-ayağını nereye koyacağını şaşırıldı. O ana kadar Arda'nın onları dinlediğini fark edememişti. İyi de... arkasını dönüp hiç bakmamıştı ki! Dahası başını

sallamaya başladı. Önce elini yüzüne kapayıp birkaç saniye bekledi. Derin derin soluyordu. Sonra Timur daha ne olduğunu anlayamadan genç kız yataktan fırlayarak "Lanet olsun!" diye ağzının içinde homurdandı. Ayakta put gibi dikilmeye başladı. Gözlerini duvarın dibindeki genç adama çevirdi ve şaşırmış bir habis ifadeyle baktı. "Aman Allah'ımı!" Elleriyle yüzünü kapayarak inlercesine "Siz...? Siz...?" derken genç adama ölü görmüş mezar bekçisi gibi garip, hortlak görmüş çocuk gibi ürkerek bakıyordu. "Siz...? Onlar rüyaydı!"

"Rüyalar gerçek olabiliyor... Beni rüyalarında gördüğünü biliyordum zaten. Bu hoşuma gitti. Güzel..." dedi küstahça konuşup, gevrekçe sırtarak. Sırtını yasladığını duvardan ayırıp öne doğru bir adım attı. "Timur sen arabayı hazırlatır mısın?" diye başını dahi oynatmadan sordu.

Genç adam arkadaşına bakarken, Hazal birden bakışlarını ona çevirip genç adamın önüne geçerek kollarını açtı. Önüne set kurarak "Gidemezsiniz?" dediğinde Timur tek kaşını sıracasına havalandırdı. Hazal çocukça bir panikle düşünmeden attı.

"O kafayı sıyırmış, bana şey dedi...!"

Sanki adam ahlaksız teklif sunan hovardaymış gibi, Arda'yı kızgın bir hiddetle bakıyordu. Dudaklarını öne doğru uzattı ama bir kelime dahi konuşmadı. Sonra kendini toparlamaya çabaladı. Sesi günah çıkarmaya giden papaz kadar kıvrık, işlediği suçu babasına ifşa eden bir velet kadar çekinkitti.

"Bana dedi ki..." Hazal ne yaptığını idrak edince kollarını derhal indirdi. Ne yapıyordu böyle çocuk gibi? Masum yüzü süzülürdü, başını aşağı eğdi sustu. O sustu, Arda konuştu.

"Evlen benimle dedim..."

Hazal kolunu sallayarak "Hah, işte bana ondan dedi..." dediğinde birden arkasını dönerek "Ne?" dedi tekrar cırlarcasına.

"Sana, benimle evleneceğini söyledim!" diye buyuran Arda usulca devam etti sözlerine. "Yakında!" Sesi sakın, yaşıklık yüzü kendinden emindi.

Tüm durumu birkaç sözcükle özetler gibi kendinden bahımsızca orada, karşısında tüm gerçekliğiyle duruyordu. Timur, Hazal'ın omuzlarını kavrayıp, dalgınca donakalan genç kızı yolundan çekti. Öne doğru bir adım attı. "Ben dışarıdayım fazla uzun sürmesin sebebin biliyorsun Arda, başına daha fazla iş açma kızın" diyerek uyardı ve garip bir şaşkınlıkla kapıya yaklaşmış çıktı.

Arda genç kıza yaklaşıırken, Hazal sarsak adımlarıyla geriye doğru ilerliyordu. Sanki şu anda failini azletmeye gelen cani gibi ondan ürküyordu. Ve bacakları nasıl da titriyordu. Sadece bacaklar mıydı titreyen? Gözbebeklerinden kirpiğinin ucuna, ayağından saç dibine kadar tüm ayağıyla birlikte, kalbi de titriyordu. Sanki kışın ortalığında sokakta kalmış dilenci kadar acınasıydı. Sonunda birkaç adım daha attı ve yol bitti. Dizleri yatak başına çarptı. Gidecek yer son buldu.

"Siz ne dediğinizi bilmiyorsunuz... Arda Bey, benim ben... Hazal!" derken sanki genç adam onu görecekmış gibi kendini dürterek gösteriyordu. "Hani hatırladınız mı beni? Şu sizin yardımcınız olan... Getir götür işleri, angaryalarınız yapan sakar kız... Hah işte o ben oluyorum, hatlar karıştı sanırım!(!)"

"Biliyorum ve hayır, hatlar gayet net, çekim aları tam çizgi. Hâlâ çekim alanındayım senin."

Hazal gözlerini kıştı ansızın. Ukala herif, alay ediyordu! Of!

Aslında ondan duymayı bırak, hayal etmeyi, rüyalarında bile sokamayacağı kadar uçuk bir ihtimali yaşıyordu. Onunla sevgili olmayı bile aklının ucuna getirmeye cesaret edemezken, ona karşı içindeki çekimi, hatta neredeyse Mecnun'a bağlamaya kadar giden yüreğini esirgerken, ona aşk gibi bir yürek acısıyla yenilirken bile bu denli bir hayal kurmamıştı. Aslında kurmuştu.

Hemen o günü anarak gördüğü rüyayı hatırladı.

Ah, ne zaman unutmuştu ki zaten!

Arda evlerinde ve annesinin milatlık, kıymetli kadife koltuğunda onu istemeye gelmişti. Ne güzel bir gündü o öyle!

Keşke bunlar gerçek olabilecek kadar olağanüstü olmasaydı. O ki, tüm ömrü boyunca adama sarılıp, kulu, kölesi, hatta bir ömür yardımcısı, ayağının paspası olmasa da, evinin çalı kuşu, iş yerinin demir başı olarak yanında kalabilirdi. Gözüne gözlük, eline eldiven giydirmeye bile razıydı!

Allah aşkına ne diyordu böyle! O yüksek sosyetenin en baş sayfada albn varaklı puntolarla anılan çapkın adamı, mankenlerin baş taliplisi Kazanova'sı, kızların kalbine yazdığı gözbebeği, hayatı şatafatlarla sorunsuz geçmiş kralı, her şeyin en iyisini görmüş geçirmiş -yani yaşamış- bir yediğini bir daha yememiş zengin bebesi, bir kızla aynı gün içinde dahi ikinci kez gezmeyerek elinin kiri etmiş hovardası... Bir kez dahi otobüse, minübüse, Şahin görünümü Doğana ve kamyon kasasına binmemiş... Yalıtıçapkındı!

Her yerde adını sıkça duyuran, vitrine çıksa milletin gözlerini çekim alanına sokan, o vitrine dururken, Hazal, sadece yanında kaliteli kıyafetine uygun şemsiye gibi durduğunu nasıl hâlâ idrak edemedi. Neler diyordu da manyakça saf-satalarla hayal kurmaya başlayan beyni... dünden hazır hale gelerek bir erkeği kollarında uyutmaya çanak fikirler, çömlek hayaller tutuyordu! O Arda'ydı, namı değer Patronu! Çanak çömlek patladı! Evet, beynine kocaman yazacağı yazı sadece 'PATRON' olabilirdi. Sevgili geçti! Koca hiç değil! Kendine gelip rüyalarından sıyrılmalıydı.

"Arda Bey siz bana ne söyledığınızı hatırlıyor musunuz? Siz de benim gibi içkiyi fazla kaçırdınız galiba!"

"Kesinlikle... kaçırmadım! Ve elbette ki ne dediğimi biliyorum." dedi büyük bir kaidesizlikle sakince konuşarak. "Belki inanmayacaksınız ama bunu ben, ilk kez ve bir tek sana söyledim."

Hazal başını sallayarak bir adım geriledi. Cansız bedeni ona fazla geliyordu. Ne çok isterdi şimdi kollarına atılıp, bu anın mucizesini doyasıya yaşamak. "Siz bana ne dediğinizi bilmiyorsunuz. Çok içmiş olmalısınız ya da... Ya da bir şey

mi çektiniz. Bakın LSD, Sequin falan kullanmıyorsunuz, değil mi? Yoksa?" Gözlerini irice açarak birden genç adamın önüne bitti. Titreyen buz gibi elini adamın sıcağına alına koyarken, "Başınızı bir yere çarpmadınız, değil mi Arda Bey? Hani ya da yanlış bir adım atıp bir yerlere düşmediniz değil mi?" derken elini dişlerine vurdu. -Allah korusun- gibi. "Ateşiniz de yok. Bakın bana söyleyebilirsiniz doktora gideriz... Bir derdiniz mi var yoksa?"

"Derdim yok. Düşmedim. Ayrıca uyuşturucu kullanmam."

Hazal dudaklarını büktü. "Ama galiba biri benim içkime yanlışlıkla bir tane atmış! Bakın uyanırken bile hayal görüyordum... Ve bu bir uyanık rüyası... Halüsinasyon! Hatta ben bu kâbustan derhal uyanacağım."

Arda genç kızın alındaki elini alarak dudaklarına götürdü. Zaten onun teni yeterince eziyetken, bir de ürkekçe kuş kanadı gibi hafifçe tenine dokunan eli ölümdü. Hazal elinin üzerine yerleşen dudaklara bakakılırken, o elleri bir ömür yakanmaya ant içebilirdi.

"Hazal sus artık, ben iyiyim. Ayrıca söylediğim şeyin arkasındayım. 'Evlen benimle' dedim. Bunda abartılacak bir şey yok... Aslında vardı ama... galiba artık yok. Sana ölüm haberi vermişim gibi davranmayı kes."

Hazal gözlerini elinin üzerine dikerek nefes almayı unutmuştu. O dudakların birkaç gün önce giriştiği yolculuğu anımsar gibi dudaklarını yaladı. Sanki hâlâ tadı orada, dokunuşları kelebek kanadı narinliğinde dudaklarında mühürlü duruyordu. Birden elini genç adamın avucundan, ateşte yanan gibi çekti.

"Siz aklınızı mı yitirdiniz Allah aşkına! Ne demek 'evlen benimle'. . .Pazardan kesmece karpuz mu seçiyorsunuz!..." Gözleri gibi ağzını menfi derecede, gabcice açtı. "Yoksa... Yoksa siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" Düşündüğü şeylerle gözbebekleri suçlarcasına ırıldı. Kanı damarlarında öfkeyle aktı.

"Benden intikam mı alıyorsunuz yani? Pes doğrusu!"

dediğinde tiz sesi hoyratça yankılandı odanın içinde. Güzel surati öfkeyle kızarmaya başlamıştı. "Beni çok güzel kandırıdınız. Tebrikler... bir numara taktik. İntikam için güzel yol!"

Bunu derken suçlarcasına, bir ellerini birbirine çarpmadığı kalmıştı. Ancak Arda kaşlarını çatı: "Hazal, sen ne demeye çalışıyorsun? Ben seni neden kandırayım? Ayrıca şu intikam safkası da ne? Açık ve net söyledim. Oynamadım, oyalamadım... Ciddi ve açık! 'Evlen' dedim!"

Hazal kollarını göğsünün altında kızgınca toparladi. "Neden olacak! Sizinle ilk tanıştığım gün hakaret ettim ya size, kesin siz bunu hazmedemediniz değil mi? Siz de benden böyle intikamınızı aldınız. Pes doğrusu! Aklımın ucuna gelmezdi bu."

Genç kızın kalbi buruldu. Dudakları hüznle büküldü. Başka sebep gelmiyordu aklına, sadece bu vardı zaten... Yoksa ona bu denli kötü bir şeyi neden söylesin! Ne yani, her şey bir oyun muydu? Evet, kesin öyleydi! O zaman yanlış yazılmış senaryolar gibi bu film de ortada yitip bitmişti. Devamı yarına kalan mutluluklar gibi sonu olmayacaktı. İyi de zaten olacağını da hiç düşünmemişti ki. Onu sadece hayallerinde ve rüyalarda yaşıtmıştı... İmkânsız Aşkı olarak! Bir ant gibi kalbine dikmiş ama sahiplenememişti.

"Saçmala Hazal, ben onu unuttum bile. Sen nasıl bir kızsın, benim aklıma dahi gelmemişti bu olay! Hay Allah! Neler düşünüyorsun sen öyle?"

Arda durdu ve düşündü. Şu anda soruları zihninde birleştirip mukayese edecek denetime sahip değildi ama bu kızın saçkın hâlinin tek sebebi de kendisi olduğundan, ona bu ciddi meseleye yakışır bir açıklama yapması gerekirdi. Allah biliyor ya son sabrına kadar buna da çabaladı!

"Bakın bu öyle dalga geçilecek bir konu değil. Ben de sizin oynayacağınız oyuncak değilim. Ayrıca siz kendinizi ne sanıyorsunuz da bana sizinle evlenmeye mecburmuşum gibi 'Benimle evleneceksin' diyerek, hükmederek emir veriyorsu-

nuz? Arda Bey rica ederim, bakın zaten şu anda tüm..." derken eliyle kalp şeklindeki yüzünü avuçlayarak "Lanet olsun tüm o insanların içinde bana bayıldığını söylemeyin" diye rek incecik inledi. Bakışlarını yerdeki haliye çevirip, görmüyormuş gibi bir süre baktı. Tüm bedenini buz keserken, sadece donup kalmak, hatta bir zerre olmak istedi.

"Tamam, söylememi istemiyorsan söylemem" dediğinde kayıtsız bir tavırla Arda, omuzlarını umursamazca sarsıp elini cebine soktu. Hazal gözlerini kısarak halının üzerine ufak bir adım attı. Sanki yürümüyör da biri tarafından çeğiştiriliyordu. Ardından bir tane daha ve içeride öfkeyle yürümeye başladı. "Bana hepsinin beni öyle, o hâlde gördüğünü de söylemeyin!"

"Nasıl istersen!" diyerek onayladı Arda. Hazal tekrar yürümeye başladı. İçeride bir sağa bir sola yürüyordu. "Bana herkesin bana şu şeyi..." derken elini amaçsızca salladı, "söylediğini duyduğunu da söylemeyin." Arda ona doğru bir adım attı. "Hayır. Kimse duymadı, sadece senin rahatsızlandığını söyledik. Bunu sadece sana söyledim. Hah, tabii bir de Ti-mur!" İşaret parmağını düz kemerli burmuna sürtüp geçirdi.

Arda genç kıza tahmin yürüterek yaklaştı. "Biliyorum anı oldu. Gerçi bunu hâlâ nasıl söylediğime ben bile inanmıyorum, seni nasıl ikna edeceğim ki; o da ayrı bir konu. Söylediklerinde ve şaşkınlığında son derece haklısın. Ben de hâlâ şaşkınım, inan. Sen öyle deyince, bir anda aklımı kaybettim ve ağzımdan çıkıverdi. Ben öyle işleri düşünerek hazırlık yapıp, 'usulüne' göre teklif yapacak adamlardan değilim galiba. Elimde çiçeğim çikolatom, ya da kırmızı gülümle kendimi kız isteme merasimlerinde düşünmüyorum... Bunu kimse için yapmam. Ben şu ana kadar evlenmeye bile karşıydım ama sen fikrimi değiştirmişsin!"

"Değiştirmiş miyim?" derken Hazal melankolik bir sele, sanki onun aklına bu fikri silah zoruyla sokmuşçasına suçlandığını fark edince, bir anda kendine gelip küplere bindi. "Ben size bu fikri zorla aşılamadım ya beyefendi! Siz kendi denge-sizliğinizle bizzat kendi iradenizle becerdiniz bu işi."

Hazal ne kadar onun söyledikleriyle ağlamak istiyor olsa da, gözlerindeki yaşları zorlayarak geri öteliyordu. Sanki romantik bir teklif almış ve hemen ardından "Dur sen yanlış bırırsın, çekil aradan" denmiş kadar bedbaht olmuştu. Dudaklarını burukça bükerken gözlerini usança devirdi.

"Bakın, ben size dedim. Siz bile pişman oldunuz söylediklerimden. Üzülmeyin Arda Bey, ben zaten unuttum, hatta yok say..."

İri eller dudaklarını kapatınca konuşması yarıda kesildi. Zaten sesi de ne denli içli bir şekilde ağlama eğiliminde olduğunu ele veriyordu. Arda görseydi Hazal'ın mimiklerinin birdenbire yaşlandığını, jestlerinin sarsakça azaldığını; içi giderdi. Hazal gözlerini kapadı onun temasıyla ama ağzını tı-bayan elleri oradan çekmedi. Aksine ellerini önünde bağlayıp parmaklarıyla oynayıp, düşünmeye başladı. Derinde nefes alırken aklındaki imgelemeye aldı. Onun elindeki ten koku-su sinsice genzine dağılırken, Arda elini yanağına kaydır-dı. Sert ellerde kadifemsi dokunuşlar cereyan etti. Şimdi iki elleyle de genç kıza yüzünü avuçlamış ve yanaklarını başpar-mağıyla okşuyordu.

"Belki saçma, belki değil... Hazal, güzelim... ben sözün-ün arkasındayım. Senin sadece bana bir cevap vermen gere-kiyor. Bunu beklediğimi görmüyor musun?" Hazal kollarıyla genç adamın elini ittirerek yüzünden düşürdü. Sanki onun dokunuşları tüm benliğine büyü yapıyormuş gibi aklı duru-yor, içindeki tuhaf duygular depresiyordu.

Kırılan kalbi onarılmaz boyutlara ulaşmadan kendini to-parlamalıydı. "Ne cevabı?"

"Benimle evlenir misin?"

Hazal tokat yemişçesine irkilirken, işte şimdi bir kez daha bayılacaktı. Bacakları titredi ve bir adım geriledi. Etraftaki bu neşe neydi? Oysa o kalbinin çaldığı bir düşün marşıydı! Arda tüm karizmasıyla, ihtisamlı bedenıyla ve erkekleri kuskandı-racak kadar güzel yüzüyle karşısında rüya gibi belirmiş ve

kendine 'usulüne' göre evlenme teklif ediyordu. Çiçeksiz, çikolataşız anasından, babasından istemeden 'usulünce' yapıyordu bu işi.

Öte yandan şimdi kollarına atlayıp -tabii milyonlarca kez evet... sizin gibi yakışıklı, zengin, ayrıca esprili, üşütük ve kaba bir adamla evlenmek ne kelime, ölürüm- demeyecekti elbette. Kendine gelecek ve yerini bilecekti. Bu oyun değildi. Evcilik oynama yaşını çoktan geçmişti.

"Hazal, ben kalpler, kırmızı güller ve romantik sözler söyleyen yenicâğ tarzı bir adam değilim. Romantizmle işim olmaz. Ama ilk defa bu fikir bana caydırıcı geldi. Düşündüklerimin sarsıldığını hissettim." Yenilgiyi kabul eder gibi gözlerini yumdu. "Yine de senden uzak durmanı imkânsız kılan bir şey var. Sanırım, bunu çoktan anlamışsındır! Senden uzak duramıyorum."

Hazal dudaklarının fermuarını çekmişcesine sessiz, kalbindeki davulları çalanın elinden bagetleri almuşçasına memnundu. Aklını çalıştırdığı için de ayrıca kendiyle gurur duyuyordu. O bile bu teklifle susmuştu. Belki bedeni donup kalmış olabilirdi ama aklı gayet net bir şekilde yerine, usulca geliyordu. "Böyle bir şey söz konusu dahi olamaz. Siz kendinizi şaşırtınız ama ben değil..." Biraz durdu. Genç adam konuşmayınca ona düşünecek kadar da olsa bir zaman verdi. Güzel başını kaldırdı. Mavi boncukları, dalgalı denizler gibi kasırgaya yüz tutmuş, kabarmaya başlamıştı. Yutkundu ve elleriyle cibesinin eteklerini kavradı. Terleyen ellerini sıktı. Avuç içlerini kalçasına sildi.

"Bana âşık mısınız?"

Bunu sorabildiğine ise hâlâ inanamıyordu ve sorduğu sorunun cevabını kıyamet haberini getiren İsrail'i bekler gibi, nefessiz bir dehşetle beklediğine ise anlayamadı.

Arda kaşlarını çatı. Onun korktuğunu anlayıp, ciddiyetini takıup kendini derhal toparladı. Keskin erkekse dudakları aralandı ama bir şey demedi. Yüzü kısacık bir an gölgelendi.

Hazal hüsranla ulaştığı sonucu kendi kesilesi sesiyle açıkladı. "Değilsiniz." Bunu derken bile sesinin ne denli 'olsaydın,' diye yalvardığını bilemedi. "Âşık olmadan evlenilmez siz bilmez misiniz?! Hâlâ nasıl bir oyun ya da ruh sağlığı içinde olduğunuzu kestiremedim. Ama âşık olmadığınız bir kızla evlenmeyi istemediğinizi biliyorum. Siz beni sevmiyorsunuz, evlenmek is..."

Arda parmağını genç kızın dudaklarına bir kez daha koydu.

"Ben seni seviyorum. Bunu da nereden çıkardım?"

Sonunda konuşmuştu. Ancak şimdi Hazal'ın kalbi susmuş ve ardından havalanmış. Tabii aym anda gerisin geri yere çakılıp un ufak oldu. 'Seviyordun!' Bu söz onun dilinden ahenkli tok sesinden duyamak için canını verirdi ama farkı şekilde. Evet kesin seviyordu, ancak bunu zaten hissediyordu ama?..

Kuşu, böceği, çiçeği sevdiği gibi seviyordu. Sesi bunu tek başına bile dile getiriyordu.

"Bu aynı şey değil. Siz beni insan o'arak seviyorsunuz. Ben de sizi seviyorum, bu açıdan bakarsanız..." "Yalan, ben sana âşığım" diyemedi. Mantıklı yanı havai yanını boğarak katletti. Üzerine toprak atmaya başlamayı da ihmal etmedi.

"Herkes âşık olarak evlenmiyor. Mantık evliliği yapan çok var. Kaldı ki bizim aramızdaki çekimin, onların arasında olduğu kadar fark ediyorsun. Bunu geçen gün sana da göstermiştim."

"Arda Bey..." diyerek azarlayarak atıldı Hazal, yanakları fena hâlde yanmaya başlamıştı yine. Kalp atışları tavana vurmuş ve kendini yokuş yukarı yarımış gibi nefessiz hissediyordu. Arda'nun sert yüzü gerildi. Birden geniş omuzlarını dikleştirip başını geriye attı. Bu hâliyle öyle ulaşamaz, öyle uzak ihtimaldi ki. "İkide bir bana Arda Bey deyiş durma. Kızınca Arda Bey, durulunca siz oluyorum. Sana adımı bu şekilde anmanı yasaklaştım."

"Ben de size 'Adınızı' söylemeyeceğimi bildirmiştim. Siz Arda Bey'siniz ve şimdi konumuz bu değil."

"Ben aşka inanmıyorum!"

İşte bu sözleriyle genç kız kavisli tek kaşını aldırdı. İnanmazdı tabii, buna gerek duymayacak kadar çok kıızı telef ettiğine emindi.

"Boyle bir şey yoktur. Bu gençlerin uydurduğu çapkınlık saçmalığı... Seni seviyorum. İyi bir insansın. Kişilik sahibi, iyi eğitim almış ve düzgün bir aileden geliyorsun... Bunlar evlenmek için yeterli meziyetler benim için. Ayrıca sana karşı yoğun bir istekte daha farklı çekim hissettiğimi artık biliyorsun."

"Benim için değil. Ben size karşı hiçbir istekte bulunmuyorum. Arzu falan da yok!"

Böyle rahat yalan söylediğine inanamıyordu. Gerçi yankıların kızardığını, burnunun Pinokyo gibi uzadığını iyi ki görmüyordu. Omuzlarını dikleştirip kafa tutarcasına gözlerini onun yüzüne odakladı. "Hem... Hem bakalım sizin meziyetleriniz bana uyuyor mu? Hep, ben... ben diyorsunuz ya, belki sizde bana uygun meziyet yok. Ne yani bir tek siz mi kendinize yakıştı, layık olup olamayacağına karar veriyorsunuz?"

"Bilmem, buna da sen karar vereceksin... Benim meziyetlerim sana uygun mu?"

Arda bile kendine inanmazken, bu ufak kıızı buna inandırması çok komik olurdu. Önceden işkence gibi gördüğü bu sözler, şimdi dudaklarından kendi sesiyle döküldüğü her an gerçek bir anlam kazanıyor, daha anlaşılır ve amaca uygun geliyordu. Evet, Hazal'la evlenmeyi teklif ederken ciddi anlamda düşünmediyse bile, şu anda bunu hakikaten tüm kalbiyle istiyordu.

Evet, kesinlikle yadsıtlamaz bir gerçek olarak doğru bir karardı. Şu anda gerçekten aşkın olması da doğruydı. Otuz üç yıldır kendini böyle muhteşem bir biçimde idame ettiken sonra, asla evlenmem safsatalarını şimdi, bu küçük kızın önünde büyük bir iştahla yiyordu. Onu kaybetmeyi gerçekten

istemiyordu. Onun gibi düzgün, masum, merhametli, cadı ve anlayışlı birisini daha önce hiç tanumamıştı ve artık tanımak da istemiyordu. Hazal ona el, kol, hayat ışığı, aynı zamanda can yoldaşı olabilecek yegâne varlıktı. Aşk boş bir safsataydı! Buna inanarak acı bir şekilde tecrübe etmişti! Ama sevgi, arzu, ihtiras ve şehvet gerçektir. Mantık evliliği diye bir şey vardı. Aslında bunları tetikleyen sebebi de gayet net biliyordu. Eğer Hazal başkasıyla evleneceğini söylemeseydi, onunla evlenmek gibi bir şeyi aklının ucuna dahi getirmezdi.

Hazal dalgınca genç adamın yüzüne baktı. Ne yapacaktı? Nasıl bir konuşmanın arifesine imza atacaktı. Allah'ın damperi patlamış gibi, yokuş aşağı gidiyordu. Ya kendinden başkasını yataalayacaktı... Ya da direksiyonu kırarak sadece kendini heder edecekti ve gayet açık net yapacağını biliyordu!

"Benden başkasıyla evlenmene izin vermem."

Bunu o kadar seri ve sert bir katıllıkla dile getirmişti ki adam, Hazal dalgın yüzünü hisimla yerinden kaldırıp, hallaç pamuğu gibi başını geriye attı. Bunu hangi sığata dayanarak buyuruyordu? Gözlerini haşere bir düşman gibi kısıtı.

"Hadi ya! Bak sen! Bunu neye dayanarak söylüyorsunuz? İstedğim kişiyle evlenirim, bana babam karışmıyor, siz kim oluyorsunuz?" derken ki alaylı sesi sonuna doğru ciddiyet kazandı. "Kusura bakmayın ama olmaz, sizinle evlenmem."

Arda başını yana kırıp tek kaşını kaldırdı. "Ben karışım! Her konuda hem de..." Ukalaca kurduğu kendinden emin baskısıyla, küstah sesi beynine kelimeleri çivi gibi sertçe çakılıyordu. "Peki, buna sebep ne? Neden benimle evlenememişsin?"

"Sizin evliliğe uygun bir adam, benim ise sizin kapasitenize eş bir kadın olduğumu düşünmüyorum. Bir kere her şeyden önce sınıf farkı var, sonra statü ve eğitim! Ben sizin gibi Cambridge'de, Oxford'da okudum. Eyüp'ün dibinde, Haliç'in kıyısında bir lisede, bir sırada 3 kişi oturarak okudum. Simdi de devlet destekli bir üniversitede okuyorum. Annem- babam memur..."

Başını aşağı eğdi. Kıyafetine bakarak dokundu.

"Şu üzerimdeki elbiseyi bile sizin verdiğiniz para sayesinde aldığım aşıkarken... Sebebe ne hacet, bunlar yeterli kanıt değil mi? Size ispatlı, tahlilli sonuç. Daha önce olsa ben mağaza vitrininin önünden dahi geçmezdim bu markanın, bırak almayı bakmaya bile tenezzül etmezdim aklım kalmazın diye... Şimdi siz benim, size yaraşır bir kız olduğumu söylüyorsunuz ya!" genç adam başını olumlu anlamda sallayıp onayladı. "Ama ben sizin bana uygun olmadığınızı söylüyorum. Sizi kendime uygun bir eş aday olarak görmüyorum. Biz denk değiliz."

Arda daha önce hiç böyle saçma bir şey duymamış ve açıkçası onun cesaretine bir kez daha hayran kalmıştı. Arda ki, şu ana kadar istediği kadını parmağının ucunda oynatıp, istemediğini elinin tersiyle tepe taklak etmiş adamdı. Lâkin bu ufak cadı onu, kendine uygun görmüyordu. Cesareti takdire şayandı. Yakışıklı kalender yüzünde bulunana kalkık kaşlarını ansızın aşağı indirdi. Onun söylediği şeyle gülmek için dudaklarını gerdi. Bacaklarını hafifçe sarsarak karşısında durmaya devam etti.

Arda her ne kadar bu sorgulamaya içerlemiş olsa da, cevap veremezlik de edemedi. "Peki, ben size neden uygun değilmişim?"

Hazal tek gözünü kıstı. Yüzü çocuk gibi saflıkla aydınlandı.

"Pekâlâ, o zaman başlayalım."

Arda başıyla onayladı. Ardından Hazal daha ne olduğunu anlayamadan, onu çekerek yatağa yönlendirdi. Hazal gözleri irilerek sürüklendiği yere bakarken, kendini edepsiz emellerle alet olacak Necia Nazır gibi aciz hissetmedi dese yalan olurdu. Ancak Arda onu nazikçe yatağın başına getirip "Otur bacakların ağıramadı mı? Daha yeni kendine geldin. Toparlanana kadar biraz dinlen konuşursun" diyerek düşünce-lice, omuzlarından tutup hafifçe aşağı çökerterek yatağa oturmasına yardımcı oldu.

Hazal şaşkıncı yatağın köşesine ilişirken, kendini zıf

gecesine giren titrek bir gelin gibi mahzun hissetti. Arda da yanına hareminden getirilen kızın yanına çöken hükümdar gibi sakince oturdu.

Ah burada üstünde beyaz gelinlik, yüzünde tül olması gerekiyordu. Sonra sevdiği adam o tülü açacak ve yüz görümlüğü verecekti. Derince iç gerdi ve derhal kendini hülyalı hayallerden, ucu çöp çukuruna dayanan gelecekte kurtardı.

"Peki, benim uygun olmayan meziyetim neymiş Hazal?" derken kaşlarını ciddi anlamda kaldırmış, elini de dizinin üzerine koyarak parmaklarıyla ritim tutmaya başlamıştı.

"Yakışıklılık, ihtişam, kudret, zenginlik, pervasızlık ve çapkınlık" diye tabii ki saymaya başlamadı.

Hazal omzunun üzerine düşen saçlarını geriye itelerken, bakışlarını genç adamın parmaklarına çevirdi. O parmaklar serî bir hızla ritmik olarak oyalanırken, "Bir kere siz..." derken bir an haince düşündü. "Sizi benim kuzenlerimin düşününde halay çekerken düşünemiyorum. Sonra çiftetelli oynamayı hiç beceremezsiniz... Ayrıca siz, o düşünce gidince ben katliam çıkarırım o da ayrı bir konu..."

Onu bir an halay çekerken düşündü ve bu düşünceden ifrit ederek dehşetle beyninden derhal sildi. Lanet olsun bir de o düşünlere gittiğinde olacak mutlak bir sorun daha vardı: Ona ayılıp bayılan ergen kızların ve kız kurusu analarının hepsini -Gelinle, Damadın- pasta kılıcından geçirirdi.

Arda saçlarını şiddetle gerdi. Bu düşünde sadece Hazal'ı değil, onu da germişti. "Elbette oynamam. Ben ve halay... Ayrıca katliam neden çıkıyorsunuz, ben uysal ve uyum sağlayan birisiyim!" dedi ve sonra yüzünü genç kıza geri çevirdi.

"Boş verin, siz anlamazsınız! Hem bakın daha halaya karıştık, sonra limonata ve dilim pastayı hiç saymıyorum... Ah tabii bir de Cengiz Kurtoğlu'yla, dans faslı var. Sizin bunları yapabilecek misiniz? Bizim her sene üç-beş akrabalardan, en az altı-yedi tanesi kızını ya da oğlunu evlendirir."

"Sanırım dans edebilirim." Tek kaşını emredencesine kaldırdı. "Ama hepsi bu, başka bir şey yapmam. Sadece dans!"

Hazal omuzlarını sarsılacak şekilde iç gerdi. "Sonra babam her emekli parasını çektiğinde bahçede mangal şenliği sunar bize... Eş dostta damlar tabii... Tüm sülale hep birlikte piknik havasında yemek yeriz. Öyle tek tek değil, yemek daha masaya geldiği an tükenir."

"Ben et yemeyi seviyorum biliyorsun, belki yardım edemem babana ama yanında oturup sohbet edebilirim."

Yüreği cız eden Hazal, dilini ısırarak kendine lanet etti. Üzgün duruşuyla genç adama baktı. Bu adam ciddi ciddi onunla evlenmeyi mi düşünüyordu da, ne derse "Eyvallah!" diyordu.

"Ama elinle butları, kanatları yemezsin... Ben kanatları elimle yemeye bayılırım ve emin ol hepimiz öyle yeriz. Sizin gibi çatal bıçakla, nazikçe değil..."

"Tamam, ben de öyle yiyebilirim, bu sorun değil zaten evde tek kalırsa hep öyle yiyorum."

Biraz daha düşündü. Ne bulacaktı? En kötü neydi?

"Sonra bizde sürekli misafirliğe gidilir, onlar da bize gelir."

Hazal düşündü onu, misafirlerin içinde muhabbet ederken. Faik amcayı bol keseden palavra sıkarken, ciddi bir ifadeyle inanarak dinlemesini... Cezmi amcanın konuşurken dahi uykuya dalmasını ve tam sohbetin ortasında kendi hortusundan korkup uyanarak "Heh, çocuk, ne oldu çocuk?" demesini, Rifat amcanın sürekli maç konuşurken, eğer farklı takımdan biriysen küfretmesini ve Arda'nın sıkınca, pörtlemiş gözlerle, asık suratla onlara hizmet edip çay doldurmasını... Ah bunu zaten yapamazdı değil mi? Ama belki o zaman gözleri açıldı. Aman neler düşünüyordu!

"Biz de gideriz misafirliğe, ayrıca onların 'bize' gelmesinde sorun yok. Beni yemezler değil mi?"

Hazal boynunu kıvrıdı. "Ah çok komik! Neyse- bir de büyüklelerin ellerini öpeceksin... Hepsini hiç sıkılmadan gezeceksin! Sizin gibi el sıkışamayacaksınız. Sürekli onlara hizmet edeceksin, oturmak yok."

"Buna katlanabilirim sanırım..." dedi adam artık bıkkın bir sesle.

"Ama bana aşık değilsin..." diye diretti Hazal yine. Böylere başa dönmüşlerdi. "Bana aşık olmayacaksınız. Ben aşık olup evlenme taraftayım."

'Aslında sana aşışım ama sen gemimin küreği, evimin direği olacak adam değilsin. Senin hercai menekşe gibi bahçemde mevsimlik açmana izin veremem' diye düşünüp kahırla iç çekti.

"Seni seviyorum! Bu yeterli değil mi?"

Ah bu kelimeyi ne kadar çok duymaktan bıkmasa da, Hazal kafasını salladı. "Kesinlikle değil. Senin kornea nakli için sırada beklediğini biliyorum. Heride bir gün gözlerin açılınca -ki inşallah açılır Allah'ım!- beni beğenmezsen, hıor görürsen... Ben bir kere kullanılıp atılacak kadınlardan değilim. Sıkıldım, bitti diyemeyiz. Yarın benden vazgeçmeyeceğini nereden bileceğim. Zorlama, olmuyor demeyeceğin ne malum!"

"Demem, ben öyle birisi miyim Hazal?"

"Değilsin..." Narin omzunu kabullenen bir durgunlukla sarstı. "Belki de öylesin, sizi tanımıyorum ki, nereden bileyim... Birçok kadın girdi hayatınıza, ben onlar gibi olamam."

"Kesinlikle olamazsın."

Hazal onun tasdiklediği şeyi yanlış algıladı ve dudaklarını büktü. "Bana güvenmiyorsanız, sizin bana nasıl güven telkin edeceğiniz konusunda size yardımcı olamam."

Arda dişlerini sıkı. Sıkılmıştı. "Bazen seninle nereye kadar ileri gidebileceğimi, seni ne kadar ileri götürebileceğimi bilecek kadar güvenmiyorsan ve bana karşı dürüst olacaksan, o zaman bu işe gerçekten başlamamalıyız."

Bu konulara ne ara başlamış ve üstüne üstlük sadece ne çabuk gelmişti? "Beni ne kadar ileri götürebileceğini mi? Sanki kelimelerin içinde sırlı oyunlar saklıydı. Bu da ne demekti ki?"

Hazal iç gerdi. Arda diretti. "Yani çok basit bir kavram ve sadece tek bir cümleye sabit bir düşünce..." Durdu ve sakince

sordu. "Bana güveniyor musun, yoksa güvenmiyor musun?" Koyu gözleri kaygısızca cayıp cayıp yanıyordu.

"Bu tarz bir konuşmayı... Sizinle yapışma inanamıyorum."

"Kesinlikle, ben de!"

Hazal her zamanki gibi isteksiz cevaplar veriyordu. Ancak bu kez Arda ısrarcıydı. "Arda Bey ben sizin bildiğiniz diğer kadınlar gibi parmağınızı bir kere şaklatmanızla fino gibi yanınızda bitip, kendimi kayıtsız şartsız size sunamam. Her dediğimize olur diyemem. Aklıma yatmayan olunca, posta da koyarım, pul da basarım!"

"Kesinlikle!"

"Hı?"

"Çünkü hepsi tecrübeli ve itaatkâr kadınlardı. Benimle ilişkilerinden ne beklediklerini ve genel olarak benim beklentilerimi kesinlikle biliyorlardı. Onlar kolay olanlardı. Sen çok farklısın. Zor ve baştan çıkarıcı, istekli ve ürkek... Kısacası seninle ilgili düşünürken iki kere düşünmek gereksiniminde bulunuyorum."

Halen bir şeyler söylemek zorunda kaldığını hissederek, "Ben de nasıl bir fark gözetiyorsunuz ki?" dedi ve imdat bekler gibi kapiya baktı. Gıpta ettiğinin sesinden anlaşılmasını özen göstermişti.

Arda bunu hissederek, zalim bir ifadeyle güldü.

"Tartışmak istediğin bu mu? Yoksa konunun özüne mi inelim? Senin ifadenle, kafana takılan konulara çözüm mü bulalım? Şimdi bana güveniyor musun, cevap ver?"

Hazal bu soruları duyunca elektrik çarpmış gibi sarsıldı. Ona bakarken derin derin yutkundu. Sahi, ona güveniyor muydu? Biraz düşünmeye bile gerek yoktu! Kesinlikle! Ona tüm kalbiyle güveniyordu.

"Bunu biliyorsunuz..."

"Bilmiyorum Hazal. Sen söylersen öğreneceğim."

"Elbette güveniyorum. Bu sorulur mu? Fakat bu demek

değil ki bu işe olur bir yanıt veriyorum. Kafam hâlâ gövdenin üstünde ve hâlâ işe yarıyor... Yani az da olsa çalışmayı başarıyor."

"Bitti mi? Bunların hepsine ayak uydurabilirim... Daha nasıl saçma sebepler üreteceksin merak konusu. Hazal seni istiyorum bu mutlak bir gerçek... Ötesi yok" dedi kısacık bir ara durdu ve kaşlarını çatı: "Halay çekmem" diyerek bikkunen soludu.

Hazal neredeyse gülecekti onun bu tepkisine. "Peki, bir de şey var..." Dudaklarını yamultup düşündü. Biraz mırın kırmıştı. Birden çocuk gibi ahlarak "Ben çok çirkinim anladın mı?" Elini saçına attı kısacık bir an düşünüp, aklını toparlamaya çalıştı. Sonra aklında planladıklarını tahayyül etmeye başladı ve durdurulamaz laf ebesi dili iş başı yaptı.

"Mesela... Mesela benim ağzım kocamandır. Gülmeye neredeyse yüzümü kaplar..." Elini incecik beline koydu ve kadının hatlarında gezdirdi. "Sonra belim... Evet... Evet, benim belim çok kalındır. Biliyorsunuz ki burnum da uzun. Sonra gözlerim, onları hiç sevmem, size bunu bilahare bahsetmiştim. Araba fan gibi irice... Karanlıkta uzunları yakmış araç gibi dikkat çekicidir. Bunun ne kadar kötü olduğunu bilemezsiniz" derince iç girdi. "Bakın, gördünüz mü ben hiç güzel değilim, hatta size göre bile değilim. Vasatım! Pespaycıyım, hatta döküntüyüm. Siz beni sevmeyezsiniz. Yanınıza yakışmam... Hımbıl, avam biri olarak peşinizde gezerim. Yaran bir gün gözleriniz açılınca beni yanınızda istemeseniz, yıkılırım."

Arda başını yana kırdı. Bederini ona çevirirken, tek bacağı hafifçe araladı. "Siz...?" dedi biraz mesafe koyup onunla dalga geçmesine, onun hâlâ mesafeleri aşmamasına vurgu yaparak "Bununla bir istisna teşkil etmezdim, düz belinin yuvrak bellenden üstün olduğunu söyler, bir güzel kızdırırdım seni. Ama biliyorum bizzat o bele ellerimi sardım ve yakinen hem de defalarca bunu inceleme şansına sahip oldum. Gayet incecik, narın bir belin... dolgun, muncıklanmasıya diri kalacağını ve insanın iştahını açan dolgun göğüs..."

"Arda Bey!" dediğinde Hazal inler gibi, ardından tükürüğünü yuttuğu için öksürmeye başladı. Yanakları değil sadece bedeni yanarken ateşler içinde, ellerini kalçasına koyup yokladığının farkında değildi. Ancak kendi kalçasını miniciklediğini fark edince, ellerini derhal oradan çekti. Bu büyüleyici hergele neler yapıyordu ona? Allah'ım kendini incelemeye alıyordu. Yok artık! Ama Arda o kadar insafsızdı ki, konuşmasına kısacık bir duraklamanın ardından aynı lakaytlıkla arsızca devam etti.

"Yuvarlak kalçalar ve ince bel bir güç belirtisidir, belleri böyle olan kadınlar ise iradeli ve hâkim tavırlıdır bu çok güzel, şefkatten çok şehvetle doludur. Bunu bir yerde okumuştum. Bunu sevdim güzellim, başka ne özelliğin vardı dur bakalım!" derken elini çenesinde gezdirmişti. Hazal ise dut yemiş bülbül gibi suspus olmuş kendi kazdığı kuyuya düşmenin menfi sonucunu, acı bir çelişkiyle yaşamaktaydı. Resmen cami duvarına inzivaya çekilmişti. Hem de bir fino idamesiyle!

"Heh, gözlerin! Evet, dediğin gibi onların gerçekten harikulade dikkat çektiğini, birden fazla kişiden duydum. Sadece bunu da değil! Onların ne kadar güzel olduğunu da duydum Mavişim. Sonra Bir de ağzın vardı değil mi? Hani senin hiç kapamayı beceremediğin şahane ve benim onu bizzat öperek susturduğum şu tatlı şey... Bence bu çok seksi. Zaten o kadar konuşan bir kadının, ufacık ağzının olması imkânsızdır, değil mi? Büyük olması sorun değil."

"Hiç de bile, benim ağzım ufacık bir ke..." derken ne denli bir tongaya, gaflete düştüğünü biraz geç kavradı. Sazanlar ödülüne adaydı artık.

"İşte Hazal Hanım, beden yapısının özelliklerini bir bir anlatıp analiz ettim size. Ve bana kendini kötü göstermekten vazgeç. Sen çirkin olsan dahi bu umurunda olmaz... Ben de körüm, her güzelin bir kusuru vardır değil mi?" Kızmış otortiter sesi katı, kendinden ödün vermez ifadesi ise kaidesizdi. "Ayrıca kişiliğinize gelince?" Durup biraz düşündü. "Vücudunun herkesi hayran kılan bir özelliği olduğu aşikâr, kişili-

ğini benden hariç herkes görüyor zaten. Tamam, bazen sende tırıcılık olmuyor değil, vahşinin düşünce saflığı var hâlinde. Düygularıyla çocuk, açlıyla olgun bir kadın gibisin, aynı anda ise toy ve kırılansın. Her şeyden önce narin bir genç kızsın. Yaşını yaşamayı seviyorsun. Hayat dolu, bıcır-bıcırısın. İli yüzünü yapmacıklardan uzak, oturmasıyla, kalkmasıyla, ausmasıyla, ya da her kelamıyla dehşet verici, her şekilde şöhlenmesiyle zorlusun. Arada azıptı şaşkınca bocalamasıyla, tam bir kadınsın. Seni bu hâlinle beğeniyorum... Genellikle düşünceli bir hâlin oluyor ama ben sana ne zaman biraz yaklaşsam, fevri ve harçın oluyorsun... Ne konuştuğunu, ne de yaptığını idrak edemiyorsun. Seni heyecanlandırıyorum, bunun farkındayım."

"Yalan!..." diye birden haykırdı genç kız dehşetle. "Ben öyle şeyler yapmıyorum ki (!) he... heyecanlanmıyorum bir kere."

"Dokununca tepki veriyorsun..." derken hain bir dürtüyle genç kıızı uzanarak bir anda kavradı. "Şimdi nefesini tut!" Hazal'ın bir anlık şaşkınlığından yararlanıp, kollarının arasına hapsedip kendine yasladı. Onun dolgun tepeleri kendi göğsüyle birleşti.

Sıcacık ve yumuşak...

Hazal gözlerini irileştirerek tuttuğu nefesini dışarı saldı. Hayılmamak için debeleniyordu. Keza aklı tamamen ve büyük bir zarafetle, Gül Limanı Malikânesi'nin sol köşesindeki odanın yatağına, zeminine ve duvarlarına saçılmıştı.

Arda elini sinsice sırtında omur çizgisi boyunca gezdirirken, yüzünde hain bir sırılsıklam genç kızsın karşısında tüm çekiciliğiyle belirliyordu. Hazal daha ne olduğunu bile anlamadan yumuşamaya başlamıştı ve artık düşünme yetisi diye bir şeyin varlığından şüpheliydi. Öyle hızlı soluyordu ki heyecandan, göğüsleri hızla inip kalkıyordu. Arda bunu ona da anlatarak "Şimdi kalbin daha hızlı atıyor, benim için atıyor öyle değil mi, sevgilim?" derken kendinden emin tok sesiyle, elini hiç çekinmeden göğsünün üzerine koydu. İri eller, tah-

tına kurulmuş kral idamesiyle mağrurca orada dururken... onun hazinesinin üzerine kurulurken Hazal ne nefes almayı aklına getirdi... ne de o eli oradan çekmeyi...

Sadece durdu ve dünyayla iletişimi kopardı.

Ah, bu kız hayatının hatasını nasıl böyle bir gâfleyle yapardı ki?

Burası düşman topraklarıydı ve kendisini tamamen ona karşı silahlı bir biçimde kadife sandıklarda sunuyordu. Tüm saltanatını ona verecek kadar acizce davranıyordu... Bunu fark etmesi gerekmiyor muydu? Ancak inatla durdurduğu aklıyla Arda'yı alt etmeye çalışmayı unutuyordu. Ah, al işte şimdi başına belayı hepten sarıyordu! Tüm hazinesini şu anda hırpani bir duyguyla ona uysalca teslim ediyordu. Onun arsız eli diri göğsünün üzerine bir kuş gibi konaklarken "Senin yuvan orası değil yavrucuğum" diyemedi.

Ne yapıyorlardı? Ona bu denli edepsiz bir yakınlıkla hâsıl olmasına, nasıl izin veriyordu? Bir de 'Sevgilim' demişti, değil mi? Acaba beyni bu kelimeyle mi çalışmayı kesip, devreri yakarak iflas etmişti?

Babası onu böylesine mahrem bir hâlde görse kalpten gider, ağabeyi zaten direkt hapse girerdi. Akşam haberlerinde çok haber ibaresi altında maale toparlanırlardı artık. Kendini geriye çekmeye çalışırken genç adamın göğsünün üstündeki elini kavrayarak "Arda Bey rica ediyorum elinize- ayağınıza, dilinize sahip olup, dikkat edin... Orada park yasağı var. Şimdi beni derhal bırakın... istihram ediyorum. Ayrıca ben sizin 'sevgiliniz' değilim. Bir karışıklık söz konusu olamaz... Ben ne mankenim, ne de miras yedi hanımefendi... Benim, Hazal ve hemen bırakın beni."

Oysa bedeni şu anda dalından kopmuş yaprak kadar mahzunca bitap düşerek titriyor, bu kollardan ayrılmayı da esefle reddediyordu. Hain aklı ona cephe almış, kalles bedenini pusuya düşürüyordu.

Arda aldırmaksızın başunu aşağı indirdi. Yüzünü onun

güzel ve afallamış çehresine yaklaştırdı. Kanı çekilmiş Hazal'ın gözleri artık yerinden neredeyse pörtleyerek fırlamaya yüz tutmuştu. Ilıcak nefesi yüzüne vururken, gözleri onun dudaklarına takıldı. Nadide bir elmas gibi ıslakça parıltıyordu. Sert erkeksi ve bir o kadar lezzetli. Lanet adam! Ona kendini arsızca sunuyor muydu? Sıcacık bedenleri birbirinin teniyle kavrulmaya yüz tutuyordu. Arda aradaki mesafeyi kapattı. Artık dudaklarının arasında bir-iki milim var yoktu. Konuşmadan ona işkence etmeyi yeğledi.

Hazal o anda derince bir nefes alsa, aradaki mesafe hemencek kapanacak ve dudakları birbirine kaynaşacaktı. Ve aslen o nefes almayı çoktan bırakmıştı. Öte yandan daha fazla dayandı bu tatlı esarete ve gözlerini yumdu. Hiç kıpırtısız bekledi. Ama hain Arda bilmiş bir sırtışla, dudaklarına ferah nefesini soluyarak "Şimdi de gözlerini kapatıp başını geriye attığına, seni öpmemi beklediğini görmesem dahi eminim" derince iç gerdi. Hazal onun nefesini içtiğine yemin edebirdi. Oysa onun kokusundan sarhoş olan kendisiydi. "Seni öpmek istiyorum. Bunu yapmamı ister misin?" Dudaklarını hafifçe dolgun dudaklara sürttü. Hazal ölüme davetiye aldı. Galiba bu kalp bu tempoya yenik düşecekti. "Seni öpmemi ister misin, sevgilim?" Ayartıcı sesi öyle arzulu, öyle hain ve aynı zamanda nasıl da farklı bir sapkınlık kuşandıysa, ona doğru arsızca akmayı başarıyla tamamlıyordu.

Hazal neredeyse "Ne konuşuyorsun devam et!" diye yalvaracaktı ama Arda ansızın yüzünü biraz geriye çekerek üstündeki görünmez kalkanları kaldırdı. Hazal üstündeki ilk nefes kalkınca nefes almaya başladı ve beynine istila eden okajenle, zihnini toparlamayı başardı.

"Ha... Hayır!... Ben?... Şeyi?..."

Yutkundu. Derince iç gerdi. Zaten bugün yapacağı en iyi şey galiba bolca iç germekti.

"İşte gördün mü, yine kekeliyorsun? Sen de, en az benim kadar bunu istediğin için, dilin tutukluk yapıp söyleyemiyor."

Hazal genç adamın kollarında huysuzca kıpırdanarak çıkmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı. Aslında onun kaslı bedenini kendine dayalı buldukça, hain ellerinin itaat etmeyi kesip, o gömleği parçalamasından ve sıcak tenini yoklamasından korkuyordu.

"Siz bana hiç çekici gelmiyorsunuz! Ayrıca ben... Ben korkudan kekeleyorum. Sizden korkuyorum! Bu hâlinizde konuştuklarınızdan ciddi anlamda korkuyorum." Yutkunarak boğazına yeni yumrular dizilmeye devam ediyordu. Bu adamın derdi neydi, onu genç yaşta toprağa gelin etmek mi? O zaman amacına ulaşmış başarıyordu zira biraz daha kollarında böyle durursa, bedeni bu dünyadan sessiz sakın değil -patlayan kalbının ıhtışamıyla çekip gidecekti.

"Benden etkileniyorsun, korkmuyorsun. Benim seni istediğim kadar, çok istiyorsun." Arsız gözleri kısıldı ve yüzünde ahlaksız bir sırıtsı geçti. Belki de bu gerçeği eninde sonunda kabullenecekti.

Hazal elinin altındaki güçlü omzu göz ardı etmeye çalışarak "Emin olun ki hayır (!) Sizi çekici dahi bulmuyorum!" derken bir şekilde söylediklerine gülümsemeyi başardı. Ve bu başarının ikna edici olduğunu, korkudan dehşete düştüğünü, çok ileri gitmiş olmaktan, çok hızlı gitmiş olmaktan, bu yolun sonunun daha esrarlı, daha felaket bir sonla bitmesinden ürktüğünü gizleyebildiğini umut etti.

Arda yanımcı iç gerip meyusca gülümsedi. Aslında çenesi kasıldığı için öyle gözüküyordu. Bu tepki Hazal'ı öfkeliyordu.

"Bunu, en yakın zamanda göreceksiniz. Elbette benim de hoşlanacağım adamlar olacak hayatımda. Ben aşk evliliği yapacağım ve bunu da ilk hoşlandığım adamla..." derken birden Arda dişlerini sıkarak çenesinden sertçe kavradığı gibi saktı. Yüzünü kendine yaklaştırmış, derin derin soluyordu. Çenesi kitlenmiş, dişleri sıkılmıştı.

Hazal'ın titrek bakışları onun karallarıyla kenetlendiğinden duyulur derecede yutkundu. Şimdi ellerindeki çenesi gibi

tenini de tamamen ona açık hale gelmişti. Bu adam kafayı almıştı! Az önce flört ederken, şimdi katle benziyordu.

Oysa o sırada öfkesinin kanında delice akmasına rağmen, Arda ansızın sertleştiğini hissetmişti. Tüm hücreleriyle öfkeliyken bile bu kıza karşı kayıtsız kalamıyordu. Elinin altında ürkekçe titreyen genç kız hâlâ ona derin derin soluyarak bakarken, ürkekçe korkup konuşamazken, o bu cadının bedeninin ona yaptığı öfke patlamalarına ve ödenetim eksikliği yaratmasına kızılıyordu.

Öte yandan hâlâ elinin altındaki bedeni ona çarparak hızla soluyan öfkeli, hırçın, yumuşacık, dokunulması ateş gibi bir tenin varlığıyla aklı farklı yerlere kaymaya başlıyordu.

Aslında şimdi onu istediğini memnuniyetle gösterebilirdi. Zaten durdukları yer de buna müsaitti. Yatağa yatırarak kendine esir edip, ona şuracıkta sahip olarak, bunu memnuniyetle kanıtlayabilirdi. Ellerini, yüzünde saçlarında, boynunda, dolgun göğüslerinde özgürce gezdirip okşayarak, yumuşatabilirdi. Ona 'evet' dedirtene kadar yalvartabilirdi. Derince nefes aldı. Bu düşüncelerle bir ergen gibi patlayacaktı.

Başını sallayarak, elini narin çenesin altına koyup yüzünü kendisine döndürdü ve el yazması okur gibi ifadesini okumak için başını yukarı kaldırdı. Sanki gönülsüzlüğünü yüzünden okumuş gibi, "Eğer aklıma başka erkek getirirsen, onu öldürürüm..." derken elini boynuna indirip hafifçe okşadı ama daha çok boğazlamaya hazırlanmış gibi tehditle yapıyordu bunu... Dişlerini gıcırdattı. "Her bir hücremle bana aitsin... İstesen de... yahut istemesen de... Seni bırakmak gibi bir düşüncem yok. Senin aklından geçen erkek figürü, yalnızca ben olacağım... Beni bolca düşünmene izin veriyorum" diye küstahça emretti.

Hazal gözlerini kırpmadan, nefes almadan ona bakıyordu ve şu anda onun söyledikleriyle kanuna öfke, kızgınlık ve bir nevi nefret akıyordu. Ve bu gerçekten çok açıktı.

Arda yüzünü onun en güçlü silahı olan çenesine yaklaştırmak dudaklarını araya hafifçe değdirdi. Tüy gibi öptü. Bu ha-

reketiyle, işte şimdi de, eski, hırçın, patavatsız, aynı zamanda cesur kız geri gelmişti.

"Siz... Seni piç kurusu! Sen?..." derken hışımla boğazındaki el kasıldı ve gözlerini kapayarak derince soludu. Sakin olacak, ona çanak tutmayacaktı. Taktik değiştirdi. "Arda Bey bırakın rica ederim" dediğinde aslında hiç de onun sandığı gibi durulmuş değildi. Gözlerini kısarak bakarken, şimdi ne-redeyse ağlayacaktı. Zaten sesinin öyle çıktığını da kendi dahi fark etmişti.

Ah Allah'ım, bu adam neler diyordu böyle? Erkeklerin adını duydukça kafayı sıyırmış manik depresife bağlıyordu. Acaba kafasına vinç mi düşmüştü şantiyede? Yok, kesin öyle olmuştur -tuğla düşse bu kadar sarımsazdı, bu denli üşütmezdi- malum odun kafası otuz iki derece değildi artık. Bu sefer furdalattın dönmüş, % yüz olmuştur.

Oysa uyandığında, içinde insan üstü hazların tadı ve umudu belirmişti. Ama onları şimdi derhal boğup, Arda diyarının çöp tenekesine gömmüştü. Ne diyordu, ne umudu? Bu umut değil, olsa olsa karamsarlık olurdu. Bir vahşinin üç alma saatini beklediği gibi bu adam da ondan ilk tanıştıkları günün öcünü mü alıyordu? Ona hakaret etti diye miydi tüm bu tavrı yoksa? Eşaretinin sebebi bu muydu? Eh! İyi tongaya düşmüştü. Hâlbuki onunla bir ömür yaşamak ve zevkle iş saatini beklemek istiyordu... O! Ne saçmalıyordu yine?

Arda başını salladı. "Sustun, yine ne hinlik düşünüyorsun?"

"Tabii ki sizi!" diye dişlerinin arasından tükürürcesine tıslamıştı.

Genç adam biçimli kaşını havalandırdığında, Hazal küçük çenesini inatla havaya dikti. "Sizinle evlenmeyeceğim. Bunu asla yapamam... Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Ben âşık olmadan, beni sevmeyen kışkanç, dengesiz, aynı zamanda küstah bir herifle kesinlikle evlenmek istemiyorum... Sırf siz mutlu olacaksınız diye ölümrüm de evlenemem" diye-rek umutsuzca yalan attı. Evlenirdi hem de tüm bu meziyetler

aklıluğu hâlde onunla seve seve evlenirdi. Fakat âşık olsaydı! Âşık bile kadın gibi sevseydi gözleri kapalı evlenirdi.

"Hemen karar verme... biraz düşün. Hatta ben de kararına yardımcı olabilirim."

Hazal onu hışımla üstünde iteleyerek geriye çekilip yan döndü. Kollarını göğsünün altında toparlayarak omuzlarını sarstı. "Hayır dedim ya! Düşünmek falan yok. Son kararım bu. Bitti."

"Kararını değiştirebilirim."

"Bunu nasıl yapacaksınız?"

"Seni baştan çıkarabilirim."

İşte bu dikkat çekici bir lakırdıydı. "Bana bak!" dediğinde Hazal, adam başını hafifçe sarstı. "Bakamam!" dedi tok sesleyle bakkınca iç çekerek. Hazal derince bir nefes alıp arkasını dönerken hiddetle atıldı. "Nedenmiş o?" Arda kırkka tebessüm etti. "Çünkü ben körüm. Göremem, unuttun mu?" Hazal önce kuşkuyla gözlerini kıstı, sonra söylediği şeyi idrak edince dudaklarının kıyısını dişlerinin arasına aldı pişmanca, yüreğini susturdu. Ah vicdansız kız!

"O... O zaman bakma, beni dinle!"

Arda'nın hain dudaklarının kıyıları belli belirsiz sinsi-ce kıvrılınca Hazal öfkeyle devam etti: "Acıtasyon yapmayı kes... Şimdi işten de ayırdım. Bitti artık. Orada öldürseniz çalıpşamam. İsterseniz mahkemeye verin, hapse atılsınlar." Hışımla ayağa kalktı. Etrafa bakındı. Lanet olsun! Burası bir odaydı ve bu dangozla tüm o saatler boyunca tek başına bir yatak odasında oturup lakırdı yapıpştı. Bunu idrak-ı biraz geç olsa da kendine gelmesini sağladı.

Üzerine çeki düzen verirken, bir taraftan da etrafta bakışlarını gezdirip ayakkaablarını arıyordu. Hah işte oradaydı. Koltuğun köşesinde duruyorlardı. Ayakkabısını giyinirken "Hoş çakalı! Hafta içi uğrar, eşyalarını ofisten alırım. Eğer istemezseniz kargoyla gönderin... ya da çöpe atın umurunda değil." Saçlarını savurup kapıya yaklaşırken genç adam ayağa kalktı.

Yüreği buruldu onu öyle arkasında bıraktığında ama bu şarttı. Ağlamayacaktı. Daha kapıya yaklaştığı an gözlerindeki yaşlar gözbebeklerini isyanla zorlayarak, tazecek yanaklarına sıralanarak akmaya başlamıştı.

"Hazal... Son kez söylüyorum bu bir ihtar! Bir daha isten ayrıldığını söylersen, seni bunun için cezalandırırım."

Genç kız öfkeyle arkasını döndü. Yanağındaki yaşları elinin tersiyle kabaca silerek görüş alanını netleştirdi. Burnunu duyulur bir biçimde çekerek "Ya! Beni tehdit mi ediyorsunuz?" dedi gözleri koyulup hırçınca yaşlarla parlarken.

"Evet... Eğer yarın işe gelmezsen seni gelir evden ben alırım. Evlenme teklifine gelince... Ben sabırlıyım... Beklerim... Ama ben beklerken de sen benim yanımda olacaksın..."

"Bunu yapmayacağım... Asla, anladınız mı asla gelmeyeceğim..." Ayağını neredeyse yere vurmuştu. Saçları omzunun üstünde dalgalanırken, gözleri cehennem çukuru gibi koyulan adamın yüzüne hırçınca bakmayı sürdürüyordu.

Oysa Arda yatağın başında pek de sakin ve kendinden emin olarak, ona sertçe kaşlarını çatarak bakıyor gibi duruyordu. Lanet adam, ona zorla evlenme teklifini kabul ettireceğini sanıyorsa aldanıyordu.

Arda bilmiş bir ifadeyle kavisli kaşının birisini yay gibi gerdi. Hazal kudurdu. "Sizi nasıl bir adamsınız ya... Gelmeyeceğim işe, evlenmeyeceğim de!" diyerek kapıyı açıp dışarı çıktı. Arkasından onun sesi yankılanırken "Eğer gelmezsen seni babandan isterim!"

Hazal duyduğu şeyle neredeyse merdivenlerden yuvarlanacaktı. Elini merdivenin korumasına koyarak derince nefes almaya çalışırken, arkasına bakınıyordu. Bunu yapamazdı değil mi? Ah, tabii ki... Elbette yapamazdı! Sadece blöf yapıyordu! Odun! Amacı sadece onu korkutmak ve nitekim de başanıyordu.

Eve gidecekti. Onu unutacaktı. Derhal aklından silecekti.

aynından silecekti. Ve artık âşık olmaktan hemen vazgeçecekti!

Lâkin şu da bir gerçekti ki, gidince her şey 'bitecek' düğünçesi bile, şaşırtacak kadar acı vericiydi...

*Rüyalar gerçek olsaydı...
Dünya cennet, bende kraliçesi olurdum.*

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

"Ya güzelim, senin şu patronu bir kere de buraya getirseydin, ölü müydün? Önce getirip bir şuraları turlatıp sonra da beri ihya ederek öyle koysaydın ya postayı olmaz mıydı?"

Eda, elindeki pantolonu rafa koyup yanındaki farklı renkte olan pantolonu alarak inceledi. Burası onun mağazasıydı, şu ara işler fena hâlde kesatti. Ve Hazal her zaman olduğu gibi kendini onun dingin koyuna demirlemeye geldi demeyeceğim- daha çok kafa şişiren mağazasına, olmayan kafasını dağıtmaya gelmişti. Evden başka türlü nasıl kaçardı ki zaten!

Gözleri her daim üstünde olan ağabeyi, sürekli 'işe ne zaman başlayacaksın' diye soran annesi, 'bırak gitmesin böyle iyi hanım' diyen babası...

Aslında işe gitmiyordum bile diyemediğinden, onlara hiç bir şey söylememişti. Şimdi kafası dağınıkken bir de onlara bir şeyler anlatmak hiç cazip gelmiyordu. Tabii işin bir de diğer boyutu vardı. İşten ayrılma sebebi! Lanet herif, onu nasıl da balla kaph bir cennetin varlığına inandırıp gezdirirken, cehennemin kollarına düşüncesizce sürüklemişti. Kendi çiğnenmeyecek kadar büyük lokma olurken, onu bir yutumluk leblebi sanması da ayrıca sinir bozucu başka bir unsurdur.

"Neden getirecekmişim ki onu buraya?" dediğinde Ha-

zal kollarını gerekerek masaya uzatmış, alnını da masanın son parlak zeminine dayamış, bıkkınca duruyordu. Eda elindeki kollarını rafa koyup, saçlarını sıkınca kurcaladı. "Zira dükkânın kirası geldi ve bizde bu ay tük yok, millet okul telaşına girince alışverişin rotası şaştı. Herkes mağaza yerine kırtasiyeye üşüştü. Şöyle kıyıya köşeye kalem -kâğıt mı koysam diye düşünmedim değil" diye dalgınca söylendi. "Senin şu patron malum, bir pantolona 800 lira bayılınca, insanın iştahı kaba- rıyor. Ah bizden 4 tane ürün alsa bu aylık kirayı karşılardı. Adam bir pantolona benim içime verdiğim kadar para bayılıyor anacığım. Malum rakamları okuyamaz, ben ona bol sıfırlı bir rakam salladım... Hem de en sıfırlısından. Sonuçta aldıkları bunlardan farkı yok, üzerine kuş kondurmuyorlarsa tabii." Alaycı sesine rağmen, ciddi anlamda bu ayın kirasını nasıl denkleştireceğini düşünüyordu. "Valla sen getir ben en afilisinden markalar söylerim ona. Kızım altı üstü kumaş..." diyerek maytap geçti ama Hazal'ın yüzünü güldüremedi.

Hazal başını derin bir iç gormeye yana çevirdi ama kaldırmadı. Sadece hafifçe kıpırdattı. Bu da bir çeşit yaşamı belirtiydi. Gözlerini amaçsızca karşıdaki kabinlere dikti. "Saçmalama Eda. Adam kör, aptal değil! Elleriyle dokunarak görüyor. Hem sandığından daha zeki, benden bile fazla kurnaz. Hatta tanıdığım herkesten daha kurnaz. Bazen görünce nasıl davranır diye düşündüğüm zamanlar çok olmuştur. Kör ama değil... Görenlerden hiçbir ayırtışı yok. O görmeyen gözlerin gören sahibi...!"

"Ona ne şüphe!" dediğinde Eda, yüzünde kocaman sırılsıklam bir sırıtış, sesinde hilekâr bir kurnazlık belirmişti. Arkadaşının ifade geçişlerine imtiyazlı, konuşmalarına ise ayan açığa bakakalıyordu. "Malın iyisinden anlamasa, senin kaliteni anlamazdı değil mi? Bak birkaç ayda seni paylaşmamak adına, erkeklerin o çok korktuğu masaya dahi razı olmuş. Adam senin için evlenmem dediği vetoyu yıkmış, sen devlet bakanı gibi düşün. Aman ya da sen hâlâ sus pus otur."

Hazal birden başını kaldırıp ona gözlerini kısarak ikircik-

lı baktı. "Yine konuyu oraya getirmek için boş çabalyorsun. Ben şu anda seninle çekecek ruh sağlığına sahip değilim. Kafam balyoz yemişçesine ağır, bedenim dayak yemiş gibi tühne, dilim ezilmişçesine pelte. Uzak dur düşüncelerimden, şüphelerimden."

Eda yanına yaklaşıp masanın önündeki sandalyeyi kendine çekerek oturdu. Bakışlarını masanın üzerine yaimiş, kendisini vesveselerin kucağına bırakan arkadaşına yaklaşmıştı. "Kızım sen tam bir ahmaksın!" derken elini itina ile kaldırmış, parmaklarını göstererek adamın meziyetlerini saymaya koyulmuştu. Sanki Hazal onları bir saniye unutmuştu da. Ah bu mümkün müydü? Onun nasıl biri olduğunu... kafasını koymasına ruhu, kalbini sökse bedeni unutmazdı. Adam her bir yerine ayrı bir imza atmıştı. Saçlarından ayak parmaklarına kadar onun damgasıyla mühürlenmişti. Lanet herif 'kaderimdir' der gibi emir vermişti!

"Hem zengin, hem yakışıklı, hem akıllı, ayrıca kişilik sahibi... Ve seni de beğeniyor, hem de evlenecek kadar çok. Manyak! Dahası Allah'tan bela dilenmek olur. Belanı mı arıyorsun?"

"Hayır, aşk arıyorum. Seven adam arıyorum. Sadece sevmek ve takdir görmek istiyorum ikisi çok farklı. Onun zenginliği umurumda değil. "Ah, bu kocaman bir yalandı. Hani zengin olması işine geliyordu bazen, kim istemezdi dertsiz, lasasız yaşamayı. "Aslında doğrusunu söylemek gerekirse, her genç kız gibi ben de zengin ve yakışıklı bir koca elbette ki isterim; ama aşak olanından. Bunda o yok! Sadece birkaç gün sürecektir şehvet, o da eminim ki daha balayı bitmeden geçecektir. Birkaç gün yataktan çıkmayınca, bana olan ilgisi sabun köpüğü gibi sünecektir. Belki de daha az, ilk gecedan benden vazgecektir. Elde edince bıcaaktır."

Derince içti. Aferin kızım, böyle devam et. Kalbinin aklına hükmetmesine izin verme. Gelgeç kalbini yok say, hercağı olmanın anlamı ne? Onun oyuncuğu olma, şeytanı sözlerine kanma, güllüğüne aldanma, ellerini üstünden uzak tut, yüreğini sabit...

Kendine yalan söyledi. Ve kendi yalanı boynuna yağlı bir urgan gibi dolandıkça nefes alamadı ama şu da bir gerçek ki mantıklıca düşündüklerini kendi dahi takdir etti.

"Ama güzelim bunu yaşamadan bilemezsin. Bir kesene bakalım, değil mi?"

"Ben tek kullanımlık sakız değilim, Eda. Çiğneyince ağızda, çenesi ağrıyınca ağzından çıkaracağı... Ayağına yapıştı hayatını zehrederim. Ayrıca ben sadece kendimi düşünmüyorum. Annem, babam, ağabeyim ne olacak? Yarın karşılığında dikilip, 'biz ayrıldık, çünkü kocam benim kaçma tekniğini bastı' diyemem. Aynı şeyleri bir daha yaşamalarına asla katlanamam! Ya sevemezse, bunu hiç düşündün mü? Yarın karşıma geçip 'ben âşık oldum! Senden sıkıldım! Ayrılmak istiyorum' derse ne olacak? Beni hiç düşünmüyorsun ancak onun meziyetleri ve kişilik analizlerini daha onu görmeden saymaya başlıyorsun. Sadece zengin ve yakışıklı diye onunla evlenmem. O zaman Bülent Ersoy da zengin."

"İyi, otur böyle kösnük kösnük kendini ye aptal aptal..."

Eda, onun lafına tepki vermemesi üzerine, masada yatan kuzu parmağını uzatıp başını dürterek dikkatini çekmeye çalıştı. "Sen de ondan hoşlanmıyormuşsun gibi davranma, beni kandıramazsın. Ancak bunu bal gibi biliyorsun ki..." derken Hazal onun kafasını dürtüp durduğu parmağını, elini tepesinde sallayarak sineksavar gibi kovaladı. "Ayrıca sen ondan hoşlanmayı geçtin, o adama kör kütük âşık oldun! Kocaman bir haftadır bizimle kalıyorsun. Benim gözlerim kör değil. Arda kör ve kalbi sağır galiba, senin haykışlarını duyuyor... Seni görüyorum. Bence sen kendine vesvese etmek için zaman kolluyorsun."

Hazal başını sonunda kaldırıp çenesini ellerine dayayarak durgunca baktı. Yanaklarını şişirerek nefesini tutup sıkıncıya otladı. Yüzü Çarşamba pazarında, elinde malı patlayan pazarcular gibi süzündü.

"Ben ona âşık falan değilim bunu da nereden çıkardın(!)

Sadece biraz etkileşim var aramızda o kadarlık. Arada telefon gibi titiriyoruz diye âşık olmadık ya. Abartılacak bir şey değil yani." Dudaklarını tuhafça kıpırdattı. Elini saçlarında gezdirip gözlerinin önündeki perçemlerini kenara çekti. "Hem sizde kalmam bu kadar dertse gelmem. Ayrıca rahatsız olduğumu böyleseydin kalmazdım" diyerek dudaklarını üçkağıtçılık yaparak büzdü ve konunun önünü nafile bir çabayla beyhude bir yola saparak kapamaya çalıştı.

Eda gerçek bir kızgınlıkla kafasına şaplağı yapıştırıp "Aptal mısın kızım sen!" dediğinde Hazal başını ovuşturarak kızgınca baktı. "Evet, kesin aptalsın! Bakma öyle kaşlarını çatarak ölü inek gibi. Aklını başına getirmeye çalışıyorum ve sen Kör Âşık..." derken gözleri bön bön bakan kıza ateş kusuyordu. "Lafı değiştirmeye çalışma. Seninle kalmaktan ne denli zevk aldığımızı bilirsin." Turnaklarına baktı. "Ama bu hafta hariç... Âşık olduğundan beri hiç zevkli arkadaşlık yapmıyorsun. Git kendini yenile, geri gel."

Hazal başını tekrar masaya koydu ve ayaklarını masanın altına uzatıp sallamaya başladı. "Çok konuşuyorsun başım ağrıyor. Eğer böyle devam edersen giderim... Ama eve."

"Kaçamazsın, seninle gelirim." Gözlerini devirip ciddi bir baskıyla sordu: "Aradın mı onu hiç, kaç gün oldu?"

Hazal suratını astı. "Neden arayacakmışım? O beni arasın, ben aramam! Bana söylediklerinden sonra onu asla görmek istemiyorum."

Şimdi şuradan çıksaydı ne olurdu? Azıcık da olsa yüzünü görmeye razıydı. Ah, pislik herifi özlemeyecekti (!) Ama özlüyordu. Kesinlikle aklına dahi gelmiyordu. Ne var ki bu kocaman bir yalandı.

Eda haylazca bakışlar atıp geriye yaslandı. "Sen elinde telefonla yapışık ikizler gibi gezince, insanın aklına, telefonunu çok yüklü miktarların olduğu banka kartı gibi kullandığın geliyor... Ki bunun olmadığını biliyorum. Ya da?"

Hazal kaşlarının altından mavi gözlerini parlatarak

Eda'ya dik dik baktı. O da söylediklerinin dikkate alınmasını tatminiyle "Ya da aramak için cesaret toplamaya çalışıyorsun. Benden bunu yapmamı ister misin? Seni biraz dürteyim mi? İteleyeyim mi yavrucum?"

Hazal başını kaldırıp omuzlarını sarstı. "Hiç de! Ben onu aramak falan istemiyorum." Ki bu kocaman bir yalandı. Kocaman bir haftadır bir kere bile aramamıştı. Alçak adam! Onu istediğini söylemiş, ellerini arzuyula bedeninde rotası şaşma uçak gibi gezdirmiş, ardından tehditler savurmuş ve bir daha adını dahi anmamıştı. Bir kere ya! Bir kere bile düşünmemişti miydi? Yedi gün, yirmi dört saat beklemiş ama telefonu onun tarafından aranıp, 'Baba' müziğiyle ortalığı inletmemişti. Kalbi nasıl buruluyordu oysa! Kaç defa eli telefona gitmişti. Tabii bu yalandı! Telefon elinden hiç düşmemişti ki. Kaç defa hazırlanıp evden çıkmaya kalkmıştı sırf onunla konuşmak için ama en fazla sokağın köşesine gidip gerisin geri eve dönmüştü. Bir de dedikoducu Nalan'a yakalanmıştı. "Kız sen ne unutkan, ne dönüp duruyorsun anam dönme dolap gibi" diye söylemini çekmişti. Lanet olsun! O pis zorbayı özlüyordu. Hem de onsuz nefesi kesilecek kadar, bedeni azaplarla yanacak kadar, açlıktan ölecek kadar çok özlüyordu.

"Aradın mı yoksa?"

"Ben kimseyi 'aramadım' dedim ya. İsteyen arardı değil mi?" Omzunu kırınca sarstı. "Hem beni gerçekten isteseydi o arardı hatta peşimden gelirdi. Bak teklifinden hemen pişman olmuş ki aramadı. O 'bendini eğlendirecek oyuncak arıyor, ben de en yakınında olunca çabucak erişebileceği bıldırdı seni." Yüzünü buruşturdu. "Ben onun oyuncakı olmayacağım." Keşke olsaydı. Masasında süs, yatağında yastık, dolabında gömlek olmanın bile bu kadar değerli olduğunu bilmiyordu.

"Yani aramasını bekliyorsun, bunu kabul et." Genç kız derince iç gerdı. Birilerinden bir şey saklamak ve umursamaz gibi durmak ne zordur! Ve bu kişi Eda olunca da imkânsızdı. Gibi mırın kırın etti. Sonunda ise pes edip kabullendi.

Bin azından 'yanlış yaptım, sarhoştum, Saniye Hanım'la tavaşını düşürdüm, başımı kapıya çarptım, asansöre binip sıkıştırdım' da 'ondan sana o teklifi yaptım' diye aramazdın, değil mi? Pişman olduğunu dile getirebilirdi. Fakat aramadı. Bir kere bile düşünmediğine bahse varım. Ben işten çıkaramam deyince panikle söyledi bunu ve aklı başına gelince de hemen vazgeçti. Yoksa evlenmeyi düşünecek adamlardan değil o. Sadece yalnız kalmaktan korkuyor."

Oysa Hazal onsuz olmaktan daha çok korkuyordu. Bu adam ne ara işlemişti içine bu kadar çok? Ne ara onun dünyası olmuştu da o olmayınca hayat tatsız, tuzsuz, yavan geliyordu. Neden her baktığı yerde onun yüzü, her konuştuğu adamda onun sesini arıyordu. Sonra, onun söylediklerini düşünmek bile kalbini bu denli hızlandırıyor, arsızca söylediği şeyleri düşününce bile kızanıp bozanıp bedeni buruluyordu. Hazal başını tekrar masaya yaslayıp, kafasını koluna dayadı. Yanağını gömleğine sürtüp durdu. Ne var ki Eda onu, komşuları Hatice teyzenin dedikodu yaparken ki heyecanlanma sahnesi gibi, sürekli dürtüp dururken, ama kayıtsız kalmak pek de kolay olmuyordu. Eda bir kez daha omzundan dürttükten sonra başına şaplağı yapıyordu. Hazal kızgınca eline vururken de bocalayarak mırıldandı. "Ne vuruyorsun be, sayende salak olacağım." Ama Eda onu dinlemeyerek sarsmaya devam etti. "Sen zaten salaksın ve..." derken kelimeler ağzında sakız gibi yayılıyordu. "Kızımın senin şu Arda'nın gözleri yeşil değilse ve bu adam da dünyanın ikinci harikası değilse, ben ölmüşüm de cennetten sana bakıyorum demektir. Ayrıca buraya ayaklarıyla tıpış tıpış arzı gönder ederek gelen Mars kaçını pervasız bodyguard'lerden bozma adama, adam deniyorsa, diğerlerine ne deniyor ben acayip merak ediyorum."

Hazal başını kaldırıp arkadaşının saçmalayarak, ağzı yarım metre açık baktığı yere gözlerini çevirdi. Ve yerinden neredeyse bir hüsum havalandığında, kalbi delicesine çarpıyordu. Aklına ne Timur geliyordu ne de başkası...

Sadece felaket senaryoları geliyordu. Caniler, katiller, merdivenler, kapılar ve yüreğinin sahibi Kurumsal Buzdolabının kolunu bacağına sıkıştırdığı asansörler!.. Allah esirgesin!

Gözleri bir çift yeşil göz ve yakışıklı çehreyle karşılaşınca, her ne kadar hayal kırıklığına uğrasa da -ki o siyah saçlar, kara gözler ve hayranı olduğu iri bedeni beklediğini kendine itiraf etti.- Derhal üstündeki şaşkınlığın bir kısmını atarken, kendini öne doğru yamulmuş ok gibi atılmış buldu. Genç adam ona gülümseyip ağzını açacağı zaman da...

"Senin ne işin var burada? Arda Bey'e bir şey mi oldu? Neden geldin? Yoksa başına bir şey mi geldi?" Elini saçlarına tasayla sokup kendine en acı habere nasıl hazırlayacağını düşünüyordu. Tıttırı ona tepeden garip bir şaşkınlıkla bakarken, zeki gözleri şeytanî bir hazla pırıldamaya başladı. Ardından derin yeşil gözleri kurnazca kısılmaya başlayınca, Hazal'ın kalbi teklemeye başladı. Yok, bu kadar kötü bir haber getirmiş olamazdı değil mi? Arda, kendi gelmek yerine onu salamayacağına göre, kesin bir şey olmuştu. Kafesinden dışarı salınmış, peşinde tazi olan bir tavşan gibi yüreği ağzından dışarı fırlıyordu.

"Ah lanet olsun! Biliyordum ona bir şey olduğunu. Ne oldu? Düştü mü, birisi bir şey mi yaptı? Nerede? Canı çok acıyor mu?" Endişeden dolan gözleriyle birden umutsuzca ağlamaya başlayacaktı.

İşte o vakit Timur neredeyse bu trajikomik görünümü karşısında kahkaha atacakken, kendini tuttu ve "Hazal sakın ol! Beni posta kutusu niyetine kullanacaksan gideyim. Sadece merhaba demeye gelmiş olamaz mıyım?" derken karizmatik yüzündeki muntazam kaşının birini havalandırarak, birkaç saniye genç kızın afallamış yüzünü süzdü. Onun sakinleşmesini bekledi.

Oysa Hazal hâlâ onun söylediklerini algılayamayan benliğiyle ona bön bön bakıyordu. Acaba kalbini Arda'yı gördükten sonra atacak başka bir şey var mı diye düşünürken, ikinci sebebini artık farkındaydı. Onun başına bir şey geldiğini

düşünmek, kalbini sadece attırmıyordu, patlatmaya eş tutuyordu. Bu Nazi Subayının, Müslüman mahallesinde tavla oynaması gibiydi.

"Ben... Dolaşıyordum. Hem ayrıca seni görmeye gelmiş olamaz mıyım? Sen bir tek Arda'nın çalışanı değilsin, değil mi? Ve ben, bizim arkadaş olduğumuzu sanıyordum yanlış mıyım? İstemiyorsan..."

"Hayır, tabii ki istiyorum!" diye atıldığında artık gergin bedeni biraz daha durgun, yüzündeki şaşkınlık ibaresi biraz daha sakinleşmişti. Ama kalbi hâlâ aynı heyecanla korkarak buruluyor, duyacaklarından ürkip sarsılarak merak içinde çırpınıyordu.

"Hoş geldiniz Timur Bey." Sonunda bunu akıl ettiğinde adam ona çarpıkça sırıttı. "Aklının yerine gelmesi biraz uzun sürüyor sanırım. Seni bilmesem beni istemediğini sanırdım."

"Hayır! Ne münasebet... Sadece şaşırdım siz birden gelince."

Eda onu koluyla dürttü. Hazal onun ne demek istediğini anladığında genç kızın koluna dokunarak "Bu Eda.." dediğinde hemencecik kızı öne sokuşturmuş, ardından devamında "Ve Timur Bey... Eda, Doğu'nun nişanlısı." İki arada bir derede onun başının bağlı olduğunu akıl etmeyi ihmal etmemişti. Sonra da Eda'nın kolunu bırakıp "Arda Bey iyi mi?" diye düğünçelice bir eylemle sordu. Gözleri gerçekten endişeli, yüzü merak içinde kızarak bekliliyordu. Utanması gerekir miydi? Ama merak ediyordu. Hem neden utanacaktı, Arda onun patronuydu, hem de her anlamda. Kalbi de buna dâhil...

"Birazdan kendin öğrenirsin!"

Hazal kavisli güzel kaşlarını çatdığı sırada telefonu çaldı. Eda, Hazal'ın koluna dokundu, Hazal orali dahi olmadı. "Kendin öğren de... ne demek?" Sesi neredeyse alakaya meyilli olarak cızırtılı çıkmıştı.

Eda tekrar koluna dokununca, genç kıza hurçınca bakıp "Eda yeter ne dürtüp duruyorsun Kiraz teyzenin horozu

gibi" diyerek ters ters bakıp, tekrar Timur'a dönmüştü. Genç adam onun bu hâline katıla katıla gülmek istese de, kendini tutup sakinliğini korumuştur. "Şimdi kendin öğrenirsin derken bu..." şeklinde Eda masanın üstünde çalmakta olan telefonu alıp açarak genç kıza uzattı. Hazal telefonu öteleyip "Eda sonra" genç kız bıkınca "Arda Bey arıyor Hazal!"

Hazal algılayamayarak telefonu tekrar iteledi. "İyi o zaman bak işte!" Sözü işaretleri çakan bakışlarını tekrar Timur'a çevirdi, genç adam kaşlarını kaldırdıncı aniden başını yana çevirip telefona bakan arkadaşının elindeki telefona neredeyse saldırdı.

"Salak mısın sen, neden söylemiyorsun Arda diye?"

Kızı bir güzel payladıgında, telefonun açık olduğunu bilmiyordu. İki genç de ona uzaylıymış gibi şaşkınca bakınca, derhal kendini elektro şok verilmiş hasta gibi toparlayıp "Yani çalar çalar susar diyecektim, o kadar da önemli değil (!) Neyse aramış bari bakalım değil mi?" diye yalan attı. Ah, sıkıldığı palavralarla sinek bile avlayamazdı.

Tam o sırada telefonda boğukça gelen erkek sesiyle irkilişip, sanki telefonda adamı görecekmış gibi ekrana hasretle bakmaya başladı. Dudakları öne doğru kıvrıldığına ise okkalı bir küfür savurdu. Gözlerini af dilercesine Timur'a çekimlikçe çevirip, otuz iki dişini endamı arz ederek sırtıttı. "Özür dilerim, sizi unuttum" dediğinde telefonda adam gergince tekrar söylendi.

"Beni de burada unuttun Hazal, şu telefona bakar mısın artık?"

Hazal nazikçe buyrulan, ama onun ciddi anlamda sinirlendiğini hissettiren ses tonuyla telefona şaşkınca baktı. İyi de neden bu kadar nazikçe söyleniyordu bu adam?

"Ne var?"

"Ben de iyiyim Hazal, sen nasılsın? Sanırım izninin bittini unutmuşsun. Hatırlatmak istedim."

Hazal kaşlarını çatı: "Ne diyorsun sen be? Kafayı mı sıyrdın? Senin hâlini hatırlı soran kim? Ne izniymiş, ben işten ayrıldım."

428

Karnına F-16 çarpmış gibi bir ağrı saplandı. Sesini duyunca bile bedeni iradesini kaybediyordu. Arda'nın ülkesi Hazal'ın toprakları olan Karın şehrini bombalıyordu.

"Ya öyle mi, Hazal? Tamam. Demek sen de şirkete geçiyordun, kusura bakma ben bilmiyordum. Ben de birazdan orada olurum zaten. Masanın üstündeki dosyaları toplanıya hazırlanacak, onları hallet sana zahmet. Toplanıya girmeden önce bir göz atarsan sorun çıkmaz."

Hazal telefonu indirip ekranına baktı. Acaba yanlış arama ihtimali kaçta kaçtı? Bu baz istasyonları da hepten tırlatmış. Hatlar mı karışmıştı? Bu adam ne sağlamalıyordu?

"Arda Bey! Ya kafayı sıyrdınız, ya da yanlış aradınız, ya da düşünmek dahi istemiyorum ama benimle maytap geçiyorsunuz. Hangisini yapıyorsunuz?" Ya da sesini özeledim! Ya hiç birisi olsun! Ya da... Sonuncusu uçrak bir ihtimalle trajikomik bir hayaldi atladı!

"Yok, doğru aradım. Biz de şimdi sizin mahalleye girdik, yarım saate şirkete olurum."

Evvela Hazal onun söyledikleriyle nefesini tuttu. "Be... Benim mahallem dediğin, herhâlde bizim evin olduğu yer değildir... Hani şu mahalle arasında çocukların çift kale top onayıp, oyunları bozulduğunda arabalara küfredip bağırduğu yer... değil mi?"

"Elbette orası, tam da şimdi..." derken telefonun sesi kısıldı. Arda'nın yanındakine bir şeyler sorduğu duyumsadığında gözlerini kısıyordu, ne alakaysa artık, sanki görecekmış gibi gözleri küçülüyordu. Sonra onun tok sesini tekrar duydu. "Biz de şimdi sizin sokağın köşesindeki ŞOK Market'in önünden geçtik. Eve yakın mı burası?"

Ah bu lanet adamın sinsi bir düşman gibi pusuya yatacığını nasıl düşünmezdi! Sepette bekleyen kobra gibiydi! Mistik bir an bekliyordu tıslayarak sokmak için ve Hazal bunu es geçip resmen sepetin üzerine oturup hayaller kurmuştu. Şimdi ise bu hayallerin en absürt kahramanı Buzlar CEO'su

elit takımından Kral idamesiyle, Kül Kedisinin avam cennet-
ne ziyaret çekiyorum derse, düşüp bayılırdı.

"Senin benim evimin sokağında ne işin var? Hani bizim
mahallenin evlerinden alacaksan söyleyeyim, bir daire sana
sizin mutfak kadar... Bizim mahalle sana enteresan gelecek
kadar geniş değil... Daha eve attığın ilk sevgilinde, Fahrine
Abla seni elinde merdaneyle üç sokak kovalar... Sonra da
yorulunca bu kovalamayı memnuniyetle Raşit Amca devre-
tir, benden söylemesi."

"Yok, dolaşırken uğradım. Şimdi sizin evin olduğu yeri
geçtik, bahçenizde çiçekler açmış öyle mi? Çay içmek güzel
olurdu."

"Zikkun iç kardeşim. Bizim bahçemiz Pierre Loti mi?...
Uzak dur evimden, uzak dur mahalledeki tüyü bitmemiş
top oynayan çocuklardan, uzak dur benden!" diye neredeyse
üç buçuk atan yeriyle cırladı.

Timur artık kıkırdamaya başlamış, Eda elini dudaklarını
kapamış gülmesini gizliyordu. Ama ne mümkün! Bir süre sonra
ikisi de kendini tutamayınca katılarak gülmeye başladı. Hazal
kurmuzı bir surat, dilini ısıarak yanlarından sıvışmaya başladı.
Onlara arkasını dönüp birkaç adım önündeki masaya yaklaştı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun kahrolası? Çekil git kendi ma-
hallende turla. Amacın yeni arabarla hava atmaksa, Bebek'te,
Tarabya'da gez..."

"Tamam, başka zaman birlikte geliriz çay içmeye. He,
aynen öyle bak babanın da selamı var sana. Biz de buradan
geçerken karşılaştık. Onu da eve bırakıyoruz. Eh, babanı bul-
muşken, onun gibi hoş sohbet hatırlaşın birisiyle biraz konu-
şma fırsatını kaçırmak istemedim. Şu mühim konuyu da ko-
nuşmanın tam sırası, değil mi?! Malum hayırlı iş uzamamalı."

Hayırlı iş mi?

Arada bir telefonda Hazal'ın babasının boğukça sesi
geliyordu ve ansızın netleşti. O ses duyulunca, Hazal'ın tüm
saçları ıslak kürkülle elektrik santraline giren, ahmak bir

hale gibi dikeldi. Kalbi durdu. Yüzünün nefretle karardığını
hatırladığında, bu adı hergelenin çok ileri gittiğini fark etti. Bu
batacık açık konuşmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordu.
Belki de zalim patronunun babası için söylediği sözlerin aci-
mıdırca içine oturmıştıydı.

"Hazal işe gideceğini söyleseydin hatırlatırdım kızım,
patronun buraya kadar yorulmazdı."

"O hergele benim kalbimi yoruyor baba, genç yaşımda yaşlan-
dım ve dişlerim takma gibi birazdan Eda'nın pasaklı zeminine ya-
pıracak. Dizlerindeki güç çekilirken içine kaçmış sesiyle keke-
leliğini idrak edemedi. "Ba... Baba! Şey...? Dinlersen ben...?"
tatumsuz kelime öbeklerinin içinde bataklığa batacık gibi battı
ve yattı balık yan gider gibi sustu.

"Biri gırtlaklıyormuş gibi ne bağıryorsun, kızım? Ta-
mam, ben annenle konuşurum üzülme sen, ama fazla geç kal-
ma akşam eve. Arda Bey'in bahsettiği şu meseleyi de akşam
konuşuruz, henüz karar vermedim bilesin. Böyle ciddi mese-
leler ayaküstü konuşulmaz."

Allah'ım söylemiş olamaz! Kesin babası şimdi eve koşar,
bir defa kurban arifesinde çıkardığı milatlık satırıyla, en ça-
buk hangi parçasını ayıracağını düşünürdü. Hazal elini ma-
saya koyarak, yıkılmamak için destek aldı. Ah şimdi, Mahzun
Kırmızı gül gibi (Yükülmadım ayaktaayım) diye bağırarak isti-
yordu. Bacakları, kolları ve gözbekleklerine dolan gözyaşları
müessir bir biçimde ihtiyatla titriyordu. Ona ne anlatmıştı bu
adam? Allah'ım dünya mı dönüyordu? Bu kelime öfkesini
sürekli canlı tutan, devasa bir kor gibi beyrinde dönüyordu.
"Eve gelince konuşuruz." Onu öldürecek. Eğer babasıyla
konuştuysa öldürmesi -ah hayır acı içinde kavrandırarak öl-
dürmesi- gerektiğini hatırlatan ateş gibi düştü içine ve öfke-
sini körükledi.

Sakin bir sesle sormuştu. "Hazal, orada mısın?"

"Hayır, uzayda Kelime-i Şahadet getiriyorum kahrolası!
Buzdolabı..." Hazal nefesini tuttu ve birden dehşete kapı-
larak "Yapamazsın!" diye ağız dolusu bir öfkeyle haykırdı.

Sonra da derhal elini ağzına kapadı. Babası duymuş olmasın diye dua etti.

"Öyle mi?" İğneli bas sesinde bariz tehdit tınısı vardı.

"Hayır, hâlâ sabah ve seni elime geçirdiğim ilk anda..."

"Ben de bunu dört gözle bekliyordum..."

Ah... Buna cevabı yoktu! Fakat o sırada Hazal, ona çemkiremediği için, hırsından saçlarını neredeyse yormaya başlamıştı. Yok, hatta saçlarını geçti, yumruklarını ısıırıyordu. Nefesini düzene sokmaya çalışırken, iradesine çelme takmaktan vazgeçip, uysal olmaya çalışıyordu. Mantıklı olması gerekiyordu. Onun yanındaki babasıydı! Ah, hayır! Bu adam onu, hem ruhen, hem kalben öldürmeye yeminli miydi? Ama Hazal o yeminleri mutlak bir galibiyetle, nutuk havasında zevkle bozacaktı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu dişlerinin arasından.

Arda'nın derin bir iç gerdliğini duyar gibi oldu. "Sence...?" Bu sence içinde neler neler barındırıyordu. Kahrolası "Sence!"

"Ben yarın saate ofiste olurum, Hazal. Ben gelene kadar siz toplantının tüm ayrıntılarıyla ilgilenebilirsiniz. Nilay Hanım dört göz, iki kulakla sizi bekliyor."

Hazal dişlerinin arasından kesif bir öfkeyle solurken, tırnaklarını da maun cıla masaya geçirmişti. "Ben senin tüm ayrıntılarınla bir ilgilenirim... Ne anlattın babama?..."

Hazal onun sert dudaklarında, öpülesi bir sırtıma belirmediğine yemin edebilirdi! Hissetmişti!

"Ben de bunu isterim. Tek tek ilgilen Hazal, sakın gözden kaçırma" diyerek lakaytça konuştuğunda, bu arsız Buzdolabının, edepsiz titreşimleri ta oralardan kalbine buzdan oklar gibi salınıyordu. "Görüştürüz" dedi ve telefonu suratına kapattı.

"Ama... Ama?"

Hazal telefonun kapandığını belirten sesle yerinde tepinmeye başladı. Saçları başının üstünde dalgalanırken, arkasın-

daki adam boğazını temizleyerek "Hazal, hadi toplantıya geç kalıyorsunuz!" diye bilgilendirdi. Hazal apansız arkasını dönüp, önüne gelen saçlarını hırçınca geriye iteledi. Sonra da mavişlerini kısıp, dişlerini gıcırdatarak, karşısında duran Arda'nın klonuna: -Timur'a- öyle bir baktı ki, Timur bugün Arda'nın yerinde olmayı asla istemedi. Bu kız; kızınca çok çekici, bir o kadar da tehlikeli oluyordu! Yarasına basılmış vahşi bir kaplan gibiydi. Bu adamı bu kadar takıntılı hale getirmesini ise, hâlâ anlamış değildi. Zaten kaç gündür terör estirip duruyordu ofiste. Bu ufak kızın üstündeki etkisi şaşkınlık vericiydi. Ancak takdire de şayandı doğrusu.

Yarın saate kalmadan araç şirketin önünde olmuştu. Timur aracı durdurup kapıyı açarken, dalgınca dışarı bakan kıza usulca "Hadi... İnmeyecek misin?" diye duru bir sesle seslendi. Hazal dalgın başını adama çevirip, küs bakışlar atarken suratını buruşturdu. "Sizinle konuşmuyorum!" Çok haklıydı hiç konuşmamakta! Aracın kapısını açıp kendini dışarı attı. Timur kafasını sallayarak "Arda seni geberteceğini!" diye söylenip aracından çıkarak anahtarları onları bekleyen güvenlik görevlisine teslim etti. Hazal şirketin önünde dururken, içerde koşturan personele, ilk kez sevgiyle değil öfkeyle baktı. Sonra da dişlerini sıkı.

Bu kadar kişinin gözü önünde örnek insan, yüce kişilik Arda Mertoğlu, baş patron CEO, fedakâr kişilik, yardım meraklısı, arsız çapkın, kazan kafalı patronunu öldürse, kaç yıl yerdı acaba? Yeri kesinlikle idam sehpa olurdu, bunu biliyordu. Ayaklarının altında bir sandalye, gözlerinin önünde onun kanlı infazı... Sonra ellerini sıkı. İlk gördüğü anla da onun güzel boynuna dolanacak olan, narin ellerine baktı. Gözlerinin önüne onu boğduğu sahneyi getirdi. Elleri gırtlakını sıkıyordu ama sonra... sonra lanet olasıca reklamlar giriyordu devreye. Ah, o eller ona nasıl itaat etmezdi? Önce bir gram yağ olmayan geniş göğsüne iniyordu arsızca, sonra da adaleler beline kolları dolanyor ve bir top pamuk bulmuş kedi gibi başını sinesine dayıyordu. Stop! Filmi burada kesti.

Lanet adamı öldürürken bile arsızca okşama ya kalkıyordu.

Aklında katliam planları, kalbinde eziyet atışlarıyla kendinden geçti. Tam bir Fiyasko Birliği, Çatlak Katil lideriydi!

Ama bu da bir gerçektir ki, eminim amaca giden yolda her kötülük mutlak bir vaziyette mubah olacaktı. Asansörle yukarı çıktığında öfkeyle Müdürlerin kapısını geçip, Nilay Hanım'ın masasının önünde soluğu aldı. Hırçınca davrandığı saçlarını omzundan geriye öteleyip, ayağını kuzgunca sert granit zemine ritmik olarak vurmaya başladı. Yaşlı kadın masaya eğilmiş bir şeyleri not alıyordu. Başını kaldırdığında genç kıza kuzgunca bakarak, "Aşk olsun tatlım, iğine ayrılacak zaman mıydı şimdi? Tüm işler bana kaldı. Zaten yeni ihale beni mahvediyor, bir de sen gittin ben pelte oldum" diye küs bir tavırla ama masumca veryansın etti.

Genç kız dişlerini sıkı. "Ne izini Nilay abla ben..."

"Hazel'in izni bitti Nilay ve derhal işe başlamaya karar verdi. Şimdi kızı rahat bırak da işine adapte olsun. Artık işlerinin başına dönebilir misin Hazel? Ama önce seni odamda bekliyorum, konuşmamız gereken bir iş var!"

Hazel duyduğu tok sesle topuklarının üstünde arkasını isyankârca döndü. Hassas suratı ne kadar öfkeyle somurtsa da, güzel mavi gözleri ateşler saçsa da, bedeni atletik bir sporcu gibi tüm huşuyla üzerine atlamaya yetecek kadar hiddete sahip olsa da...

Lanet olsun, kalbi daha şimdiden ona posta koyarak, bedeni içinde çığırınlar gibi çırpınmaya başlamıştı. Gözleri sanki birkaç saniyede bir ömür susuz kalmışçasına, onun yüzünün her ayrıntısında ışık huzulya gezinip, hafızasını tazeledi. Ve bir deryayı içmiş gibi rahatladı. Bir parça şekerin önünde yalanan karınca gibi aciz hissetti kendini. Onun yüzüne baktığı her an siniri biraz daha dinmeye başlamıştı. Bu da hiç hoşuna gitmedi. Soba kararı yüzkarasıydı.

"Hazel hadi vakit kaybetme, toplantı başlamak üzere."

Nilay Hanım devamından derhal dehşete kapılmış gibi genç kızın üzerine bakarak hemencecik lafa atılmıştı. "Hazel

tatlım hazırlanacakсын değil mi?" Kirpiklerini SOS sinyalleriyle kırıpıştırıyordu.

"Abla ben mors alfabesi bilmiyorum" der gibi bakan Hazel başını omzunun üzerine kırarak "Ben toplantıya katılmayacağım abla. Konuşup gideceğim, işim var" dedi buz gibi bir sesle. İyi bari sesini kontrol edebilmişti. Şahane!

Arda büyük bir rahatlıkla elindeki çantasını Nilay Hanım'a uzatarak "Tamam. Demek konuşmak istiyorsun. O zaman ilk şu partide konuştuğumuz şeyden başlayalım. Malum önceliğimiz o olmalı. Eee, karar verdin mi? Bir hafta uzun bir süre... Teklifime ne diyorsun?"

Nilay Hanım kaşlarını kaldırpırcaklı gözlerini genç kıza dikerek "Ne teklifi Hazel, yoksa terfi mi ettin kızım?" diye inayla sordu.

Hazel yerinde neredeyse tepirmek istedi. "Ne terfi abla! Evet, ettim ama insanlıktan! Keza cinnet geçirmek üzeriyim" diye bağırarak istedi. Bu adamı öldürmek istiyordu. Evet, gelirken kurduğu her ayrıntıyı yapmam istiyordu -tabii ellerinin girişeceği yolculuğu hariç- kesinlikle elleriyle parçalayarak acı çektirmek istiyordu. Dişleriyle kulaklarını koparıp, "Ağzımı ondan uzak tut Hazel!" turnaklarıyla doğrayıp, "Ellerini ona sürme Hazel!" lanet olasıca iç ses, neyle parçalayacağım? Bakışlarıyla meditasyon yaparak mı?

"İster burada konuşalım, istersen çeride, ne dersin?"

Genç kız dişlerini sıkı. "Tamam." Hiç istemese de uysalca ona uydı. İtaatkar kuyruk gibi peşine takılmaktan gocunmayacaktı. Nilay Hanım'a bakmamak için kafasını kapağı çevirdi. Arda da onun ayak seslerini iştirince, arkasından hareketlenip "Bana telefon bağlama Nilay, toplantı yarım saat sonra başlasın. Biz geliyoruz, ama önce şu dosyalara bir bakalım" diye direktif verdi.

Hazel'in öfkeyle açık bıraktığı kapıdan içeri girdi. O dosyalara elini sürerse... Aha, umarım yağ olup erimezdi!

#DireHazel!

Arda kapıyı kapatırken daha elini kapının kolundan çekmeden genç kız sabırsızca "Hadi sizi dinliyorum, ne konuşacaksınız söyleyin, ben de hemen gideyim?" diyen öfkeli koyu sesiyle sabırsızca söylenip, derince iç girdi. Bu kadar ileri gitmişken, artık geri çekilemeyeceğini düşündü.

Omuzlarını silkeledi. Yok, güreş tutmayacaktı!

Arda arkasını dönüp sakince ezber ettiği üzere, masasına yaklaştı ama arkasına geçmedi. Tam masanın yanından durdu. "Ben hatırlatmasam senin işe geleceğin yoktu Hazal. İlla telex çekmek mi lazım beni hatırlaman için."

Adam bunu demişti, değil mi? Hem de kocaman bir alayla "beni hatırla" demişti. Onu unuttuğumu vardı ki hatırlasın. Karşısında tüm ihtişamıyla dikildiğinde, birden ne büyük bir yanlış yaptığını anladı.

"Beni araman gerekirdi işe gelmediğin zamanlarda, iş kuralları açık. Fakat sen bu kuralları dikkate almadın. Ceza-lısın!"

Hazal birden genç adamın önünde biterek "Sen benimle dalga mı geçiyorsun be adam?! Buraya ottan, böcekten, toplanırdan, işten konuşmaya gelmedim. Bana zoraki bir şekilde emrivaki yaptırmasın" dedi masanın önünde duran adama, tellerin arkasındaki bir mahkûm gibi ulaşamıyordu.

Ellerini yumruk yapıp sertçe sarış. Yüzünde sevimsiz bir ifade belirirken, gözlerinde hoşgörüsüzlük parladı. "Seni adı herif, babamın yanında ne anyordun?" dediğinde elini yumruk yapıp, yanındaki masaya tüm aksiliğiyle indirdi. Ah hayır! Artistlik hareketinin ardından, dayanılmaz bir sancıyla ayaklarının üstünde zıplayarak, acı içinde kıvrandı. Lanet masa canını o denli acıtmıştı ki, elini yumruk yaparak, bir ane edasıyla öpüp okşamaya başladı.

Öte yandan Arda gık çıkarmadan tek elini cebine koydu. Onun çileden çıkmış hâlini, tatlı bir sakinlikle dikkate alarak, "İyi misin?" diye usulca sordu yüksünmeden.

İyi mi? Eli bileğinin ortasından ikiye ayrılmış kadar iyi-

di. Canı yanıtmış ve o... o kadar kaidesiz duruyordu, bu genç kızı daha da öfkeliyordu. Öpüp, üflememişti bile! Bir de umarsızca geniş omuzlarını gererek, üstünde tüm ihtişamıyla tepesinden baktı. "Sahilde görünce merhaba demek istemiş olamaz mıyım babana?"

Hazal eline bakarak dudaklarını, uyumsuzlukla büzdü. "Siz görmezken, babamın sahilde dolaştığını nereden biliyorsunuz?"

Hazal bunu dalgınca, öyle vicdansızca konuştuğunu çok sonra fark etti. Şuursuz eylemindeki kopasıcılık patavatsız dili, ne zaman törpülenecekti? Ona böyle, hiç art niyetsiz saf bir tutumla, iki ima arası kör dediği için pişman oldu. Bakışlarını somurtkanca genç adamın ifadesiz yüzünde dolaştırdı. Onun buz kütesi gibi puruzsuz teninde gıam ifade değişimi olmayınca, bu lafın onu etkilemediğini düşündü. Kısacık bir zaman ortada bir sessizlik oldu. Şimdi ofisinin ortasında birbirine yaklaşamayan iki ayrı dünya gibi duruyorlardı.

Arda her ne kadar onun öfkeyle söylediği şeyi duymamış gibi davransa da, bu sefer antipatik olarak söylediği gılla içini sızlattırmayı başarmıştı. Yıllardır her kesin ağzından dökülen 'Kör'sün lafını onun tatlı dudaklarından, billur gibi sesinden duymak kötüydü. Onun dilinden bir suçlama gibi duymak ise içini acıtmıştı. Bu laf onca zaman sonra hiç bu kadar acısı tesirli gelmemiştii yüreğine.

Kalender kaşları hafifçe çatıldı. Sesi de tıpkı yüzü gibi sertleşti. "Tamam, ciddileşelim diyorsun." Masasına elini dayayıp etrafından dolanarak yerine geçti. Üstündeki ceketini omuzlarını sarsarak çıkarıp, koltuğunun arkasına astı. Ardından gömleğinin kol manşetlerine uzandı. Hazal özelemlerinin kumaşı yırtacak kadar gergin sırtını izlediğini, boğulurken can havliyle bir yerlere tutunan biri gibi parmaklarının pantolonunun katlarına kenetlendiğini, iç germe aşmasında fark etti. Ve derhal sağ ayağındaki ağırlığını sola vererek kendisini topladı. Arda bir taraftan konuşurken, diğer taraftan kolun- daki kol düğmelerini çözüyordu.

"Hazal, sana söyledim. Ama sen galiba bu konuda ne kadar ciddi olduğumu anlayamadın. Ben de bu konudaki netliğimi sana göstermek istedim. Bu mesele oyun değildi. Ciddi!" dedi iğneli iğneli.

Derhal karşısına dikildi. Arda daha önce de ona bu soğuklukta yaklaşmıştı. Ama şimdi onun öfkeyle soluyan nefesini onca mesafeye rağmen, ensesinde hissediyor, buz gibi duruşunun altında titriyordu.

"Sen bana hiçbir şey söylemedin! Sadece saçmaladın, emrettin, kızdın, direttin. Sizi ciddiye dahi almadım."

Arda elinin birini cebine koyup, tek kaşını havalandırdı. Genç kızı irkiltlen vahşi bir sesle, "Neden almadın? Oysa ben hiç olmadığım kadar ciddiydim bu konuda" diye kızgınca çıkıştı. Hayır, kızgın mı? Somurtuk yüzünü gölgeleyen, çatışmış kaşlarıyla resmen dövmüştü.

Hazal ne yapacağını bilemeyerek kıpırdandı; kekeleyordu. "B..Ben değilim...! Ayrıca sırf siz bana emrettiğiniz için bile reddederim. Siz bana direktif verdikçe, bu beni daha çok kamçılıyor. Hem... Hem ciddi olsaydınız arar benden özür dilerdiniz, değil mi? Pişman oldum, sarhoştum derdiniz. Ama... Beni hiç aramadınız."

Sesinin ne kadar kırılgan çıktığının farkında değildi. Başını aşağı çevirdi. "Beni hiç aramadınız." Öyle ki bunu sanki onu suçlarcasına durağan bir mırıltıyla söylemişti. Oysaki bedeni her saniye habis bir yükün altında kalmış gibi ağırlaşıyor ve kalbi... Ah, o kalbi öyle ölesiye sarsılıyordu ki, genç adamın her söylediğiyle, her sözüyle, sanki bir demircinin çifte su vermiş çeliği gibi yüzlerce, yüzbinlerce darbeyle vurmuşçasına acıyor ve ciğerleri köhne bir dehliz gibi havasız kalıyordu.

Genç adam elini cebinde kıpırdattı ama çıkarmadı. "Öyle mi yapmışım?"

Ah, pis karizmatik serseri! Yine gardında kocaman delik açmış, senelerce bıkmadan dizdiği bentlerini buldozer gibi yıkmaya kalkmıştı. Elleriyle kalbini kavrayıp, acımadan te-

mizlik bezi gibi sıkıyordu. Bir de bunu öyle anormal bir sakinlikle yapıyordu ki, hem de ona olan mesafesini bu kadar gözünü sokarcasına.

"Öyle mi?!"

Arda iç gererek "Evet," dediğinde dingin bir tonda ve ona sezdirmeden kızın tepkilerini tartarak bekliyordu. "İşlerim şu ara çok yoğun. Aklımdan çıkmış olmalı seni aramak." Yakışıklı sert yüzündeki munis ifadesi, donuk sesi soğuk ve mesafeliydi. Keskin erkeksi dudaklarının kıyılan hafifçe kasılmıştı ama genç kız o sıra yüzünü hüsranla aşağı çevirdiği için bunu görememişti. "Sanırım bir hafta oldu, değil mi?" diye usulca sordu.

Hazal dalınca başını salladı. Neredeyse ağlayacaktı. Ne kadar değersizdi onun gözünde? Günleri bile umursamamıştı. Gözlerindeki yaşlar büyürken, gözbebeklerini acıtarak zorluyordu. Sesi neredeyse kapana kısılmış kedi gibi mırıl mırıl cırlarcasına çıkmıştı.

"Hayır, dokuz gün oldu!" Ardından derince iç germiş, kalbindeki kırıkları mülâyimce ona sezdirmeden alt etmeye çalışmıştı. Yalnız vahim sonuç öyle açıktı ki, sesine vurduğunu fark dahi edemiyordu.

"Demek dokuz gün oldu(!)"

Hazal başını tembelce sallayarak "Hi-hi!" yaptığında Arda'nın dudaklarının kıyılan haylazca kıpırdandı. "Demek günleri saydın?"

Bu adam ne diyordu? "Oldu mu, saydın mı?"

Hazal mahkemeye çıkmadan evvel sorguya çekilen mahkûmlar gibi önünde dikilmişti. Başını kaldırdığında, genç adam karşısında duruyordu. Bu adam buraya hangi ara gelmişti? Arda elini kaldırdığında, Hazal sanki tokat yiyecekmiş gibi irkildi ve o in ele dehşetle baktı. Arda ona o kadar yakındı ki, tenleri birbirine değmese de kokusunu soluyabiliyor ve teninin yakıcı sıcaklığına maruz kalarak bedenindeki değişimi fark edebiliyordu. Arda'nın kararlı eli yanağıyla bu-

luştığında, Hazal nefes alamıyormuşçasına sık sık solumaya başlar.

Genç adam önce usul usul yanağına dokundu, ardından elini çenesine kaydırıp onun ufak çenesini tutarak kendine çekti. Başını aşağı eğip alnını alnına dayayarak "Ben seni biraz rahat bıraktım. Kafanı dinleyip, sakince düşünmen için. Ama inan bana hayatımda geçirdiğim en vasat, berbat, boş geçen ve hatta en kötü dokuz gündü."

Hazal bu itirafla dudaklarını birbirine kapamış, burnundan ise sanki nefes almayı unutmuştu. Onun ılık nefesi tenine her çarptığında, karnında kelekler dans ediyor demek az kaldığından, milli dansımız horonu icra ediyor demek uygun düşüyordu. Arda derince soludu, Hazal'ın mis kokusu genzine yayıldı. Sağ elini genç kızın beline nazikçe dolarken "Neden bu kadar inatçısın?" diye hesap sorarcasına çenesini sıkı.

Hazal kuruyan dudaklarını nemlendirdi. Odayı dolduran kalp atışlarını genç adamın dahi hissettiğinden artık emindi. Kalbi bedenine, Ramazan davulu gibi gümbürdeye gümbürdeye vuruyordu. O kadar hızlı atıyordu ki, ufaklık bedenine bu kadar baskı fazlaydı.

"Ben korkuyorum... Bu... Bu inat değil. Sadece ben..." İsyankar karakteri bertaraf olmuş, sesi bozguna uğramış gibi titrek çıkıyordu. Ama gerçeği söyleyemiyordu. Korkusunun sebebini ne hikmetse açıklayamıyor, utanıyordu! Sonunun, O'na benzemesini istemiyordu! Yine hüsrana, yine gözyaşı istemiyordu.

"Tamam, evlenme" dediğinde Arda tok sesiyle, Hazal'ın kalbi durdu, ardından adam yavaşça ekledi: "Hemen cevap verme buna..."

Hazal başını onun alınından ayırdı. Gözlerini tuhafça genç adama diktiğinde, Arda onu kendine çekip bedenini bedenine yapıştırdı. İşte şimdi birbirlerinin tenlerini hissediyorlardı. İri ellerinin parmaklarını yumuşak tenine gömmüştü. Hazal onun adaleli vücudunun bütün gücünü bedeninde his-

sediyor, bacaklarının temasından utanıyordu. Daha önce hiç kimsenin ona böyle öfkeyle, ilkel bir tavır sergilememiştir. Beyni içindeki bu vahşete karşı koyarken, duyguları usta bir ayartıcıyla erkeğin okşayan temasıyla sersemlemiş bir hâlde eriyordu. Arda normal bir kabadayı gibi, kasıntı gücüyle genç kıza baştan çıkarmak isteyen toy bir delikanlı değildi. Tecrübeli bir erkek olarak, sırtında dolaşan parmaklarla, hem ruhen hem bedenlen, hem kendisinin, hem de genç kızın ihtiyaçlarını hissettiriyordu. En üzücü nokta da buydu zaten. Hazal daha önce hiç düşünmediği bir gerçekle yüzleşerek, şimdiye kadar bu tür bir ihtiyacı olduğunu bilmediğini keşfediyordu. Ve duyguları böyle uyarılmamıştı ki, katılıp kalmıştı.

"O zaman sevgilin ol? En azından aklın netleşir."

Hazal şaşkınca bakıyordu. Bu adam ona öl dese bu kadar illeessiri olan bir yol bulamazdı. İnsanüstü bir güçle sergileyerek "Bunu gerçekten istiyor musunuz?" diye titrek sesiyle sordu.

Arda bu soruya kızdı ve kaşlarını çatı. "İstemesem, neden sorayım? Sence ben ne istediğimi bilmeyecek bir karakterde miyim?"

"Ben bilmiyorum. Çok kafa karıştırıcı bir karakteriniz olduğu mutlak bir gerçekken," Başını yana kırdı. "Ben biraz düşünebilirim değil mi?"

"İyi düşün, fazla uzun sürmesini!" Arda genç kıza kendine yaslayıp başını göğsüne çekti. Kollarını onun narin bedenine doladı. Kollarının içindeki zarif beden yaprak gibi titriyordu. İlini nazikçe sırtında hareketlendirdi. "Sen yeter ki düşünceğini söyle, ben beklerim. Fakat bir şartla..." Hazal başını kaldırmaya çalışınca Arda bunu engelledi ve başını tekrar göğsüne yasladı. "Bana şart sunacak durumda olduğunuzu düşünmüyorsunuz, değil mi?" Ama tembelce gülümsedi.

Arda azarlar gibi başladığı sözlerine "Zor durumdayım bunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsun Hazal. Burada çalışmaya devam edeceksin. Ben seni özledim" diye yumuşak devam etti.

"Yalancı!"

"Tuhaf ama gerçek bu... Seninle kavga yapmayı dahi özledim. Hatta normalde 'siz' dediğin zamanlarda, kızınca 'sen' demeni dahi özledim. Gerçi adını tek başına hâlâ söyleme lüksüne hâlâ erişemedim ama olsun, Arda Bey demeni de özledim."

Hazal geriye çekilip adamın kollarından ayrıldı. Aslında bunu hiç istememişti. Biraz daha burada kalırsa şeker gibi eriyerek, üstünde vıcık vıcık yapışacaktı. Genç adam huzursuzca kaşlarını çatınca, yüzünde tuhaf bir tebessüm belirdi ve hemen atılıp, "Tamam kaşlarını çatma hemen, sadece toplantıya geç kalacağız ve ben bu ihale hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana biraz anlatır mısınız Arda Bey?" dedi sesini yayararak kırdurmanın eşiğinde. İşte o zaman genç adamın yüzündeki bezgin ifadesi az da olsa yumuşadı ve tatlıca gülümsedi.

"Olur." Çapkın dudakları kızın içine işlemişi.

Geri kalan zamanda Hazal Arda'nın anlattıklarını dikkatle dinledi. Onun gösterdiği, not aldığı noktalara değindi. Kısacık bir zaman da edinebildiği kadar bilgiye büründü. Sonra da ellerindeki dosyalarla birlikte odadan çıktılar. O sırada Hazal lavabolara yöneldiğinde Nilay Hanım arkasından seslenerek "Hazal hâlâ giyinmedin mi?" Genç kız önce kıyafetine baktı. Ardından tek omzunu umursamazca sarsarak "Burada yedek kıyafetim yok abla, onları eve götürdüm böyle gireceğim" diyerek arkasını dönerek gitti. Arda odasının kapısını çekerken sekreterine yaklaşıp "Neden, üstünde ne var?" diye ihtiyatla sordu.

Nilay Hanım ona şaşkınca bakarak "Ayağında bez Convers, altında dar paça eski kot, üstünde miladını doldurmuş, rengini kaybederek yer bezine dönmüş gömlek var, efendim..." derken dehşete kapılmış iri gözlerini kıstı. "Aman Allah esirgesin! Sizce bu kıyafet toplantıya uygun mu...? Eğer arzu ederseniz ben ona kıyafet ayarlarım?" derken sesindeki endişe hâlâ taptaze yerini koruyordu.

Bu durumdan hiç de rahatsız bir tutum sergilemeyen

Arda, başını tuhaf bir rahatlamayla salladı. Her ne kadar aklında gülümseyen bir ifade belirse de, ne var ki pervasız yüzü mermer gibi ifadesizdi. "İsteseydi kendi de pekâlâ ayarları Nilay. Burak istediği gibi katılsın bu seferlik. Nasılsa o kendini bilecek olgunlukta." Kelimelerinin hiç de içinde bulundukları duruma uymadığının farkındaydı. Fakat Nilay'ın da onu kapıp koyuvermiş gibi görmesini de istemezdi.

Arda toplantı odasına geçtiğinde neredeyse yarım saat olmasına rağmen, Hazal hâlâ ortalarda yoktu. Herkes işlere konsantre olduğu vakit kapı tıklandı ve genç kız içeriye öbür dileyerek süzülür. Usulca herkese selam verip yerine oturdu. Arda başını yana çevirip önündeki not defterini ona uzatırken, usulca yaklaştırdı.

"Nerede kaldın?"

Hazal masaya uzanıp laptopunu açarken kısık sesiyle mırıldandı.

"Korkmayın, kaçmadım. Sadece üzerimin buraya uygun olmadığını fark ettim ve değiştirdim. Siz beni buraya apar topar getirince, hâliyle kıyafetimi buraya uygun giymedim" diye bilgilendirdi ve eski profesyonel hâline tekrardan döndü. Sesi pürüzsüz ve mesafeli, yüzü ciddi, ifadesi donukçaydı. Bir sürü evrakın notlarını aldı. İhaleye ödenecek bedele karar verildi ve yeni bir arsanın çizimi hakkında görüş bildirildi. Zaman öyle hızlı akıp geçti ki; neredeyse ikinci vakti yaklaştığında Arda koltuğunu geriye iterek yerinde kalktı. Genç omuzlarını esneterek kendini rahatlatırken koltuğun arkasındaki ceketine uzanıp üzerine geçirdi.

"Siz devam edin, sonuca varınca dosyaları odama gönderirsiniz." Yanındaki genel müdürle dönerek "Siz de hazırladığınız Telkif dosyasını Hazal Hanım'a teslim edersiniz." Ceketin yakasını düzeltti. "Timur hadi gitmiyor muyuz, işçiler çıkmadan yetişelim?"

Timur masada ki dosyalarını toparlarken başını sallayarak "Siz çıkın. Ben birazdan gelirim. Yapmam gereken bir iş var" diyebilirdi.

Arda kapıya yönelirken Hazal çarçabuk masasını toparladı ve ihtiyacı olacak şeyleri kucağına alarak peşinden kapıya yöneldi. Çıkmadan önce çalışma arkadaşlarına dönerek yüzünde hafif bir tebessümle "Kolay gelsin" demeyi de ihmal etmedi.

Yaklaşık yarım saat sonra çantasını hazırlamış ve şirketi binasının otoparkında onu bekleyen adamın yanına doğru yola koyulmuştu. Siyah minibüsün yanına geldiğinde şoför saygıyla kapıyı açmış, onu bekliyordu. İçine girdiğinde ise otomatik sürgü kapı kapandı ve fazla beklemeden araç yerinden kalkmıştı.

"Şimdi neden geç kaldın?"

Arda oturduğu koltukta sıkıldığını belli edercesine yüzünü asmuş ve bu bekleme işlerinden hoşlanmadığını belli etmişti.

"Üzerimi değiştirdim" dedi sakince Hazal, Arda kaşlarını tuhaf bir merakla çatınca hemen bilgilendirdi: "Toplantıya kotla katılacağımı düşünmediniz değil mi? Muhasebeci Senlen'i soymuştum! Çıkmadan kızın üzerini teslim ettim. Yazık 4 saate yakın benim odamda kilitli kaldı, hem de o hâlde" derken düşündüğü şeyle muzipçe kıkırdıyordu.

Arda elini dudaklarının üzerine koyarak gülüşünü kamufle etti. Önündeki küçük masaya uzanıp, üstünde bulunan ufak kumandayı alarak yeşil düğmeye bastı. Hazal onun ne yaptığını anlayınca genç adama baktı. Arda bunu anlamış olacak ki ufak siyah filmli cam yavaşça kapanırken, şoförle alakaları kesilmiş oldu.

"Sadece biraz mahremiyet sağladım. Korkma seni kötü emellerime alet etmeyeceğim" diye alaylı sesiyle söylendiğinde yüzünde çarpıkça bir gülümseme belirdi. Ve ardından ekledi: "Şimdilik!"

Hazal uzaylı görmüş gibi koltuğunda sinerken, genç adam elini yanında boş koltuğa koyarak "Burası ikimize yetecek kadar geniş, gelir misin?" dedi kibarca. Hazal onun baştan çıkarıcı sesini ne kadar denese de es geçemiyordu. Ba-

kaşları onun ayartıcı eline kaydı. Krem derinin üstünde duruyordu. Gel diyordu. "Burası gayet iyi, gelmesem daha iyi olur. Hem siz kocamansınız, size ancak yeter orası" diye söylenirken dahi bakışlarını onun elinden çekmedi. O elin olduğu yerde oturmayı ciddi anlamda Türkiye'nin AB'yi istediği gibi istiyordu. Ama gururunu da ezdirmeyi eselle reddediyordu. Arda elini bacağının üzerine koyduğunda bakışlarını genç adamın yüzüne kaydırdı.

"Benim yanına gelmem biraz zaman alır ama sen hemen gelabilirsin. Seni özledim ufaklık, sadece hissetmek istiyordum" diyerek yumuşaklık söylendi. Eğer Hazal tereyağı olmaydı şimdi erimiş, yoğurt olsaydı yayılarak yağ bağlamıştı. Onun dudaklarından rica kelimelerine ve nazik cümlelere alılgı olmayan kişiliği bunu tuhaf derecede yadırgadı. Mavişleri kasıdı ve kuşkuyla bakarken genç adam "Hazal, sana buraya gel dedim!" diye kızgınca haşince buyurduğunda, genç kızın içte şimdi içi gerçekten rahatlayarak derince bir nefes aldı. Ne mazozist olmuştu ya! Adamın bağırmadığı zamanlarda anlama gücünün mü çekiyordu ne!

Yerinde huzursuzca kıpırdanırken inatla burnunu dikti. "Gelmeyeceğim. Burası iyi," Ardamdan haylazca devam etti. "Ben de bir an değiştiğinizi sandım. Emir kipi yerine, rica etmek ve siz..." diye imayla söylendi.

"Sen söyledin, ben ne dersem tersini yaptığını." Hazal başını yana çevirip filmli camdan dışarıya bakmaya başladığı sırada, yarandaki sarsılma ve aynı zamanda omuzlarından kavranarak sert bir bedene çekilmesiyle, gözlerini irice açarak genç adama baktı. Arda onu omuzlarından kavrayıp kendine çekerken "İnatçı!" diye sitem etti.

"Değilim." Dudaklarını çekinikçe dişledi.

"Öylesin." Yine o yüzünde ayrı bir dünya gibi duran eşsiz çekici gülümsemesiyle güldü.

"İşinize gelirse!" diye suratını sallandırıp, ellerini kucığında bağladı. Ondan uzak durmaya çalışıyordu. Arda başını

aşağı eğip çenesini genç kızın başına yasladı. "İşime geliyor," Derince kokusunu içine çekerken "Seni çok özledim. Bir daha bu kadar uzak kalma" dedi bunu öyle içten öyle hissiyatlı bu yurarak söylemişti ki; genç kızın içinde tuhaf bir sızı belirdi. Önce kalbi yerinden oynadı, sonra sarsıldı. Korku! Evet... Keskinlikle bu korkuydu. İçinde, kalbinin kıyılarında bir korku peydahlandı. Sanki sonu yazılmış bir hikâyenin başrol oyun cusu gibi, hayatının sonunu zihnine yağıyordu. Ne olacağını bilmiyordu ama kaderin kaleminin şu anda mesaiye başladığını biliyordu.

"Sen beni özlemedin mi?"

Hazal derince solumaya başlamıştı. Özlemek buyusa, onun yaşadığının literatürlerde adı yoktu. "Ha... Hayır, özlemedim." Titrek çıkan sesiyle yalan söylemeyi bile başaramıyordu. Yanakları yanıyor, bedeni hafifçe kasılıyordu. Kulakları bile tuhafça çınıyordu. Genç adamın sıcaklığı yakıyor, teninin rahatlığı aklını karıştırıyordu. Oysa tam anlamında hâlâ bırakmamıştı kendini. Keza Arda ona sarılıyor ama Hazal sadece duruyordu. Put gibi kıpırdamadan öylece kendini geri çekerek isteksiz gibi duruyordu.

"Hazal kendini neden kasiyorsun bu kadar, rahat bırak. Sadece sarılıyorum." Erkeğin yüzündeki alaycılık, yerini hüznünlü bir ifadeye bıraktı.

Hazal dudaklarını dişlerinin arasında kıştırıp bıraktığını da "Ka... Kasmıyorum" diye kesik kesik soludu. "Ben... Ben alışık değilim böyle dokunulmaya."

Arda'nın içinde bir boşluk, gittikçe büyüyordu. "Rahatsız mı oluyorsun? Sana dokunmamı istemezsen bunu yapmam." Yanlış anlamıştı! Ve nitekim onun da gururu olduğunu unutmuştu. Arda, kalpsiz değildi ve kalbi burulmuştu.

Hazal başını kaldırdı. Sanki o öyle söyleyince korktu. Vazgeçmesinden korktu! Ufacık yüreği bu korkuyla sarsıldı. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama kokusu, dokusu, konuşması bir başka müteessir ediyordu içine. Kucağında bağladığı elini kaldırıp çekinikçe genç adamın göğsüne yumruk olmuş bi-

imde koydu. Teninin altında onun kaslı yapısını, teninin yakıcı ısınısını hissediyordu. Başını omzundan göğsüne çekerek yasladı. Yanağı adamın sert teninden yassılaşıp garip bir huzurla eziliyordu. Konuşmadı. Sadece onun yerinin burası olduğunu sessizce dile getirdi.

Bazen susmak da konuşmak değil miydi zaten? Hani tutmak istenir zaman, dönüp de geçmesin diye... İşte şimdi o zamanlardı.

Genç adamın özlemini duyduğu baharatlı sandal ağacı kokusunu içine doyasıya çekti. Bu kokuyu özlemişti. Hiçbir parfümde böyle tesirli bir koku yoktu.

Arda o ana kadar nefesini tuttuğunun farkında değildi. Onun ürkek dokunuşlarıyla netes almaya tekrardan başladı. Geniş göğsü derince aldığı nefesleriyle, sakince kalkıp iniyordu. Sanki az önce dikenli tellerle çevrelenmiş yüreği, şimdi pamuktan döşeklerde yatıyordu. Hazal elinin altında onun güçlü kalp atışlarını hissediyordu. Yumruk olmuş eli çiçek gibi açıldıkça, elinin altındaki sıcak kaslarla kaplı güçlü beden kasıldı. Onun tenini kendi elinde hissettikçe karnından yüreğine bir ısı kayıdı. Yüreği usulca sızlamaya, aşkın sarhoşluğuyla mayışmaya başladı.

Kalbi... Kalbi öyle hızlı atıyordu ki; sanki... sanki onun yüreğindeki atışlar, kendi bedeninde son buluyordu. Böyle kocaman bir beden iradesini karabilir miydi? Onun böyle güçlü atmosferi sağlayabilir miydi? Yutkundu. Bu kalp onun için atıyor olabilir miydi? İlk defa bir erkeğe kendi isteğiyle dokunuyordu. Elinin altında onu hissediyor, bedenini ona yasıyordu. Onu daha önce öpmüştü evet kesinlikle ama Hazal ilk defa ona dokunarak keşfetme gafletinde buluyordu.

"Kalbin çok hızlı atıyor" dediğinde sahi konuşmuş muydu? Arda onun narin elini yakaladı ve kendi elini üzerine bastırdı. "Sen dokununca, heyecanlandığımı biliyor musun? Kalbim gibi, benliğim de hızlanıyor ve içinde uçan fikirleri toparlayamıyorum. Kendimi ilk defa böyle tuhaf hisler in

tutsağı hissediyorum. Hazal! Ben yeni yetme velet değilim. Çok kişiyi tanıdım. Tahmin edemeyeceğin kadar çok kadın ama ilk defa kalbim hızlanıyor, bedenim daha dokunmadan bile kasılıyor. Sen bana ne yapıyorsun tatlı cadı?... Kara büyü mü?" Kafasını salladı. "Sence hasta olma ihtimalim var mı?"

Hazal elini çekmek istedi ama başaramadı. Onun söylediği sözlerin efsunu kalbini susturup, benliğini konuşturdu.

"Ben korkuyorum..." dedi içten bir sesle. Nereden geldi bilinmez ama ağlama hissi gelmişti içine. Gözlerine yaşlar dolmaya başlamıştı. Ne saçmaydı bu buhran anı! Ortada ağlayacak hiçbir şey yoktu. Sadece konuşmuşlardı.

"Benim kadar değil..." dedi Arda. Hazal başını hafifçe kıpırdatıp bakışlarını tepesine dikti. Onun bir şaheser gibi biçimli yüzünü ilk defa görüyormuş gibi usul usul izledi. Sanki her bir karesini beymine nakşediyormuş gibi, her bir karesini hafızasına kazıyormuş gibi uzun uzun baktı.

"Senin beni rahatlatman gerekmiyor mu? Önce ben söyledim korktuğumu" dedi çocukça bir kaprisle dudaklarını bükerek. İçinden bir ses "Sen bittin" diye bağırırken, içindeki Hazal onu susturmaya çalıştı. Tırnaklarını ağzına kapayıp, boğup atıyordu konuşan yayını.

"Tamam" dedi Arda sakince. Elini genç kızın saçlarına daldırıp, parmaklarını tembelce içinde gezdirdi. "Sen neden korkuyorsun? Söyle, belki çare buluruz!" Parmakları uzun süre genç kızın sırtında dolaştı. Usul usul hissederek okşadı onu. Zayıf bedeninde saymadığı kemiği kalmadı. En yakın zamanda kilo almahydı, bunu aklına not etti. Bu inatçı kız aklını sürekli karıştırıyordu. Onun ak dediğine, inatla kara diyor, o ne derse dikine gidiyordu. Ama sonunda onun kendine nasıl tepki verdiğini, ürkekçe yaklaşğını hissettiğinde, aklı karışıyordu. Ne tatlıydı bu inatçı cadı! Bir o kadar da hırçın! Ama onun tatlı cadısıydı! Sadece onun! Bu son kararıydı...

"Seni ben mi korkutuyorum?..."

Hazal bakışlarını genç adamın çenesine dikti. Yeni tıraş

olmasına rağmen sakalları çıkmaya başlamıştı. "Ben... bilmiyorum. Sadece korkuyorum. Sanki kötü bir şey olacak gibi, ya da yarım kalacakmışım gibi, tuhaf bir his bu! Anlatamıyorum kendimi belki ama hissediyorum."

Yüzünü biraz yukarı kaldırdı. Elini genç adamın elinin altından çekerek, beline sıkıca sardı. Başını omuz boşluğuna dayadı. Arda onun sarılışıyla tuhaf bir tamamlanma hissetti. Banki şimdi yapbozun eksik parçası bulunmuş, eşsiz bir görüntü oluşturmıştı. Derinden gelen tok sesiyle "Ben sensiz kalmaktan korkuyorum galiba. Belki saçma diyeceksin ama öyle. Arkadaşım ya da sevgilim ol; hatta karım... Buna sen karar ver. Senin hep yanımda olmanı istiyorum. Sen olunca eksiklerim tam oluyor... Sen varsan her şey tamam!"

Evet. Onun varlığıyla, en çoktan sonra gelenden fazlayla daha çok oluyordu. Dünyadaki tüm sayıların arkasından gelen yeni bir rakam gibi, sonsuza uzanıyordu ona olan kalp atışları. Her an bitmemecesine daha da çoğalıyordu duygularının zenginliği. Somut bir değeri, sunulacak bir cismi, gözle görülecek bir şekli yoktu hislerinin. Sadece dokundukça, sevdiğe daha da çoğalıyordu.

Kısacık sessiz geçen bir aranın ardından araba durdu ve bu romantizm de burada kesildi. Hazal başını ne kadar bu bedenden ayırmak istemese de ve aradan 4 dakika geçmesine rağmen kıpırdamadan durduğunu anlayınca uyduruk bir esnemeyle "Geldik mi?" diye salladı, tabii Arda yemiş gibi yaptı.

Araçtan ilk Arda indi. Genç kız inerken de, ona nazikçe yardımcı oldu. Onları dev inşaat sahasının girişinde Başmühendisleri Abdullah Bey karşıladı. Önce içindeki sarı baretleri onlara uzattı. Hazal kendisinininkisini takıktan sonra, dalgın bir rahatlıkla genç adamın baretine uzanıp onunkini de düzeltti. O kadar doğaldı ki bu hâli, onlara bakan Mimar ve Tirmur'un farkında dahi değildiler. Arda düzelen baret eliyle yoklayıp gülümsedi. Hazal geriye çekildi. Mimarın yöneltilmesiyle, dev yapının girişine geldiklerinde genç çif devasa yapıya hayranlıkla baktı. Henüz yapım aşamasındaki inşaat

sahasının her yerinde kum, çimento ve mıcır vardı. Köşedeki işçi asansörüyle üst kata çıkmak için dörderli gruplar hâlinde yaklaşık bindiler. Timur ve Abdullah Bey de onlarla birlikte binmişti. Yirminci kata geldiğinde asansör durdu. Kapı girişinde durduğu için, önce Timur çıktı içinden. Ardından Hazal ve Arda da çıkınca Abdullah Bey, heyecanla patronlarına yapıyı göstererek, anlatmaya başladı. O daha çok Timur'a anlatıyor, Hazal da Arda'ya onun anlattıklarını ayrıntılı bir şekilde aksettirmeye çalışıyordu. Sonra köşedeki büyük masaya yaklaşmış çizmeleri incelemeye başladılar. Burada hoyrat rüzgâr o kadar fazlaydı ki, genç kız üzerine bir şey almadığı için pışman olmuştu. Saçları baretin altından hırçınca dalgalanıyor, omuzlarını hoyratça dövüyordu. Masanın üstündeki çizimler uçmasın diye, kenarına geniş masa atacları ve mandalları koymuşlardı. Zaten ufak çizimler aydınlar kâğıduna yazıldığından sorun çıkmıyordu. Bir süre onun anlattığı yenilikleri ve sorunları dinlediler:

Fazladan kiraladıkları vinçlerde sorun olduğunu, bu yüzden yeni bir vinç daha kiraladıklarını ve ek olarak 40 demir ustası aldıklarından bahsetti. Kalıp için yeni işçilere ihtiyaç olduğunu ve bunun için onay beklediklerini bildirdi. Tüm sorunlar bittiğinde Timur mimarla birlikte kalırken, Arda genç kıza yaklaşmış sakince "Gel!" diye buyurdu. Hazal ona baktığı anda Arda hareketlendi ve "Asansörün yerini hesaplayamıyorum, yardımcı olur musun Hazal?" diye ihtiyatla sordu. Gerçekten hesaplayamamıştı. Buraya ikinci geliyordu ama üst kata ilk defa çıktığından burası yabancıydı ona. Karmaşık. Zihnini toplayamadı.

Hazal yanına birkaç uzun adımda yaklaşmış onu asansöre yönlendirirken, Arda başını omzunun üzerine yıkarak "Timur biz yukarıdayız, bir şey olursa..." diye bilgilendirdi. Genç adamın geriden gelen sesiyle de genç kıza yüzünü çevirdi: "Buraya kadar gelmişken manzarayı görmeden gitmek olmaz değil mi? Harika bir manzarası olduğunu söylüyorlar. Ben de seninle görmek istiyorum!"

450

Hazal asansörün düğmesine bastığında gelmesini beklemek biraz zaman aldı. Bakışlarını ortalıkla avarece dolaştırırdı. Her yer açıktı. Henüz duvarları olmadığından burada rüzgârla hayli fazlaydı. Galiba zemin kata kadar inmişti asansör gelmesi zaman aldı ve geldiğinde çelik kafesten yapılmış kapısını açarak Arda'nın koluna dokundu.

"Sağdan üç adım, dikkat edin asansör önünde bir ayak kadar boşluk var" diyerek bilgilendirdi. Asansöre bindiklerinde Hazal genç adama bakarak "Kaçınıcı kata çıkacağız?" diye ihtiyatla sordu. Arda yüzünde beliren tebessümle "Son kata kadar bas düğmeye" diye bilgilendirdi. Hazal kırmızı düğmeye parmağını basılı tutarak en son kata kadar çıktı. 44. katın yapımına henüz yeni başlanmıştı. Çatısı tahtalarla kaplanmış, muntazamca kalıplanmıştı. Her yerde çelik profiller vardı. Kapıyı açıp asansörden çıktıklarında, genç kızın kulaklarını uğultular hâlinde rüzgâr sesleri doldurdu. Onun narin bedeni için çok fazla etkili bir rüzgârdı; bu, Arda cebinden çıkardığı bastonu açtıkça onun yardımıyla önünde dikkatle yürürken, Hazal yanına yaklaşmış "Ne tarafa gideceğiz?" diye sordu. Kollarını göğsünün altında bağlayıp üşüyen bedenini ısıtmaya çalıştı. İncecik keten gömlekle bu biraz zordur doğrusu. Üstünde sadece mavi bir gömlek ve kot olması kötü olmuştu.

"Batı kanadına gidelim. Güneşin batışını izlemek istiyorum(!)" dediğinde Hazal kaşlarını kaldırarak "İzlemek?" demek gafletinde bulundu. Arda'nın yakışıklı yüzünde tuhaf bir sırtık cereyan etti. "Evet izlemek. Sen izleyeceksin bana anlatacaksın, ben de o görüntüleri tekrar zihnimde hatırlayacağım. Artık neredeyse unutmaya başladım güneşin batışını da, doğuşunu da..."

Yol bittiğinde Hazal genç adamın koluna dokunarak çelik korumaların olduğu bölüme yönlendirdi. Bakışlarını 4. Levent'in eşsiz manzarasına dikti. Beton yığum olmasına rağmen çekici bir şehirdi burası. Bir sürü rezidans ve gökdelenin bulunduğu yer o kadar görkemli ve azametli duruyordu ki. Burada sanki hayal ülkesinde yaşıyor gibi hissediyordu

451

kendini. İleride kocaman bir şehir ayaklarının altında çarpık yapılaşmasıyla ama muhteşem bir görüntüyle belirliyordu. Arabalar ufalmış oyuncak gibi dururken, insanlar neredeyse görünmüyordu. Bedeni soğukla kasılırken kollarını daha çok sardı kendine. Çok fazla rüzgâr, içini bile soğutuyordu. Çenesini kilitledi dişlerini birbirine çarpmasını engellemek için...

"Anlatacak mısın?"

Hazal bakışlarını yanındaki adama çevirdi. Arda ellerini ceplerine sokmuş, bacaklarını hafifçe aralamış, sanki görmüş gibi gözlerini ileri sabitlemişti.

"Kocaman bir şehir ayaklarımızın altında," Önüne gelen perçemlerini kenara çekti. "Her şey pul tanesi gibi ufak duruyor buradan. Sonra bir sürü yeni yapılar yapılmış, daha önce görmediğim ya da yanından geçerken fark etmediğimiz... Ve burası ufak bir New York olmuş." Farkında olmadan bakışların bulutlara çevirdi. "Güneş batmaya hazırlanıyor. Hapsü!" derken dişleri artık birbirine vurmaya başladı ve eliyle ağzını kapadı. Gözlerini kapatıp yeni gelen hışırtısını engelledi. Arda başını omuzlarının üzerine yıkıp yüzünü genç kıza çevirdi. İfadesi sakın ama kaşları çatılmaya hazırdı. Sonra bir anda hareketlenip uzun becerikli parmaklarını ceketinin düğmelerine götürdü. Hazal onun ceketini çıkarıp centilmence ona sunacağını sanırken hayal kırıklığı yaşadı. Arda sadece ceketin düğmelerini açtı. Tam ona sayıp söveceken içinden, genç adam hiç beklemediği bir şey yaptı. Hazal daha ne olduğunu anlamadan omuzlarından kavradı ve "Dön!" diye tatlıca buyruldu. Genç kız dönmeyince Arda onu önce kendine çekti, sonra da narin bedenini oyuncak bebek gibi arkasını çevirerek sırtını göğsüne yasladı.

"Arda Bey bir..." Arda onun itirazına kulak tıkayıp "Şşşt. Üşüyorsun" Yaparken haylaz eli genç kızın boynundaki baretin kemeriinde geziniyordu ve sonunda bareti çıkarıp yanına attı. Hazal bakışlarını atılan san barete çevirirken, rüzgârda uçan saçlarını kenara götürdü. "Ne yaptınız, onu çıkarmak doğru olmaz."

Arda onun itirazlarına kulak asmadı. "Saçlarını hissetmek istiyorum. Kokusunu da." Hazal tuhafça titredi. Arda ceketinin iki yanını kavrayarak onu hem bedenine hem de ceketinin korunaklı sıcağına hapsederek kollarını omuzlarının altına geçirdi.

Hazal onun kaba kolunun göğsünün üstünde hafif bir baskıyla durmasıyla ürpererek titredi. Ama bu sefer soğuktan değil, ürpermesi. Arda onun narin bedenini titremesi geçene kadar sarıldı ona. Sımsıkı sarıldı. Zaten özlemişti. Burnunu hiç çekinmeden saçlarına gömüp, doyasıya kokusunu içine çekti. Onun sarılışında art niyet yoktu. Sadece bir yoksunluktu, ihtiyacı karşılamak gibiydi. Yeni doğan günün güneşe, gecenin aya hasreti gibi, mecburu ihtiyacı gibiydi. Sanki ciğerleri oksijene hasret kalmış, karda üşüyen elleri eldivenini bulmuş kadar mesuttu.

Bundan sonraki sözlerini, tatlı tatlı gülümseyerek yumuşattı. "İyi misin?"

"İyiyim ama birisi bizi böyle görürse..." Utangaçça dudagının kıyılarını dişledi. Bakışlarını ileriye çevirdi. Sırtında onun ritmik kalp atışlarını hissediyor, sakince inip kalkan göğsünün baskısıyla bedeni tuhafça ürküyordu.

"Görsün... Benim için sorun değil. Senin için de sorun olmasın." Başını aşağı eğip dudaklarını buz gibi olmuş kulağına dokundurdu. "Şimdi anlatacak mısın?" yanağını genç kızın buz kesmiş kulağına bastırıp, kendi sıcaklığıyla ufak kulaklarını ısıttı.

Hazal sessiz kaldıkça, vücudunun ateşler içinde yandığını sandı. Az önce soğuktan titriyordu ya, şimdi heyecandan titriyor, bedenindeki güç azalıyordu. Ellerini önünde bağladı. Genç adamın kolunun baskısı daha da arttı. "Hâlâ üşüyor musun, titriyorsun?"

Hazal dürüstçe cevap verdi. Başını olumsuz anlamda hafifçe kıpırdattı. "Hi-Hayır. Ü-üşümüyorum." Yutkundu ve genç adamın nefesinin yanağına varmasını yok saymaya ça-

ıştı. Boyun eğmesini, kendisinden beklenen doğal bir davranış olarak mı yorumlamıştı acaba? Bu çeşit sahnelere, bu güne kadar kim bilir kaç defa tanık olmuştu. Hazal fena hâlde utandığını hissetti. Boğazını temizleyip buğulu sesiyle devam etti.

"Bu-Bulutlara öyle yakınız ki, sanki elini uzatırsan dokunacaksın. Masmavi bulutların arasından süzen ışık tılsımları, toprağa ve çiçeklerin rengini ödünç almış gibi güneşin huzma,lerini kuşatarak arasından süzülüyor. Sanki güneş onlara kafa tutarçasına, ben batana kadar beni saklayamazsınız dercesinde, cansız ışıkları arasından inatla süzdürüyor." Başını geriye atarak genç adamın omzuna yasladı. "Başını kaldırınca gökyüzündeki bulutlar pamuk şekeri gibi duruyor. Beyaz, gri ve turuncuya çalıyor. Kocaman şehrin bile serseri sesleri kesiliyor onları görtünce, kendini dünyadan soyutlayıp masal âlemlerinin olanaksız hâline bırakıyorsun. İnsanın içinden hayal kurmak geliyor. Dünyanın tüm yükü omuzlarından dökülüyor ve onlar gibi özgürce uçuyormuş gibi hissediyorsun."

Arda dudaklarını genç kızın yanına sürttü. Burnu değince Hazal güldü. Buz gibi olmuştu ve değince içi titremişti.

"Ben ufakken annemle çimlerin üstünde yatar, bulutlardan şekil tutardık. Annem en çok ayakkabı ve koyuna benzediklerini söylerdi onları. Ben hep savaşçılar ve çizgi film karakterlerine benzetirdim. Bulutlara bakmayı hep sevdim."

"Sanki gökyüzü dipsiz bir umman gibi beliriyor önümüzde şimdi. Hayal kurmak için daha bir genişlemişçesine. Hani dokunsan tutacağın kadar yakın, ama bir o kadar imkânsız onlara dokunmak. Biliyorsun, onlara ulaşamayacağını biliyorsun ama yine de inatla dokunmayı umut ediyorsun işte." Bir korku dalgasının damarlarına yayıldığını hissetti. Sonra olanca cesaretiyle, "Şimdi seni bulut gibi gördüğümü anlayabiliyor musun? Sen oradasın, karşımda duruyorsun. Hani dokunacak kadar gerçek ve yakın; ama dokunulamayacak kadar uzak bir ihtimal gibi. İnat zannediyorsun ya yaptığımı, hırçınlaştığımı düşünüyorsunuz. Ya sana dokunduğum zaman beni üstünden atarsan, taşıyamazsan ve ben tüm hızımla yere çökersem. Bunu hiç düşündün mü?"

454

"Sen bana elini uzatınca ben bırakmam. Yeter ki bir kere denesen..." derken daha konuşmasını tamamlayamadan, arkalarında boğaz temizleme sesi duyulduğunda genç kız irkildi. Arda başını kaldırıp doğruldu.

"Şantiye kapanıyor... haber vereyim dedim." Tekrar boğazını temizledi Timur. Her ne kadar bunu çekinikçe söylese de, onların rahatını bozduğu için, yine de bakışlarını onların üstünden ayıramıyordu. Gökyüzünde sanki uçuyorlarmış gibi, tablo gibi öyle muhteşemlerdi ki, maxinin içinde kuş gibi, güneşin batışı üzerlerine yağıyordu. Hazal'ın saçları asırc kurtulup genç adamın bedeninden kurtularak hoyratça dalgalanıyordu.

Hazal genç adamın göğsünün üstündeki kolunu kaldırıp kenara çekti. Onun ayrılacağı yoktu. Ceketinin içinden çıkararak Arda ceketini çıkarmış, seri bir hareketle centilence narin omzuna örtmüştü. Aman Yarabbi ne fena bir görüntüde yakalanmışlardı! Hazal önünü kapamaya çalışan adama yüzünü yaklaştırdı "Bunu daha önce de yapabiliirdiniz, siz çok fırsatçısınız! Bu yaptığınız nahoş bir davranış!" diye söylendiğinde sesi kızgın değil aksine pürüzsüz ve çok tatlıydı. Arda ona çarpıkça sırtıp "O zaman sana sarılamazdım. Buna izin vermezdin. Fırsat bulmuşken neden yapmayayım?" diye itiraz etti.

Hazal hafifce titriyordu. Şaşkın bir tavırla, "Siz çok kötü-sünüz!" diye küs bir tutumla söylendi.

"Biliyorum, daha önce defalarca söyledin."

Asansöre binip alt kata indiklerinde henüz yeni atılmış bir betonun yanından geçtiler. Hazal Arda'ya kızdığı ve Timur'dan utandığı için önden önden yürüyordu. Timur Bey'e mahcup olmuştu ve utanımdan yüzüne dahi bakamıyordu. Yan tarafta kazı yapıtları yerde, kepçe sebebiyle büyük bir su borusu patlattıkları için, ortada kocaman bir gölet oluşmuştu. Hazal, Arda'ya yaklaşıp başındaki bareti seri bir hareketle alarak, kendininkisiyle birlikte ilerledi. Elindekilerini mimarın yardımcısına vermek için, Timur'un ve mimarın olduğu yere

yöneldiği sırada bir şeyin suya sertçe çarpma sesi duyuldu. Hazal daha arkasını dönmeden içi sızladı. Yüreğine ılık ılık bir şeyler aktı. Nefesi kesildi.

Sanki... Sanki kalbi atmak istemiyordu. Arkasını döndüğünde ise dehşet tüm her yeri sardı. Birkaç inşaat işçisi koşarak geliyor, diğerleri bağırıyordu "Patron düştü" diye Hazal Arda'nın suyun yüzünde durmaya çalıştığını fark edince çığlığı basarak o tarafa doğru uçarcasına atıldı.

"Hazal dur o yüzmeye biliyor" diyen adamı duymadı bile.

Dehşete kapılan körpeçik bedeni sağırlaşmış, cereyanla kapılmış elektrik işçisi gibi olduğu yerde titrerken, ciğerlerindeki hava ananesinin kışkıkları vakımladığı poşetler gibi viskoziteyle çekiliyordu. Sirtında güçlü bir baskıyı hissettiğinde, artık elemli talihine çok geç kalmıştı. Zaten elim sonu düşünmeye bile vakit bulamadan, bedeni iri vücut tarafından kuşatılmış, içine hapsedilmişti.

Canı insana fazla gelir miydi? Ya da insan öleceği hiç aklına gelmeden ölmek ister miydi? İncecik belini saran kalın, kuvvetli kolların içinde hissimla debelenirken, "Bırak, lanet herif bırak! Ölüyor..." diye, belindeki büyük ellerin üzerine kendi güçsüz ellerini koydu ve endişenin gark olduğu hırçınlığıyla çekiştirmeye başladı. Tüm gücüyle o kolların arasındakini menginekten kurtulmak istedi ama başaramadı. Timur'un ellerini çimdikledi, çekiştirdi, tırmaladı ama adam onamısını demedi. O da hâliyle başarılı olamadı. En sonunda tırmaklarını etine bastırıp etlerini kopararak çimdikleyerek çözmeye çalışırken, bir an olsun kesif bir korkuyla ayıramadığı gözlemleri yağmur gibi boşalan yaşlar sayesinde önünü göremiyordu. Son gücüyle acı acı haykırdı.

"Arda! Arda!"

Sesi o kadar cılız ve inler gibi çıkmıştı ki, "Arda ne olur ses ver?" ağlayan gözlerini dehşete açık tutmaya çalışıyordu. "Arda ne olur!" En sonunda Timur eli acıyınca bir anlık zaafıyla önce beldeki eli gevşedi ve Hazal fırsat bulduğu anda, bir

aniye dahi düşünmeksizin fırladı ışık huzuyla ve tüm düşüncesizliğiyle kendini boşluğa savurdu.

"Arda! Arda, dayan!"

Önce bedeni havalandı ve sonra anında sert zemine çarpılır gibi suyun üzerine çakıldı. Suyun beton kadar can yakıcı olduğunu bilmiyordu. Büyüğe, çamurlu köpük deryası eşliğinde bulanık suyla buluştu. Hazal daha ne olduğunu anlayamadan suyun içine çekilirken, kollarını oynatmaya çalışarak suyun yüzüne çıktı. Ağzının içindeki suyu tükürdüğünde, boğazına kaçan çamurlu suyun bir kısmını yutmuştu. Ciğerlerinde kalan azıcık havayla "Arda nerede?" diye son gücüyle haykırdı. Genzi yanıyordu ağzına kaçan sulardan. Kollarını dehşetle suya çırpyor, ayaklarını panikle kıpırdatmaya çalışıyor ama nafile suyun yüzünde duramıyordu.

Velhasıl Hazal yüzmeyi bilmiyordu! Ve bunu düşünmek aklına dahi gelmemişti. "Arda... Arda..." derken başı suyun altına doğru çekildi ve ağzına sular dolarken birkaç çarpınışla tekrar suyun yüzüne çıktı. "Arda..." daha kelimesi bitmeden başı tekrar suya battı ve bu sefer suyun yüzüne çıkmadı. Gözlerini bulanık suyun içinde açık tutmaya çalıştı ama nafile, hiçbir şey görünmüyordu. Üstelik gözleri acıyor, biri gırtlığını sıkıyor gibi hissizleşiyordu. Sonra kulakları uğuldamaya başladı ve çınlamalar olurken, basınçla ciğerlerindeki hava çekildikçe, suyun içindeki çarpınışları azaldı. Kolları duralamaya başlarken "ölüyorum" dedi. Sadece "ölüyorsunuz." Yüksek basınç beynini uğuldatacak oymaya başladı. Sonunda bedeni hissizleşti ve işte tam da o sırada beline bir şeyler sarıldı. Korkuyordu ama özdenetimini ele alıp iradesini kullanmadığı için hiçbir tepki veremiyordu. Birkaç cansız çarpınış dışında ve ansızın yukarı doğru çekildi. Ve sonunda başı suyun yüzüne çıktı. Ciğerlerine hızla oksijen akınca, boğazının yitirdiğini sandı. Gırtlığına takılan suyla öksürmeye başladı. Bedeni iri kollar tarafından sıkıca sarılmış kıpırdıyamıyordu. Arda onun panik olup debelenmesinden korktuğu için, kolla-

nını omuzlarından ve kollarının üstünden sararak hidrofobisini engellemeye çalıştı. Bu da çırpınışlarını azaltmıştı. Arda gözlerindeki acıtan suyu kirpiklerini kırarak tepki verirken öfkeyle haykırdı.

"Geri zekâlı onu neden bırakıyorsun?"

Başını genç kızın başına yaslayıp derin derin solumaya başladı. Aklını kaçıracaktı. İnşaatın dibindeki mimar ve Timur endişeyle onlara bakıyordu. Şimdi ise tüm işçiler işi gücü bırakmış, patronlarını gözlüyordu. Timur şaşkınca kendini toparlamaya çalışırken, panik olmuş sesiyle "Tutamadım oğlum, seni öyle görünce nasıl olduğunu anlamadan kendini attı. Birden ellerimden kaydı gitti."

Hazal hâlâ öksürmeye çalışıyordu. Arda genç kıza kendine çevirip elini beline sardı. Hazal biraz kendine gelmeye başlayınca, nefesi düzeliş panik hâli üstünden az da olsa kalkmaya başladı. İşte o vakit bedenindeki baskunun hafiflediğini anlayıp, bacıklarını genç adamın beline tekrar panikleyerek sardı.

Sıkıca sardığı bacaklarını geniş gövdeye yetmezmiş gibi, bir de kollarını boynuna dolayarak "Arda... Of Allah'ım sana bir şey oldu sandım... İyi misin?" diye ağlamaya başladı. Hem öksürüyor, hem de söylenerek ağlıyordu. Arda onu kendine çekerek elini sakinleştirmek için sırtında dolaştırmaya başladı. "Asıl sen iyi misin? Ne demeye atladın arkamdan. Hem de yüzme bile bilmiyormuşsun... Aptal mısın sen?!"

Arda'nın bedeninde bariz bir korku vardı. Sıkıca sardı ve kulağının yanında soludu. "Bir şeyin var mı?" Sesi hem katı, hem de tuhafça titriyordu genç adamın. Hazal onun bedeninin soğuk sudan titrediğini sanarken, oysa Arda o sırada korkudan titriyordu. Hayatında bu kadar dehşete düştüğünü hatırlamıyordu.

Hazal başını salladı iki yana, sanki görecekmış gibi. Gözlerindeki yaşlardan öntünü göremiyordu. "Sana bir şey oldu sandım. Ölüyordun sandım" derken ansızın onu ittirip, ne ara yumruk olduğunu bilmediği ellerini omuzlarına vurma-

ya başladı. "Manyak mısın? Neden beni beklemiyorsun da vuruyorsun? Sana bir şey olabilirdi. Hayvan, bir daha yapma bunu, bir daha sakın... Bunu bir daha yapma bana..." Karmaşık haykırışları artık neredeyse inlemeye dönüşmüştü.

Arda genç kızın ellerini yakalayıp bedenini kendine yasladı. Sıkıca sarıldı ona. "Tamam, geçti ben iyiyim." Hazal kollarını boynuna sarıp sıkıca sokuldu. Onu hissetmeye ihtiyacı. Sesle iyi olduğunu söylemesi yetmiyordu, onu hissetmek istiyordu. "Sana bir şey olursa buna dayanamam..." dedi ağlamaklı bir sesle. Arda ne duyduğundan emin olmak ister gibi "Ne dedin?" dediğinde genç kız dudaklarını boynuna bastırdı. Başını olumsuz anlamda salladı. "Bir daha söyle duyamadım? Kulağıma su kaçmış olmalı yanlış duydum galiba."

Arda onun ağzından bir daha o lafları duymak istiyordu. Hazal geriye çekildi. "Sen tam bir odunsun dedim! Ve lanet olsun ki benim için önemlisin." Hazal dudaklarını ısırdı, söyledikleri itiraflar nereden çıkıyordu böyle. Pişman olması gerekmez miydi? Ama olmamıştı. Hoşnutluğunun farkındaydı. Kendisini hurpalandırılmış derecede yorgun ve fazlasıyla kederli hissediyordu bir budala gibi davranarak! Öfkelenmekle kalmamış, aynı zaman da hiç olmaması gereken bazı şeylerin de farkına varmasına yol açmış. Yalnız kaldıkları zaman acaba neler soracaktı kendisine? Kirpiklerine takılan damlalar ve zülflerinden şakaklarına, oradan al yanağına süzülen yaşlarla genç adama bakıyordu.

Arda'nın dudakları kocaman açılıp beyaz dişleri meydana çıkarak gülümsedi. "Bunu... Bunu söylemen için bile tekrar suya atlayabilirim. Adımı ağzından duymak da buna dâhil."

Hazal dudaklarının kıyılarını dişlerken Timur'un sesini duyduklar.

"Hadî, herkes kendi işine, dağılın" diyordu genç Patron işçilerini dağıtmak için. Sanki Oscar'lık film izlemiş gibi genç çifti gözlerini kırpmadan izliyorlardı. Hele o kızın hiç

düşünmeden suya cesurca atlaması ise onları çok etmişti. Ve sert patronlarının panikle Timur'a nereye düştü diye öfkeyle bağırmasını... Panikleyerek kükremesi her yeri inletmişti. Timur, Arda kadar iyi dalamıyordu dibe ama Arda bu işte tam bir profesyonel gibiydi. O yüzden onun yönlendirmesiyle Arda dalmıştı.

Arda kıyıya yaklaştığında genç kıızı öne doğru ittirip, "Dikkatli ol bir daha elinden kaçırırsan seni gebertirim" diye uyarırken Timur hâlâ elini uzatmış onu çekmeye çalışıyordu. "Tamam tuttum, dikkat et." Hazal'ın ellerini iki eliyle kavradı ve çekti. Hazal üstünden sular süzülürken, baldırlarına yapışan ıslak pantolonun verdiği rahatsızlıktan kurtulmak için durmadan ötesini berisini çekştirip duruyordu. Üstelik vücudunun bütün hatları, sanki çıplakmış gibi gömleğinin altından belli olduğu için fena hâlde de utanmıştı. Bunu anlayan Timur derhal yanında duran işçinin elindeki battaniyeyi kaparak hemen onun üzerine sardı. Hazal üstünden sızan sularla yerleri ıslatarak kendini battaniyeyle kurularken, üzgün bakışlarıyla Timur'dan af diledi.

Arda elini Timur'a uzattı. O da onu çekmek için uzattığında Arda dişlerini sıkı ve genç adamı yanına çekti. Timur suya tepetaklak düşerken, "Eğer ona bir şey olsaydı seni gebekten gebertirdim" diye tısladı. Timur başını sallayarak yüzündeki suları atarken, Arda işçilerin uzattığı eli tutmuş kıyıya çıkıyordu.

"Siz ikiniz delinin tekisiniz. Biri deli, diğeri zırdeli..." diye yalandan bir kızgınlıkla veryansın ederek kıyıya yaklaştı. Arda elini aşağı uzatıp arkadaşını yukarı çekerken "Bunun hesabını vereceksin!" diye kızgınca tısladı.

Timur kendini yukarı çektiğinde "Hiç sanmıyorum eğer onu tutmayı başarsaydım, aranızdaki buzlar çözülmecekti. Bence bir ödülü hak ettim" dediğinde daha sözü bitiremeden hızla suyu geri boylamış ve her yere su sıçratmış. Arda sırtarak Hazal'a uzanırken "Ben de öyle düşünmüştüm. Sen bunu hak ettin" diyerek kahkahayı bastı. Hazal ise iki arkadaşın eşek şakasına gözleri irilerek bakakaldı...

Uzanınca dokunamayacağım kadar imkânsız yıldızlar olduğunu, gözlerine baktığımdan beri biliyorum...

YİRMİNCİ BÖLÜM

Arda kolunu genç kıza uzatarak onu göğsüne çekti. Elini ıslak saçlarında gezdirirken kendi ıslanmış kıyafetleri umurunda bile değildi zira şu anda kollarında tuttuğu naif beden sanki buz kütlesinin üstünde yürüyor gibi tir tir titriyordu. Oturdukları deri koltuk bile onların ıslaklığıyla vıcık vıcık olmuştu. Arabanın içinde süren mutlak sessizlikte birlikte yolda ilerlerken, adam düşünüyordu.

Elini onun omzunun üstünde ölçülü bir yavaşlıkla gezdirirken, aklına birkaç ay içinde olanlar yağmaya başlıyordu. Hazal ona hep böyle ayla bayıla, mesafeli mi yaklaşacaktı? Ne zaman tüm gardını indirip duvarlarını yıkacaktı? "Hâlâ üşüyor musun?" diye durgun bir sesle sordu. Aslında hâlâ şaşkın, hâlâ inanamıyordu olanlara. Hazal onun için gözlerini bile kırpmadan- yani görmese de öyle sanıyordu- suya atlamıştı. Hem de 'benim için değerlisin' demişti. Her ne kadar bir uzak, bir yakın olsa da artık eskisi gibi tepkisiz olmaması- na içten içe seviniyordu.

"Üşü-yo-rum" diye mırıldandıktan sonra huzursuzca kıpırdandı. Bu adam gerçek duygularını hiç mi göstermez, diye düşündü genç kız üstündeki battaniyeyi iyice kendine çekip, sıkı sıkı dişleri birbirine çarparken. Şu anda mors alfabesinin tüm karakterlerini en ince ayrıntısına kadar icra ediyordu.

bedenindeki elbiseler neredeyse vücuduna rahatsız edici bir sıkıntıyla yapışmış. Sadece kendininki mi, bir de o vardı değil mi? Arda ona sokuldukça, onunkileriyle de bedenine kakak deri döşüyordu. Arda omzundaki elini hafifçe hareket ettirirken, bedeni ısınıp dengede tutmaya çalışıyordu.

Hafifçe eğildi. "Şimdi geçecek biraz sabret, üzerini değiştirince ısınırın" diye şefkatle mırıldandı.

Hazal ne diyeceğini bilemiyordu. O yüzden hiçbir şey söylememeye karar verdi. Aslında bu oturuş şekli çok samimiymiş. Yan yana ve aynı battaniyenin içinde sarmaş dolaş... Hazal bakışlarını karşısındaki adama kaş altından göz süzerek dikip, dinlenmediğinden emin olunca başını Arda'ya yaklaştırdı. Sıkı sıkı dişlerinin arasından güç bela usulca konuştu. "Aslında sen biraz uzak dursan, hemen geçer. Çok yakınsın" diye usulca şikayet etti. "Farkında mısın bilmiyorum ama aynı battaniyeyi paylaşıyoruz, bedenlerimiz neredeyse bir..." Sabahki vakanın sıcaklığına bugün bir komedyaya daha kahraman olmayı nasıl başarabilmişti ki. Fakat bu sabahkinden kat be kat daha gülmünç, bin kat daha... can ettirici berbat bir olay hâline gelmişti.

Arda o sırada onun söylediği masum şeyle sırtıttığında ve Hazal ne gibi bir gaf yaptığını idrak ettiğinde artık çok geçti. Burnu bulut çizsin istiyordu ya, o yere düşmeye meyilleni-yordu. Lanet olsun bedenleri nasıl bir olabilirdi ki! Gözlerinin önüne müstehcen görüntüler yağdığında, şiddetle edepsizliği algılayan bedeni sarsıldı ve bu düşünceleri benliğinden derhal def etmeye kendini zorladı. Öte yandan adama sanki 'daha çok yaklaş' demiş gibi, Arda onu kendine çekti ve sert göğsüne yasladı. Sessizce 'senin yerin burası' der gibi emir verip küstahça elini tutup beline dolamasını sağladı. Şimdi Hazal tamamen ona sarılıyordu. Elinin altında onun ıslak ol-masına rağmen ateş gibi yanan bedenindeki tüm kaslarının seçilerek titremesini hissediyordu. Sonra onun bariton sesi usulca kulaklarını fethedip, bir devrin kapandığını hissettirir gibi koyuca içeri sızdı.

"Kucağıma almamı istemiyorsan sus Hazal, üşürken bile aklıma tuhaf şeyleri getiren anormal varlıklardansın. Ve eline dikkat et, kıpırdanıp durma."

Hazal elinin karnına ne kadar yakın olduğunu fark ettiğinde nefesinin huzlandığını hissetti. İçindeki bu karmaşayı bastırmak için, çetin bir huzursuzlukla temayül ederek homurdanmaya başladı.

"Diyene bak, dinime küfreden salyangoz satıcısı..."

Arda beklediği tepkileri aldı. Onun elinin altında kıpır kıpır, huzursuz duruşuyla, mırıl mırıl ağzının içinde homurdanmasıyla, ufak çaplı gülme krizi geçirdi. Hazal onu bataniyenin içinde dirseğiyle dürttü. Arsız adam, ne kadar da neşeliydi! Sanki suya değil de, gül bahçesine düşmüş gibi sevinçli olmuştur. Hazal bir daha dürttü gülmeyi kesmesi için. Bu adam aracın içinde Timur'un olduğunu bilmesine rağmen ayarsız bir tutumla ne kadar rahat davranıyordu. Pervasız!

Arda onun kolunu yakalayıp esir aldı. Hazal kızgınca kolunu çektiştirken, "Bakıyorum da hoşuna gitti, keyfin yerinde, biz burada hasta oluyoruz sen utanmadan gülüyorsun." Dudaklarını kırıncıca büktü sitemlerine aldırış etmediği için.

Onların birbirlerine olan bağlılığını hissedebiliyordu Timur. Onlardan ayrı bir dünyanın içinde kendi evrenini kurarken, elindeki kâğıt havluyla saçlarını kurularak, onların konuştuklarını duymadığından kızgınca söyleniyordu. "Manyak mısın be abi! Beni neden suya ittirdin? Şu hâlime bak ya sudan çıkmış sıçana döndüm." Huysuz hareketlerle bir taraftan saçlarını kurulamıyor, adeta çitiliyordu.

Arda'nın arkadaşına çevirdiği, güneşten yamış kalender yüzünde, hatırladıklarının hepsinden farklı mazbut bir gülümseyiş belirliyordu: "Sen sus, Timur" diye yapmacık bir kızgınlıkla söylenirken. "Ayrıca, o suya hepimiz düştük. Ne var ki ben kendimi senin tarif ettiğin mahlûka yakıştıramıyorum, tabii Hazal! da... Sen ne olmak istiyorsan ol. Öte yandan, eğer sen onu tutsaydın şimdi böyle olmayacaktık."

"Hah, bir de seni benim ittiğimi söyle tam olsun. Hem beni tuttum onu."

Hazal başını hafifçe kıpırdattı. "O beni tuttu zaten doğru söylüyor" dediğinde bilinçsizce, utanıp dudakların kıyısını dişlerken, Timur'a çekinikçe kırıpkırların nezaretinde baktı. "Elin hâlâ acıyor mu? Öbür dilerim, bunu yaptığının farkında değildim?" Adamı resmen kedi gibi tırmalayıp -Kurt'u kendine yakıştıramadığından- ağaçkakan gibi galamıştı.

Timur elindeki tırmak izlerine keyifsizce baktı. Hazal gözlerini üzgünce kıstı. Adamın elini daha çok aslan paralamış gibi her yer tırmak ve bilumum diş iziydi. "Acııyor sorun yok." Timur centilmen bir hareketle elini dizine koymuş, bu olayı önemsemediğini belirtmiş, konuyu kibarca geçiştirerek kapatmış. Hazal'ın bakışları hâlâ o elin üstündeyken, Arda kaşlarını kaldırmış keyifle sürüyordu. Timur elindeki havluyu yanındaki koltuğa kızgınca fırlattı. Geriye yaslanıp bakışlarını cama çevirdi kısacık bir an baktı. "Gülersin tabii canı yanan bendim, suya çekilen de." Gözleri haylazca ısıldığında ise bakışlarını tekrar genç adama çevirmişti. "Böyle ufak bir kızın, panter kesileceğini nasıl da fark edemedim, bu da tuhaf doğrusu. Bir sana kesiyor sanıyordum bu raconları, biz de nasiplendik sonunda."

"Hiç de!" diye omzunu saf bir dürtüyle sarstı. "Ben kimseye racon falan kesip, hırçınlık yapmıyorum."

"Hiç yapar mı? Kesinlikle yapmaz. O uysal biri. Uslu! (!)" diye dalga geçen adama, bu sefer dirseğini acıtıya geçirdi. Arda onun bedenini kızgınca kendine bastırıp "Sen hâlâ uslanmadın mı?" Hazal dudaklarını endişeli bir şekilde gerdi ve kıpırdandı. Arda baskısını biraz azalttı, sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi yaklaşmış "Timur'dan çekinmene gerek yok. O yabancı değil."

Timur onlara bakıp "Evet, rahatsızın bakın sorun yok. Zaten ben yokmuşum gibi davranıyorsunuz, biraz daha dayanurun" diye çarpıkça sınıtarak çanak tutu. Ardından Hazal'a göz kırptığında, genç kız utançla başını genç adama yaklaşıp bataniyenin içine neredeyse gömdü. Bu yolculuk bitmeyecek gibiydi!..

Ne var ki Hazal birkaç defa daha hapsirdikten sonra bedenini bir kedi gibi, ıslak dahi olsa hâlâ sıcacık olan yağz vücuduna yaslayıp, iyice sokuldu. Şu anda üşüyordu ve kimseyi umursayacak durumda değildi.

Öte yandan, bu adamın yanında tüm azametiyle, doğal gazdan soba gibi hoş kokular saçarak korunaklı durması haksızlıktı. Burası ne kadar da rahattı! Gözlerini açamıyordu ve sanki yanakları ve kulakları yanmaya başlamıştı. Ne hikmetse bu sefer olay, utandığından olan doğal sonuçlardan değildi, aksine yanaklarının ısınısını hiç bu kadar net hissetmemişti. Sonra gözlerini de açık tutamıyordu. Zaten kısa bir an sonra, sığındığı sıcak bedende farkına dahi varmadan uyuya kalmıştı.

"Hapçul"

Elne doldurduğu bir tomar kâğıt peçetecyle kızarmış burnunu silerek başını yastığa tekrar dayadı. Ah, lanet yastıklar bile diken olup batıyordu şimdi. Burnunu çekerek kapanmaya yüz tutmuş şiş gözlerini sıkıçça araladı. Uzun kirkpiklerinin titrekçe gölgelediği mavişleri kızarmaya ve sulanmaya başlamıştı. Yatağın yanında sarsılma olunca buğulu bakışlarını o tarafa çevirdi. Geleni tabii ki biliyordu. Kaç saattir başından hiç ayrılmamıştı ki, Fahri Doktor gibi başındaydı. Bunu rüyasında değil bizzat gerçekte yaşadığına ise inanası gelmiyordu. Arda yanına oturduğunda elini genç kızın yanına alnına dokundurdu. Kendi üzerine değiştirmiş hatta duş dahi almış rahat bir şeyler giymişti. Ama ne yaparsa yapsın onun evinde böyle-hem de kendi dikkatsizliği yüzünden-hasta yatması canını sıkıyordu. Kocaman adamın endişeden kalbi sarsılıyordu. Parmaklarının altındaki alnı, ateş gibi yanıyordu.

"Ateşi hâlâ düşmedi mi?"

Arda başını salladı. "Hayır, hâlâ var ve sanki biraz daha çıkmış gibi." Elini genç kızın saçlarına atarak şefkatle gezdirirken, bu sefer dudaklarını hafifçe alnuna dokundurdu. Bu annesi olamazdı değil mi? Ve Arda her daim böyle harikulade şekilde ateşini ölçse, bir ömür hasta olmaya razı olurdu. Nasılsa da nazlandırmıyordu onu ama ne yaparsa yapsın bedeni iradesini eline alıp gözlerini bir türlü açamıyordu.

Oysa şu anda başını yastıktan kaldırıp, yakışıklı yüzüne dayayıp bakmak istiyordu. Ona bir şey olacağını sandığı an aklına geldikçe... Aman yarabbi! Aklını infilak etmesini geçti, kalbi hâlâ aynı korkuyla çırpınıyordu. Buna dayanamazdı! Ne kadar inkâr etmeye kalksa da, onun varlığıyla nefes alır hale geldiğini artık kabulleniyordu. Önceleri sadece yanında olmak yeterken, oysa şimdi gününü, gecesini, dokunuşunu, öpüşünü, sevişini ve kızınsını dahi sonsuza kadar kendine istiyordu. Arda'yı bir ömür her şeyiyle kendine istiyordu... Belki bencillikti yaptığı ama onu gerçekten seviyordu. Aman Allah'ım aşkını kabulleniyordu. Arda dudaklarını geri çektiğinde, Hazal onun bu ufak temasıyla bile hafifçe kıpırdandı. Hastayken olsun, duygularını uola vermesi gerekmez miydi? Ah, dudaklarının dokunduğu ten şu anda ateş olup yanıyordu.

Arda genç kızın yakasından içeri buz gibi elini sokarak ericsinden ateşine baktığında, Hazal ürpererek titredti. O elin orada ne işi vardı?

Arda onun kıpırdanmalarıyla rahatsız olduğunu anlayıp efendilikle elini yukan çekti. Hâlbuki üşüdüğü yetmiyormuş gibi, bir tedbirsizlik daha yapmış onu üşütmüştü. "Doktor hâlâ gelmedi mi?" diye yatağın başında dikilen Timur'a dönerek sordu. Genç adam üzerine değiştirmiş ve kendine gelmiş olarak yataкта uyuyan genç kıza durgunca bakıyordu.

"Sadece soğuk algınlığı olduğunu söyledi ya gittiğimiz doktor, endişe etmeyi bırak. Verdiği ilaçları kullanıp biraz da dinlenirse, bir şeyinin kalmayacağını da ayrıca belirtti sana. Ama sorduğun şey buyusa eğer... Bilakis sırf sen ısrar ettin diye Nevin Hanım'a uğramasını söyledim. O da birazdan burada olur. Hem o bu kadar evham yapmıyorken, sen fazla telaşlısın. Bırak kıza... Biraz dinlensin geçer zaten." Zavallı Timur, şu anda sözleriyle yaptığı soğuk tesiri pek iyi anlayamıyordu.

Arda kaşlarını çatı: "Olsun yine de çabuk gelsin, belki serum falan takar, böyle olmaz."

"Hay... Hayır!" diye yarı inler gibi cansızca söylendiğinde Hazal, sesi düdüğü gibi çıkmıştı. Halen gözlerini dahi

KÖR TALİH

açamıyordu ama onları çok net duyuyordu. Bu kulaklar ki annesinin babasından izin kopardığı anlara şahitlik etmek için duvarlara, kapılara dayanarak kendini iyice geliştirmişti. Ayrıca hakkında verilen fikir, idam hükmü gibiydi! Bu naahoş fikirden hoşlanmadı. Ve hâlâ konuşmakta olan adamların söylediği şeyle -yani iğne lafını nerede duysa- tepkisi hep aynı nemrutlukta oluyordu. Oysa Arda, onun uyuduğunu sandığından bu denli rahat konuşuyordu. Genç kızın tepkisiyle ve uyku sersemi söyledikleriyle, yüzünü ona çevirdi. Hazal boğukça geriden gelen sesiyle kendini acındırdı. "Söz verdin, bir daha iğne derssen giderim. Zaten neden geldim ki buraya...."

Evvela, Hazal'ın itirazlarından ve isyanından sıkılan Arda, şimdi bilakis, sükûtundan şüpheleniyordu. Bir parça tereddütle çıkışırken "Sana ya eve, ya buraya geleceğini rica etmedim, söyledim Hazal. Sen de buraya gelmeyi kabullendin" dediğinde bıkkınca başını salladı. Hastayken bile hâline bakmadan tehdit edip kafa tutarak ona asi geliyordu. Bu kız çetrefillili inadiyla, uslanmayacaktı.

Hafife içini çektii, düşünce düşünce cevapladı: "Tamam, ama bana resmen emir verdiniz başka çıkar yol sunmadınız." Tekrar burnunu çekerek başını yastıklarda oynattı. Onun "siz"li konulara daldığını gören Arda'nın çatılı kaşları hafifçe çözüldükten Timur, Hazal'ın tepkisine sırtmaya başladı:

Hazal arabada bu kadar kötü değildi. Eve geldiklerinde ısıtma tutmuş ve hapsüme nöbetleri başlamıştı. Arda onu kendi evine götürdüğünü söylediğinde, Hazal her ne kadar itiraz etse de Arda onu bu hâlde bırakmayı kat'i bir biçimde reddetmiş ve güç bela doktora görünmeye, inatla ikna etmişti. Daha doğrusu -yine her zamanki gibi yaptırmadığı şeylerde olduğu gibi- zorbalıkla kızarak emretmişti. Hastane sonrasında ise zaten Hazal'ın onunla kavga etmeye dermanı kalmadığından, eve getirdiğinde yatağa yatırmaya ikna etmesi elbette ki zor olmamıştı. Şu anda üzerine giyinecek kıyafet bulamayınca Arda ona kendi kıyafetlerinden verdiğinde

muenniniyetsizce yüzünü buruşturarak ekşitmiş, kıyafetlere, kadınların giydiği aba gibi isteksiz bakmıştı. O kocaman tırtılın içinde ufacık kalmıştı. İyi görmüyordu bari bu rezalet Altını adam. Gucci'nin vitrinlerine bakıp bakıp iç geçirdikten sonra, kalkıp aynısından pazardan arayıp tarayıp bulup da Altı TL'ye aldığı tişörtler gibiydi üstündeki şey. Onun üzerine geçince, penyesinin ağzı gözü ayrı oynuyordu.

Kapıda bir hareketlenme oldu. Timur arkasını dönüp gelene bakarken, genç doktor adama müstehzi bir gülümsemeyle elini uzatmış, duru sesiyle hafifçe "Bu kadar acil olan ne Timur?" diye sormuştu.

Nevin Doktor yatağın yanına yaklaşıp çantasını yere koydu. Arda başını sesin geldiği yöne çevirdi. "Hoş geldin Nevin. Hazal'a bakmanı istiyorum, ateşi bir türlü düşmüyor. Doktora gittik ama yine de içim rahat değil, bir de sen gör istedin."

İzahat verilen genç kadın yatağa yaklaşırken neyi olduğunu sormuş ve Arda da fazla detaya girmeden olanları anlatmıştı. Hazal sesleri duymasına rağmen başını kaldırmıyordu. Alnına değen narin elle gözlerini araladığında, karşısında gördüğü varlıkla mavi gözlerini hantalca kapadı ve tabii bu fazla uzun sürmedi. Birden hisusla aniden kırılarak açıldı soluk mavişleri.

Ötmüş olamazdı değil mi? Zira onlar doktor deyince, kelli felli, fodel bir herifçiğöğlü ya da yaşını almış hanım hanımcık bir kadıncağz bekliyordu. Buna ise kadın demeye bin şahit, yüzüne bakmak içinse göz nezareti gerektiriyordu. Bu kadın kalem gibi kaşlarıyla, beyaz tazecik teniyle ve dolgun kırmızı rujlu dudaklarıyla, onda intihar sebebi yaratıyordu. Oysa Hazal'ın şu anda gözlerinin şiştiğine, yastığında salya sümük yatması yetmezmiş gibi bir de burnunun silinmekten kızardığını ve saçlarının Derya denen kızla kavga ettiği günü gibi dağıldığına emindi. Bu haksızlıktı. Hazal her ne kadar taş gibi olduğunu söyleyenlere inandıysa da, artık inanmamak gibi bir kararın arifesiyle gaflete düşmeyecekti.

Genç doktor Hazal'ı incelerken, Hazal da transa geçmiş gibi gözlerini iyice kısrak onu inceliyordu. İş bittiğinde yatağın kenarından kalkıp yumuşacık sesiyle "Bir sorun görünüyor ama yine de kanına bakmak gerekebilir bunun için..." dediğinde Hazal güce gelmiş önden çekişli arazi aracı gibi yatağa diklenip "Hayırlı" diye emin bir belirtile bağlıydı.

Genç doktor yerinden korkuyla sıçrayarak yataktan fırlarken, aynı anda Hazal'a deli görmüş gibi tuhafca bakıyordu. Tam da o sırada Arda sırtarak "Buna gerek var mı Nevin? İlaçlarını alıyorsun vitamin falan versen. Ya da bize ne yapmamız gerektiğini söylesen" diye sordu. Nevin genç kız bakarak "Aslında iyi görünüyor sadece soğuk algınlığı ama kanında mikrop var mı diye haksak iyi olur diyecektim..." dudaklarını tatlıca bükte. "Yoksa dalağını -böbreğini, kaşını-gözünü almak değildi amacım, bu kadar panik olmasına gerek yok" diye alay etti.

"Senin dalağın şişmiş, anlayışsız kaknem... Ötüne gelene iğne dürtmeyi ne sanıyorsan..." diye huysuzca ağzının içinde homurdandığında Hazal, öksürükleri yüzünden susmak zorunda kaldı.

"Ama bir tüp kan alsam sanırım iyi olur" diye misilleme yaparak söyleyen doktorun sesiyle dehşete düştü. An itibarıyla öksürüklerini yutunca gözleri yaşarmaya başladı. "Ben istemiyorum, dinleneyim geçer... Gerçekten" diye neredeyse yalvararak itiraz ettiyse de, yine de bakışlarını korkakça Arda'ya çevirip bekledi. "Eğer ona müsaade edersen bunu sana fena üdetirim haberin olsun!" diye de aba altından sopa göstermeyi ihmal etmedi.

Fakat genç adam buna pek de kulak asmadı. "Ne gerekiyorsa yapalım..." Ah, sanki hayrına ekmek bağışlıyordu beyzade. Dişlerini sıktı. Arda doktorun söylediklerine başını onaylayarak salladığında, derince bir nefes alıyordu ki; Nevin Arda'ya tüm sınırları aşmış yaklaştı. Kendinden emin bir tutumla, izin dahi almadan koluna dokunup gömleğinin iliklerini açmaya başlayınca, genç kız sesli bir şekilde nefesini 470

dışarı saldı. "Ne yapıyorsun sen be... Hasta olan benim o değil" diye homurdandığını nice sonra fark etti.

Ah, konuşmuş muydu? Yarı yer yarı benı bağrına bas...

Timur sırtarak yana döndü ve elini düz burnunun kemiğinde gezdirmeye başladı. Nevin Doktor onun bu ani çıkışına anlam veremezken, bakışlarını Arda'ya çevirip kaşlarını garip bir işkillenmeyle kaldırdı. Aklına gelenlerle ise zeki koyu gözleri hafifçe kısılmıştı. Ama yine de işini yapmaya devam ederken bir taraftan da usulca, "Kendine dikkat etmen gerekiyor, henüz yeni atlattın hastalığını. Bu hafife alınacak bir şey değil, Arda" diye nazikçe uyardı.

Hazal onların konuşmalarının doğal olarak artık kiskanmıyor, müthiş bir merakla lafa bodoslama dalış yapıyordu.

"Ne atlattıması? Neye dikkat edecek ki?" diye kendi kendine mırıldandı. O daha cümlesini bitirmeden, ilgi alanının dışında kaldığını anlayamadan bekledi.

Doktor onu umursamadan konuşurken, kol düğmesini açıp gömleğin manşetini yukarı sıvıdığında, her ne kadar bu manzarayı görmeye tahammül edemese de şu anda buna tahakküm ederek sustu ve daha önemli bir konuyla haşır neşir olduğundan birkaç saniyelğine bu görüntüleri yok saymayı yeğledi... Aklına dolan kışkırtıcı tohumlarını da, ağır bir meşakkatle geçiştirdi. Nevin yatağa yanaşıp çantasına uzandı.

"Arda henüz yeni bir zatürre atlattı. Birkaç gün önce iğnelerini kestim. Antibiyotik tedavisi gördü" diye bilgilendirirken genç adama bakıp "Küçük hanım akrabamız mı?" diye merakla sordu. Arda sıcağı gülümsedi. "Değil." Biraz durulduğunda genç kızın cevabını merak ederek, zaten pek de geç kalmadı. Hazal hemen atılıp "Yardımcıyım. Beğenemedin mi?" derken hemen kışkırtıcı duygularını kontrol altına alıp doktora asık yüzüyle baktı.

Ah, neler oluyordu ona! Bu saçma kavgacı yanı da nereden pörtlemişti?

Doktor, genç kıza ne diyeceğini kısacık düşündü. "Hayat ne münasebet, sadece sizi daha önce yanlarında görmedim a yüzden."

"İyi artık sıkça göreceksin 'yanında!'"

Kursağında kalmış konuşması ama iyi atış yapmanın verdiği hazla, savaşın galibiyetini sessizliğiyle birleştirip ona kışkırtıcı bakışlar attı. Nevin gözlerini hırçın mavislerden esefle kaçırdı. Bu tutumu maruz görmeye çalışarak, başını sallayarak genç adama bakmayı yeğledi. "Yatağın kenarına otursan kan alacağım. Hastalığının nüksmesini istemeyiz, değil mi?" Bu kelimelerle konuyu kapatıp, aradaki gerilimi azaltmaya çalıştı.

Hazal kaşlarını çatı. Kızgın bakışlarını genç adama çevirdi. O hasta mı olmuştu? Hem de ciddi derecede bir hastalık geçirmişti.

"Benim bundan neden haberim yok? Hasta olduğumu bana neden söylemedin?" dediğinde çatallı sesi hesap soran tınısını aşmış, hiddete gark olmuştu. Öfkesini burnunda soluyarak, yataкта diklenip iki dizinin üzerine oturdu. Ah başı bedenine ağır gelince eliyle tutarak Arda'ya bakmaya başladı. Adam yatağın kenarına kurulduğunda sakince kolunu doktora uzatıp "Hatırlarsan sen yoktun!" diye ona yaptırım yaparak sitem etti. Genç adamın yüzü birden sertleşmiş, duruşu ifadesiz hâline bürünmüştü. Nasıl unutturdu ki Hazal, hayatının en kâbus 9 günüydü onlar...

Üzgünce dudaklarını dişleyerek kucaklarında bağladığı ellerine hüznü baktı. Kederlice iç gerdi. "Peki, şimdi iyi mi bari? Geçti mi hastalığın?" diye hüsrana uğrayarak sorduğunda, Arda'nın ifadesiz sert yüzü hafife yumuşadı. Onu merak etmesi hoşuna gitmişti. Hazal bakışlarını doktorun dikkatle yaptığı işten kaçırdı. Onun karı alırken, sanki o işte kendi tenine basmış, damarlarındaki kanı pompalanmış gibi irkilmiş ve gözlerini sıkıca yummuştu.

Ta ki; "Şunu koluna bastır kanamanasın... Ve gayet sağlıklı

olmak, atlattı. Onun bünyesi çok kuvvetlidir. Normalde yatak düşmek yatması gerekirken, o bir-iki günde gezerek atlattı. "Hazal Arda'nun teşekkür lafını duyana kadar sustu... Bakışlarını doktora çevirdiğinde onun gömleğin kollarını indirdiğini gördü. Ellerini, sanki dokunmak istiyormuş da yapamıyormuş gibi uzatıyordu adama. Derhal yataktan atılarak genç adamın yanına geldi. Arda'ya bu kadar rahat dokunması genç kızın içindeki kıskançlığı ateşe verdi. Sanki bu bedeni tanıdığını ve tenine dokunuşlarının yabancı olmadığını belirtir gibi, ellerini orada fazla oyalandırıyordu. Buna elbette ki müsaade edecek değildi. Tahammülü de yoktu zati. Ona bu kadar özgürce bir tek kendisi dokunabilirdi. Hemen doktorun ellerine atılıp genç kadını kenara ittirerek, zayıf bedenini kenara savurdu. Arda'nın gömleğinin kollarını kavrayıp indirmeye başladı. Bunu yaparken arada bir, kedi gibi piskırmıyor, ufak çaplı hapşıırıyordu.

"Hapsü!" Burnunu çekti tekrar ve Arda kızgınca ellerini yakaladı. Kaba bir şekilde "Sen yatsana neden kalktın yataktan?" diye bağırıldı. Kız yanıt vermek yerine kesik kesik burnunu çekiyordu.

Ardından Hazal ellerini onun iri elinden kurtarıp, düğmeyi çarçabuk iliklemeye devam etti. "Sana yardım ediyorum. Bu benim işim değil mi? Seninle ben ilgileniyorum" diye kendince kurduğu yalana sığındı.

Nevin bir adım gerilemiş ve ona şaşkınca bakarken, bir şey söyleyecek gibi olduğunda, Timur bunu fark edip boğazını temizledi ve genç kadını uyardı. Onu gözleriyle sessizce ikaz etti.

"Ama buna gerek..." Konuya böyle dank diye girdiği için doktor ona kızgınca baktı. Fakat onun sesinde en küçük bir imge yoktu. Aksine onunla değil, Hazal'ı esas alarak "Şimdi daha iyi merak etme Hazal, onun gibi adamlara bir şey olmaz..."

Hazal dağılımsı sarı saçlarını omzundan geriye sarsıp "Hah! Kim? Ben mi merak ediyorum? Sadece... sadece..."

Söyleyecek bir şey bulamayınca yapmacık bir oyunda hapsin gibi yaptı. Kısa bir an için Timur ve Arda, ikisi de sessizleşti. Ama Hazal oyununu bozmadı.

Ardından olduğu yerde doğrularak tekrar yatağın üzerine oturdu. Bakışlarını genç doktora çevirdi ve ona ilk defa alıcı gözle baktı. Ne var ki yüreğine gizli bir kurt düşmüş, içi içine sığmıyordu.

Nevin'in bedenini işte o zaman felaket senaryosu gibi dikkatle incelemeye aldı: Allah'ın kadında bir bel vardı, onun ufacık elleriyle bile kavranabilirdi. Ama asıl sorun bu değildi ki. O dar, açık renk kalem eteğin saklayamadığı şeyi bakmak, öfkesini kazanmasına yetmişti. Ardında yarım olma kadar duran poposu dikkat çekecek kadar deriydi. Bir avuçta onu ancak doldururdu.

Minnacık ve kalkıktı...

Bakışları kendine kaydı. Tamam, Hazal hiç çirkin değildi, aksine güzel bir vücuda sahip olduğu için hep gurur duymuştu ama bunun kadar ufak şeyleri olan doktoru da ilk defa görüyordu hani. Kesin liposakşın yaptırmıştır diye içini rahatlatı. O Arda'ya yaklaşip muayene etmeye devam ederken, kadını resmen öldürecek gibi, gözlerini kısarak bir katilin failini incelemesi gibi dikkatle inceliyordu. Bakıyor bakıyor ama manken gibi kadının fiziğinde bir kusur bulamıyordu.

Lanet olsun! Bir gıcıklık, bir sinir, bir kusur bulsa ya; yoktu işte, hiçbir şeyi yoktu. Her şeyi tamdı. Bu kadın tay gibi asil, manken gibi abı duruyordu. Öte yandan, bu kadının hayatı boyunca istediği ama sahip olamadığı fiziğe ve güzelliğe sahip olması ve Arda'ya bu denli yakın olması içine kıskançlık tohumları peydahlıyordu. Kadına bakmak şu dakikadan sonra işkence gibi gelmeye başlamış resmen. Bir de onların samimi bir şekilde konuşmaları canını tamamen çerçöp hâline getiriyordu.

Kadın bir şeylerden bahsediyor, Arda başını sallayarak onaylıyordu ve Hazal ağzının içinde farkında dahi olmadan

tırırmır, küfürle karışık söylüyordu. Sonra Afet Doktor, aynı Nevin Doktor gülümseyerek "Ben yemek yemedim, hem ne zamandır bir araya gelmedik." diye manalı manalı söylenince, Hazal kendini eski bir neversim gibi yatağın üstünde unutulmuş gibi düşündü.

Bir de, bir araya geldiklerini utanmadan söylüyordu. Ah, bunu incelemeye o kadar dalmış ki, konuşmaları kaçırılmış ve tabii kıskanmaya kendini o kadar kapırmıştı ki, Arda'nın onu görmediğini dahi unutmuştu. Dalgınca saçlarını düzeltip olmayan kıyafetini yokluyorken, kendini yakalayınca ellerini bedeninden husımla çekti. Kirgınca yüzünü düşürdü ve kendini hatırlatmaya zahmet etmedi; zira eğer odun Arda onu unuttuysa kendi hilirdi ama onu unuttuğunu düşünmek bile içini acıtmaya yemişti.

Fakat Arda beklemediği anda yatağa yanaşip "Siz isterse-niz Timur'la takılın, yabancı değilsiniz. Ben Hazal'ın yanında kalacağım... Saniye Hanım size yardımcı olur, çekinmeden keyfinize bakın."

Hazal eğer o anda hantal bedenini kaldırıbilse genç adamın boynuna sarılırdı. "İşte benim sevdiğim adam" diye söylenmeyi bile düşünebilirdi. Ama Arda'nın onu unuttuğu düşüncesi bedenini kısmi felce uğratmıştı adeta ve yerinden kıpırdıyamadı.

Kadın Timur'a bakarak "Sen de acıktın mı?" diye sorduğunda Timur geniş omuzlarını umursamazca sarstı. Hazal gözlerini kısarak onlara baktığında, Timur'un ondan kaçışını fark etmesi uzun sürmedi. Genç kadına karşı biraz soğuk muydu?

"Ben az önce yedim ama yanında biraz oturabilirim" diye buz gibi sesiyle mesafeli söylendi. "Tamam. Olur, yemek yerken de biraz konuşuruz..."

Arkadaş, bu kadın ne yemek meraklısıydı. Kadını süzüyordu, süzüyordu ama o fizik için kadının hiçbir şey yememesi lazım diye düşünmeden edemiyordu. Yeminle onun gibi bir popoya sahip olmak için aylarca yemeden içmeden,

nasıl yenir yutulur bilmeden, arnesinin işkence yapmak için en leziz yemeklerini geri çevirerek durmuş ama hâlâ mabûd Ali Samiyen Stadyumu büyüklüğünde kalmıştı. Memnuniyetle yetsizce burnunu kıvırdı. Neyse sonunda bir telefon gelmişti de doktor demeye bin şahit isteyen Victoria Secret meclisi baskınlığı manken bozması karı, -Yani Doktor- tüm sinirlerini yalaya getirip gitmişti.

Yoksa hasta masta demeyecek, onun çıt kırıldım bacaklarını ayıracak, saçlarından kendine elbise dokuyacaktı. Halbuki kadının tek suçu güzel olmaktı. Ah, bu tuhaf duyguyu sevmeydi. Kısırçılık ona göre değildi ama kısıncıyordum işte. Hele Arda'ya dokunduğu aklına geldikçe... Dişlerini yirtilirdi. Sakin olmalıydı. Sonuçta sadece bir kontroldü ve niyet kim bitmişti.

Yoksa o kadını kendi bitirecekti.

Birkaç saat sonra Hazal yeniden uykuya dalmış ve dinlenmeye çalışmıştı. Ama öyle fena üşütmüştü ki, bu öksürükler yüzünden uykusu sıkça yarıda kesiliyor, uyuyamıyordu. Saniye Hanım elinde tepsile içeri girdiğinde, Timur kenara çekilerek ona yol verdi.

"Bir şeye ihtiyaç olursa ben aşağıdayım. Biraz dinlensem iyi olacak, gece boyu neredeyse uyumadım toplantı yüzünden. Ve o buz gibi suda ben dahi dondum."

Arda genç adama yüzünü çevirmedi. Sadece "Tamam" diye onayladığında Saniye Hanım yatağın başına gelip "İsteğiniz çorbayı getirdim, efendim" diye bildilendirdi. Hazal daha 'çorba' lafını duyunca irkildi. Timur odadan çıkarken Arda yerinden kalkıp Hazal'a yaklaşarak, elini saçlarından şefkatle gezdirdi. "Hazal uyan canım, hadi" diye de usulca söylendiğinde kız zaten uyumuyordu ki, sadece öyle davranıyor, ne kadar eziyet etse de kendine gözlerini açamıyordu.

Bu sırada başında dikilirken ve ona şaşkınca bakan kadının ise ağzı neredeyse yarım santim açılmış, ona bön bön bakışlar atmaya başlamıştı. Elindeki tepsiyi sıkıca tutmasaydı kesin yere düşürürdü. Arda'yı neredeyse o büyüttüştü ve

476

malum olaydan beri, ilk defa bir kadına böyle yumuşaklıkla seslenirken ve titiz bir alaka gösterirken görmek onun için son derece enteresandı. Oysa kaknem kadının ardından onun kalbi buz tutmuştu fakat şimdi görüyordu ki bu ufak kız onun kalbinde kocaman bir ateş yakmış ve buzlarını yavaş yavaş eritmeye başlamıştı. Buna sevindi. Arda bunu hak ediyordu. Çektiği onca sıkıntıdan sonra mutlu olmayı gerçekten hak ediyordu. Hazal saçlarındaki elleri sıkıntıyla iteleyerek başını yastığa biraz daha gömdü. Geriden gelen boğuk sesle mırıldandı.

"İstemiyorum..."

"Ama yemen lazım. Hadi kalk, biraz ye bari."

Hazal derince iç gerdı. Yemek deyince bile yüzü buruşuyordu. Bu kez Arda'nın yanımdayken kendisini daha sakın hissettiğini anlamıştı. Onun yeteneklerine giderek alışıyor, üzerine titremesi hoşuna gidiyordu. "Çarum istemiyorum... Yemeyeceğim... Lütfen!" dedi şu anda dünya yansa umurunda değildi. Ah, annesinin işkencesinden kurtuldum derken başına Nazi Generali gibi Arda dikilmişti.

Ama en tatlısından bir zorba!

Öte yandan şu anda öyle tatlı bir uykunun kollarında duruyordu ki, şimdi karşısına gelinlikle çıksa dönüp bakacak modda değildi. Tabii ki bu bir yalandı, anında üzerine atıldı o ayrı. Ve bedeni ona öyle ağır geliyordu ki, sanki üzerine ağır bir fil oturmuştu. Ya da dayak yemiş gibi pert olmuştu. Bu hâlde tek isteği sadece sessiz bir ortamda dinlenmekti.

"Hazal kalk artık, yemek yemeden yatamazsın. Bak ilaç alman için yemen gerekiyor."

"Yatarım... rahat bırak beni. Annem gitti sen geldin. Bilsen böyle yapacağımı eve giderdim" diye huysuzca homurdandığında, yanan gözlerinin ve burulan midesinin bir an önce dinlenmesini sağlamaya çalışıyordu. Cözlerini açık tutmaya zorlanıyordu. Ayrıca kulaklarından ense köküne doğru felaket bir ateş yükseliyordu.

"Kalk artık doktoru duydu, beni özellikle mi kızdırıyor-sun? Yiyeceksin dediysen yiyeceksin. Dinlenip kendine gel-men için bu şart ve itiraz kabul edilmiyor ufaklık, yoksa ben sana zorla yediririm."

Hazal onun buyurularına yanıt olarak omuzlarını umma-sızca sarışığında, adamın eli hafifçe kıpırdadı. O vakit Ar-da'nun dudaklarının kenarları hafifçe kıvrıldı.

"Yoksa serum takacaklar bak. Bunu ister misin?"

Hazal gözlerini zor da olsa açtı. Cansız bakışlarını ona durgun bir ifadeyle bakan yakışıklı yüze çevirdi. Ah, lanet serseri onu nereden, nasıl vuracağını her geçen gün daha iyi öğreniyordu. Ateşinden çatlamış dudaklarını kuzgunca büktü. "O zaman ben de Eda'larda kalırım" diye kurgunca sitem et-meye de devam etti. Ancak Arda misilleme yapmaya devam etmekten geri durmadı.

"Kalkıyor musun, çağurayım mı doktoru?" Misilleme ya-pan Arda gülümsemekten kendini alamadı.

"İğne olmayacağıma söz vermiştin bana, unuttun mu?"

"Sen de doktor ne derse uyacağına, söz vermiştin ve bu şekilde iğneden yırtmıştın, unuttun mu? Ayrıca doktoru gön-dermem karşılığında ne dersem yapacağına da söz vermiş-tin." O kadın gitmesi için şeytanla, kanyla imzalanmış an-laşma yapardı. "Ve hiçbir yerde kalamazsın burada yanımda olacaksın. İlyeşene kadar bir yere gitmeyi unut, buna izin vermem... Seni bırakmam benimle kalacaksın." Başını om-zunun üzerine yaktı. Yanındaki kadının varlığından rahatsız olmasa da, yalnız olmak tercihiydi.

"Saniye abla çorbayı komodine bırakıp çıkabilirsin."

Yaşlı kadın elindekileri bırakıp, kapıyı arkasından çeki-rek odadan çıktı. Hazal bedenine değen ellerle huzursuzca gözlerini araladığında, Arda aradığını bulmuştu. Hazal'ın yorganın üstündeki elini yakalamış, yataktan kaldırmak için çekiştiriyordu.

"Uf ya bir uyutmadım. Madem rahat vermeyecektin, beni ne diye buraya getirdin? Pekâlâ, ben Eda'da da kalabilirdim."

"O zaman anneni arardım."

Hazal hiç istemese de ona uydu ve yerinden kalkıp otu-rur vaziyete geldi. "Sen hasta olunca bebek gibi oluyorsun, bunu öğrenmiş olduk." Annesinin onu hasta olarak görmesi-ni kesinlikle istemiyordu. Şimdi ona bir sürü soru sorup, hiç acımadan serumu dayatırdı ve başından bir an olsun ayrılm-a-dan, sürekli nerede bu kadar hasta olduğunu sorup dururdu. İçin bir de öteki yüzü, ağabeyi ve babası vardı. Babası kesin abartıp hastanelere bile yatırırdı:

Onları Eda arayıp haberdar etmiş, böylece bu işten yurt-mıştı. Gerçi Eda ise bambaşka konuydu, inatla geleceğim diye tutturmuştu. Başını yastıktan kaldırdı. Elini alına ko-yarak çatlamak üzere olan başını tuttu. Bu beyin ona fazlaydı. İlele bugün yaşadıklarından sonra kesin fazlaydı ve hâlâ na-sıl olur da iflas etmez diye düşünmüyor değildi.

"Bunların hepsi bitecek," dediğinde genç kız bakışlarını komodindeki tepsiyeye çevirdi. Üç çeşit yemeğe bir de çorba eki vardı. Yüzünü buruşturdu. "Birazı..." diyerek pazarlık payı bıraktı. Arda başını olumsuz anlamda imtiyazsız salladı. Per-vasız yüzü sert ve kat'iydi. Son çare olarak "Yarısı o zaman" diyerek direttiğinde bitkin sesiyle, üstünden yorgan düştüğü için bedeni tekrar üşümeye başlamıştı. Derhal yorganı alıp gerisin geri sarmalamaya kalkınca, Arda bunu fark edip onu yatmadan yakalayıp durdurdu. Kaşlarını ciddi bir kuzgunlukla çatıp "Hazal," dedi uyarırcasına. "Beni kızdırma." Zaten bir bu eksikti, ona babası gibi yemek konusunda kızması. "Has-tayken bile benimle çatışma hâlindesin. Sen tam bir baş bela-sısın. Kendine kastın mı var senin be kadın, ye şu yemekleri-ni!" diye makul olmak yerine kuzgunca söyleniyordu.

Genç kız onun söylediklerine kurgunca dudak büktü. Kı-zarmış gözlerini devirirken, burnunu sesli bir biçimde çekti. "Öyle düşündüğünü zaten biliyorum, madem belayım bırak o zaman. Zorla değil ya!" Sesini her ne kadar metanetli tutmaya çalışsa da titrek ve küs çıkmıştı. Cözlere de hemen nemlenmeye başlamıştı. Ah, hem de hasta, hem sümüklü şimdi de ağlak ol-

mak istemiyordu. Genç adamın sert hatları gerginleşti. "Bunu isteseydim, senin için bu kadar uğraşmazdım. Eğer bir daha bu kelimeleri ve buna benzer imaları ağzından duyarsam..." dişlerini gıcırdattı. Hazal gözlerini onun yüzüne odakladı. Yaşlılık yüzü gölgelenmiş ve yanağındaki kesi seğirmeye başlamıştı. "Duyarsan ne?" diye direterek inadına tekrarladı. Adamın dudaklarının kıvrımları çarpıkça belli belirsiz kıvrıldı. Ses kumazca yayıldı. "Duyarsam bunu sana ödetirim."

Bu nasıl tehditti böyle? Ve onun dudaklarını keyifle kırıdatacak kadar tuhaf ceza ne olabilirdi? Hâslılı böyle bin bir vaatle bulunan ceza mı olurdu?

"Ah, bunu nasıl yapacaksın peki? Zorbalığı iyice ele aldım sen. Hem sen beni tehdit mi ediyorsun?" diye sorduğunda neden hep sonradan anladığını sorgulama zahmetinde bulunuyordu.

Genç adam beklediği bir anda onu kendine çekip kollarının arasına hapsedti. Ardından yatağa devirip sıkıca sarıldı. Hazal başını yastıklara yaslariken, Arda üstünde hafifçe doğruldu. Sanki görüyor gibi yüzüne bakacak şekilde duruyordu.

"Nasıl istiyorsan öyle düşün. Seni bulmuşken kaybetmeye niyetim yok. Hem daha 'sevgilim' olduğunu söylemeye bile cesaret edemiyorsun... Önce adımı, sonra da bunu tekrarlayacaksın. Sana vereceğim aslında ceza olmaz ama senin gibi bir kızı verecek en ideal şey yine bu olurdu. Şimdi bana patronun gibi davranmayı kes! Burası evim ve sen burada sadece sevgilimsin, ona göre davranmaya başlayacaksın..." diye tatlıca buyuruyordu.

Hazal gözlerini onun yüzüne odaklarken, bedeni bu sefer ateşinden değil, hazzdan titriyordu. Onun tüm kaslarını kendi bedeninde hissederken, altına sutyen giymediğinden tüm mal varlığı ve hazinesi onun sert göğsüne yumuşacık yaslanıyordu. Bacaklarının üstündeki ağır bacakları utandırıyor ama hoşuna da gidiyordu. Ve kalp atışları hızlandıkça

göğsü sadece kendi bedenini değil, onun göğsünü de zorlamaya başlıyordu. Arda bunu hissedip gerildiğinde, arzusuyla sertleşmesini umursamadan onu kollarında tutmanın tadını çıkardı. Sinsi elini genç kızın ensesine çıkarıp, parmaklarını yakasından içeriye soktu. Onun sıcak tenine değen uzun kuvvetli parmaklar, teninde baştan çıkarıcı daireler çizerken, saç diplerini ve ense köklerini masaj yapar gibi usulcacık dolaylıyordu. Hazal bu tehlikeli oyunla gevşeyerek, başını geriye atıp usulca mırıldandı.

"Bazen delirdiğimi düşünüyorum. Senden korkuyorum ama yine de yanına geliyorum" dediğinde bilinmeyen bir tarihin hiç tanınmayan dehlizlerinde, acıması olmayan bir el tarafından itilip kakılır gibi savruluyordu yüreği şu dakikalarında. Munis bakışlarını onun yüzünden çekemiyordu. "Senin yanında ne işim var benim? Sana neden karşı koyamıyorum? Bu çok saçma! Bana dokunmana izin vermemeliyim, bu edep kurallarına aykırı, ben böyle yetişmedim... Sonra..." Arda onun susmasıyla başını aşağı eğdi. Ilıcak nefesini yüzüne üfleyerek, "Sonra ne?" diye baştan çıkarıcı tonda ayartarak sorduğunda, Hazal içinin gıcıklandığını hissetti.

Karında Osmanlı laleleri açıyordu. "Sonrası... Hep sonsuz yaklaşıyorum sana. Hesap etmeden, düşünmeden ve üzüleceğimi bilerek sana izin veriyorum. Yıkılacak olsam da, kendimi senden çekemiyorum. Neden? Bu soruyu sıkça sordum kendime. Aslında buralardan gitmem lazım, seni görmemem lazım ve bana dokunmana müsaade etmemem lazım... Ama tüm bu yasakları deliyorum... Sen benim tüm duvarlarımı yıkıyorsun. Bu haksızlık!"

Şu anda konuşuyorlardı. Daha doğrusu sadece içlerini döküyorlar gibiydi. Çünkü ikisinin de konuşmayı bırak, söylenen sözleri bile anlamaya mecalleri kalmamıştı.

"Ömrümce savaştım ve tüm o karanlık yıllarca hiç olmayacak insanların arkamdan çevirdiği işleri keşfetmeyi denedim. Şimdi içimden tanıdığım, sanki eksik yanımı bulduğum varlığını alıp benden gitmeye niyetleniyorsun ya... Gidemez-

sin. Artık buna asla müsaade etmem. Eğer bunu yaparsan çok fena ödersin, hiç tahmin edemeyeceğin şekilde... Sen de benim gibi acı çekersin..."

Bu bir tehdit değildi. Sadece kalbin dışı vuruşu tasviriydi. Hazal gözlerini kapatıp başını hafifçe geriye yatırdığında, Arda burnunu genç kızın yanağına süttü. Ardından dudaklarını aşağı uzatıp gerdanına üflercesine soluyarak "Sana vereceğim cezayı tahmin edebiliyor musun?" diye muzırcasına sordu.

Hazal onun nefesiyle titreyince kendi solğunun yavaşladığını hissetti. Saç diplerinde bir ürperme baş gösterdi ve omurluğünden ilikçe akarak karnına düştü. Şimdi tüm beden farklı bir arzıyla tıhışıyordu. Arda elini açık yakasından biraz daha aşağı indirdiğinde Hazal'ın narin omuz başı açıldı. Tişörtün yakası o kadar geniş ki, neredeyse göğsünün üst kısmı görünüyordu.

"Daha önce hiçbir kadın için bu denli uğraşmadım. Ben hiç kimseye bu denli sabretmedim, Hazal. Ve ben ilk defa kendimi bu kadar rahat, tuhaf, sarsıcı, istekli ve arzulu, karmışık ve hatta kışkanç hissettim. Ben kimseyi kışkanmam!"

Sözcükleri dikkatle seçmesi ayrıca baştan çıkarıcı ve aynı anda ölçülü konuşması, son anda olgunlaşabilmiş bir adamı çağırıyordu. Yanıtları kısa, anlaşılır, öz ve sadeydi. "Bana neler yapıyorsunuzun ufaklık..." dediğinde dudaklarını kızın boynuna dokundurdu ve tüy hafifliğinde burnunu sürttü. Öpmedi, sadece onu tahrir ederek oyununa devam etti. O isteyene kadar onu zorlayacaktı ama istemedi dokunmayacaktı.

"B-Ben sana bir şey yaptırmıyorum ki. Hem insan nasıl çabucak değişir?"

"İnsanlar değişmezler Hazal, sadece büyür ve olgunlaşırlar" diye usulca yanıtladı.

"Hep böyle mi kalacağız, seninle belirsizliğin içinde? Aklimı karıştırıyorsun. Kendimle çelişkiye düşüyorum. Seninle ne zaman bir araya gelsem dengersiz oluyorum."

"Hayır. Eğer istersen bazı şeyler değişecek, tabii istersen. Kesinleşecek... Özellikle senin bana karşı hâlâ mesafeli durman gibi başlıca. Başka bir sürü daha var..."

"Mesela?" diye merakla sorduğunda genç adamın elleri, tenini adeta eriterek sırtında duraladı. Hazal başını yastıkta hafifçe oynattı.

"Büyüyeceksin Hazal. Bazen aklımı kaçırdığımı düşündürüyorsun bana. O kadar kırılırsın ki, her şeyden önce ulacısın, naifsın, bana dayanamazsın gibi geliyor. Ben bazen haddinden fazla öfkeli, kaba saba birisi olabiliyorum. Senin bildiğin yeniçağ telefonu, çiçekli şair züppelerden değilim. Kabayım... Bilmem ben öyle şeyleri. Seni karmaktan korkuyorum. Masum, kırılan ama inatçı yapının olduğunu bilmek buna yetmiyor... Sana göre yaşlı sayılırm farkındayım fakat inan bunu şu anda zerrece umursamıyorum. Sen değişme olur mu? Hep böyle kal..."

"Değişmeyeceğim dersem yalan söylemiş olurum... Bu tuhaf ama sanki hayat bir gün herkesi zorla değiştiriyor. Bir gün ben de değişeceğim herkes gibi..." Meraklı bakışlarıyla yüzünü arşunlarken, "Ben soru sormayı seviyorum, kızıyor musun?" diye çocukça bir masumlukla sordu.

"Kesinlikle hayır. Bana açık olman hoşuma gidiyor."

"Peki, şimdi ne olacak?" Hazal hisleri hakkında güçlükler renk vermemeyi başarmıştı. Arda omuzlarını silkti.

"Ne... ne olacak?"

"Yani biz iş ve bu yeni şey..."

"O şeyin adı var Hazal... Sen ne yapmak istersen, o olacak..." Burnunu saçlarına gömerek kokusunu içine derince çektiğinde, Hazal yutkund. Arda boğukça mınıldandı. "Çok güzel kokuyorsun!"

"Te-ter kokuyorum. Bu iğrenç. Ayrıca lafı değiştirme" diye boğuk ve cızırtılı bir sesle kekeleyerek konuşmaya çalıştı. Kalbi yerinden havalanmış, karnında trenler çılıyordu.

Neler oluyordu ona bilmiyordu ama şu anda sadece onun kollarında olmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Hayır, çok güzel... Ve konu kapandı."

O sırada Hazal onun söylediğine sıcacık gülümsüyordu. Şu anda kıskançlıkları, paranoyaları, planları ve tüm çığınca düşüncelerini, edep kurallarını da dahi unutuyordu. Zira Arda dokunuşlarıyla ve söyledikleriyle onu tüm hayatında olmadığı kadar mest ederek mutlu ediyordu.

Arda başını kaldırıncı, Hazal nasıl bir beklenti içinde olduğunu kavrayıp kendine kızdı. Allah'ım onu öpmesi için neredeyse yalvaracaktı ve bundan dehşetle ürkip korkarak kollarının arasında kıpırdanarak güzel başını kaldırdı.

"Sevgili olduk, ama seni hâlâ öpemiyorum. Bunu yapmama ne zaman izin vereceksin?"

Hazal'ın mavişlerinin içinde arzulu meşaleler yanarken Arda görmese de- onun yüzüne ve ciddi ifadesine tutkulu gözleriyle bakarak "Olduk mu?" diye masumca sordu.

Arda başını aşağı eğdi ve alnunu alnuna yasladı. "Olmadık mı?" Başını hafifçe oynattı. Aslında kendini nasıl da zor tutuyordu. Oysa şu anda onu yatağına yatırmışken, tüm o geçen zamanın acısını çıkarabilirdi. Elini özgürce teninde dolaştırıp, bunu şehvetli dudaklarıyla takip ederek arzuya tamamlanarak, ona istediği gibi her zerresiyle sahip olabiliirdi. Fakat bunu o istemeden, yapmak istemiyordu. Ona tüm tutkusunu sunduğunda, gerçekten inandığı zaman isteyerek sahip olmak gibi saçma bir düşünceye nereden kapıldığını bilmiyordu ama şu anda tek istediği buydu. Ve bu yüzden azap çekti bedenine cehennem işkencesi çektiyordu.

"Tabii diğer seçenekleri değerlendirmeye aldıysan... Sevgili seçeneğini devreden çıkarabilirsin. Buna en çok ben memnun olurum ve..." diyordu ki Hazal onun konuyu gene evliliğe getireceğini anlayınca hemencek atılıp "Galiba olduk" diyerek konunun önünü, laf çabukluğuyla kapadı. Arda hınzırca gözlerini kışkırttı "Ne olduk?" diye alayla soludu.

Neyse ki konunun biraz olsun değişmesi, aradaki kıskırtıcı havanın dağılmasına yardımcı olmuştu. Hazal zaten ateşler içinde yanıyor, bir de bu adam ona sarılarak onu çıra gibi yakmak mı istiyordu? İradesi her dokunuşunda, üzerine verdiği o iri bedeninin hafif ağırlığıyla, kokusunun genzine sinsice her yayılışında, nefesini içine içtiği gibi her çekişinde, zaten kırılıyordu. Hiç insafı yok muydu? Ne fena bir adamdı bu böyle! Ne acizdi onun elinin altında!

Kollarında hafifçe titirken onun hâlâ usanmadan cevap beklediğini görünce, bundan kaçışı olmadığını anladı. Usulanmaz çenesini kaldırdı.

"Bunu söylemek zorunda mıyım?"

"İnanmak için duymam lazım Hazal. Malum yüzünü göremiyorum. ...ve seni öpemiyorum. Tabii öperek de alabilirim cevabımı."

Hazal bıkkınca iç gerdı. Bu adam çok kötüydü! Ona illa eziyet edecek, işkence çektirecek bir yol buluyordu. "Biz seninle..." Yanığının iç kısmını dişlediğinde, genç adam dudaklarını haince yanağına değdirmişti. "Eee?" diye insafsızca sorduğunda ise Hazal bir kere de "Biz sizinle çıkıyoruz" dedi ama Arda bunu kabul etmedi. "Ben on yedi yaşında velet değilim, ne çıkması... Bu yeni jenerasyonun tuhaf söyleminden hoşlanmıyorum. Benim anlayacağım dilden konuş."

Hazal burnunu çekerek kıkırdadı. Genzi dolduğu için sesi tuhafça boğuk geliyordu. "O zaman eskilere inelim. Biz flört mü ediyoruz..." Arda sırıttı. "Sence biz o aşamayı geçmedik mi, güzelim?"

"Geçtik mi? Hayır efendim daha başlamadık bile... Ne ara geçelim? Daha başlamadık ki! Sen ne tuhaf bir şeysin ya..." derken onu suçlamıyor, aksine tatlı sesini yayararak alay geçiyordu. "Şimdi sen erkek arkadaşım oldun... Ve biz..." diyemeden adam sözünü balla kesti. "Sevgilim!" diye düzeltti. "Her neyse sevgilim olduğuna göre, ki bunun ilk olduğunu bilmek istersin her hâlde..."

Adam, çaresiz insanlara özgü bir davranışla kısıpaca al-

mayı iyi becerdiğinden "Ne demek bu?" diye tuhaf bir çetre-fille sorması geç olmamıştı.

Hazal konuşması yanında kaldığında ne dediğini idrak etti ama artık çok geçti. Çamlar değil, kavaklar da onlarla beraber yıkılmıştı. İşte şimdi şaşırma sırası Arda'ya geldiğinde, Hazal kocaman bir ormanı devirmeye meyilliydi. Biraz geri çekilerek onun şaşkınlaşan yüzüne gülümseyerek baktı. "Sen ne sandın? Tabii ilk sevgilim sen oluyorsun. Bu işlerde acemi-yim henüz. Bana öğretmen gereken çok şey var."

Adamın kaşları tatlı bir şaşkınlıkla kalmışken, anında kız-gınca çatılmıştı. "Şaka yapmayı kes. Bu zamanda erkek arka-daş yaşı anasının kadar indi, benimle maytap geçme."

Hazal garip bir zevkle anlatmaya başladı. "O dediğin ki-şilerin benim gibi bir babası, peşinde ajan gibi dönen bir ağa-beyi yok..." Arda gözlerini kuşkuyla kıstı. "İlkokulda hiç ar-kadaşın olmadı mı senin?" derken alaylı bir sesle güldü.

"Oldu" dedi genç kız masumca omuzlarını sarsarak, Bakışlarını beyaz tavana çevirdi. "Neden sorup duruyorsun bunları? Merak ettiğin şey onlar mı, yoksa benim kiminle çık-tığım mı?"

"Bilmiyorum soruyorum işte. Hem ne ilgisi var?"

"Hiç işte! Boş ver!" diye geçiştirdi. "Ayrıca ben sizin gibi kolejlerde okumadım Beyzade. Aynı bahçenin içinde ilk ve orta öğretimlilerle birlikte... Fakat komik olan şu ki, ben ilkokula giderken ağabeyim yan tarafındaki ortaokulda okuduğundan, herkes ondan korktuğu için uzak duruyordu benden."

Arda dudaklarını nemlendirdi. "Peki, ortaokul? O za-man ağabeyin lisede olmalı!" Aslında konuştuğu konu saç-maydı ama onun hayatında ilk olma fikri fena hâlde hoşuna giderken, şimdi birlerinin olma fikrini kaldırılabileceğini ise hiç sanmıyordu. Onu geçmişinde dahi başkasıyla paylaşmak, bunu düşünmek bile dişlerini gıcırdatıyor, köşeli çenesinin kasılmasını sağlıyordu. Elini genç kızın sırtında hafifçe do-luşturmaya devam etti. Elinin altındaki ince penyenin içinde, onun sınırsız tenini çıplak gibi hissediyordu.

Sert bir sesle, "Anlatmayacak mısın?" diye tuhaf bir me-rakla sordu.

Koyu mavi gözlerinde oluşan günahkâr pırıltıyla onu süzerken, bakışları keskin dudaklarına kayıyordu. Biçimli dolgun dudaklarının kıyılarının kurnazca kıvrılmasına izin vermeyen tatlı sırtıyla, düşündüğü arsız düşünceler koyu renk kaşlarının belli belirsiz kalkmasına da izin vermiyordu. Zihninin derinliklerinde pusuya yatan tüm endişelerine rağ-men, mutluluğa benzeyen bir duygu vücudunu sarmıştı. Ha-zal onun kollarında olduğu sürece, aklı farklı yerlere gidiyor ve konuya yoğunlaşamıyordu. Tabii bunda şüphesiz onun sert kaslı kollarında olmanın verdiği huzurla, alt üst olmanın verdiği haskı da vardı. Kendini ona sıkıca bastırıyor oldu-ğunu şu anda, her ne kadar umursamıyor gibi dursa da, onu istediğini saklamak için kendisiyle savaşıyordu. Sıcaklığını, kokusunu, dokusunu sahiplikle kabul ediyordu ve açıkçası gururu yüzünden dokunamıyordu.

"O zamanlar annem okulumda öğretmenlik yapıyor diye benden uzak duruyorlardı..." Arda'nın dudaklarındaki geril-me tatlı bir sırıtışa dönüştü. Keyfi hiç bu kadar yerinde olma-mıştı. Hazal elindeki kâğıt mendille burnunu sildi. Ama kolla-rından çıkmadı. "Peki lisede... Orada illa olmuştur." Aslında eğer 'oldu' derse katil olması için bir sebebi olacaktı.

"Oldu!"

Lanet olsun! İşte bunu duymak istemiyordu. Hazal işte o an onun yüzünün düştüğünü görünce, adamın bunu duyma-yı hiç istemediğine kanaat getirdi. Arda'nın kendine yasla-dığı bedeninin kasıldığını hissetti. İyi de hem sorup, hem de kaşlarını çatmasının dengesiz anlamını çözemedi.

"Peki, ne kadar sürdü?" diye sorduğunda Arda. Sesi normalden daha katı çıkarken yüzündeki gülümseme çoktan silinmiş, sert hatları ifadesiz duruyordu. Sanki korkutulursa anında kaçabilecek vahşi bir hayvanmış gibi tetikte bekliyor-du. Hazal her ne kadar, onun bu hâlinin keyfini çıkarmak istese de, bunu sonraya bırakmanın akıllıca olacağını kana-

at getirdi. "Bir gün?" Arda inanmayarak başını salladığında; "Vallahi bir gün sürdü. Hem de ilk teneffüste terk edildim." Adam buna sevinerek gülümsedi. Yakışıklı yüzünde beliren haz dolu yumuşamasıyla, genç kızın bir anlığına aklının başından gitmesini sağlamıştı. Beyaz dişleri şu anda karşısında ayna gibi parlarken kendini orada netçe görüyordu.

"Bu sefer kim geldi okula, baban mı?" diye dişlerini gıcırdattı.

Hazal başını olumsuz anlamda salladı. O günleri hatırlayınca gülümsedi. "Kimse gelmedi." Arda elini kolunda hafifçe gezdirmeye başladı. Parmakları çıplak teninde dolaştıkça karıncalanıyordu. "Eee, peki bir teneffüse kadar uzun tutmayı nasıl başardın?"

"Bunu da ağabeyim yapt." Arda elini yanağına çıkardı. "Kimse gelmediğini söylemiştin" diye çarpıkça sırılarak, zekice sordu. Hazal kıkırdadı. "Gelmesine gerek yoktu zaten. O zaman Ankara'da oturuyorduk. Okuduğum okulun yanındaki site okulun yanındaydı. Ve ne hikmetse bizim sınıfta tam evin balkonuna bakıyordu. Teneffüslerde, ne zaman bir erkek yanıma yanaşsa, ağabeyim balkonda bitiyor, eliyle çocuklara 'ayrıl' işareti yapıyordu. Bunu umursamayanları da, okul çıkışı bakışlarıyla korkutup kaçınıyordu. Şimdi anladın mı ben nasıl bir Nazi Ordusunda işkenceyle ite kaka bürüdüm?"

Ah, ona yoksa maceralarını anlatsa mıydı? Ama yok ona ne diyecekti? On dört yaşına girdiğinde ülkeyi ziyarete geldiklerini söyleyerek hava atan Alman çöpçüsü Rıza'nın şahsiyetiz bebesinden, daha mahalleye ilk geldiği gün hoşlandığını ve o züppe tarafından tiye bile alınmayıp, o sene nasıl madara edildiğini mi?! Bunu kesinlikle söylemeyecekti. Öğrenmemesi için de elinden geleni yapacaktı. Yoksa arkadaşları gibi o da çocukluktan ergenliğe geçtiği yaz, arkadaşlarının hepsi Afrodit gibi fizikleriyle göz doldururken, o sopa gibi oluşunu umursamadan, oğlanlara hava atan kızların yanına kaydırlı kıydıl yanaşıp, biciklerinin kayısı kadar olmasına rağmen mayo yerine bikini giyip, o Alman veline sokuldu-

ğunu mu? Yoksa rezil olduğunu mu? Ah o yazı hatırlayınca, yine sinirleri hopladı.

O çocuğu ağabeyine dövdürmekle ne güzel yapmıştı. Onun yüzünden erkekleri düşman ilan etmiş, tüm erkelerin kalesine kurukafa bayrağını çekmiş, hepsini kibrit suyuyla boğmuştu. O sıra çıkan Cunga Dansı sayesinde ona yaklaşmış ve şu meşhur dans ezgileri eşliğinde dövüşmeyi bildiğini söyleyip hava atarak onunla oynamaya başlamıştı. Pis çocuk! Ta o zaman bile onun yerine yanındaki çıtırlara bakarken, ona erkek muamelesi göstermişti.

Tabii Hazal, onun kendiyile ilgilenmediğinden ve ertesi gün kızların alay konusu olmayı göze alamadığından, onu birkaç kroşe ve sağ bacakla yemmişti. Ona nasıl iyi dövüştüğünü göstererek sevgisini kazanmaya çalışırken, nefretinin sahibi olmuştu. Yere yatırdığında Jackie Chan gibi becerikli dövüşüyordu. Fakat çocuk nefes nefese ağlamaklı sesile bundan hoşnut olmayarak: "Bırak beni seni buna pişman ederim, hiçbir erkek kılıklı Fatma beni yenemez" diye bağırıyordu. Kızın yüzüyle Hazal'ı ittirirken eliyle memesini kavrayıp, "Çik, çik merhaba!" diye bağırarak herkesi gülmeye teşvik ederek tuşe olmuş, hâlini örtbas etmişti. Bir de utanmadan kâhkahalar eşliğinde "Bizim Erkek Fatma Hazal'ın memeleri çıkmış lan! Hem de kocaman" diye bağırarak herkese ifşa ediyor eşek oğlu eşek!

Aman yarabbi! O gün aklına geldiğinde bile hâlâ yanakları yanıyordu. Nasıl bir utanç! O öyle! Hiç o kadar tepesine yıldız yağsun diye dua etmemiştir ama ne meteor ne de gök taşı duası kabul olmamıştı. O gün kendini eve atığında artık erkeklerle çift kale maç oynamamış, misket oynayanları görürnce bile bir metre öteden kaçmış, erkeklerden bir zahmet uzak durmuştu. Artık o memeleri olan bir kız olarak, erkeklerin ne denli kötü varlıklar olduğunu anlamıştı. Ve böylece aşk macerası da başlamadan bir Alman velinein yenilme hezeyanına heder olmuştu. Ah, şu Türklerin yabancı erkek sevdası... Onu burun havada olarak nitelendirenlere "Aynen" diye yanıtılıyordu, biliyordu kimse erkeklerden nasıl soğuduğu-

nu. Bilmesinler de zaten, yedi tepe onun biciklerinin çıktığını zaten duymuştu.

"Ben senin ağabeyine bayıldım."

Arda ciddi bir ifadeyle, onu daldığı geçmişin kara dehizlerinden bir çırpıda çekip çıkarmıştı. Hazal ağabeyinin Arda'yı öğrendiğini düşündü ve hemen aklından sildi. "Evet, karşı karşıya gelseniz kesin bayılırdın ama iki seksen yerde."

Arda genç kıza bıraktı biraz geriye çekildi. Bu hareketiyle kasıkları genç kızı biraz baskı yaptı ama Hazal o anda o kadar uçmuştu ki bunu algılayamadı. Ama Arda onun bacağına kasıklarına sürtünmesini algılayarak kasılmış ve neredeyse inlemeye yaklaşmış. "Hadi çorban soğumadan iç, sonra da ilaçlarını alacaksın."

Hazal onun bu konudaki tutumundan vazgeçmeyeceğini anlayınca mecburen çorbayı az da olsa içti ve tabii birkaç dakika sonra kendini lavaboda buldu. Arda kapıyı yine tıklatarak kızınca söylendi. "Hazal kapıyı aç çabuk yoksa kıracağım." Hazal elini yüzünü kurularak kapıyı açtı. Daha adımını dışarı atmadan, Arda sitemle söylenmeye başladı. "Neden kilitledin kapıyı? Bayılabilirsin, başın dönüp düşebilirsin!"

"Tamam baba, bir daha kilitlemem."

"Hazal, ciddi ol." Genç kız biraz rahatlayarak yatağa yöneldi. Bedeni soğumaya başladığı için ürperiyordu. Hemencecik yorganun altına girip "Senin işin yok mu? Git, işini yapsana sen..." derken dışları takırıyor, bedeni yatakta sarsılıyordu. Arda yatağa yanaştı ve kenarına oturdu. Elini yorganın üzerine koyarak genç kızın başını aradı. Eli altına değdiğinde "Ateşin düşmeye başlamış neden hâlâ üşüyorsun?" diye endişeyle sordu.

"Şimdi kendimi kontrol ederim merak etme. Şuralarda bir yerlerde açma kapama düğmem vardı... Ben nereden bileyim neden üşüyorum ve titriyorum? Git hadi sen de dinlen."

Adamı kendi evinden, yatağından kovduğunu anlayınca sustu.

Arda yanına uzanıp kıza kendine çekti. "Tamam, mem-

nuniyetle" diye haylazca söylendi. Hazal huzursuzca "Uzak dur benden!" diye panikle parlayınca adam kaşlarını derhal çatı. Hazal hemen atak yaparak "Çatma hemen kaşlarını. Sen de hasta olacaksın demek istedim. Bak bulaşacak sana. Hem yeni iyileşmişsin tekrar hasta olmanı istemem." Arda ona aldırmadı ve yorganın altına girip onu belinden kavrayarak kendine çekti. Hazal'ın sırtı onun göğsüne yaslanıyordu artık. Hafifçe sarsılan bedenini kontrol edemiyordu. Şimdi bedenleri birbirine tamamen değişiyor ve onun ısıyla rahatlamaya başlıyordu. Hazal kıpırdanınca Arda onu bir çırpıda kendine çevirdi.

"Ah! Ne yapıyorsun?"

"Nefesini hissetmeye çalışıyorum."

Sakin görünümüyle yatakta ağır ağır doğruldu. Kolu-na dokundu. Göğsüne uzanmasını, başını oraya yaslamasını eliyle direktif vererek söyledi. Hazal kendini tatlı bir ita-atle yavaşça onun gösterdiği yere bıraktı. Başını boynuyla omzunun birleştiği yere yaslayıp sıkıca sarıldı. Hazal onun bedeninin yüksek voltajdaki ısıyla kendini nükleer santral gibi ısındığını ve patlamasının an meselesi olduğunu düşünüyordu. Yabancı olduğu, bilmediği düşüncelerin hiçbirine benzemeyen tuhaf titreşimler yayan korkuları içinde tekrar duyumsadı. Ataları ne demişti: "Ayıp yorgan altında yapılır!" Lanet olsun tam da şimdi onun altındaydılar. Aklındaki tuhaf düşünceler ise beynini ufakık edepsiz kurtçuklar gibi kemiriyordu. Onun evindeydi, onun giysilerini giymiş ve yatağında, dahası yorganın içinde ona yarı çıplak sarılıyordu.

Aman Yarabbi aklının yerinde durmasının sebebinin çok merak ediyordu! Kalbi hızlanırken tıkanık burnundan alamadığı nefesleri canını sıkıyordu. Elini genç adamın göğsüne koyduğunda içinde tuhaf bir his geçidi yaşandı. Karında kelebekler uçuşuyordu.

"Biraz hızlı gitmiyor musun? Hem sana, bana sarılman için izin verdiğimi hatırlıyorum" diye sordu, ardından sustu.

Arda suskunluğuna anlayışla gülümsedi. "Ben de bunun için izin bekleyeceğimi hiç sanmıyorum. Ve bana sarılman çok güzel."

Onun söyledikleri kızı gerdirdi. Anlamak, beklenmedik bir sızı gibi, acınası bir sarsıntı gibi saplanıyordu kalbine ama anlamak istiyordu onu ve yaptıklarını. "Sen ne rahatsın ya! Ben senin oynadığın kizlardan değilim, her istediğinde bana dokunamasın." Arda elini hafifçe sırtında hareket ettirdiğinde, Hazal o eli derhal kavrayıp durdurdu. Bu işin sonu kötüydü!

Arda kavisli kaşlarını çatı. Kendini o kadınlarla bir tutmasına öfkelenirdi. Sesinin sert çıktığından habersiz "Biliyorum. Zaten seni onlarla hiç kıyaslamadım. Sen de yapma bunu. Onlarla senin aranda fark var bunu konuşmalarına sakın dâhil etme bir daha."

Anlamamıştı, ne demekti şimdi bu! Başını göğsünden kaldırdığında Arda o başı gerisin geri yerine yatırdı: "Sen değersin!"

Hazal zorla başını yukarı kaldırıp ona tepeden şaşkınca bakarken, Arda yüzünü aşağı indirip aradaki mesafeyi kapatarak, dudaklarını alına değdirdi. "Sen benim kıymetlimsin!" dedi duru bir sesle.

Uzaklardan biri halı mı çırpıyordu yoksa... yoksa o güm-bürdeyen şey Hazal'ın kalbi mi oluyordu! Hazal şaşkın bakışlarını bertaraf edip şüpheli bakışlar atarken "Arda, beni öldürmeyi bu kadar çok mu istiyorsun?" diye sorduğunda genç adam onun söylediği şeyle irkildi. "Bir daha söyle, anlamadım..."

Hazal kızgınca soludu. "Sana benden ne istediğini sordum be, sağır mı oldun?"

"Hayır, az önce ne söyledin?" Hazal huzursuzca kırırdandı. "Ya, adam sen benimle dalga mı geçiyorsun? Bundan başka bir şey söylemedim ki ben?"

"Söyledin."

"Neyi?" diye neredesey kızgınca cırladı.

"Adımı söyledin."

"Ah, ne var bunda! Adını ilk defa söylemiyorum ki. Gören de adını yeni duyuyorsun zanneder. Hu, doğduğunda baban kulağına adını okumadı mı senin? Yani bunu ilk duyuyorsun değil mi?"

Genç adam derince iç gerdirdi. "Oynamayı kes... Bunu ilk defa söylediğinin sen de farkındasın." Hazal masumca dudaklarını kıvrırdı. Bu adam radar gibi en olmadık yerde, olmadık zamanda huz kotasına sınır koyuyordu. Hani böyle her insanın takıntı hâline getirdiği şeyler olur, ilk aşk takıntısı gibi, ille de o olsun, Brad Pitt gelse terli ellerini tutmaya tenezzül etmem dediği... Şimdi o ille de Arda diyordu.

Oysa Hazal kendini böyle bir masala kapırmayacak kadar zeki sanıyordu. Ah tabii bu kocaman yalan, o çoktan aşık olmuştu! Bırak şu anda Brad Pitt'i, Keremcem gelse dönüp bakmazdı. Tamam, gözlerinin ucuyla azıcık bakardı. O da insandı nihayetinde, güzele bakmak sevaptı!

Ama daha önce yakışıklı, ilik gibi -ki zaten ilkiydi- zengin, esprili erkeklere baktığı ve bir nevi göz attığı hâlde, kalp ona nerede aptal, kendini beğenmiş, hem kel hem fodel takımı, nerede taş kafalı varsa o bakardı. Ama şimdi hayat ona AVM masalları eşliğinde, zengin, yakışıklı, esprili ve tam bir odun olan adama aşık olma şansı sunuyordu. Kollarını adamın beline doladığında burnu kaşınmaya başladı... Ve hapşırıldı.

"Şimdi nasılsun?"

"Daha iyi," kollarını çekinmeden ona dolamak çok güzeldi. Başını iyice pekiştirip sıkıca sarılarak bu andan yararlandı. Bacağını bacağının üzerine atıp gözlerini kapattı. Böyle uyumak imkânsızdı biliyordu ama deneyecekti, zira çok rahattı. Normalde erkeklerdir bunu yapan; ama şu anda Nuri Alço'nun kız versiyonunu yayına sokan Hazal'dı!

Arda kolunu boynunun altından verdiğinde, eli koltuk altına kazara değince genç kız kıkırdadı. Arda kaşlarını kaldırdı. Bilinçli olarak elini oraya tekrar değdirdi. Hazal yine kıkırdadı ama adam elini itnatla oraya değdirdiğinde, huy-

larını arttı. Bir zaman sonra elinin altında neredeyse gülme krizi geçirerek mayışmaya başlamıştı. Artık Hazal yatağın ortasında kahkahalar eşliğinde gülerken genç adam üstünde yükselmiş, onun neçeli sesinin odasını doldurmasını müthiş bir hazla dinliyordu.

"Çek ellerini, gıdıklıyorum ne olur..."

Arda inatla başını salladı gülen yüzüyle, uyarıcı ses tonuna aldırılmayarak sözüne devam etti. "Olmaz, adımı söylemeden bırakma. Kimin sevgilisi olduğunu bilmelisin, adımı söyle..." diye tatlıca buyurdu.

"Senin sevgilinim, hadi bırak..." Elleriyle onu üstünden ittiriyor, kollarının arasından kaçmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

"Soyle!"

Arda'nın elleri daha maharetlenip bayıltmaya geldiğinde, Hazal bilinçsizce "Arda, lütfen!" diye söylendi. Ve yüzü çok yakın olan adamı uyaramadan, "Hapşu!" dediğinde artık çok geçti...

Arda'nın elleri durdu. Hazal'ın yüzü yanmaya başladığında, dudağının kıyısını dişlerinin arasına alıp, kâğıt mendil görevi gören koluyla Arda'nın yüzünü sildi. Sonra da yorganın altına -müebbet yiyen mahkûm edasıyla- girdi ve deve kuşu gibi başını içine gömdü. Geriden gelen boğuk sesiyle sitem ederek "Sana sarılma demiştin! Bak ne yaptım!"

Artık onun yüzüne ölse bakamazdı. Arda kıkrdayarak yorganı çekiştirdi. "Hazal hastasın bu benim suçum, seni zorladım hadi çık oradan, daralacaksın."

"Sen buradan gitmeden çıkmam."

"İyi de seni zaten görmüyorum bile, oraya saklanmanın anlamı yok ki!" Ah, bu da mantıklıydı. Onu görmüyordu ama bu yine de ondan utanmasına engel değildi. Arda onun üstündeki yorganı çekip yere savurdu. Araştırmacı elleri yüzünü bulduğunda yanaklarının ısısını elinde hissetti. "Bu sıcaklık hastalıktan olmasa gerek, yanakların ellerimi yakıyor" derken o güzel sesle güliyordu.

"Se... Sen tam bir domuzsun!"

"Şimdi kekelemeye başladın..." Hazal hiddetle ellerini kavrayıp yüzünden çekmeye çalıştı. "Pis! Adı! Benimle dalga geçiyorsun." Bükülmüş dudaklarının arasındaki kızgın sesi geriden geliyor. 'u.

Arda onun utancını unutup sinirlendiğini anladığında "Ama işe yarıyor bak, artık kızarmıyorsun..." diyemeden yüzüne yediği yastıkla sesi yarıda kaldı.

Arda yastığı yüzünden alıp seri bir bilek hareketiyle yere fırlatırken, Hazal onun yüzünde oluşan ifadeye nefesini tutarak baktı.

Sert yüzünde daha önce görmediği bir ifade geçidi yaşanan ve lanet olsun daha bunu çözmeden, üzerine atıldığında artık kaçmaya çok geç kalmıştı. Bedeni şimdi tamamen onun iri bedeni tarafından yatakla arasında sıkışıp kalmıştı ve onun tüm hazinesini, bütün ihtişamıyla tamamen üstünde hissettiğinde, nefesi ciğerlerinden çekildi.

"Şimdi ne olacak?" dedi sinsî sinsî.

"Hayır, yapma," diye ısrar etti. Parmakları parmaklarını dolanmış bir halde onunla mücadele etti. Sonra birdenbire dudaklarını kızın alnına sürdü. Genç kızyatağa dayayıp, vücuduyla bütünleştirerek sabitledi. Serbest eli saçlarının arasından ensesinden tuttu. Dudaklarının baskısıyla tüy dokunuşu, vücudunun her noktası anında ona karşılık verdi. Kalbi gümbür gümbür atıyor, dizlerinin bağı çözülüyordu. Şaşkınlıktan titreyerek kapalı dudakları, onun bedeninin üzerindeki kıskırtan baskıyla aralandı ve istem dışı incecik inledi. Arda ellerini bedeninde araştırmaya çıkardığında, ondan nasıl karşılık vereceğini bilmediği şeyleri istiyordu. Yutkundu. Arda kızın kafasının karışığını anlayınca geri çekilip, burnuna küçük bir öpücük kondurdu. Kirli sakalları hafifçe Hazal'ın yüzüne battı. Gözleri onun yüzünde donup kaldı. İşte şimdi bunun hiç de iyiye işaret olmadığını anladı... Adamın elleri tişörtünü zorladığında...

"Lanet olsun işim bitti! İşte sıçtı!" diye iç gerdi.

*Hoppa kalbine olmayacak coşkular sokup,
içinin onunla dolmasını sağlamak haksızlık değil miydi?*

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

*"P*eri tozu, ışık tozu, nerede bu yemeğin tuzu?"

Diline tatlı bir şeker gibi yapışan, melodik sesiyle kendince uydurduğu şarkıyla yemeğin tadına bakma gafletinde bulunduğu, "Lanet olsun, senin tadın da neyin nesi?" dedi kendi imalatı olan, özene bezene yaptığı yemeğe yüzünü buruşturarak.

Sonra da aldığı kavanoza baktı. Çorbaya kişniş konuluyor muydu ki? Ya da annesi bu çorbaya kimyon ekliyor muydu? Sahi, annesi ne koyuyordu bu sebze çorbasına? Manyak! İnat edecek ne vardı 'yaparım' diye. Kafa tutmak senin neyine? Senin harcın mı mutfağa girmek? Al, çok güzel yapıyorsun. Başını ocağa yaklaştırdı: Maydanozların, suyun yüzünde gezdiği çorbaya, dolaptaki tüm sebzeleri doğramıştı. Narin omzunu sarsarak kavanozu yerine koymak için ayak uçlarında yükseldi. Ama onu kilere koyarken, diğerlerini çarparak – nane ve kekik kavanozunu – kırdı. Mutfağın zeminine çarpan cam kavanozlar tiz bir sesin ardından, un ufak olmuş kırıklar da diğerlerinin yanını boyladı. Birkaç dakika önce kırdığı bardak sürüsüne eklenmiş ve savaş alanının yeni ganimetleri olmuştu. Kapı tıkladı: yine, genç kız dudağını dişlerine sıkıştırıp çekinik bakışlarını kapıya çevirdi.

"Hazal güzelim, boş ver çık artık! Ayrıca, Saniye Ablâ bi-

razdan gelir... Hem...?" dedi ve adamın gülmeye meyilli sesi kapının ardından kesildi. Hazal çorbanın içine bir tutam tuz attı ve karıştırdı. "Hem, ne?" İtiraz edecekmiş gibi ağzını açtı. Ama gururu öfkesine ağır basarak, konuşmaktan vazgeçti.

"Tamam, güzelim, vazgeçtim bak yapabiliyormuşsun! Hadi aç kapıyı, inandım!" Oysa aldığı kokunun içinde bıraktığı infila, sesi dehşete kapılmışçasına tiz çıkıyordu.

Kız inatla yemeğini karıştırırken, "Hayır, çorbayı pişirince açacağım, sakın içeri girme. Yüzüne hapsiririm bak yine!" diyerek acemice tehdit ederek, münik çenesini asi bir inatla diktı. Ve burnunu çekti. Ona göre üstüne aldığı büyük, çok büyük bir vazifeydi bu. Fakat o, bunu yapacaktı. Yapmalıydı! Onun diline düşmezdi. Hem yemek yapmada ne vardı canım, annesini milyonlarca kez izlemişti yaparken. Ama işin gerçeği hiç dikkat etmemişti nasıl yaptığını. Bunlar hep annesinin suçuymdu: "Aman kızım, boş ver sen yemeği! Ders çalış... İş yapma sen, ben yaparım..." Dudaklarını büktü. Arda onun beceriksiz olduğunu sanacaktı. Annesinin ona iş yaptırmadığını nereden bilecekti ki?

"Yoksa düşündüğüm şeyin sesi mi bu?"

Arkadan birden onun sözünü keserek, heyecanlı bağırarak kadının sesini duyunca, Arda neredeyse rahatladığını hissetti. İstem dışı bıraktığı nefesini yumuşak bir iç çekişle tamamladı. "Doğru mu?" Arkasından cevap beleyen gölen tiz sesle olmasa gerekeni yapıp, omzunu kapının pervazından ayırıp yüzünü sesin geldiği yöne çevirdi:

Eğer görseydi, karşısındaki yaşlı kadın çatılmış kaşlarıyla, istifasız dehşete düşmüş ifadesiyle, ona bakıyordu.

"Bana o kırlanların benim malzemem olduğunu söyleme ve o küçük şeyin benim mabedime tecavüz ettiğini hiç söyleme!"

"Hangisini söylemeyeyim önce? Yemek yapmak için mutfağı birbirine katıp 3. dünya savaşını başlattığını mı, yoksa sırf bana yemek yapığını kanıtlamak için kendini coşkuyla paralandığını mı?"

Arda dudaklarını gerdi ve omuzlarını sarstı. O sırada Saniye Hanım öfkeyle kapıya atılıp açtı ve gördüğü manzara karşısında dehşetle çığlığı bastı. Hazal olduğu yerde sıçrayarak elindeki karabiber kavanozunu da yere düşürünce "Aman Yarabbi!" nidaları koparan kadın yanında bitti.

Hazal onu elinin tersiyle tokatlayıp, sonra da kolundan tuttuğu gibi kapı dışarı edecek ifadesiyle karşılaşınca, işte şimdi ağlamak gerçekten istiyordu. Una bulanmış haşere yüzünü yere eğip, elleriyle lekeli tişörtünün eteklerini sıkıca kavrarak sessizce suçunu kabullenerek beklledi. Yaşlı kadının fevri bakışları içeriyi arşınlarken, tezgâhın Ümraniye Çöplüğüne, yerlerin Kadıköy'ün arka sokaklarına döndüğünü gördü. Amanın, bu kız tam bir ayaklı felaketti!

Başını kuzgunca yukarı kaldırdığında boynundaki kırışık derileri gerildi. "O kırdıkların, benim gümüş Kakmalı Kristal bardak setim olamaz değil mi kızım?" diye yerdeki bardak kırıklarına iç gerercesine bir dehşetle baktı. Yüzünde memnuniyetsiz bir ekşime oluştu.

Hazal yanacağını koluna silip, kızarmış yanaklarını serinletmek ister gibi elini sallamaya başladı. Bakışlarını kapının girişinde onlara sırtarak bakan adama ukdeyle çevirdi. Sonra da ona dövecek gibi öfkeyle bakan kadına... Dudakları şaşkın bir tuzakla bükülmüş, kadına tereddütle ötür içeren bir pınlıtyla bakıyordu. Sanki elma şekeri yere düşmüş bir bebek gibi masumca titreşiyordu kirpikleri. "Özür dilerim Saniye Abla, isteyerek olmadı. Hepsini kazaydım!" dedi ağlamak istercesine huçırır gibi bir sesle. Utandı. "Ben sadece çorba yapacaktım."

Arda yaşlı kadına yaklaştı. Bu işe bir dur demek gerekiyordu. Onun üzgün çıkan sesi yüreğini burmuştı. Hasta hasta kalkıp sırf ona yemek yapmak için kendini paralamıştı. "Kızma abla, Hazal sana aylığından kesip, yeni bir takım alı." Yüzünü karşıya çevirdi. "Değil mi Hazal, ona yeni bir takım alırsın?"

Ellerini birbirine vura coşuklu sevinciyle mutfağı inletir-

ken "Alının tabü, hem de en âlâsını" diye heyecanla atıldı. Ama sonra duyduklarıyla olduğu yerde çakılı kalırken, yüzü hüsranla düştü.

"Alamazsın. Onların üretimi durdu!"

Kadının lafı bittiğinde hüsranla yutkundu ve kaşlarını ufak bir çocuk gibi hüznle kaldırdı. İşte, bu onu yıkmıştı. Gözleri dolabın dibindeki kırık takımın envanterlerine kaydı. Bu hâliyle annesinin eteklerinin dibine bir kedi gibi sığınma isteğinin, ne derece yüksek olduğunu kanıtlar bir izlenim sergiliyordu yüzünde. Neyse ki kadın başını salladı kızınca ama tatlı bir bakış belirmişti koyu gözlerinde.

"Ah çocuk, ben de 4. Dünya mütarekesinin imzasını atıyorsun sandım mutfağında. Kızdım sana o ayrı ama çabarı da takdir ettim!"

Arda hafifce hareketlendi. "Ettiginden eminim, zaten ne zamandır mutfak yenilenecek deyip duruyordun, Hazal bunu sağladı değil mi? Onu sırf bu yüzden bile affedersin." Birisinin bu gerginliği alt etmesi geriye gidiyordu ve kara koyun kendini feda etmişti.

Arda'nun ne ara geldiğini bilmiyordu ama kolunu boynuna sahiplenici bir sıcaklıkla dolayıp kendine destek olur gibi çektiğinde, dalgınca başını ona çevirdi. Sonra da yaşlı kadın onlara nemli gözlerle, anne şefkatiyle, sıcacık dokunuşların sardığı bakışları, ruhlarını tablo izler gibi izledi. Hazal bunu anlayınca, utana sıkıla yüzünü yere eğdi.

Öte yandan o utançundan yerin katmanlarını hesap ederken, dudaklarını kulağına yaklaştırıp fısıldayan adam "Kaynanan sana kızıyor bak!" diye alayla söylüyordu. Hazal kızınca omzundaki eli sarsıp geriledi. Bu adam ne arsızdı! Hazal böyle içli dışlı eylemlere henüz alışamamıştı. Yani odada teki ama burada değildi... Ah Allah'ım, edepsizliği dört duvar arasında yapıyordu! Ne ayıp!

Bundan hoşlanmayan Arda, omzundan düşen kolunu ona uzatıp, elini kavradı ve çeğiştirerek salona yönlendirdi.

"Artık tahribat bittiğine göre, mutfakçı gerçek sahibine teslim edelim güzelim, bu kadar savaş oyunu yeter... Sonra yine evcilik oynamana izin veririz belki..."

Masaya yemekler geldiğinde, Hazal kâsesindeki buharı tüten çorbaya şaşkınca bakıyordu. İyi de bunun, onun yaptığı çorbaya uzaktan yakından alakası yoktu ki! Bir kere onun yüzünde yeşil soğanlar yüzüyordu. Bunda ise mis gibi nane... Bakışlarını masadan kaldırıp, yemekleri servis eden yaşlı kadına çevirdiğinde, yüzündeki tatlı gülümsemesiyle ona göz kırptığını gördü. Bu kadını seviyordu. Hem Arda'nın üzerine titizlikle titremesini, hem de ona karşı olan bu yumuşacık hoşgörülü tutumunu, ciddiye seviyordu. Elindeki kâseyi alırken, işte o zaman Hazal'ın asık yüzü önce tebessüm etti, ardından etrafını ışığıyla aydınlatan bir gülümsemeyle parıladı.

Arda yemeğin tadını algıladığı ilk anda, damağında hissettiği tanıdık tatla, yüzünü kaldırdı ve genç kıza hoşnut bir edayla bakar gibi, "Eline sağlık!" dedi, hain dudaklarında gizli bir tebessüm belirmişti.

Zaman gece yarısına yaklaşıyordu. Canım, önündeki kanepede iyice yayılarak başını genç adamın omzuna yasladı. Üstündeki battaniyeyi bacaklarına kadar çeğiştirip burnunu sesli bir biçimde çekti. Gözlerini huzurla cama dikmişti. Usul-cacık yağın yağmurun cama tıptırılacak hâlinde vuruşunu izliyordu. Hiç ses gelmiyordu dışardan ama kışın haberciliğini taşıyan bu yağmur, şu anda yaz gününde yağın toprak kokusunu getiriyordu buram buram burnuna. Etraflarını saran camekânlardan, hafif rüzgârla eğilen cansız ağaçların dansını izliyordu.

Şu anda evinin burası olduğunu ve kocasının yanında bu muazzam anın olduğunu düşünüyordu. Biliyordu bu saçmaydı ama öyle hissediyordu. Arda'yla evli olduğunu ve burada oturup onunla soğuk kış gecelerinde böyle yaşlanmayı beklediğini hissediyordu. Kulağına şömineden yayılan çıtırdama sesleri gelince, bakışlarını oraya çevirdi. İçindeki ateş harlanmıştı. Tavanda ateşin ahenkli rakı hüküm sürüyordu.

Arda ne zamandır kullanmadıklarını söylediği bu şömineyi üşütmesinden korktuğu için yakırmıştı. Gerçi sabahki kadar kötü değildi. Öksürükleri az da olsa kesilmiş, burnunun akıntısı da neredeyse durmuştu. Loş ortamda pırıltılar saçarak var olan cana gelmiş mavişlerini, dinginlikle dolaştırıyordu ortamda. Burası muazzam bir kış bahçesiydi. Başını yasladığı geniş omzundan usulcacık kaldırıp, gözlerini genç adama çevirdi. Yan durduğu için sadece profili gözüküyordu. O kadar yakışıklıydı ki, sert hatlarına alışan gözleri, artık bu çehrenin bir ömür seyircisi olmaya gönüllü mahkûm olmayı istiyordu. Bir ömür ona böyle bakmak... Ne güzel bir eşsizlik olurdu.

İçerisi loş olduğu için yüzünün sadece bir kısmı gölgeler içinde görünüyordu. Kara kaşlarına, sert bakışlarının bir kısmına ve ileriye doğru uzanmış yanağına gölgeler oluşturarak düşen gür kırpiklerine baktı. Tüm ışıkları kapatıp, buradaki kanepeye kurulu, dışarıdaki yağmuru seyretmeyi o istemişti. Şimdi onun kollarında ve burada olduğuna ise hiç inanmıyordu. Arda elinde tuttuğu kahve kupasını dudaklarına götürüp yudumladığında, aklında dolaşan bir sürü soruyla derince bir iç çekti Hazal. Ona dokunmak, sarılmak, hatta burada böyle dakikaları, saniyeleri birlikte saymak nasıl bir rüyaysa, uyanmaktan korkuyordu. O kadar dalmıştı ki onu izlemeye, fark etmedi genç adamın yüzünü ona çevirdiğini. Daha fenası, tam bu esnada şöminede parlayan ışık, yüzüne vuran kuvvetli bir çmgnıyla harlanınca, Arda'nın yüzü aydınlandı. Ve san titrek ışıqla gördüğü yüzde onun tatlıca sırtlığını gördü. Kalbi yerinden havalandı sanki.

"Ne düşünüyorsun?" Elindeki kupayı kenardaki sehpayı koyup, yüzünü ona tekrardan çevirerek durdu.

"Saçmalık..." İç gerip dudaklarını bükererek, başını adamın koltuğunun kenarına ilitirdi.

Gerçekten düşündüğü saçmalıktı. Onunla evli olduğunu düşünüp, hoyrat hayaller kurması, pembe bulutlara salınacak kurup, sonra birisi tarafından itilerek düşmesi demekti. Bulutlar maviydi ve Hazal bunun gayet bilincindeydi! Kurduğu

imkansız hayaller saçmalık değildi de neydi? Hoppa kabine olmayacak coşkular sokup, içinin onunla dolmasını sağlamak haksızlık değil miydi?

"Nasil saçmalık?"

"Öyle işte..." dedi narin omuzlarını hüsrarla sarstı. Arda onu kendine çekip çenesini kavradı. Başını göğsünden kaldırdı. "O saçmalığı merak ettim. Bana da anlat birlikte saçmalayalım." Hazal biraz düşündü ve... "Saçmalığın neyini merak ediyorsun, adı üstünde saçma sapan hayaller işte..."

Genç adamın yüzünde bir aydınlanma daha oldu. Ama bu keskişi şöminenin ateşinden değildi. İçini saran rahatlamadan, sinesinde tuttuğu narin bedenini verdiği huzurdandı. Genç kız onun yüzüne sanki transta gibi itinayla bakıyordu. Ardainsicce sırtı ve elini battaniyenin altına soktu. Usulca emeline ulaşan eller, genç kızın koltuk altını buldu ve haylaz parmaklar işlevini yerine getirdi. Hazal bir anlık dalgınlığın ardından kıkırdayarak onun kollarında kendinden geçerken, o, "Söyle saçmalığın ne... Ne hayal ediyorsun?" diye tatlıca buyuruyordu.

Özellikle kızın şu anda ne denli telaşlandığı düşünülrse, üzerine istediği kadar gitmesi içten bile değildi. Hazal sabahki savaştan öksürük krizleriyle kurtulmuştu ama bundan pek de kurtulabileceğini sanmıyordu. Dudağında kıkırdamalar genişledikçe, içindeki ağırlarla birleşen bir kahkaha turları göğsünden neşeyle yükseliyordu.

"Lütfen, söyleyemem; bırak nefes alamıyorum."

Arda inatla onu kanepeye yıkıp gıdıklarken, başını geriye devirmişti. "Adımı yine mi unuttun mavişim... Benim bir adım var, söyle... Arda!"

Daha fazla bu tatlı eziyete dayanamayacağını anlayanca, dudaklarının iktidarsız tutumuna yenilerek "Seninle evli olsak nasıl olurdu, onu düşündüm" diye geriden gelen gülünç sesiyile itiraf etti.

Arda'nın elleri bir anda enerjisi bitmiş akı gibi durdu.

Erkeksi dudaklarındaki tatlı kıvrımlar sakinleşti ve yüzünde ki neşeli hal ortadan kalkıp ciddileşti. Kapkara, sert kaşları hafifçe kıpırdandı ama şaşkın bir izlenimle ne çatılmaya ne de kalkmaya yanaştı. Yumuşayamadı. Hazal onun bu apan-sız donan hâline, her ne kadar kırılsa da konuyu alaya alarak "Korkma, hemen evlenelim demedim, sadece evlensek nasıl bir çift olurduk onu merak ettim" diye gücünmiş sesini sakla-yarak söylendi.

Daha lafı bitmeden Arda, genç kızm üzerine iri bedeniy-le yıkılmış ve ağırlığıyla onu kanepeyle birleştirmişti. Elleri yüzünü arayıp bularak avuçlarının arasına aldı. Şimdi Hazal onun altında nefessiz kalacak bir baskıyla ürkekçe bir tutkuy-la titrerken, derin derin soluduğundan nefesleri boğazını ya-karak donuyordu. Heyecanlanmıştı ve saklama olasılığı eksi sıfırdı. Gözlerini genç adamın ifadesiz keskin gözlerine mut-lak bir merakla dikti.

"Sen benimle evlenmeyi kabul etsen, bu dünyadaki en eşsiz evliliği sana yaşatırdım. Ben seninle dolar, seninle taşar-dım. İçim dışım sen olurdu..."

Önce bu eşsiz lakırdılarla nefesi gırtlığını yırtarcasına dışarı apan-sız salınan Hazal, ardından kendine gelen benliğiyle gözlerini kıvrak bir şüpheyle kısıtı. Ah, bu adam... Pasta gibiydi! Evet... evet, kesinlikle öyleydi. Rejim zamanı yenen Çikolatalı Pasta gibi, önce yenmelik oluyor, sonra yi-yince vicdan azabı gibi boynuna dolanıyor, beden muhaseben oluyordu.

Şu anda üzerine kat kat palto giymiş gibi sıcaktan bunalmış ve sersemlemiş hissediyordu. Yoksa bunun üzerine yıkılan erkeksi bedeninin haz veren ağırlığından, genzine yayılan baharatlı sandal ağacı kokusundan, dokunuşlarının şehvet uyandırıcı sıcaklığından kaynaklanıyor olma ihtimali yoktu! Hazal yüzünde beliren afallamış ifadeyle onun sersemleyen yüzüne kısacık bir an baktı.

"Seni korkutacak ne yaptım bilmiyorum; ama benim gibi
504

bir adamı, adı bile ürktürken evliliğe ikna eden sen, nasıl evlilikten korkuyorsun anlamıyorum. Sana yaklaşmama izin vermiyorsun. Hep önünde sınırların var, uzaklaştıran bentle-rin. Hissediyorum. Ben evlilikten korkuyordum ya, sen ben-den daha çok korkuyorsun. Asıl ben korkardım o şeyin varlı-ğundan ama şimdi bu eylem seninle olunca anlam kazanıyor. Ben evlenmeyi bir tek seninle istiyorum. Bir tek sana sahip olmayı, içinde var olmayı gerçekten istiyorum."

Cidden öyleydi. Önceden birisi evlilik dese, kafasında akillansın diye bardak kırmak isterdi ama bu ufak cadıyla ev-lilik fikri, ona çölde vaha bulmuş bedevinin coşkusu gibi eşsiz geliyordu. Sanki evrenin tüm hayatı onda toplanmış, o olmuş, hava olmuş, su olmuş, varlığının sebebi olmuş... o olmazsa yaşamdan tat alamazmış gibi bir his duyuyordu.

Hazal yutkundu. Bu aşk itirafı değil elbette ama sevgi de aşkın ikiz kardeşi değil miydi tıpkı eşi nefret gibi!

Erkeğin nefesi yüzüne çarparken düşünme yetisini kay-betmemek için azami bir çaba harcadı. "Aşksız bir evlilik, badanasız eve benzer," annem hep öyle söylerdi! İçinde ya-şarsın ama zevk almazsın. Sadece sığınacağın bir liman gibi, başını sokacağın bir çatı, dört duvarı renksiz, sıkıcı, basık ve köhne... Ben bunu istemiyorum... Ben aşık olarak evlenmek istiyorum... Evimin dört bir yanı rengârenk olsun, bahar aç-sın istiyorum. Ben sevilmek istiyorum. Şimdi size evlilik fikri çemen gibi geliyor, yerken güzel ama ya sonrası iğrenç gelir-se... Ya kokarsa..."

Genç adam başını aşağı eğdi. Dudaklarını şakaklarına değdirdi. Bir kez daha onun caydırıcı sıcak dudakları, konuş-masını engelledi. Yine yüreğindeki saftirik kıızı gafil avlamış-tı. Dudaklarını şakaklarında birkaç defa dolaştırdı. Bu sefer öpüşünde şehvetten eser yoktu. Duygulu, şefkatli ve özlem doluydu.

"Sana aşk vaat edemem. Sen aşka inanmıyorum. Fakat sana sonsuz sevgi ve sadakat sunabilirim... Seninle sevmeyi, sevimliyi, bir yuvanın sıcaklığının özlemini öğrenebilirim..."

Ben seninle hep ilkleri tadıyorum... Dokunmadan seviyorum! Vazgeçmeden yaşıyorum! Sevmeyi seninle keşfediyorum... Ben seninle ilk defa nefes alan bebek gibi cana geliyorum."

Hazal derin bir nefes aldı, iki eliyle onu göğsünden itti. Biraz doğrulmasını sağladı. Şaşkınlıktan aralanmış dudaklarıyla konuşmaya karşılık vermeye hazırlanıyor ama beceremiyordu. Arda onu kollarında sıkıyordu. Göğüsleri onun sert adaleleri altında eziliyordu. Hazal yine bu duygusal sis içinde, tenine ve yüreğinin üzerine bıraktığı ağır etkiyi sezdi. Arda onun ahlaştığını hissedince, bacağına onun bacaklarının arasına koyarak destek alıp, narin bedenini ezmemeye çalıştı.

Beyni birden isyan etti Hazal'ın, bu duyguların yoğunluğuna. İsanüstü bir güçle onu kendinden uzaklaştırdı. Boğuk bir sesle, "Sen beni bir nesne gibi sevmek istiyorsun... Masa gibi, yatak gibi, televizyon gibi... Hayatında bir yer vermek ama sahiplenmemek gibi... Yenişi çıkınca, modası geçince değiştirmek isteyeceğin bir nesne... Beni başka bir kadınla değiştiremezsin... Bu oyun değil... Ya sana âşık olursam?"

Ki zaten en delisinden âşık değil miydi? Onu ölecek kadar, ondan vazgeçecek kadar sevmiyor muydu? En büyük kabuslarının başı da sonu da ona kavuştuktan sonra kaybetmek değil miydi? Yeminliydi. Yüreğine kirli eller dokunmasın diye dikenli tellerle çevreleyen o değil miydi? Şimdi ne değişmişti de, tüm o teller kalkıp, sınırlar genişlemişti?

Tartışmanın anlamsız olduğunu kavrayarak, "Bu en çok beni yüceltir... Sen bana âşık olursan ben sadece bununla gurur duyarım... Senin tarafından sevilenin güzelliğini doyasıya yaşarım... Ayrıca nesne gibi bir şey isteseydim, neden evlenmek isteyeyim? Buna ihtiyacım yok ki. Bunun için ne gerek var evliliğe?.. Ben zaten istediğim zaman her konuda evli gibi özgürce takilabiliyorum. Fakih kadınlar isteseydim, evlenmezdim değil mi?" dediğinde genç kızın kollarında karıldığını hissetti. "Yani dediğin gibi önceden öyleydin. Şimdi sen varsın ve ben değiştim. Başkasını istemiyorum" diye sözlerini üstünlükle tamamladı.

506

"Peki... Peki ya seveysem seni... Bunu düşündün mü?" Sesi neredeyse boğazına takılan kılıç gibi canını yakmıştı. Yüreğinden yükselen hıçkırık gibi bağrına batıp, ruhunu acıtarak yakmıştı. "Ya sen seveysem bu beni... Arda... Bu yeni seni tanımıyorum ben... Ben bazen aptalca şeyler yapan biriyim. Kızdığım zaman dilimin ayan yoktur. Öfkelenince herkesin aksine çoğu zaman gülerim. Ağladığım zaman çok çirkin olurum, burnum akar. Öfkelenince bir ömür silerim kin tutarım, affım yoktur; ben buyum... Peki... Peki ya, sen kimsin?"

Arda kalbinin karanlık pırıldıklarını ona açacak kadar vicdansız değildi elbet. Geçmişinin karasın zakkam tadının aralarına girmesine muhakkak ki izin vermemecekti. Adanın sustu.

Kısacık bir an. Ama o dakikalar asır olup üzerine yıkıldı kızın. Kendisinden ve bu tür duygular uyandırdığı için geçmişinden nefret ediyordu. Ona neden güvenemediğini anlamadığı için yüreği acılar içinde kıvranıyordu. Genç adam omuzlarını silkererek geriye çekildi. Uyanan hislerini gizlemeye gerek bile görmüyordu. Düşünceli bir tarzda bir eliyle genç kızın ensesini masaj yapar gibi ovuşturuyordu. Hazal kendi davranışından utanmış ve onun bu çaresiz tutkusundan yararlanmaya çalışmasına çok kızmış. Birkaç saniye boyunca konuşmadı ve sonra onun erkeksi dudakları haylazca kıpırdandı. Burnunu burnuna sürterek, yangınlara sevk eden bir tilsimla usulca fısıldadı. "Ben senin Kör Talihinim sevgilim! Sen ise benim şansısın!"

Ve gözleri kısıldı rüyada gibi hülyalı bakan meleğin, şaşkın aralanmış dudaklarına sert dudakları hafifçe temas etti. Hazal'ın gözleri şöminenin ışığından arda kalan zamanlarda karanlığın en koyu hâline bürünmüş, güzelliğin tüm sırlarını içinde barındırarak koyulmuştu.

O sırada adam dudaklarını usul usul, her bir köşesini keşfeder gibi, tüm tath kıvrımını tanımaya çalışır gibi sakince tıy gibi dokunuşlarla sarsarak öpüyordu bal tadındaki du-

507

daklarını. Hazal nefes almayı unutmmuş, bu dünyayla bağlan-tılarını koparmış, sahipsiz bir uydı gibi yörüngesini şaşmış öylece altında kaskatı duruyordu. O iri bedeninin altında hava-sızlıktan ölmesi gerekirdi, hatta oksijensizlikten Mars toprağı-na düşen mahluk gibi patlaması gerekirdi; ama bu ağırlık bile teninde tutuşan haz verici bir eziyetin başlangıcına delaletti.

Sonra onun öpücükleri öyle bir hal aldı ki, baştan çıkarıcı bir haylazlık kuşanıp, damarlarına sinsice şeffaf bir şehvetle uzanmaya başladı. Yanında kaskatı durmuş ellerini iradesi dışında kaldırdı, genç adamın beline titrekçe sardı. Narin el-leri geniş sırtının kaslı kapağıyla buluşurken, elini onun her bir eklemine usulca gezdirmeye başladı. Bilinçsizce yaptığı bu hareketle genç adamın kaskatı kesildiğini fark etti. Onu dokunuşlarıyla etkilemek, içinde tuhaf bir hazın başlangıcı-nı sağladı. Bu onu cesurca ateşledi. Ne olacağını, sonun nasıl biteceğini düşünmek, şu anda şuursuz benliğine ona göre bir fazilet değildi.

Dudaklarını acemice kıpırdatıp arzuyla karşılık vermeye başladı. Titrek dili onun ıslak kuytularıyla keşfederek temas ettiği an, adam geriden gelen bir tutkuyla homurdandı. Ar-da'nın dokunuşları yakıtı tenini. Her bir hücreyi kademeli be-deninden ayrılıp, tek tek eklemelerinden boşaltmasına halsiz düşmeye başladı. Tıpkı, bir kaya parçasından koparak uçu-rumdan yuvarlanması gibi. Artık geri dönüşü imkânsız bir yolun başında durduğunun, döne döne ona yöneldiğinin fark-ında değildi. Öyle sakince tadıyordu genç adam onu, sanki cennetdeki yasak elmayı yer gibi usulca tatmin olarak, hariku-lade bir lezzetin keşfine çıkıyordu. Yasak olanın, günah ola-nın cezbine kapılıp, yakıyordu tüm edep kanunlarını. Sonra elleri bir yolunu bulup penyesinin içine yolculuk yaptı. Par-makları onun kadifemsi tenine değdiği an, kız haz için tarifi imkânsız bir ukdeyle titirdi. Dudaklarından tek bir kelaman yansıması gibi ufak bir inleme koptu.

"Bu... Günah!"

"Hayır! Bu aşk yapmak!" dedi adam boğukça ağzının içine soluyarak. Yanmak için cehennemnin ateşlerinde hiç bu

kadar istekli olmamıştı benliği. Arda o anda sadece onun gö-ğüslerinin tatlı kıvrımlarını elinin içinde, tüm çıplaklığıyla kendine teslimiyetle sunuluşunu hissetmek istiyordu. Daha dokunduğu an bedeni tuhaf bir ihtiyaçla gerilip, ihtirasla titremeye başladı. Eli usulca hareket ettiği anda nefesi göğ-sünde huzlanarak hırıltılar eşliğinde tekleyen bir motor gibi zorlandı.

Hazal gerildikçe, onun kalbi bedeninden fırlarcasına ka-burgalarını zorladı. Bu sefer farklıydı. Dokunuşlar farklıydı. İlk defa bir kadına sadece dokunarak ölmek istiyordu: Sadece sevmek, bedenine sahip olmak istemiyordu artık. Ona dair ne varsa istiyordu! İç-i-dışı olmuş taşıyordu.

Kalbini, ruhunu, bedenini ve aşkını! Onun tertemiz leke-siz ruhunu kendine istiyordu. Ama bunu kabullenemiyordu. Bu da onu öfkeliendirerek, sertleştiriyordu. Öfkesini kontrol etmekte ciddi anlamda güçlük çekiyordu. Derin derin solu-yarak birkaç santim geri çekildi. Yüzü katılaşmıştı, algıladı-ğı ve benliği tarafından kabullenilmeyen şeyle... Aşk olmak istemiyordu! Ama onun aşkını kesif bir tutkuya yüreğinde istiyordu. Elini göğsünden çekerek yüzüne dokundu. Isınmış yanaklarını avucuna bastırıp, yumuşacık hatlarını elinde şekil almasını keşfetti.

"Seni istediğim kadar kimseyi istemedim! Sana sabretti-ğim kadar hiçbir kadına sabretmedim..." dedi sesi öyle kuzgun öylesine karmakarışık ki. Sanki onu suçlar gibi kaskatıydı sesi. Genç kız yanağının üzerine dökülmüş gür kirpiklerini titreterek kaldırdı. Hantalca yarıya kadar yıkılan göz kapak-larının arasından koyulmuş mavileriyle genç adamın ifade-si med-cezir hâline bakıp duraladı. Sanki bedeni -ruhunun iradesi- ödenetimini kaybetmişti. Kumldayamadığı gibi, dili lâl olmuş konuşamıyordu.

"Sen beni sevene kadar, sana dokunamayacağım..." dedi adam başını aşağı eğerek. Dudaklarını genç kızın kulağına yaklaştırp, dünyaları yerinden oynatacak bir tılsımın eşliğin-de nefesini kulağın soludu. "Beni sev Hazal... Sen de beni, seni sevdiğim kadar çok sev!" Araya kaynak yapan ses ötele-

den gelirken, en çok istediği anın sekteye uğramasıyla büyü bozuldu. Oysa Hazal işte şimdi tam da bulutların üstünden ötelenmiş gibi panikleyerek, genç adamın göğsüne dayadığı elleriyle üstünden ittirince, Arda büyük bir gürültü koparak kanepeden yere düştü. Birden yerinden diklenip ona yardım etmeye çalışırken, Arda olduğu yerde kızgınca söyleniyordu.

"Ya sen, her zaman en güzel anların içine etmek zorunda mısın?"

Öfkeyle kaşlarını çatınca, Hazal adamın kolunu tutup kaldırmaya çalıştı ve bunu kendisine söylediğini sanarak dudaklarını şaşkınca araladı. "Sana demiyorum güzelim, ona diyorum" diye hissetmiş bir bezginlikle söylenip, başını yana çevirdi Arda. Hazal şaşkınca şimdi onun yüzünü çevirdiği yere bakıyordu. Oysa o, orada Saniye Hanım'ı görmeye umarken, gördüğü şey karşısında yanakları muazzam bir alevle kavruluyordu:

Kapının dibinde onlara şaşkınca bakıp- hatta taş keserek dese daha doğru- suratının rengi ananesinin eski çarşafılarına dönen Timur'un yanındaki Eda'daydı. Bu kıızı buraya kim getirmişti? Ah, telefon! Yemek yaparken Arda, Eda'nın aradığını söylemişti!

Timur elini saçına gömerek "Sen bana Eda'yı al demeseydin, sizin cilveleşmenizi..." Arda'nın yerinden doğrulup caydırıcı bir azamette durması ve kaşlarını kaldırmasıyla, lafı kuvıran Timur, "Yani oturup adam akıllı iş pişi..." dediğinde ise bu sefer Hazal çenesini cüretle dikince, sustu. Artık bu komedyandan sıkılan Timur da hırçınca gözlerini parlattı. "Bu ne abi ya... Biri kaşını kıvrır, diğeri yüzünü oynatıp ağzıma ambargo koyar... Kardeşim madem işi ciddiye döküp, imza telaşına girdiniz gidin yatak odasına, değil mi? Sizin bu tuhaf oyununuz beni geriyor, sayenizde kadın milletine at gözlükleriyle bakar hale geldim, yazık bana" diyerek trajikomik bir kuzgunlukla arkasını döndü. Huysuzca homurtular eşliğinde giderken de, "Ben salondayım" demeyi ihmal etmedi.

Hazal boğazını temizleyen, yüzü kızarmış Eda'ya baktı. Elini darmağazlık saçlarında gezdirerek, beyhude bir ça-

bayla hızla düzeltmeyi amaçladı. "Biz de Arda Bey'le şirket hesaplarını kontrol ediyorduk" desem, yer misin Eda?" diye tatlı bir dudak büküsüyle biçare sordu. Eda kaşlarını olumsuz anlamda kaldırdı, "Tamam işte, ben de tam şimdi mali raporların cari incelemesine başladığımı söyleyecektim..." diye alaya söylenince, Arda kahkahayı basıp genç kıızı omuzlarından yakalayarak kendine çekti...

"Ben de tam arkadaşını kandırmak üzereydim Eda, biraz daha geç tanışabilseydik eğer, belki de evlenmeye ikna etmiştim!" Pervasız yüzünde o eşsiz gülümsemesi belirmişti: "Ben Arda, Hazal'ın patronu ve sevgilisiyim" dedi ciddi bir ifade ve tatlı bir sesle ekledi. "Ona sorsan her şeyiyim."

Hazal gelişini güzel bir tonda konuşmadan evvel hoşazını temizledi. "Yani daha sevgili olmaya karar verme aşamasındayım... Deniyorum!" dediğinde Arda iri elleriyle ufak omuzunu öyle bir sıkı ki, genç kız müthiş bir acıyla inleyerek, "Yani artık sevgili sayılırım..." diye lafı ivence çevirdi. Sonra da dirseğini genç adamın kaburgalarına gömerek, kolunun altından kurtulup arkadaşının yanına ilerledi. Eh, artık hoş geldin faslını geçmişlerdi ne de olsa!

Erkeler içeride otururken -yani Arda Timur'u öfkeyle sert bir ifadeyle paylarken- kızlar mutfakta çay demliyordular. Saniye Hanım bugün yorgun olduğunu söyleyip erken ayrılmaya karar verdiğini bildirdi. Hazal da çayı kendisi yapmayı teklif etmişti ve kadın dehşete kapılarak, hemen gitmekten vazgeçip, bu teklifi en kabaca ama kırmayan bir biçimde "Katiyetle olmaz!" tabiriyle.. Reddedince, Eda ona ılıcak tebessümüyle ikna ederek, "Korkmayın, ben varken mutfakı yakınaya cesaret edemez," diye alay etmişti. Allah'ın bunlar koalisyon kurup, onu muhalefet ilan etmişlerdi.

"Ben gelmeseydim ne halt edeceğimi biliyordun, değil mi?" diye ciddi bir biçimde azarladı Eda.

Ah, bilmez miydi? Evliliği es geçip, edepsiz bir rahatlıkla çocuk piyasasına direkt geçiş yapacaklardı. Hazal, haylazca baktı. Onun söylediği şeyi elbette ki yapmayacaktı ama onu biraz kızartabilirdi.

"Sayende öğrendim ya, kuzum... Neyse! Ama merak etme arkadaşım, artık bu konuda doktora yaptım sayılır! Sonuçta her gece yüksek perdeden, sizin resitalinizi dinliyorum kaç aydır." Alayla göz kırpıp, çaydanlığa su çekti. Eda kızırıp bozarken, Hazal bıyık altından kıs kıs gülüyordu. Nakavti "Kızım siz de artık edep kanunları, akıl sağlığı, düzgün iletişim için kalmamaya karar verdim... Ya da siz ikiniz uyuyana kadar, odama değil salonun kanepesine tünemeye... Hadi ben neysem de, apartman bile sizin +18 canlı radyo yayınından naklen dinlemekten, mustarip olmaya başladı... Hep aynı replik kardeşim, olmaz ki! Mesela, geçen gün Burcu Teyze 'şunlara söyle, çamaşır makinası sıkarken ses yapıyor, gece bari çamaşır atmasınlar makinalara' dedi. Yağlı garibim, unutmuş makinanın ses yapmamanın çıktığını. Ben de karıştırmadım kafasını."

"Hazal!" dedi Eda gerçek bir kızgınlıkla çemkirerek... Ve kolunu çimdirdi. "Üste çıkmaya çalışma, yemezler. Böyle konuşarak beni utandırıp sindireceğini sanıyorsan, aldaniyorsun..." Biraz sonra sesi cırlayarak yüksek perdeden, İtfaiye sireni gibi öttü. "Ne halt etmeye elin adamın altına..." demişti ki Hazal elindeki bardağı yere düşürdü. "Eda..." dedi kırpkirleri saçkın bir tezatla kırpışırken. "Biz sadece konuşuyorduk..."

Hazal gafını bertaraf etmek için hâlâ çaresizce debeleniyordu ama nafiye. Cam kırıklarını toparlarken, allak bullak olduğu yüzünden anlaşıyordu ve bu Eda'nın dudaklarının kıyılarının hünzürce kıvrılmasını sağlıyordu. Sıra ondaydı!

"Sevişmenin adının 'konuşmak' olarak değiştiğini duymamıştım literatürde, biz de her gece Doğu'yla konuşuyoruz ama biz evlendik sersem..." diye konunun sonuna doğru ciddi bir hiddetle azarlardı.

Hazal sonunda ona laf anlatmaktan pes etti ve tepsiyi de alarak içeri girdi. Çayları herkesin önüne koyarken Eda, Arda'nın karşısındaki koltuğa oturmak üzere olan Hazal'ı kuşlaya öteye iteleyip, kendisi şapadanak kuruldu. Hazal onun niyetinden şüphelenerek kuşkuyla gözlerini kısıp bakarken,

Eda ona misilleme yaparak sıttı. "Otursana Hazal, yeni gelin gibi ne süzülüyorsun şekerim!" diye dişlerini sıkarak arasından tısladı.

"Geçmiş olsun ucuz atlatmışsınız. Gerçi yanınızda Çakma Cankurtaran varmış ama yine de düşününce, sonu daha kötü bitebilirdi. Allah korumuş... Hemen bir sadaka verin." Elini koltuğun yanına vurdu. Çayından bir yudum aldı. Bardağı usulca altlığına koydu ve bakışlarını tekrar Arda'ya çevirdi. "Size onun hayatını kurtardığınız için teşekkür etmeyeceğim..." dediğinde Hazal dehşetle irkilerek boğazını temizledi. Eda ise aldrımaza omzunu sarstı. "Zira zaten hayatını zaten sizin yüzünüzden tehlikeye attı." Arda hapsardı. Eda "Siz de mi hastasınız?" diye sordu.

Arda yanındaki peçeteye uzandı. "Aslında değilim, ama..." derken Hazal sanki onlar orada yokmuş gibi ısıklık öttürerek kaçmak istemiş, ancak tek yaptığı olduğu yerde sinerek kazarmak olmuştu.

Timur sıttı: "Sana onun yanında kalacaksan iğne ol demiştim."

Eda elindeki bardağı neredeyse kucağına dökcekti. "Siz aynı odada mı kaldınız?" Panikleyerek sokranmaya başladı. "Aman Yarabbi! Ben ne diyeceğim şimdi annene? Bende kaldığını sanıyor ve ben kızına sahip çıkamadım." Elini alınına gerçek bir endişeyle koyup, derince iç gerdi.

Hazal kızarmış bir suratla yerinde huzursuzca kıpırdanarak "Eda, saçmalama... Ben hastaydım ve sadece odasında kaldım, o kadar... İlerisi yok!" Arda neyse de, Timur'un yanında mahremini ifşa ettirdiği için genç kadına öfkeyle baktı. Elinden gelse yeni doğmuş civcivi boğazlayan kedi gibi, üzerine atlayarak ümüğünü sıkacaktı.

Hâsılı Eda elindeki bardağı Hazal'a uzatıp "Carum, bana çay doldurur musun, bitti?" diye nazıkçe sordu. Hazal onu duymamış gibi davranınca, Eda tekrarlardı. Hazal da isteksizce yerinden kalkıp mutfığa yöneldi. Eda onun kapıdan çık-

masının arkasından öne eğilip kolların koltuğun kolçaklarına koydu. Boğazını temizleyip gözlerini Arda'ya sabitledi.

"Bak arkadaş! Konuya hemen gireceğim, o gelirse konuşmam" derken sesini ayarlamaya çalışıyordu. "In misin, cin misin bilmem? Zengin olman, yakışıklı olman da beni ırşalamaz... Eğer arkadaşım hayatına fotokopi çekersen, aslına sana bizzat ben imzalatırım haberin olsun... Tek kullanımlık mantığı bizim âleme ugramadı. Biz de her şey ömürlük kullanılır..."

Tartışmanın anlamsız olduğunu kavrayarak, Arda sadece kollarını kaldırıp "Ona zarar vermeyi aklımın ucundan dahi geçmiyorum, niyetim ciddi" dediğinde Eda kapıya kısık bir bakış attı. Alaylı sesinin yayararak, "Bana niyetim ciddi, evlenmek istiyorum martavalları çekme arkadaşım... Öyle her niyeti ciddi olan evlenseydi, babaannem Tecavüzcü Çoğun'la evlenirdi!"

Arda dudaklarını gülmek için gerince "Neyse konuşmuz babaannemim ona olan saplantılı platonik aşkı ve dedemin sırf ona benzemek için başını damızlık gibi sürekli kazımaması değil..."

Timur elini dudaklarına koyup kendini kasarken, Arda yerinde kımıl kımıl, kımıl kurdu gibi oynayıp duruyordu. Eda adama şöyle bir baktı, "Bana helaya gideceğim deyip çık bahanesine konuşmaktan yırtan öğrenci izlenimi vermeye başladın haberin olsun... Kıpırdanıp durma..." Ah, şimdi Selin Hanım'a bağlamanın zamanı mıydı?

Arda kendinden emin bir ağırlıkla öne eğildi ve kollarını dizlerine dayadı. "Bakın, nasıl bir karakteriniz var bilmem ama onu ne kadar sevdiğinizi biliyorum... Korkmayın. Amaçım onunla evlenmek, eğlenmek değil! Dudaklarını çarpıkça gerdi ve baştan çıkarıcı bir tatlılıkla sırttı. "Tabii inadını kırıp evlenmeye ikna edebilirsem..." derken Hazal elinde tepsiyle görüldü.

"Neden sustunuz?" dedi arkadaşına ters ters bakarak. Timur çayın uzanırken "Senin idam fermanını nasıl imzalasa-

onu düşünüyoruz. Tükenmez kalemle mi, yoksa kurşun mu ona karar veremedik hâlâ" diyerek alayla konuyla hayli eğlendiğini belirtti.

Çay faslı bittiğinde biraz daha sohbet edip, Eda ve Hazal hazırlanıp evden çıkmıştı. Yol boyunca Eda Hazal'ın başının eti bitince, iliğini-kemiğini sömürerek, ertesi gün ilk iş koştur koştur Ebe Hatunun mekânına sürükledi... Ah korkmayın hemen bekâret kontrorlüne değil tabii ki, her ne kadar başlarda o da öyle sansa da, sadece fal baktıracaktı.

Onun tüm itirazlarına rağmen, çemkirmelerini dinlemeyen Eda, omuzlarından baskı uygulayarak sandalyeye zoraki bir tutuşla oturmuştu. O sırada bıyıklı Teyze Ebe Hatun elindeki fincana evrenin sırrını çözmek isteyen filozof edasıyla dikkatle bakıyordu. Aslında fala ve bir nevi böyle saçmalıklara inanmasa da, ellerini bacak arasında birleştirip, içinde büyüyen merakıyla öne eğilip kadının tüm benlerini saymak bir yana, tüm kollarını görerek kalbi ağzının içinde heyecanla atarak bakmaya başlamıştı. Galiba birkaç ay epilasyona ihtiyacı vardı garibin. Hazal onun geçmişinden, evveliyatından, gelişiminden saymasını büyük bir sabırla bekledi ama uuh, kadın saymadı...

Çok sonra artık fosil olmaya karar verdiği bir zamanda, çürük dişlerini diliyle yalayarak gösterdiğinde, derince bir nefes aldı. Eh artık, mutlak sona geldik, sonunda konuşacak diye iç çekti genç kız. Fakat o, "Şu kutuya bir beşik daha atın da başlayayım, evlatçağızım!" demişti.

Hazal da o kadar kendini kapırmıştı ki, sanki bir ara 'beş tane çocuk' diyecek diye heyecana kapılıp, gözlerini şimşir gibi ırkılmıştı. Ama kadın ağzını şaklatıp, sakince "Heh, nerede kaldık?" deyince artık isyanları oynamaya başlamıştı.

Aynı bir âlemin varlığı olduğunu her şartta ortaya koyan Eda ise sanki kadın hatim indirecek gibi ellerini açmış semaya, gözlerini kapayıp tevekkülle dua ediyordu. Dişlerini sıkı sıkıya onun bu ahmak hâlini görünce, ağzının ortasına bir kere indirmek isteğini ortadan kaldırmak için sabır çekti!

"Kızım dua etmeye geldiysek camiye gidelim de, alnın secde yüzü görsün, kâfir gibi yaşamaktan cami yerine falcı kapılarında dua etmekten kurtulursun böylece!" diye tıslayarak çıktı. Eda ise onun kolunu çimdirmek suretiyle "Allah'la kulun arasında mekânı mı olurmuş ceberut, kapa çeneni de kadının ilhamını kaçırma. Valla taş olursun!" diye paylamıştı. Akıl akıl, gel kuyruğuma takıl! Bu kızın ne kadar akıllı olduğunu bilmeseydi, şimdi şu saniye ahmaklar cennetine tez elden iletimini yapardı... İadesiz, taahhütlü!

Hazal kadının ağzının içine, çürük dişlerine saymak bında baktı baktı ama bir şey çıkmadı. Bir, üç, beş ve derken yarım saat sonra "Aşık olduğun adam seninle oynuyor kızım... Tüm karlımasıyla şu anda bir başka bir bildiricinin tüylerini yuluyor" demesini beklerken, o "Kızım sen aptal mısın? Bulmuşsun zengin kocayı, ağzını, gözünü kırıştırıp duruyorsun! Tut koldan, evlen onunla!" demişti.

Sonra da onun hakkında sapır saçma bir milyon şey sallamaya başladı... Bana ne kardeşim adamın bilmem kaçınıc katta dairesi, bilmem nerede yatı varsa, bana saadet lazım sadet... Ben sanki bilmiyorum adamın tüm varlığının hepsini. Tahsil sözleşmesi elimden geçiyor, kucuna aldığı donuna kadar fişleri ben onaylıyorum, sen sadede gel Falcı Teyze" diye bağıracaktı ki...

"Ay kızım... sen bu adamdan uzak dur. Bu seni çok üzecek valla ama çok da sevecek... Acı çekeceksiniz, çok fazla gözyaşı olacak! Sonra da gözyaşlarını silmek isteyecek..." demesiyle yaralı yüreğine, o cadı gibi, bilmem kaç zamandır kesmeyi unuttuğu turnaklarıyla parmak basmıştı. Kesin kangren olup ölecekti söyledikleriyle. İçinde bir zilgit, bir kıyamet oluşmasını sağlamıştı. Sonra devamı ise beşlik daha atılarak sağlanmıştı. "Bu adam seni çok seviyor. Ölecek, öldürecek kadar çok hem de..."

Hazal çetrefilli sohbetten sıkılarak, "Yahu kadın az önce seni üzecek diyardın... Seven adam üzer mi?" demesine kalmadan "Seni hem seviyor, hem de sevmiyor..." dedi tuhafça bakarak.

Falcı, falcı değil oynak dil öbeği mübarek. Anlamsız bilgilendirme ne dediği belirsiz, kendini referandumla giremeyen ülke gibi hissedene Hazal, yerinden kalkmak için kıpırdandı. "Nasıl ya! Sen benimle dalga mı geçiyorsun be kadın?" diye yerinde biraz doğrulunca, Eda onu hemen omuzlarına haskı yapıp arakattan yerine geri çökertti. Hazal bu kadının kafasını fıncana gömüp, üzerine sıcak su çekmeden önce biraz mekinleşmeye çalıştı. Yoksa içinde Ben Ten Canavarı çıkmayacaktı ama bu gidişle vahşet sanatını ince bir iplik üstündeki akrobat gibi vahşice icra eden Dişi bir Chucky Hazal çıkması da olasıydı.

"Az önceki giden kıza 'seninle evlenecek, mutlu olacak, iki çocuk, bir de araban olacak, kaynana nalları dikecek, tüm saltanat sana kalacak...' diye palavralar sıralarken, ben ondan daha fazla para verdim diye mi bana 'seni sevecek ya da sevmeyecek' diye kafa karıştırıcı saçmalıklar sıkıyordun. Papatya falı mı bu? William Shakespeare'mi özenden be kadın 'Olmak ya da olmamak, işte tüm mesele bu' diye zirvalıyorsun..."

Yerinden kalkıp, Eda'yı da yanına alarak kendini dışarı attığında, genç kıza çatlı kaşı, öfkeli bakışlar atarak "Eğer bir daha seni bu dedem kılıklı kaknem kadının mekânında görürsem... Doğu'ya, tüm paranı iç çamaşırlarına yatırdığını söylerim, paçanı tutuştururum haberin olsun" diyerek tehdit edip arkasını döndü.

Eda kızınca öne atılıp "Kapa çeneni de gidelim kadında özür dileyelim, maazallah çarpılacaksın." Bunu rengi gitmiş gerçek bir korkuyla söyledi. Hazal ona doğru öfkeli ok gibi fırladı, elinin tersiyle iki tane çarparak yamulmanın hasını göstermek isteyecek... Dibinde bir adında bitti. Dehşete kapılmış bakışlarıyla "Ben seni şimdi bir çarpacağım, Michael Jackson'a benzeyeceksin. Bu kaknem palavracıya bir daha gelir, fallara inanırsan seni kahve telvesine gömerim Eda, ardından bir El-Fatiha bile okutmam..." diye "Ya sabır!" çekerken bir taraftan da kıızı çekıştırerek gördüğü ilk taksiye atlamıştı...

Her yüreğin karanlığına, elbet güneş doğar...

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"Cıldırılmış olmalı!"

Selin Atmaca bu öfkeli cümleyi kocasına söylemişti ama aslında hedef tamamen başkasıydı! Hiddeti büstünün rotasını şaşmış başıboş füze gibi aracın içine düşmüş, yüreğiyle birlikte her şeyi kavurarak yok etmeye başlamıştı. Bu sözlerin ima ettiği şeyse, çok açıydı!

"Ona uzak durmasını defalarca söylediğimiz hâlde, neden bu kadar üstelediğini anlamıyorum! Canını yakacak, üzecek ve yine bedbaht edecek kızımı. Bunu yaparsa..."

Bir aslanın yuvasını koruma hiddetiyle dişlerini sıkıp, kucığına bağladığı elindeki peçeteyi parmaklarının arasında kopararak paralamaya devam etti. Sanki peçeteyi değil, düşündüğü şahsı parçalıyordu. Kırılmaya başlayan öfkeli güzel yüzünü, aracın camından dışarıya usança çevirdi. Kaygılı gözleri hâlâ dolu dolu parlıyordu. Gergince titreyen dudaklarından, güçsüz bir inleme kaçarken "Bu sefer de onu mahvederse, olacakları artık düşünmeyecek, direkt uygulamaya alacağım" diye hiddetle tehdit edercesine söylendi.

"Karıymayacaksın Selin... Onu ben halledeceğim. Sen araya girince, işler sarpa sarar..." diye kara delik gibi bir sesle uyardı Kenan Bey. Karısı ona uymayacağını belirten ters bir

bakış atınca, "Selin..." dedi uyarıcı mahiyetteki hiddetli ses tokça, perde perde yükseliyordu aracı içinde.

Fakat yaşlı kadın konuşmadan bakışlarını çekti!

Kenan Bey sıkıntıyla iç girdi. Böyle katı bir yüreğe, zalim bir düşünceye sahip olan bir insan, eğer gerçekten ondan uzak durmasını söylediği hâlde çevresinde dolaşıyorsa, karısının deyimiyle cidden çıldırması olmalıydı. Keza Kenan Bey, sabrının artık neredeyse tükenmeye başladığını düşünüyordu.

Yaşlı kadının düşüncükleriyle yüreği korkuyla çarpar-ken, gözlerine yaşlar doluyordu. Onu bırakmıştı! Artık karışısına çıkmayacağını söylemişti. O zaman neden hâlâ onun olduğu yerlerde özellikle dolaşıyordu! "Türkiye'ye gelme yecemim" diyordu, yine gelmişti. Hayatında sadece bir kere doğruyu tercih etmiş biri olması gerekirdi, bu kadarı Hazal'a haksızlıktı. Sadece bir kez ondan bir şey istemişti... Her seferinde böyle oluyordu. Oysa artık acıtmadığını düşünüyordu bu duyguların derinliği yaralı yüreğini fakat yıllardır bu konuda duyduğu kaygı içini sertleştirmemiş olduğu gibi, iyice yumuşatmış olmalıydı ki şu an acı çekiyordu.

Kocasının yüzüne baktı kederle. Acaba bu çılgın harkunda, yine ne düşünüyordu? Ne zaman bu konu açıl-sa, adamın merhametsizleşen yüzünde ki kaşları kesif bir hiddetle çatlıyordu. Aklına gelen kötü fikirlerle Selin Hanım'ın hıçkırıları giderek yükselirken, kocasının elleri de direksiyona daha sıkı kenetleniyordu.

"Bu konuyu onunla açık bir şekilde konuştum. Başka ne yapabilirim?" dedi adam sıkıntıyla. "Uzak tutmak elimde değil ki yapayım. Hazal kocaman kız! Ne yapması gerektiğini biliyor, bu konuda yavruma güvenim tam. Yanlış yapmaz benim keleşim..."

Selin Hanım onun bu konuda eli kolu bağlı kalmasıyla daha da çok üzüldü. Biliyordu onun da şimdi içi içini yiyordu. Araba sessizliğe bürünmüş, artık ağlaması neredeyse kesilmişti. Ama içi hâlâ acıyla doldu, kaygılarla kaynıyordu. Bu

güne kadar ailesinin istediği gibi bir evlat olabilmek için, ne kadar çabalarsa çabalsın, her zaman bu sorun ön planda olacaktı. Bırakmayacaktı evladının yakasını bu mahluk... Sinsi bir yılan gibi, bir kuytuya sızmış bekleyen hadsiz bir hırsız gibi, dermansız bir humma gibi kanına karışıp yüreğini yakacak, vebasını etrafa saçacaktı. Ensesinde, sinesinde, aklında, kalbinde hep olacaktı... Emindi!

"Bey konuş artık, ne konuştunuz? Merak ediyorum..."

O konuşmuyordu ya, Selin Hanım şu anda da kendisini her zamankinden daha çok dışlanmış hissederek, ipe sapa gelmez vesveseyle kuruyordu. Bu hissiyatların, bu konuda kendisine bir yararı olmayacağını biliyor ama elinden bir şey gelmiyordu. O kadar ikaza rağmen, inatla yapıyordu ya yapacağını sinsi pislik... Ve açıklığı bu durumu değiştirmek, kimsenin elinden gelmiyordu.

Hazal'dan başka!

Kenan Bey dişlerini sıktı. "Konuştum ama kafasının di-kine gideceğine eminim. Her zaman öyle yapıyor... Fakat bu sefer son... Kızı bir an önce gözümün önünde istiyorum..."

Buraya ineli çok olmamıştı. İtalya! Acele bir karar ve aniden yapılan çabuk bir hazırlıkla birkaç saat sonra kendini Sebiha Gökçen Havalimanı kapısından, Dış Hatlar Terminaline mecburi bir gelişle, çekçekli valizi eşliğinde içeri girerken bulmuştu. Prime class personeline kapıda karşılama ve uçak kapasitesine kadar refakat, bagajların ücretsiz kaplanması, terminal içindeki yolcuların tüm transferlerinin özel araç ile sağlanması gibi hizmetleri yapılmıştı.

Bu adamın jet hızına ulaşmak imkânsızdı. Arda sadece hazırlan demişti! İyi de nereye? Bu da soru muydu? O istesin, onunla dünyanın sonuna kadar giderdi elbet! Ah atomu kardeş, çekirdeğini evlat, sıcaklığını güneş olarak bile lanse ederdi. Ama susmak bilmeyen dili sormuştu işte! Ona, bu konu hakkında bir bilgi verilmemişti ki... Çakma Asistan! Hasta olmasaydı tüm bu işleri o kovalar, her şeyden haberi olur, ensesinde boza pişirir, cebine attığı bozuk parayı dahi bilirdi.

Sonra öğrendiğine göre yurtdışında bir işte, ciddi bir pürüz çıkmış acil gidişlerine sebep buydu. Annesi ve babasını ikna çabası uzun sürmescydi, belki hazırlanması daha kısa sürecek ve nitekim buraya da Arda ile gelebilecekti.

Aslında babasına birlikte olduklarını söylese; değil onunla ülke dışına çıkmak, bakkala bile çıkmasına izin vermezdi! ya, o da yarı! Sevgili...? Birisinin bunu literatürden el altı yarak kaldırması gerekiyordu! Onun iyiliği için... Keza babası sevgili dediğinde, bir kızın sadece baba kız aşkını algılıyor, gerisini algı sınırına sokmak değil, öyle bir muhakemenin radar olduğunu bile düşünmüyordu.

Sonunda ikna ettiğinde, babası, yüksek perdeden binayı sarsarak "Ne işin var orada tek başına, olmaz?.." diye kulak zarının sağlamlığına ölçüm çekerken, bu sırada ona ikinci sınıf Orkestra Şefi gibi eşlik eden annesi de çanak tutup, alt komşunun kulak zarını patlatmıştı.

"Kızım tek başına bir erkekle yola mı çıkılmış, canı na mı susadın sen? Valla abin bacaklarını kural!" diye terliği kapıya savurarak sağlamlığını ölçmüştü. Her şey süt liman olup, paparalar yenip, kızın içi şiştikten sonra... Önce oturup bir güzel nasihatle kafasını ütölmüş, sonra da ütlediği kafasını memnuniyetle karman çorman hale getirecek bir sürü öğüt eşliğinde, onu sonunda yolculamayı başarmıştı.

Ah bu nesilde annesinden zılgıt, babasından papara, ağabeyinden tehdidi yemek her ne kadar ağrına gitse de, evlat yanı seviyordu onların korumacı tavrını ve çok zaman önce benimsemişti yorucu yanlarını. Nitekim her şey onun iyiliği içindi sonuçta.

Uçağa nasıl bindiğini ise hatırlamıyordu... Korku, endişe ve vahşet!.. Evet vahşet! Bu sözcükleri özümserken, sadece kendisini değil, içine yerleşen hisleri de dehşetle titretiyordu. Normalde uçağa binerken bunları hissederdi! Algılarına ne olduysa artık, muhakeme gücünü kaybetmiş gibi, ya da bir kutu Arda sakinleştiricisi içmiş gibi geniş insana bağlamıştı. İçindeki Hazal'a sağdan gelen ferah yel, içini rahatlatırcasına püfür püfür esiyordu. Bu sefer eline dokunan nazik elle, babasıyla parka giden bir çocuk kadar kendinden emindi. Ve neredeyse huzurla o merdivenleri mesutça tırmanırken... Hiç ama hiç korkmamıştı! Tamam, yalan! Az birazcık korkmuş olabildi! Yahu o da insandı işte, birazdan fazla korkmuştu...

Neyse- uçağa bindiğinde yolcu süitine yerleşince sıcak/soğuk havlu servisi, hoş geldiniz içkisi servisinden sonra, uçuş süresi boyunca yolcu istediği zaman dilediği yemeği yiyebileceğini söylemişlerdi. Yemeğe hal mi kalmıştı ki? Hazal bakışlarını etrafı gezdirdi. Aslında kabin tarzı koltukları olan bir uçağa bineceklermiş ama Arda son anda koltuk arası

engeli olmayan bir uçak tercih etmişti. Ah korumacı Prensil Yok art niyet aramıyordu artık, bu açıkçası işine geliyordu!

İlk anons yapılmaya başlamış, yanlarına gelen hostes – yani yanlış olmasın mankenlere ayak kabisunun tozunu yuturacak hatun– ona eliyle, koluyla felaket tellallığı yapar gibi uçağın bir tehlike hâline düşmesinde, onların neler yapması gerektiğini anlatıyordu. “Arkadaş, bilinçli olarak burada donuma doldurup, adama rezil olmamı istiyorsan, devam et!” dememek için tek yapması gereken şeyi yaptı ve gözlerini sımsıkı kapattı. Fatiha ve Sübhaneke bittii! Gözlerini açtığı anda kız yok olmuştii! Ah hayır ‘yok’ değil... atom gibi ‘yok edilmek’ istiyor olmalıydı ki, onun olana, işveyle konuşarak ellerini uzatmış, teknişiz sırtışlarıyla kemeri takmaya çalışıyordu.

Seni first class’ın mezarına anıt gibi dikerim gudubet gacı!

O kaslara, kaburgalara, bir gram yağ olmayan göbeğe bir tek o dokunabilirdi. Dişlerini sıkarak hırçınca kemere uzanıp, hostesin elinden kemeri hoyrat bir tutumla bir çekişi vardı ki, kız sanki Amazon Ormanları’nda yaratık görmüş gibi birden dikleşip, ortadan yok olmuştii. Ha şöyle, yola gel!

Ah bu koltuklar neden bu kadar geniş edathıydı ya. Oysa Second olsaydı adamın üzerine yanlışlıkla, meraya yayılan keçi gibi yayılırdı. Kemerli takan şıpıdık elleriyle, gözlerini ortalarında gezdirdi ama Timur görünürde yoktu. Onu en son bir hostesle güle-şakıya perdelerin arkasında kaybolurken görmüştü. Ah, hovarda herif! Hiç boş durmuyordu!

“Umarım senin uydun da meteor yağmuruna tutulup, başka bir uyduya toslayarak birisi tarafından yamultulur, Hovarda Gezeğinin başka bir yıldızın çekim alanına kapılıp, kara delikte yok olur... Eller, gözler, dillerin mühürlemler de, bir tek mahlûküm gömüllü kölesi olursun... Böylece benim Arda’m güvende olur...” Hovarda arkadaş zararlı! Bedduaşı bitince geriye çekildi.

Tam o sırada nereden çıktığı belli olmayan Uzunaylı gibi şapadanak huzurun içine dalan bir sesle, olduğu yerde sıçradı. Bu eşsiz anlarına turp değil, limon ağacını sıkan ses, “Bu

uçak kesin rötâr yapar... Hatta kesin kasislerde tüm motorları bozulur... Hatta... Hatta denize çakılır... Belki de bir dağa...” diyerek tam Arda’nın yanındaki koltuğa kuruldu. Felaket tellallığı değil, birebir naklen kaos haberleri yapan medyum İdamesinde, homurdanan kadın kotayı yükseltince, bir anda Allah ne veriyse kafa-göz, dalmak ister gibi baktı Hazal. Ve bunu cidden düşünmedi değil hani!

“Felaket senaryolarında ustasınız galiba...! Hangi Kat-İllam Çekimleri ajansında, kariyerinizi ilerlettiniz? İnsanları Dehşete Teşvik Etme! Camdan atlamaya teşvik ya da cinnet geçirtmeye yönlendirme olabilir mi?...” diye Türkçe olarak ciddi bir yakınmayla homurdandı.

Başını öne uzatıp genç kıza bakan esmer kadın, “Ah, kusura bakmayın... Ben uçaktan korkarım hanımefendi...” diyerek tam Arda’nın dibindeki koltuğa yayıla yayıla kurulmuştu. Yani arada dar bir hol vardı ama yanıydı yine de!

“Hiç belli olmuyor hanımefendi, ben de güle oynaya, hosteslerle halay çekerek girdim içeri” demek istese de, gördüğü görüntüyle kelimeleri boğazına düğümlendi. Bir baktı kadın kemerini bağlıyor ve kıpırdanan kolları onun eşsiz varlığına uzanmış dokunuyordu. Bir şey soruyormuş! Hah! Bu sınırları aşan mülteci kılıklı karı, ortada dikenli çit gibi duran Hazal’ı görmüyor muydu? İçine dolan tuhaf bir kabarmayla, kan beynine çıkarken, aralarına geçip o boş hole bir tabureyle oturmamak için deliye bağlaması içten değildi. Sonra gözleri oraya takıldı. Ah! Hayır, onlar Yunan yapımı anıt sütunları değildi. Kadın umursamazca uzun bacaklarını –ki onları kestiği falan kesinlikle yoktu. Sadece o bacaklar boyu kadar olunca, bu tarafa uzanıp sevdiğini rahatsız edecek mi diye bakmıştı!– öne doğru uzattı ve koltukta yağ gibi eriyerek yayıldı. Arda’nın hafif aralık duran bacaklarını elleriyle, şap diye kapamamak için ellerini bacaklarının arasına sıkıştırdı. Ne olur, ne olmaz! Kıskaçlık yapan içindeki o çok konuşan karıyı susturmak isteyerek, bakişlarını ondan uzak tuttu.

Tam kadın kendini toparlayıp “Umarım mahsuru yoktur,

ben orada tekim ve korktum. Bu arada ben Nicoli" dediğinde uçak havalanmaya başladı.

Hazal o anda "Sınırında kal kadın, çıldırma beni!" sözcükleri gibi, her şeyi unutup kendini kasarken, Kelime-i Şahadet getirmekle meşguldü. Acaba bu uçak kadının dediği gibi, gerçekten düşer miydi ki? Karnına bir ağrı saplandı. Sımsıkı kapadığı sahne perdesi değil, birebir deprem vurmuş gibi titreyen göz kapaklarıydı. Ve o sırada hayatı film şeridi gibi gözlerinin önünden geçip giderken, en absürt reklamları geçerek, ilk elden drama bağlayan hayatının sıkıcı sahnelerini Müslüm Babadan 'Bıktım Be Usta' şarkısının eşliğinde izledi. İzledi... İzledi ve kendini camdan aşağıya sallandırmak istedi. Çok sıkıcı bir hayatı varmış be, kendi bile seyretmek istemedi! Sonunda benliği finale yaklaştığında, şarkı değişmişti. Nil Karabrahimgil'den "

Onun aşkı bana extra large, bana extra large, bana extra large.

Giydim ama benim boyum kaç, benim kilom kaç.

Daha benim yaşam kaç!" şarkısıyla devam ediyordu.

Ama...? Ama bu haksızlıktı. Burada en afilisinden kalpleri fetheden bir aşk sonesi çalması gerekirdi. Sonuçta yanında oturan adam, filmin sonunda onun mutlu sonu oluyordu...

Bir süre sonra elinin üstündeki sımsıcak tenin şefkat telkin eden dokusuyla hafifleyip, kendini koyuverirken yanlarındaki kadın, kırk yıllık dostuymuş gibi kıydıl kıydıl Arda'ya yaklaştı. Laf arasında tanışıp, muhabbetin göbeğine saltanat kurmayı da unutmadı.

"Ah sizi tanıyorum... Arda Mertoğlu! Hani şu THE GRE-EN WORD Şirketler Grup'unun sahibi, değil mi? Biz sizinle iş yapmıştık iki yıl önce..."

Hah iyi işte, öncelerde kaldın, haddini bili!

Ancak Hazal'ın tersini düşünmüş olacak ki, Arda centilmenlikle bir sohbet havasında, "Demek bizim meslektensiniz?" diyen tok sesiyle donukça mırıldandı.

Oysa Hazal, onun bu kadınla konuşurken konuya muhalefet değil, sadece antitez olmasını istiyordu. Ama Arda onu isyanlara tenkit eden bir rahatlıkla "Siz ne işle iştikal ediyorsunuz?" diye sorunca, kadına tam bir kibarlıkla elini uzatmıştı! Hem de konun: n hoşuna gittiğini belirten bir hareketle, gevrekçe gülümseyerek! Gıcık! Çakal! Aslında bırak konuya dâhil olmayı, bu kadının onunla sohbet yapmasını bile kaldıramıyordu... Şimdi boğazına kılçık kaçmış gibi öksürmek istiyordu. Hele o kadın, sanki aile içi bir bireyle, yahut da geçmişine süzülmediği bir dostla konuşur gibi, şipşirin bir tutumla muhabbeti koyultmaya girişim yaptığında, ciğerlerini dökesiye öksürmemek için kendini zor tuttu. Hani korkuyordu lan bu karı! Buradan yerine yapışmış gibi değil, onun yanındaki koltuğun üstüne, hem de Arda varken yapışacak gibi duruyordu.

"Ne hoş bir tesadüf! O süre zarfında sizin şirketinizle çalışmaktan bir hayli memnun kalmıştım" diyen Arda'nın konuyla bir hayli ilgilenmesiyle, genç kız dişlerini sıkıp, tırnaklarını koltuğun kaliteli öküz derisine geçirmesini sağladı. Ah, yoksa o adamın kolu muydu? Gen adamın sesindeki otoriteyi bırak algılamayı, yüzündeki ciddiyete dahi bakmadan genç kadını sadece gözleriyle, dart tahtası gibi delik-deşik ediyordu.

Esmer kadın, "Siz de iş için mi gidiyorsunuz?" diye sorduğunda, akabinde bakışlarını genç kıza sakin bir biçimde çevirerek, kafasını görmek için biraz öne çekti.

"Arkadaş, arada kocaman hol var ne meraklısın dön önüne boy-nun kapacak" Gerçi o boynu Hazal koparacaktı ya, neyse! Bu soruyla sevgili havalan takınan Hazal, pek bir umursamazdı.

"Hanımefendi sizinle herhâlde?" dediğinde ise kadın egosu şişmiş balona iğne değil, bıçak sokmuş gibi havasını aldı. Ne yani, sevgilisi gibi durmuyor muydu? "Ah evet, sizi gazetedede görmüştüm. Yardımcıydınız değil mi?" Amacını aşan suallerle, samimiyet kurmak istediğini belirtmenin daha güzel bir tarifini yapamazdı.

Hazal az önce birden tanımış gibi yapan kadının palav-

ra sorusunun üzerine değil, ama gelecek olan cevap üzerine nefesini tutarak harakiri yaparken, genç adama meraklı bir tutumla bakmamak için kendiyile azami bir savaşa tutuştu. Yüzünde, o her zamanki dingin ısıltısı parlayan Arda başını yana çevirip, sanki genç kıza görüyormuş gibi çapkın bir gülümsemeyle dudukları bir saflıkla baktı. "O güzelliğin... benim her şeyim, sadece yardımcım değil..." diyerek genç kıza tuttuğu nefesini salmak yerine, ona ek olarak bir de kalbini durdurmuştu. Galiba uçak cidden düşmüş, Hazal ebedi istirahatine iniş yapmış, şimdi sonsuz hayallerini yaşıyordu.

Hazal bedeninin koltuğun derisinde vasat bir varlık olarak kalmadığını anlayınca, içindeki yağlar eridi ve kendisini ufular gibi hissetmeye başladı. Keyifli iktiletilisi, dudaklarının arasından kaçırılmak adına birbirine sımsıkı bastırırken, kalbinin gürültüsüne kulak vermeyen beyni, heyecandan delirmemek üzeriydi. Ve açıklığı duyduklarıyla aklının yerinde kalmasını sağlamakta biraz zorlanıyordu. Ona "Her şeyim" demişti! Allah'ım, ne güzel bir kelimeli bu böyle! Eğer bu âlemde yer çekin... varsa, şu anda eşsiz bir mutluluktan olsa gerek, uçan şey, o mütevazı her şeyi olan ruhu oluyordu.

Kadın yerinden biraz kalkıp, bakışlarını camdan dışarıya çevirerek "Ah bu uçak havaalanına insin, bir fakirin garodrobunu yenileyip, bir sürü yıllık yapacağım... Valla içimde kötü bir his var!" diyerek eliyle yüzünü yelpaze ettirmeye başladı. Bu sırada Arda'ya ilgiyle bakarak bir sürü olasılığı, alakayla sıralayıp, ondan açıklayıcı bir nezaketle anlatmasını istekle bekledi. Tabii açıklıkla, tüm adalesini, kaslarını, eklemlerini, gözlerinin kıyısından süzmeyi hiç eksik etmediğini görmemek için -söz meclisten dışarı- kör olmak gerekirdi! Ve Hazal bunu görünce Arda'nın üstünden kadına uzanıp, onun çakma saçlarını eline dolayıp, başını koltuğun kolçığına çaka çaka dümdüz etme dürtüsünü engellemeye gayret etti. Resmen adamın nabzını ölçüp, yüzünün fotokopisini çekerek, yüreğine çengel iğneyle tutturmaya çalışıyordu...

Klostrofobik Sapık!

İtinayla konuya uyan Arda, bir şeyden habersizdi. Aydınlatıcı bir biçimde, uçağın ne kadar güvenli olduğunu ve yeryüzüne nazaran en az felaketin gökyüzünde yaşandığını, ciddi bir terimle ifade ederek, dikkatle anlattı. *Ah sana ne, sen host musun be adam! Kadına giriş jenerasyonunu, ilk ağızdan ne diye okuyorsun?!*

Haset havuzuna düşüp yılan yerine ördek simide sarılan Hazal, bu kadar kıskançlığın içinde kıvrılan yüreğiyle, buna sadece bir süre dayandı. Sonunda kadının yeni bir sorusuyla ortaya kendini pimi çekilmiş el bombası gibi atarak, "Yapılan istatistiğe göre ise, orta koltukta oturanların hava boşluğuna daha çok denk geldiklerinin, en fazla sarsılmayı onların hissettikleri kanıtıymış... Allah esirgesin ama uçak düştüğü zaman ise, en çok kuyruk bölümü hayatta kalyormuş..." dediğinde palavralarına en sükselinden absürt yalanlar sallarken, kadının rengi kullanılmış renkli kâğıda dönmüş. Allah'ım ona acıyarak, en sertinden bir sarsılmayla kadını çıgıllıkların eşliğine yanlarında sarsmış. Türbülans bittiğinde ise sersemlemiş kadını, yanlarından ayağı yanmış tazi gibi kaçırmıştı.

Hazal içi rahat bir şekilde geriye yaslandı. Ah, bir kasa maden suyu içmiş kadar rahatlamıştı. Onun yüzünden ağzının tadıyla korkamamıştı bile! Naz yapıp sevgilisinin boynuna sarılmaya fırsat bile bulamamıştı. Oysa korksaydı, onu en şahane bir şekilde koruyacak ve korunaklı kanatlarının altına alıp, minnös bir kedi gibi şımartarak telkin edecek, sıcağı varlığını hissettirerek saracak bir asealetle sahibi olmakla müşerref olacaktı.

Arda genç kıza kaşlarını kaldırıp, yüzünü kuşkuyla çevirdiğinde ise Hazal başını sarsarak, "Ne...?" diyerek çıkıştı masum bir tutumla.

"Ben bir şey demedim ki!" diyen adamın dudakları usulca bir küstahlıkla kıvrılırken kız kendini korumaya aldı. "Çok konuşu. Bu kafa bu kadar dehşet senaryoyu kaldırmaz... Ayrıca bu akıl bana lazım, tabii size de efendim... Keçileri kaçırmadan önce önünü tutmak lazım gelirdi..." Hayatının

yalan gölleri deniz olurken, içine balık misali yeni palavralarını almakta geri kalmamıştı Hazal. İyice yalancı çoban olup çıkmıştı ya!

Dev Boeing inişe geçmeden önce, koltuğuna dört yüz dörtle çifte bocalanıp yapıstırılmış gibi bir oldu. Uçak, Roma üstünde pike yapan şahin gibi daireler çizmedi ama Hazal'ın midesi olayı öyle aksetmiş olacak ki, kasılmıştı.

Altlarında beliren, atlastan pamuk gibi mavi bulutların üstünde pamuk şekerden bir dünyanın varlığını gösterirken nefesi kesile de, korkudan bu ihtişamlı manzaranın şenliğini kaçırmamaya azami bir çaba harcadı. Oylesine eşsiz bir görüntü oluşturmuştu ki, o anda sadece izlemek istememiş, bir de bunların hepsini zihninde muhteşem bir çekimle kayıt altına almıştı. Güneşin bulutları yurttarına ışığını suzdürmek istemesini ve bulutların buna mukavim olup izin vermemesini... Ve ışıkların asi bir ok gibi, o yumuşacık duran bulutları yarıp aşağıya dikey bir şekilde yansımaları, şahaneydi. Bu şaheser görüntü zihninde eşsiz bir tablo gibi kayda geçerken, aklında minyonlarca soru dolaşıyordu. Ancak bu huzurlu anın bozulmaması için bu nahoş düşünceleri inkişaf etmesini engelleyip, yok saymaktan başka çıkar bulamadı.

Bakışları yanında oturan, kayda değer şahsiyetle kaydı. Bay Kalite! Tabii ki onunla ilk defa bir yolculuğa çıkmıyordu ama ilk defa sevgili olarak çıkıyordu. Mesafeler kalmış, aralarında yeni köprüler kurulmuş, üstündeki kalpli lazer efektleriyle içlerini aydınlatıyordu. Ama Hazal hâlâ ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri olmayarak, kafasının kanşmasını engelleyemiyordu. O sevgilisiydi ama aynı anda patronu da oluyordu!.. Hayatı annesinin izlediği entrikası bol Brezilya Dizilerine dönmüş, dolabındaki karman çorman çorap sepeti gibi olmuştu.

Gözleri genç adamın kıpırdamadan duran yüzüne kaydı. Güzel başını geriye yaslamış, uzun, güçlü parmaklarını kâğıtlarının üstünde gezdirerek huzla okumasına devam ediyordu.

"Yorulmadın mı?"

Arda'nın, "Bunu halletmem lazım..." derken sesi hayli isteksizdi. Onu rahat bırakmayı düşündü. Bakışlarını tekrar cama çevirdi. İncekleri yer için bayağı heyecanlanmıştı. Görülecek ve hayran olunacak çeşitli manzaralarla karşı karşıyaydı. Pek yüksek olmayan Argaos Dağı'nı ve bütün Scudetto'yu kucaklamak istemişçesine görkemli şehri, ufaklık camdan, kalbi göğsünü heyecanla delecek şekilde bir coşkuy-la izlemişti.

Uçak sisli bulutların üstünden alçalıp, şehri çevreleyen sert rüzgârı yalayıp huzla havalimanına indi. Hazal hâlâ sessiz bir dalgınlıkla pencereye dayanmış, dışarıyı abanarak seyrediyordu. Arda sıkıca koltuğu kavradığı eline dokunduğunda, elini alıp dudaklarına bastırdı. Başını çevirip, genç adama baktı. Dudaklar cildine değdiğinde, içine bıraktığı heyecan, ciddi anlamda tenini kaplayan ürpertiye tetikliyordu. Adeta ateşe değmiş serçe gibi titrek bir ürkeklikle dururken, yana yana elini sahiplermesini izliyordu.

Adamın çalışmaktan perti çıkmış yorgun yüzünü süzerken, hafifçe gülümsedi. Uçağa bindiklerinden bir an durmadan sürekli sorunun kaynağını çözmeye çalışıp, kendini paralamıştı. Bir gün büyük baş demişti ya ona, artık bunu ciddi anlamda söylüyordu! Ama Öküz olarak değil! Cidden büyük bir baş olduğu içindi. Arada mecazi anlamda söylemeyi ihmal etmeyecekti, o ayrı!..

"Sağ salım geldik işte... Biraz sıkıcı bir yol arkadaşı oldum itiraf ediyorum, affedersin... Malum konu hakkında biraz bilgi sahibi olmak istedim. Bir de Tarık'ın oteli satışa çıkmış, ne yapmalıyız düşünmek lazım" derken Tarık'ın borçlarının gittikçe uçarak bir noktaya ulaştığını fark edince canı sıkıldı Arda'nın. Bu adlarının istemese de, onunla anılması demekti.

Hazal onun yine daldığını gördüğü sırada, "Sıkıldın mı?" diye sormuştu hayatının bir numaralı tuhaf titişimleri yüreğine salan varlığı. Bu da soru muydu? Onun yanında bir

ömür sıkılarak, tırnaklarını yiyerek, hatta patlayarak oturmayayazıydı bu hercai yürek... Tabii bunu söyleyip libidosunu hoplatmaya niyeti yoktu.

Ama kendi egosunu pekâlâ az biraz parlatarak, "Sıkıldığım belli oluyor muydu? Tüh, ben de sakladığımı düşünüyordum... Demek fark ettiniz?" diye muzır bir sesle güldü.

"Bak, bak! İnsan nezaketen 'olsun, yok' falan der, direkt alınırın çatısına çakmaz lafı." Görmeyen acı kahvelerinde seçen bir ifade olduğunu biliyordu kaz.

Aslında Arda kendisini sanki first class kapasiteli skyline deri koltuklarda değil de, Business Class tadında ekonomi uçuş yapmış gibi yorgun hissediyordu. Bu kızla uçmak ona tam bir işkence olarak geri dönmüştü. Peki, bu hâlden şikâyetçi miydi? Kesinlikle...! Hayır! Bir durmuyordu ki yerinde, kumil kurdu gibi kıpır kıpır oynayıp yamuluyordu. Üstelik bu kadar geniş koltuklarda bile, dibinde nasıl bittiğini merak ediyordu. Uykuya daldığı anları hissettiğinde ise ona huzur, Arda'ya işkence olmuştur! Hatta bir ara uyuduğunda göğsünde duran elini -artık orada ne arıyorsa- kasıklarına sert bir şekilde düştüğünde, neredeyse oturduğu yerden sıçramaya varmıştı. Merak ediyordu acaba ayakları ağzına ne zaman girecekti? Uyurken dahi, masumca yaptığı eyleme kayıtsız kalamayan arsız titreşimler sunan bedenıyla, koltukta iş falan bırakmamıştı ki. Elleri göğsünde, bacaklarında bilinçsizce dolanıp durmuştu. Bunu uyanıkken yapsaydı, utanarak bir ömür yüzüne bakmazdı kesin. Öylesine masum bir varlığın, uysal bir uyuklamayla bile beceremeyip, bedeninin iradesini kırıp, tüm dengesini alt üst etmesini anlamıyordu. Elbette ki genç adamın bu derece yaklaşmasından ve rahat bir tutumda bedenine sokulmasından rahatsız olmuyordu. Sorun onun elinin mantıkları zorlayan bir noktaya dokunup, o şahane bedeninin yasak yerlere kayarak, yılan gibi kıvrılıp durmasıydı. İyi ki yanlarındaki koltukları da satın almıştı! Onun başka bir erkek tarafından bu derece iştah açıcı görüldüğünü ve yanlışlıkla dahi olsa üzerine yıkıldığını düşünmek istemiyordu.

Kazara yapılmış bu eylem için bile, adamı memnuniyetle camdan sallandırabilirdi. Bu düşünceler zihninde dolanınca durduk yere dişlerini sıkı. Ah vesvese, sen nelere kadersin!

Hazal yorgun bakışlarını yanlarından geçen bir beye çevirdi. Saygılı adam hafifçe gülümseyip ilerledi.

"Hadi kalkalım... Herkes inmeye başladı." Sayısız uçak yolculuğu yapmıştı, ama içinde yeşeren korkuyu, uçak hafif sarsıldığında dahi dehşete düşüren karşılayarak yenememişti. Daha havaalanına girdiğinde ürker, içindeki ufak kurtçuklarını korkularıyla besler, henüz uçağın merdivenlerini tırmanırken, o ufak kurtçukları içinde fil olarak büyür, kaçma dürtüsüyle ekşiyen midesinin ortasında aynı ezici korku otururdu. Ama bu sefer dehşeti, o kadar yoğun hissetmemesini anlayamamıştı. Galiba başını genç adamın omzuna dayadığı için olsa gerek -gerçi uzak koltuğa uzanmak için boynu kopmuştu o ayrı- onun varlığıyla bu korkuyu yolculuk boyu en aza indirgeyerek atlattı. Bir dahakisine ekonomi uçuş istiyordu. Böylece ona dilediği kadar sarılabiliirdi. Korkutm babında!

Arda elini tutup kaldırdığında, sıkılarak yerinden kalktı. Eşyalarını toplayarak uçaktan inmeye başlayan yolculara katıldı. Aslında öyle bulundukları bölümün pek yolcusu yoktu. Her şey tastamam beş yıldızlı otel gibiydi. O kadın da bir daha görünmemişti. Umarım bir kıyıda bayılmamıştır diye içinden geçirdi Hazal, minnak bir vicdana.

Yolcu salonuna girerken elindeki güçlü parmakların varlığıyla her ne kadar rahatlasa da, yanlarında Arda'yla konuşarak ilerleyen Timur'dan hâlâ biraz çekinmiyor değildi hanı. Kendinin, sanki patronunu ayartan, o kadınlardan olmadığını bilmesini ister gibi tuhaf duygulara kapılıyordu. Pasaportları uzun uzun incelendikten sonra salona geçtiler.

Şaşkın bakışlarını etrafta gezdirdi. Diğer havaalanları gibiydi, ekstra tipik İtalyan Şehri Serin, kullanışlı, kalabalık fakat ruhsuz... Bakışlarını şaşkınca etrafta gezdirirken, Arda diğer uça yandaki bir adamla -uzun boylu esmer adam onla-

nı karşılamaya gelmişti- ve Timur'la araç gelene kadar hararetli bir konuyu tartışıyor. Uçakları sanılandan biraz daha erken inmişti ve çevre yolundaki bir kaza sebebiyle araç havaalanına biraz rötarlı geleceğini bildirmişti. Genç kız ilk defa Roma'ya geldiği için -ki, o ilk defa Amerika dışında yurtdışına çıkıyordu. Oraya da ağabeyi götürmüştü zaten, yaşadığı yerleri tatil hediyesi olarak gezdirmişti- biraz heyecanlıydı.

Bekleme salonunda, yanındaki kadın Galeao'daki havaalanından geldiği için, Portekiz aksanıyla İngilizce konuşup kafasını şişirip duruyordu. Saatine bir göz atarak içini çekti. Daha ne kadar beklemesi gerekecekti acaba? Sonunda araçlarının geldiğini bildirmek için yanına gelen Arda, normal bir tutumda genç kıza elini uzattı. Biraz durursa, turcu gibi kendini salmaya başlayacaktı. Hazal yanındaki çantasını alarak genç adamın elini tuttu. Bu işi sevmeye başlamıştı. Ona ne zaman dokunsa, içi süt gibi mayalanıyor, yoğurt gibi kalıplaşlıyordu. Her fırsatta onun elini tutmak, ısısını, dokusunu hissetmek müthiş derecede hoşuna gitmeye başlamıştı. Tuhaf! Sanki böyle olunca, dünya batsa korkmayacak gibi içi güven doluyordu.

Birlikte havaalanından çıkıp, onları dışarıda bekleyen lüks araca yanaştılar. Limuzin mi demeli yoksa! "Bir sorun oldu mu gelirken?" diye sonran Timur aracın ön koltuğuna kurulurken.

"Yok efendim... sadece kaza sebebiyle yol kapalıydı, açıldı..." diye kendini açıkladı aksanlı İngilizcesiyle şoför.

Hazal şoförün açtığı kapıya yönelmişti. İlk o geçti içeri. Kaliteli siyah deri koltukta ileriye doğru kaydı. Arda elindeki çantasını şoförüne verirken "Hoş geldiniz, efendim" diye ki-barca söylenmişti adam yine. Arda başıyla selamlayarak, yanına oturdu ve aracın kapısının kapanmasını beklemişti.

Şehir ögle sıcağından yanıyordu! Ya da genç kız hararet yapmış, içi de dışı gibi heyecandan kavruluyordu. Otelin yolunu tuttuklarında, eğer araç böylesine serin olmasaydı, elbiselerinin içinde döktüğü terlerle yapış yapış olması an meselesi olurdu. Allah'tan aracın kliması ve konforu tamdı da,

bu sıkıntısını bertaraf ediyordu. Yoksa onun yanında kocarca gibi dolanmanın düşüncesi bile iliklerini donduruyordu.

Az önce hostesleri düzen ve şimdiki dünyadan soyutlanmış Timur ön koltukta elindeki dosyalara gömüldü yine. Hazal ise heyecandan kapıyla bir bütün olarak, deri koltuğa yapışmış, canım cicim samimiyetinde dışarıyı seyreliyordu. Olacakları hissediyor da, sormaya ne vakittir cesaret edemeyerek çekiniyordu. Üstelik kaygıyla çoğalmış bu cevapsız sorular zihninde yıldırım gibi çakarken hâlâ, meraklı ve hayli düşünceli olarak bocalıyordu. Ne kadar kaçarsa kaçsun gerçekler apaçık üzerine Piza Kulesi gibi yıkılıyordu. Kocaman aracın içinde bile onun dokusu, kokusu, iri yapısı, şahsi varlığı, hususi bir yakınlıkla hissetmesini sağlıyordu. Bazı gerçekleri hazmetmek sanıldığı kadar kolay olmuyor olsa da, çabalamak yolun yarısı oluyordu.

Yanında önce bir hareketlilik oldu, ardından aranan eller onun bileğini mengine gibi sıkıca kavradı ve sessizce gelmesini emretti. Hazal başını çevirip genç adama baktığında, o çekici yüzüyle ona mütevazice gülümsüyordu. Allah'ın, bir gülümsemeyle yüreğinin atışını, askeriyenin silah talimi gibi hizaya sokması haksızlıktı. İçti ona yaklaşıp değil yanunda durmak, kedi formuna bürünüp minder gibi göğsüne pusmak istese de, yapamadı. O durdukça Arda'nın elleri sabırsızca huzursuzlandı. Kızgınlığını belirtircesine haylazlaşarak kıpırdanmaya başladı. Önce onu yanına gelmesi için sessiz bir tehditle "senin tüylerini havaya dikerim" diye uyararak adamın yüzüne baktı. Ardından uysalca "Zaten kalp atışlarım talimde, onlar havalansa ne olur ki!" edasıyla deri koltuğu gıcırdatarak yanına kaydı. Uysalca genç adamın yanına sokuldu.

Arda elini genç kızın sırtına atıp kolunu omzuna dolar-ken "Sana hâlâ benden uzak durmayı yasakladığımı aşılayamadım, değil mi?" diye alınganca çıkıştı. Eliyle dalgalı kolu- nu okşamaya başladı. Yaramazca teninde gezen parmakları, aklını başından alıp, teninin karıncalanmasını sağlamıştı.

Hazal başını genç adamın göğsüne yasladığında, onun

şahane parfüm kokusu burun deliklerinden içeriye sızarak, genzini çoktan ısıtı etmişti. Kaslarının sertliği yanağının ezilmesini sağlarken, tenini mesaiye sokarak kızarmıştı. Çaktırmadan, mutlulukla kokusunu içine çekti.

"Çok hızlı gidiyorsunuz, buna uyum sağlamam biraz zaman alacak sanırım."

"Aslında yavaş bile gidiyorum denilir..." diyen Arda şikâyetçi bir tonda söylenirken, ne kadar ağırdan aldığını belirtmek istemedi. Ne düşündüyse başını sarstı. "Tamam!" dedi sadece kabullenircesine. Öyle istekle yapılan bir eylem değil bu, daha çok kırılmasın diye söylenmiş ehemmiyetsiz bir cümleyle. "Öyle olsun."

Bir süre kimse konuşmadı. Düşüncelerin girdabına savrulmuş Arda kolunu cama dayadı... Çenesini genç kızın başına yasladı, kokusunu içine çekerek sessizce oturdular. Burada olması, tenini hissetmesi bile mucizeydi. Bu da ona şimdilik yeterdi! Hazal, genç adamın göğsünde duran ellerini bilinçsiz olarak hareket ettirip, gömleğinin ufak düğmesini parmaklarının arasına sıkıştırarak, oynamaya başladı.

"Daha önce buraya geldin mi?" Gözleri camdan dışarıya heyecan dolu pırıltılarla bakıyordu.

Arda genç kızın tepesine dudaklarını bastırdı. O ufaklık ellerin varlığını yok saymaya çalışsa ne yazar! Aslında çalıştı ama arsız benliğini yok saymadı. Bu mümkün değildi. Onların usulca o düğmeleri açtığını aklından atması, mantıklı birisinin yapacağı bir şey değildi.

"Birçok kez geldim. En son Napoli'ye gelmiştim. Bir hafta kadar kaldım. Fakat bu gelişimin şimdiki vaka ile hiçbir alakası yoktu."

"Peki, burayı hiç gezdin mi?" diye meraklı olmadığını düşündüren bir sesle hınzırca sordu. Araştırmacı gözlerini, adamın camdan güneşin vurduğu yüzüne alakayla çevirdi. O kadar yakından bakıyordu ki, yeni çıkmaya başlayan sakalları dahi görebiliyordu. Cevabı merakla bekledi. Niyet farkı!

"Sadece bir gün serbest kalabilmiştik. Fazla gezemedik. O akşam buradan Paris yolu ile Londra'ya dönerek oradaki işleri kovalayacaktık. Bu sebepten fazla vakitimiz olmadığı için, öğleden sonra biraz etrafı görmek istedik!"

"İstedik...?" İşte ilk falso ağa düşmüştü!

Laf ebeliğine başlamış yine ve Arda kaçın kurası olarak bunu anlamazsa, kendini irdelemeye alırdı. Hazal'ın burnuna işaret parmağıyla şirince vurdu, sonra da haylazca sıktı. Hazal elini yaramaz bir tutumda burnuna sürttü. Kaşınmıştı.

"İstedik... Timur'la...! Bana rehber lazım malum..." Hoşnut dudaklarının kıyıları tatlı bir rehavetle kıvrılmıştı. İlgi hiç hoşlanmadığı bir şeyken, şimdi sorgulanma biçimi bile bu ufak ajan sayesinde hoşnutluğunu kayıtsızca arttıyordu.

"Timur tarihi yerleri görmekten hoşlandığı için, bir müddet onunla ben de gezmek durumunda kaldım. O kadar do-laştık ki, kendimi günün en eşsiz saatinde havuz başında pikniklerken değil, Mezarlar Sokağında gezerken buldum..."

"Orayı duymuştum" diye heyecanlı bir tınıyla atıldı Hazal. "Mezarlar Sokağı, Pompei duvarlarının dışında bulunan şu meşhur yer... Herculeum Kapsından aşağısına doğru parke bir sokak hâlinde uzanmış..." Ah bu bilgiyi babasının meşhur evrensel programlarının sıkıcı bir saatini katletmesi sonucu öğrenmişti! Beynindeki küçük teybine raporu dikte etmek yerine, hayal kurdu.

"O tarafında bulunan eşsiz güzellikteki ağaçların, bu Ölümler Sokağını âdeta canlandırdığını da duydun mu? Bu sokakta eski Roma'lı asillerin mezarları bulunmakta... Hani senin okuduğun garip kitaplardaki Kont'ların! Ne gezecek yer ama..." Sesindeki alaylı vaat takdire şayandı ve kız o vaatlerin içinde kaybolmaya dünden razıydı.

"Duymadım, beni mezara gömmeyip, oraların nasıl olduğunu bir centilmen gösterirse, belki kendim keşfedebilirim... Hem o garip kitaplar, okunası şirin şeyler!" Burnu kaşındığında, bilinçsiz bir dürtüyle hafifçe adamın göğsüne sürttü.

Ve Arda bu masum temasta aponsüz kasıldı!

"Geçen yıldan beri çok değişiklik olmuş buralarda. Bir sürü yeni otel yapılmış," diye ön koltuktan huysuzca söylendi Timur. Huzursuz gözlerini pencereden ayırmayarak, "Dünya beton yığınına dönüşmek için korkunç bir hızla büyüyor..." diyerek hayıflanmayı da ihmal etmedi. Onun Green Peace damarları yine kabarmıştı belli ki.

Yanlarından geçtikleri dar sokakların yanında turistler için yapılmış modern binalar dikkati çekiyordu. Hazal pencereden heyecanla bakarken otele yaklaştıklarını hissetti. Modern bir dizayna sahip olan beyaz binanın camları güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Giriş kapısının önünde durduklarında, iki tane vale derhal hareketlenip kapılarına uzandı. Hazal arabadan indiğinde Arda'nın çıkmasını bekledi. Güneş ufukta kaybolmak üzereydi. Yeni çöken akşamın loş ışığında uyumlu dinginliği simgeleyen bir tannıca gibi kapının girişinde merakla etrafı inceliyordu. Başını kaldırıp devasa yapıya hayretle baktığında, gözleri şaşkınlıkla açılarak mükellef bir hazla parladı. Şahaneydi! Arda elini rahat bir tavırla tutup, halı kaplı lobiye çektiğinde, genç kız hâlâ otelin şaheser güzelliğindeki dış cephesine hayranlıkla bakıyor, bir taraftan da ona önündeki alanı tarif ederek direktif veriyordu.

Otelin serinliğinde rahat bir nefes alarak kendisine gülümseyen resepsiyon memuruna doğru zarif adımlarla yürüdü. Genç kız içeriye girdiğinde sade kıyafetini taşıyan zarif duruşuyla hemen dikkat çekiyordu. Meraklı bakışlarını etrafına hayranlıkla çevirdi: Klasik bir otel gibiydi ama dizaynı ve renk kontrastı mükemmel, eşya kombinasyonları uyumluydu. Yanlarından geçen genç bir Arap erkeği dikkatle baktığında ona, utandı. Üstünde klasik kesimli, krem rengi ince bir tayyörle, limon sarısı ipek bir bluz vardı; ve neredeyse yolculuk sırasında kırışmıştı. Dikkat çekecek ne olabilirdi ki! Çıkık elmacık kemikli, oval yüzünü açığa çıkaracak biçimde uzun sarı saçlarını geriye doğru atkuyruğu şeklinde sıkıca toplamıştı. Bu hâliyle yaşundan çok daha ufak ve cıvı cıvı

gösteriyordu. Kış günü açan bahar güneşi gibiydi. Lobideki diğer misafirler, menekşe gözlü bu güzel kızın yanındaki uzun boylu çekici adamla salınarak resepsiyona doğru ilerlemesini dikkatle izlediler:

Onları girişte iki kişi karşılamıştı. Otelin müdürü ve Arda'nın buradaki işleriyle ilgilenen Daniel'in sekreteri Menekşe Hanım: Orta yaşın biraz üstünde yeşil gözlü, tatlı dilli, cana yakın bir tavırla güler yüzlüydü. Birkaç dakikalık sohbetin ardından onları rahat bırakıp Timur'un başına tebelleş olmak için hareketlenmişlerdi.

Aslında otelleri tadilatla yenilenme aşamasında olduğu için, bu otele gelmişlerdi. Burası Tarık yılanına ait bir yermiş, duyduğuna göre. Gelgelelim, ona kalsa onun mülküne değil adını, selamını bile kurban ederdi ama Arda...! Bu karizmatik serseri çaresiz bir tutumla, bu konuda belini kırıyordu. Timur arkasında bavullarla boğuşan voleyle içeri girdiğinde, elindeki telefonun müsebbibiyle yüzü turşu satıyordu. Kızdığı belliydi. Çekici yeşiller yine ateş alarak kısılmış, pervasız kumral yüzü ifadesizleşmişti. Bu aralar tuhaf davranıyordu ama çözemedi! "Baş belası çatlak kan!" diyordu şimdi de telefona...

O sırada Menekşe Hanım yolunu keserek genç adamı esir almış ve müdürle ufak çaplı bir sohbete tabii tutarak işe koyulmuşlardı.

Odalar ayrı katlarda mı yoksa yan yana mıydı? Arda yanlarına gelen resepsiyoncudan odalarının anahtar kartını alırken, Hazal tekil konuşmasıyla şaşırmış ve ürkmüş, bir yandan da adamın ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyordu. Ama Arda hâlâ tekil konuşup, adama bir sürü emirler sıralarken, buna bir nokta koyması gerek düşüncesiyle virgül attığından habersiz, "İki oda anahtarı var, değil mi?!" diye sordu nefesi kesilircesine. Kısık sesi fazla mı çıkmış, yoksa etraf fazla mı sessizleşmişti? Birden böyle atılmakla ne kadar komik duruma düştüğünü fark ettiğinde, sanki bunu o söylememiş gibi huzursuzca kıpırdanarak, otelle ilgileniyormuş gibi yapmaya başlamıştı. "Çok çıkmış burası!" Ama yemezler!

Arda'nın geceyi onunla geçirmek isteyeceği gibi bir fikirde edepsizlik aklına nereden gelmişti ki? Umarım bunu düşünmemiştir! Ah Allah'ım, ya düşündüyse! Aynı odada, aynı banyoda, aynı yatakta... İçindeki bir şeyler sıcaktan kabardıkça, bozuk dolaptaki yiyecek gibi ekşimeye başlıyordu. Onunla olmak, ellerini geçen ki gibi teninde hissetmek, onun sarsıcı ihtirasını aynı şehvetle karşılamak... Hey, kendine gel, ayaküstü Edepsiz Ajansınun arsız senaryolarını yazma! Bu film Baba RTÜK'ten veto yer... Saçmalamamalıydı... Bu yorgunluğa doğanran salatalık kadar mesut olma girişimi olurdu ama cıvık olmak istemedi...

Valenin peşinden asansörlere yönelediklerinde, kalbi birden depar atmış at gibi dörtünlüce hızla koşarak, üstünden atılmış jokey gibi bedenini terk etmeye kalkıştı. Heyecanlandı! Odanın içinde ikisini hayal etti. Sonra... Sonra o musmutlu görüntü değişti! Hoşgörüsüz vahşet bir tablo idamesinde zihninde doğarak, canlı bir ekran gibi dehşetle izlemesini belirdi. Katliam filmi, "Odasına adam atan Hazal, Mevta edildi..." Çök yakında!" başlığıyla zihninde fragman havasında dönmeye başlayarak, ilk sıradan vizyona girdi. Bu filmde reklamlar falan yoktu. Demo çalışmaydı. Hatta gif olarak ekarte ediliyordu. Gözlerinin önünde babasının çatık kaşları, annesinin asık yüzü, ağabeyinin keleğeli elleri belirdi... Allah esirgesin!

Onunla yatacağını, daha ilk anda kollarına atlayacağını sanıyorsa, yanıyordu! Ah, ama bu işi çoktan yapmış ama değil mi? Tamam cinsel bir anlamda birliktelik değildi ama onun yatağında, salonunda, göğsünde, üstünde, her bir eklemesinde olmuştum. Ufff Kaburgasını, dalağını, böbreğini, hatta ağzının içini bile keşfetmişti. Arsız kedi! Hepsini şeytanın suçuydu. Dürtmeseydi yapmazdı!

"Siz isterseniz gidebilirsiniz..." diyerek yan gözlerinin dibinden usulca fısıldadı adama.

Arda beriyeye döndüğünde, yüzü ciddileşmişti. Onun bu anı çıkışına bozulmasına rağmen, sessiz tutumunu koruyarak

kendinden emin tavrıyla yanında dikilmeye devam etti. Timur ise onlar buraya ulaşmadan gelen evraklar ve fakslarla daha şimdiden haşır-neşir hale bürünmüş, dikkatle onlara inceliyordu. Bakışları birkaç saniye titizce otele incedi. Neden ki!

Vale eşliğinde herkes odalarına dağıldı. Timur kendi odasına holün köşesine yönelirken, Arda bir an olsun ellerini sımsıkı tutmaktan vazgeçmediği Hazal'ın hâlâ yanıda, tüm hükmediciliğiyle arzı endam ediyordu. Böyle bodyguard dostlar başına! :)

Hazal etrafa bakındı. Her adımı kalbi daha bir kuvvetli atmıyordu ama yanıyordu. Bu kalp Ramazan davulunu geçmiş, Heavy Metal Grubu'nun bateri sefinin görevini satın almıştı. Ellerinin titremesini saymıyordu ki sadece artık; tüm azaları eklemeleri de oynamaya başlamış ve saç diplerinden ayak parmaklarına kadar tüyleri havalandırılmıştı.

Vale valizleri odaya bırakıp bahşisini alıp ortadan toz olurken, Arda kapıyı kapatıyordu. *Aha, bırak sınırlarını yasak koymayı, ne olur, ne olmaz biri çıkabilir...* Hazal gidecek mi diye heyecanla bakarken, o kapı usulca holle iletişimlerini kestiğinde, kız nefeslerini ciğerlerini patlatmaya tutuyordu. Kendini balayına çıkmış tazecek gelin kadar heyecanlı hissediyor olduğu zaman, damadı görünce bu düşünceden ürkiyordu. Hem korkuyor, hem müthiş bir ihtirasla heyecanlanarak yakıcı bir sıcaklık duyuyordu.

Eliyle yüzünü serinletti. Biri klimaları açmayı unutmıştu sanırım, yoksa bu çöl sıcaklığının odanın içinde olmasının manası yoktu. Ah şu sıcak merkezi sistemi açmadıysalar, galiba Hazal ocağa unutulmuş cezve gibi için için fokurdayarak yanıyordu. Çantasındaki pet şişeyi çıkarıp, kana kana su içti. Yok, suyu içtikçe, içerisi daha çok yandı. Şimdi buna bir de terleme eklenmişti. Adama "Çık!" da diyemeyeceğine göre... Artık babası eve sağlam dönerse alından öper, bozuk dönerse bahçeye gömerdi! Nasip!

Lamba yanınca odanın içini loş bir ışık kaplamıştı ya, kızın

gözleri sınıksız kapandığından olsa gerek, gözkapaklarının altında yıldızlar uçuşuyordu. Derin bir nefes aldığında Hazal'ı apansız yüreğine oturan ferahlıkla, Arda'nın varlığından hiç de rahatsız olmadığını fark etti. Şu musmül şeytana uyup, ona kıyıp, elini süremezdi ya...!

Hazal içeriye bir göz attıktan sonra, tamamen koyu kahve, bal köpüğü ağırlıklı geniş odanın ortasına ilerleyip, omuzlarını hüsrarla düşürdü. Kinayenin en derin kitabını yazma çalışması yaparak dibe yöneldi, artık yüzeye bile çıkmazken, "Çok geniş!" diye iç germelerinin arasından ığnili ığnili söylendi. Aslında bunu yatağa bakarak özellikle, vurgu, betimleme, her ne kadar terim varsa, tüm kuralları üstünde kurnazca uygulayarak söylemiş ve aklındaki sorulara daha çok cevap bulmak istemişti. Ancak adam sanki hiç okul görmemiş öğrenci gibi anlamayı bırak, dikkate bile almış durmuyordu.

Elindeki çantayı yatağın üzerine attı. Arda usulca ona doğru yaklaşıırken, kız yutkunmaktan başka bir şey yapamıyordu. Allah'ım, bu adam hep mi böyle iriydi, yoksa korkusu devleşti, kız pire gibi ufalıyor muydu? Alnında incecik bir ter tabakası parlıyordu. Bakışlarını genç adamın ciddi yüzüne çevirdiğinde, kendini ahlaksız emellere uğrayacak gibi değil de, daha çok istekli emellerin eylemine itilecek itaatkâr bir köle gibi hissediyordu. Yanakları al al olmuş yanıyordu. Tüm işlemleri Timur hallettiği için, açıkçası onun ayrı bir oda tutup tutmadığını öğrenmemiştir. Hay aksi şimdi sorsa, pinti muamelesi yaptığını sanabilirdi! Ne pintisi, otel onların sayılırdı! Bu da bu kocaman odanın onlara tahsis edilmesinden anlaşılıyordu.

"Of, çok büyük ya!" diye sesli düşündüğünü anlayamadan, duvar dibindeki LED ışıklandırma kaygıyla bakarak, iç gerdi yine...

Arda ise onun odadan bahsettiğini sanarak "Beğendin mi?" diye usulca sormuştu. "Burası balayı süitlerinden biri..."

Kız yutkundu. Balayı mı...? İşte şimdi nanayı yedin Hazal! Seni soğuk su değil, buz küfesi kesmez. Ah kızım ba-

ba-anne sözü dinleyip Kuran-ı neden hatmetmeyi öğrenmedin de, birkaç kısa süreyle olayı geçiştirdin! Bak şimdi tam da lazım olan şey bu olacak, günahkâr gideceksin...

"Be...Be... E...Evet, tabii!" diye saçma sapan bir cümle kurulumunu başarıp, anlaşılabilir bir ritüelde murıldandı. "Güzeli!" Gözleri irilmiş şekilde hâlâ yatağın üstünde asılı duruyordu. Ah beğenmez miyim, ama şimdi değil... Edepsiz aklından, derhal o yatağın üstünde yapılacak iç gıcıklayıcı icraatları, şahane dakikaların görüntülerini kovdu ama yok bu sefer gözleri ona inat, dev ekran bir sinema gibi arsızca naklen yayın veriyordu. İnsanoglu ne fesat genlerle kuşatılmıştı? İçeriye bir çek sineği girmişti zahir! Kulağındaki vızıltılara ek, kolu da fena hâlde acıyor, aklına bundan başka bir şey olarak sadece arı geliyordu. Dişlerini sıkarak başını aşağıya eğip, koluna baktığında, onun eşek arısı değil, kendi minnacık tımarının icraatı olduğunu fark etti.

"Sizin odanız nerede?" Bunu sormuştu, değil mi? Hay ağzını öpeyim!

Arda, o klişe çekiciliğini üzerine kazıyan dudaklarının küstah kıvrımlarıyla alçakça gülümsedi. Ancak genç kız bu kez o beyaz dişlerin arkasındaki vahşiliği gördü ve nasıl ustalıklı bu soruya doğru edepsizce güldüğünü anladı.

"Beni buradan kovuyor musun?"

Bu mümkün müydü? Kalbinin tahtına azametli bir Kral idamesiyle izinsizce oturduğundan beri, eşsiz mabadını oradan kaldıracak bir kuvvet olacağını artık hiç sanmıyordu.

"Ya, hayır... Sadece...?" Dudakların kıyısını dişledi. "Ama burada kalmaya niyetlisen, bunu memnuniyetle yaparım" diyerek gerçekçi oldu.

Kendi otelinden kovulan patronuna, ilk olarak odada latenmediği tırnak içinde -kalbinden "asla"yı lanse ettirdiği için- onu kesin ödüllendirecekti. Kıçma tekme vurup, o ufak çepi gemi gibi duran ayakbükülerinin numarasını mabadına kazıyacaktı...

Arda dudaklarındaki hain kıvrımları çapkınca kıvrındığında, "Yani seninle kalmak istesem, beni kovacak mısın...?" diye zalimce sordu.

Bunu hiç yapar mıydı? Şöyle koltuğa ilişir, kurlentle bütünleşir, eline kolasını, kucağına mısır kasesini alıp, sabaha kadar eşsiz bir tablo, en sevdiği filmin icazetinde coşkuyula izlerdi. Ama bugün değil! Yakında!..

"Böyle bir niyetin varsa... Burada istediğin kadar kalabilirsin" diye muzırca söylendi. Sözleriyle tombalaya başlamıştı. Adamın yüzünde gördüğü çekici gülüşü değildi, değil mi? Hani şu hep klişe olan Buzdolabı adamın, dalga geçen sıcaklık kütah gülüşü!

Onun ne kadar muhafazakâr olduğunu bilen Arda, bu denli çabuk kabullenmesini afallayarak karşılada da, yüzü şaşkınlığını belli etmeyecek kadar disiplinliydi. Ama memnunca ışıldarken yüzü, kız bu pervasız duruşun söyleyeceği sözlerle somurtarak asılacağını biliyordu.

"O zaman ben gideyim, kendime bir yer bakayım..."

Kısa bir sessizlik oldu. Adam, o çekici ve sakın görünüşünün ardında birden kızgınlığa kapılmıştı. Hazal da, fazlasiyle ihtiyatlıydı artık. Kurnazca hareketlendiğinde, birden yanından geçerken içindeki hilekâr kanya uyup bilerek adama yaklaştı.

Arda ufaklık ayak tırtırlarını yerini tespit ederek, incecik kolundan sertçe yakaladı. "Saçmala..." diye biraz kabaca çıktı. Eşsiz yüzündeki kaşlar katılarak çatılmıştı arunda.

Hazal başını geriye atarak onun darmadağın olmuş ifadesini süzdü. Bu, oyunu yutmayan beyniyle çıkırmadan güliüyordu. "Ama seninle kalacağımı nasıl düşünürsün?"

"Düşünmedim zaten kahrolası... Yan oda bana ait şimdi. Farkındaysan, ara kapı da yok. Korkma üstüne atlama..." dedi tok sesiyile gücenerek. Genç kıızı belinden çekip tirerek, kabaca kendine yasladı. Buna itirazı olmadı ki! Bedeni onun bedenine alışır olduğundan bundan rahatsız olmak bir yana, sanki bunu hep yapmış gibi kabullenerek doğaçla adama

sokuldu. Onun yüzündeki kızgın ifadeye baktıkça kendini tutamayıp kıkırdamaya başladığında, genç adamın gerilen bedeni hoşnutça yumuşadı.

Kollarına aldığı genç kıızı sanki iç organlarına arkadaş edecekmış gibi sıkıca sardığında, yüzü boyun köküne gömülmüştü. Geriden gelen sesi boğukça, "Seni üçkağıtçı... Kandır-dın değil mi?" diye tatlı bir gülümsemeyle çıkışıyordu.

"Önce sen kandırdın beni..." dedi kız ayrı saffetle.

"Ama bunun olmasını cidden isterdim" dedi adam, se-sindeki yaramaz şehvet kızın yüreğinin içine ateş gibi düştü.

Hazal nefesini tuttu. Onun teniyle bedeni örtülünce ko-nuşma yetisi kaybetmiş bir kusanoğlu olarak lâl taklidi değil, ciddi anlamda ağraz olduğunu gösterdi.

Arda başını kaldırdı. "Eee, ne yapıyoruz?" Bu sözle Arda Mertoğlu, tam bir yirminci yüzyıl sigortacısı gibi işini garanti-lemeye çabasıyla konuşuyordu. Asil çizgilerin sardığı sert yü-zünü aşağıya indirdi. Ateş gibi nefesi kızın yüzünü yalayıp, ruhuna salınunca sersemleterek, büyük bir galibiyet yemiş savaşı gibi gelecek olan için çoktan gözlerini kapamış, du-daklarını büzüp öne uzatmış olduğunu hissediyordu. Sinsice nefesini dudaklarına soludu.

Hazal usulca öpmesini bekleme devresine, nekahet dö-ne-mine çekilen hasta gibi sabırla bürünmüştü. Ama tek oynayan olmamalıydı ki, beklediği yerine tek olan dudaklarına dokunan ılık nefesiydi... Bu öyle bir sarstı ki kıızı, vurulma-dan karnına ağrı saplanan bir boksör gibi nakavt oldu.

Hazal şaşkınca aralarının dudaklarıyla, adamın dudakla-rına istekle bakarken, Arda'nın flört eden çapkın sesiyile ger-çeği kavradı.

"Bakalım şimdi ne olacak..."

Tüm duygularını ihtilafla karıştırmış, içindeki isteği kar-man çorman soru öbeğine çevirmişti. Kendini toplaması fazla uzun sürmedi.

"Duygusallaşmaya başlıyorsunuz Arda Bey, çabuk tava geliyorsunuz" diye hünzırca sataştı.

"Sahi mi?" derken adam misilleme yaptı. Sinsi ellerini belinden kalçalarının hemen üzerine kaydırıp, hafif bir baskıyla onu narince kendine çekti. Hazal vücuduna değen erkeğin yakıcı bedenini şimdi tamamen tüm sertliğiyle hissediyor ve ürkek bir hazla onun afrodizyak etkisine kapılarak titriyordu. İstekli yasak bölgeyi de hemen karnının üstünde tüm sertliğiyle hissedince, yanakları utangaçça yanmakla kalmadı... kulakları da Rotterdam Kilisenin çanı gibi çınlamaya başladı. Ceketinin öntü açık olduğu için, incecik gömleğin altından yayılan tüm erkeksi varlığını kaskatı halde tenine muhurluyordu. Kayıtsızca bedeni onun hukumculuğu altında transa geçerek korkusuzca yaslanırken, iradesini katledip sadece duygularını ele alıyordu. Kendini onun ellerinde yeni doğmuş bir kuş gibi savunmasız ve çaresiz buldu o an. Şimdiye kadar hiçbir erkeğin hissettiremediği duygular, kuş günü yalancı bahara aldanıp filizleniyordu bu dokunuşlarla...

Genç kız uzaklaşabilmek için geriledi. Eğer biraz daha ona sokulup delicesine hissederse, kalp krizi geçirip nalları dikmezdi ama babası onun sayesinde kesin katil olabilirdi!

Arda onun kaçmasından hoşnut değildi belli ki ve niyetlendiği emeli yarım kaldığı için yüzü umutsuzca asılmıştı. Kızın ikide bir de teninden kopmasına, her ne kadar kıza da, ürkek yanını ve tutucu kişiliğini bildiğinden anlayışlı olmaya çalıştı.

"Çalışmaya başlamadan önce biraz eğlenelim. Sonra bunun için pek vaktimiz olmayacak... Bir plan yapalım, henüz erken..." diye usulca söylenirken, kolundaki saatine bakıyordu adam. Muammalı bir dudak büküşle sır gibi gülümsedi.

Haylaz yanı ağır basan çocuk ruhlu Hazal, neşeyle gülümseyerek ellerini birbirine vurdu. Deli gibi sevinirken, "Sahi mi?" diye oltaya geldiğinde, Arda geniş omuzlarını sarstı. "Elbette... Seni buranın en eğlenceli yerlerinden birisi olan Every Time Club'e götürebilirim. İster misin?"

İstemez mi? Ama...? Kısacık bir anda aklında cereyan eden hin görüntülerle, Hazal kıskançlık duygusuna yarenlilik eden benliğine yenilerek, suratını astı. Kuruntuyla dişlerini sıkarken, ellerini farkında olmaksızın beline koyup, hesap soran çaçaron mahalle kadını moduna büründüğünü idrak edemedi. "Sen, bu meşhur eğlence yerine çok gitmiş gibisin?"

Kurmaz yüzü aydınlandığında "Elbette, geldiğimiz zamanlarda uğruyoruz..." diyordu adam genişçe gülümseyerek.

Yüzünü astı Hazal. Kudurmuş yüreğine iyi gelecek, istediği cevap bu değildi. "Tabii uğrarsınız, sonuçta yalnız olmak zor oluyordur..." Sitem eden nazlı sesi cansızlaşmıştı. Yüzü birden hüsrarla düştü, omuzları kaygıyla ağırlaştı. Kalbi içinde kırk parçaya ayrılıp, her bir parçası bir organına dağılıyordu.

Arda genç kıza uzanınca, Hazal küs bir tavırla anlamsız bir sitemde bulunarak derhal geriye çekildi. "Tamam. Gidelim..." dedi isteksizce. Güzel suratı beş karıştı.

Arda sinsi bir sırıtışla "Şahane! İki saate hazır olur musun? Bir de üzerine kısacık şeyler giyme..." diye doğal bir tavırla uyardı.

Hazal başını kaldırdı. Mavişleriyle tutukça bakarken "Neden ki?" diye merakla sormadan edemedi. Hilal kaşları merakla çatışmıştı.

Yüzünde hain bir aydınlanmayla omuzlarını silkti Arda. Sesindeki soğuk alaycılığı hissettigini umuyordu. "Gideceğimiz yerde üşümesin diye söyledim Mavişim!" Dudakları şuh bir kıvamda kıvrılmıştı.

"Olur... Ama yemekler benden, daha önce söylediğim gibi..." İşte bu fikir aklına gelince, keyfi hemencek yerine gelmişti.

Az sonra Arda odayı terk ettiğinde, Hazal kendini yatağın üzerine yıkmış ve yine deryaların en eşsiz icraatı olan halıyalperest diyarlarına dalaşa geçmeye başlamıştı. Aykırı düşlerin umut penceresinden dışarıya bakmış ve tabii gördüğü

görüntü karşısında kızarıp- bozarp derhal perdeyi haya ederek çekmişti.

Bu aralar onu düşündüğünde, neden aklına el ele sahilde gezmeyi, birlikte Türk Klasikine bağlayıp klise bir salıncakta sallanmayı, ya da önceden olduğu gibi sinemada mısır kavgasına tutuştuklarını düşünmüyor da... aklı ahlaksız yerlere edepsiz diyarların hayâsız filmlerine kayıp, onu erdemsiz bir fikirlerin ayıp tutumla utandırıyor ki? Nasıl dokunduğundan, nasıl öptüğünden ve ilerisine izin verse, nasıl bir haz içinde olacağı gibi müstehcen düşüncelerden vazgeçmeliydi!

Oysa onu ayaklarının altına minder koyarken, tırnaklarına oje sürerken, evi toplamaya yardım edip, yemek yapip çocuklara bakarken hiç ama hiç hayal edemiyordu! Bunları düşünürken yüzünde bir aydınlanma belirdi. "Allah'ım ne olur onu bana yaz! Başımın altına yastık, evimin anahtarı, saçlarımin tarağı, gözlerimin gözlüğü olsun..." Ettiği duayla kıkırdadı. "Ve tabii bir de diğer hayallerim..." Ellerini kaldırıp, çocukça bir kıkırdamayla, tanıtım bülteni yaptı. "Buzlar Kralı Yalıçapkanı CEO, Mutfaqları fethetti... Çok yakında Hazal film stüdyolarında..." Ve çalan telefonla kurduğu hayalleri karanlık zihninin dehlizlerine tepilerek geri gönderdi.

Yatağın üzerine attığı çantası aralar elini içine soktu. Aradığını bulamayınca, çantayı ters çevirip telefonu bulmaya çalıştı. Ümraniye Çöplüğü bile daha sakindi çantasından. Telefonu açtığında "Efendim Arda Bey?" dedi ve yine kulağındaki telefonu geriye çekti. Onlar kapı gıcirtısı değilse, dışlarının roman havası eşliğinde beste icraat etmesiydi sanırm!

"Saniye Hanım şampuan koymayı unutmuş..." dediğinde Hazal kıkırdadı. "Benden mi istiyorsunuz? Komşu hakkı!" Ah, bu düşünce içini titretti. Kendi gibi kokmalı... Ama tabii onun çıkışmasıyla derinlerine giripmediği hayalleri yarım kaldı.

"Saçmalama... Timur dışarıya çıkmış... Ben de lobiye indim. Onun odasından alıp benimkisine bırak... Aynı marka, başkasını kullanamam..."

Hazal telefonu kapadığında onun kızgın konuştuğuna

anlam veremedi. Nereden başlayacağına dair hiçbir fikri yoktu. Zaten fazla da düşünmemişti. Tam kapıya yönelmişti ki, telefonu çaldı: Tabii ki meraklı Eda'ydı!

"Kızım seni valla vururum... Hâlâ niye aramadin lan beni?" Azarlayan kısık sesi kızgındı. Belli ki Doğu'dan gizli aramıştı. Cümleleri bomba gibi bırakmakta fazlasıyla iyi idi. Ve hasarı değerlendirmede.

"Ya, daha yeni geldim..." demesiyle sanki kırk yıldır buradaymış gibi anlatmaya başlaması bir oldu.

Telefonu kapattığında yatağın kenarına ne ara iliştığını fark edemedi. İç gererek, dudaklarından duru bir tebessümle telefona mal mal baktı. Ve aklı başına duvara vurmuş gibi çabucak gelirken, yüzündeki gülümseme dudaklarında katledilerek dondu... Nefesleri ciğerlerinde hunharca hapis kaldı...

"Lanet olsun, şampuan!"

Odadan nasıl çıktığını bilmiyordu ama galiba ilk lobiye gidip anahtar kartı almak istemişti. Tabii kısa, zayıf ve mülâyim gözlü, koyu renk saçlı bir adam, verseydi. Lacivert klise takımı, üniforması olan frak gömleğinin üstündeki kaliteli ceketine ismi düzgünce iliştirilmişti: Engin Kuzucu yazsa da, tam bir kurt gibi kuşkuyla bakıyordu bu Türk. Anahtarı biraz zor almıştı. Timur'un odasına dalış yapıp, banyoda muntazamca düzenlenmiş tıraş çantasına çıkarma yapmıştı.

Hazal yüzü asık hâlde, elindeki şampuan bağrında, Arda'nın odasına kaygıyla yöneldi. "İnşallah hâlâ çıkmamıştır yukarı..." diye dua etti. Kapının önünde yiyeceği rengârenk fırçaya ve bilyumun azarlama seansının hazımsızlığına hazırlanırken, kapıyı hafifçe tıklattı. Arda sayesinde çok zamandır küfür repertuarı, eşsiz betimlerinin, edepsiz kelime hazinesi tamdı. Çok kızdırsa nadide eserlerini, inci tanelerinin ipe dizildiği gibi, kızgınca dilinden dökmemeye çalışırdı. Birkaç defa daha tıklattı ama yok açılmadı. Demek ki gelmemişti. Bir saniye kadar düşündü. Aşağıda da yoktu. Dışarıya çıkmış olmalıydı. Elindeki kartın numarasını okudu. Bu Timur'un

kartıydı. Diğerini aldı. Kapıyı açıp içeriye girdiğinde, odanın karanlık olduğunu fark etti. Gerçi Arda ışıkları pek nadir yakardı!

"Arda Bey...?" dedi yine sakince... Işıklar yanınca çekinik bakışları odanın içinde gerçek bir merakla ve heyecanla dolaştırmaya başlamıştı. Arda'nın odası kendi odasından daha büyük ve daha konforlu bir sütti. İçerideki renk cümbüşü, muntazam, ambiyansı tam, döşemesi şaheserdii. İki yatak odası ve bir salonu mevcuttu. İlk girdiği oda boştu. Demek ki bu odayı kullanmıyordu. Diğerine geçti. Tam da tahmin ettiği gibi burayı kullanıyordu. Üzerini değiştirmiş olmalıydı. Kıyafetleri yığın hâlinde hepsi birden yatağın üstündeydi. *Paraklı CEO!* Ayağına bir şeyler dolanınca yere baktı. Gülümseyerek yerdeki kravattı alıp yatağın üzerine attı.

"Takılıp düşeceksin..."

Aslında pek dağınık biri değildi kendisi, aksine kontrol manyağıydı! Belli ki acelesi vardı. Düşürmüş olmalıydı. Banyoya yöneldiğinde hâlâ odaya hayran hayran bakışlarının amaçsız dikkatini çekemiyordu. Daha banyodan kafasını içeriye soktuğu anda, hoş bir koku genzini istila edip yüzüne hafif bir sıcaklık çarptı. Belli ki duş da almıştı. Yerler çok ıslaktı. İçerisi ıslı. "Tüh! Çok kızacak kesin..." diye jakuziye yaklaştığında, bedeni eşekten düşmüş marabaya dönerek taş keserken, olduğu yerde donakaldı. Titreyen elindeki şampuan cansız parmaklarının arasından kaydığına, sert zeminle tiz bir sesle bütünleşti. Tabii kendi çığlıkları eşliğinde...

Arda kulağındaki eşsiz şarkının melodisine karışan, kaddın çığıyla panikleyerek, apansız keyif âleminde dönüş yapmıştı. Kulaklığı çıkarırken, başını oynattı ve ensesindeki rulo havlu jakuziye düştü. Olduğu yerde bir nebze doğruldu.

Hazal'ın konuşma iradesi yok olmuş, dünya olduğu anda durmuş, sesi çıkmıyordu. Baykuş gibi pörtlettiği gözlerini kırpmadan şaşkınca jakuziye bakarken, ağzı bir santim açık, dışarıya salınan solukları tutuk ve savruktu. Bu raddeden

sonra nefes alıp veriyor muydu, onu da pek bilmiyordu ya! Köpüklerin arasındaki fevkalade iri bronz beden, taş bir heykel gibi su damlacıklarıyla tomur tomur parlıyordu. Yutkunduğunda, solukları gırtlığına dizildi.

"B... Ben...? Ö... Özür dilerim Arda Bey... Ben...! Şey...?"

Alıklaşan aklını toparlayamadığı gibi, konuşma yeteneğini de geri kazanamadı. Bu hâliyle geç yatmış bir insan gibi, yorgun görünüyordu. Beti-benzi atmıştı ve göz çukurları neredeyse çürümüşü. Derhal iradesiz bakışlarının koordinasyonunu kurarak, köpüklerin içinde yatan adamın iç kırılcılığından gözlerini kaçırıldı. Ona baktıkça nefesiyle intihar edip, bayılması içten bile değildi. Kalbi göğsündeki ufak bir kırılma gibi çırpınıyor, oturu dışarıya çıkmamasına izin vermeyen bir kafes gibi göğsünü zorluyordu. Elleri terlemeye başlayınca arkasına alıp kalçasına sildi.

Sert sesi katılarak dışlarını sıkıştırdığında, kendini kontrol altına almaya çalışan adam, "Yarım saat önce aradığımı hatırlıyorum seni Hazal..." dedi, daha sakin bir tonda, "Geç kaldın" diye ekledi.

Aslında hayli öfkeliydi. Konuşmayı ağrıdan alıyordu ve kız bunu bilmiyordu. Onun yanına gelmemesine ve şampuanı bahane ettiğini düşünmesine kızdı. Aslında cidden şampuanı yoktu ve onun öyle, her saniye üzerine atlayacakmış gibi ürkekçe geri durması bir hayli canını sıkıyordu artık.

Oysa Hazal, içinde yeşeren kışkırmak damarlarıyla onun sakince olduğu yerde kaygısız kalıp, köpüklerin altında umursamazca durmasına kızılıyordu. Tabii sakin olurdu! Nasılsa alışıktı beyzade böyle manzaraların kadınlar tarafından izlenmesine. Yalınca ne olacak! Ah tam da gözlerle ziyafet bir durumdu ya, o da ayrı! Onu, kim bilir kimler görmüştü bu şaheser hâliyle? Şimdi içini hem kışkırmak, hem utanma, hem de iltiras ateşleri yakıyordu. Hazal'ı ateş basmaya başladı. Yanakları değil, tüm bedeni kavruluyordu içine düştü-

gü ayıp duruma. Farkında olmadan bluzunun ön düğmesini açıp, eliyle kendini yelleyerek serinletmeye çalıştı.

Bütün gücünü kullanarak neler hissettiğini saklamayı başardı. Başını dikleştirerek "Özür dilerim, efendim... Ben düşünemedim..." dedi azda olsa yine eskiye dönüş yaparak.

Arda'nın birden dingin yüzü asıldı ve kaşları esef bir katlılıkla azarlıcasına çatıldı. "Araya mesafeler girmiş..." dedi dişlerinin arasından tıslayarak.

Elindeki maden suyunu içinde kabaran hırsını dindirmeye ister gibi yudumladı.

Kız kendini savunmak üzere öfkeyle başını dikletirdi ve aynı anda, bunun ne kadar boş bir çaba olduğunu kaçınarak fikriyle anlayarak "Anladım, efendim? Ne mesafesi...?" diye dalgınca sordu. Bir şey... İçinde zar zor seçilebilir bir heyecan yutulması çalkalanıyordu. Dişleriyle gizlice kemirdiği alt dudaklarından, kıpır kıpır bocalayan ellerinin çırpınışından belliydi heyecanlandığı.

Arda dudaklarının ucuna kadar gelen hırslı lafları söylemek için güçlükte yutkundu. Onun yerine kayıtsız tutumunu bozdu. İsyen edercesine, "Sen Hazal...? Mesafenin adı sensin...! Şimdi bana şampuanımı ver, git üzerine değiştir... Kurduğun bariyerlerini de bir zahmet yıkmadan karşıma çıkma..." dediğinde buyurgan öfkesiyle, Hazal şaşkın şaşkın onu azarlayan adama bakmaya devam ediyordu.

Utanarak bakışlarını yere çevirdi. Sanki onun yüzünün ne kadar kızardığını görebiliyormuş gibi, nefesini tuttu. Yavaş yavaş kaygılarla boğulmaya başlayan kafasını toplamaya başlamıştı. Kapağı kırılmış ama yere fazla akmamış olan şampuanı alıp genç adama iki metre öteden veba kapacakmış gibi uzattı. Arda elini sarkıttı, ulaşamadı. Çok gerideydi, cellendi.

"Hazal ben ısırmayı 2 yaşında bıraktım... Hani kuduz falan da değilim..." derken birden dişlerinin haşın gıcırtsıyla kükkredi. "Lanet olsun seni yemeyeceğim yaklaş artık..."

Hazal onun kükremesiyle özür dileyip duruyor, heyecandan sesinin yükselmesine engel olamıyordu. Alnında biriken ter damlacıkları, bu durumlara kendini alıştırmaya denemelerinin disiplininden hoşnut olmadığı haberini veriyordu. Onu çıplak görmeye bir ömür alışamayacaktı, o kesin! "Affedersiniz efendim..." derken gerçekten suçlu bir tutumla, onun çıkışacağını düşünmediğinden abartılı konuşmasına devam ediyordu.

Sesinden akan mükemmellik yerine düzensizliğin yayılmasına aldırmadan "Hazal... bana bir daha böyle itham edersen, seni bu suyun içinde boğarım..." dedi Arda meydan okuyan bir tavırla. Onu birdenbire böyle tepki vermesiyle, Hazal'ın bütün sinirleri gerilmişti.

Düşünceli bir ifade ile ona bakarak, "Nasıl efendim...?" dediğinde genç adama doğru birkaç adım atmıştı ki, ayakları, parlak zeminle bütünleşmiş sabunlu suyun azametine uğradı. Ayakkabısının kayması sayesinde patinaj çekerken, kolları bir kuş kanadı gibi boşlukta çaresizce çırpınmaya başladı. Önce öne doğru esnedi ama düşmedi, tam kendini toparlıyordu ki, dengesi yine bozuldu ve apansız jakuzinin suyunu dikey dalış yapan akrobat gibi- acınası bir düşüşte bulundu. Yüz üstü genç adamın üzerine gelecek şekilde düşerken, su ratı onun karnıyla bütünleşmiş ve acı içinde kasılmıştı. Etraf, jakuziden taşan suyla gölete dönüşürken, ani bir sertlikle ayağını jakuzinin kenarındaki seramiğine çarpmış, acıyla tüm eklemleri uyuşuyordu. Yüzüne gelen suyla soluksuz kaldı. Nefes alamayınca, can havliyle elleriyle bir yerlere tutunmak için çırpınıp durdu.

Elleriyle jakuzinin kenarına korkuyla tutunmak istediğçe, sabundan kayan cansız parmakları sayesinde kendini panikleyerek yeniden suyun içine dehşetle dalarken buluyordu. Sonra kalın kollar onu apansız bir hızla düzeltti ve kendine doğru nazikçe çekti. Bedeni şimdi tamamen suyun içinde ama artık sırt üzeri ve nefes alabilir durumdaydı. Yüzünde ki sabunlu suyu silip, derin derin solurken, jakuzinin içinde boğulan otelezade olarak kayıtlara geçmesine ramak kalmıştı.

Arda endişeyle genç kıızı kendine çektiştirken "Hazal iyi misin?" diye panikleyerek sordu. Bedeni kaskatı kesilmiş, nefesleri tutuk ve dağılmıştı.

Hazal genç adamın üzerine yayılmış vaziyette, ne hâlde ve ıslak olduğunu, çıplak durumunu dahi düşüncecek durumda değildi. Bileğinin hemen üzerini sert vurmuş olmalıydı. Bileğindeki keskin acıyla canı sanki şimdi orada atıyordu. Dudaklarını ufak bir uyunmayla büzdü. "Çok acıyor..." diye rek inlediğinde, sesini kederli bir buhran sarmıştı. Yüzünden akan sabunlu suya karışmış birkaç damla yaş yanaklarına indi.

Arda onu üzerine çekerken, ellerini bedeninde bilinçsiz bir panikle gezdirmeye başladı. "Neren acıyor?" Nefes alamıyormuş gibiydi. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki. Onun kafasını gözüne kırarak olmasının düşüncesiyle dehşete kapılıyordu. Önce dişlerinin arasından haşın bir tonda kulağının dibinde kükredi. "Lanet olsun baştağın yere dikkat etsene..."

"Kaluretsin!" dedi Hazal, üç kısa, patlayıcı heceyle. Acıya sıkıca yumduğu yaşlı gözlerini açtı. Öfkesi eriyip yok olurken, "Sabunlu suyu yere bocaladığınız aklıma gelmemiş..., Pardon!" dedi sitem edip oflayarak.

Arda'nın elleri, kollarında, bacaklarında dokunarak, acının kaynağını araştırmaya çalışırken, üstünde yoklama yapan polis gibi gezen araştırmacı ellerle genç kız irkildi. O anda aklı başına balyoz yemişçesine hızla geldi.

Hazal utanarak huysuzca kıpırdanırken, huzursuz bir tutumda sessizce içini çekti. O eller bedeninde yakıcı bir kamçı gibi dolandıkça, acısını unuttu. İçindeki duyguların hisleri daha farklı şeylerin seyrine yarenlik etmeye başladı. Boğazına temizledi.

"Beni muncıklamayla keser misin?"

Arda sert sesle, "Seni muncıklamıyorum kahrolası! Neren acıyor onu tespit ediyorum..." derken ıgnelemek için herhangi soyut bir harekette bulunmadan direkt bağırıştı.

"Sorsanız, söyledim! Fırsatçılık yapmayın..." diye nazlı bir tutumda, sıkılğan sesle azarlardı kız. O eller tenindeki tüylerini havalandırıp röntgen gibi imgelerken, dondurma gibi eritip yapıp yapıp ediyordu.

Genç adamın yüzünde garip bir parıltı belirdi. Tabii arkası hâlâ dönmek olunca ona, hain dudaklarının çarpıkça kıvrıldığını göremedi kız. "Sordum zaten, hem de dört defa..." İç çekti ve bir eliyle ensesini ovaladı. O da ensesini çarpmıştı kızın üzerine düşmesiyle.

Hazal şaşkınca duraladı ilkti. Aslında bir ara kulağının dibine garip sözcükler ilişmişti ama o karmaşada ne olduğunu acıdan kavrayamamıştı. "Bileğimin üzeri, baldırımın değil..." Hazal onun elini baldırından kavrayıp, ayak bileğini kendine çekerek dokundurdu. "Burası acıyordu ama hafifledi" diyerek eliyle nazikçe ağnyan yere dokunmasını sağladı. Ve bıçak gibi keskin bir sızıyla inledi.

Arda uzun parmaklarıyla suyun içindeki bileğini okşar gibi dokunurken "Şimdi acıyor mu?" diye hafif baskı yaptı. Ah, dokununca o parmakların ilaç gibi gelmesi lazım gelirdi; ama hâlâ ciddi bir sızıyla acıyınca, Hazal başını sancılı bir inlemeyle salladı.

"Hazal kafanı sallamayı ne zaman unutup, bana cevap vermeyi öğreneceksin..." diyen adam bu sefer ciddi bir biçimde söylendi.

O konuşurken Hazal'ın içindeki tuhaf bir şeyler kıpır kıpır olmuş ve dışarı çıkmıştı. Sırtını sert ve sıcak göğsüne yasladığı adama yüzünü çevirdi. Güldü. Ve gülümsemesi dudaklarına incecik iki inlemeyle dizildi. Dondu. Yüzlerinin arasından birkaç mülümlik bir mesafe vardı. Arda'nın ıslanmış kirpiklerinde hala iri iri bir iki damla vardı. Kısacık kesilmiş saçları ıpslak ve kaşları kalemle çizilmiş gibi şahaneydi. İkisinin nefesi de birbirine karışıyor, tenlerini dalgalanarak okşayıp karıncalandırıyordu. Hazal adamın güçlü bacaklarının arasında, kabarak fokrdayan jakuzinin içinde, köpükler

eşliğinde kollarındaydı. Ne fantezi ama! Hayallerinde bile böyle müstehcen şeyleri kurmaya utandığı manzarayla, şimdi sadece bir sakarlık sayesinde es kaza yüz yüzeydi. Yutkunmadı dahi. Kulaklarının uğuldamasına bakılırsa, galiba oksijensiz kalan dalağı -ay yani beyni- infilak etmek üzeriydi. Az kalsın inleyecekti. Ama galiba inlemişti... Yoksa... o ses ona ait değil miydi? Kafası karışıkça, algıları iyice aklılaştı.

İçindeki edepsiz kızı ortadan kaldırmak için katliam planlarına geç kaldığını anladığında, panikleyemedi bile. Çünkü her nasılsa o içindeki aşık kadın kraliçe idamesinde hâkimiyetini kurmuş, ona kendinden emin bir tutumda katı bir tabirle arsız emirlerini yağdırmaya başlamıştı. Ve işin garip yanı, tüm uzuvlarına başkaldıran ek beyin hücreleriyle birlikte, onun itaatkâr kölesi olmuştu.

Arda ellerini genç kızın beline yerleştirip, bir nebze daha kendine çekti. Hazal dipçik gibi dik oturduğunda, içinde kabararak artan güvensizliğine rağmen, onun dokunuşlarıyla meraklanmıştı. Adam çıplaktı! Ellerini nereye koyacağını bilemedi. Arda'nın ılık nefesi yüzüne serap havasında savrulurken, arsızca, "Benimle jakuzi sefası yapmaya balıklama atlayacağını hayatta inanmazdım Mavişim... Bilsейdim bu kadar istekli olduğunu, seni eğlenceme elbette ki davet ederdim..." dediğinde ahlaksız teklif sunan sesindeki, boğuk tonun iştahlı şehveti, kızın atmaya bırakan yüreğini, titreyen körpeçik bedeninin ürpermesine neden oldu. Şimdi tüm varlığıyla tüylerini ayağa dikmiş, hücrelerine müziksiz halay çektiriyordu.

Hazal tuttuğu nefesini dışarıya saldığını sanıp, incecik inleyince, oyun bitmişti. Arda çapkın bir tutumla ayartıcı nefesini dudağına üfleterek "Hazal... Burada mısın? Varlığını terk etmiş metruk bir cisim gibi, kollarında dökülüyor..." dedi haylazca.

Kız ise muhtelif beklentilerin salt isteği altında, gözlerini gözlerine kilitlemiş, masumca kırpıştıyordu. Neredeyse 'yap artık şunu lanet herif!' diyecek hale gelmiş, eriyip bitişti.

yordu kollarında. Ama son anda, az da olsa gururdan birkaç kırıntı kıyılara köşelere saçılmıştı da, bu yüzden gittiği yolun yol olmadığını mantıklı benliği bedenini ikna ederek, geri dönmeye teşvik etti.

"Çenemi kırdın galiba... Konuşamıyorum... Taş gibisin!" dedi düşünmeksizin. Sanki adam onunla flört ediyormuş gibi kıkırdadı.

"Teşekkürler Mavişim. Senden böyle iltifatlar duymak ne güzel..." diye söylendi aynı çabuklukla. Hazal onun hain dudaklarının hareketinden, yalnızca kendine sakladığı eğlenceli görebildi. Adamın erişilemezliği ile geniş omuzları sarsılarak çapkınca gülümsüyordu.

Elini kızın ufak çenesinde dolaştırırken, "Bu eşsiz jeneratöre sahip olan mekanizmayı sonunda susturabildim desene... Ama ben o çene denen kasıtlı varlıkla anlaşmayı keşfetmeye başlamıştım" dedi dalga geçerek.

Asıl olan farklıydı. Arda'nın yüzü kendine olan karmaşasından şaşkınlaşmış, vücudu onun teninin yumuşaklığından arzuyla gerilmişti. Eğlenceli sureti birden duruldu ve dudakları hafifçe aralanarak nefesleri arasından salındı. Bu inat yüklü ateş topunun baruttan farksız fitilini ateşlemeden, arzusunun denizlerinden uzaklaştırmazsa, büyük bir facianın habercisi olan patlama pekâlâ çok yakındı.

Hazal onun yüzüne bakarken, kanına arsızca yayılan keyifle kıvrandı. Bu heyecanının kendi kendini idare ettirebilen bir olasılığın olup olmadığını düşündü. Kendine gelmeye çalışarak, bir kurşun gibi ağırlaşmış ellerini suyun içinden kaldırıp, genç adamın sert göğsüne dayadı. Titrek parmakları buz gibi olmuştu.

Arda'nın tenine tüy dokunuşlar usulcacık temas edince, tüm uzuvları gerilerek nefesi ıslık sesi hâlinde dışarıya salındı. Bu durum her ikisi için de haz dolu işkenceydi. Arda şimdi onu kollarını sımsıkı sarmak, elleriyle çabucak üstündeki ıslak kıyafetleri parçalayarak çıkarıp, bacaklarının arasına almak istiyordu...

Aklındaki müstehcen düşünceleri, derhal geri teperek zihninin berilerine saklamak istedi.

Dişlerini, şu anda bulunduğu mahrem durumu sebebiyle acısıyla sıkarak, "Hazal... eğer şimdi hemen buradan çıkmazsan... bir daha çıkmayacağını sana garanti ederim..." diye genç kıza ciddi bir uyarıda bulundu.

Hazal ağlamaklı bir şekilde utancından bayılacak gibi olurken, "Bacaklarım tutarsa çıkarım... Ama galiba felç ol-dum..." dedi çocukça bir masumlukla. Fakat...? Bunu içinden söylemişti değil mi? Başını aşağıya eğdiğinde, hâlâ ıpslak olan saçları yüzüne saçıldı. Perçemlerinin ucundaki tomur tomur sular, genç adamın göğsüne damlamaya başladı. Gözlerini onun gür tüylerinden esefle kaçırdı.

Arda genç kızın bileğindeki elini çekip, göğsünün üzerine koydu. İri elleri tüm hazinesinin şeklini almıştı. "Şimdi komadan çıkıp hayata dönmüş hastaya benzersin..." dedi Arda mazur görülebilir bir zevkle. Elini hafifçe hareket ettirmişti. Hain parmaklar ıslanmış gömleğin pamuksu dokusuyla yüzleşerek, yapıştığı saydam iç çamaşırının azizliğine uğrayıp başkaldıran göğüs ucunu okşamaya başlamıştı. Parmakları öyle bir yere baskı yaptı ki, kızın elinin altında zevkle ona harzlandığını hissetti.

Hazal haz veren panik dalgası hâlinde, heyecanla titredi. Sadece o değil, Arda onu uyarmak için yaptığı eylemi sayesinde, kendi uyarılmanın doruklarına tırmanırken, nefes alışverişini bozarak asıl komalık kendi olmaktaydı. Ona dokununca içi eriyor, kokusunu, sıcaklığını hissedince, ruhu titriyordu.

"Yapma!" dedi Hazal nefes nefese. Adam itaatkâr bir biçimde elini çekti. Hazal bir kez daha o güçlü öfkenin, hayal kırıklığıyla birlikte yüzünü yalayıp geçtiğini gördü. Bir anda genç adamın göğsünde unuttuğu ellerini hatırlayan kız, hafif bir kuvvetle leriye ittirerek oflamalar eşliğinde kalkmaya çalıştı. Ona, diğer kadınlar gibi hizmet edemedi.

Birkaç defa yerinden hareketlendiğinde ağırlaşan elbiseyi yüzünden tekrar bacaklarının arasına oturdu. Kızın kalçaları kasıklarının yakınında baldırlarında kıpırdanınca, adam dişlerini birbirine bastırdı. Sesini kontrol altına alarak "Tamam, kendine gel deç'im, panik ol demedim Hazal..." diye onu yatıştırmaya çalıştı.

"Bu hâlde akıl fukarası olmamam büyük başarı..." Doğruydum. Kesin beyni noksanlanmış, tüm hücreleri intihar ederek benliğini fakirleştirmişti. Yoksa şaşkın bir isteği, gülünç bir benliği alt edemeyecek bir kız mıydı Hazal? Ellerini jakuzinin kenarlarına dayayarak destek aldı ve ayağa kalktı. Tüm duygularının iradeli yanı ve düşüncelerin mantıklı çizgisi, mağlubiyeti kabullenip sekteye uğramadan, hemen buradan toz olmalıydı. Üstünden sular şakır şakır akarken, Arda'nın çıplak bedenine bakmamak için, gözlerini kapadı. Kalbi uçak motorlarına takılmış metal parazit bir parçasıymış gibi çalışırken, üstünden damlayan saf su sesine teslim etti kulaklarını. Büyük bir huzur çöktüğü gibi utandı da. Derin bir nefes alıp ayağını dışarıya attığında, Arda elini sıkıca tutarak destek oldu.

"Dikkatli ol!" diye uyardı. Sonra çapkinca gülümseyerek "Gerçi olmasan daha memnun olurum..." diye söyledi. O çapkın yüzüyle sır vericesine, haince sataştı.

"Arda Bey, bu olayı unutamaz mıy..." dediğinde daha kendini tekrar jakuzinin içine sertçe çekilirken buldu. İçindeki savaşıma seslerini, suçlamayı, tartışmayı duymadı. Belinden kavrayan pratik eller sayesinde, bedeni suları dışarıya taşıyarak, onun bedeninin üzerine yumuşakça inişe geçti. Taht meraklısı Kraliçe idamesinde üzerine özümsenerek kurulmuş, ağzından kaçan çığıklarının yerini sabunlu sular doldurmuştu. Hazal ağzındaki acı köpük tadıyla iğrenerek tükürüklerini gelişi güzel etrafa saçtı.

Onu kendine çeken genç adam kulağının dibinde dargın bir kızgınlıkla "Bir daha yalnız kaldığımızda... Bey... Efendim gibi sözcükleri dudaklarından duyarsam, dilini yerim Hazal! Ciddem yerim..." diyerek gerçek bir sertlikle tehdit değil, uyarıda bulundu.

Hazal şikâyet ederek yüzündeki suları muşmız bir tavırla temizlerken, "Ama Arda Bey..." dediğinde adamın yolunu şaşırıp yanlış atış yapan dudakları yanağına sertçe kapandı. İçindeki kız 'ıska' derken, işinin ehli dudaklar anında yanağından sıyrılıp, dudaklarını bulmuştu. Genç adam ceza vermesine hırsla dudaklarını kendinin edip, apansız bir tezatla geriye nefes nefese çekildiğinde, kızın şaşkınlığı yüzünden öpüşmeye daha başlamadan bitmişti. Ukdesi damağında kalmıştı. Dudaklarını diliyle nemlendirirken, onun tadına karışmış sabunun acılığını alınca başını eksikeyerek sarstı. Arda müthiş bir öfkenin hasil olduğu dişlerini mütemadiyen gıcırdatı. Dudaklarını sıkıttıktan sonra, çatık kaşlarıyla gölgelenen yüzüne, bir de sert bir tavır eklenmişti. "Sen adımı söylemediğin her an, bir fiş keseceğim hanene... Ceza...!" diye katiyetle gözdağı verdi.

Yerinden fırlayıp ayağa kalkmadığı için hamur gibi yoğunlaşmış bedeniyle, kırgın bir öfkeyle parlayan gözleriyle, "Bunu unutmazsın değil mi?" diyerek mahcup bir tutumla utanarak sordu.

Bu öfke krizi genç adamı hiç etkilememiş gibiydi. Başını iki yana sallayarak, "Unutmam..." diye onayladı. "Çok güzeldi... Seninle burada olduğumu daha düşünmeden, yanında buldum... Sence bu unutulur mu?"

Hazal sıkıntıyla ofladı. Dudaklarını mühürlemiş vaziyette Arda'nın yardımıyla jakuziden çıktı. Başını genç adama çevirerek, "Sakın kalkayım demeyin Arda B...!" dediğinde dudağının kınısını ısırarak, çenesini susturdu. "Yani ben çıkana kadar, kalkmayın demek istedim. Yoksa bu sefer kafama kurup, pekmezini akıtmam gerçekten çabuklaşır..."

Ve adamın ortalığı inleten şuh kahkahaları eşliğinde kızarak, kenardaki katlı bornozlarından birisini üstüne geçirmişti. Her ne kadar ılık hızzıyla uçarcasına olmasa da, bit hızzıyla orayı terk etmişti. Ayağı acunuyordu ama azıcık sızlıyordu...

Olanlara hâlâ inanamıyordu. Adamın üzerine çıkarma yapmış savaş gemisi gibi tünemiş, sonra bir de Kral tahtına

kurulmuş sadrazam gibi utanmadan, kaslı bedenine yerleş-tirmişti. Bu da yetmemiş, emirlerini sıralamıştı. O anı düşünürken, dudakları tatlı bir haşerehikle kıvrılıyor, güzel gözleri haylazca parlıyordu. Kalbi bu olayın düşünceleri sayesinde hızlanmak ne kelime, şaha kalkıyordu:

Kısa bir düşün ardından Arda'nın istediği gibi giyinerek karşısında bittiğinde, bugün bundan daha önemli olan bir şeyi yapmadıklarını, utandığından ona söyleyememişti. Otelden ayrılıp özel araçlarına bindikleri andan itibaren, Hazal elini düz midesinin üzerine koyup, az önce atıştığı kırıntıların, çaresiz bir şekilde fayda etmesini bekliyordu. Başını genç adamın göğsüne yaslamış, gözlerinin önünden geçen ısıtılı şehir manzarasına dikerek, her anın keyfine onun ritmik atan kalp bestesi eşliğinde varmaya çalışmıştı. Ama nafile! Ne inattı bu karnı... Kuru fasulye yemişi iskele işçisi gibi huysuzca homurdanıp duruyordu. Utandığından her kıpırtıda elini midesine biraz daha bastırarak çıkan sesleri örtbas etmeye çalışıyordu.

"Galiba birileri bize kızmış..." dedi Arda inadına yapar gibi çarpıkça gülümseyerek. Ah, Hazal tam bir skandal içti-siydi! Kalbindeki utanç sarsıntılarını Kandilli'deki rıntiler bile ölçemezdi. Adamın göğsünden gelen tuhaf hırıltılarla bunu bilerek, gıcıklığına yaptığını anladığında, küs bir ifadeyle yüzünü yukan kaldırdı. Nazlı bir tutumla utancundan geri-ye çekilmeyi de ihmal etmedi. Arda buna izin vermeyeceğini, sessiz bir ikazla, onu kendine daha çok yaslayarak belirtti.

Kızın yüzü bozuk trafik lambası gibi, bu ara hep kıpkır-muzıydı. "Sarurım acıktım, suç mu?" diye çıktı çekinikçe. Sesi neredeyse yok denecek kadar azdı utancundan. Ayartıcı kokusu, gülüşü, dudakları hep ayartıcıydı...

Arda onun elini yakalayıp dudaklarına koyarken "Affe-dersin, acıktığını düşünemedim... Hani sen hep kuş gibi yi-yince, buna pek... Ah!" dedi birden sözleri yarım kalıp, göğ-süne yediği çimdikle susturularak.

"Bak ya! Mahsus mu yapıyorsun? Tamam, ben de senin yanında yemeyeceğim artık... Demek yediklerim sayılıyor..."

Bu kez cidden küsererek geriye kaçmaya çalıştı. Ya da başka bir şeyin beyanından utandı... Obur! Arda'ya ise birazdan ellerini gırtlığına uzatıp, boğma noktasına geldiğini çekinmeden hissettirdi.

"Sana çikolata alırım... Hani senin şu sevdiğim Metro mu ne, her ne karın ağrısıysa... Sonra kâğıt helva, pamuk şeker..." daha sayacaktı ama Hazal'ın karnı guruldamaya başlayınca, adamın şuh sesi aracın içini mutlulukla doldurdu.

"Uf ya! Yanında bir daha hiçbir şey yemeyeceğim... Aç kalıp ölsem de, yemeyeceğim..." diye ciddi bir küslükle onu beriye püskürtmek istedi.

Arda başını aşağıya eğdi. "Hele bir yeme, seni dizlerimin arasına alıp, zorla yediririm..." Nefesi, kızın nazlı yüzüne hafifçe çarpıyordu.

"Ben bebek miyim?..." diye dudaklarını büktü Hazal.

Arda yanağını okşayarak, "Sen benim bebeğimsin Mavişim..." dediğinde çapkın sesiyle, kız dudağının kenarını kemiriyordu.

Hazal onunla gideceği istikamete doğru yol alırken, sevincinden içi içine sığmıyordu. Gerçekleşmesi imkânsız gibi görünen bir rüya, dünyasında hayat bulmuştu. Üstelik o anda onunla tam bir sevgili gibi umursamazca dolaşp, özgürce hareket edebiliyordu. Annesi kafa ütülediği anlarda, her daim ufak mucizelerin mümkün olduğunu söylerdi. Artık onun her dediğine inanacaktı. İçinden taşan çılğın sevinci, çocuğu bir tatminle kontrol edemiyordu. Neşesi her bir hücresine coşkuyula yayılarak taşıyor ve içinden dışarıya doğru herkesin görebileceği şekilde yüzünde umursamaz bir sırılsık, gözlerinden ışık olarak fışkıırıyordu. Başarmıştı işte. Arda'nın buraya gelmek için açtığı telefon davetinde gösterdiği şaşkın tepkisini düşündükçe, içinden gülmek geliyordu. Adam önce kabul ettiğine çok şaşmış, babasını ikna edebileceğini bile dile vurmuştu. Anlatılınca sesinde anlayışlı bir ifade belirmiş, Hazal'a her şekilde destek olmayı teklif etme fikri hoşuna gitmeye başlamıştı.

"Yemeği ben ısmarlayacağım unutma, sana sözüm vardı?" diyerek ona ciddi anlamda posta koydu incelikle. Hem maaşını yeni aldığına göre, bu yemeğin altından kalkabiliirdi! Bir yemek kaç para tutacaktı ki?

Az sonra araçtan indiklerinde, bu kadarını beklemiyordu! Yok, eğer araç arkalarından hemen savuşmasaydı, derhal geri binip "Benim zaten karnım ağrıyor, galiba mide fesadı geçirdim görüntü karşısında!" diyerek, bu eşsiz şatafat denizinden tüyme güdüsüne yelken açabilirdi. Lüks adı altında, ne kadar paha biçilemez ibaresini koymayarak iyilik yaptıkları, gelenlerin kalp sağlığını düşündüklerinden olsa gerekti!

Arda rahat bir tutumla kolunu omzuna atarak, genç kıızı kendine çekti. "Eee, şimdi ne yapıyoruz patron?" diye usulca kulağının dibine söylendi. Dikkatli sözcüklerinin arasında birçok olası anlam vardı. Sonra yanağına dudaklarını bastırıp, kızın karnına heyecan bombaları atarak öptü. Hazal'ın üstünden onun masum bir öpücüğü dahi, baştan çıkarmaya meyilli idi! Arda işaret parmağını şirinkle burnuna dokundurdu.

"Giriyor muzuz, bekliyor muzuz?"

Nefesini bilerek kulağına soluduğuna emindi. Mahsus mu yapıyordu? Ya, zaten görüntü karşısında ufak çaplı bir kriz geçiren kalbi, onun ferah nefesiyle komaya girecekti. Adamı dirseğiyle biraz öteleyerek uzaklaştırmaya çalıştı. Kendini toplaması için, ısınsından arınması şarttı.

"Patron çalışan sınırını geçmemeye azami bir çaba gösterin lütfen... Laubaliliğe gerek yok!" diyerek çakma bir otoriteyle boğazını temizleyip, imitasyon yalanıyla çıkışma sergiledi. "Çakma asistan Bey! Buyurun!"

Zihninin sağladığı şekilde yarı ezbere, neredeyse yarı hayali hâlde girişi görebiliyordu. Bakışları içeriye girenlere kaydı: Herkes düğüne gelmiş gibi şıkr şıkrken, kendi üstündeki ip askılı uzun ketenden jilesine, mini hırkasına ve bu fiyatlı hâlini kurtaran tek şaheseri olan dolgu toplulu sandaletlerini, bakmadan edemedi. Vasatlık Kraliçesi! En azından Gucci

olmasa da, üstündeki de Zara'ydı! Annesi onu Fatih Çarşamba Pazarından, iki saatlik bir araştırmacılıkla bularak almıştı. Gerçi Arda, her yönden kendini kurtaran takımıyla ortamı yakarken, kız vasat bir ayrırlıklı ortamı daha çok dedikodu kazanına odun atarak ısıtıyordu. Hiçbir şekilde mütevazı tavırından ödün vermeyerek, başını vakurca dikletmişti. Madem gelmişti buraya kadar, sonucuna da katlanacaktı!

Genç adamın eline uzanıp "Hadi... İşe beni takip ederek başlayabilirsin..." diye buyurarak içeriye yöneldi. Genç adamı çıkıştırarak giriş engelini ekarte ettiklerinde, onları bekleyen rezerve masasına ayaklarını sürükleyerek giderken, kendi çapında dudaklarını kemirme rekoru nüksedip, bocama edasıyla yaklaştı.

"Biz rezerve yapmıştık..." derken ilk saçma onayına durum kontrolü yaparak, jilet gibi takım giyinmiş genç adamı inceledi. Tepesinden, burnu bulut çizen bir tabirle baktığını tespit ettiğinde, derhal kendini toparladı. Ne yani, buraya bir tek Sultan'lar mı giriş yapabiliirdi? O zaman kapıya kırmızı halı koymayı unutmışlardı. Sonuçta, Hazal'ı da babası 'Sultan'ım' diye severdi!

"Başını dik tut Sultanım, görünmeyen tacın düşmesin derdi..." Mağrurca dikti başını! Babalar doğru söylerdi!

Burnu bulut çizen adam, genç kızın üzerine şöyle bir kibirle baktı.

"Buraya rezerve yapılmadan girilmiyor, efendim..." diyerek nazikçe ama kasınlı sesiyle kısaca kapıyı gösterdi.

Adama bak, vitrine çıkan defolu manken muamelesi yapıyordu! Hazal Arda'nın eline atılıp, bir adım öne çıktı! Bakışlarını sevgili Patronuna çevirip, "Bak, demek ki yer kalmamış, başka bir yere gideceğiz... Vah, vah! Ben zaten hiç beğenmedim burayı..." diye gurur denen melanete kanıp, yalanlar sıraladı. Yok canım, gözleri falan dolmamıştı!

Arda boğazını temizleyip, otoriter katlılığına bürünmüştü. Buzdolabı! Adama binaen sadece "Arda Mertoğlu!" diye-

rek tek bir isimle üstünlüğünü teyit etti. Kibirli adamı ezerek, dikkatini üzerine hayranlıkla çekmişti. Bir isim ve kıyafet, ne kapıların kilidini kırıyordu! Sadece duruşundaki asillik, üzerindeki seçkinlik yetmişti. Arda Mertoğlu olmasa, Hazal buraya çiçek satmaya bile giremezdi. Buna üzüldü. İçti doluktu bir kez daha. Aradaki dağlar, çıg olup üzerine yıkılırken, gözlerini açması gerektiğini bildiren gerçekler tokat gibi yüreğine bir kez daha vurmuştu. "Nasıl da ayrı âlemlerin insanısunuz bak!" diyen adam, küçük dağları ben yarattım, burnumu da üstünde unuttum ifadesiyle, küçümseyen bakışları attı. Onun kibirli tutumuyla kızın gözlerindeki perde yere düştü. Gerçek buydu:

Arda Kutup Yıldızı, Hazal toz zerresiydi!

Olayın akabinde Hazal ilk gölü yemiş kalıcı olarak ve Arda'nın elini bir an bırakmayarak hayal kırıklığı eşliğinde içeriye yöneldi. Baş şefin yönlendirmesiyle isteksizce geniş kapıdan girdi. Şaşkın gözleri ortamda hayranlık uyandıran bir ukdeyle dolaşırken, pahalı porselenlere çarpan çatal-bıçak seslerinin eşsiz ezgisi, sanatsal bir melodi biçiminde ortama karışmıştı. Kulaklarını buna eş olarak, Elena Fink'in tatlı sesinin nüksettiği hafif arya melodisi doldurmuştu. Başgarsonun çektiği sandalyeye oturduğunda, bu nezih yerin çok şık değil, aynı zamanda eşsiz olduğunu fark etti: Üç köşesi camla çevrili olup, içerisinde sıcak bir sarayın mütevazı olmayan asaletli esintisi yakalanmıştı. Modern ve soyluluk, aynı anda, zarıflığın dinginliği ortama nüksetti. Hem sarayda, hem de lüks bir villada yemek yer gibi eşsiz bir ambiyans oluşturmuşlardı.

"Hadi bakalım Mavişim... Pardon Hazal Hanım! Bize ne seçeceksiniz?" diyen Arda'ya misilleme yapmaya kalkarak, eline aldığı menüyle duraladı. Hayır, sanki hiç okul yüzü görmemiş, öğretmen azarı yememiş, tek ayak üstünde katiyetle durmamış, öğretmenine kızdığı anda sandalyesine raptiye koymamış birisi olarak, ciddiyle yazılara bakıyordu. Nutku mu tutulmuştu? Okuyamıyordu arkadaş buradaki karakterleri!..

Başlarında yalı kazığı gibi sessizce duran adam da, anıt gibi olduğu yere kök salmış sessizce bekliyordu. Eh be müba-

rek... Gel bir oku bu nesli tükenmiş Uzaylı Yazıtını... Kazulet gibi dikilen genç adama çekinikçe bakarak, otuz iki dişinin ne kadar beyaz olduğunu iyice gösterdikten sonra, menünün üstünden Arda'ya kurnazca bakışlar attı.

"Pişşt!"

Alicengiz edalarındaki Arda geriye yaslandı. Elini masanın üzerine umarsızca koyarak, parmaklarını şeytani bir ritimde tıkırdatmaya başladı. Yüzündeki asil çizgileri, ifadesiz bir donuklukta duralarken, "sen kime kurnazlık yapıyorsun bebem," der gibi sakince bakıyordu. Yani bakıyor gibiydi!

"Pişşt!" dedi gene uslanmaz marazalıkla...

Bu adam ne rahatla ya! Getirdin beni ligatro oynatıyorsun, o zaman bir ilgilen de senaryoyu okuyayım, replikleri tanımlayayım değil mi?

Hazal onun dikkatini çekemeyeceğini anlayınca, sandalyesinde azıcık kayarak genç adamın bacağına tekmeyle savurup, acıyla inledi.

"Uyuzluk yapmasan olmaz değil mi?" Sancıyan ayak başparmağıyla, gözlerini sımsıkı kapamıştı. "Taş herif! Kırdın ayağımın eşsiz parçasını..." diye hırçınca fısıldadı.

"Teşekkürler! Bu ara amma güzel konuşuyorsun Mavişim. Sürekli ne kadar eşsiz olduğumu söylüyorsun..."

Arda onun öfkeyle yağdırdığı iltifatına binaen, hayrına bir iyilik sergiledi. Ağrıdan alarak, yemeklerini, şaraplarını, hatta tatlılarını bile -daha ağır nasıl olur ki- dedirten cinste bir nezaketle seçmişti.

Sonunda güzel bir sohbetle karnını doyurabilirdi. Bu arada sapladığı ilk teşhisini, ilk elden öğrenirken -yemekler saray yemeği gibi lezzetli ve gösterişliydi- geriye yaslandığında, tatlıları yemenin ne kadar yanlış bir düşünce olduğuna kanaat getirdi. Ah, bir maden suyu ne iyi giderdi üstüne! Karnı davul derisi gibi gerilirken, utanmasa okşayacaktı. Ama suç onundu! Akşamı kadar aç kalmıştı.

Kalkmak istediklerinde Arda, zarif bir el hareketiyle he-

sabı istemişti. Hazal garsonun yanlarına koyduğu kaliteli deri kaplama adisyon defterini, kendinden emin bir duruşla aldı. Vakurca çenesini kaldırdığında, inatçı burnu kendinden eminlik çiziyordu. Boğazını temizleyerek, gözlerini genç adamdan alıp fişe baktı. Ve hayatının kara kaplı defterini gören, İlk İnsanoglu dehşetine kapılarak derhal kapattı. Şarap fazla çarpmış olmalıydı. Kesin, sıfrıları fazla görüyordu! Başını sarsarak defteri tekrar açtıdaysa, gözlerine sokarcasına yaklaştırdı. İrice açılmış mavişleriyle baktı baktı ve tüm sıfrıları saydığında -ki burada işi garantilemek için, parmaklarını kullanmıştı- ciğerlerindeki hava gırtlğından fırar ederek, bedenini terk etmeye meyillendi.

Elindeki hesabı garsona teyit ettirmek ister gibi yukarıya kaldırıp "Ben sarhoş oldum galiba. Bana rakamı okur musunuz?" diye panik hâlinde sordu.

Genç garson elini arkasına koyarak eğilirken, saygıyla hafif bir reveransla nezaket gülüşü sundu. Boğazını temizleyerek tok sesliyle: "9750 dolar efendim..." dediğinde dilini anlamayan Uzaylı fosili, yanlış okulu seçmiş Genetik Uzmanı bir kaçık idamesinde adama baktı.

Evet, Hazal tükürüğüyle boğulan İlk Türk olarak kendini tarihin altın sayfalarına yazdıracakken, titreyen eliyle su bardağını güç bele kavramıştı. İçtiği sular içini ferahlatmak bir yana, ateşten lav olup organlarını yakıyordu... Hem de en alasından, kazık yeme rekorunu kırarak! Bu su bile, bilmem kaç dolardı! İçti yandı...

İlkleri yaşayan şaşkınlığından kurtulduğunda, oturduğu yerde ecel terleri dökerken "Koyun çiftliğini bu kadar çabuk yediğimizi ve tüm sebze dolabına ek olarak kileri de mideye indirdiğimizi bana neden söylemedin?" diye kendi kendine alay ederek değil, ciddi anlamda söylendi. Yediği yemekler -ah pardon kazıklar- midesine kuzgun taş olup oturmuştu.

Hazal ufak çantasına uzandı. İçinden kartını istemeye istemeye çıkarırken, parmakları titriyordu. Ayların birikimi bir

yemekte nasıl yenilir, artık acı bir tecrübeyle biliyordu! Tam kartını garsona uzatıyordu ki, Arda garsona eliyle gitmesini işaret etti. Hazal genç adama kaşlarını çatarak, ciddi bir öfkeyle baktı. Bu yaptığı haysiyet kırıcıydı! Bu kadar ecel terini, bunun için dökmemişti. Vakarlar burnunu havaya diktii.

"Hesabı ben ödeyecektim..." diye ciddi bir sertlikle çıkıştı. Gururunu ezdirmeye katıyetle izin vermeyecekti. İnatçı çenesi kızgınca yukarıya tırmadıkça, mantıklı düşünceleriyle zihnini sabote eden iradesi, o çeneyi aşağıya zorla çekilmeyi ihmal etmiyordu.

Arda onun sert tepkisiyle ortamdaki gergin elektriği bir nebze olsun yumuşatmak için "Bu ayki masanın alışveriş yaptığımıza göre- Ve bir de kredi çektiğin malumun ev için, onu ödüyorsun... Ne yapacaksın? Babanın ve annenin emeklisine gözlerini diktğini söyleme bana... Bu kadar aç gölü olamazsın..." diye sakince söyledi.

Bu imalı ılıcak sözler içine kızgın miller gibi acıtıyorsa batısa da, hiç etkilememiş gibi rahat bir tavır takınarak kendini kuttadı.

"Göz benim gözüm, nereye istersem oraya dikerim. Sana ne!" dedi dik dik. Gerçekler hiç de öyle değildi. Annesi boşalmış hesap cetveliyle bayılacak, babası direk tüm Milli Emniyet Kuvvetlerini "dolandırıldım" diye alarma geçirecek ve ağabeyi... kulak zarlanna teleks çekerek, yüksek perdeden bir "Hazal!" kükremesi icraat ederek, dünyanın en berbat tenoru olmaya hak kazanacaktı. Ve bunlar olurken Hazal, tırnaklarını yiyerek midesine, Pisa Kulesini dikecekti!

Arda seri bir hareketle sandalyesini geriye itip kalktığında, Hazal, içine oturmuş kazığın ağırlığından olsa gerek, bedenini kaldırmaya hiç niyetli durmuyordu. Arda uzun parmaklarını masanın beyaz simli örtüsünün üstünde sürterek, yanına yaklaştı. Hazal sanki o görecekmış gibi başını diğer tarafa, küs bir tutumla çevirdi. Bugün yemekler ondan olacaktı! Hem de tüm paraları tükense bile! Eğer İstanbul'da olsalardı,

onu Recep Usta'nın İskender salonuna götürür, böyle küçük düşmezdi. Üstüne üstük gösterilen azami ilgiyle, kasılarak memnunca ayrılırdı, buradaki gibi ezikçe değil...

Sabırla onun hareketlenmesini bekleyip hiçbir icraat göremeyen Arda, ellerini masarın üzerine yaslayarak, aşağıya eğildi. Yüzüne onun saçları çarpınca, gıdıklansa da umursamadı. Vanilya kokusunu içine çekerken, demek ki tahmin ettiği gibi küsmüştü nazlı Mavişi...

"Kalkıyor musun? Kaldırayım mı?" diye tatlıca buyurdu ahenkli sesiyle. Ah, yani aba altından gıdıklama ustalığı gösterip, nazıkçe tehdit etti.

"Param var benim... Ödemeden gitmem!" Bu kocaman bir yalandı! Tüm parasını emlakçı piyasasına girişini yapıp, gayrimenkulde değerlendirerek, kendi maaşıyla bir çiğit sahibi olmak istemişti. Bankaların acımasızlığı sayesinde de, çulsuz kalmıştı.

"Kalkmıyorum... Bu planları yaparken sana yemek, her koşulda 'benden' demiştin! Ben ödeyene kadar da, bekle orada!" Sitemli sesi ciddi anlamda taviz vermez bir hırçınlaştıydı. O ödeyecekti. Ucunda bulaşık yıkayıp, çöpleri atmak olsa da... hesap onundu!

Hain dudakları istediğinin mağlubiyetiyle sinsice kıvrılmıştı adamın. "Tamam... Senden oldu zaten, ben bunu reddettim mi...? Borcunu sonra bana ödersin!"

Apansız kafasını genç adama çevirerek "Nasıl...?" diye heyecanla soran Hazal, çok sazan görmüştü de, kendisi kadar lafa bodoslama dalarak oltaya geleni, maalesef ki ilk defa şimdi görüyordu!

Arda kaşlarını edepsiz bir sırın ifşasının arifesinde olarak havalandırdı. Hazal'ın kalbi tekleyerek, yerinden kalktı. Bunu ona belli etmeyecek bir iradeyle, vakur bir tutum sergilemeye devam etti.

"Avucunu yalarsın!" diyerek istediğini anlamayacağını belirtti. Yüreği arsızca heyecanlanırken, ayıp düşündükle-

rinin içine ektiği ateş tohumlarıyla yerinden fırladı. Arda'yı beklemeden çıkışa yöneldi. Yani ayaklarını sürüyerek çıkmıştı. Hâlâ aklı gelen hesaptaydı!

Arda Hazal çıkar çıkmaz, centilmen bir erkek olarak görevini yerine getirdi.

Hazal kollarını göğsünün altında çulğun bir öfkeyle bağlayıp, Arda'nın gelmesini sabırsız bir tutumla bekliyordu. Bu sırada, caddeden geçen araçları izlemeye başlamıştı. Yani onların, gözlerinin önünden bir ışık huzmesi gibi geçtiğini fark edemiyordu, o ayrı.

"Birini mi bekliyorsunuz, bayan?"

Kulağının dibinde yankılanan tok sesin duyunca, birden yerinden sıçradı. Müthiş bir öfkeyle ters ters "Evet!" diye hükmedile çemkirdi.

Onu karşılamayacağı bir yere getirdiği için, ciddi anlamda kafasını kırıp, üstünde tepinmek istiyordu. Ayağının topuğunu yere sertçe vururken, ferah ferah küfretmemek için kendini sıkıyordu.

Bir an düşünürmüş gibi yapıp "Kimi peki?" diye konuya muzır bir dudak bükümüyle dâhil olamaya çalışan adamın alacağı cevap, elbette ki: "Ormandan yuvarlanıp, önüme düşmüş henüz taze bir kütüğü" olacaktı!

Sinirlerinin, ne denli bir cinnet harbine yöneldiğini belirtirken, adama döndü. Tam karşısında durduğunda Arda, "Yaaa!" diye ayartıcı bir tonda sözlerini yayarak söylendi. Esrarengiz sinsi gülüşüyle, "Oyun oynamaya meraklısınız ya! Maviş Hanım? Demek yeni hobiniz marangozluk..." diyerek lakayt bir tutumda satışmaya devam etti.

Gıcıklar Padışahı!

Genç kız onun dalgacı yanıyla çıldırdı ve derhal saçlarını savurarak ona sırtını döndü. "Hayır, o işe ben bakmıyorum. Önüme gelen odunları, direk hızarla⁵ verip, kereste yapmaya niyetliyim... Malum bildiğiniz odunlardan değil kendileri..."

⁵ Hızlar: Büyük ağaçları kesen elektrikli testere

Fosilleşmiş Kütük!"

"Biri çok mu kızmış... Dolaba mı soksak..." Kravatı üstünde parmağıyla görünmez bir çizim yaptı.

"Ha, ha! Karnum ağrıyor ama içime oturan kötü espriden. Ayrıca o duman içimdeki Roma'dan geliyor, Pompei dağı patlamış..."

"Yazık, ben de bir dağ keçisini yola getirme çabasındaydım..." Genç adam bu komedyaya tek başına muhalefet oluşturarak, "Tüm hayallerim, Pompei çayırını gibi yandı desene... Kül nehrinden taş oldu..." diye yapmacık bir buhranla iç gerdi.

Hazal yanında duran genç adamın kaburgalarını esas alarak, dirseğini sert bir şekilde kemiklerine vurduğunda, incinen kendi oynak kemiği olmuştu. "Büyükbaş Fosil, ne olacak!"

Bu adam harbi taşı! Kolunu ovuşturarak öne doğru bir adım attığında, bileğinden sert ama canı yanmayacak bir şekilde nazikçe yakalanarak, genç adama doğru apansız savruldu. Hazal bedenleri çarpıştığında, nefesini tutmuştu. Elini genç adamın omzuna, düşmekten sakınmak için koymuştu.

Arda ellerini ensesine kaydırıp, saçlarının altından geçirek başını kendine yaklaştırdı. Başparmağının tırnağı kulağının dibine sürtünce, Hazal ürpererek titredi. Arda başını aşağıya eğip, nefesini kuzun yüzüne solurken "Bana borcun hayli kabank oldu Mavişim... Ben artık taksitlere başlasam diyorum... Bu bir ihtiar!" diyerek burnunu burnuna sürttü. "Kredi açsak mı? İlk taksiti şimdi alabilirim... Ben çok istekli bir tüccarım, faiz kurallarını işleme almakta gecikmem..."

Bütün gücünü harcayarak sesine kayıtsız bir hava vermeye çalıştı Hazal. Ama tek yaptığı, düdüğü gibi çıkan genzinden gelen mırıltısıyla, "Tamam. Aylığımdan kesersiniz ilk taksiti... Sorun değil, faizini öderim..." diyerek muzırca çıkışmak olmuştu.

Onun kumpas planına yenilmeyip, oyununa boyun bükmez hâliyle, Arda'nın dudakları kurnazca büküldü. "Kese-

mem... Ben paramı bir cebimden alıp, diğerine koymaya üşünirim..."

"Ne zamandır sevmiyorsunuz bunu?" Mavişlerini kırmış, hesap soran hâline dönmüştü.

Genç adam hafifçe gülümsedi. Asilzade yüzündeki sersemletici ifadesi sımsıktı. "Şu dakika itibarıyla..."

"Ah!"

"Ya!"

Arda burnunu burnuna sürttü, dudaklarını üzerine tıy gibi dokundurdu. "Borcumu unutmazsın değil mi Mavişim? Hani beklemek çok zor... Ve ben sana açım... Kaç sene oldu!"

Hazal kısacık bir süre düşünüyormuş gibi yaparak dilini damağına vurup saklattı. "Bilmem... Annem hep bende balık hafızası olduğunu söyler... Sanırım ödemeleri unuturum."

Ah, bu kocaman yalandı! Annesi ona "Katır!" derti. Babası, "Fil hafızalı!" Genç adam hayret ediyormuş gibi bir kumpasla kaşlarını kaldırdığında, sesi de ona ahenkle ayak uyduruyordu. "İyi, sorun değil..." Tekrar gülümsedi ve saçma bir şekilde Hazal'ın kalbi küt küt attı.

Adamdaki rahatlığın tespiti ile "Neden iyiymiş?" diye lafa merakla atladı.

Arda uzarup onun omzundaki saçları hafifçe okşadı. Bin bir umut vaat eden hain dudaklarını nemlendirerek, "Benimki de keçi hafızasından genetik geçiş yapmış... Annemden miras... Ben sana bıkmadan, usanmadan, ne kadar çok borcun biriktirdiğini hatırlatırım Mavişim. Sen üzülme... İyi olan bu!" diye tok sesiyle sanki sırrını ifşa ediyormuş gibi fısıldadı.

"Ben sürekli unutturursam..." diye baştan çıkarıcı bir saçmaşmayla kendini aşarak arsızca sordu.

Genç adamın yüzünde birden istekli bir ifade belirdi. Küstah dudakları belli belirsiz bir kayıtsızlıkla büküldü. Sanki birden onu kollarının arasına alacakmış ve nefessiz bırakıncaya kadar, çıldırıcasına öpecekmış gibiydi. Eğer böyle

bir şey yaparsa, buna katiyetle itiraz edemeyeceğini biliyordu Hazal. Onun kollarında yağ olup eriyor, su olup akıyordu. Garip, büyültü sıcakıyla başı döniyordu.

Arda biraz daha yaklaştığında, ürperdi ve olduğu yerde hafifçe titrerken, "Ben de memnuniyetle, sürekli hatırlatırım ve böylece borcunu hiç ödeyemezsin..." derken boğulur gibi yutkundu.

Onun oynadığı baştan çıkarıcı oyunu kavrayan Hazal, zeki mavişlerini kısıtı. Aklına gelen muzırlıklı, genç adama beklenti isteği uyandıracak bir şekilde zalimce yaklaştı. Dudaklarının üzerine nefesini istekle bırakarak, "Belki ileride... Yalıcapkını!" diyerek apansız geriye çekildi. Bu sefer Arda onu tutamadı. İleriden saçları rüzgârla savrulan kuzın, tatlı kırtılları duyuluyor ve iç geriliyordu.

Araçları yanlarına geldiğinde genç kızın içi içine sığıyordu. Kelebekler kalbinde bale yapıyor, karnınca ordusu içinde piramit inşa ediyordu. İlk duraklarını sır gibi saklanmıştı... İkincisi de öyle!

Az önce Arda onu eşsiz bir sokakta indirip, özgürce kendisine çekmişti. Ufacık ellerini iri ellerinin arasına alarak, sımsıkı kavramış. Sanki minik, ürkek bir çocuğun kalabalığa çıktığında annesini kaybetmemek için eline sımsıkı yapışması gibi, çekinik, temkinli bir hava sergiliyordu. O da onu kaybetmekten korkuyordu. Parmaklarını kuvvetli parmakların arasına kenetleyerek, avuçlarını birleştirmişti. Bu karşılıklı bir korkuydu. Caddelerde dolaşırken, Hazal ona gördüklerini neşeye anlattı. Arda kuzın zarif bedenini kendine çekmiş, kollarının arasına hapsedip, dudaklarını defalarca saçlarına dokundurmuştu. Tüm özgürlüğü kuşandıkları bu memleket-te, hiçbir sorunu düşünmeden, kendilerini birbirine adanmış bir kayıtsızlıkla caddelerde, sokaklarda baş başa olmanın keyfine vararak, onca mağazayı ve yolu el ele tek başlarına gezmişlerdi. Ufak çaplı birkaç parça alış veriş yaptıklarında, Arda arabayı çağırır ve asıl gitmek istedikleri yere doğru yola koyulmuşlardı.

Eğlenecekleri bara geldiklerinde, daha kapısının girişinde, kayıtsız bir tutumla Hazal farkında olmadan Arda'ya sokuldu. Ve bunu fırsat bilen Arda, kolunu omzunun üstünden aşırarak onu kendine nazikçe yasladı. Koluyla boynunu sımsıkı sararak, dudaklarını önce şakağına değdirip, sonra yanığına sürmüştü.

"Sadece bizim olacağımız bir yere de gidebilirdik... Eğer istersen şimdi dönebiliriz..." diye gerçekten istekli bir öneride bulundu. Bunu öyle arsız düşüncelerin, ayıp fikirlerin için de olarak söylemediği betimlemelerden değildi, Hazal bunu fark etmişti. Sadece onunla olmak, doyacağı onun varlığıyla yaşamak istediğini biliyordu. Ona güveniyordu Hazal, tüm kalbiyle ama kendi iradesine, açıklığı buna pek güvenmiyordu. Sonuçta o gerçek bir aşık ve işin ehli bir çapkındı. Ayartıcı sözlerinde, hain dudaklarında vaatler vardı. Ufacık bir temasın dokunuşuyla eriyip, güzel bir sözle yoldan çıkabiliirdi.

Hazal başını biraz geriye atarak, genç adama baktı. Onun baş başa kalmak konusunda, ne kadar ciddi olduğunu görünce titredi. Arda onu biraz daha kendine çekip, eliyle omuzlarını okşarken, "Üşüyor musun?" diye anlayışla sordu. Hazal sesi konusunda kendine güvenmediği için, sersemlemişti. Sesi ya çıkmayacak, ya da içine kaçmış gibi patlak çıkacaktı, biliyordu. Sustu. Arda kollarını atarak kendisi bir tespite bulundu. "O zaman benden korkuyorsun?"

"Hayır..." diye atıldı Hazal panikle. Bunu nasıl düşündü ki! Ondan korkmuyordu! "Ben, asıl kendi iradesiz düşüncelerimin değişken seyriyle, benliğime yaptırıcaklarımın dehşet sonucundan korkuyorum!" diyemedi. Onun yerine nispeten doğru olanı ele alarak "Sadece eğlenmek istiyorum... Bu gece sadece mutlu olmak, seni yaşamak istiyorum" diye gerçeği söyledi.

Arda kaşının üzerine dudaklarını bastırdı. "Bu gece ne olursa olsun, seni mutlu edeceğim..."

Hazal başını hafifçe oynattı. "Söz mü?"

"Söz Mavişim!" dedi adam dar holün loş geçidinden sütlürken.

"Teşekkürler!"

Hazal sevdiği erkeğin yanında neşeye salınırken, her yer düz bir çizgi hâlinde, duvar dibi boyunca LED ışıklandırma ile aydınlanmış. Fazlasıyla gölgeli, klostrofobik ve dardı. İnsanda yeraltına inen bir tür Gotik tünel izlenimi veriyordu.

Arda genç kıza biraz daha çekti kendine. "Peki, başka ne istiyorsun?" Dudaklarından dökülen her sözde belirgin bir istek vardı.

"Hiçbir şey..." Sesinin koordinasyonunu kuramayınca sesi titremişti. Dudaklar dişlerinin arasına sıkıştırdı. Aslında konuşur konuşmaz pişman oldu sözlerinden! Çok şey istiyordu, ancak işin garip yanı, ne istediğini bilmiyordu! Arda elini genç kızın ateş gibi yanan yanaklarında serinletmesine dolayıştı, başparmağını tahrir eden bir ayartıcılıkla dudığına sürtmüş ve dudaklarını dişlerinin arasından çekmişti.

"Yalancı...! Az önce eğlenmek istediğini söylüyordun..."

İçeriye konuşarak mutluca girdiklerinde, yüksek sesin esir aldığı bu şahane yerde insanın beyni dışarı pörtleyecekmiş gibi uğulduyordu. Sanki müzik kulağından girip, titreşerek karnından çıkıyordu. İki katlı, büyük bir mekândı. Alt katta herkes içkinin dibine vurup çılgunca eğlenirken, üst katta tam tersi masalarla daha ziyade, muhabbet havasına bürünmüştü. Ses hayli yüksekti. Gözleri içeride merakla dolaşırken, Timur'u görmeleri en büyük sürpriz olmuştu. Hem de kalabalık bir arkadaş topluluğuyla, bir masanın etrafında...

Hazal o lazer efektlerinin rengarenk baloncuklar çıkaran şekillerinin altına girdiğinde, yaptığı ilk şey Arda'nın midesine gerçek bir kızgınlıkla, bir dirsek daha gömmek oldu.

Genç adam bu sefer cidden acıyan yeri, bir eliyle ovarken, diğeriyle kolunu kıza kuğu misali ince boynuna dolayıp, sertçe başını kendine yaklaştırdı. İhtirasın şekil bulmuş hâli olan dudaklarını kulağına kapadığında, onun ellerinin altın-

nuştım, bana havanın soğuk olacağını söyledi... Ne acayip, değil mi? Orman dile gelmiş... Ama yanlış masallar anlatıyor Kutuk!"

Önce durumun vahim vaziyetini algılayamayan Timur, apansız bir zihin tekrarıyla şaşkınca bakakaldı. Sonra yeşiller zekice kısılrken, gülerem bocaladı. İnanmaz gözleri arkadaşına baktığında, Arda hiç umursamaz bir havada, kendinden emin bir tutum sergileyerek olayı atlatmaya çalıştığını sezdi.

Az sonra masaya geçtiklerinde, bir sürü kişinin içinde kalabalığın hoş sohbetinin karmaşasında buldular kendilerini. Onların burada olduğunu duyan arkadaşları bir araya toplanmış. Birkaç kişiden sonra Daniel'le tanıştı. Arda'nın buradaki işlerine bakan müdürüydü. Yanında da kesin yarın adını hatırlamayacağı güzelce bir kız vardı. Aslında Daniel'le defalarca telefonda birebir görüşmüş ama yüz yüze diyalog kurma şansı hiç olmamıştı. Onunla konuşurken kendisini hayli rahatlamış hissetmişti. Ötekiler gibi soru yağmuruna tutulmamıştı. Diğerlerinin yanında, yüzüne lazer efekti değil de, spot ışıkları dosdoğru gözüne gelen ve paparazzi dergisinde röportaj yapan birisi gibi hissettirmişlerdi kendini. Oysa Daniel onlara nazaran alışlagelmiş dışındaki çekiciliğiyle, akıllı ve hayli zekiymi. Tabii eğlenceliydi de! Bütün ülkeyi kapsayan engin bilgisiyle, öyle malumatlar vermişti ki, kız onu münazaalarını can kulağıyla, istekle dinlemişti.

Ama asıl merakını cezbedip dikkatini çeken, otele işe aldıkları kişilerin yeteneklerinden çok, yakışıklı olup olmadıklarına önem verip verdikleriydi... Hepsini de birbirinden çekici adamlardı ve büyüleyici kadınlarla etraflarını çevirmişlerdi. İşlerinden sadece birisiyle tanışırken, Arda'nın bedeninin kasıldığını ve sesinin buz gibi kayıtsız hâle geldiğini fark etti. Ama kadının bunu umursamayarak, heyecanla konuşma girişimlerinde bulunduğunu, gözden kaçırmadı. Arda'nın bu süre zarfında, kadının tüm sorularını ustalıkla yanıtsız bıraktığı da, gözlemlemişti. Kadının varlığından huzursuz olduğunu, ifadesiz yüzünden, kaskatı olan bedeninin yaydığı

gergin elektrikten anlaması zor olmamıştı. Zaten o da çalışan değilmiş öğrendiğine göre! Sadece buradaki toplulukla eğleniyormuş. Davetsiz misafir gibiydi! Nedense, Arda'nın bu kadından hazzetmediği gibi bir izlenime kapılmıştı ve açığı Arda'nın bile diğerleriyle hoş sohbet yaparken, o kadını konuşmaktan azami bir çabayla kaçıyor, konulara ilgisiz kalarak yok sayıyordu:

Türk'tü. Adı Lale! Çok güzel bir kadın değildi ama her yanından cinsel bir çekicilik fışkırıyor, ayartıcı gözleriyle, erkekleri fazlasıyla etkileyen davet dolu bakışlar atıyordu. En çekici yanıysa, yüzünü çevreleyen, kızıl çalmış dalgalı saçlarıydı. Aslında burada bir Türk gördüğü için sevinmişti; ama kadının soğuk duruşu, küçümseyen kibirliliği bakışları yüzünden yaklaşmaya çekindi.

Söylenen sualı yanıtsız bırakan Daniel, geriye yaslanarak omuz silkti. "Sen neden hiç konuşmuyorsun Hazal, bu kadar düşünecek ne sordum?..."

Hazal çekinikçe boğazını temizledi. Şu ana kadar sadece onları dinlemiş ve dikkatle çekiştikleri konular sayesinde bilgi sahibi olmuştu. "Sadece bu konu hakkında pek bilgi sahibi değilim, sallamayı da beceremem..."

Arda genç kıızı sahiplenerek kendisine çekti. Elini, varlığını hissettirir gibi kolunda doluşturdu. Hazal sırtını onun huzurlu bedenine yaslarken, Arda'nın umursamaz yakınlığından tuhaf bir özgürlük duydu. Onun olduğunu, hiç çekinmeden herkese kanıtlar gibiydi dokunuşlarıyla. Biraz utansa da, zamanla hoşnut bir biçimde hafifçe gülümsedi.

Daniel hayranlıkla gözlerini ona dikti. "Sen de diğerleri gibi bizim söylediklerimizi tekrarlayabilirsin, taklit yanı... Biz de çok bilmiyoruz sonuçta fikir yürütüyoruz..." dedi birden boğuklaşan bir sesle. İçkisini yudumladı. Çok konuşunca tok sesinde kısıma başlayıp azalma oluyordu.

"Ben papağanlık, ya da tiyatro konusunda fena cuvallam... İlkokul müsamerelerinde bile hep sahne gerisinde dururdum... Yapamam ki, bilmediğim konunun nesini tamama-

layayım..." dedi muzırca gülüp, alayla göz süzerken... Bu adamın hoş sohbetinden ve haylaz tutumundan hoşlanmıştı.

Daniel kıkırdadı. "O zaman gülümse. En azından bunu becerebileceğinden umudu kesmeyeyim..."

Arda genç kızın boynuna kolunu dolayıp, sahiplenici bir tutumla kendine çektiştirken "Bence gülümsemelisin Dan..." dediğinde Hazal şaşkıncı donup kaldı. Yüzündeki gülcüğü huzursuz bir ürkeklikle solarken, onu yanlış anlayıp yüreği buruluyordu ki, Arda sakın bir tutumda devam etti: "O zaman senin ağzını-burnunu kurmam lazım gelir de ondan... Ona hayran hayran bakarsan dişsiz kalırsın... Ne gerek var şimdi tatsızlığa..." Göz kırpıyordu Daniel'e, görüyormuş gibi. Üstelik lakayt bir tutum sunsa da, duruşu, ses tonundaki sahiplenici tarzındaki gizli uyarı sunan tınıyı; genç adam sinyali veren tehlike çanı kifayetinde algılamıştı. Ve açıkçası Daniel onu çok uzun zamandan beri tanıdığı için, bu durum karşısında hayli şaşkıncı. Onu ilk defa Pınar dışında bir kadınla böyle samimi ve ciddi görüyordu... Gördükçe de, biraz daha şoka giriyordu!

Hem, o anda şoka sadece o mu girmişti? Onu yakından tanıyan Lale aniden atağa geçen bir yılan gibi, neredeyse bardağını masaya düşürmüştü. Gözleri kısılarak gerçek bir buharla Arda'ya bakarken, Hazal onun sinsi soğuk bakışlarıyla ürperdi. Nasıl bir davası varsa Arda'yla, açıkçası genç kız ürküyordu. Açıklayamadığı nedenleriyle, korkuyla aniden üşüdü. Sanki uysal kadın kılığına bürünüp, yılan gibi sürünerek aralarına ilerlemişti.

"Hazal gülünce ben onunla oyun oynamak istiyorum... Lunaparka gidip eğlenme isteği doğuyor içimde... Masum oluyorum onun yanında... Dertsiz, tasasız ve tüm endişelerden soyutlanmış" diye gülümsedi Timur kaşlarını kaldırarak. Cidden hissettiği buydu. Huzur! Ona yine çocukça bir satışmayla oyuna çekiyordu ayrıca. Ona dostça gülcük fırlattı. Ancak Hazal, Arda'nın söylediği uyarıyı; ufaklık bir an düşünmüş, bunun şaka olduğuna kanat getirmişti! Yine de kendini

zorlayarak yüzünden gülümsemeyi sildi! "Sen de çok fazla gülümseyorsun Daniel... Fakat sohbetin insanı içine hapsediyor... Keyif verici" diye karşılık verdi sıcak bir sesle. "Ayrıca biliyor musun, bir söz vardır? Yüzündeki gülümsemeyi hiçbir zaman bırakmayan o şeytan! Shakespeare böyle demişti değil mi? Ben şeytan mıyım...?"

"Yanında Arda olmasa, seni içeriye almazlardı herhâlde, Timur haklı... Şeytan mısın bilemem ama..." demişti yan tarafındaki şuh ses. Önce ne demek istediğini algılamamıştı Hazal da diğerleri gibi. Timur ne demişti ki? Ve Lale devam etti: "Ufaksın sanırım. Peki, sen kaç yaşındasın Hazal?"

Hazal başını yana çevirdiğinde, göz göze geldiler. Yaşla ne alakaydı? Lale'nin kısık sesi tuhaftı ve soru kendisine yönelik olmasına rağmen, garip bir araştırmacılıkla Arda'nın yüzüne bakıyordu. Kavisli kaşlarını çatı: Kadının gözlerinde garip bir ışıltı vardı. İnsanın içini dondurup, yüzünü astıran! Hiç kuşkusuz bir şeylerin peşinde diye düşündü. Kaçık mıydı?! Elindeki titreme, kanındaki nabza dönüştü.

"Neden sordunuz? Burada, yaş sınırlaması mı var konuşmak için? Merak etmeyin ben kotayı aşım..." Kendi sesinde adrenalin çatallaşmasını duydu, gözlerini kapadı ve kendine saydırdı. Tava gelmemeliydi. Ayrıca kadının birkaç kelimeyi ne kadar tahrik edici hale getirebildiği esrarengizdi:

Bardağını dudaklarına götüreceksen vazgeçti Lale. "Çok genç görünüyorsun... Liseli gibi! Hepimiz otuzların üstünde olunca, sen içimizde sıkılma diye sordum... Fazla konuşmayınca, sanırım sıkıldım... Sonuçta akranların değiliz!" derken imalarıyla, onu hem konudan, hem ortamdan soyutlamak istiyordu belli ki. Üstelik bu kadınla hiçbir samimiyeti olmadan, böyle durup dururken, anlamsız sorularıyla neden böyle davrandığını anlayamıyordu.

Ama Arda anlıyordu ve dişlerini sıkırmaktan neredeyse çenesi acıyordu. Sabrı tükenmek üzereydi. Geçmiş düşünmekten vazgeçti.

"Hazal bence yaşından daha olgun birisi... Bazen ben

onun yanında çocuk kalıyorum..." diye cevabı yapıyordu. Tımur. İçkisini yudumlarken, genç kıza dostça göz kırptı. Hazal gönülsüzce buruk bir şekilde gülümseyerek karşıladi; onun ilgisini. Aklı hâlâ kadının sataşmalarının kaynağındaydı.

Lale fitili ateşlemeye niyetli olarak gazı almıştı. Eh, ona göre istediği olmasa da, yine de iyi bir noktaya parmak basmıştı. Bir yerden başlamıştı!

"Arda'yla aranızda baya yaş farkı var... Bu senin için ilerde sorun olmayacak mı?" diye üzerine vazife olmayan bir samimiyette arsızca sordu. Kibirli gözleri hâlâ adamın yüzünü de ona tepki vermesini bekliyordu.

Oturduğu yerde hiddetli bir tutumla dikleşen Arda, tehditkâr şekilde bedenini masaya yaklaştırdı. Yanındaki lümpen yüzlü ve saçında bir kısım beyazlık bulunan ufak tefek, kash bir genç çekinikçe biraz kenara doğru uzaklaştı. Bu hâliyle Arda düşünmeksizin masayı kadının başına yıkacak gibi gergin ve asabi bozulmuş suretinde hiddetli duruyordu.

Oysa hayatının kâbusunu yaşıyor gibi hissediyordu genç adam. Bu kâbus uandıktan onca zaman sonra, şimdi tam karşısında zalimce belirliyordu. Dehşet bir öfkeyle dişlerini sıktı. Konuşacaktı fakat Hazal'ın vereceği cevabında müthiş merak etmişti. Zaten fazla zaman geçmeden Hazal onun öfkesini sezince, derhal dümeni eline almaya karar verdi.

"Bence yaşın bir ifadesi olsaydı, elli yaşındaki amca bisiklete binmez, kırk yaşındaki kadın doğum yapmazdı... Hem bizim aramızda birkaç ay fark var, bunun lafı olmaz. Ondan büyük olmak hoşuma gidiyor... Ne yaşı?" diye alaya bakıp, muzırca konuyu çevirdi. Kadın onu kendine çekip şakağına dudaklarını dokundurdu.

"Bu gece keyfini bozmayacağım, bozulmasına da izin vermeyeceğim..." dedi dudakları şakaklarında kıpırdanırken. Sesi kızgın olsa da, sanki bin bir vaatte bulunuyordu. Hazal o sıcak dudakları teninin üstünde hissettiği anda, bütün özgüveninin yerine geldiğini hissetti. Çekinmeden kollarını

iri beline dolayıp, istekle sıkıca sarıldı. Bu kadının kaçıracağı huzuru yerine gelirken, mutluluktan başı dönüyordu. İkisi de engellenmesine mümkün olmayan bir husuyla titremeye başladı.

"Teşekkür ederim..." dedi Hazal minnetle. Onun için sustuğunu zaten biliyordu ve açıkçası bu kadar sabırlı davranması gerçekten hoşuna gitmişti. Arda'ya sevgiyle baktı. Kalender kaşlarının arası kırılarak bir an durdu. Kızgın yapısına has tutkunun, neredeyse yüzüne vurduğunu hissetti. Ve bir şey daha hissetti: Mükemmel olan her şeyin, kendi gücünün zalim bir reddi olarak karşısında belirdiği. Onun için her şeyi göze alacak bir erkek! Hatta öfkesini geri tepip, huzuru bozulmasını diye susan...

Hazımsızca yerinde kıpırdanan Lale, bu görüntü karşısında dişlerini sıkarken, Arda onun yılan sesini duymaya tahammül edemiyor, Hazal'ı tedirgin etmemek için sesini çıkarmıyordu. O süprütünde bunu kullanarak, bukalemen gibi renk değiştirerek araya kaynak yapıyordu. Fakat bilmediği, buradan çıkışlarında Arda'nın ona neler yapabileceğini tahmin etmemesiydi! Sabırla kontrolünü ele alıp, dirayetli yanıyla sukutunu korumaya çalıştı.

"O zaman ilişkinizde ciddisiniz?" diye sordu merakla Lale. Sesindeki ayarsızlıkla, kıskançlık yansıyan tınısını saklamamıştı.

Hazal apansız gerildi. Kadının ahlaksızca laf savaşına girdiği umumi bir gösteri yeri, mahrem bir bölgeye teşebbüs etmeye başlamıştı. Bu kadın böyle konuştuğunda, bir şey olacak diye düşündü huzursuzca. Tedirgin edici bir şey... Umulmadık. Kontrolünün sınırlarının ötesinde!

Muhtemelen ikisinin de kontrolünün ötesinde.

Kızgınlıkla hafiften iç çekerek Arda öfkesini bir kenara koymaya kendini zorladı. "Lale, sen kaç tane içtin? Bak dilin yanını şaşıms... İstersen içmeyi bırak, ya da sızmadan evine git..." dedi tok sesindeki otoriteyle. Aslında dudaklarının arasındakı edepsiz kelimeleri ortaya dökülüp, bu gecenin sey-

rini değiştirmek için dişlerinin birbirine bastırıp, çenesini kilitledi.

Sonunda Lale sustu. Kızarıp bir elini saçından geçirdi, sanki düşünmesine yardımcı olacaktı bu.

Ve sohbet hızla devam ederken Hazal, Arda'ya yaklaştı. Dikkatini çekmeye çalıştı. Genç adam yanındaki arkadaşıyla sohbeti öyle dalmıştı ki, ilgisini kendine çekmek için, başını ellerinin arasına alarak, yüzünü kendine çevirdi. Arda kaşlarını çatıp, ne yapmaya çalıştığını anlamak isterken, Hazal bir nebze oturduğu yerde doğrulup, "yüsek sestən ötürü kulağına yaklaştı. "Lavaboya gidiyorum..."

Arda daha o yerinden kalkmadan kalkmış ve genç kızın elini nazikçe kavramıştı. "Tamam... Birlikte gidelim." Onu yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu. Hele bu yılan buralardayken!

Hazal bundan memnun bir şekilde lavabonun kapısından girdiğinde, Arda girişteki duvara yaslanıyordu. İşini çabucak halledip onu bekletmek için hafifçe makyajını tazeledi. Rujunun kapağını kapatırken, karşısındaki kabinden Lale çıktı. Ne ara gelmişti?

Lale yanındaki lavaboya sokularak ellerini yıkarken, gözlerini kızın aynadan yansıyan aksine çevirdi. "Cidden Arda'yla birlikte mi takılıyorsunuz, yoksa ufukta ciddi bir durum var mı?" Lale uzun uzun genç kızın yüzüne süzdü. Bir şeyler düşünüyor gibiydi. Sonra yavaşça tezgâha yaslanıp gözlerini önüne dikti.

Hazal hafifçe bedenini ona döndürerek, bu tuhaf derecedeki meraklı kadının yüzüne baktı. "Biz henüz yeniyiz..." dedi mesafeli sesiyle kuru kuru.

"Yani sen şimdi Arda'yla sadece birlikte misin? Ötesiz olarak!"

"Bunu neden sordunuz?" diyen Hazal kızması mı, şaşırması mı gerektiğini bilmiyordu. Hem nereden bittmişti ki bu arkasında hemencecik! Üstelik bu konuyla, niçin bu kadar alakadar olup merak ediyordu? Eski takıldığı kadınlardan

birisi değildi, biliyordu. Bunu nasıl hissettiğini bilmiyordu ama eğer öyle olsaydı, Arda kesinlikle tedirgin olmaması için onun yanlarında kalmasına izin vermezdi. Sadece eskiden tanıştığı ve birbirlerine ters düşüp sürtüşme yaşadıkları bariz bir gerçekle belliydi...

"Neden bu kadar çok soruyorsunuz bizi?" diye sormadan edemedi, ince ellerini lavabo tezgâhının üstüne kaldırdı.

Lale küstah burnunu hafifçe yukarı kaldırıp, alaycı bir kahkaha attı kibirle. "Merak! Benim ki sadece merak!"

"Bu özelim! Konuşmak istemiyorum..." diye ciddi bir katıllıkla, kadının konuyu kapaması gerektiğini sertçe belirtti.

"Elbette. Anlıyorum..." dedi ama bakışları hiç de anlıyor nitelikte bir inandırıcılığa sahip değildi. "Biliyor musun...?" diye konuya sinsice başladığında, dikkatini çekmek için şimdi tamamen genç kıza dönmüştü. "Onun kadınlarla olan namını burada tanımayan yok! Cidden o kadar çabuk mu bıkıyor herkesten... Üç ya da beş kere oluyor..." Kadının iğneleyici soğuk sesi ve alaycı üslubu üstünden dökülen bir kova buzlu su etkisi yaptı Hazal'a. Kafasına balyoz yemişi gibi oldu. Kızgınlığı giderek artıyor, sakinliğini dizginlemekte hayli zorlanmaya başladığını hissediyordu.

"Neden böyle söyledığınızı açıklar mısınız lütfen?" Sualine malumat bekleyerek, istekle bakıyordu gözlerine.

Kadın merakını cezbedip konuya vakıf olmak istediğini, gözlerindeki açık ilgiden idrak edince, nabız yoklamak için ilk adımı attı. "Sen de sıraya girdin, öyle değil mi?" diye usulca bir soğuklukla sordu. "Yani sen de, gelip geçenlerden biri mi olacaksın? Senin gibi biriyle niye ilgilediğini sanıyorsun, küçük sersem?"

Hazal işte şimdi tüm ipleri kopardı. Bu kadın ona hakaret edip, hesap soramazdı! Üstelik mahalle karıları gibi, her ne kadar saçına başını yolmak istese de, şu vakitten sonra yapamazdı. Soğukkanlı bir duruşla çenesini asilce dikerek "Benden hoşlandığı için. Üstelik böyle konuşmaktan sizi men ede-

rim. Bu ne cüret... Siz kimsiniz de bu kadar özelimize girmek hakkını kendinizde buluyorsunuz?" diye ateş gibi bir öfkyle tısladı.

"Yok, canım!" dediğinde kadının yaydığı sesi o kadar aşağılayıcıydı ki. Hazal'ın kinaye tınlarıyla tüyleri ürperdi. Dikkatini birden kadının gözleri çekti. Sanki avının üstüne atlamaya hazırlanan bir kobra yılanını andırıyordu şu andal. Ayrıca konu ne ara buralara kadar gelip, özeline iştirak edecek hale gelmişti, anlayamadı!

"Senin gibi saf, cahil bir bakire kızıdan hoşlanacak öyle mi? Oynayacak seninle de diğerleri gibi..." diye hadsizede kan-şı koydu

Hazal çelik gibi sertleşen gözlerini, onun yüzüne dikti. Başını şuhça geriye atıp ona tepeden gururla bakarak, "Ben saf ve cahil değilim... İlgî alarına girmedim, direk içindeyim... Oynar ya da bırakır, bu bizim meselemiz... Size ne!" Az önce kıpkırmızı olan yüzü, bu sefer sinirden iyice beyazlamıştı.

Hazal buz gibi bir şaşkınlıkla ona bakarken, Lale'nin ar-sız kahkahası tiz bir yankıyla ortamda duyuldu. "Aman Tan-rı'm, belli ki gerçekten bakiresin... Taze kan ha! Kandırma-seni de! Onun bunca zaman senden neden kopmadığı belli, henüz emeline ulaşamamış... Yazık olacak sana... Bir gecelik olacaksın... Ya da birkaç güzel an... Hep bunu yapıyor an-la-sana, salak!"

Allah'ım, alında mı yazıyordu bu? Hazal hakaretleri üzerine alınmayarak, gururla başını kaldırdı. "Bunun suç ol-duğunu bilmiyordum... Utanılacak değil, gurur duyulacak bir meziyete sahibim bence! Ve Sen Arda hakkında nasıl böy-le konuşursun?" Daha fazla dayanamayacağını anladı. Kadın üzerine atılan iğneleri önemsemiyordu bile. Hazal arkasını döndü çıkmak için. Bu kadınla daha fazla konuşmak istemiy-ordu. Henüz kıpırdanmıştı ki, onun söylediği şeyle duvarlar üzerine yıkılmışçasına duraksadı.

"Kaçacak mısın? Anlamıştım zaten ona güvenmediği-ni. Seni de diğerleri gibi baştan çıkaracak ve oyun bitecek... 586

İbunu sen de biliyorsun..." Dudakları hafif bir gülümsemeyle büküldü Lale'nin.

Hazal arkasını döndü. Elleri yanında yumruk olmuş, hid-detini doruklara tırmanmaktan men etmeye çaba sarf ediy-or-du. Dişlerini sıkarak "Pardon! Bundan size ne? Belki baştan çıkmak istiyorum..." Lale bir süre cevap vermedi. Sonra sa-kin bir sesle taktik değiştirmeye çalıştı. "Seni kendi amaçları için kullanacak, sonra da fırlatıp atacak..." dedi kederle, ya-nağına doğru birkaç damla süzülür ve hemen sildi... Hazal şaşkınca ona bakıyordu. Ağlıyordu! Az önceki alaycı, neğeli cıvıldaayan sinsi yüzü sertleşmişti. Lale başını sarstı. "Onun ne kadar çapkın, kadın delisi bir adam olduğunu duymadın mı hiç? Hiç mi gururun yok senin?"

Bu sözlerin anlamı çok açıktı. Hazal kendini daha fazla tutamayıp bu kadına esaslı bir tekme indirmeyi düşündüğü sırada, dışarıda bekleyen Arda geldi aklına "Bu gece keyfini bozmayaçağım, bozulmasına da izin vermeyeceğim..." de-mişi. Sabretti. Üstelik aklına gelen sadece bu değildi. Belki sabrederse, kadının inatçı derdini kurnazca öğrenebilirdi.

"Sen nasıl oluyor da Arda Mertoğlu'nu bu kadar yakın-dan tanıyorsun ve bana küstahça akıl vermeye kalkıyorsun? Yoksa geçmişten acın mı var? Eğer derdin buysa, onun geç-mi-şi umurunda değil. Ben onun geleceğiyim... Geçmişini zaten biliyorum, bu gizli bir sır değil ki..." dedi bir usança.

Kadın nefretle parlayan ıslak gözlerini kıpırtısız bir hâl-de tutarken, kızın söyledikleriyle afalladığını saklamak için, çenesini kibirle kaldırıp sinsi sesiyle kızın kalbini yerinden hoplattı.

"Onun kardeşimi mahvettiğini biliyor musun? Onun için ailem tarafından reddedildiğini ve başına neler geldiğini?"

İşte buz sözlerle yerinde kısmen donarak, ufacak bir sendeleme yaşayan kızdan bir an "Aman Allah'ım!" feryatlarını umup, "Ben kendimi nasıl bir ateşe atmışım!" diye hayıflanmasını bekledi Lale...

Fakat Hazal hiçbir şey söylemedi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu ki! Lale'nin sesindeki acı o kadar taze idi ki, yarasının hâlâ kanadığı belliydi. Ama neden, kardeşi dururken o acı çekiyordu. Arda'nın geçmişini ise cidden bilmiyordu. Bu konuyu da bilmiyordu ve anlatmıyorsa, bir bildiği vardır diyerek umursamak istemiyordu. Kusursuz bir soğukkanlılıkta yüzüne baktı. Çenesini vakur bir tavırla yukarı dikip, zoraki bir metanetle "Üzgünüm! Bu konu hakkında bir şey bilmiyorum... Bilmediğim konular hakkında fikir yürütmem. Ayrıca neden onu bana kötümeye çalışıyorsunuz anlamış değilim... Belli ki yaşamış ve bitmiş bir ilişki... Onların ilişkisi, sizinle ne alakası var? Kardeşinizi tanımıyorum..." Sesini kontrol altında tuttuğu için kendini kutladı. Söyledikleri bir o kadar cüretkardı!

Ortam birden gerilim ve fazlasıyla elektrik yüklendi. Birazdan patlayacak bir trafo gibi gergindi sinirler.

"Onu hâlâ sevdiğini biliyor musun Hazal? Onun için neler yaptığını, neler yapabileceğini... Kimleri göze ahp, nelerden vazgeçtiğini anlatmadı mı sana... Nasıl delicesine âşık olduklarını ve Arda'nın onun arkasından aylarca koştüğünü..."

Bu zirvalıklar sayesinde genç kızın yüreğine kocaman bir koçbaşı saldırmış, tüm bentlerini yerle yeksan etmişti. "Yeter..." diye haykırdı farkında olmadan. Metanetli yanı artık yok oldu. "Bunlardan bana ne! Sana ne? Sen o musun?"

"İçinde hiç şüphe yok mu? Arda sana ne kadar âşık Hazal? Aşkını ne kadarını verdi?" dediğinde genç kız neredeyse tükennmişti.

Gözyaşlarıyla dolan gözbebeklerini akıtmamak adına kirpiklerini sıkça kırıştırmaktan kaçınıyordu. Aşk...? O an içine zehirli bıçaklar saplanmaya başladığını, nefesinin ciğerlerinden çekildiğini belli etmedi. Aslında onun ismini tahmin etmesi çok kolay olmuştu: Pınar! Onun kardeşi Pınar mıydı? Bunu sorarsa Arda'ya güvenmediğini düşündü. İyi de güveniyor muydu? Her konuda ama aşk...? Arda o kadına hâlâ âşık

olabilir miydi? "Ben aşka inanmıyorum! Sadece seni istiyorum, o kadar!" demişti. "Sadece severim seni..." Sevgisi bitecekti! Bir anda müdesine yumruk yemiş gibi iki büklüm olma isteğiyle kavrulan bedenini kontrol altına alabilmek için, gözlerini yerddeki karolara sabitlemiş ve alt dudacağın titremesini durdurmak için dudaklarını birbirine bastırmıştı. Nefes alırken sırtına bıçak gibi bir sızı saplanıyordu. Adamın kadınları avucunun içi gibi tanıdığı gerçeğini ve onun kadınlara bağlanmayan yanını bildiğinden, biraz kendini toparlaı. Bunu hep biliyordu zaten... Arda bu konuda hiç ümit vermemiştir ki! Ama Hazal ümitlenmişti. Bir gün âşk olacak demişti! Tıpkı benim ona olduğum gibi! Şimdi tüm ruhu acıyla sarsılarak donuyordu

Lale kızın bitik hâlini görünce süsice dudaklarını kıvrıdı. İşte Salak Arda layığınu bulacaktı! Sesini mümkün olduğu kadar sakınleştirmeye çalıştı.

"Ben bu adamı tüm çıplaklığıyla tanıyorum güzelim. Sen onun için küçük bir lokmasını. Seni çiğneyip atmadan, bitir bu işi! Sonra çok canın yanar. Üzülürsün! Ben birisinin daha canın yanmasını istemem. Yoksa umurunda olmazdı elbette ama üzülürsün senin adına... Masumsun... Kardeşimi kandırdığı yaştasın..." Üstünde tuhaf bir baskı kurmaya çalıştığı sesi çok ısrarcıydı. Daha fazla konuşacak gibi ağzını açtı ama apansız aldığı bir kararla, elini kuruladığı kâğıt havluyu çöpe atarak kapıya yönelip, sadece bir kere gözleri sinsilikle parlarken düşünceli kuza baktı. Her ne kadar bu işe geç kalmış olsa da, en kısa zamanda sonuca ulaşmak için yeni planlar kurmaya ihtiyacı vardı. Yüzünde tatmin olmuş ışıltı onu bir sürü sorunun kollarına iteleyp ortadan yok oldu.

Bu kadının şu anda kıskançlıktan öldüğünü adı gibi hissediyordu. Tüm derdi buydu belli. Hasetlik! Ama bunu bilmenin gerçeği içine ekilen kuşku tohumlarını ve merak filizlerinin büyüme çabasını geçiştirmiyordu. Yanağına doğru yaşlar süzülürken, yutkunmaktan boğazı acımıştı.

Arda geçmişinde ne saklıyordu? Pınar'ın vazgeçilmez aşkını mu...? Yoksa başka bir şey miydi...? Bu kadar ketum bir

şekilde sakladığı sırrı neydi? Ya da geçmişindeki istenmeyen gerçek! Düşündüğü şeyle kanunun donduğunu hissetti. Hâlâ Pınar'ı seviyor olabilir miydi? Unutamamış...!

Bunu dile getiremediğini düşünce yanaklarındaki, yaşlar daha çok akmaya başladı. Şüphe incecik bir çatlak bulup süzülür ruhundan içeri, minik kurtların yaprağı yediği gibi, içini yiyip tüketmeye başlayacağını bilemedi.

Ellerini saçlarının arasına daldırıp derince nefes aldı. Pınar...? Tekrar bir araya gelseler, Arda ona döner miydi? Ne kadar değerliydi onun içinde Hazal? Bilmiyorduf Hiç söylememiştir ki, sadece istiyorum demiştir! Seni istiyorum... Bir beden gibi, yatağını süsleyen bir yatak arkadaşı gibi... Elini sıkıntıyla şakaklarında gezdirip, derince iç gerdi. Düşündükçe kendini düşüncelerinin yönsüz karanlığında, kaybolmaya başladı. İçi katıldı ve tüm duyguları buz tuttu. Heyecanla beklediği bu saatlerin zaferi, şimdi müthiş bir yenilgiye dönüşmek üzereydi.

Bu kadının amacı ne olabilirdi böyle onu kumkumalık bir düşüncenin girdabına ötelemişti! Arda'yı hiçbir zaman kazanamayacağını mutlak bir gerçekle bilmesi gerekirdi. Ama bazen öyle dokunuyor, öyle bir içini titretiyordu ki, sadece bunun için bile ârı yaşamayı deniyordu.

Ellerini göğsünde kavuşturup bir süre lavaboda, aynanın karşısında dikildi. Sonra sıkıntıyla içeride dolanıp durduğunu fark edemedi. Kalbindeki acıyı böyle dindirebileceğini sanıyordu. Mükemmel, zeki, başarılı üstün mahlûk evet, 'Bay Kalite' gibi biri ile arasında herhangi bir ilişki olabileceğini nasıl da düşünememişti? Sonra birden başka bir şey hatırladı. Ama Arda ona hiç yalan söylememiştir ki? Kafası çorbaya dönmüş, içinde acı fırtınalar çıkmıştı.

"Seni merak ettim, neredesin?"

Hazal sesin geldiği yöne kafasını çevirdi. Hâlâ çığır- lar gibi bağırmağı, hesap sorup deliler gibi coşmadığı için kendini kutladı. Beynine sakin komut verebildiğine şaşırdı.

Ama bedenine veremedi. Ne yaptığını bilemeden genç adamın yanına gitti. Sormak istedi gerçekleri. İçini rahatlat- sını istedi. Sonra yüzüne mağlup olmuş bir hüsrarla bakınca, tüm sorular zihninde kilitli kaldı. Kimseye zorla sevdiremezdi ki kendini. Aşk di'encisi değildi. Sadakat istemiyordu! Nispeten sakinleşse de, hâlâ içindeki öfke yerli yerindeydi. Niye kızdığını bilemedi! Ona sert bir bakış atıp yanından geçerek kapıya yöneldi. Konuşmaya daha iyi olacaktı, yoksa birbirlerinin kalplerini hiç yok yere kıracaklardı. Buralardan bir an önce toz olup gitmek istiyordu ama gidemeyeceği gerçeği de içine okkâh bir ateş gibi düşüyordu!

Arda onun hareket etmesiyle şaşırdı. Konuşmadığı için de yüzü sertleşmiş, tuhaf bir tepkiyle kaşları çatılmıştı. Ters giden bir şeyler olduğunu hissetmişti. Aradaki garip gerilim- le, içindeki hiddetti, yıldırım gibi çıktı. Yanından geçerken ayak seslerini dinledi ve kolunu kavrayarak, sertçe kendine çektiğinde, Hazal sendeleyerek ona doğru savruldu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sakin bir tonda sordu. O anda Hazal'ın yüzündeki bitkinliği ve karmaşık görmediği için, kızın cevap vermesini yeğledi. Vermedi. "Dilini mi yuttun? Neden sualime cevap vermiyorsun?" Sesi boş lavaboda tokça yankılandı. İçeriye bir kadın girdi. Onlara tuhafça bakarak, memnuniyetsizce burun kıvrıp, kabine yöneldi.

"Otele gidiyorun! Sen istiyorsan eğlenebilirsin... Sıkıldım! Başım da ağrıyor..." diye bir sürü bahane üretti. Sert bir tavra yaparak mırıldandığını idrak edemedi.

Arda'nın canı sıkıldı. Onun apansız değişimine akıl erdi- remezken "Ne oldu? Tuvalette aleyhime kötü yazılar yazıp, pankart mı açmışlar?" diye yersiz bir espiyile alay etti. Kendisi de gülmüyordu. Ama kızın kurgun sesi içine oturmuş ne yapacağını bilememiştir.

Hazal aldırma- dı. Tam kapının yanına gelmişti ki, genç adamın ellerini omuzlarında hissetti. Nazik ama kararlı bir hareketle, kendisine çevirdi.

"Hayır! Sadece eğlenecek havada olmadığımı hisset-

tim... Gitmek istiyorum." diyerek tutuk bir sesle yanıtladı. Bu anda bile bir muknatisa tutulmuş gibi, ona doğru çekildiğini hissediyordu. Gözleri dolu doluydu. Kırpıklarını kırpsa, arasına sakladığı inci taneleri tek tek istiridye den dökülür gibi, gözkapaklarının arasından kurtulacaktı.

Bu tuhaf hâline anlam veremeyen Arda, onu incecik belinden kavrayarak, yavaşça kendine çekti. "Bunu tuvalete girdikten sonra hissetmen ne acı... Öncesinde gayet neşeliydin!" Genç kıza başını yaklaştırdı. "Hazal ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa kaçacak mısın?" Usulca aldığı nefesleri, kendini sakinleştirmek için zorladığından usançla titriyordu.

Hazal yutkundu ve sadece "Lale kim?" diye bıkkınca sordu.

*"Can yakacağımı bildikten sonra, konuşmak bir şeye yaramaz. Bazen susmak gerekir Mavişim...
Çünkü susan konuşursa, kimse kaldıramaz..."*

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Az önce tanıştığın kadın?" diyerek lafı geçiştirmek istediğinde Arda, bıkkınca derin derin nefes çekti içine.

Hazal gözlerini yüzüne dikti. Usançla sorarak tekrar "Lale... Kim?" diye üsteledi.

Arda gergin bir hâlde durulurken, bıçkın yüzündeki ifadesinde sertleşti. Burun delikleri asabiyetle genişledi. "Sonunun amacını anlayamadım...? Bu bir itham mı? Klişe bir kıskançlık gösterisi mi?" Dişlerini sıkıyınca öfkesinin kendisine mi, yoksa o kadına mı olduğunu anlayamadı.

Fakat Hazal bunu üzerine alındı.

Başını kaldırıp, tepesinde oynayan parıltıya bakarken, son birkaç ayda kafayı biraz oynatıp, oynatmadığını merak etti. Meraktır diye tahmin yürüttü. Beklentiler. Sürekli bir içsel başarısızlık hissi. Ama öğrenmeliydi! İsrarlı bir tutumla "Neden cevap vermiyorsun o zaman?" diye sanki o konudan kaçıyor gibi aceleci davrandı. İçindeki kaltaban hisleri, muhbir bir sinsilikle kabarmıştı.

Arda'nın yüzü anında taş kesti. Sesi buz oldu. "Bu konunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum! Geçmişteki kadınları konuşursak, biz bir araya gelemeziz! Ayrıca... sana onlardan bahsetmekte istemiyorum..." Rahatsız olmuş-hoş karşılamama

yan- bu garip sürpriz karşısında aslında canı sıkılmış bir ses tonuyla söylendiğinin farkındaydı.

Kız içinde kabaran abartılı hiddetini dizginlemek ister gibi dişlerini sıkarak, "Bu kıskançlık değil... Başka kadınlarla falan merak ettiğimde yok! Ayrıca geçmişinden olduğunu kabul ediyorsun zaten... Hem...? Bizim sevgili olduğumuzu sanıyordum... Ki..."

"Ne sanıyordun Hazal?" dedi adam sözünü yarıda keserek, abes bir tutumla.

Genç kızın yüreğine koçbaşıyla dalsa ancak böyle viran ederdi; içinde filize durmuş has bahçesini. Hazal'ın savruk soluğu, huzla aralanmış şaşkın dudaklarının arasından keskin bir yel gibi sıyrıldı. Bu kadar kesin ve ağır bir tepki, katiyetle beklememişti.

Arda dişlerini hışımla sıkarak "Sevgili olmamız... hayatıma karşma hakkını sana verdiğimi göstermez..." diye tüm zalimliğiyle devam etti.

Sözleri yüreğini kurşun misali delip geçerken, Hazal bacaklarının titrediğini hissetti. Uyuşan, sadece zonklayan bacakları değildi. Siteme bulanmış cansız sesiyle, "Öyle mi? İyi o zaman, sen de hayatına karşmayan birisini bulursun?" diye isteksizce feryat etti.

Naz değildi, çemkirmek hiç değildi... Sadece... Sadece düşüncesiz yaniyla, ona ettiği lakurdılarına karşın, sert bir ayar haddini bildirmektir. Gururu yaralanırken, kıyıcı sözleriyle canırı yakmarın bedeliydi. Ofkeyle kapıya atıldı. İçinden ağlamak geliyordu. Daha kapıya yanaştığı anda, kapı sert bir şekilde kapandı. Ve korkuyla sıçraması bile tamamlanmadan, sırtı kapının pervazına kaba bir tutumla vurunca, acı içinde inledi. Sanki omzu yerinden çıkmış gibi, keskin bir ağrı saplandı kemiğine. Gözlerini sıkıca kapatıp, birkaç saniye acının dinmesini bekledi.

Arda gözü dönmüş gibi tepesinde, tüm kudretiyle dikilirken "Konuşmadan gidemezsin... Ne demek sevgili bu-

lursun?" diye azgın hiddetiyle kaşlarını çatıklığında, hism yüzünü memnuniyetsizce gölgelemişti. Kısılan kirpiklerinin nezaretinde, dişlerinin gıcırda sesi duyuluyordu.

Başını cüretle kaldırıken, kederle dolmuş gözbebeklerinin deki yaşlar yanaklarına çoktan sıralanmaya başlamıştı. "Ben senin hayatına dâhil değilsem, dâhil olanları bulursun demek..." Acıyan omzunu okşadı. Buradan daha çok, ruhuna verdiği darbe acıyordu canını.

Katıksız bir hiddetle sarsılan Arda öfkesine yenilirken, tutumsuz uyum sorunuyla ne yaptığının farkında değildi. Kontrolsüz kızgınlığıyla "Bu tafran ne? Kapis mi yapıyorsun bana? Hem de niye? Sadece konuşmak istemediğinden, geçmişi anmak istemediğim için mi sitemkârsun?" diye sertçe azarladı.

Her sözü büyük bir kaya gibi başına yağıyordu kızın. Gözlerinin önündeki sisli görüntüye, bir de kirpiklerine takılan yaşların sıkışması eklenmişti. Sebep bu değildi, anlamıyor muydu? Sebep, anlatmaya değer görülmemesiydi. Yutkundu. "Ben kapisli değilim... Geçmişi neden anmıyorsun Arda? Yoksa canını yakan bir anı mı...? Unutulmayan, unutulmak için uğraşılacak ama asla unutulamayacak olan anılar..." Kıskaçlığını bastırmak için, derinden bir kaygıyla solumaya başladı.

Tüm hükmediciliğiyle üstüne eğilen Arda, genç kızın başının yanına kolunu uzattığında, kız nefesini tuttu. Gözbebekleri ağlamaklı yaşlarla titriyordu. Arda elini pürüzsüz duvara yaslayıp, yüzünü soluklarının yönüne yaklaştırdı. İradesiyle güçlü bir savaşa tutuşup, beyhude bir şekilde sakın olmaya çabaladı. "Hazal... Güzelim bu hırçınlığını sebebi ne? Neden apansız böyle, anlamsız sorular soruyorsun?" diye tok sesini nispeten yumuşatarak anlayışla sordu.

Onun Hazal'ı durduk yere hırçınlık çıkarmazdı! Apansızca böyle, saçma, sapan meraklara yenilip, durduk yere ortamı germezdi! Sadece tuvalete girmişti. Üstelik kendisi de, direk gibi kapısından dayken, ne olmuş olabildi ki? Hazal'dan tam bir itaatle olanları sakince anlatmasını beklemek, hakkıydı!..

Ama Hazal yine o eski duvarları olan ufak kızın arkasına saklanarak, bıkkın bir sitemle özüne dönmeye çalıştı. İçindeki kesif, yıkıcı, alt edici bir güceniklik, ketum yüreğine kurururken, gözleri salt kırgınlıkla parlıyordu. "Peki, sen neden bana cevap vermiyorsun?" Düşünceli başı ağırlaşarak önüne düştü. Gözyaşları birbiri ardına tazecek yanaklarından süzülerek, başı aşağıya eğildiği için yere damlıyordu.

Arda sıkınca başını sarstı. Her ne kadar öfkelenmiş olsa da, şu anda bunun hiç sırası olmadığını anlayacak kadar özdenetim elindeydi. Hazal'ı tanıyordu. Asabiyetini kabartıp, asılığını dürtmeyecekti. Kısık sesiyle "Zamanı değil... Belki hazır değilim... Belki sen hazır değilsin... Senin hiç anlatmak istemediğin bir şeyin olmadı mı? Yorma beni, huzursuzluk olmasın..." diye usança soludu.

Hazal kaderin içine hapsettiği, kaygıyla bastırmaya çalıştığı sırlarıyla, sessizce yüzüne baktı sadece. Doğru söylüyordu! Salt bir sızı yerleştirmişti hazımsız benliğine. O da, içinin dehizlerine gömüp, üzerine betonlar döktüğü sırrını saklamıyor muydu yüreğinde? Utandığı, yok saymak istediği ama hiçbir zaman alt edemediği mahcupluk dolu bir giz! Sonra hiç hesapta olmayan bir şekilde davranarak, kurduğu vesveseleri boğdu içinde. Kollarını genç adamın beline kayıtsız bir kabullenişle dolayıp, başını huzurun beşiği olan dingin sinesine yasladı. Kendi sırrı volkan dağından kopan, ateş yüklü taş gibi otururken içine, onu anlatmadığı için nasıl suçlardı!

Onun itaatıyla Arda derin bir nefes alıp rahatlatırken, kollarını genç kızın bedenine doladı. Kaskatı kesilen bedeni anında gevşemişti. Sanki az önce beli şiddetli bir vurgunla bükülmüş, acı bir zehirle damalarındaki kanı dondurulmuştu. Fakat şimdi tüm viraneler saray olmuş, hepsi yapboz gibi özüne dönmüştü.

Hazal yanağına süzülen yaşları alt edemeyeceğini anladı. Dudaklarını kırgın bir büküşle kıvrırken "Lale...? O kadını sevmedim!" diye çatallanan sesiyle fısıldadı.

Buz tutan bedeniyle Arda apansız gerildi. Huzur yerini

öfkenin esaretine bırakırken, sükûneti apansız bir hiddetle panayı yerine döndü. Hazal onun bedeninin kasılmasıyla geriye çekilmeye fırsat bulamadan, yanakları sert bir şekilde genç adamın avucunun esaretine sıkışmıştı. Arda başını aşağıya, dişlerinin gıcırmasının nezaretinde eğdi. Ellerine değen yaşlarla, ağzının içinden okkale bir küfür savururken boşluğa, başparmağıyla genç kızın tazecek yüzünü şefkatle kuruladı.

Güçlkle yutkunarak, "Burada mıydı? Sana bir şey mi söyledim?" diye sabırsızca sualine cevap bekler nitelikte duraladı.

Genç kız uzun kırıpkırlarının arasından ona bakarak "Çok şey söyledim..." dediğinde art niyetsiz, Arda'nın bedeni kaskatı kesildi. Hazal adamın yüzünün renginin apansız bir tezatla çekildiğini görünce, "Onun ne söylediği umurumda değil..." diye beyhude bir çabıyla sakinleştirmeye çabasına girişti. Biliyordu fevri yanının yatışmayacağını! Hem o kadının niyeti belliydi. Uymayacaktı ona!

Arda öfkesine zorlukla hâkim olurken, kaygıyla sordu: "Benim umurumda... Ne söyledi sana?" Duyacaklarının dehşetine kendini hazırlarken, derin derin solumaya başladığını ancak fark edemedi.

Hazal burnunu çekti. Kazgınca iç gerekerek "Beni kullanacağını, sonra canımı çok yakacağını söyledi" derken bu düşüncelerin içinde acıyla kasıldığını keşfetti.

Arda apansız bir korkuyla "Sen...?" demişti ki Hazal ellerini genç adamın dudagının üzerine dokundurdu. Uçları buz tutmuş titrek parmakları dudaklarını mühürlerken, kendi dili tüm yasaklarını kırıyordu. "Bazen konuşmak istemez insan. Kendini, kendine saklamak ister... Bunu unuttum... Affeder-sin! Sırlar ya da gerçekler, ya da yanlışlar, onun geçmişisi olur ve bazen bilinsin istemez... Arda sen söyleyene kadar geç-mişin umurumda değil... Ama sakın bana yalan söyleme... Sakın beni olmayan gerçeklere inandırma... Eğer sana inanır ve yıkılırsam, bir daha doğrulamam..."

Arda apansız bir kuvvetle genç kıza kendine çekerken,

kalın kollarının korunaklı yapısıyla sanki dünyayı durdurup, onu kanatlarının altında saklayarak sonsuzluk ister gibi don-mak istedi. Konuşmadı. Hiçbir şey söylemeden, sınıksı sarıl-dı. Sırlar, yasaklar, içlerinde, kuytulara kaldı! Teninde ipeksi varlığını, genzinde bahar kokusunu, yüreğinin üstünde ürkek kalp atışlarını hissetmek istedi. Onların bedenleri mühürlendi fakat bilmeden aralarına bir sürü salt soru, kesif şüpheler ve alt edilemez kalıcı esrarlı gerginlikler ekildi. Yarının toprak-larına nasıl tohumlar bırakıp, acının filizlenmesine izin ver-diklerini, nelerin savunmasız savaşlarına yenik düşeceklerini bilmeden, sadece sustular. Bu gece, şirazeli dengeler bozuldu. Ve önlerinde tüm çıplaklığıyla duran gerçekleri, apansız bir korkaklıkla yok sayıp, arkaalarını dönerken, riya olan bir ger-çeğin masası büyüüne inanmayı seçtiler.

Hazal geriye çekildiğinde "Gitmek istiyorum..." demişti burukça.

Arda zaten dünden hazırdı.

Herkes veda edip araca bindiklerinde, yol boyunca ikisi de hiç konuşmadı. Masal kâbus, kısacık yaşanan hayal hayat-ları acımasız gerçekleriyle vurgun yemişti. Birisi içindeki ha-bis yükü bir kenara çekildi, diğeri öbür kenara kumkumalık düşüncelerle tündü...

Arda vereceği tepkinin kaygılarıyla yaklaşmaya çekindi, Hazal sorun öbeğine dönüşmüş kafasını kurcalayan sualler yüzünden adamın canını sıkmak istemediğinden uzak dur-maya çalıştı. Bu zalim oyunun çarkına takıldıklarında, gö-recekleri gaddar hamlelere yeniydiler! Öğreneceklerdi! Birlikte keşfedeceklerdi birbirlerinin kurguluklarını...

Araçtan inip resepsiyona geldiklerinde, beyaz bir masa-nın arkasından nazikçe onlara gülümseyen çekici kızın oldu-ğu yere yaklaşarak, lüks lobiye girdiler. Anahtar kartlarını alıp odalarına çıktıklarında, kapının önünde duraladılar. İkisi de kendi kapısının önünde sessizce duruyordu. Ne Hazal gel-mesini istemeye cesaret bulabildi, ne Arda reddetmeyi bu raddeden sonra gururunun kaldırabileceğini sandı.

Hazal çekinikçe genç adama baktığında, bir anda ikisi birden "Ben..." demişti. Hazal elini kaşına, çocukça bir tutumla sürerken, Arda ilk adımı atarak önünde bitti. Genç kızın elini yakalayıp, içten bir özlemle dudaklarına bastırdı. Ondan ayrı kalmaya dayanamaz, küs bir zaman daha geçirmeye yüreği kaldurmazdı.

"Bana kahve ısmarlamayacak mısın, Mavişim?" diye muzipçe sorarak, şansını denemek istedi. Cevabın olumsuz olabileceği düşüncesiyle, yüreği ağzındaydı!

Hazal onun attığı can simidine, sevinçle sarılırken "Olabilir... Ama hesap benden..." diye yine eski hâline dönmek için garip bir direniş gösterdi. İçi hâlâ acıyordu!

Başını sallarken olumsuz bir tutumda "Olmaz..." dedi Arda. Küstah dudaklarının kenarları zoraki bir çapkınlıkla kıvrılmıştı. Hazal elini dudaklarından, yalancı bir fevrlilik sergileyerek kızgınca çekti. İki elini beline koyup "Nedenmiş o?" diye hesap soran bir tutumda cırladı.

Arda onun cadaloza bağlamasıyla rahatlayarak, geniş omuzlarını lakayt bir tutumda sarstı. "Çünkü senin bana borçlu kalman, benim en büyük emelim oldu artık... Ne kadar çok borç, o kadar ödeme ve taksit..."

Dudaklarını gülmek için kemiren Hazal, elindeki kartla kapıyı açıp duvardaki okuyucuya yerleştirince, ışıklar yandı. Kalbi pırpırdı yine. Arda kapıyı kapatarak genç kızın peşinden içeriye girerken, "Sen balkona geç ben..." demişti ki, ince beline dolanan kalın kollar, apansız bir naziklikle sıkıca sarıldı. Bedeni usulca geriye çekilip, sert göğse sırtı dayandığında gözlerini huzurla kapadı. Arda'nın dudaklarını genç kızın kulağıyla buluşturduğunda, tok sesiyle usulca yüreğine fısıldadı.

"Can yakacağını bildikten sonra, konuşmak bir şeye yaramaz. Bazen susmak gerekir Mavişim... Çünkü susan konuşursa, kimse kaldıramaz..."

Hazal genç adamın kollarında döndü ve bu seferlik ona

bıraktı her şeyi. Kantarın topuzu kaçak, çok olmuştu zaten! Arda kollarının arasındaki eşsiz mücevherine doyaysa sokuldu.

Hayat oydu! Yaşam oydu! Nefes ve kalp atışı ona endeksliydi. Önceden aklı hisse senetleri, bonolar, borsa hareketleri ve kurlarla doluydu, şimdi sadece bu ufak cadiyla... Mutluluk kuşannış ufak kıkırdaması neşe kaynağı, hafif titrek sesindeki hüznü cehennemi olmaya meyilliydi.

Hazal aradaki gerginliğin ve tuhaf elektriğin devam etmesini istemediğinden sebep, ketum dudaklarını muzırca kıvırdı. Neşesi yerine gelmeye başlamıştı.

"Ben büyümeye başladığımda, babam bana ne dedi, bilmek ister misin?" diye hin bir şekilde, şirince sordu.

Arda içinde boğa gibi köpüren yanını sindirmeye çalışırken, konunun değişmesine memnun bir ifadeyle "Ne dedi?" diye heyecanla atıldı. Hazal kollarını hunzır bir yaramazlıkla boynuna çıkarıp, kendine çekştirerek doladı. Ayaklarının ucunda yükseldi. Yüzüne nefesini vererek, "Bir gün birisi seni kızdırırsa, karşısına geç, gözlerinin içine bak ve şu iki kelimeyi söyle..." diye sinsice gülümsedi.

Onun baştan çıkarıcı komplike sesi, çok farklı umutların, sinsiliklerin işaretleriyle yayılırken kulağında, Arda başını biraz daha aşağıya eğdi. Nefesini içer gibi, burnunu burnuna şipşirin süttü. "Neymiş o iki kelime Maviş?"

Hazal başını geriye yıktığında, güzel yüzünde kayda değer bir afacanlık parladı. "Karate biliyor musun Yalıçapkını?"

Adamın kollarından kıkırdayarak kurtuldu. Genç adamın afallayan yüzüne baktığında, şaşkınca bocaladığına şahit oldu. Gülmekle, gülmek arasında gidip duralıyordu.

"Başka ne bekliyordun ki, o benim babam! Elbette bunu sorduracaklı!"

Onun için Arda'nın neşeyle çınlayan eşsiz kahkahaları inletirken, genç kıza doğru kendinden emin bir adım attı. "Peki, sen karate biliyor musun...?"

Ah bu gelişlere, yüreğinde trampet çalan çocuk yarı çşlik ediyordu. "Biliyorum tabii! Ağabeyim öğretti... Özellikle bel altı vuruşlarında üstüme yok..."

Adamın yüzünde artık o klişe köklü pervasız gülüşü değil, baştan çıkarıcı çapkın tebessümü vardı. Allah'ım ruhunu teslim mi ediyordu da, ayakları yerden kesiliyordu! Onun kendinden emin her adımı, kızın patlamaya hazır coşkulu, yüreğinde apansız fırtına toplayan bulutlar gibi, neşeyle çoğaldı ve içinde milyonlarca şimşek hâlince tutkuyla çakıp, saç diplerinden gözbebeklerine kadar bedeniyle birlikte ruhunu da titretti. Arda üstüne geldikçe, gerilemeye devam etti. Ancak sıvışacağı yerde ayağı yatağa takıldığı için, kaçacak yeri kalmamıştı. Biraz yana kaydı. Kendini korumak için, kollarını göğsünün önünde toparlayarak bağladı. Bu göğüslerini uyarılmış hâlde, genç adamın adaleti teninde dolaşmasını istemiyordu.

"A...Artık gitmeyecek misin odana? Malum, geç oldu!" dedi telaşla yataktan kurtulmaya çalışarak. İrdeleyici bakışların adamın yüzünde titizce dolaşırken, gördüğü değişim karşısında adamın küstah dudakları hınzırca bükülmüştü. Ah dudaklar ona, neler vaat ediyordu yine! Ateşlerde yan, çöllerde don, uzay boşluğunda asılı kal diyordu resmen... Onların kendini nasıl hapsettiğini, tadının ne menem bir uyuşturucu gibi bağımlılık yaptığını hatırladığında, edepsiz dudaklarına bedevindeki tüm kanı toparlanıp, yanmaya başladı. Ağzının içi kurumuştü. Onu incelemeye başladığında iç gerdiğini anlayamadı.

Ama Arda anladı. "Kafanı meşgul eden bir şey mi var, sustun?!" Bu muzırca bir soru değil, bir saplama yapmaktı...

Birden neşeyle, bu gece olanlar zihninde çatıştı. Hazal başını sarsarak kıkrırdadı. "Evet!" Akıldan şımarıkça geçenleri, edepsiz düşüncelerini bilse, bu odadan sağlam çıkması pek mümkün olmazdı sanırım!

Arda onun tatlı kıkrırdamasıyla rahatladı. "Ben!" dediğinde kız "Evet sen...?" diye lafını kesti erkek. Karanlık sesinde-

ki o belirsiz zevk tınısı dalgalandı. Bedeni sanki ona endeksli, damarlarında dolanan tüm bonoları onun hükmüne göre inş çıkış gösteren, borsa ekranı gibiydi.

"Eğer gülünecek bir şey varsa, bana da söyle, birlikte gülelim. Merak ettim..."

Hazal bunu söylediği anı düşününce, konunun ortasında bir dakika öylece kalakaldı. Üstünden bir telaş geçti. İçini zalim bir ürperti aldı. Apansız kıpkırmızı kesildi. "Belki sen bunu pek komik bulmayabilirsin..." diye geçiştirmeye niyetlendi. Nispeten dudacağının kıysını dişlerinin arasına alıp, sıkıntıyla dişledi.

Ah edepsiz kız, sen kasaba "Koyun ister misin abi?" diye sorursun da, sana mezarının yerini göstermemesini nasıl beklersin...!

"Sen bir söyle bakalım, belki hoşuma gider..." dedi adam ısrarcı tok sesiyle gülümseyerek.

"Gitmez mi! En çok ikimizin hoşuna gider" diye içinden biçare inledi Hazal. "Sen gülmeyi biliyor musun?" dedi muzipçe...

Oyun başladı!

Arda konunun değişmesiyle, yarı ciddi bir tezatla omuzlarını silkti. İstedığı cevap bu değildi. "Seninle olduğumdan beri, çok şeye güliyorum!. Sanırım öğrenmeye başladım bu tepkiyi..." Hayli ciddi bir ifadeyle söyledi.

Hazal yaşadığı garip olaydan sonra, ölümüne yorgun olması gerekirken çok iyi, çok canlı ve yoğun bir biçimde heyecanlı görünüyordu. Bir saniye hince düşündü. İlk bulduğu şeyle "Sen hiç cep telefonuyla dans ettin mi?" diye amaçsız bir konuyla, ortaya lafı şapadanak atıverdi.

Bu konunun komedyaya bağlanan gidişatıyla, Arda'nın dudakları kayıtsız bir tutumla büküldü. "Bunu düşünmedigine, neredeyse adım kadar eminim!..."

"Düşündüklerini bir bilsen, şu anda bana yıldızları saydırırdın!"

Az önceki kaygılarından arınmış yüreğiyle, yüzüne harika bir huzur yansırken, maviş gözleri muzipçe parlıyordu. "Peki! Sen hiç sevgilinle el ele sahilde dolaştın mı? Ya da sinek ısırması için, ona gömleğini verdin mi?" Saçma sapan sorularına bir yanısını daha ekledi.

Ses tonundaki şımarık tını adamın sabırsızlaşmasını sağladı. Onu kollarında, dudaklarını teninde, kokusunu ciğerlerinde hemen şimdi istiyordu. Yatamıyordu, bari dokunmasına izin vermeliydi! Oyun uzadıkça, sabırsız yanı depresif tutkusu harlanıyordu. Sadece sesiyle dokunmasıyla bile iradesini delik deşik eden eşsiz varlığı, derhal kollarında olmalıydı.

Kaşlarını yalancı bir usança çatarak, kıza doğru hareketlendi. "Hazal... Ne oynuyoruz... Senli, benli soruların anlamını çözmeye mi başladık? Hayır, sevgilinle hiç sahilde yürümedim... O zumbirtunun müziğiyle de dans etmedim... Oldu mu?"

Hazal sonunda pes eden bir tutumda, "Ufff! Seni kandıramam değil mi?" diye itiraf etti. Dudaklarını isteksiz bir deneşle gerdi.

Dilini damağına muzipçe vurup şaklatarak "cık!" yaptı adam.

Hazal başını geriye atıp, titizlikle yüzünü inceledi. "Kızmayacağına söz ver önce!" Sahte bir kaygıyla diretti.

Kaşları ciddi anlamda kızgınca çatıldı genç adamın. "Asil şimdi kızacağım... Söyle artık... Yoksa kötü bir şaka mı yapacaksın?" Bu sefer çıkar yolu olmadığını ses tonu vurgulamıştı.

"Bu, yaptığım kişiye göre değişir... Belki de evet," dedi içine kaçmış gibi gelen güçsüz bir sesle. Pek de inandırıcı olmayan bir tınıydı bu...

"Pekâlâ. Ne olursa olsun kızmayacağıma, söz veriyorum."

Arda sustu ve mutlak bir egemenlikle başını geriye atarak onun cevabını beklediğini belirtti.

Hazal önce söylemek istedi ama sonra utandı. Bocalayan bir terimle "Ben... Ben...? Uff!" dediğinde susarak içindeki cesaretsiz kızın cüretini boykot etti. İradesi ona eylem yapmadan önce, büyük bir dikkatle genç adamına yaklaştı. Yüzünü süzmeye devam ederek "Peki... Gözlerini kapat o hâlede!" diye beklenmedik bir şekilde direktif verdi.

İşte buna gülünürdü. Ah Hazal sazan mısın be mübarek! Hangi nehirde yetiştin... Gözlerini kapatmış! Dudaklarını dişlerken, yaptığı gaffa hazımsızca inledi. "Ne rezil bir tutum içindeyim!"

Arda omuzlarını silkerek, genç kızın dediğini itaatle yaptı. Hazal zaten aralarında az olan mesafeyi yarım adım boyunca aşarak kat etti. İyice yaklaşıp, yakından incelemesine devam ederken, cesaret depolamaya çalışıyordu.

"Hazal ben zaten görmüyorum, şimdi gözlerini kapat demenin ne âlemi var ki!" dedi genç adam muziplik ederek, tek gözünü kapayarak şebeklik yaptı.

"Tamam, açmana izin veriyorum ama kıpırdama olur mu? Sonra ellerin yanlarında taş gibi hareketsiz kalsın..." diye sürdürdü direktiflerini onun sorusunu göz ardı ederek.

Arda gülümseyerek iki gözünü de kapattı. "Kapatacağım..." diye mırıldanırken, ellerini şımarık bir dürtüyle yukarıya kaldırdı. "Bak hem gözlerim kapalı, hem ellerim görüş alanında duruyor... Polisçilik mi oynayacaksın...? Ben de senin büyüdüğünü sanıyordum, ergen misin sen?" diye ona tatlı bir tutumla sataştı.

"Hayır, değilim... İstemiyorsan boş ver," Yüzündeki her ayrıntıyı net bir biçimde zihnine yazarken, gözleri bayram yeline dönmüş, içinde eşsiz havai fişekler patlıyordu.

"İstiyorum hadi... Gerçi ne istediğimi de bilmiyorum ya, o da ayrı!..." Kocaman adam çocukça mızırdandı. Mutluydu! Sabırsızdı!

Eğer gerçekten öğrenmek istiyorsa, cesur bir tutumla denemeliydi ahından geçen fikirlerini! Arda'nın ihtişamlı yağız

vücuduna, kendi gergin gövdesine iyice yaklaştırdı. Onun buna vereceği tepkiyi afacan yanı heyecanla, müthiş bir merakla bekliyordu. Kollarını, genç adamın boynuna dolayıp, ipeksi saçlarına parmaklarını daldırmayı her ne kadar istese de yapmadı. Henüz bu kadar cüretkâr değildi. Ufacık titrek elleri geniş omuzlarıyla buluştu. O kalın kumaşın üstünden dokunur dokunmaz da, içi bilindik bir elektrik akımına kapılmış gibi, teninin huşuyla karıncalandığını hissetti. Adamın ellerinin altında apansız bir merakla kaskatı kesilmesini hissetti.

Arda bir heykel gibi taş kesip, kıpırdamadan duruyor, olacakları tehlikeli bir merakla bekliyordu. Kız o sırada bir cesaret ayaklarının ucunda doğrulup, yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

"Sence, bu kadar mesafe yetmez mi? Borçlarım hayli kabarmaya başladı... Sonra ne kadar çalışsam ödeyemem... Yazık bana!" derken utançtan titreyen sesiyle, dudaklarını yavaşça genç adamın dudaklarına değdirdi. Küçük bir çocuk gibi, mini minnacık dokundu! Öpmedi. Bu kadarına cüreti yoktu. Ama geriye de çekilmedi!

Hazal ilk defa istekle bir erkeğe dokunup, cennete VIP uçuşuna çıkaran bir öpüşme başlaması için, arsızca ultimatom veriyor ve sonucunun ne olabileceğini, garip bir bekleyişle pekâlâ biliyordu. Dudakları birleştirdiği hâlde adam kasılarak kıpırdanmayınca, hayal kırıklığı yaşayarak titrekçe üzerine tüy misali bir buse kondurup, geriye çekildi. İleriye gidemeden ensesi güçlü parmaklar tarafından kavranıp, başı birkaç milim ötesinde durduruldu. Nefesi hızlanırken, Arda dudaklarını nemlendirdi.

"Ben beklemekten çıldıracaktım... Sayende kafayı yeme az kaldığını biliyor musun? Bu kadar eziyette, bu kalp bankasına zor... İflas edecekti züğürtlükten..." derken tok sesi kesik ve arzıyla tutuklaşmıştı.

Hazal onun görmeyen gözlerine doyası bir aşkla, heyecanla, tükenmeyen bir ihtirasla baktı. İçindeki karanlıklara

kendini hapsederken "Bana bunu, ben başlatana kadar yapmayacağını söylemiştin... Benden istemediğim sürece uzak duracağını da eklemiştin..." diye nefes nefese bir hâlde genç adamın dudaklarının üzerine, itiraflarını soludu.

Bu gerçek anlamda bir öpücük değildi, ancak yine de yumuşak dudaklarını onun dudaklarına cüretle dokundurmuştu. Bir yanardağın patlamasına benzeyen coşkun bir tutkuyla dudakları birleşti. Arda havada kartal gibi açılarak asılı kalan kolunu aşağıya indirip, onu iyice kendisine dolanarak, narin vücudunu çelik gövdesine çekştirerek bastırdı. Eli genç kızın yan boşluğuna hafifçe sürünce, huylu Hazal şaşkınlıkla istemiz kıkırdamaya başladı. Oyun bitmişti!

Ve Hazal bundan sonra ne yapması gerektiğini bilmiyordu!

Genç adamın arzulu hasret kalmış dudaklarını dudaklarında hissettiği anda, karnında volkanlar patlamış, içinde meşaleler ateşlenmiş, karanlık yanında havai fişekler çıkmaya başlamıştı. Garip bir biçimde dünyası emsalsiz bir aydınlığa bürünerek, ışığa kavuşmuş, değişmişti. Daha önce hakkında yüzlerce şey okuduğu ve genç adamın geçen günlerde ona gösterdiği arsız duyguları, bu kez kendisi bile isteye yaşıyordu:

Arda o günden sonra ona verdiği sözü tutmuş, bir daha ufacık kaçamaklar hariç, o günkü gibi yoldan saparak öpmemişti. Bundan önce gerekli uyarıları almayan vücudu apansız merakla canlanmıştı sanki. Arda'nın nazik ellerini vücudunun kıvrımlarında keşfe çıkıp hissederek dolaştırdıkça, bütün bedeninin bir akordeon gibi tutkuyla gerilerek, alev alev yanıdığını hissediyordu Hazal.

Ne kadar arsız, ne kadar edepsiz olmuştu son günlerde! Sürekli aklında onun ateşli dokunuşları ve sarsıcı öpüşleri, karman çorman hâlde olduğu yerde bir sürü soru öbeğiyle duruyordu. Ne ondan kopabiliyor, ne onsuz nefes alabiliyordu. Arda parmaklarını genç kızın narin çenesinde nazikçe gezdirdikten sonra yavaşça geri itti ve baş parmağıyla alt dudaklarını üst dudağından ayırdı. Dudakları aralanır aralanmaz onu

ateşli bir biçimde tekrar öptü. Hazal onun baş döndürücü, egzotik bir uyuşturucu gibi etkileyici ve çekici tadını alabiliyordu. Dilini dudaklarından içeri sokmuş, küçük dokunuşlarla ağzının içinde keşfe çıkmıştı... Dilleri eşsiz bir dansa başlayıp, kız karşı koymadıkça daha da derinlere kayıyordu. Uzun bir öpücükten sonra Arda dudaklarını ondan zorla ayırıp, var gücüyle geri çekildi. Kızın nefes nefese dudaklarını hafifçe araladığında, yeniden ufak bir öpücük kondurdu ve sonra bir öpücük daha. Kız derin derin soluduğça, ağzının içine erkeğin solukları doluyordu. Ufak öpücükler yanığundan kulak çukuru kadar şehvetli bir çizgi halinde usulca uzandı. Ayartıcı dilini, kulağının kenarında sataşarak gezdirip, dişlerini hafifçe kulak memesine geçirince, kızın nefesi kesildi. Heyecanı göğüslerine ve daha aşağıdaki mahrem yerlerine yayılırken, ihtiras ateşinin içinde kıvrılarak ona karşılık veriyordu.

"Tadını her aldığımda, başım dönüyor ve ben bunu içmemden, tam anlamıyla başladığım eylemi sonlandırmadan yaşıyorum. Sen beni büyülüyorsun..." dedi adam fısıldayarak ve dudaklarına kapandı.

Hazal daha fazla direnmeden vücudunu ona yaslayıp, dilinin yumuşak dokunuşlarını bulmaya çalıştı. Arda şehvetle bir inlemeyle ona istediğini verdi. Düşmemek için serbest eliyle boynunu kavradı, başparmağının altında kalan nabızları, şiddetle atıyordu. Derin bir öpücük daha... Bu kez daha hassas ve rahatlatıcıydı. Mantiğini yitirmiş kız, düşünmüyordu. İçini kıyan öpücükleriyle, adeta bilinçsiz bir hale sokmakla tehdit ediyordu.

Arda'nun bedeni öpüşe karşılık aldıkça kasılıyor, ağzının içindeki eşsiz tatla, kasıklarındaki sızı arttıkça bedeni huzursuzlaşıyordu. Ya şimdi onu yatağa yatırıp, tüm hücrelerine kadar kendinin edecekti...

Ya da...?

Arda vücudunu hafifçe geri çekince, Hazal birdenbire yere yığılıp kalmadığı için, şaşırmıştı. Göğsü durmaksızın

gışip inerken, ikisi de hızlı nefes alıyordu. Adamın ceketine asılan elleri titriyordu. Sanki görecekmış gibi, yüzüne baktıktan kaçınıyordu.

Arda yutkundu. Ağzında doyamadığı tadı, bedeninde hasret kaldığı yumuşaklığı vardı. Ona söz vermişti... Kendisi gelene kadar, olmayacaktı!

Hazal duygularının şahlanmasını, ürkekçe uzun kıvrık kirpiklerinin arkasına saklayabilmek için başını yerden kaldırmadı. Utanıyordu. Nasıl da cesaret etmişti buna hâlâ inanamıyordu. Birden istemiş ve cüretkârca yapmıştı. İlla öpmek için romantizm mi olmalıydı? Eğer Arda'nın kollarına parmaklarını gömüp sıkıca tutunmasaydı, dermansız bacalarının titremesinden sebep ayakta duramayacağından korkuyordu. Hızla nefes alıp vermesi düzeldikten sonra, ancak ona bakabildi. Yüzü, genç adamın yüzüne hayli yakındı. Arda'nın suretinde şaşkın, fakat gerçek anlamda dağılmışçasına mutlu bir ifade vardı. Genç kız bir an için, onun yüzünü, inanılmaz derecede yakışıklı buldu. Eşsiz bir Prens'in paha biçilemez tablosu olarak zihnine kaydetti.

"Çok utanmazım, değil mi? Bu yaptığım terbiyesizlik..."

Arda genç kızın ensesindeki ellerini hafifçe hareket ettirdi. "Ben buna bayıldım... Sen nerede büyüdün Mavişim? Nasıl sözler bunlar? Sanki kötü bir şey yapmışın gibi, suçlu psikolojisine bürünüyorsun hemen... Bunlar doğal şeyler... Dudakların bana yasak değil, tenin bana haram değil ki..." Dudaklarının nemlendirirken "Artık izin çıktı o zaman" diye damağında yarım kalmış tadyıla sordu yavaştan.

Hazal bir an için onun da nefesini kontrol etmeye çalıştığını fark etti. "Neden bahsediyor, hiçbir şey anlamıyorum," diye düşündü. "Ne izniydi?" Yapboz gibi dağılan benliğiyle, her şeyi unutmuştu! Sonra başına balyozla vurulmuş gibi; hatırladı!

"Şu anda ölsem, benden bir cevap alamazsın... Bu konuda konuşmak istiyorum..." dedi içini çekerek. Ona "öğ beni" diyemezdi ya! İzin mi, öyle bir şey var mıydı ki?

Kollarından onun boş bulunduğu anda kurtulan Hazal kaçmaya kalkınca Arda üzerine doğru kendinden emin bir adım daha attı. Ve Hazal'ın ayağı yatağın kıyısına denk gelince, bir anda dengesi bozuldu... Boşlukta kuş gibi çırpınan elleri, tüm kuvvetiyle genç adamın omuzlarına asıldı ve birlikte yatağın üzerine yuvarlandılar. Yumuşak bir düşüşün, ağır bir yolcusu vardı. Hazal alıta kalırken, Arda tüm ağırlığıyla genç kızın üzerine tünemiş, ezerek yatağa mahlamıştı.

Derin derin soluyarak başını göğsünün altından kıpırdatıp "Nefes alamıyorum... Çok ağursun ya!" diye biraz bocalayarak homurdandı.

Arda ellerini yatağa yaslayıp, yükünü üstünden azaltınca, ilk şaşkınlığı atan Hazal tatlıca kıkırdadı. Önüne düşen saçlarını geriye attı. Arda da gülmeye başlayınca, odanın içini onların neşeli cıvıltıları sardı. Nasıl bir durumda oldukları, açıkçası şu anda ikisinin de umurunda değildi!

"Bak gördün mü, benden kaçarken kendi ellerinle tuzağa düştün kokluk. Şimdi ne yapacaksın bakalım? Ökseyle tutulan masum kekelik gibi, avlandın." Kızın ipek saçlarını okşarken, başını aşağıya eğdi. Bir tutam saçı burnuna götürüp, vanilya karışımı kokusunu içine çekti. Sarhoş edici nefesi kızın nefesine karışırken, dudaklarını birbirine çok yakındı. Tüm gövdesi sabırsız bir özlemle ürperiyordu.

Hazal nefesini tutmuş gibi, burnundan gelen boğuk bir sesle, "Gitmeyecek misin?" diye cansızca sordu. Kalbi kadem-siz bir coşkuylla, gırtlığında patlayacakmışçasına atıyordu. Bedeni uyuşarak yatakta cansız bir kemik yığına dönüştü.

"Biraz daha kalsam mahsuru olur mu?" derken Arda dudaklarını haylazca yanağına dokundurdu. Hafifçe sürterek şakaklarına çıkardı.

Olmaz mıydı? Her an elinde iflâk edebilirdi! Of ki ne of!

Hazal kırıpkırlarını titretirerek, gözlerini hazla kapattı. "Belki müzik dinleyebiliriz, cepten... En eşsizinden arabesk, repertuarım var benim..." diye dalga geçenken, yutkundu.

"Uslu duracak mısın peki?" Çaktırmadan derin bir nefes daha çekti içine. Ağzı kurumuştı. Elleri genç adamın saçlarını bulmuş ve gür saçlarının arasında ince parmakları kaybolmuştu. Eriyordu!

"Bunun garantisini veremem..." dedi adam boğuk bir sesle. "Biraz yaramazlık yapabilirim." Burnunu gerdanına sürtüp, kokusunu içine çekti. Kız kollarının arasında titreyerek, tuhaf bir biçimde inledi. Galiba buhar olma şerefine erişen, ilk genç kız olma rütbesine nail olmuştu.

Oysa Arda'nın, ufakık sesle tüm hücreleri benzin dökülmüş gibi yanmaya başladığında, bedenindeki ateş kıza da tutuştu. Bu boğuk nefes sesleri ona işkence gibiydi.

"O zaman kesinlikle gitmelisin" diye güç bela konuştu. Nefes alamıyordu...

Çapkın dudaklar ufak buseler hâlinde yaramazca çenesine tırmandı. "Neden, seni kandırmamdan mı korkuyorsun?"

Hazal geriye attığı başını, hafifçe öne dikleştirdi ve adamın arzudan dağılmış yüzüne baktı. "Sen beni zaten kandırdın... Bu ilk olmaz... Ama kandırmasan daha iyi olur... Henüz bu tür eylemlerde acemiyim, kanıma kolay olur."

Duyguları bir türlü dengesini bulamayan bir ip cambazı gibi, bir o yana, bir bu yana gidip geliyordu. Aşk ve meçhul sözler arasında sıkışıp kaldı zihniyeti. Şu da bir gerçek ki, o arda sözler cidden aklının içinde, en ufak bir yerde dahi değildi. Arda istese, istekle kölesi olacak, itaatle kendini ona sunacak kadar, onda kaybolmuştu. Ama istememesini diledi!

"Bu öpücüğü unutamaz mısın?.. Hani benim akıl sağlığım için..." diye beyhude bir çabayla aklını dağıtmaya çalışarak sordu.

"Bunun kolayca unutabileceğine inanıyor musun?" diye sinsice bir haylazlıkla belirtti Arda. Ancak tatlıca yaydığı tehditkâr bir sesle sataşarak, "Hiç sanmıyorum" diye devam etti.

"Ben deneyeceğim..." diye inatla belitti kız.

"İzin veremeyeceğim... Hep hatırlayacaksın. Çünkü ben

senin hep yanında olacağım ve hep seni böyle öpeceğimi. Ve sen de beni bir gün gerçekten öpeceksin... İlk başlatan ve bentlerini yıkan sen olacaksın... O gün benim doğduğum gün olacak, emin ol" diye içten bir duayı dile vurur gibi mırıldandı Arda.

Şimdi yüzünde hiçbir gülüş, gizli kapaklı bir arzu yoktu. Yalnızca içlerinde yalın sarsıcı, alt edici ve yıkıcı bir duygu vardı... Bunun korkutucu olduğunu düşündü. "Arda...?" derken usulca, ona kafası karışmış bir hâlde bakıyordu. Ellerini adamın yüzüne kaydırıp, parmaklarını yeni çıkan sakallarında dolaştırırdı. Tenini gıcıkliyordu. "Benimle oynama, olur mu?"

Arda burnunun üzerine iç gerekerek dudaklarını değdi. "Seninle hiç oynamadım Mavişim... Hep açık olduğumu sa-
nıyordum..."

"Olsun, sen yine de benimle oynama..."

"Oynamam..." Başını aşağıya eğdi.

Arda'nın dudakları onunkileri ararken, ileriki birkaç sa-
atin tahmin edilebilir bir gösteri olarak açılığını görebiliyor-
du: Sevişmemenin yoğunluğu vardı üstünde... Kendini zor
tutuyordu. Arda'nın eli omzundan kayarken, nefesi de çok-
tan huzlanmıştı. Kendine olan saygısını yıkmak, şu ana kadar
yaptığı her şeyden daha şaşkınlık verici, coşkulu ve tehlikeli
olacaktı. Sonra sabah uyanığında önemli bir şey mahvettiği-
ni anlayacaktı. Bunu yapmamalıydı! Ama Arda beklenti dolu
istekle, "Hazal... Sana dokunmamak çok zor. En azından
biraz esneklik yap" derken beklentiyle dudaklarına soludu.
"Şimdi öpebilir miyim...?"

Kız darmadağın olmuş aklıyla "Bu öpmeye henüz
başla..." demişti ki, dudaklarına kapanan ayartıcı dudaklar-
la, benliği iç içe girerken, genç kız erkeğin gücünü üstünde
tüm ihtisamıyla hissetti. Her şey, tüm sorunlar ve kaygılar
aklından silindi. Kalbi sanki aşağıya düşmüş, ayaklarında atı-
yordu. Dudakları, içini alev, alev yakıyor, teni bedenini küle
çeviriyordu. Derin bir sızı tüm bedenini etkisi altına aldı. Ar-
zuya titriyordu.

Arda soluklanmak için geriye çekildiğinde, başını kaldırıp
erkeğin yüzüne baktı. Artık kendini tamamiyle erkeğe teslim
etmişti. Kalbiyle, benliğiyle, ruhuyla ve dudaklarıyla... Arda
dudaklarını kendine hapsederken nazik eli, açık yakasından
yavaşça elbisesinin altına doğru süzül-
dü. Kuvvetli parmak-
ları ipek gibi pürüzsüz teniyle temas ettiği an, bedenindeki
tüm tüyler galeyana gelerek apansız havalandı kızın ve ürpe-
rerek titredi. Derin derin soluyarak yataкта, Olimpiyat koş-
muş kadar efor harcamaya başladı. Arda'nın eli göğüslerine
tiranıp, iç çamaşırının üzerine kapandığında, Hazal'ın kalp
atışlarının huzlanmaya başladığını hissetti. Bedeni kasıldı. Pa-
nikledi. Gözleri şimdi ürkek ama meraklı bakıyordu. Tabii
Arda bunu görmese de hissetti.

"Şşttt!" dedi boğukça... Sesi gırtlığının gerisinden ho-
murtu eşliğinde gelip, onu yatıştırmak isteyerek telkin eden
bir tılsıma bürünmüştü. "Sadece dokunacağım..." Arda'nın
güçlü elleri göğüslerini okşarken, parmaklarının büyüyle
bedeni yumuşadı. Ona bu kadarını borçlu olduğunu düşün-
dü! O ki, şu ana kadar kadınsız kalmayan adam, biliyordu ki
aylardır ellerini kimseye sürmemişti. Aklında bu düşünceler
esrarla dolarken, yüzünde memnun bir huzur belirmişti.

Arda... sadece onundu! Bir tek ona ait!

Aslında onun tüm vücudunu okşamasını, her yerini öp-
mesini garip bir merakla istiyordu.

"Cildin ipek gibi sevgilim, bazen bana kafayı yedirtiyor-
sun... Sabretmek çok zor!" Arda boğuk sesiyle isyan eder gibi
mırıldandığında, solukları gencine düğümlendi.

Boynunu, kulaklarını öpmeye başlayan dudakları, ateş
gibiydi ve Hazal'm damarlarında, azgın bir nehir gibi çağla-
yan kanının tutuşmasına neden oluyordu. "Beni mahvediyor-
sun..." diye inledi. Onu daha çok kendine çekip, kalçalarını
nazik dokunuşlarla, panikletmeden okşamaya başladı. Ve
adamın eli usulca aşağıya inip bacaklarını okşayarak, elbise-
sinin eteklerini yukarı toparlandığında, düzgün hatlarını or-
tada bırakmıştı. Serin bir yel tüm tüylerini havalandırırken,

parmaklarının yaptığı dans eşsizdi. Dudakları çenesine ve oradan gerdanına kaydıgında, nefesleri kesildi. Hazal hafif hazla kıpırdanınca, Arda elini yukarı kaydırdı ve odayı tiz bir yırtılma sesi sardı.

Arda usulca geriye çekildi. Suçlu bir tutumla, "Sanırım bir yerini yırttım...!" dedi pişmanlık dolu bir ifadeyle inleyerek...

"Edep damarını yırttığın kesin!" diye içinden acıyla inleyerek düşündü Hazal. Neler yapıyordu? Başını hafifçe kaldırmıştı. Azgın sarı tutamları adamın parmaklarından akıp, omzuna art arda düştü. Bir an için gözleriyle adamın arzuyla dağılmış yüzünü inceledi. Kalbinden yukarı bir dalgalandırma olduğunu hissetti. Yarı korku, yarı tutku! Sonra öpülmekten şişmiş ıslak dudaklarında birden bir gülümseme belirdi. Kendini tutamadı.

"Dikerin, sorun değil..." diye genzinin içine sıkışmış sesiyle dışlarını sıktı. O ses duyulmasaydı, belki de kendini arsızca onun kollarına bırakmıştı. Karnına bir ağrı saplandı. Suçluluk ve heyecan...

"Sana yenisini alırım..." diye mırıldandı adam, hazzının yarım kalmasına bozularak.

İşte bu sözle, kızın üstündeki huzur taş keserek içine otururken, yüzü burukça asıldı. "İstemiyorum..." dedi kesin bir tavırla. Birden ifadesi sertleşti. Yüreği burulmuştu. Kendini sorgulamaya başlamıştı. Tutkuya akılsız bir dalış gerçekleştirdiği için, kızmıştı. Yüreğine ıssız bir ağrı çöreklenmişti. Buna asla ama asla izin veremeyecekti!

Anlamamıştı adam sebebini! "Neden?" diye sordu sitem edercesine kasklarını çatarak. Onun için dünyaları yakardı, neden hiçbir şey istemiyordu? Neden hep aralarına mevkî, para, statü ve sınıf farkını aralarına soyut bir perde gibi çekiyordu?

Arda'ya baktı. Parmaklarını saçında gezdiriyordu ve yüzünde yine o acı ifadesi vardı. Derince bir nefes aldığı anda, ellerini adamın omzuna koyarak yanına yıkılmasını sağladı.

Arda yan bir biçimde kızı döndü. Hazal yüzünü onun yüzüne çevirdi. Buğulanmış gözleri tuhaf bir rahatsızlıkla dolmuştu. Yüzü buruk, ruhu yaralıydı!

"Bana sakın hediye alma olur mu Arda? Sadece gülümse... Ama sakın hediye alma..." diye acılı bir sesle neredeyse inlercesine emretti! "O zaman işte kendimi gerçekten kötü hissedirim, tam bir sürtük gibi, bir metres gibi! Ve aynı hatayı, yaparım!" diyemedi. Az önceki eşsiz heyecan yerini buruk bir hüzne bıraktı. Bu düşüncelerin sancığından sıyrılmak için gözlerini kapatmıştı, zihninde kendini böyle tasavvuf etmek istemiyordu. Buna katlanamazdı!

Düşünceli yüzü sertleşen Arda, parmaklarını genç kızın yumuşak saçlarının arasına daldırdı. Tembelce hareket eden parmakları, durgunca okşamaya başladı. "Sen iste, ben senin ayaklarının dibine dünyayı sererim... Ben sana sadece maddi değil, canımı bile veririm... Ama bilirim istemezsin..."

"İstemem..." dedi tereddütsüz sesi gittikçe güçsüzleşerek. İradesi dayanıksız olmaya başlamıştı. Bu düşünce ruhunu buz tutuyor ve içindeki safsatalarının güçlenmesine yol açıyordu.

"Ben... sadece âni yaşamak istiyorum..."

"Hazal ben zaten senelerce hep âni yaşadım... Bu yaştan sonra seni bulmuşken, âni falan yaşamak istemiyorum... Hep benim ol..."

Bu açık bir teklifti. Sustu kız! Bu soruya başka zaman olsa hemen atılıp, tüm hücrelerinin coşkusuyla "Ben her bir hücreme kadar, zaten seninin. Zerrem senin kölen, varlığım senin esirin..." derdi ama mantıklı yanı akılsız yanını gerçek bir ustalıkla devre dışı bırakıyordu. Ahmak kalbine, zeki benliği karşı çıkıp, kazanıyordu. Korkuyordu Hazal! Gerçeklerin çıplaklığından çok korkuyordu.

Neydi sevgi ona göre? Etin ete değmesi mi? Tenlerin yanması mı? Sadece bedeninin istediği, ruhun değil! Sıkılacak mı? Uzaklaşacak mı? Sonra omuzlarında yük, aklında fazlalık,

sırtında kambur olacaktı. Ona her açıldan inanan Hazal, bu açıldan inanamıyordu! Sevgisinden emindi ama kalıcı olmasından... İşte ondan katiyetle emin değildi! İçindeki yaygaracı kızı susturamadı. Yüreğinde tamamlanmamış hazların coşkusunu, en ufak zararlı bir hüküm olmaksızın terk etti.

Cevap gelmeyince adamın kaşları apansız, affetmez bir kuşkuyla çatı.

Hazal, her kararsız insan gibi tam mutlu olmaya kendisini inandırarakken, içindeki ikinci güç sıynlarak, gelecek olan yalanlardan onu koruyarak buna engel oluyordu. O zaman ruhunu derin bir karamsarlık dalgası acı acı sarıyor, kaderine lanetler yağıyordu. Mutsuzluğun insanın yüreğini sıkıştıran baskısı, onu daha da melankolik bir havaya sokuyor, *"artık umutlu olabilem, benim için çok uzak bir düş"* diye düşündürüyordu.

Arada aşılma yollar değil, uçurumlar vardı ve Hazal o uçurumu aşmak için, atlamak gerektiğini, ne çare biliyordu! Ya âni yaşayacak kıyılarında dolaşacaktı, ya da atlayıp birkaç saniyelik uçuş hissiyle, hayallerine son verecekti. Arda onun imkânsızıydı! Uçurumu ve kavuşulması olanaksız! Söyleyemedi!

"Sen kasırgınsın ben yel, sen pırlantınsın ben taş, sen altımsın ben teneke..." diyemedi. Sustu. Zaman zaman kendi kendisine acı vermekten hoşlanıp hoşlanmadığını düşünüyor, sonunda mutsuzluğunun tüm suçunu geçmişine yükleyerek, kabuğuna çekiliyordu.

Düşünceleri, açık balkon kapısından gelen hafif bir esintinin vücudunu asice ürpertmesiyle sekteye uğradı. Ne kadar zaman geçtiğini anlayamamıştı. Arda elini başına yaslamış, ona dönmüş, sanki görüyormuş gibi durgunca bakıyor ve ondan gelecek konuşmaya sabırla tahammül ediyordu.

"Arda...?" Sesi soru sorarcasına çıkmıştı, ama ne soracağını kendisi bile bilmiyordu. Karşılıklı birbirlerini arzuluyorlardı evet! Ama bu... Başlangıçları tatlı bir oyuna karşı olsa da, şimdi her şey değişmişti. Hazal erkeğinde en az kendisi

kadar etkilendiğini hissediyordu bu tutarsız durumdan. Fakat açıklayamıyordu arada olan saçma gerginliği!

Sonra vazgeçti sorulardan, yalan olan cevaplardan. *"Yanrknı toplantıda, ortaklarınla olan buluşmana geç kalacaksın eğer hemen gidip uyumazsan..."* dedi Hazal kendi sesini tanımakta güçlük çekerek.

Kaçtı yine!

Genç adam öylece durdu. Ferah nefesi genç kızın yüzünde bir süre dolaştı. *"Belki de sen, işi düşünmeyi bana bırakmalısın bu gece..."* dedi tok bir sesiyle. O da kaçtı! Ve dudaklarına tekrar kapandı kızın dudaklarına. Ona düşünme fırsatı vermek, uzaklaşmasına sebep üretmekti, öğreniyordu.

"Sana doyamıyorum, uzak duramıyorum... İnadını kuraçağım ve derhal evleneceğim..." O zaman benim olacaksın ve eziyetlerini sana fena ödeteceğim!" diye ciddi tehditler savurdu.

"Ben zaten seninim..." dedi içinden kız.

"Sen hep benim olacaksın!" diye düşündü adam.

Kolları, genç adamın boynuna ağırlıklı bir iradeyi kovalayarak dolandı. Bir süre konuşmuşlardı. Zaten Hazal artık ne konuştuklarını anımsamıyordu. Aralarında doğmaya başlayan duygusalılığın yanında, sözcüklerin hiçbir önemi yoktu. O manyetik çekimi hissediyormuş gibi, nefesleri sık sık soluklarına kanışmıştı. Flörtleri bir fırtına gibi güçlü, çarpıcı ve ısrarcıydı. Fakat aynı anda yakıcı ve yok ediciydi... Asıl olan, geçmişlerinde yaşadıklarının gücü, içlerindeki ıstırap dolu duyularının üstündeydi.

Dün geceki huzursuz uykunun ardından sabah şişmiş gözlerle ve esneyen bir ağızla uyanmıştı. Saatlerce Arda'yı yatağa uzanıp, sohbet etmişlerdi. Hazal'ın eşsiz müzik repertuarını birlikte dinlemişler, hatta şarkı kavgası bile yapmışlardı. Yılların çapkını, iş dünyasının otoriter şahsiyeti, kadınların düş yorgunluğu, kalplerinin imkânsız Kralı, onun yanında, sadece bir vatandaş, sadece sevdiği erkekti. Arda odasına geçtiğinde sabahın ilk ışıkları yüzünde oynamak üzeriydi. "İnatçı!" diye sitem etmişti gene her zamanki gibi giderken. "İnadını kıracağım..." diye oyun oynadığını sanarak alınmıştı.

Üzülse de burukça gülümsemişti Hazal... Gerçeklerin sür dolu aynasına, bir tek o bakıyor ve suretine yansıyanı aksini, bir tek o görüyordu.

Sabah kahvaltı sonrasında ise toplanıya girmişler, ardından geçen iki gün boyunca da delicesine bir temposunun içine çekilirken bulmuşlardı kendilerini. Bırak kendilerini konuşmayı, düşünceye kadar bile vakit yoktu. Yemeklerde dahi konuları hep iş üzerineydi. Geç yapıp, ilk ışıklarla lobiye tünüyordular.

Bunu izleyen günler yoğun bir çalışma içinde geçti. Yine öğle yemeğini hazırlamalarını söylemek için toplantı odasından çıktığı sırada "Hazal Hanım..."? genç kız duyduğu sesle arkasını döndü. Memnuniyetsiz bakışlarını yanına gelen adama isteksizce çevirdi: Uzun boylu, zayıf, çıkık elmacık kemikli, kırklı yaşlarda, kendince yakışıklı birisiydi ama genç kızı ürkütüyordu. Ondan tuhaf titreşimler alıyordu, içten içe korkuyordu. Hani insan bazen kötülüğü sezerdi ya, işte ondan kötü kötü elektrik alıyordu. Tehlikeli! Ayrıca bu adam otelede kaldığı sürece, ona olan bakışlarıyla huzursuz ediyordu.

"Buyurun?" dedi sakince... Yüzü otoriter ve mesafeliydi. Omuzları dik, çenesi vakurca yukarıya dikilmişti. Dışarıdan gören birisi, onu kibirli olarak bile tabir edebilirdi. Oysa sadece buz gibiydi.

Gözleri, genç kızın sol omzunun üstündeki parlayan saç

buklesine sabitlenirken Haluk, "Benim teklifimi düşündünüz mü?" diye alışık olduğu pervasız bir rahatlıkla apansız, damdan düşer gibi konuya girişti. Yakışıklı yüzünde içten bir bakış belirmişti kıza karşı. Kayıtsızca bir adım attı ona doğru. Uzun boylu, ince vücudu ve son derece seçkin giysileriyle yanlarından geçen herkesin dikkatini çekmekteydi.

Hazal onun küstahça yaklaşmasıyla hareketlendi. "Hayır!" dedi buz gibi bir sesle reddederek. "Ortada düşünecek bir şey yok!" Katı tavı kesindi. Müsamahasız birkaç seri hareketle yürümeye başladığında, askınlık yapan adam da yanından kaçma dürtüsü bertaraf etmeye çabalıyordu.

Haluk bir an duraksadıktan sonra, nazıkçe konuştu. Davranışları yumuşadı. "Korkmayın, size karşı kötü eylemlerim yok... Sadece bir yemek, sonra eğlence... Patronunuz kuzmaz... Ben hallederim, işin o tarafını..." diyordu kendi fikrini savunan küstahlığıyla.

Hazal birden durdu. Başını yukarıya dikerek, yumuşak avuç içlerine tırnaklarının battığını hissedinceye kadar yumruklarını sıktı. "Bence ısrarcılığınızdan vazgeçin beyefendi! Ben patronumdan izin alacak, okul stajyeri değilim. Sizinle görüşmek isteyecek bir çağrışım yaptığımı ise katiyetle düşünmüyorum. Üstelik size açıkça, uzak durmanızı belirttiğimi düşünüyorum. Şimdi izniniz olursa, isim var..." dediğinde sözleri katılığıyla yutkundu. Boğazında korku!

Adamın suratı hüsranla asılırken, fiziksel bir darbe yemişi gibi başını eğip kaldırdığına dikkat etti Hazal. Sarı saçlarını omzunun üstünden hırçınca savurarak arkasını döndüğünde, Haluk arkasından hâlâ ısrarla sesleniyordu. Ne ukala bir şeydi bu adam! Küstah! Her sekreterin meziyeti yataklıklı bunların gözlerinde... Görüş darlığı vardı ahılsız adamın besbelli! Bu düşünceden iğrendi. İşini bir an önce halletmeliydi. Millet açtı. Ah, tabii kendisi de!

Birkaç saat sonra ise akşamki kutlamaya tertiplenen ufak çaplı çalışan patron yemeği için iş başına geçmişlerdi. Gerçi hazırlıklarının bu taraflarını, Menekşe Hanım ona yardım et-

mekle yeterince incelik göstermişti. Ne de olsa burayı daha iyi tanıyan oydu. Burada işlerle ilgilendiği sürece onunla iyi bir ikili olmuşlar ve her anlamda anlaşmaya başlamışlardı. Sıcak gülüşü ve garip çelişkileriyle çok tatlı birisiydi. Nilay Hanım'ın eline su dökmeydi o ayrı! Kurnaz değildi! Adamı akıl kethüdası gözleriyle röntgen cihazına sokar gibi hemencecik çözmüyordu.

Hazal muntazam bir titizlikle misafirlerin listesini yaparken, Arda hiçbir şeye itiraz etmeden, her istediğini alabilmesi için ona her anlamda kısıtlamaksızın bolca destek çıkarmıştı. Üstelik seçeceği restorana gittiğinde işlerini daha kolay görmesi için, şoförünün tahsis ederek arabasını kullanmasında ısrar etmişti. "Taksiye binmeyeceksin Hazal, duymayayım!" diye de sert bir şekilde uyarıyordu. Bütün bunları düşündükçe Hazal, içinin sıcak bir duyguya kapılarak coşkuya dolduğunu hissediyordu. Oysa Arda için ilk tanışıkları günlerde ne kötü şeyler geçirmişti aklından. Katı, otoriter, kibirli, ukala, küstah, hovarda, serseri, kadın düşkünü, arsız... Olumsuz düşüncelerin sonu yoktu...

Şimdi bunları hatırladıkça utanç duyduğu gibi, içini afa kanlar basıyordu. İçinden bir ses '*çok hızlı gidiyorsun, frene bas!*' diyorsa da, buna pek kulak asmıyordu. Ama mantığını kullandığı zaman, olay hiç de öyle gözüküyordu. O hâlâ kibirli, bazen ukala ve hatta küstahtı! Onun Ukala Buzdolabı, bozulmuştu! Şimdi bir petek gibi sımsıcaktı!

Hazal aslında bir şeyin daha farkındaydı. Arda onda nefes almak gibi bağımlılık yapmaya başlamıştı. Dünyevi gözleriyle yüzünü gördüğü en yakışıklı erkek olmasının yanı sıra, esprileri, cana yakın hâli, üzerine titreyen nazik tutumu, ona gösterdiği anlayış, sabır, sempati... Tüm bunları ilk defa yaşadığından olsa gerek, kaybetmekten korkuyordu. Yine Arda'nın büyüüne kapılmamak için kendini devamlı dizginliyordu. Gerçekleşmeyecek hayallerin peşinde koşmak, Hazal'ın yapacağı bir iş değildi. Hayatın hâlâ yerde, mantıklı yanı iradesini ardına takmış, gerçekleri gören tavırla her daim zihninde pankart açarak dolaşıyordu. '*Kanma! Aklını başına al!*' diye protesto çekiyordu.

Arkasından yankılanan ayak seslerini tanıyarak, beklenen kişinin geldiğini anladı. "Abla... Bir eksiklik yok ya? Ben burayı beğendim..." diye derken arkasını döndü. "Bu arada hoş geldin..." diye şirince gülmüsedti. Menekşe Hanım'ın gözleri yeşil pırl pırl, yanakları da nedense pespembeydi!

"Hazal bugün neler oldu bir bilsen?" diye başladığı konuşmaya daha "Ne oldu abla?" demesine fırsat vermeden, heyecanlı anlatmaya başlamıştı bile. Hazal gözlerinin masasının üstündeki kristal şamdanların üzerine ilıştırılmış taze gülleri çevirdi. Uzanıp usulca dokundu tazecek yaprağına. Parmaklarını burnuna götürüp, ferah kokusunu teninde hissetti.

"Bugün otele sen çıktıktan sonra kim geldi biliyor musun? Hani Tarık Beyin kasını yeğenleri var ya... Şu iki kız kardaş..." Hazal'ın şaşırması gibi yapmasına gerek kalmadı, çünkü gerçekten çok şaşırmamış, adeta şok geçiriyordu. Pınar! Hatta 'kardaşleri!' derken, o kızın buralarda dolaşması, nefesini kesti! Allah'tan Arda iş için dışarı çıkıp, Cumhuriyet'in küt merkezi St. Pietro Katedrali yakınlarına gitmişti. Yoksa kışkıktan çatlaması an meselesi hâline gelirdi, o başka.

Çok merak etmesi hâlinde, bunu bilmeyen Menekşe Hanım konuyu hemen saptırarak değiştirmişti. Merakı yanım kaldı! '*Neden geldiler?*' sorusu zihninin içinde tarumar bir vahşetle katliam çıkıyordu. Şimdi kadına üstelerek sorsa, alakasını cezbedip ilgisini çekecek, sorması kendi merakından ortadan ikiye çatlayacaktı. Soramadı! O kurtlu hâlinin içinde, o hâlde öylece kavrılarak kaldı.

En sonunda bu işin peşini bırakmanın mantıklı yanını zorla aklına kabul gösterimi seçerek, üç buçuk atan yanını görmezden geldi. Konuyu es geçmeye çalıştı. Tabii başarabilirdiği kadar!

Menekşe Hanım anlattığı yeni patronlarından ve bir sürü zengin adamdan bahsederken, genç kız onun gözlerinde gördüğü parlamayla kıkırdarken o, çapkın çapkın adamları anlatmaya devam ediyordu. Ah, bu kadın tam bir numaralı Kazanova'ydı! Bir de erkeklerle derlerdi pervasızlar flörtüler diye...

Kadın taramalı tüfek gibi konuştu, Hazal farklı şeyler du-

KÖR TALİH

şündü. Tek niyeti bu gece Arda'yı mahcup etmemekti. Onu etkilemek istiyordu. Sonra gece ne giymesi gerektiğini zihninde görsele çıkarıp, kıyafetlerini tek tek podyuma sokarak, seçenekleri benliğinde münazara edip düşündü. Bir sürü elbise modeli geçirdi aklundan ve hepsi podyumun ortasında eli ayağına takılıp, düşen bir Hazal oluyordu! Uf! Kendi kendini dürtüst olmaya karar verdi. Çok güzel ve şık olmak istiyordu. Onun gururunu şişirmek!

...ve koluna dokunan elle gerçeğe döndü. Kadın kaşlarını azarlayan bir tutumla çatmış "Dinliyor musun, Hazal? Adam bana göz kırptı diyorum, tepki vermiyorsun." Hazal başını sarsarken gülümsedi. "Dinlemez olur muyum abla? Adam sana göz kırpmış!" Sağ kulağından girdi, diğerinden çıktı. Ut, bu dedikodu faslı öldür Allah bitmezdi!

Çok değil, iki saatlik Menekşe Hanım işkencesi, terapi yordamıyla dedikodu seansın dönüştürülerek sonlandırılmıştı. İşlerini bitirdiğinde, yorgunluğunu atmak için kahve içmişti.

Şimdi de kısıtlı vaktine binaen şapadanak aldığı duştan sonra aceleyle kurulanıp, üstüne iç çamaşırlarını giyiyordu.

Tam kıyafet ayarlıyordu ki telefon çalıtı. Eda arıyordu. O kapattı arnesi ve sonra babası, Doğu... Eh, ağabeyi öğlen aramıştı! Ayrıca babasının ısrarını da anlamış değildi han! "Dön!" diyordu da başka bir şey demiyordu çocukça bir kaprisle. Gene babasının korumacı yanı, besbelli iş başına tutturmuştu. Kaç saat dil döktüğünü, artık Allah biliyordu. Neyse ki sonunda ikna etmişti, ama onlardan biri sürü nasihat dinlemeyi de ihmal edememişti. Tam hazırlanıp yemek için üzerine giymişti ki, Arda telefon açtı: Yemeğe sadece Daniel'in katılacağını, onların acil otele gidip, çıkan sorunu yerinde tespit etmesi gerektiğini söyledi. Hazal üzerine gece için değil, iş için bir şeyler seçmeye dolabın başına yöneldi.

Hayalleri yine ertelenmişti...

Her yığının harcı değildir, dokunmadan sevmek!

YIRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi üç gün boyunca dili dişlerinin arasında, Arda Mertoglu'nun peşinde eşantıyon çanta gibi dolaşmış; o toplanları senin, bu kâğıtlar benim diye nicelerini elemiş, tüm dosyaları taciz etmiş, muncıklamış, buruşturmuş, otele değil akademiyeye gelmiş gibi ful pansiyon çalışmıştı. En son imza işi bitince de bugün bir parti havasında ortaklığın kutlanması düzenlenmişti. Az önce de Arda arayıp, aşağıya havuz başına inmesini söyledi. Yarın yurda döneceklerdi ve onlar henüz bugün rahat bir nefes almışlardı.

Siyah bikinisini giydi. Bunu, Eda çantasına ne ara ilişti diye, aklının bir kıyasına yazdı! Gidince anlayışlı çetenesini alından öpecekti. Aynanın karşısına geçtiğinde, o ana kadar düşünmediği gerçekler birden aklına geldi!

Acaba bikini mi giyse, yoksa hafif bir elbise mi?

Havuz başına başka ne demeye çağıracaktı ki? Kesin biraz eğlenmek için... Ama orada çalışmakta isteyebilirdi! Sonuçta konu Arda Mertoglu olunca, tatiller bile işkence iş görüşmeleriyle final bulabiliyordu.

Arda bu konuda ona hiçbir şey söylememişti. Sadece gel demişti! Uff! Cahil gibi görünmek için sormaya da çekinmişti. Üzerine bikinisine uygun kahve köpüğü renginde keten bir elbise geçirdi.

"Olmazsa bunu üzerinden çıkarmadan otururum da, rezil bari olmam" diye düşündü.

Hazırıkları bitip havuza indiğinde, ilk Timur'la karşılaş ve gördüğü dehşet manzara karşısında gözleri şokların tokadıyla neredeyse yerinden irilerek fırlayacaktı: Tüm ortakları ve tanıdıkları havuz başındaydı! Şilemeydi. Tüm İtalya buraya mı akmıştı arka kapıdan?

Ve tabii bir sürü otel müşterisi ve güzel kadın... Yutkundu!

Timur yüzünde beliren pervasız gülümsemesiyle, haylazca yanına yaklaştı. Elindeki içkisini umarsızca yudumlarken, onun tedirginliğini algılamış olarak "Sakin ol Hazal, yüzün kireç gibi olmuş... Korkma, onlar hayalet değil; hepsi sahi... İstersen birisini muncıklayıp, bunu kanutlayabilirim..." diye alayla söylendi. Küstah bir tutumla yanlarından geçen, erotik çağrışımlar uyandıran bikinisiyle salunan geç bir bayarı kaşiy-la işaret etti. Ah seni pişmiş kelle herif! Nasıl da ayar çekiyordu yüzündeki somurtuk tutumuna. İşte onun kaşının gözünün ayn dans etmesiyle, Hazal'ın üstündeki kakavan hal azda olsa kalktı. Dudakları rahatlayarak hafifçe kıpırdandı. Bakışları etrafta ilgiyle dolaşırken, üstündeki ürkek hava kalkmış, içindeki neşesi şu anda kasıntı durmasını engellemişti.

"Bana gel derken, birazcık olsa bu durumdan bilgi verebilirsin, değil mi efendim? Hani en azından sap gibi oltaya gelmezdim!" diye ciddi bir ifadeyle tavrı yaptı.

Timur içeride dolaştırdığı bakışlarını çekerek, genç kızı döndü.

Hazal gerçekten şaşkındı.

"Arda söylemedi mi?" derken yine kaşları hayretle kalkmıştı. Bir kez daha sustu. Kızın kararlı gözlerindeki ürkek ifadeyi süzdü.

"Neyi?" diye kurgunca konuşurken Hazal, yalancı gülümsemelere teslim etti dudaklarının kıvrımlarını. "Tüm şirketin buraya akıp, asistanın haberdar edilmediğini mi?" dediğinde

yanlarında biten Arda söze karıştı. "Akşamki parti iptal edildi, biz de gitmeden önce hep birlikte olalım diye burada olduk. Bu senin için sorun olur mu?" diye sahtekârca sorarken, kulağının dibine sokulmuştu. "Bikiniyle gelmedin, değil mi Mavişim?" Tuhaf titişim uyandıran sesiyle usulca fısıldadı. Onun neden söylemediğini anlayan Hazal, öfkeden kızarıırken, bu iletişimle haylazca neşe bulan Timur "Tanrım! Hazal, üstündeki çok seksi? Yakıyorsun ortamı! Sayende gözler bayram yapacak!" diye ciddi sesiyle ona çanak tuttu. Haylazca göz kırptı.

Onun afacan pervasızlığını gözleyen Hazal, dudaklarını birbirine bastırdı. Tatlı kıkırtılarını kaçırılmak adına, dişlerini sıkı.

"Sağ olun Timur Bey... Biraz utanç verici ama küçük geldiğini düşünemedim... En son üç sene önce giymiştim. Aslında bir beden büyük olsa daha iyiydi. Hay aksil!" dediğinde şımank bir tutumla, daha girilemeyen kendini Arda'nın kollarında bulmuş ve genç adamın elleri hiç çekinmeksizin üstünde edepsizce yolculuğa çıkmıştı.

"Ne giydin sen?"

Hazal onun küstah sorusuyla, kendisine apansız dokunmasıyla kıpkırmızı kesilirken "Ya... Ya ne yapıyorsun ya?" diye cınlı cınlı sesiyle çıktı. Bir adım geriledi. Arda, elinin altında kaçmadan önce hissettiği kumaş dokusuyla rahatlarırken, Timur'a döndü. "Bir gün öleceksin!" O'nu tehdit edercesine dişlerinin arasından ısladı. Sert yüzü cidden hiddetlenmişti.

Timur'un gevrek kahkahaları ve neşeli sesi ortamı inletirken "Herkes bir gün ölecek Arda, bunu yeni mi anladın? Baya zekisin... Vah, vah!" diye ona sataşarak çanak tuttu.

"Sen yakında öleceksin ama ..." diye dişlerini sıkı Arda.

Timur hâlâ eğlenceli hâliyle, "Yıldız falına mı merak saldın? Astronomik Kışkanç!" diye alay etti. Onun bu halleri onu eğlendirirken, genç adamı küplere bindiriyordu.

"Hayır... sana sunduğum gün sayısı azaldı. Ellerimde kaşınmaya başladı harıl!" Arda yüzünü genç kızın olduğu yere

çevirdiğinde haşın sesiyle kükreyerek, "Hazal yanıma gel!" diye küstahça buyurdu.

Hazal mavişlerini kızgınca kısı. "Niye, el fetişi yap diye mi? Sağ ol, burada iyiyim... Muncıklanmak istemiyorum..." Kollarını göğsünün altında isyanla bağladı.

"Hazal..." dediğinde uyarı sinyallerini bir ok gibi kızın bedenine sapladı Arda. Kaşlarını serçe çatmıştı. Hazal onun sesindeki tehdit tınısını algıladı. "Sana ilk kez dokunuyormuşum gibi davranmayı kes!" diyordu ukalalığını üzerine kip gibi oturtarak. Sadece sesinin uyaran tınısıyla bile, onu tepetaklak etmeyi başarıyordu.

Kız isteksiz ayaklarını sürükleyip yanına itaatle gelirken, Timur şimdi ikisine birden gültüyordu. Galiba işin eğlenceli yanı bir ona kalıyordu.

"Hazal, tasman çok kısa Maviş..." Hazal başını hırsıla kaldırdı. Çocukça bir haylazlıkla düşünmeksizin dil çıkardı. Sonra ne yaptığını anlayınca, utancından kızarak, mahcupça dudağını dişleterek derhal Arda'nın yanına geldi. Ailesini rezil eden ufak bir çocuk gibi, kuytusuna saklandı. Timur artık tamamen kopmuş, gözlerinden yaş gelerek gültüyordu.

O sırada Hazal etkilenmiş çapkın bakışlarını Arda'nın üstünde dolaştırırken, nefesi gırtlığını yakıyordu. Ağzında kocaman bir çöl oluşarak, dili damağına yapıştı. Yanık teniyle beyaz tişörtün içinde, inanılmaz derecede yakışıklıydı. Yanından geçen ufaklık beyaz bir mayo giymiş olan kız, onun olana arsızca baktı. Hazal'ın hiddetle kısılmış gözlerini görünce, derhal başını önüne çevirmişti.

Zor bir güne daha katlanmak üzere derin bir iç geçirdi. Evet, adamın yakışıklı olması ve tüm kadınların peşinde artist gibi koşturması, her yerde ay gibi parlayarak dikkat çekmesi, onun kabahati değildi ki! Sonuçta Arda Mertoğlu onundu! Ama ona olan hayran bakışları, hazmedemiyordu. Şu anda Hazal'ın kalbini çarptırıp başını döndürmesi de, onun kabahati değildi. Genç adama gülümserken gözlerindeki pırıltı, tüm yüzüne yayılıyordu. Sesi de aynı derecede neşeliydi.

"Eh, en azından gitmeden eğlenecek bir vakit bulmuş oluruz..."

Hazal bakışlarını etrafta dolaştırırken, Arda'nın dün azarladığı ve onu lavaboda sıkıştırıp, aklını karıştırdıktan sonra ortadan yok olan fino kılıklı kadın, havuz yakınındaki bir şezlongda gözlerine takıldı. Tüm neşesi içinden vantuzla çekilir gibi, havalandı.

"Ne ara haberdar edildi bu kadar kişi?" diye sorduğunda Arda'ya, gözlerini o kadından alamıyordu. Havuz kenarında oturmuş, birkaç kişiyle sohbet ederek, içisini yudumluyordu. Bronz vücudunu şezlongun arkasına yaslamış, bacak bacak üstüne atmıştı. Kadın hiç utanmadan bakıp, bir de küstahça gülümseyince, yüzünü hemen yana çevirdi. Söylediği şeyden sonra, bu ne cürettii!

Bakışları Arda'ya kaydı. Menekşe Hanım'ın işleri memnuniyetle hallettiğini bir çırpıda anlattı.

Arda genç kızın eline uzanırken, önce bileğini yakaladı ve elini usulca kaydırarak, ufakık parmaklarını parmaklarına geçirdi. Kaşlarını kaldırarak, "Burada dikilme, gel benimle otur..." diyerek hafifçe çekştirip gideceği yere yön verdi.

Hazal kendini çabuk topladı. Zarif adımlarla boş şezlonglardan birisine doğru yürüdü. İleriye geldiklerinde yanlarına bir grup geldi. İlk onlarla biraz sohbet ettiler. Bir ara gözü diğer misafirlere takıldı. Geniş omuzlu adam, yanında sabit ve dik bir şekilde durmuş, siyah saçını kibarca arkasına atan kadının üstünden çapkınca bakmaktaydı. Bir de elindeki bardağı hafifçe havaya kaldırıp, edepsizce selam verdi. Hazal çekinerek hemen başını çevirdi. Ne oluyordu bu erkeklerle, herkesin mi ar damarı çatlamıştı? Yanlarındaki kadınlara bile saygıları kalmamıştı besbelli.

Yanlarına sinsi bir sinek gibi gelen Haluk, ayan açığa onun dizlerinin üstünde biten elbisenin altından görünen, güzel bacaklarına, uzun kuğu misali bükülmüş naif boynuna, elbisesini ileri iten güzel diri göğüslerine bakıyordu. Bu

bakışların edepsizliğinden ürken Hazal, biraz daha Arda'ya sokuldu farkında olmadan. Bu ne terbiyesizlikti! Onunla olduğunu herkes bilirken, bu adamın yaptığı hürmetsizlikten, hiç hoşlanmadığını sert bakışlarıyla belli etti.

"Üzerini çıkarsana, burada herkes öyle nasılsa... Yüzeriz biraz" diye sordu ukala herif. Gözleri parlayarak, sohbet havasındaydı. Teklife bak! Küstah!

"Boyle iyi teşekkürler..." dedi buz gibi sesiyle. Ne desin? Arda onun kiminle konuştuğunu bilmiyordu. O sırada bir iş içinde olduklarını anlatıyordu arkadaşına. Başını yana çevirdi. "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Hazal omzunu sarstı sanki o görecektiği gibi. "Yok... Çok sıcak, sen yüzümecek misin?"

"Sonra, belki," Arda sahiplenici bir tutumda kolunu omzuna attığında, adam açıkça bir memnuniyetsizce gözlerini devirdi. Hazal rahatsız olduğunu belirten bakışlarını adamdan kaçırdı. Arda'nın sığınaklı yapısına biraz daha sokuldu. Birkaç dakika sonra Timur içisini yudumlarken, Haluk'un genç kıza olan ahlaksız tutumunu ve nezaketsiz bakışlarını yakalamış, tehdit eden sert bakışlarıyla uyararak bunun önünü kesmişti. Haluk da kıızı süzdüğünün farkına varılmasından sebep, Timur'dan rahatsız olarak yanlarından ayrılmıştı.

Konuşmaları bittiğinde ellerindeki meyve kokteyliyle, büyük şemsiyenin altındaki şezlonga oturup, kendi aralarında sohbe başlamışlardı. Hazal Arda'nın yanına oturmuş, genç adam da kolunu gene boynuna sahiplenici bir korumacılıkla sarıyordu. Timur bir şeyler anlatıyor, Hazal onun esprilerine neşeyle deli gibi kıkırdıyordu.

Arda genç kızan başına yüzünü yaklaştırdı, parmaklarının ucu ile çenesini okşayarak "İstersen üstündeki elbiseyi çıkarıp havuza girebiliriz, hava çok sıcak" diye ciddi bir öneride bulundu. Ama içinden *'çıkarmasın'* diye geçirmeden edemedi.

"Ben yüzemiyorum... Biliyorsunuz!" dedi mahcup bir sesle. Yüzünü eğmişti yine. "Ama sen yüzerken, izlerim..."

Sesi hafif ve pürüzsüz, anında ortamdaki gerginliği yatıştırmak konusunda eğitimliydi.

Yalancı bir huzursuzlukla Timur "Aman dur, ne olur başıma iş çıkarma... Ben ıslanmak istemiyorum" diyerek yanlarından şakalaşarak kalktı. En son fiyasko yüzmelerinin nasıl olduğunu hatırlayan ikili, aynı anda kıkırdadı.

Arda başını genç kızın yüzüne yasladı. Hazal gözünü güneş girince, elini şakağına siper etti. Arda başını hafifçe oynatarak "Ben seni sıkıca tutarım Mavişim... Korkma! Hiç bırakmam, hemen kollarımda olursun!" diye arsız sesini düz bir şekilde kulağına fısıldadı.

Kız onun nefesinin tenine bıraktığı etkiyle aklı yerinden oynayıp, taşa düşmüş sabun gibi crırken, içinde kabarttığı hislerle ürperdi.

"Ben de bundan korkuyorum ya!" diye suyun içine girse-ler olacak faciayı düşündü. Gülümsedi.

"Benden mi korkuyorsun...?"

"Hayır, umuma açık yerde beni sım sıkı tutmaktan... Sonra ellerin rahat durmuyor..." derken saçlarının dibine kadar kızardı. Arda onun tatlı kıkırdamalarına, yumuşak başlılığına bayılıyordu. Minicik ellerini başına koyup saçlarını geriye çektiğinde, boğazına bir yumrunun tıkanmasma neden oldu. Bunlara alışkanlık etmeye başlamıştı. Onun kendisine özgürce attığı her adımda, kendini onun içinde biraz daha kaybolurken buluyordu.

Dayanılmaz derecede sakın geçen günün ardından -yani birkaç dengesiz saymazsa- Time Qinn Oteli'ndeki hareketli hayat, başlangıçta Hazal'a çok çekici görünmüştü. Ama artık bıkkınlık gelmişti. Şimdi çevresine bakındığında, oteldeki yaşamın hiç de sandığı gibi hareketli olmadığını, sıkıcı, tekdüze olduğunu fark etti. Bir an önce ülkesine dönmek istediğini anlaması, üzün sürmedi. Aklına gelen şeyle Hazal, yeniden genç adama döndü.

"Sahi...?" dediğinde Arda kaşlarını kaldırıp söyleyeceği

şeyi bekledi. Öğle güneşinin sıcaklığı sanki birden yok oldu Hazal'ın gözünde ve unutmaması gereken şeyi hatırladı. "Uçak biletlerini onaylatırmam gerekiyordu... Yarın gece için... Şimdi unutmadan yukarı çıkup, hemen hallederim." Daha çok kendi kendine konuşur gibiydi.

Oyalanacak bir şey bulduğu için sevinmişti. Bir süre sonra havuz başında çok kalmak istemeyerek oradan kalkıp, odalarına çıkmak için hareketlendiler. Arda Hazal'ı son hazırlıklar hakkında bilgilendirirken, havuz başının sıcaklığından, lobinin serinliğine geçtiler.

O vakit yanlarına gelen otel çalışanı, "Efendim telefon var!" diyerek dikkatini üzerine çekti. Arda Hazal'ın alına ufak bir buse kondurup "Şimdi geliyorum, sen asansorun yanında bekle..." derken uzanmış gencin elindeki telefonu alıyordu. Hazal az ötedeki asansörün yanına yöneldi. Bakışlarını hararetle iş konuşan genç adamın üstünde, hayran hayran geziniyordu.

"Sıcaktan kaçtın, değil mi?..."

Hazal yanından gelen sesle irkilerek, arkasını döndü. Havuz başındaki arsız adamdı: Haluk! Daha geçen reddetmemişiydi bu küstahı? Bu adam da onu iten bir şey vardı.

"Merhaba..." dedi mesafeli bir sesle. Bakışlarını ondan çekip buz gibi hâlde içeride dolaştırdı. Yanından gitmesi için sıkınca bekliyordu.

"Ne zamandır Arda'nın asistanısınız?"

Genç kız, otelin giriş kapısından giren bir çiftte dalgın dalgın baktı. "Henüz yeni, sene olmadı." Ona neyse! Laf olsun işte!

Adam umursamazca yanunda dikilmeye devam etti... Hazal rahatsız olmaya... Tehlike hissediyordu!

"Okulun bitmemiş duyduğuma göre, üstelik mimar olacaktımsın! Asistanlıkla hayli uzak bir meslek... Böyle yükselmek kolay tabii..." diyen adamın sesindeki aşağılayıcı tınıyı yakalaması zor değildi. Haluk gözlerini genç kızın üstünde

açlıkla çekinmeksizin gezdirdi. Hazal gözlerini kuşkuyla kuşarak "Anlamadım!" diye sertçe soludu. Anladığı şeyle, rengi normalin üstünde kızıla yaklaştı. O küstah gözleri tırnaklarıyla yerinden söküp, ayaklarının altında ezme isteğini güç bela bastırdı. Meydan okuyan bir tavırla başını arkaya attı. "Sizin işiniz yok mu, ne söylemek istediğinizi anlayayorum. Yapmak istediğinizi de..."

"Bence ben gayet iyi anlattım derdimi ve siz de net bir biçimde anladınız... Oyun yok!" diye devam etti adam kibirli bir tutumla.

Hazal'ın içinde apansız bir öfke patlamasının şiddetiyle sarsıldı. "Siz... Siz ne cüretle beni böyle itham etmeye çalışıyorsunuz? Cider misiniz yanından lütfen... Giderayak sorun istemiyorum."

Korkmuştu! Neden olduğunu bilmiyordu! İnsanlar ya gözlerini ona dikiyorlardı ya da görünmezmiş gibi etkisiz davranıyorlardı. Yanından geçerken kadının biri kafasını çevirdi. Onun ne düşündüğünü biliyordu. Kadınlar bunu yapabiliyorlardı. Ama yardımcı olmadı.

"Henüz konuşmaya yeni başlamıştık. Bak kötü başlamak istemedim ama dikkatini çekemeyince... Yoksa sen sadece üst düzey insanlarla mı...?" dediğinde hırsından köpüren Hazal elini kaldırıp genç adamın yanına doğru hiddetle savurdu! Ama eli bileğinden sert bir biçimde yakalanarak havada asılı kaldı. Küstah bir gülümsemeyle genç kıza kendine doğru sertçe çeken adam, yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Kibirlice oynuyordu!

Ancak panik olan Hazal'ın kalbi delicesine bir dehşetle korkarak atmaya başladı. Bakışları ileride hiçbir şeyden habersiz olan Arda'ya kaydı. Bir sürü insan onlara bakıp geçip gidiyordu. Utandı. "Hemen beni bırak yoksa...?"

Adam kötü kötü sırıttı ama aynı zaman da sıkılınca dişlerini sıkı. "Yoksa ne? Beni kör sevgiline mi şikâyet edersin? Hadi yap... Bak amacım seninle tartışmak değil, sadece konuşmak... Ama izin vermiyorsun."

Panikleyince gözleri dolmaya başladı. Genç kız buz keşildi adeta. İçine korkutucu, alt edilemez düşünceler yağdı. Kendisini toparlamayı başarmıştı sonunda. Hemen harekete geçti. Adamı geriye doğru itti. Haluk gafil avlanmıştı. "Buradan hemen gidin, yoksa çılgık atarım..." diye cansız bir tehdit savurdu. Yanlarından geçen adamın biri kötü kötü baktı ona ve yanlarından daha hızlı yürüyerek savuşup gitti.

"Yoo, yapamazsınız!" dedi Haluk kibirli dudaklarını küstahça kıvrarak. "Sevgilinizin bu rezalete katlanmasını istemezsiniz... Kör bir adam, onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynarım... Görmez bile beni..."

Hazal ağlama dürtüsünü geriye öterlerken, Arda'nın onun sandığı gibi kof birisi olmadığını pekâlâ biliyordu. Ama canının yanmasını ve rezalet çıkmasını istemiyordu. Hem de onun yüzünden böyle bir skandal, genç adamı zor bir duruma iteli. Mantıklı yanı iş başına geçerken, zekice düşünmeye çalıştı. Tam giderayak bir skandala imza atamazlardı. "N'olur bırakın..." dedi inler bir şekilde yakarak. İki büküm geriye çekilmiş, kolunu onun tutuşundan çekmeye çalışıyordu.

Adam apansız hırçınlaştı. Reddedilmeye alışık olmadığı muazzam bir gerçekle gözlerindeki ateşten belli oluyordu. Kız kendini kuvvetle geriye çekti, onun parmağının can yakıcı baskısı arth. Bileği yanıyor.

"Buradan giderseniz bu olayı yok sayarım. Bana olan tutumunuzu da görmezden gelmiş olurum!" dedi sağduyulu düşünerek.

Adam arsızca sırıttı ve edepsiz gözlerini ısrarla kızın üstünde, haince bir ışıla gezdirdi. Göğüslerine dokunur gibi baktı. Hazal korkuyla titredi. "Bu açıklamayı yapmamam için bana ne vereceksin Hazal? Millete, senin kapama olduğunu söylememem içi ne yapacaksınız? Akşama yemeğe çıkabiliriz! Sonra çok güzel bir yerde bir kadeh içki ve belki...?"

"Ne demek istiyorsun sen be? Ben senin yatağına sokup çıkardığın kadınlara benzemem, seni gebertirim." Kelimeler sanki boğazını yakıyordu. "Bırak, çingar çıkarırım!"

"Vah, vah! Merak ediyorum bunu nasıl yapacaksın. Onun yanında birkaç aydır çalışıyorsun değil mi? Sadece gördüğüm kadar mı aranızdaki samimiyet, yoksa dahası da var mı? Sadece sana sarılıp sırtıtmakla mı kalıyor züppe, yoksa tadına..."

Hazal dişlerini sıkarak adamın yüzüne tükürdü. Gözleri ateş içinde yanan umman gibi parlarken "Hemen gitmezsen seni buna pişman ederim piç kurusu!... Rezalet umurumda değil" diye gözü dönerek onu uyardı.

"Öyle mi dersin?" dedi adam iğrenç bir biçimde yüzünü koluna sildi. Gözlerini kızın vücudunda gezdirirken, dişlerini sıkığı gibi kızın kolunu da sıkıyordu.

Hazal kıpırmazı olmuştı. Aklına gelen şeyle hiddetini kontrol altında tutamadı ve panikle düşündüğü şeyi yaptı. Gözlerinde yaşla dolamaya başlarken, genç adamın hayalına tekme atması acımasızca savurup alt ederken, bileğini onun kışkacından çekmeyi çabaladı ama adam nefessiz kalmasına karşın bileğini elinden kurtulamadı.

Korkuyla nefessiz kalan adam "Seni sürtük!" dediğinde, Hazal derhal kendini adamın yakınığundan çekti. Kendine öylesine güveniyordu ki, zafer sarhoşluğu içinde ayağa kalmaya çalışırken boş bulundu ve kız onu omuzlarından kavrayarak iri bedenini birden geriye itirdi. Adam dengesini yitirerek sendeleyip, sert zemine yuvarlandı. Hazal hisimla adamın hayallarına tekme atıyordu ve o iki elini bacak arasına sarp, yerde zemine salyalanı akararak uzanırken bir adım geriledi.

Asansör kapısı açıldığında, içinden birkaç turist çıkmış ve yere dizlerinin üzerine çökmüş adama yardım etmek için yaklaşmışlardı. Hazal bembeyaz olmuş yüzüyle, açık asansör kapısından içeriye girdi. Arda ona doğru geliyordu ve yerdeki adam, "Seni sürtük! Patron olmadığım için mi beni reddediyorsun?" diye hiddetle kükredi. Hazal onu tanııyordu ki, patron olup olmadığını bilsin. Olanların vahim dehşetiyle

orada şaşkınca kalarak, Arda'ya ağlayan gözlerle bakarken, asansörün kapısı kapandı.

Ağlayarak kendisini odasına nasıl attığını bilmiyordu! Tüm bedeni zangır zangır titriyordu. Allah'ım, neler olmuştu? Adam ona sürtük gibi davranmıştı. Hem de durduk yerde! Hepsini onu toplantı salonundan çıktığında reddettiği için olmuştu. Ne yani, Hazal herkesin gözünde patronunun yataklığı olarak mı görünüyordu? Babası duysa kalp krizinden ölmekle kalmaz, kazmayı küreği alarak onun mezarını da bahçedeki erik ağacının dibine kazardı. Herkes onun haysiyetsiz bir fahişe olduğunu mu düşünüyordu? Hazal olayın bu yüzüne hiç bakmamıştı. Arda'yla özgürce bu duyguları yaşadığında, herkes onlara bu gözle bakacağını aklına dahi getirmemişti.

Kapı birden kırılır gibi vurulmaya başladı. Hazal'ın paniklediğinden, kalbi göğsünü delip çıkacaktı. Bacakları titre-yerek hızla kapıya gitti. Panik her yeri sardı. Elini uzattığı kapının kolunda, parmakları buz keserek donup kaldı. Birden geriye doğru ürkek bir adım attı. Ya o adam geldiyse! Yut-kunduğu sırada kapı tekrar yumruklanırken korkuyla çıradı.

"Kahrolası kapıyı aç Hazal, yoksa kıracağım..." Kapının ardından Arda haşın haşın kükrüyordu. "Hazal aç şu lanet kapıyı!"

Hazal duyduğu hiddetli sesle uzanıp kapıyı açtı. Arda karşısında çatık kaşlarının nezaretindeki kararış yüzüyle ve kesif bir hiddetle sıkığı dişlerini gıcırdatarak, duruşunda ki kaygıyla ölmü kusuyordu. Daha önce de öfkeli görmüştü onu, ama böylesini can alıcı bir dehşetle değil! Genç adamın görmeyen kara gözleri, birden iki kor parçasına dönüşmüş, burun delikleri hızla açılıp kapanmaya başlamış, yüzü bembeyaz kesilmişti.

Hazal onun öfkesinden sebep boynunda kabaran damarına bakarken, bilmediği bir yoksunluk gelip genzine oturdu. Daha önce hiç kimseye ihtiyacı olmadığı kadar, ihtiyaç duyduğunu fark etti. Kendini kollarına atmamak için büyük bir

gayret gösterdi. Ve ne olduğunu anlayamadan, birden kendini onun kollarında buluverdi. Ayak uçlarında havalanmış, genç adamın boynuna delicesine bir kuvvetle kollarını sarmış, tir tir titriyordu. Onun sahipliğiyle, dipsiz bir uçuruma yuvarlanırken, gene onun tek bir dokunuşuyla, yeni hayatlar kuruyordu.

Arda hırçın bir sahiplenmeyle saçlarını okşarken, asabi yetle kararmış yüzünü boynuna gömmüştü. "Özür dilerim bir tanem... hepsi benim hatam... Özür dilerim Mavişim..." Boğuk sesi, pişmanlık dolu sözcükleri sıkılı dişlerinin arasından bir hıslama gibi fısıldıyordu.

Arda dönüp, arkasına bir kez daha bakmak istemiyordu. Hatta mümkünse, netes almak dahi istemiyordu. Kar makarışık hissediyordu. Huzursuz, sancılı, karmaşık... Kalbi ağrıyordu. Genç kız kollarında hıçkırıklar içinde titredikçe, dünya, o anda durmuştu. Düşündükçe hiddeti daha çok artıyordu. Aslında aşağıda olanlar konusunda başlarda hiçbir fikri yoktu. O adamın yerde bağırmasını ve turistlerden ağlayan mavi gözlü kızın adamı bu hale getirdiğini duyduğunda, nevrî dönmüştü. Genç adamı elinden, kaç kişi zor almıştı. Derhal onu otelden atmalarını emretmişti. Kim ve ne olduğu umurunda değildi. Yoksa onu gebertirdi.

Arda genç kızın ince bedenini kollarıyla kavrayıp, ayaklarını yerden kesti. Ayağıyla kapıyı sertçe kapayarak, içeriye doğru ilerledi. Odanın ebadını ve adım sayısını ezberlediği üzere, yatağın olduğu yere tahmin yürüterek ilerledi. Hazal'ı ayaklarının üzerine bastırduğunda, kollarını bedeninden hiç istemese de çözüp, ıslak yüzünü avuçlarının arasına aldı. Yanaklarındaki yaşları parmaklarıyla silerken, dişlerini sıkarak derin derin soludu. Kız hâlâ korku ve hayal kırıklığıyla hıçkırığa ağlıyordu. Arda yüreği burulurken başını aşağıya eğip, alnını alnına yasladı. Kızın elleri iki yanında, sıkı birer yumruk olmuştu. Ellerini açıp, titreyen parmaklarını genç adamın koluna sardığında, Arda'nun bedeni müthiş bir öfkeyle kasıldı. Ona bunu yapan adamı gebertmediği için kendine lanetler etti.

"Özür dilerim benim suçum... düşünemedim bir tanem..." Konuştuğunda gerimekten ağrıyıp duran boğazı asit dokülmüş gibi yarıyor, gene pişmanlığını dile vuruyordu. Onun her gözyaşında yüreğine bir dozer oturup, keççisiyle içini eşeliyordu.

"Bana... Bana kötü biri gibi davrandı... Bir... Bir sürtük gibi..." Neredeyse hıçkırıktan kesilen sesinin titremesinden, yok olmaya başlamış kelimeler. İsyanına devam edemedi. Tüm o düşündüğü acı sözleri yarım kaldı. Kalbi göğüs kafesinin içinde nasıl atacağını unutmuş gibi, bir süre durdu ve gürültüyle yutkundu.

Genç adam öfkeden kesik kesik soluk alıyordu. Arda birden hiddetlendi. Genç kızın yüzünden kasılan ellerini çekerek "O piç kurusunu öldürmeliydim!" diye arkasını bir hisim dönünce, Hazal öne atılıp genç adamın elini yakaladı. Titriyordu korkudan, üzüntüden... Ve şimdi onun için cidden endişeleniyordu. Midesinin ortasında önce küçük, minicik bir sızı, acı, kara delik gibi patlak veren boşluk oluştu. Bir girdap gibi, döne döne giderek büyüyor ve her şeyi içine çekiyordu. Arda durunca, hemen önüne geçti. Kolların bedenine sınıksı dolayıp, yüzünü göğsüne sardı.

"Gitme, ne olur gitme..." diye acı acı hıçkırıklarının arasından yakardı. O adama ne yapacağı, şu dakikadan sonra umurunda değildi. Tek önemsedığı, kollarının arasındaki adamdı.

Arda her ne kadar hiddetini dindirmese de, dişlerini sıkarak genç kızı kucağına alıp, yatağa yanaştı. Kendi de oturup, onu kucağına çekti. Hazal yüzünü genç adamın geniş göğsüne yasladığında, tazelik yanakları yassılaştı. Hâlâ yaşlar yüzünü yıkıyor ve genç adamın tişörtü ıslanıyordu.

"Bana söylemeliydin. Lanet olsun eğer böyleseydin, bu kadar zaman beklemez onu daha önce gebertirdim..." diye azarladı. Kaba sesinde bariz bir beklenti, öfke ve bir parça-dan fazla endişe vardı. Sanki biraz önce sorduğu -Hazal, ne

sorduğunu hatırlamıyordu- soruya değil de, kendi kafasını içindeki sorulara cevap arıyor gibiydi... Hazal sesli sesli burnunu çekerek, ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerini kapadı. Şişmişti. O anda düştüğü durumun açıklaması kondisine bile aciz geliyordu.

"Bu... Bu kadar ileri gidebileceğini tahmin edemedim... Sadece...! Sadece içki teklif etmişti... Sen... Sen nereden anladın?... " dedi genç kız. Başını iki yana salladı.

Arda başını yana çevirdi. Kızın sırtında, telkin ederek dolaşan eli kasılmış. Hazal bunu hissetmişti. Gerilmesini sebep olduğu için, içi biraz daha donuklaşmıştı. Cevap bekliyordu ama konuşmuyordu. Korktu. Aklına gelenden korktu. Gerçeği dile getirdiğinde olabilecekler sezerken korkuyla, ona baktı. Arda'nın yüzü katıydı ve yanak kasları oynuyordu. Görmeyen koyu gözleri donuktu ama kız artık onun gözlerini okumayı öğrenmişti. İçinden okuduğu kadanyla, gözlerinde irade, sertlik, duygusuzluk ve gaddarlık yazıyordu.

Hazal bir süre genç adamın göğsünde ağladıktan sonra, başını kaldırdı. Sakinleşmiş bakışlarını saçlarını okşayan genç adamın eline kaydırdı. Elinin üstünde kan lekesi vardı. Birden panikle doğrulup "Lanet olsun!" diye veryansın etti. "Elin kanıyor..." Kucağından kalkmak isteyince, Arda usulca onun ayaklarının yere basmasına izin verdi. Hazal adamın yumruk yaptığı elini avuçlarının arasına alıp, burnunu çekerek, "Yaralandın mı, ne oldu? Doktora gidelim baksun..." diye artarda sormaya başladı.

"Benim kanım değil!"

Hazal başını kaldırırken huçkırıkları apansız kesildi ve görüntülü bir şekilde burnunu çekti. "Kimin...?" Ancak daha bu soruyu sorduğunda, onun yüzündeki haşın çizgilerin birden yeni bir anlam kazandığını gördü. Adamı hiçbir gücün durduramayacağını anladı. Şaşımak, Hazal açısından çok hafif kalan görüntü oluyordu o vakit. Düşündükleriyle acı içinde kasılırken, çok olmuştu! O alçağın biriydi ve onunla dalaşmış

olmazdı! Canı yanabilirdi. Kalbinin birden yavaşladığını, nabız atışlarını kulağında hissettiğini duymuşadı. Buz gibi bir sesle, "Olamaz!" diye neredeyse huçkırdı.

Ah Allah'ım! Bunu yapmış olamazdı, değil mi? Genç kız o ana kadar genç adamın üzerine bakmadığını fark etti. Tişörtüne birkaç damla kan sıçramıştı. Ellerini ağzına kapayarak "O... Ona ne yaptın?" diye titrek sesi içine kaçmış gibi fısıltıyla sordu.

"Gerekenden azını yaptığım emin olabilirsin. Oysa ona yapacağlarım daha bitmemişti" diye onu gebertmediğine, bir kez daha pişman olmuş hâlde konuştu. Oturduğu yerden kalkıp lavabonun olduğu kapıyı sorarken, Hazal dili tutulmuş şekilde, ona bakıp cevap veremiyordu. Taş kesmişti. Arda el yordamıyla tahmin yürütüp, duvara dokunarak kapıyı buldu. İçeriyе girip, kapıyı sertçe çarptı.

Bir daha bu konuyu konuşmama karan almış gibi, herkes sustu. Sanki bu olay cereyan etmedi ve böyle bir olay katiyetle yaşanmamıştı. Arda birkaç saat sonra aşağıya yemeğe inmeyeceğini Timur'a bildirmiş ve bu şehirdeki son gecelerinde yemeklerini birlikte yemek için, odalarına çağırmış. Aslında bunu onun rahat etmesi için azami bir düşünceyle özellikle istemişti.

Bu arada dış alıp üzerini değiştirmeyi de ihmal etmemişti.

Hazal tıklatılan kapıyı açıp, yemeğin geçmesi için yana çekildiğinde, garson servis aracını sürükleyerek balkona kurulan masaya yöneldi. Hazal masanın yanına geçip onun servis yapmasını dalgınca izlerken, garson pratik elleriyle, balkondaki masaya sofrayı kurmuştu. Sonra da genç kıızı tepeden tırnağa kadar çıkırmadan süzdü. Belli ki olanlar ortalarında çarçabuk dolaşmaya başlamıştı. Gerçi adamın yüzünden pek bir şey belli değildi. Fakat Hazal onun aklından neler geçirdiği vahim gerçekleri tahmin edilebilmek rahatsız oldu:

Arda Mertoğlu'nun kapatması ve yardımcısı bir adamı dövdürdü ve şimdi ise onun gibi bir erkeği avucunun içine

alıp, otel odasına çekilmişti! Ne ayıp, ne aşağılayıcı bir ithamla nitelenmekti! Bu açıdan tartışmamaları, bayağı iyi olmuştu. Bu tatsızlıktan sonra, Arda herhangi bir şeye kalkışmazdı inşallah!

İsteksiz bir tutumla Hazal sofraya oturdu. Garson kadehlerine şarap koyuyordu ağır hareketlerle. Hafif bir yel bacıklarını yalayarak geçişirken, rüzgâr saçlarını çoktan uçurmuştu. Bakışlarını manzaraya çevirdi ama tat almak için değil, sadece bakmak için... Bakışları genç adama döndüğünde, sandalyesine geniş sırtını yaslamış, elini masarın üstünde sıkılgan bir tutumla tıkratıyordu.

"Yarın uçağımız gece 12'de kalkacak..." diye kaygısız, yok sayarak açıkladı. Mavi gözlerinin ardında azim, biraz kurnazlık ve kurnalık vardı. Guçenmeye kuzmaya, kınlmaya hakkı yoktu. Olanlar ikisinin suçu da değildi.

Arda, başını kaldırıp genç kızın olduğu yöne çevirdi. "Tamam, iyi olmuş. Zaten işler de bitti."

Sesindeki bir sertlik ifadesi miydi, diye merak etti Hazal. Nazik ama aklındakini söylemekten korkmaksızın ve hızlıca anlaşılan bir şekilde ölçüp tartıyordu diyeceklerini. İç gerdi. Kaygılı bakışları muntazam bir düzende hazırlanmış masanın üstünde gezindi. Yemekleri değil görmek, bu masada olmak dahi istemiyordu. Aslında şimdi tek istediği kendini karanlığa salıp, bir başına yatağına tüneyip, bacaklarına kolunu dolayıp, ağlamak ve ağlamaktı...

"Yemeğini yer misin?" diye emretti Arda. Rahat bir şekilde arkasına yaslandığını fark etti kız. Hiç şüphesiz uzlaşmaz bir tepkiyle cevap vereceğini biliyordu ama doğrusu bu değildi. "Canım istemiyor..." Nasıl istesin ki? Olanlar içine zakkum tadında bir acıyla katran gibi oturmuştu.

Kızın yemek yemeye karşı çıkışının, sebebiyle kızgınlığı daha açık hal aldı: erkeğin: "Olmaz öyle şey... Yenecek... Hadi!" diye sakin olmaya çalışarak azarlardı.

"Sen neden yemiyorsun?" diye sordu Hazal, çarpıcı bir şekilde sesini durulaştırarak.

"Sen benimle laf ebeliğini yapıyorsun?" diye kızgınca karşıladi adam. Agresif hâlini hâlâ koruyordu. Bu kızı yaraladı. Sanki suç işleyen oymuş gibi, içi acıdı. Dudaklarını bükererek küs bir sesle "Sen de sobeleme o zaman, yapmam..." diye isyankâr oldu.

"Hazal..."

Bu uyarıdan sonra sustu. Konuşmadılar. Bunun sormaktan kaçındığı bir soru olduğunu fark etti kız. Bütün bu konuları kapayıp, öfkeli olduğu hâlde doğrudan söylememesi Arda'nın kıbarlığı, diye düşündü Hazal. Bir şükran dalgasıyla sustu. Ona olan inceliği, özünde terbiyeli, diğer insanların iyiliğini göz önünde bulundurarak iyimser olarak etki bıraktı: Skandalı büyütememişti diğerlerinin istediği gibi. Yemeğini yemedi. Sadece kolasını içip, manzarayı seyretti. Havuz başında gezinen, şakalaşarak gülüşen çiftleri izledi. Konuşacak konu bulamıyordu. Bugünkü yaşananlardan sonra, Arda'nın suratı eski sert otoriter hâline bürünmüş ve araya mesafe çekerek, sanki biraz sertleşmişti. Hazal ona konuşmaya çekiniyordu. Yemeği yenmeden bitirildikten sonra, Arda işi olduğunu söyleyerek ortadan kayboldu.

O geceyi ağlayarak geçiren Hazal, yastıklarını sessizce ıslatmıştı. Ertesi sabah dehşet bir baş ağrısıyla kalktığında, hava almak için balkonundan baktı. Bakışlarını etrafta gezdirirken, Arda'nın havuzda yüzdüğünü gördü ve enerjisine hayran olmaktan kendini almadı. Baş ağrısına dahi, bugün düne nazaran daha iyiydi. En azından dünki dehşet olayı az da olsa atlatmıştı. Olduğu balkondan tam net olarak seçilmiyordu genç adamı, ellerini balkon demirlerine yaslayıp biraz daha eğildi. Onun azda olsa stres atması, keyfini yerine getirmişti. Kısa bir süre onu izledi. Arda havuzdan çıkıp şezlongdan havlusunu alarak uzaklaştığında, onun dış almak için gittiğini düşünerek iç geçirip, içeriye girdi. Yatağı üzerine sırt üzeri uzanıp, elinde kitabı; yatağı içinde pineklemeğe başladı. Yarım saat sonra, maceranın tam heyecanlı yerinde çalan telefonla, kendini yerinde kaldırdığında, kitabı yanına

biraktı. Alt dudaklarını ısırды. 'Kesin Rose Mina, Yiğit'e kök söktürcek' diye düşünürken, aklı karakterlerinde kaybolduğu ki tapta olarak, telefonuna uzandı. Telefonu eline aldığı anda sesi kesildi ve ardından mesaj geldi.

"Yarım saate rahat bir şeyler giyerek hazır ol... Kapıyı çık..."

Hazal kaşlarını çatarak mesaja baktı. Ne demekti ki şimdi bu! Acaba Arda yanlışlıkla mı yollamıştı mesajı? O tuşsuz, tuhaf telefonu iyi kullanıyordu oysa! Omzunu sarsarak dola, bin başına geçti. Altına siyah kot, üzerine beyaz dar bir badi ve deri ceket giydi. Ayağına beyaz Converse'lerini de giyince saçlarını önce topladı, sonra vazgeçip sırtına bir pelerin misali saldı. Hafif bir makyajla yüzündeki cansız havayı dağıttı.

Zincir kulplu spor çantasını alıp kapıyı açtığı anda, eşikten adımı attı ve ayağı yumuşak bir şeye çarptı! Boş bulunarak irkildiği için, onu fare ya da bir mahluk sanarak yerinde zıplayıp, ufak çıgıllarıyla boş koridoru inletmişti. Kendine gelip aşağıya eğildiğinde, gözleri şaşkınca etrafı dolaştı. Bunu bir çocuğun düşürme olasılığı kaçta kaç? Ufacık bir aycığın elinde, kırmızı bir gül ve ufak bir zarf vardı. Hazal etrafı bakarak pelüş aycığı aldı. Dudaklarında mutlu bir tebessüm oluşurken, birisinin yolunu şaşırp yanlış kapıya sürpriz iliştiğini düşünmeden de edemedi. Notu açtığı anda, yüzünde oluşan şaşkınlık kayda değerdi.

"Benimsin..."

"Romantik Ayı... Zaten güzel söz beklemek boşa oldu..."

Tek bir söz, onda güzel sözden daha etkileyiciydi, o ayrılışı çığgın bir mutlulukla doluşurken, hızla asansöre yöneldi. İçeri girdiğinde asansörün halı kaplı zemininde paket gibi süslenmiş bir kitap ve üstünde bir zarf vardı. Hazal sevdiği yazarlardan olan Julia Garwood'un yeni çıkan kitabının, hem de daha piyasaya sürülmeden orijinal dilindeki ilk baskısını görünce, şok oldu! Parmakları bu sefer mutlulukla titreyerek zarfı açtı.

"Sen iste, olsun!" yazıyordu ve genç kızın gözleri dolu

dolu olmuştu. Ona sadece yeni kitabı merakla beklediğini, yemek arası bir sohbetle söylemişti! Aklında tuttuğuna hayret etmemek, elde değildi.

Asansörden çıktığında girişte onu Timur karşıladı. Genç kız kıpkırmızı bir suratla yanına yaklaşırken, utancından titrek sesi içine kaçmış gibi sadece "Selam..." diyebilmişti. Çünkü olanlardan haberdar olduğu muhtemeldi. Timur yeşil gözleri parlayarak, ona hiç de kinayan gözlerle bakmıyordu. Aksine her zamanki şakacılığı üstünde olarak, "Domates festivali burada olmuyordu diye biliyordum, sanırım yanlışım..." dedi alaylı tavrını yumuşatıp, muzipçe göz kırparak. Konuşamayan Hazal, çekinikçe gülümseyip kulaklarına kadar kızarıncan "Bana şoförlük de yaptırдың ya, alacağın olsun Hazal..." diye şakacı yanıyla sitem etti. Hazal olduğu yerde durup "Ne zaman?" dediğinde Timur genç kızın kolunu nazikçe kavramış, onu çıkışa yönlendirmişti. "Henüz, şimdi!"

Döner kapıdan çıkarken, "Arda Bey nerede?" diye merakla sordu. Elindeki hediyesini sıkıca tutuyordu.

"Arda Bey...?" diye alayla bakarken Timur, Hazal çekinikçe dudaklarının kıynısını dişledi. "Kız arkadaşını beklemekte ve ben geciktirsem bana fena toslayacak..."

Timur'un yönlendirmesiyle girişte bekleyen araca binmiş, yol boyunca içi içini yemesine rağmen susmuştu. Parmaklarını kucağına koyduğu aycıkla kıpırdanıp dururken, kendini onun yaptığı sürprize gülümsemekten alıkoyamıyordu. Heyecandan kalbi göğsüne desibel yüksek şarkılar söyletiyordu adeta. Timur aracını kalabalık bir caddeye yanaştırdığı kaldırım kenarına çekti.

"Ücretler mutlu bir yüz olarak ödenecek..." derken Hazal kaşlarını kaldırıp, bilmediği bir caddenin kenarında duran aracın camından dışarı baktı. "İyi de ben burada ne yapacağım ki?" Soru şaşkın dudaklarından bilinçsizce dökülmüştü.

"Valla orası sana kalmış..."

Hazal afallayarak kaşlarını kaldırdı. "Ama ben burada

kaybolurum...!" Maviş gözleri irice açılmış kırpmadan cevap bekliyordu.

"Olmazsın..." derken Timur, genç kız şaşkın yüzüyle ne yapacağını bocalayarak düşünmeye başlamıştı. "Çık Hazal, sayende bu gün damıs kalacağım, daha arkadaşlarımla buluşacağım..." dediğinde Timur, genç kız karman çorman kafasıyla araçtan çıktı. Timur komaya basarak -araça unuttuğu hediyelerini de alıp- aracını yanından savuşturup uzaklaştırdı. Hazal aracın arkasından bakakalırken, güneş vuran gözlerini eliyle siper etti. Bakışlarını etrafta dolaştırdı. Kalabalık bir sokaktı. Omuzlarını hüsrarla sarstı.

"Uff! Ne yapacağım ben burada?"

"Maviş..." diyen aksanlı kadın sesıyla İrklen Hazal, arkasını döndü. Genç bir kız elinde bir tane gül ve haritayla gülümseyerek ona bakıyordu. "Miss Maviş...?" Hazal etrafına baktı. Eğer biri kedi ya da -hiç sevmez ama- bir köpek çağırıyorsa, o Maviş kendisi oluyordu. Tamam, Timur ve Arda ona Maviş diyordu ama...?"

"Ben olabilirim sanırım..." dediğinde genç kız elindeki haritayı ve çiçeği eline gülümseyerek tutuşturduğu gibi, ona konuşma hakkı tanımadan arkasını dönüp uzaklaştı. Hazal gözlerini giden kuzdan alıp, şaşkınca elindeki haritaya bakarken, bir sürü işaretlenmiş yer gördü.

"Bana burayı gezdirecek güzel bir rehber arıyorum... Neşesiyle beni coşturup, şahane sesiyle anlatımını tamamlayacak... Tabii bana sıkıca sarılacak birisi olması da, bir hayli hoşuma gider..."

Arkasından gelen bas sesle iğnelerle döndüğünde Hazal, genç adam hemen arkasında gülümseyerek duruyordu. Hazal kaşlarını kaldırmak gözlerini üstünde yolculuğa çıkarırken, şaşkınktan dudakları bir kat daha fazla aralandı. Altında siyah kotu, göğsünü sımsıkı sarmış dar tişörtü -ki kumaş ikinci bir deri gibi tüm adalelerini sarmış görsel şov yapıyordu- ve gözlerinde güneş gözlüğüyle Playboy dergi-

lerinden fırlamış mankenlere benziyordu. Ve o da deri ceket giymişti. Anlaşılar bu kadar olmazdı.

"Ben rehber değilim ama sizin gibi bir..." derken genç adama yaklaştı. Ayaklarında yükselecek kulağının dibine sokuldu. "bir ayaklı felaketle gezmek ne derece akıllı olur... biraz düşünmek isterim..."

Arda genç kıza belinden kavrayıp kendine yasladı. Nefesini yüzünde hissederek "Bunu beni gezdirdikten sonra düşünürsün..." diye dudaklarını şakağına dokundurdu. Küsmesine, kırılmasına dayanamazdı.

Hazal etrafına bakındı çekinerek ama kimsenin onlara baktığı yoktu. "Bu haritayı nereden buldun? Türkçe yazıları ve üstünde notlar var..."

"Burada Tourist Information noktalarında, her dilde bulmak mümkün. Tabii biraz yardımla işaretler halloldu. Ve sen hâlâ teklifim hakkında bir şey söylemedin. Yoksa bana sarılmak istemiyor musun Mavişim?" Kolunu genç kızın boynuna sarıp, yürütmeye başladı.

"Bunu düşünmeniz hata, beyefendi. Sonuçta rehberler turistlerine sarılmaz" derken çimdiğini adamın koluna bastı. Onun oflamasına aldırmadan, "Sen tatile çıktığında demek rehberlerine sarılıyorsun. İlginç!" dedi kıkırdayarak.

Arda sınırtırken "Güzel olanları tercihim..." dediğinde genç kız ikinci çimdiği daha can alıcı bir biçimde attı. "Ah, sanırım kabul edemeyeceğim beyefendi... Yakışıklı bir beye sözüm var..."

Arda göğsünü kabartınca, Hazal elinin ucuyla göğsüne vurup hain bir sesle kışkırttı. "Üstüne alınmadın değil mi? Yakışıklı dedim!"

Arda başını aşağıya eğdi ve "Sanırım alınmalıyım... Beni yakışıklı bulman hoşuma gitti" diye ona misilleme yaptı. Kime diyordu ki! O Arda'ydı! Lafları istediği gibi eğip büküp, şekil veriyordu.

"Ama benim cidden bir başkasına sözüm var... Bu geziye

çıkmadan önde bana da fikrimi sorabilirdiniz değil mi?" diye rek ciddi bir kızgınlıkla kolundan kurtuldu. Bedenini geriye çekince, Arda büyük bir yoksunluk hissetti. Olduğu yerde, değneğini kaybetmiş kötürümler gibi kaldı.

Oysa Hazal ona tavır yapan bir hâlde öne geçti. Arda apansız kaskatı kesilirken, onun söylediği hakikati algılayınca, olduğu yerde kalakaldı. Sert yüzündeki kaşları öfkelenmeye başlayan suretini gölgeleyerek çatıldı. Hazal geriye dönüp, donup kalan adama bakarken, onun yüzündeki sertlikle dudakları haince kenara kıvrıldı. Eğlenceli gözleri parladı.

"Kımmış o adam?" diye dişlerini sıkarak söylediğinde, Hazal yanına gidip yanağına dudaklarını bastırdı. İçten bir buseyle kollarını beline dolarken, "Bu dün çekip giderek, beni akşam yalnız bıraktığın için, sana ceza olsun... Öfkeyle beni sap gibi ortada bırakman hataydı. Merak edeceğimi bilmeliydin. Tüm gece yoksun" dedi ciddi bir kurgınlıkla.

"Affedersin. Konu şu ki suratsızlığımla daha fazla canını sıkmak istemedim."

Dolaşmaya başladıklarında hava da şanslarına hayli güzeldi... Hazal elinde haritayla onu yönlendirirken, hem kendi keşfediyor, hem de ona anlatarak keşfetmesini sağlıyordu. Bazen kızarak yerleri tespit edemiyor "Ya ben ne anların rehberlikten, kaybolduk işte" diyerek cadaloz bir tutumla isyan ediyordu.

İlk gittikleri yerde, hayatında hiçbir yerde görmediği güzellikteki Pizza Navona'daki sokak ressamlarından çeşitli resimler aldılar. Yüzlerce yıllık kiliseleri, Çin mahallesini turladılar. Aşk Çeşmesi, İspanyol Merdivenleri ve Campo di Fiori'ye geldiklerinde, Hazal ciddi bir merakla o muazzam çeşmenin başındaki heykelleri incelemeye başladı. Suyun altına iliştirilmiş lâmbalar henüz gündüz olduğu için yanmıyordu ama onların gece harika bir efektle suya ışığın aksini bıraktığını duymuştu.

O kalmış bir şekilde incelemesini yaparken, Arda merak-

la elini çenesinde gezdirdi. "Nasıl rehbersin hanımefendi, anlatmayacak mısın bana ne gördüklerinizi?" diye alayla sordu.

Hazal çıplak kadın ve erkeklerle birlikte değişik figürlerin olduğu heykelleri anlatırken, boğazını temizledi. Haylaz bir tutumla sesini yayararak, diksiyonunu koordine edip tam bir rehber gibi konuşmaya başladı.

"Çok güzel bir ayı heykeli var efendim sağınızda! Hemen ayının yanına çiçek toplayan ufak bir kız çocuğu ve boynunda ki ipiyle ağaca gırtlaklanmış gibi bağlanan, zavallı bir dağ keçisi var..." diye hayallerindeki aşk çeşmesini anlatırken, Arda ağız dolusu gülerken genç kızın elini tutup kendine çekti. Yanağına dudaklarını içten bir buseyle dokundururken "Çok yaratıcısın Mavişim..." diye gülümseye başladı.

Hazal yanına gelen kendini aşmış özgür çiftle, Arda'yı biraz geriye itti. İkinci bir birine girmiş dudakları, umuma açık yerde ellerinin özgürce bedenlerinde dolaşmasını görünce, tümlüğüyle boğulurken öksürük krizi tuttu. Sanki adamlar yatak odasına çıkarma yapmışlardı, bu biçare acemi turistler destursuz onların odalarına dalmışlardı. Bu ne rahatlık!

Gördüklerinin dehşetli etkisinden nefessizlikten kaskatı kesilen, Hazal adamın kolunun altında kıpırdanunca "İyi misin?" diye sordu Arda. Hazal yutkunup ağzı kurumuş bir hâlde, boğukça sesini kontrol etmeye çalıştı.

"Ya bu memleketin çivisini hangi kişiliksiz çıkardıysa, taksin geri yerine ya... Tövbe! Tövbe! Burada umuma açık yatak odası yazıyor da, biz mi görmedik..." derken genç adamın dudaklarında hain bir kıvrım, yüzünde çapkın bir aydınlanma vardı. Hazal niyeti bozmuş adamın pervasız yüzündeki eşşlikle, her ne kadar yağ olup erise de, edepsiz eylemlerin sınırında dolanan düşüncelerini okumakta hiç zorlanmıyordu.

"Aklından bile geçirme, sen beni ne sand..." dediğinde dudağına kapanan dudaklarla, kelimelerin tamamı adamın ağzının içinde boğuldu. Bedeni sert bedenine yaslandığında, tüm dünya titreyerek gözlerinden silindi. Biri ışıkları söndür-

müş olmalıydı. Ah ya da dünya, Hazal Kıymetini yaşıyordu! Genç kız kendini onun eziyet veren tutkulu öpüşüyle kaybederken, içindeki biri, *'o çiviği hangi şaşkın yerine çakacaktır şaşırım'* nidaları atıyordu. Nefes nefese geriye çekildiğinde *"Az önce burada bir sinek vızıldadı sanırım, sen bir şey duydun mu?..."* diye biraz geriye çekildi. Arda, arzundan darmadağın olmuş yüzüyle, memnunca gülümsedi.

Hazal cebinden çıkardığı 1TL madeni parayı, güneşin parlaklığına kaldırdığında, Arda'nın elinde Euro vardı. Hazal genç adamın elinde ki metal parayı kaparak, *"Biz Türk olarak buraya imzamızı çakmadan gidecek değiliz! Eğer dilek dileyeksem, ben Ülkemin eşsiz resimli parasıyla olmasını istiyorum..."* diyerek genç adamı çekip çıkarmaya arkasını dönecek şekilde getirdi. Gözlerini sımsıkı kapattı. Derince bir nefes ahp, elindeki metali havalandırdı. Havada parlayarak fırl fırl dönen para kısa zaman da suyla buluşurken *"Allah'ım onu bana yaz! Silinmez mürekkeplerle olsun ve kırılmaz mühürlerle yüreğine mühürleneyim..."* diye dilek değil dua etti.

Arda'nın parası, suyla buluştuğunda çıkardığı ufak klik sesiyle dileği karıştı. *"Allah'ım onu bana yaz, iki cihanda, bir yürekte alalım..."* Bu, iki yürek arasına sıkışmış, içten bir duaydı.

Hazal ve Arda biraz daha zaman geçirince Via Margutta, Via del Babuino ve Via Giulia'daki antikacıları ve eskicileri dolaştılar. Porta Portese'de pazar günü kurulan bitpazarında kısacık bir gezinti yaptılar. Hazal gözüne kestirdiklerine heycanla atılıyor, Arda sıkıldıkça elinden çekip yola devam ettiriyordu. Hazal ise heyecanlı bir çocuk gibi neşeli kahkahaları eşliğinde, gördüğü şeyi anlatmaya başlıyordu.

Eline aldığı çakma ipekten fuları, genç adamın boynuna dolayarak, *"Bunu sana alalım, üzerine bir de robôşambır alırsın, tam bir..."* dediğinde Arda boynundaki fulanı çekerek çıkardı. Hazal'ın huysuzluğuna alırdırmadan fıkırdak bir sesle *"Sen Türk Filmi fantezileri kuracak kadar ileri gidersen..."* Ben de kendime yeni..." demişti ki Hazal onun kuracağı edepsiz konuşmanın önünü kesti. *"Ya ne saçmalıyorsun sen be! Ben*

diyecektim ki; Eminönü'ndeki gecelik mağazasındaki vitrin mankenlerine benzersin..."

"Kıvr Hazal..." dedi Arda boğazına tıkanmış kahkahalarıyla.

Hazal genç adamın elinde tutup çekti. *"Burada mı? Ne ayıp! Daha Mezdeke bile çılmadan. Deli sanırlar beni be!"* Genç adam başını sallayarak onun peşinden sürüklenmeye devam etti.

Bitpazarı çok büyüktü. 50 cent'e tişört, 10 avroya deri ceket almak bile mümkündü. Hazal burayı Rami'deki Sosyete Pazarı'na benzetti. Müzik CD'leri satan tezgâhta oyalanırken, Türkiye'den de isimlere rastlandığını görünce, gururla Arda'ya dönerek *"Bak gördün mü, girmedikimiz delik kalmamış Filhamdüillah!"* diye şirinlik yapıyordu.

Saatler ilerledikçe, pazarın derinliğine çektiği adamın homurdanmaları artmaya başladı. Sanki adamın boynuna ip bağlamış, her dakika bir düğüm atıyordu. Ne vardı burada? İnsan pazardan sıkılır mıydı? Laf! Onun huysuz müzdanmalarına aldırmayan Hazal, biraz daha ileriye gittiğinde, yaklaşan seçimler dolayısıyla, İtalyan Komünist Partisiyle karıştı. Bir sürü genç ciddi bir propaganda savaşına girmiş durumda pazarın ortasında, aralarındaki gönüllü partilicileri, susturmadan konuşturuyorlardı...

Ve Arda onların ortasında çıkacak en ufak bir çekişmeden çekinerek, Hazal zarar görebilir diye derhal oradan uzaklaştırmıştı. Onun yüzünden Hazal o çok istediği birkaç eski anahtar, iki-üç indirime girmiş resmi almaktan son anda vazgeçmişti. Kredi kartı burada geçmeyince, yanındaki nakit para yeterli gelmedi. Bilsen tüm parasını yanına alırdı. Arda kolunu genç kızın omzuna attı. Hazal bitpazarının canlılığında, çıkışa doğru gezinirken, eski eşyalara bakıp hikâyeler, uydurmasyon şeyler üretti. Arda neşeye ona eşlik etti.

Her bir dar sokakta, başka bir ayrıntı gizliydi bu şehirde. Hazal gene muzırlığın üzerine alarak *"Burası çok kalabalık,*

bilseydim ille de Fontana di Trevi veya İspanyol Merdivenleri diye tutturacağımı, Eyüp Mehter Takımından ödünç alacağımız kıyafeti giyerek gelirdim. Böylelikle hem kalabalığı yarabilir, hem de resim çekirmek isteyen turistlerden üç-beş avro kazanarak, yolumu bulabilirdim!" dediğinde Arda gene gülümsemişti.

"Birileri nakit sıkıntısı çekiyor galiba, istersen sana açık hesap açabilirim. Ben de taksit seçeneği de var, hem de çok güzel senet imzalattıyorum ama banka cüzdanı yerine, Nikâh Cüzdanı eşliğinde..." diye gene her zamanki gibi konuyu Osmanlı Nakışı gibi işledi ve allem edip kallem edip konuyu evliliğe dayandırdı. Bu adam uslanmayacaktı.

Arda, Piazza Navona çok meşhur olmasına rağmen tızla durmadı ama Campo di Fiori'de biraz zaman geçirmişlerdi. Pantheon'un önündeki meydana, Piazza'dı de vakit geçirmek istemişlerdi ama pek ehli keyif insanlar olduklarından sebep, bir sürü dükkânlar üçte kapalıydı:

Hazal buraların Cumartesi yarın gün açık olduğunu duymuştu. Ve tabii şimdiki gibi bir de, iki veya üç saatlerinde, öğle tatilleri olduğunu öğrenmişti. Siesta yapıyorlardı! Ne komikti! Adamlar şekerleme yapmak için dükkânlarını kapatıp, ortadan toz oluyorlardı. Hazal dudaklarını bükerek kapalı dükkânlara baktı. "Bu dünyada İtalya'da doğup, küçük bir dükkân sahibi olmak varmış arkadaş! Şuna bak, millet ortadan tüymüş..." diye isyan ederken, Arda ciddi anlamda hayatının en eğlenceli günün geçirdiğini düşünüyordu.

Sonunda Hazal açıklıkla öleceğine karar verdiğinde "Ya ben bir adım daha atarsam, kaldırımda, Pompeii taşı gibi, şekillere bürüneceğim..." diye söylendi.

"Rehber sensin, buralara beni sen getirdin..." diyen Arda boş taksi bulamadığı için isyanları oynarken, kaşlarını çatmış, yüzü sert formuna bürünmüştü. Aracı çağırmak istediğinde ise Hazal gururla buna karşı çıkmış, bu şehirde turları sonlanana kadar ona kendini eşlik edeceğini burçunca belirtmişti. Hazal genç adamı keşkiştirerek gözüne kestirdiği bir taksinin

yanına ilerlediğinde, binmek için kapısını açan genç ama "Kusura bakmayın, evimizde yangın çıkmış acil gitmemiz lazımdır..." diye palavralar sıkıyordu. Kendi bindiği araca Arda'yı aceleci bir tavırla çekerken, kafasını kapıya sertçe kapısına vurmasını sağlamıştı.

"Hazal sen cidden kafayı yedin... Yalancı da oldun..." diye sinirle kafasını okşadı Arda. Beyni delinmişti resmen. Kaşlarını çatınca, Hazal üzgün bir vaziyette genç adamın yanına sokuldu. Dizlerinin üstünde koltukta diklendi. Başını ellerinin arasına alarak, gözlerini kara saçlarına dikti. Elleriyile vurduğu yere bakarken, eğilip dudaklarını tepesine dokundurdu.

Arda onu ince belinden kavrayıp kendine çekerken "Galiba buramı da vurdum..." diye yanağını işaret parmağıyla gösterdi. Hazal tatlıca gülümseyerek yanağına içten, sulu bir öpücük kondururken, Arda işaret parmağıyla arsızca dudaklarını gösterdi. "Burayı direk çıktım sanırım. En çok burasının ihtiyacı var ilaca... Fena sıztıyor yeminle..."

Hazal başını aşağıya eğdi. Arda memnunca beklentilere yelken açtı. Genç kız dudaklarının üzerine haince soluyarak "Avucunu yalarsın, sapık..." diye geriye çekildi. Arda onu kendine çekip, başını ellerinin arasına aldığında "Efendim ne-reye?" diyen taksinin azizliğine uğradı. Dişlerini sıkıp, ona gidecekleri yeri tarif ederken, Hazal hınzır bir sırıtsıyla başını ellerinin arasından kurtarmış, yüzünü göğsüne yaslamıştı.

Arda taksinin parasını ödeyip araçtan indiklerinde, Hazal "Ne yiyeceğiz?" diye sordu. Arda gülümsedi. "Burada ne yenmez ki?"

Hazal onun edepsiz tutumuyla, yemekten bahsetmediğini gayet açık fark ettiği hâlde, "Aynen, çok fazla yemek çeşidi olmalı..." diye muzip bir sesle konuyu anlamadığını belirtmek isteyerek soludu. Nefes mi sıkışmıştı. Oh! Eliyle yüzünü serinletti. Havalarda amma sıcaklaşmış mıydı ne! Arda onu nezih bir restorana götürmek isteyince "Bak burada çok güzel Trattoria'lar da var. Pizza ve spagetti dışında çok leziz etler,

deniz mahsullü risotto, sebze yemekleri ve soğuk zeytinyağlılar var. O kuru şeyi yemeye gerek yok.” diye bir Türk Erkeği olarak Kuru fasulye, nohut dışında olanları yemekten saymadığını anlatır gibi çıkıştı. Hazal şirin bir tutumla, kabul etmedi söylediklerini. Direterek yol üzeri bir Pizzacıya uğradılar.

Hazal o gün hayatında yediği, en ince ve enfes pizzanın tadıyla karnını birkaç günlük stok çekerken, Arda sanki rejimde gibi birkaç dilimle kendini sınırlamıştı. ‘Neden?’ diye düşünmeden edemedi Hazal. Ancak o koca pizzayı yediğine, birazdan pişman olacağını bilemezdi ki! Tabii Arda’yı dinleyip, az yemeyi deneseydi iş başka olurdu. Çünkü Meşhur Roma Dondurması da, en az Türk’ün Maraş Dondurması gibi şahaneydi. Hele taze meyve parçacıkları olanlar.

Hazal elindeki dondurmaya bitirince, genç adama yaklaşıp onunkine sulandı. “Arda...!” dedi cıvıltı bir sesle. Genç adam hemen tava gelip gülümseyerek, yüzünü kıza çevirdi. Hazal dudaklarını nemlendirerek, adamın elini kavramış, dondurmasını kendine çekerek kocaman bir ısırık almıştı.

Arda şaşkınlıkla duraklarken, Hazal, ağzı buz kesmiş şekilde yerinde zıplayıp, eliyle sanki yanıyormuş gibi ağzını yelpazeleme yapıyordu.

“Seni hilekâr, sana başka yok demiştim. 3 sayı olarak küçük ama hastalık açısından büyük bir rakamdır...” diye ciddi bir katıllıkla çıkıştı. Bu baba tutumu da, sıkıyordu ama ha! İnsan hiç üç tanecikle hasta olur muydu?!

“Canım çektii ama ne yapayım. Minnacık şeyi işkence eder gibi bir saattir yiyemedin...” dedi hâlâ elindeki dondurmaya iç gerer gibi bakarak. “Bana ondan bir kere daha ısırtırsan, başka yemeyeceğim söz...” Şirin bir tutumla elini arkasına almış, parmaklarını birbirine kenetleyerek, çaprazca kıvrımıştı.

Arda genç kıza yaklaştı. Başını aşağıya eğip, dondurmasını ona uzatırken “Bir tane, başka yok...” dediğinde Hazal onu şu anda duymuyordu. Çocukça bir istekte, gözlerini dondurma müthiş bir açlıkla dikmişti. Hazla dudaklarını yaladı.

“Tamam...” dediğinde kocaman bir ısırıkta dondurmayı midesine indirdi. Arda elindeki bitmiş külahla kaşlarını çatığında, Hazal dondurmaya çoktan bir yutuştta hüpletmışti. Genç adam elini onun narin ensesine dolayıp, başını aşağıya eğerek alnını alnına yasladı.

“Ben daha yemedim ama... Tadı damağımda kaldı...”

“Bir daha alırsın... Hadi bir daha alalım, ne olur” dedi Hazal heyecanla.

Arda başını olumsuz anlamda sarstı. Dudaklarını ansızın kuzun dudaklarına kapadı. Tatlı yumuşaklarını kendinin ederken, öpüşmenin muhteşem lezzetiyle geriye çekildi. Kızın sersemlemiş yüzüne soluyarak, “Tadı harikaymış, doyamadım...” demeyi ihmal etmemişti.

Uzay boşluğunda başıboş meteor gibi asılı kalan Hazal, yutkunup kendini gelmeyi her ne kadar denese de, yörüngesini kaybetmiş gibi olduğu yerde çakılı kaldı. Burnunu kıvrarak, gözlerini şirince kıştı.

Sadece “İğrençsin...” demiş ve dudaklarına tekrar kapanan istekli dudaklarla, o iğrençliğin şahaneliğinde kendini kaybederek, susmuştu.

Bitap bir hâlde, ayakları zonklayarak otele girdiklerinde, Timur onları lobide bekliyordu. “Nerede kaldınız?” diye sitem etti... Sıkıldığı, tek başına kalmasından belliydi.

Hazal şirin bir şekilde, “Damın nerede efendim... Başına mı çöktü?” diye dalga geçerek kıkırdadığında, buna pişman olması sadece birkaç saniye sürdü.

“Timur hadi ama!” diyen ahenkli sestem, bir seksenlik boyuyla, ipek gibi güzel sarışın bir kadın doğmuştu. Kadına bakıp yutkunması bir olurken, Timur sinsice güldü. Hazal kadının boyu kadar olan bacaklarına ve üzerine giymeyi unuttuğu –ah yani kardeşinin eteğini ödünç aldığı zavallı– kıyafetine şaşkınca bakıyordu. İyi ki Arda görmüyordu. Yoksa kesin adamın gözlerine bant, yüzüne maske takardı. Buna şükredeceğine hayatta inanamazdı, ancak valla görmemesi

ilk kez işine gelmişti. Ne yapsın, bu adamların etrafında hiç mi anormal bir hatun olmazdı? Nilay Hanım ve kendi hariç!

"Hadi siz de gelin..." dediğinde Timur "Hazal ben yorgunum..." dedi hemen. Gerçekten, pestil kelimesinin anlamını şimdi keşfediyordu. Timur Arda'ya bakarak, "Biraz konuşurduk..." dediğinde Arda umursamazca omuzlarını sarstı. "Olur. Yarın saat kalırım..."

Hazal odasına çıkıp kendini duşa atarak rahatladıktan sonra, yatağında pinekleme hayallerine dalarken, uçak saati gelene kadar uyumayı düşünüyordu. Tabii bu hayalleri, Timur'un arkasından gelen ahenkli ikinci bir sesle yıkılarak, son bulana kadar. O anda üstünde ne yorgunluk kaldı, ne ayaklarında zonklama... Apansız dipçik gibi oluvermişti.

Hazal Arda'nun yanındaydı içeriye yönelirken, genç adam elini daha bir sıkı tutuyordu. Timur yanındaki iki kadınla - yani Güzellik kampından kaçmış hatunlarla- konuşurken, birlikte içeriye girmişler ve oturmak için yer bakınıyorlardı. Köşedeki bir tezgâhına yöneildiklerinde, tam o sırada bir sesle irkildi Hazal.

"Vay, vay! Ben de sizi çoktan gittiniz sanıyordum!"

Lale tüm yüzüzlüğüyle karşısında duruyordu. Yüzü, öfkeden kıpkırmızı hâldeydi. Hazal Arda'nun gerildiğini idrak edince, garip bir mahcubiyet duygusuyla, başını kaldırıp genç kadına baktı. Ama o, hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Üstelik neden bu kadar sinirli olduğunu, kestiremedi.

"Biraz eğlenelim dedik, henüz buradayız" dedi Arda alttan alarak, "Tabii şimdi eğlenilecek hava kalmadı..." diye devam etti Lale'yi nazik bir postalamayla başından savarcasına...

"Sahi mi?" diye umursamaz bir yüzüzlükle, buz gibi yeşil gözler Hazal'a döndü. "Ben de bugün dışarı çıkmazsınız sanmıştım tatlim. Olanlar malum..."

Demek dışarı çıktıklarından haberleri vardı! Hem, bu kadına ne oluyordu böyle? Dışarı çıkmak bu kadar olağandışı bir şey miydi ki konuşuyordu?

"Neden çıkmayacaktım? Kendimi dört duvar arasına sıkıştırarak bir şey göremiyorum ortada" diye cevap verdi, dik dik bakarak. Onun dünkü olayı duyduğuna adı kadar emindi. Ve bunu yüzüne vuracak kadar karakersizdi.

Arda'ya ba'n. Lale yüzüzsüz yüzüzsüz. "Biz de arkadaşlarla şuradayız... Artık gerçekten gitmem gerekiyor..."

"İyi olur Lale, yoksa gideceğin yerin biletiğini ben keseceğim... Tek gidişlik sıcak bir ortam olacak..." derken Arda'nın sesindeki ince ayar ve içindeki bariz tehditti. Bunun ciddiyetini, sadece genç kadın değil, Hazal da anlamıştı. Arda sanki, Hazal'a sahip çıkmak istercesine kolundan tuttu. Zaten bu kadın ne zaman çevrelerinde olsa, yalnız bırakmamak için azami çaba harcar olmaya başlamıştı.

Kadın kötü kötü gülümsedi. "Aradaki sürtüşmeyi yok sayamaz mıyız Arda... Sevgilini de al..." derken genç kıza aşşağılayıcı bir hâlde baktı. "masamıza gel... Böylece Hazal Hanım'la birbirimizi daha iyi tanırdık. Malum, belki ortak noktalarımız çoktur... Bilinmez..." diye ekledi kinaye yüklü, anlamlı bir ifadeyle.

Bu kadın her ne ima ediyorsa, Arda geriliyordu. Hazal'ın kolunu nazikçe tutan ince uzun parmaklar, birden kasıldı. İğnelemeye cevap veren, Arda oldu bu kez.

"İçimde bir his, bundan, en çok benim hoşlanacağımı söylüyor, Lale ha! Belki ben de stres atmak için yer arıyorumdur..."

"Timur bizi bekliyor!" dedi Hazal yavaşça. Ortam gerilmmişti. Havada asılı kalan sert elektrik, yağmur toplayan bulutlar gibi her an fırtına çıkarıp, yıldırım çakılabiliirdi. Arda kaskatı bir tonda "Evet..? Gitmelisin..." diye onayladı. Arda Hazal'ı yanına alarak son anlarını berbat olmasına izin vermemek için, Timur'un yanına yaklaştı. Fakat aklının bir köşesine, Lale'yi büyük puntolarla yazdı. Bitti!

"Hazal nasıldı turun, eğlendin mi?"

Hazal yaşadığı eşsiz anlar aklına gelince, az önceki kadını

bile çarçabuk yok saydı. "Bit Pazarına gittik..." diye birden söyledi kıkırdayarak. "Sana da hediye aldın... Kravat ve kalem..."

Timur şaşkın bakışlarla Arda'ya çevirdiğinde, içkisi boğazını yakmıştı. Onun nezih yerler de dolaşacağını, romantik anlar yaşatacağını sanıyordu. Timur garip bir ifadeyle Hazal'ın yanına geldi. Muzip bir tutumla genç kızın bar tezgâhında duran elini alıp, usulca dudaklarına götürüp, muzırca göz kırparak öptü. Sonra avucunun içine alıp, narin eli tıpsıladı. "Senin elin öpülmez sadece, önünde eğiliriz Hazal..." dediğinde, Arda genç kızın elini sertçe Timur'un avuçlarından çekti. Hazal canı yanınca, incecik inledi ama yüksek müzik sesinin içinde bu mırıltı yok olup gitti.

"Senin işin yok mu? Git süs bitkilerinin ilgilenene..." diye sertçe çıkıştı Arda. Daha fazla onun ağzına sakız olmayı göze alamazdı.

Timur tabii ki umursamayıp üstüne gitti.

İçeride eğlence tüm hız devam ederken, Hazal bakışlarını etrafı gezdirmiyor. o kadını gördüğünde yüzünde oluşan eski somurtuk hâminden eser kalmıyordu. Timur anlattığı sohbetlerle ortamı yumuşatıyor, Arda, konu işe geldiği anlarda somurtuk hâlini bırakıp ciddileşerek kendini sorunlardan somutluyordu. Bir ara Arda telefonu çalınca, ortadan yok oldu. Hazal her bir köşeyi arşınlamasına rağmen, onu göremedi. O da kapıya doğru yönelip, lavaboların olduğu tarafa rahat konuşmak için gittiğini düşündü. Bunca zaman gelmeyince, başına bir şey gelmesinden çekindi. Allah esirgesin, bir yerde düşmüş olma ihtimali onu hep tedirgin ediyordu.

Kapıya yaklaştığında, kulağındaki yüksek ses azaldı. İçeriyle dışarıyı izole eden kalın kapı kapandığında, sesten soyutlandı. Bakışlarını loş olan dar koridorda gezdirirken, kulağına çalınan tanıdık seslerle, lavabonun olduğu bölüme yöneldi. İnce bir kadın sesi kötü tınısını etrafa yayarak, kınle titreyen sesiyle şuh kahkahalar atıyordu. Bu sesi tanıyordu Lale...?

"Eee...? Yeni oyuncuğın ne kadarlık Arda? Üç, beş, ya da birkaç hafta mı?"

"Bu seni ilgilendirmez... O koca çeneni açık tutmamayı öğren... Canımı sıkımaya başladı. Buradan gitmeni söylediyimi hatırlıyorum... Seni kolundan tutup atmamı istemiyorsan, lafımı yabana atmazsın."

"Ya..." dedi Lale hırçınca sesini yayararak. "Gitmezsem ne yapacaksın? Polise mi vereceksin? Burası benim amcamın oteli, babamın hissesi var içinde..."

"Artık değil. Buraya neden geldik sanıyorsun. Bu otel, Timur'la birlikte bizim oldu... Ve ben senin, benim olduğum mekânlarda olmanı istemiyorum..."

"Onu unutmadın değil mi? Bana öfken bu yüzden. Sana onu hatırlatıyorum... Sana zararım yok, etrafında dolaşmıyorum bile! Otelde kaldığım sürece karşılaşmamız normaldi. Ama kadere bak, sen ondan kaçırıyorsun, kader onun olanları sana yaklaştırıp, varlığını hatırlatıyor..."

"Ben kimseden kaçmadığım gibi, sen de bana hiçbir şey hatırlatmıyorsun! Bu nitelikte birisi değilsin... Ayrıca, ne bu? Kardeşinin yamaklığını mı yapıyorsun?" Yüzündeki duruşu insanın kanunu donduruyor, üzerine yıkılan heybetli gölgesi kadını caydırırsa da, edepsiz tutumundan vazgeçmiyordu.

"Onun haberi bile yok... Ben sadece...?"

"Sen yine her şeye karışıyorsun. Olur olmaz burnunu sokuyorsun ve beni öfkeliendiriyorsun... Her yerde karşıma çıkıyor, saçma hayaller kuruyorsun" diye ciddi bir nutuk çekti Arda.

Kadın da altında kalmayarak, "Bu sefer sen benim karşıma çıktın. Ben burada balayındayım... Gerçi beni sepetlemeliğine göre, bunu öğrenmiş ve incelik göstermişsin... Bunu da duydum..." diye onunla uzlaşma yolları arayarak sesini kontrol altına aldı.

"Lale... Ne oluyor? Dardin ne? Bunca zaman sonra, neden tuhaf konuşmalara başlıyorsun?" Cevap bekleyen Arda,

"Lale canım neredesin?" işte bu duyduğu sesle dişlerini sıktı.

Öte yandan Haluk loş ortamın azizliğine uğrayıp ilerlediğinde, Lale'nin yanındaki Arda'yı görünce, gözleri ırice açıldı. Ama kaçmaya fırsat bulamadan, Arda genç adamı yakasını kavramış ve ayaklarını yerden kesmişti. Kanı damarlarında, azgın bir nehir gibi önüne kattığı ne varsa yakıp yakarak dolanıyordu. Bu sesi hemen tanımış ve tüm öfkesi galeyana gelmişti.

"Burada ne oluyor? Ne ayaksınız lan siz?"

Arda yavaş yavaş olanları anlıyordu. Başını birden Lale'nin olduğu yere çevirdi. "Bu piç mi senin kocan? Hazal'ı korkutması için, kocanı mı yolladın...?" Kahretsin. Nasıl bir çetrefeili oyundu bu?

Hazal panikleyerek ne ara öne atıldığını ve Arda'nın kollarına ellerini mengene gibi sarıp çektiğini bilmiyordu. Konu hakkında hiçbir malumatı yoktu ama Arda'nın o adama zarar verip, başının belaya girmesine katlanamazdı. Derin bir korku göğsüne yaslandığında, solukları genzine dizildi.

"Sen karışma bu işe sürtüğ, bu konu seninle alakalı değil..." dediğinde Lale, öfkeden belemiş, kıpkırmızı olmuş suratıyla Hazal duyduğu sözcükle, şok olup taş kesti. Şiddetle ve huzursuz bir hâlde bakakaldı. Lale'nin savaşı hakkında herhangi bir şey bilmiyordu. Lale genç kıza böcek gibi bakışlar attı.

Arda elinin altındaki piyonu bir köşeye savurduğunda, genç kadının üzerine doğru sert bir adım attı. "Çenenin dağıtılmadan buradan toz ol Lale... Yoksa seni de, onu da Tarık bile kurtaramaz elimden..."

"Sen kimi tehdit ediyorsun?" diye üzerine atılan genç adam, daha ayaklarını yerden kaldırmadan, Arda onu yakasından kavradı. Sert bir manevrayla, çenesine sert yumruğunu geçirmişti. Adamın yüzü daha önce yemediği kadar sıkı bir yumrukla sarsılarak yana savrulurken, Lale çığlık atarak kocasının yanına koştu. Adam dengisini kaybedip başını

duvara vurduğunda, kısa bir an sersemledi. Elini sıızlayan çenesinde, kanayan burunda dolaşıp oynatarak kendine gelmeye çalışıyordu. Sonra bir anda zaten ona olan öfkesiyle yerinde duramadığından sebep, kalkıp Arda'nın çenesine sert bir yumruk geçirdi. Onun bu kallesliğiyle, Arda'nın başı yana savrulurken, yerinden milim kıpırdamamıştı. Kısacık bir an duraksadı. Şaşkın adamın, bu sefer burunun üzerine geçirdiği yumrukla, kırık sesleri, fışkıran kanlar eşliğinde sersemletip, yere boylu boyunca iki seksen yıktı. Kör olması, algısının kör olduğu anlamına gelmiyordu.

Hazal donmuş vaziyette ellerini ağzına kapamış, birkaç adım ötede dehşetle kaskatı kesmişti. Daha ne olduğunu anlayamadan, bir el bileğini sıkıca kavradı. Nezaketten yoksun bir tutumla, kabaca çekistirmeye başladı. Hazal yerde burunundan kan akan adama ürkekçe bakarken, "Eğer hemen toz olmazsanız, sizi atoma bile çevimem, direk yok ederim..." diye tısladı Arda. Genç kıza bakmadan "Beni asansörlere yönlendir..." diye huşuyla kükredti.

Hazal titreyen bedenıyla, dili lâl olmuş vaziyette lobiye sürüklendiğinde, Arda ona ihtiyaç duymadan asansörlere yöneldi. Ancak öfkesinden yanlış hesap yaparak, birkaç adım fazla atmıştı. Hazal genç adamın elini çekistirdi. Hazal olduğu yerde durunca, Arda birden durdu ve dişlerini sıkarak genç kıza döndü.

"Sakin... tek kelime etme... Lanet olasıca ağzını açma..."

Hazal nefesinin kesildiğini hissetti. Kafasını aşağıya indirdi. Ses çıkarmadı. Ancak çenesi titredi ve parmakları bembeyaz kesilinceye kadar, ellerini birbirine bastırdı. Onun suçu yoktu ki, o adamı o çağırarmıştı. Yüreği kaygıyla kurgun kurgun atmaya başladı.

Ona durduk yere çıkışmasını sonradan idrak eden Arda, olduğu yerde sakinleşmeye çalıştı. Dudağının kenarında toplanan hafif bir kandanıması vardı. Kasılan dudağı patlamıştı belli ki. Hazal'ın gözü oraya takıldı. İçinden ona koşmak ve acısını alıp yarısını sarmak geldi. Sonra ona olan tavıri yüre-

ğine ateş gibi oturdu, yapamadı. Hazal onu ilk defa böylelikle mantığını devreden çıkaran bir şüursuzlukla davranırken görüyordu ve açıkçası bu hâlden korkuyordu. Tepkilerini saptayamadığı için, yaklaşıma da çekiniyordu.

"As... Asansörü geçtik..." diyebilirdi cızırtılı sesiyle.

Arda derin bir nefes alıp, sıkınca dışarıya koyuverdi. Elini şakaklarında sıkıntıyla gezdirmeye başlamıştı. Ağzının içinde dolaşan okkahlı edepsiz lakırdılar eşliğinde, bir ileri iki geri dolaştı. Asansörün kapısı açıldı. Birileri içinden çıktığında, ikisi de içeriye geçmiş ama tek kelime konuşmamışlardı. Arda Hazal'ın odasına ilerlerken, Hazal birden öne atılıp "Ya... Yalnız kalsam... Lütfen..." dedi titrek sesiyle yalvararak.

"Neden...?" diye sesini kontrol edemeden çıkıştı Arda. Hazal'a doğru sert bir adım attığında, onun geriye doğru ürkeğe çekildiğini duyumsadı. "Lanet olsun!" diye bağırdığında, genç kız olduğu yerde gözlerini kapatarak sızdırdı. "Korkuyor musun benden?" Arda, sesi uyumsuz bir şekilde yüksekti. Üzerine doğru sert bir adım daha attı. Tüm sinirleri azgın bir nehir gibi damarlarını dolaşırken, kimsenin kırılması umurunda değildi. Öfkesi burnunda, boğalar gibi toslayacak yer arıyordu.

"Sinirlisin... Sa-sakinleştiğinde... Ko-konuşalım" dedi Hazal kekeleyerek kısık sesiyle. Arda üzerine doğru bir adım daha atınca, genç kız duvara sinerek geriledi. İlk kez tanıştıyordu onun öfkeli hâliyle. Biliyordu sınırı ona değildi ama öfkeliydi işte ve bunun sebebini içindeki bir ses fısıldıyordu. "Tınar?"

"Tamam, nasıl istersen," derken Arda dişlerinin arasından, hiç istemese de kendisi de öfkeli olduğu için buna izin vermişti. Sadece başını sarsarak kız odasına bırakıp, çekip gitmişti. Önce sakinleşmeliydi. Onu korkutmuştu. Lanet olsun, onu nasıl korkuturdu?

Hazal fazla kalmadı odasında. Dört duvar üzerine üzerine gelip, boğdu onu. Kendisini sokaklara attığında, bilmediği bir

ülkede gecenin bir yarısı nereye gideceğini düşünmeksizin, yürüyordu. İlk defa kendini yalnız hissetti bu şehirde. İlk defa onun dizginlenmeyen öfkesinin, yıkıcı yarıyla tanışıp yaralandı. Ve ilk defa onun o kadını, hiç unutamayacağını bu kadar kat'ı düşündü.

Hayal kırıklığına uğramış yüreği, örselenmiş gururu ve yanağundan süzülen yaşları bile, çok sonra fark etmişti. Neler yapıyordu ya da nelere maruz kalıyordu, hiçbir fikri yoktu. O adam bilinçli olarak onunla uğraşmıştı öyle mi? Oysa onun bu ani çıkışını düşünerek kafasını patlatıp, vicdan azabıyla kendisini paralamıştı.

Yüzüne ilk yağmur damlası düştüğünde, şaşkındı. Çiseleme sağanağa dönüyordu. Bu onu kendine getirmişti. Sonra bir tane daha ve ardından incecik damlalar inmeye başladı. Avuç içini havaya kaldırmıştı. İnce bir ip gibi düşen yağmur damlalarının, parmaklarının arasından kayıp gitmesini izliyordu. Ne kadar çok isterdi bu yağmur damlası kadar saf ve temiz olan suyun üstündeki kötü kaderi yıkmasını. Bu düşüncesine kendi bile güldü. Yanağundan süzen gözyaşları, yağmur damlarının esiri olmuştu. Hiç umursamadı. Bir süre daha dolaştı, bilmediği sokaklarda. Islanmış bir sokak kedisi gibiydi. Kimsesiz! Geceye, kara, katı bir soğukluk sızmıştı. Ürperdi. Sonunda nereye geldiğini anlayamadığı anda, bir taksii çevirip otelin adresini verdi. Onca yolu geri yürümeyi göze alamamıştı. Sahi ne çok yürümüş, fazlaca düşünmüştü. Aracın koltuğuna kurulduğunda, her zamanki gibi aklına ilk Eda geldi. Otele varana kadar onunla dertleşip, karışık kafasını tamamen çorbaya çevirdi.

Hazal odaya girdiğinde, ayağındaki ayakkabılarını bir köşeye fırlatarak lobiye aradı. Odaya aklına gelen ilk içki ismini söyledi. Üstündeki deri montu çıkarıp, nemli kıyafetlerine aldrımada yatağın üzerine kendini attığında, elinde bir şişe şarap vardı. Ve şişenin dibini neredeyse görüyordu. Bir hıçkırık daha dudaklarından kurtulurken, yanındaki bir top kâğıt havlu öbeğini itirdi. Temiz bir parça eline alarak göz-

lerini kurulaııp, burnunu sesli bir şekilde sildi. Akh, milyon olmuştı. Geçmişini bilmediğı bir adamın, geleceğine intikal etmişti. Sorularını çözemediğı bir hayatın, içinde kayıp, cevapları ararken; sınıfta kalmıştı.

Ote yandan ortada avare gibi dolaşan Arda deliye dönmüş bir şekilde, kapının önünde döneliyordu. Bir eli saçlarında, diğeri ensesindeydi. Otel görevlisi kapıyı açarken Timur "Bu kadar endişelenme, otele giriş yapmış işte... Belli ki biraz dolaşıp, kafa dinlemek istedi" diye onu teskin ederek yatıştırmaya çalışıyordu.

"Lanet olsun, ona odadan ayrılmamasını, özellikle söylemiştim..." diye burnundan solurken, zorlukla duyulabilen bir mırıltıyla tekrar etti en sonunda fikrini.

Timur neler olup bittiğini kısaca anlattı: "Ben diğer işi hallettim. Lale otelden postalandı..." Aklına kadının giderken söyledikleri düştüğünde, hemen bu düşünceleri zihninden kovdu. Arda'nın söylediklerine odaklandı kararlılıkla. Lale'nin tüm anlattıkları deli saçmasıydı. Sırf kıskançlığından, otel elinden gittiğinden yaptığına emindi.

"Onların buraya geleceklerini düşünmeliydim... Ona gitmesini söylediğimde, gidene kadar kapısına adam dikmeliydim."

Şöke olmuş bir şekilde baktı arkadaşına. Bu hiddetle kendine zarar verebiliirdi. "Tarık otelin ortaklarından, tabii ki yeğenleri buraya gelecek... Hem o geri zekâlıyı bilirsin, dengesizin tekidir hâlâ sindiremiyor... Ve babasının hisselerini Tarık sana devretti. Haliyle kudurdu."

"Açıldı efendim..." dedi ikilinin arasına kaynak yapan üçüncü ses. Zaten tüm terslükler üst üste gelir, bir odanın kapısının kartı okumaması eksikti. Neyse sonunda açılmıştı.

Arda açık kapıdan içeriye girdi. Timur kapıyı açan görevliye uyararak, çenesini kapamasını tehditli bir bakışla buyurup yolladı. Arda yatağa yanaştı. Elini üstünde gezdirirken, içerideki havasızlıkla karışmış baskın içki kokusu çoktan genzini yakmaya başlamıştı.

Timur elini ensesinde gezdirirken "Uyuya kalmış olmalı..." dedi bakışlarını yataktan cama doğru çevirdi. Usulca yaklaşıp balkon kapısını araladı.

"Sızmış olmasın..." diye dişlerini sıkıttı Arda hiddetle.

"Olabilir... Yaşadığı kolay değildi... Şaşkın olmalı ve tabii anlayamadığı için, kızgın... Onunla konuşmalısın..."

"O içki içmesini bilmiyor..." dedi Arda lafı değiştirmeye çalışarak. Görmeyen gözleriyle ters bir bakış atınca, bu uyarıyı alan Timur "Ben çıkıyorum..." dedi anlayışla. Arda başıyla bir jest yaptığında, kapının kapandığını gösteren klik sesi duyuldu.

Hazal ellerini bacalarının arasında almış, şarap şişesi yastığına düşmüş, saçları dağılmış, ağlamaktan makyajı akmış, gözlerindeki rimel ve kaleminden masum yüzü, gotik bir hale bürünmüştü. Dudakları kurgınca öne doğru büzüldüğünden, yüzüne dökülen ipek saçlarını, aldığı sakın solukları hafifçe havalandırıyordu.

"Kahretsin!" diyen adam, içinden bildiğı tüm küfürleri kendine yağıdırıyordu. O geri zekâlıları daha ilk anda hemen defetseydi, şimdi bu duruma gelmeyeceklerdi. İyi de, o adamın kocası olacağı aklının ucundan geçmezdi.

Ona yok yere bağınıp canını sıkmış, küstürmüştü. Üstelik eski defterleri karıştırması da, öfkesini körüklemişti. Ne amaçlıyorlardı? Ya da neyin peşindeydiler? Böyle birden ortaya dökülmeleri hiç hayra alamet değildi!

Ellerini yatağın üstünde dolaştırırken, yatağın ucuna ilişti ve parmakları önce kuzun basenlerine değdi. Usulca yukarıya tırmandığında koluna, omzuna ve en son yanaklarına temas etti. Arda biraz üzerine eğildi. Nemli saçlarını okşarken, "Hazal..." diye yumuşacık bir sesle fısıldadı. Hazal homurdanarak genç adamın elini yüzünden iteledi. "Hazal... Mavişim hadi kalk..." Şefkatli sesi öylesine yumuşaktı ki.

Hazal gözlerini irkilerak açmaya çabaladı. İyice mahmurlaşan baygın gözleri, kirpiklerinin arasında ıslak ve ürkekçe par-

liyordu. Sık sık kırışırdığı kirpiklerinin arasından, "Canım acıyor..." dedi, tutuk sesi ağzının içinde yayılarak boğuldu.

Genç adam onun ne demek istediğini anlaşılmaz kelimelerin içinden bile anladı. "Merhem olabilirim..." Bu bir tek-lifti!

"Olabilirsin... Ama istemiyorsun! Ben anlamıyorum..." Usulca dolanan diliyle, sitem ederek söylendi.

Arda genç kızın bedenini el yordamıyla ulaşarak, kendine doğru çekti. Hazal başını dizlerine koyduğunda, yüzü genç adamın yüzüne bakıyordu.

"Anlamana gerek yok..." dedi kesin bir tonda. Yüzü hâlâ granit gibi ifadesizdi.

Kız adamın keskin suratındaki yorgun gözlerini, tuzağa düşmüş bir sineğinki gibi rastgele bir hareketle, anlamak ister gibi gezdirdi.

"Neden sır gibisin?... Çözememe neden izin vermiyorsun seni...?"

"Çünkü istemiyorum! Geçmiş geçmişte kaldı! Gelecekte, sadece sen varsın..."

"Geçmişini bilmediğinin geleceği olamam ki ben... Hayatına ortak olamadığımı bilerek, gerçek yazısı altında imitasyon olarak yaşayamam!"

Birden elini ağzına koydu ve yüzünü buruşturdu. Sonra diğer eli midesine gittiğinde, öğürmeye benzeyen bir sesle ırkıldı. Arda saçlarında dolaştırdığı elini durdurdu ve kaşlarını çatı.

"Bir şey mi oldu?"

"Mi... Midem bulanıyor... Sanırım sarhoş oldum..."

"Sanırım..." dedi adam kinayeyle...

Hazal apansız başını dizlerinden kaldırdı. Banyoya doğru sarsak ve uyusuk hareketlerle ilerlediğinde, bir an başı dönünce elini duvara yaslayıp duruladı. O anda beline kalın kollar dolandı. Düşeceğini anlamış olmalıydı, yine her za-

manki gibi psişik gücüyle... Onunla birlikte, nazik tutuşuyla banyoya yöneldi. Klozete eğilip içindekilerini çıkardığı zaman, utanarak ne kadar onu gönderip itiraz etse de, Arda ona aldırmamış saçlarını geriye çekmiş, yanında durmuştu. Bir kolunu beline sımsıkı sararken, narın sırtını kendi çelik gibi sert göğsüne yaslayıp, rahatlamasını sabırla beklemişti.

Lavaboya yaklaştıklarında, elini başına koyarak kızın yüzünü lavaboya eğdi. Genç kızın yüzünü yıkarken, "Ben yapabilirim..." diye itiraz eden Hazal'a öfkeyle çıkışıyordu. "Bu kadar içecek, ne var? Seni içkinin çarptığını biliyorsun?"

"Belki çarpmaz dedim... Çarpılacak yer kalmayınca, sorun etmemiş olabilirim..."

"Ben seni bir çarparım bir daha içersen, şeytan yanında melek kalır..." diye dişlerini sıkarak homurdandı.

Hazal'ın dudaklarındaki tebessümü pejmürden hâlde geri çekildi. "Sen bana zaten çarptın, sayende cin çarpmışa döndüm... Enkaz oldum bak hâlime! Hem malum bu hayatmda, ikinci sarhoş oluşum... Ve ikisi de senin yüzünden!" diye tatlı bir şekilde, sadece mecaz anlamda söyledi. Sözleriyle adamı şeytan çarpmış gibi dondurduğunu, fark edemedi. Hazal doğrulduğunda, gözleri duvardan duvara montajlanmış aynaya çevirdi. Kendi rezalet yüzünü bakarken, onun bu fiyasko hâlini görmediği için şükretti. Şeytana dönmüştü ve rengi sapsarıydı. Arda sanki görüyormuş gibi aynaya bakıyordu. Hazal titrek parmaklarını aynanın buz gibi pürüzsüz yüzeyine dokundurduğunda, yanağına doğru tutamadığı yaşlar dökülüyordu. Neden bu kadar uzak ve aynı anda yakındı? Ayna gibiydi. Görüntüsü var ama aslı yoktu! Dokunacak kadar yakın, ama hissedemeyecek kadar ıraktı! Ona yaklaştıkça, aralarındaki mesafe saçma bir gerçekle büyüyordu. Sırları dağ olup büyüdüğü, gölgesi çığ olup ruhlarına yayılarak içlerini deralıtıyordu.

"Bu kadar ağır bir ithamı kaldırmak çok zor... Ben bu değilim... Ailem bunu duysaydı, kaldıramazdı. Düşünmeli-

dim. Ona göre hareket etmeliydim. Düşünmedim. Hiçbir şeyi düşünemedim... Onların gözünde nasıl görüneceğimi, bana nasıl bakacaklarını, her şeyi düşünen ben... bunu atlardım..."

Arda kıza yaklaştı. Kollarını omzunun üstünden bedenine sardı ve usulca kendine çekti. Derince iç gerdi kulağının dibinde. Hazal göğsünün üstünde kalın kola elini koyarken, başını genç adamın omzuna yasladı. Arda çenesini aşağıya indirdi. Islanmış saçlarına doğru, derince çektiği soluğunu sesli bir biçimde bıraktı.

"Üzülmen, beni yıkıyor. Gözyaşların, nefeslerimi tüküyor... Onların söyledikleri kimin umurunda... Ne düşündükleri, zerre ilgilendirmiyor beni... Beni sen ilgilendiriyorsun..."

"Benim umurunda... Ailemin umurunda... Ben senin gibi rahat bir ortamda büyüdüm. Biz de kızlar, sevgiliyle birlikte yaşamaz! Nişanlıyken bile bazı mesafeler vardır hep arada... Sınırlar bellidir. Sen rahat ortamlarda büyüdün, buna alıştın. Benim ailem çok başka bir dünyada, başka âlemlerde... Onların başını yere eğemem..."

Arda kolunu birden çekip, genç kıza kendine çevirdi. Ellerini yüzüne koydu. Islanmış saçlarını geriye doğru sıvazlayarak, "Hazal, bu tuhaf şeyleri nasıl düşünüyorsun? Yaşın bazen yirmilerde değilmiş de, ellilerdeymiş gibi davranıyorsun. Sanki birliye olmak, kötü bir şeymiş gibi lanse ediyorsun. Bu doğal bir şey... Birbirini isteyen herkes, tenlerini kullanır!"

"Bu sizin için geçerli! Bazı şeyler değişmez. Tutkuyu ben yaptım! Babam...? Benim babam bunu kaldıramaz... İnsan içine çıkamaz, kimsenin yüzüne bakamaz. Arda, bizim olduğumuz toplum sert, önyargılı, hoyrat, zalim, bu tür düşünceleri kaldıramayacak kadar bağnaz... Bu onlara göre haya, edep, vakar, namus..."

"O zaman evlenelim..." Hiç tereddütsüz teklifini yine sıklıkla yeniledi.

"Ne kadar süre...?" diyerek karışık verdi.

Arda kaşları haris bir inatla çatıldı. "Nasıl, ne kadar süre...?" diye sordu özgüven dolu bir tavırla homurdanarak...

Hazal'ın gözleri ısraptan, alev gibi yanarcasına birden parladı. "Ne kadar sürecek bana olan isteğin? Bir, üç, beş..." Başı ellerinin arasına düştü. Omuzları düşündüğü şeyin ürpermesiyle, titremeye başladı.

"Bu nasıl düşünce...? Hayatın ne kadar olduğunu kim bilebilir!"

"Arda, bir ömür olacak mısın benimle..." Anlamli bir şekilde sesini yavaşça azalttı. Yürekten gelen bir feryatta olabildi dudaklarından dökülen cümleler, veya anlamaya amacayan hesaplanmış bir teşebbüs... Her iki şekilde de, ondan daha fazla şey öğrenemeyeceği açıldı!

"Bunun sözünü kimse veremez Hazal..." Bikkınca nefesini dışarı saldı. "Bugün varız, yarın yokuz... Hem her şeyin sonu vardır... Bilemeyiz! Ne belli birbirimizin bir ömür olacağımız..."

"Annem hep der ki...! Gelin ata binmiş, ya kısmet demiş!"

Hazal genç adamın kollarını düşürerek ayırdı. Arda anlamadı onun ne demek istediğini. Hazal'la odaya girdiğinde, genç kıza uzandı ama Hazal seri bir adımla, kollarından kurtuldu. Biraz ileriye gitti. Yatağın kenarına oturdu.

"İyiymiş artık gidebilirsiniz." Sesi ne küs, ne kırıgın, sadece düşüncelidir.

"Yine 'sizli, bizli' konuşmaya terfi ettiğime göre, iyi değilisin..." Genç adamın yüzündeki ifadesi çetrefilli konuların kaygılarıyla düşmüştü.

"Üzerimi değiştirmem lazım..." Bakışlarını genç adama çevirdi. Arda sırtını duvara yasladı. Ellerini ceplerine kaygısız bir duruşla sokarak, geniş omuzlarını umarsızca sarstı. "Seni göremediğime göre, sorun yok..."

"Ama olmaz ki böyle..." diye kuşku dolu bir sesle söylendi.

"Hazal... Seni soymamı istemiyorsan, sus..." Tehdit değil, sitem eden tok sesi gizli bir hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Onun tehdidini gerçekleştirecek olmasını bildiğinden sebep, Hazal oflamalar eşliğinde ayağa kalktı. Bir taraftan da hâlâ nemli olan penyenin etek kısmına uzanmış, tepesinden aşımaya çalışıyordu. Birkaç dakika sonra penye gecelik takımını giyerek, yatağın üzerine oturdu. Onu sükilmadan bekleyen adama, sıkılgan bit tutumla hâlâ yanı ayık olan gözlerinin mahmurluğuyla bakıyordu.

"Giyindim..." dedi ılımlı bir şekilde. "Yatabilir miyim artık? Malum, uçuşu ertelemiştiniz, sabah uçağımız varmış?"

"Nereden duydun? Daha sana söylemedim ki?" Arda kaşlarını sorarcasına kaldırdı.

"Ben sizin asistanınızım, unuttunuz mu? Lobiden söylediler çıkarken... Artık yatabilir miyim?"

"Tamam, yat!" dediğinde Hazal yatağa kendini ayarlayıp, pikeyi açtı. İçine girdi. Genç adamın gitmesini bekledi. "Uyuyacağım... İzin verirsiniz..."

"Vermiyorum... Önce konuşacağız..."

"Ben uyumak istiyorum. Hem başım da ağrıyor..." Başını yastığa isyanla koydu. Eliyle birkaç defa yastığına vurdu.

Arda olduğu yerden omuzlarını ayırıp, üstündeki deri ceketi çıkararak yatağa doğru seri bir bilek hareketiyle savurdu. Hazal onu yataktan atmak için ötelemediği ama yataktan yere düşen cekete bakarken, adam ayağındaki ayakkabıları çoktan çıkarmaya başlamıştı.

Yatakta anında diklendi. "Ne... ne yapıyorsunuz?"

"Sunuz! Muz! Siz! Biz! Hazal bunlara geri dönmeyeceksin değil mi?" Genç kuza sert bir tutumla yüzünü çeviren Arda, yatağın üzerine dizini dayayıp, genç kızın yanına, izin almaksızın uzandı. Hazal daha ne olduğunu anlayamadan, onu kollarıyla kavrayıp kendine çekince, kızın başı yatağın başına sert bir şekilde çarptı. Acıyla inleyip başını ovuşturur-

ken, Arda onun başını ellerini arasına alıp "Sen de bir kere inat etmesen..." diye şikâyet ederek, acıyan yeri tespit etmeye çalışıyordu. Yüzü yine sertleşmişti.

Hazal acısı hafifleyince hayıflanarak, "Siz de bir kere zorlamasanız da, olurlarına bıraksanız olmaz mı?" diye şikâyet ediyordu.

Arda çapkınca gülümseyerek, onun başını kendine çekti. Hazal eli mahkûm başını göğsüne yasladı. "Bu şekilde yatmayı huy hâline getiriniz... Ve açıkçası hiç hoşuma gitmiyor..." Ah bu kocaman bir yalandı! Kollarını bir ömür bedenine dolayıp, başını göğsüne yasmak istemiyordu. Ve Allah şahitti ki, burada bir âlem kamp kurabilirdi.

"Hazal, ben seninle ne yapacağım?" dediğinde tüm sinirleri galeyana gelmişti. Ama hâlâ az da olsa, sabırlıydı.

Hazal buruk bir şekilde gülümsedi. "Dokunmadan sevebilir misin?" Bu sözlerdeki ciddiliği, adam elbette ki anladı. Elini çekinikçe adamın göğsüne koydu.

Bu sefer Arda tebessüm etti. "Her yiğidin harcı değildir, dokunmadan sevmek... Ama ben, başarıyorum sanırım. Sen isteyene kadar dokunamam zaten..."

"Ciddi misin?" Hazal başını kaldırıp bir nebze üstünde yükseldi. Kollarını adamın göğsüne yaslamıştı. "Hazal dokunmam dedim... Şakası mı olur bunun?" dediğinde genç kıızı kollarının arasına hapsedti. "Sadece bir yere kadar dokunmam, hepsi o..."

Gözlerinin içine baktı. Tâ içine. Görmediğini bildiği hâlde, içini okuyordu sanki yüreği... Çıkmayan sesinden duyuyordu haykışlarını... Arda dudaklarını şakaklarına dokundurdu. Derin bir iç gerdi. O dudaklar kıpırdarken, Hazal'ın yüreği sustu:

"Tutayım mı zamanı bu âlemde sonsuz olalım diye, Durdurayım gözyaşlarını, içindeki ateşler sönsün diye! Ben ne yapayım; cismim sen olup, ismin sesinden dökülmeyince."

Sen söyle! Ya gideyim ruhundan; öleyim yavaş yavaş,
Ya da kal de, can bulsun ruhum bu bedende..."

Kelimeler tükendiğinde, dudakları genç kızın yanığını buldu.

Hazal kıkırdadı. "Biraz sağı hedef almalıydın, ıskala-dın..." diye tatlıca söylendi.

Adamın sert maskesinin altındaki, keskin bir sevecenlik-teki gözleri buluştu. "Sen izin vermiyorsun ki talim yapayım. O zaman böyle hep karavana atarım işte..."

Hazal onun hafifçe dişlerini gıcırdatıldığını duydu; ama ka-fasusı kaldırmadı. İçinde yaşanan coşkunun dizginlerini ele alarak, kendini kontrol altında tuttu. Nefesleri ılık sesi gibi du-dağından salındığında, "Tamam... Artık izin veriyorum, talimlere başlayabilirsiniz... Sen yiğit bir erkeksin..." dediğin-de eğlenceli kinayelerle kıkırdıyordu.

"Gururumu okşadın ama gaza getiremezsin..." Hazal öyle ufak değil, içten bir şekilde gülmeye başladığında, ak-lındaki çözüm bularımayan onca soru nereye gitmişti? Oysa ona soracağı, cevabını arayacağı, mutlak gerçekler vardı! Fa-kat dudakları dudaklarıyla buluştuğu ilk anda, tüm o sorular buhar olurken, bedeni etkisiz, düşünceleri nitelsiz, benliği kifayetsiz hale büründü.

Kaygıdan arınmış kolları genç adamın boynuna adanmış aşkıyla dolandığında ise, her şey titredi. Birden kelebek etkisi gibi ortadan yok olamaya başladı. Kocanın cihanda, bir o, bir de kalp atışlarını hızlandıran tutkusu kaldı.

Gece uyurken bu facia tatilin ve yaşadıkları anların bi-lincinde olarak, gözlerini kapamıştı. Şimdi hiçbir şeyi dü-şünmek istemiyor sevdiği adamın kollarında olmak ve onun dokusunu, kokusunu, koşulsuz sunduğu güven duygusunu hissetmek istiyordu. Açıklanacak bir sürü soru, ifşa edilecek bir sürü sır vardı ancak şimdi değildi. Bu kadar güzelken, her şey yoluna girmişken değildi. Onunla tenlerini paylaşmıyor-lar ama ruhlarını birleştiriyorlardı. Paylaştıkları her ne ise bu

sevişmekten daha değerli, daha öteydi. Kalpleri birdi, nefesle-ri birdi, bedenleri olmasa da, ruhları bile iç içeydi...

Düşündü! Bir kere anı yaşasa ne olurdu! Dokunsa, hisset-se, varlığında kavrulup, ruhunda kaybolsa, ne yazardı! Şimdi uyuyacaktı. Sabahın ilk ışıklarında, onunla kahvaltı ederken bu konuları konuşacak ve sakladığı bir şey olup olmadığını sorarken, ona da kendi için önemli olan ne varsa anlatacak-tı! Gözlerini kapattı. Sabahın keskin ışıkları içeriye girerken, tüm umutların ve hayallerin kollarındayken, onun varlığını hissedeceğini düşünürken yanı boştu! Arda yoktu!

Yaşananlar vardı zihninde, hayal gibi, rüya gibi olan an-lar.

Ancak, o... yoktu!

Felaketin adı baştan yazılıysa, emin olun "Aşk" olurdu!

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Hazal üç gün sonra Türkiye'de alış veriş yapıyordu ve o gün yediği yağmurdan sebep, ağır bir grip atlatmıştı. Saatlerce dolaşmaktan ayaklarına kara sular ırmıştı. Fakat asıl olan, Nişantaşı şahaneydi! Buraya ilk gelişi değildi ama her defa şehrin büyüleyici güzelliklerinden birini daha keşfediyor; eski mahallelerin bulunduğu tepelerdeki evlerin eşsiz güzelliğini hayran hayran seyrediyordu. Trafik son derece sıkışık olduğu için burada insan, ister istemez, gideceği yerlere yürümek zorundaydı. Aslında Arda Bey'e, sipariş ettiği butikten yeni bir takım almaya gelmişti buraya ama aklını çelen şeylere bakmaktan, işini bir türlü bitirememişti. Dolaşıp duruyordu hâlâ.

O hafta içi, Eda'da kalarak geçirdi zamanı ve tabii giyecek bir şeyi kalmayınca kızın dolabına çıkarma yaptı.

İçinde tutamadığı keleklerin, mutlak bir coşkusu vardı. Ne giyerse giysin olmuyor, içine sınılmıyordu. Zaten dolabın içindeki kıyafetten çok, şu anın kuntin gecelik takımlarından vardı. Bir tanesini eline alıp bakayım derken bile, yüzü kızarıyordu. Hem tül, hem de kumaştan tasarruf... Elindeki şeye kaşlarını çatı. İyi de bunu giymeye ne gerek vardı ki, zaten, bunu giyince de her yer meydanda kalacaktı! Nereni saklardı şu tül den mendil! Elindekini çekmeceye tıkaştırdı. Neyse- o

sırada Eda gelip kıyafet seçiminde ona yardımcı oldu. Eee, tabii baktı kız yatağın üzeri Çarşamba pazarı olmuş dayanamayarak ona acıdığından değil, o gittikten sonra onları toparlamanın uzun sürdüğünden yardımcı olmuştu...

İlk verdiği kıyafeti giyince aynanın karşına geçti ve kendine kahkahalarla güldü. Yıldız Tilbe'yle sahneye çıkacak gibi şıkr şıkırdı. Derhal çıkardı. İkinciyle Hadise'ye yarış açar gibi olmuştu. Ful mini şortuyla, Arda onu kesin vururdu. Onu da hemen kenara attı ve son verdiğiyle ise Devlet dairesi memuresine döndü... Artık umudu kesecekken, en sonunda birkaç parça daha denedi, işin yolunu tuttu. İyi de bu çaba niye?

Bunu da tam şirketten girerken düşünüyordu.

Arda Bey'in sevgilisiydi. Ancak sorun şu! O ne giydiğini zaten görmüyordu ki! Hay aksi! O kadar hazırlık, eziyet bunun için miydi? Alacağın olsun Eda, insan bir uyarır "Senin sevgilinin gözleri görmüyor, çuval giysen ne olur" diye.

Bir de arada burnu akmasa daha iyi olacaktı. En azından şirkete gittiğinde daha iyiydi. Zaten iğne hafını duymak bile, onun iradesinde açılan kocaman yarıktan çıkan şifa gibiydi. Masasına abarmış Nilay Hanım'a yaklaşıp masasının üzerine çantasını koyarak mutlu sesiyle "Kolay gelsin abla" diye tatlıca şakıdı. Ah, bugün kanatları çıksa niye çıktı demezdi, keza zaten uçuyordu.

Nilay Hanım oturduğu yerden derince iç çekerek kalkıp "Kolay mı? Ne kolay! Anam ağladı senin yüzünden! Valla ayaklarına kara sular indi. Bugün, her departmanı ayı bir meşakkatle gezmekten içim şişti. Oh! Hazal Hanım İtalya'lara gitti geldi, evde yattı. İşe daha yeni geliyor..." diye sitem etmeye başladı.

Hazal buna kırılmak yerine kıkırdadı.

"Bacaklarının ağrıdığına sevinmelisin. Bu çok iyi abla, buna hiç üzülür mü? Hayat ne güzel değil mi? İnisi çıkışlı. En azından bacaklarının varlığını hissediyorsun" diye haylaz pırıltılar saçan gözleriyle onunla dalga geçti.

Nilay ona burnuna yıktığı gözlerinin ardından bakarak "Zevzekleşmek sana yakışmıyor. Kızım sen kafayı mı yedin? Hasta insan ruhaniyetine sahip değilsin. Ben seni salyalı, sümküklü, cinde peçeteli, gözünde gözlüklü bekliyordum. İçinden hayat fışkırırken değil. Sen kendine ne yaptın? Ben de ondan bir adet istiyorum" diye tuhafça bakıp sordu.

"Sana, kocan versin hayat enerjisini ablam" diye içinden geçirdi.

"Valla sende bir hal var. Değişiksin bu gün!" dediğinde Nilay, Hazal kendinin olmayan kıyafetlerine fikir süzüp bakarken "Bir şey yapmadım, sadece biraz makyaj hepsi bul" diye masumca söylendi.

Nilay Hanım bir dosyayı kapatıp, diğerine not alırken, "Seninki gelmiş!" diye usulca cevap bekler nitelikte söylendi. Hazal kaşlarını çatı. "Benim... kim?" Ah bu kadın ne ara öğrenmişti? Kesin Arda söylemişti!

Kadın muzırca yüzünü kaldırdı. "Kim olacak? Tabii ki Same! Burada yeni bir iş için gelmiş, o da toplantıda olacak." Gözlerini yıkıp, gözlüğünü burnun üzerine iteledi. "Haberin yok muydu?"

Ay o muydu? "Hayır, nereden olsun abla? Hem ben hasta, yatak döşek yatıyordum. Onun değil de, Fatih Bey'in geleceğini söylemişlerdi. Neden o gelmiş ki?"

"Ben bilmem. Kendin sor. İçeride şimdi imza işlerini hallediyor" dedi ve dalgınca patronun kapısına bakan kıza çevirdi bakışlarını. "Yok, valla sen de bugün bir hal var. Sanki daha ayrıcalıklı bir düzen içerisinde gördüm seni. Kıyafetin yeni desem...! İh, değil! Saçını boyatıp kestirdin desem...! Hayır, bu da değil! Senin gözlerinin içi bir başka gülüyor bu sabah. Kızım hasta insanın yüzüne bu denli renk gelmez. İmrendim doğrusu hâli ruhaniyetine."

"Sabah limon sıkıttım gözlerime, dudaklarıma acı biber sürdüm renge gelsin diye ondandır(!)... Ne tuhaf abla ya, ben aynı benim. Hatta biraz hasta, biraz da yorgunum." İç gerce-

ken, "Arda Bey birazdan gelir, ben odamdayım" dedi ve hareketlendi.

"Gelemez!"

Kadın yerinden kalktı. Hazal arkasını döndü. Zaten daha adım atamamıştı. "Neden?" Hemen aklına kötü şeyler yağmaya başladı. "Hasta mı yoksa?"

Nilay Hanım elini önünde yelpaze gibi salladı. "Saçmalama kızım, ne hastası! Allah korusun! O zaten burada! Sabah çok erken geldi. Ayrıca o da çok tuhaf bu sabah!" O cin fikir gözlerini kuşkuyla genç kıza çevirdi. Etrafı kolaçan etti. Sesini kısarak, eliyle kıza "gel" işareti yaptı. "Bugün önemli bir işiniz mi var, sürekli seni sorup duruyor. Erken gelecektin de, ben mi unuttum! Acaba bir randevusunu falan mı erkene aldık, ben hatırlamıyorum, sonra azar yemeyelim..." dediğinde düşünerek saçlarını kurcalıyordu.

Kapı açıldı ve Arda kapının önünde belirdi.

"Daha gelmeyi düşünmüyorsun herhâlde. Bir saatir içerde seni bekliyorum. Çene çalman bittiyse, odaya gel!"

Kaşları çatılmış, yüzü biraz kızgındı. Hazal, Nilay Hanım'a baktığında, kadın masanın etrafını dolandı. "Valla sabah şeker gibiydi bu adam, ben de kafasına sakı mı düştü diye merak etmişim ama şimdi içim rahatladım doğrusu, eski suratı melun hâline bilahare büründü. Neye kızdığını ben de anlayamadım ama iyi olduğunu bilmek güzel" diyecek yanından uzaklaştı.

Arda içeri geçerken "Daha ne kadar dikileceksin orada, hadisenel!" diye sabırsız tok sesiyle geriden söylendi.

Ancak Hazal onun bu kaba tutumuyla, yüzünde açmış olan İstanbul'un muazzam Lale şenliği gibi suretini, hemen değiştirip bertaraf etti. Lale devri bitmişti! Yüzü asılırken, kapıdan içeri girdiği gibi kendini kalın kolların kuskacında bularak, kapının kapanması bir oldu. Şu anda öksyle yakalanmış Keklik gibi bedbaht olması gerekirken, o kâfi derecede sevin-dirik olmuştu. Arda onu sertçe kendine çekerek, beline sıkıca sarıldı. Narin tenine, kaslı bedene yasladı.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese soludu Hazal.

"Günaydın diyorum, belli olmuyor mu Mavişim? Neden geç kaldın bu kadar?" İçinde bariz bir özlem vardı. İtalya'dan geldiklerinden beri, onu neredeyse doğru düzgün görememişti. Hastalandığı için evlerinde, on dakikalık hasta ziyareti de kâfi gelmemişti.

Hazal'ın bakışları duvardaki büyük saate kaydı. "Arda Bey, saat henüz sekiz yeni oldu. Ne geç kalması?" Eski otoriter profesyonel hâline çabuk dönmüştü. Ve genç adam Bey'leri anlasa da, bu sefer umursamadı.

"Benim için geç... Özledim seni." Hazal ona şaşkınca bakarken, o derinde gelen bir sesle devam etti: "Arkanda ne var?"

Genç kız şaşkınlığına, şimdi de afallamak katmıştı. O sorunun aslında "Üstünde ne var?" olması gerektiğini düşünürken, başını omzunun üzerine yıkarak, kendi arkasına baki. Poposuna bakarken Arda homurdanarak "Hadi, arkanda ne var?" diye sorusunu yeniledi. Acaba hasta olmuştu da, arkasındaki lekeyi biri mi görmüştü! Kendini incelemeye o kadar dalmıştı ki, adamın sesi bu sefer daha sıkındı.

"Masa mı, duvar mı?" diyen adamla ikinci bir şoku geçirirken, kendini pis bir eylemin içine çekilecek gibi hissediyordu. Ama aptal benliği, kendiliğinden konuşma yetisini eline almış ve "Du... Duvar!" demişti. Kelimeleri hem heceleyip, hem yaymanın nasıl bir tezat olduğunu gösterir gibi yanıtlarak. "Ne oldu ki?"

Arda onu bir hamlede duvarla kendi arasına sıkıştırdığında, "arkanda ne var" derken kast etmek istediği şeyi, şimdi daha iyi anlıyordu. Hazal huzursuzca kıpırdanarak kollarında, tuhafça boğazını temizledi.

"Arda Bey, buranın şirket olduğunu unuttunuz sanırım ama ben gayet farkındayım. Şimdi beni bırakın rica ederim, biri gelecek rezil olacağız."

Ah, bu şekilde görüldüğünde ortada gezen kokuşmuş

lafların nasıl bir değişime uğradığını düşünmek zor değildi. Hemen bire, elli bin katıp, olayı metrese çevirmeleri an meselesi hâline gelirdi. Bunu İtalya'da tecrübeyle sabitlemişti!

Arda aldırmaksızın üzerine biraz daha baskı verdi. "Burasının şirketim olduğunu elbette ki biliyorum, ama senin sevgilim olduğun gerçeğini, sen de bilme zahmetine girsen de artık en azından günaydın öpücüğü versen olmaz mı?"

Dudaklarını büktü. "Ama bana söz vermiştiniz iş ve özel..."

Gerisi yoktu. Kelimeleri bırak, ne diyeceğini düşünmek bile onun sert dudaklarının istekte kendini hapsedip, istediğini almasıyla aklından uçup gitmişti. Hazal elini onun kalın koluna koyduğunda, teninin altında onun kaslarının hafifçe oynamasını keşfederken, henüz yeni başlayan öpücük, daha karşılık veremeden bitmişti. Tadı damağında kalmıştı.

Adam geri çekildiğinde, Hazal yarım kalınanın telaşıyla kıvrılır gibi bakışlarını yüzüne çevirdi. Bu bir karıncaya şekeri yalatıp, önünden almak gibiydi. Nefesi kesik kesik çıkıyordu. Gözlerini önce görmeyen kara gözlerine, oradan da erkesi sert dudaklarına arzuya kaydırdı. O kadar dengesiz olmuştu ki benliği, o sırada istediğini alamamanın kasvetiyle derince iç gerdiğini fark edemedi.

Oysa Arda sırtarak arsız elini belinden yukarı, usulca bir haşanlıkla çıkardıkça, genç kız kıkırdama ve hazla sarsılma arasında gidip geliyordu. En nihayetinde eli boynuna çıktı. Kocaman ele yakışmayacak bir narinlikle, al gerdanını okşayan parmakları, önce boynunu dolandı. Hazal bu tatlı eziyetle gözlerini kapattı. İlenmemek için savaş verirken, onun tekinsiz eli ensesinden saç diplerine kaydı. Başı adamın yüzüne yaklaştı. Ferah nefesini hilekâr bir ustalıkla yüzüne solurken, kurduğu her kelime genç kız da ağlama isteği uyandırıyordu.

"Bir dahaki öpüşmeyi, ben değil sen başlatmazsan, seni asla öpmem!" Kat'i bir vurguyla kumpas kuran sesi, işe yaramıştı...

Ayartıcı dudaklarını genç kızın önce şakaklarına dokundurdu. Şehvetin haylazlık kuşanmış haliyle, biraz daha aşağı indirip, göz çukurlarına değdirdi. Hazal gözlerini daha sıkı kapattı. Artık gözkapaklarının içinde yıldızlar çakıyordu. Nefesi tutarken, eli onun kolundan cansız bir et parçası gibi yanına düştü. Bedeni pelteye döndü. Sonra dudaklar biraz daha ağır bir hareketle, yanağına ufucuk ama içten bir buse koydu. Bu oyunuyla genç kızın bacaklarındaki derman biterken, nefesi ciğerlerini çoktan terk etmişti. Yutkunarak gözlerini sıkıca yumarken, başını aniden çevirip yanağında duran dudaklarını kendine esir etti. Elleri genç adamın boynuna dolanırken hızlıca, dudakları oyununa istekle karşılık veriyordu. Öylesine sert, öylesine ateşli karışıyordu ki, Arda'nın dudakların dan kopan ufak inlemeler genç kızın ağzında kayboluyordu.

Hazal onun kaslı bedeninden sonra, heyecanlı sertliğini karında hissetince, gözlerini ürkekçe açtı. Genç adamın dudaklarını bıraktığı gibi, boynundaki ellerini göğsüne koyarak geriye itti. Her ne kadar onu yerinden kıpırdatamasa da, Arda ona tekrar dudaklarını uzatsa da, bunun önünü kapatarak, "Madem bu oyundaki tüm yetki benim, ben de bu oyunu burada sonlandırıyorum. Sana birkaç gün yetecek kadar günaydın öpücüğü verdim" dedi ve belindeki elleri çözerek, kendini onunla duvar arasında çekmeye çalıştı. Tam yerinden kıpırdamıştı ki, Arda onu sertçe gerisin geri duvarla arasına yaptırdı. Sahiplenici bir biçimde öptü ve aynı hızla da geri çekildi.

"Kime ait olduğunu unutma!" dedi sertçe.

Bunu unuttuğu mu vardı! Bir de bunu, sanki tenine damgalamak ister gibi yapmıştı. Hazal onun neden böyle söyleyip, bu denli sahiplenici bir şekilde öpmesinin sebebini anlayamadı. Arda geri çekilip, ceketini düzeltti. Hazal da kendine çeki düzen verdi. O sırada kapı vuruldu ve içeriye Samet girdi. Hazal Allah'tan saçını başını düzelmişti de, bir falso vermekten kurtulmuştu. Dudakları, kesin öpüşmekten kızarmış ve şişmişti. Fakat bunun ruj olduğunu sanırlar diye ertemedi. Bu adamdan her daim fellik fellik kaçmak zorunda mıydı?

"Arda Bey, toplantıya girmeden önce şunu imzalaranız, ben de hemen işleme alırım" diyerek masaya yaklaşmış, dosyayı bıraktı. Masanın köşesindeki kalem kutusundan, bir kalem alıp Arda'ya uzattı. Arda ona aldırmaksızın cebinden çıkardığı dolma kalemin kapağını açtı.

Samet bakışlarını kenardaki çiçeklerin yaptığını sayan, sırtı dönük kızı çevirdi. Ellerini ceplerine koyarak, "Hazal nasılsın?" dedi sesi samimi, yüzündeki ifadesi sıcacıktı. Hazal arkasını döndü ve genç adam cızırtılı bir sesle "İ... İyim, siz nasılsınız Samet Bey?" diye suçlu bir kekelemeyle, mesafeyi vurgulayarak mırıldandı. Ama genç adam ona gülümseyip, buna aldırmayarak mesafeleri yıkmaya çalıştı.

"Sizinle ne zamandır konuşamadık, toplantı sonunda kafede size bir kahve ısmarlarım isterseniz... O zaman daha iyi olacağım."

Hazal sesini çıkaramadan, Arda dosyayı ileri uzattı. Kaba bir hareketle verdi. "İmza, tamam. Biz de geliyoruz, çıkabilirsin" diyerek buz gibi sesiyle, ofisten çıkması için teşvik etti. Adam dosyayı alıp çıkarken, Arda Hazal'a döndü. Genç kız onun çatılı kaşlarını ve anında değişen ruhaniyetini anlam veremezken, o sert bir tonda "Ondan uzak duracaksın Hazal... Onunla konuşmayacaksın. Ne onunla, ne de diğerleriyle arada hep mesafen olacak" diye tehdit ederek, öfkeyle buyurdu.

Evvvela Hazal onun söyledikleriyle kuzgınca bir adım öne attı. Yok artık! Ona ne yapıp, ne yapmayacağını emredermezdi.

"Sen beni ne zannediyorsun be? Bana böyle emir veremezsin. İki öptün... sevgili olduk diye üzerimde hükümet kurmana izin vermem. Ben bu referandumu yıkarım."

Başını kaldırıp kuzgınca kapıya yönelmişti ki daha ne olduğunu anlayamadan, sırtı sertçe kapıya dayandı. Ellerinin, iri eller tarafından kelepçe gibi kavrandığını algılayamadan, adamın sert bedeniyle kapı arasına kısıldı. Kalbi mengeneyle kısılmış gibi, basınçla doldu. Arda çene kasları seğirirken, katı sesiyle sertçe konuştu:

"Eğer, o salak senin bir metreden fazla yakınına gelirse..."

Hazal kollarını onun kışkacından kurtarmaya çalışarak, dudaklarını marazalica büktü. Sertleşen mavişlerini onun karanlık kuyularına dikerek "Sen bana iş dışında... emir, veremezsin. Kiminle istersem görüşürüm." dedi dik dik.

Arda başını aşağı eğdi. "Benim sevgilimsen, kimseyle konuşamazsın. Buna müsaade etmiyorum? Ve eğer, o veya başkası sana yaklaşırsa, bunun önünü kendi bildiğim yöntemlerle keserim. Herkes senin benim olduğunu bilir..."

"Hah, müsaade istediğimi de kim söyledi ki! Ayrıca ben senin değilim! Ben hiç kimsenin değilim. Kendi kendimin sahibiyim."

Arda dişlerini sıkı. "Hazal... Beni delirtme. Görüşmeyeceksin o adamla. Bana kafa tutmayı kes! Aklımı karıştırmakta üstüne yok! Az önce ki senirle, şimdi sen çelişiyor. Biraz uysal olsan ölüür müsün? Tamam, görüşmem" desen, canını mı çıkar? Sana erkeklerle olan diyaloguna bir çizgi çek diyorum... Elbette kiminle istersen onunla konuşursun. Ben sana konuşma demiyorum, ağzını bantlayacak hâlîm yok. Ama o salakla, iş dışında konuşmayacaksın! Ne onunla ne de başkasıyla iş dışında konuşmanı yasaklıyorum."

"Az önce konuşmayacağını diyordun? Şimdi konuşacaksın diyorsun! Sonra geri konuşmayacağını diyorsun. Dengesiz misin sen? Ne dediğini bilmiyorsun!"

"Evet. O...?"

Hazal sırf gıcıklığına, "O bana âşık mı?" dedi ve çenesinin sertçe kavranması bir oldu. Arda derin derin hırıltılı soluyordu. Onun yüzünü kendine sertçe çekip, alnını alnuna dayadı. Hazal'ın ufak çenesi onun sıkı parmakları arasında eziliyordu ama canını yakmıyordu.

"Onu bana öldürtmek mi istiyorsun?"

"Arda sen kafayı yemişsin... Manyak mısın? Adamı durduk yere, niye kendine rakip görüyorsun. Zaten hiç sebepsiz ta onu oralara sen sürdürdün değil mi? Hem de saçma bir

sebepe yüzünden. Gerçi sebebin ne olduğunu ise hâlâ anlamış değilim. Tuhaf davranıyorsun. Kıskaçlık yapar gibi...”

“Saçma! Ben kıskaç değilim! Sadece...? Sadece fazla sahiplenici diyelim...”

“İkisi de aynı şey... Sahiplik ya da kıskaçlık! Ve sen, bu konuyu çok büyütüyorsun. Sadece arkadaş olmak istiyordur belki... Belki de âşık, bu neyi değiştirir? Ben ona âşık değilim ki” derken içinden ‘*yalnız sana âşığım*’ diye inliyordu. “Senin için önemli olan bu olmalı, başkasının ne düşündüğü değil.”

“Değiştirir! Onun sana, o gözle bakması bile bunun için ek sebep oluşturur aklımda. Aklından sana dair bir sürü müstehcen fikirler geçmesine sebep oluşturur... Bana da âşık değilsin! Aklının karışmasını istemiyorum. Fikrini çelmesini ise hiç istemiyorum. Ondan uzak dur!” dedi ve yapacağını belirten bir ifadeyle devam etti. “Onun iyiliği için.”

Aslında gerçekten bu onun iyiliği içindi, zira Arda şu anda onun boynunu kırmak istiyordu. Onun yanında nasıl asılırdı Hazal’a? Eğer Hazal onunla kahve içseydi, kahve bîdonunda boğardı o yılık herifi. Kollarını gevşetirken, kıskaç bir an bırakıp bırakmama konusunda bocaladı.

Hazal sonunda o tatlı esaretten kendini kurtardı.

“Hazırsan toplantıya geçelim. Söylediklerimi de yabana atma...”

Hazal hâlâ duvarla bir bütün olmuş, hatta öfkesinden duvar kâğıdı gibi renkten renge girmiş halde dururken, ağır çekimde gibi üzerini düzeltti. Kurumuş boğazını temizledi ama bir müddet ağzı kuruduğu için konuşamadı. Arda onu kıskanıyordu! Hem de nasıl bir sadistlikse, tuhaf bir şekilde gösteriyordu bunu.

“Hadi bizi bekliyorlar... Ve sevgilim, kiminle konuştuğuna dikkat et. Ben gerçekten çok sahipleniciyimdir...” dedi. Gerçi bu yönünü yeni yeni keşfediyordu! Sahi, şu ana kadar kaç kadını kıskanmıştı? Galiba Hiç! “Seni başkalarıyla düşünmeyi bırak, aklıma getirmek bile istemiyorum.”

Hazal onun kıskaçça yaptığını itirafıyla afallayarak, gözlerini dehşet içerikli Testere filmi izler gibi açarken... O anda yaratıktan, dolandırıcıdan, insandan, indenden, cinden, korktuktan daha çok korktu ondan ve derhal, “Sen çok biliyorsun. Benim canım ne isterse onu yaparım” diye kafa tuttu. “Ne yani, ben seveceğim, sen beni sadece süs köpeği gibi göreceksin, öyle mi? Çok beklersin!” diye kızarken içinden kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Öfkeyle kapının kolunu kavradı ve çekiştirmeye başladı. Açılmadığı için de hiddetle kapıya tekme atmaya düşünüyordu ki, “Kilitli! Anahtarını çevir” dedi Arda sırtarak.

Ah bunu nasıl düşünememişti! Ve bu lanet herif, o kapıyı hangi ara kilitlemişti? Kendine çeki düzen verdi. Hiddetle kapıyı açıp, dışarıya fırladı. Bu adamın ayarlarında ciddi sorun vardı. Daha sevgili olalı ne kadar olmuştu ama beyefendi ona imtiyaz çekmeye başlamıştı.

Toplantıya girdiklerinden beri birçok konu tartışmaya açılıp, birçok dosya incelenmeye verilmişti. Bu toplantı bu gece biter de eve giderlerse, kendini şanslı sayacaktı. Verilen yemek arasında ki yemeği bile toplantı odasında yapıyorlardı— kuzgunca yemeğini yerken yanındaki muhasebeci kikirdek kızlar “Arda Bey bugün çok tatlı. Ne kadar sakindi toplantı boyunca, neredeyse hiç gülmeydi” diye ayla bayla Arda’ya bakıp, Hazal’a sordu.

Hazal çatalına taktığı makarnayı, sinirle dişlerinin arasına sıkıştırırken, ellerini kızın saçlarına dolayıp, kafasını masaya çakma isteğini zor yatıştırdı. Onun arsızca Arda’ya her baktığını gördüğünde, kalemi gözüne sokup “*Yanlışlıkla oldu kardeş, gençleşiyordum kusura bakma!*” diyesi geldi. “Tabii sakın olur adam tüm enerjisini, öfke füzyonu olarak üzerine boşalttı sabah sabah... O rahatladı, ben Saddam’ın nükleer füzesi gibi gerildim.” diye homurdandı.

Neşe salatasından bir çatal daha alıp “Efendim!” dediğinden Hazal dudaklarını peçeteye sildi. Toplantı masasının bir ucunda Timur’la konuşarak yemek yiyen adama gözlerinin

kuyisundan bakıp, tekrar yemeğine odaklandı ama lanet olsun, tüm iştahı kaçmıştı.

"Senin işten ayrıldığını duymuştum, galiba yanlış alarm verilmiş..."

Hazal suyunu yudumlarken, yanına oturan adama bardağın dibinden baktı. Suyunu yutunca, "Bunu da nereden çıkardınız? Ben işten ayrılmadım... Sadece izin aldım" diye yalan attı. Elindeki bardağı masaya bıraktı.

Samet gülümseyerek "Buna sevindim. Benim oradaki görevimde gelecek aya bitecek! İnşaat tamamlandı neredeyse, bir dahaki aya nasip olursa buradayız!"

Eee...? Ne yani, karşılama komitesi mi bekliyordu. Hazal gözlerini kıstı. Flört içeren bakışlarında, tuhaf bir titreyiş vardı. Özlem miydi o? Yok artık!

Neredeyse Hazal bakışlarını Arda'ya çevirdi. Şimdi yüzü ona dönüktü ve kaşlarını çatmış, öldürücü bir soğuklukla ikaz veriyordu. Bu adamın psikik güçleri olduğuna, iyiden iyiye inanmaya başlamıştı. Sanki Hazal'a radar taktırmış, ne zaman yanına bir erkek-sinek, kedi, ya da hemsini olmayan mahlûk gelse, yüzü anında ona uyarıyla döniyordu. Şimdi de, "Onunla konuşma" der gibi bakıyordu. Öfkeli bir boğa gibi solurken, hiddetinin kabarmasını, burnunun deliklerinin genişlemesinden anlıyordu.

Ne var ki bu ikaz, Hazal'ı durduracağına, daha çok kamçıyordu. Ona hayatı konusunda dayatma yapamazdı. Kimseye, bu cüreti vermezdi.

"Bu sizin için iyi olmalı. Ne de olsa oradayken ailenizi öz-lüyorsunuzdur" diye masumca söylenirken, susmayacağını belirterek Arda'nın yüzüne dik dik bakarak, meydan okudu. Arda bunu hissedince, burnunun kenarındaki damarı seğirdi. Ve çaktırmadan burnunu çekti.

Öte yanındaki Samet bunu yanlış anlayıp, aradaki sınırları kaldırarak, "Evet, aslında özlediğim biri daha var..." diye yıldı.

Hazal yudumladığı suyun yarısını neredeyse masaya çı-

karıyordu. Onun imayla konuşan sözleriyle irkildi. Ürkek bakışlarını genç adamın gözlerine çevirdiğinde, koyu gözlerinin parlayarak baktığını fark etti. Hazal Arda'nın bunu duymasını dilerken -ve onun yanındaki adama bir şey yapmamasını tabii- bakışlarını korkarak ona çevirdi. Ama onun yüzü ifadesiz, duruşu sabitti. Eline su bardağını aldı. İçti yanıyordu. Tam suyu yudumluyordu ki, onun söylediği gerçek dışı şeyle, ağzındaki tüm suyu Samet'in yüzüne fışkırttı.

"Samet nişanlımı rahat bırak!"

Toplantı odasının içindeki çatal-bıçak kalp-dudak ciğer-dalak... işleyen ne varsa tüm sesleri durdu. Hatta duvardaki saatin tik takları, dışarıdaki faks makinası, televizyon ve susmak bilmeyen telefon bile sustu. Az önce yemek yiyip iş konuşan herkes, şimdi suspus olmuş genç kıza ciddi bir merakla bakmaya başlamıştı. Sanki Skandallar Kraliçesi, ofise teşrif etmişti. Samet yüzünü yemek peçetesiyle kurulurken, her yeri bilimum salça lekesi olmuştu. Ama o kadar şaşkındı ki fark etmesi Neşe'nin kıkırdamasıyla oldu.

"Hazal!" dedi inlercesine ve şaşkınca devam etti: "Siz...? Siz nişanlı mısınız?"

Adamın yaşadığı hayal kırıklığıyla Hazal yutkundu. Üstündeki gözlerin varlığıyla, yanaklarını bırak, yüzünün tamamının ve bedeninin kuzardığına bile emindi. Şimdi buradan kaçmak istiyordu. *Deprem olsun yarabbi, şirket sarsılsın da ben kaçayım.* Bakışlarını hırçınca genç adama çevirdi. "Hayır!" dedi bir anda inatla. Ona dayatma yapamazdı!

Onun bu tutumuna kafa tutan Arda, elini masaya koydu ve sakince tıngırdatmaya başladı. "Evet. Henüz yeni, ilk duyanlardansınız!" dedi sertçe.

Timur derince soludu ve şaşkınca, "Ben de öyle!" diye ekledi.

Hazal "Ne tesadüf, ben de" demek istiyordu.

Sakince önüne dönen Arda, masadaki dosyayı çekerek "Hadi şimdi herkes işinin başına, daha çok işimiz var! Teb-

rikler sonra yapılabilir..." dedi buz gibi otoritesine baskın bir tonda. Başını kaldırıp sert hatlarını genç kızın olduğu yere çevirdi. "Hazal hemen buraya gel..." derken dışlarının arasından emrederek, "Bu dosya karışmış, düzelt..." diye herkesin anlayacağı bir azarla buyurdu.

Samet hâlâ tokat yemiş gibi genç kıza serkeş bir tutumla bakıyordu. Sanki, elinden şekeri alınmış çocuk gibi bir dudaklarını bükmediği kalmıştı.

Hazal onu görmezden gelmeye çalışarak, derince bir nefes aldı. Ellerini masaya dayadı. Koltuğunu sıkıntıyla geriye ittirerek ayağa kalkıp, Arda'nın yanındaki yerini aldı. Hâlâ herkes susmuş ona bakıyordu. O sırada Arda'nın sert sesi ofisi tekrar doldurdu. "Yemek bitti, hadi herkes işine dedim."

Birden millet işine atıldı ama kulakları onların üstündeydi. Hazal yerine oturdu. Konuşmadı. Bir süre sükûnetini korudu. Hazal sustukça, ofisin içinde gerginleşen hiddeti, adamın bedenine soyutlanmış bin volt elektrik olarak dönüyordu. Ancak bu sadece bir süre sürdü. Zaman ilerledi. Herkes işine konsantre olup, onun konuşmayacağını anlaşıp umudu kesince, masanın altından ayağını genç adamın bacağına savurdu. Ama Arda oralı olmadı. Hâlâ yanındaki Mehmet Bey'le, iş konuşmasına devam ediyordu. Hazal elindeki dosyaya notlar alırken, onu tekrar dürttü bakması için... Arda elini kızın bacağına koydu ve hafifçe sıkarak ikaz etti. Hazal uyarıda bulunan elini bacağından yakaladı –her ne kadar o eli ısırıp, canını yakmak istese de– sadece geriye itirmeye çalıştı. Fakat başaramadı. Arda elini bacağından çekmek bir yana, bir de okşar gibi tehdit etti. Hazal daha fazla sabredebemeyerek, başını ona yaklaştırdı. Hırçın yüzünü dosyayla kamufler ederek "Sen aklını mı kaçırdın? Çık dışarıya konuşacağız. Onlara gerçeği anlattırım. Şaka yaptık derim" diye güçsüzce çıkışarak tehdit etti.

"Ben de babana nişanlandığımızı söylerim! Ona da, şaka yaptık diyemezsin!" İşte şimdi elindeki kozu tam onikiden vurmuştu. Ve Hazal bu raundu kaybedip galibiyeti kaybetmeyi, kesinlikle kabullenmeyecekti.

Arda kayıtsız tutumuyla elindeki dosyayı ileri itti ve umarsız bir ritüelle direk başka bir tane daha aldı.

"Çık dışarı" dedi kız inatla.

"Hayır!" dedi adam kesince.

Hazal çıldırmamak için vahşice dışlarını gıcırdattı. "Nasıl hayır be adam, çık..."

Delirmemek içten değildi. Nasıl da sakin ve kendinden emin duruyordu. Bir de o yakışıklı çehresinde, gram ifade değişimi yoktu. *Klişe despot!* Yerinden yarıya kadar kalkıp, ellerini koltuktan henüz çekmeden "Öyleyse ben gidiyorum seni zorba! Bir daha..." demişti ki Arda başını ona çevirdi ve sakince sanki tekdüze bir sohbetin kalburüstü konusunu tartışır gibi, usulca mırıldandı.

"O zaman, sen de beni bir daha göremezsin, bu iş biter!"

Yer sarsılıyor sandı. Ya da birileri içinden ruhunu hun-harca çekip alıyordu. Bu tepkiye Hazal, ancak kaşlarını kaldırıp şaşkınca etki gösterdi. Onu bir daha görememek...! Buna dayanabilir miydi? Yüreğine bir bıçak saplandı. Oyludukça oyludu içerisi ve bu düşünce nefesini kesti.

Büyük bir beklenti içinde olduğunu, ifadesiz suretinin altında saklayan Arda, dosyayı kapattı. Genç kıza çevirdiği sakin yüzüyle tepkisini bekledi. Hazal bıknın bir biçimde yerine oturduğunda, koltuğun yaptığı gıcırdama sesiyle, genç adamın dudaklarındaki mutluluk, gizli bir tebessümle ifşa oldu.

Huzursuz bir tabiata bürünen Hazal, huysuzca suratını sallandırdı.

"Ben... Ben sadece rezil olmamak için gitmiyorum, aklıma başka bir şey getirme. Yoksa sen umurumda değilsin..." diye kendine bile yabancı gelecek, küs bir sesle palavra sıkı.

Arda rahatlamış bir ifadeyle "Getirmem. Sen yeter ki bendene gitme" dediğinde iş gerekerek, genç kızın kalp atışı hızlandı.

Arda Hazal'ın ödün vermeyen otoritesine ağır bir çizik daha atarken, bunu başarmanın rahatlaması yüreğine ılıcakça

yayıldı. Sanki bedeni dayak yemiş gibi kasılmıştı onun tepkisini merak ettiğinden. O ana kadar kalbini bile susturup, bir tek onun tepkisini beklediğini bilememişti. Bu kadar değerli miydi Hazal onun için?... Hazal giderim diyecek diye yüreği, iri bedenini ürkekçe zorlamaya başlamıştı oysa... Hazal onun için bir tutku, bir sevgi değil miydi artık? Buna kızdı. Onu seviyordu. Evet. Kesinlikle. Sadece seviyordu?

Bu aşk değildi!!!

Zaman geçtikçe Hazal'ın yüreğindeki ağırlık daha da büyüdü. Şimdi bütün ofis onların nişanlı olduğunu düşünüyor. Bakışlarını çıkartmadan yanında oturan kızlara çevirdi. Onların kendini dinlediğine, her söylediğine merakla kulak kabarttığına emindi. Bir de arada sırada ona memnuniyetsiz bakışlar atıp, fısıldaşarak duruyorlardı. Dedikodu kazanı kaynama başlamıştı. Ve kızlar onda ateşe atılacak odun ararken, yüzlerini memnuniyetsizce çevirip, kibirle burun kıvrıyorlardı. İşte o zaman onların yüzünü parçalamak istedi Hazal. Ne yani, yakıştıramıyorlar mıydı? Hıh, çok da fiftiydi!

Erkekler onlara göre daha sakindi. Kısa bir tebrik konuşması yaptıktan sonra, konuyu çarçabuk kapayıp, işlerine odaklanmışlardı. Ama bu iki kız, sürekli fiskos hâlindeydi. Bakışlarını yanında sakince çalışan adama çevirdi. Pis zorba! Yine ne edip... allem edip kallem edip bu işi zorlamaya, dayatmaya başlamıştı.

Masanın üstündeki telefon titreşmeye başlayınca, dalgın bir hareketle telefona uzandı. Açtığında bir süre sonra elinde telefon, duyduklarının şokuyla afallayarak kalırken, dolgun dudakları titreşmeye aralandı. Sonra omuzları sarsılırken, dudaklarının arasından garip bir inlemeye karışmış bir hıçkırık koptu. Daha sonra da, bir tane daha ve kimse onun ne yaptığının anlam vermezken, o hiç çekinmeden hıçkırık hıçkırık ağlamaya başladı.

Arda onun fındık faresi gibi çıkardığı sesiyle yüzünü yana çevirdi. İlk başta onun bu nişan meselesi yüzünden ağladığını

diğini sanmıştı ama kalbinde bir yerde, sebebinin daha farklı olduğunu anlaması fazla uzun sürmedi.

Timur endişeyle hemen yerinden kalkıp "Hazal... Canım nen var?" diye atılsa da, Hazal güneşten kopmuş gök taşı gibi başıboş hâldeydi. Sanki yüreğinin sesini susturamıyor, içinden geldiği gibi konuşuyordu.

Sonra bir anda Arda kimseye aldırmaaksızın, ona uzandı. Koltuğunu kendine çekti. Hazal'ı bacaklarının arasına alarak, ellerini onun yüzünü bulmak için uzattı. Önce başını yakaladı elleri, sonra onun ıslaklık yanaklarıyla temas etti eli. Hazal'ın tuzlu gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü, kendine çekti.

"Güzelim... Neyin var? Niye ağlıyorsun? Kötü bir haber mi?" dedi endişeli bir sesle. Derin derin soluyordu. Kahretsin! İşte en çok körlüğüne böyle acız kaldığı zamanlarda lanet yağırdıyordu.

Herkes onlara şaşkınca bakarken, Arda suskundu. Hazal'ın ağzından çıkacak kelimeyi, müthiş bir merakla bekliyordu. Oysa Hazal parlayan mavi gözlerin içinde oynayan duru yaşlarla, ağlamaklı ve gülmeli arası meczup bir ses çıkardı. "Arda!" İki nefesi arasına sıkışmış sesi, mahşer sancısı çakarır gibi ilerlercesine karmaşıktı.

Arda yüzünü ona yaklaştırdı "Söyle güzelim, ne oldu? Eger söylediğim şey yüzündense... Ağlama lütfen!" diye hissiyatlı tok bir sesle sordu. Genç kız kollarını bir anda boynuna dolayarak, geniş omuzlarını kendine çekti. Başını boyun köküne gömdü. Kokusunu derince soludu. O anda, sadece oldukları kalabalık ortam değil, kocaman dünya gözlerinden silinmişti. Sadece sevdiği adamın eşsiz sıcaklığıyla, doyama-yacağı cennet kokusu kalmıştı onun yanına yaren.

Adam şaşkınca ne yapacağına karar vermezken, o buruk bir mutlulukla dudaklarının arasından, cansız bir fısıltı gibi heyecanın titreştiği sesiyle fısıldadı.

"Kornea bulunmuş... Nakil için hastaneye bekliyorlar seni!"

...ve genç adamın bedeninin, elinin altında kasıldığını hissetti...

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Ne var ki bedeni kasılıp kalırken, beyni de aynı iradesiz ölçüyle, kendini bırakıp durmuşçasına işlevden çıkmıştı. Duyduklarının gerçek olmasını her anlamda büyük bir coşkuyla dilerken, gene de mantıklı yanı hemen devreye girmişti. Aklı, bu düş gibi coşkuya, hemen kendini kaptırmamasını söylüyordu. Ve mantıklı yanı her zamanki gibi haklıydı! Ümitler önünde belirsiz bir umman gibi, soru işaretleriyle duruyordu? Ya olmazsa?

Boynuna sarılan genç kızın sıcak nefesi tenini yalayıp, ılık bir meltem gibi üstünden geçerken, boyun köküne tuzlu tuzlu gözyaşları damlıyordu. Hazal'ın narin belindeki elini çekerek, masaya uzatı ve genç kıza biraz ileri ittirdi.

Hazal o ana kadar orada olan herkesi unutmuştu. Kendini toparlamasının lazım geldiğinin bilincinde olsa da, yapamıyordu. Olduğu yerde doğrulup, bir adım geriledi. Millete çaktırmadığını düşünerek, kendine çeki düzen verdi. O anda, coşkusu ve sevinci o denli büyüktü ki, hisleri galeyana geldiğinde kendini durduramamış ve nitekim herkesi unutmuştu. Gözlerini kurularken hâlâ kesilmeyen hıçkırıklarının arasından, çekinikçe onlara bakanlara... kırılganlığının dibinden baktı. Herkes pür dikkat, sanki ecnebi asilzadesiymiş gibi, ona bakıyordu. Ne yanı! Arda onu sevemez miydi? Dikkatle-

ri üstünden nasıl dağıtsa! 'Sen zeki kızsın Hazal, göster zekânı, şunların üstündeki kibirli bakışlarını sil. Zeki kızlar dikkat çekicidir umutla!' Ya da bacağını mı açsan! Yok, yok, ürkütme milleti! Sen zekânı göster yeter! Zaten böyle bir şey yaparsan, Arda senin bacaklarını kırar...

Masumiyeti simgeleyen beyaz gömleğimin üst düğmesini de kapattı! "Burası da... çok sıcak oldu!" dediğinde, inlememek için dudağının kıyısını dişledi. Allah'ım zeki şeye bak! Geri-zekâlı!

Timur histerik gözleri donmuş bir şekilde, Arda'ya bakıyordu. Diğer çalışanlar, şaşkınca onların hâlini süzüyordu. Sonunda bu sessizliği bozan, Arda oldu. Boğazını temizledi. Tok sesiyle mırıldandı.

"Paydos! Herkes işinin başına dönebilir. Toplantı sona erdi!"

Önce hiç kimse yerinden kılmılamadı. Çıt bile çıkmadı. Merak herkesin kanunu fokurdatıyor ve bir cevap almadan gitmelerine olanak sağlamıyordu.

Timur kaşlarını havalandırdı ama tek bir tepki dahi almadı. Sanki Oscar filmini izler gibi, pür dikkat kesilerek onları izliyordu.

Ama Arda bu sefer, daha kaba bir biçimde, hırıltilca hâşınce söylenince, herkes apar topar yerinden kalktı. Ona tuhaf dileklerde bulanarak, toplantı odasından kaçmaya çalıştı. Sanki biri "Yangın var!" demiş gibi, telaşla sağa-sola kaçışlar. Kimse ne diyeceğini bilmiyordu o anda ve halen şaşkınlıkları sürmekteydi. Hem onların nişanı, hem de bu nakil işi, bayağı bir şok etkisi yaratmıştı. Son kişi de defterini, kitabını almış okul öğrencisi gibi odadan şutlanınca, Hazal boğazını temizledi. Ağlamaktan kızarmış yanaklarını elinin tersiyle sildi. Aslında gömleğinin eteğine de burnunu sülecekti ama utandı. O da ne yapsın! Kâğıt peçete bulamayınca, sesli bir şekilde burnunu çekti.

"Doktorun... hastaneye gitmemizi söyledi! Bağışçı, bir-

kaç saate ameliyata alınacakmış! Beyin ölümünün gerçekleştiğini söylediler... Ve senin hastanede olup, tahlillerinin bir an önce yapılması gerektiğini de eklediler."

Timur sonunda şaşkınlığını biraz olsun üstünden attığından, yerinden kıpırdandı. Arkadaşının yanına geldi. Arda hâlâ şaşakalan bedeniyle yerinde oturduğundan ve kaskatı kesildiğinden, ona sarılamayınca omzunu kavrayarak, "Gözün aydın dostum. İnşallah işiğe kavuşacaksın" dileklerinde içten bir dua olarak bulundu.

Hazal ellerini çırparak, "Amin... Amin!" rûdalarıyla ortalığı inletmeden önce hemen sustu.

Arda arkadaşının elinin üzerine, elini koydu. Hafifçe sıkı telkin eden dost elini. Timur odadan çıkarken, Hazal hâlâ dalgınca ona bakıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Arda başını ona çevirdi ve sadece "Celi" dedi. İfadesizdi. Ne hissettiği belli olmuyordu.

Hazal bu sefer ikiletmedi. Onun ihtiyacı olduğu kadar, Hazal'ın da Arda'ya ihtiyacı vardı. Gıku çıkmadı. Yanına geldiğinde, Arda elini bacağına koyarak, sessiz bir emirle oturmasını belirtti. Hazal dizlerine oturup, kollarını boynuna sardı. Genç adam sadece yüzünü onun mis gibi cennet vadisi boyun köküne gömüp, yatıştırıcı kokusunu derince içine çekti. Parmaklarını tembel tembel, enfes kokan saçlarında gezdirdi. Nefesinin tenine vurmasını mistik melodisini dinledi. Sakinleştirici gibi. Hazal'm rahatlatıcı sıcaklığından, göğsünü zorlayan ve hızla atan kalp atışının canlılığından, bedenindeki endişeyi yatıştıran kokusundan güç aldı.

"Şaka gibi!" Dudakları kızın boyun köküne değerek kuyruktan, sesi geriden ve boğuk geliyordu.

Onun temasıyla titreyen Hazal, kollarını biraz daha sıkılaştırdı. Yanağını erkeğin boyun köküne dayadı. "Rüya gibi!" diye hayretle mırıldandı. Arda derince iç gerdi. Hazal onun bedeninin hâlâ daha yatışmadığını anlayınca "Korkuyor musun?" diye çekinikçe sordu.

Arda onun sorusunun ardından, bir nebze olsun doğ-
rularak "Hayır" dedi tutuk bir tonda ve ekledi: "Sadece bi-
raz tedirginim. Sonuçta... her ne kadar hücre uyumu olsa da,
daha, ortada doku uyumu var. Hemen ümitlenmek istemi-
yorum. Belki uymaz! Ben... Ben bunu daha önce yaşadım...
Uymadı!" Hayal kırıklığı kokan sesi, kızın yüreğine koçbaşı
gibi daldı.

Hazal ince, narin parmaklarını erkeğin dudaklarının üze-
rine kapatıp susturdu. Genç adamın yüzünü avuçlarının ara-
sına alıp, alnunu alnuna yasladı. İlk nefesinin çenesine çarpma-
sıyla, dudaklarını nemlendirdi.

"Gör ya da görme... Bu hiç önemli değil. Sen yüreğini
ferah tut yeter. Nasip! Görmesen de çok dert değil zaten...
Birçok görenden daha iyisin.

Sen görmeyen gözlerin... gören sahibisin!"

Arda başını hafifçe sarstı. Ellerini genç kızın sırtında ya-
tıştırıcı bir tutumla gezdirmeye başladı. Onun zayıf bedenini
kemikleri eline değiyordu.

"İşin aslı öyle değil Hazal. Ne kadar oldu bilmiyorum...
Çoktan unuttum ben bunları. Hatırına gelmiyor artık eskisi
gibi. Denizin, gökyüzünün, çiçeklerin rengini unuttu! Ne kadar
çok oldu. Hangi renkteydi dünya? Artık hatırlamıyorum
renkleri. Hep bir karanlık var içimde. Ne zaman renklemek
istesem, olmuyor. Benim karanlığım, rüyalarım bile yok...
Böyle yaşamaman zorluğunu bilemezsin. Su içerken, yemek
yerken, birine bakarken bile iki kere düşünüyorum. Adım
attığım yerleri ezberleyip, her bir şeyi zihnime çiziyorum. Bu
ne denli yoruyor beni bazen... bilemezsin." Bunları derken
isyan etmiyordu, haşa! Sadece içindeki serzenişli veryansın
ediyordu mantıklı dili.

"Olsun" dedi kız buruk tutumuyla. İçini rahatlatmak is-
tercesine, yumuşak, şefkat kokan sesiyle devam etti: "Yine
de olmazsa üzülme... Çok kafana takma! Boşver! Ben sana
güneşin kızılıyla, sansınun raks eden rengini anlattım. Aynı

şavkı denize düşünce, yakamozların pırlanta gibi parladığını... Kış gününde, gökten döne döne inen naif kar tanelerin,
birbirine benzemeyen şeklini tarif ederim... Sen yeter ki üzül-
me... Ben sana bir ömür, her şeyi bıkmadan, usanmadan, ka-
fanı şişirerek anlattım. Gören gözün, yaslandığın elinin değ-
diği bastonun olurum... Ben senin her şeyin olurum."

Allah'ım, ne güzel sözlerdi bunlar. Ondan duymayı um-
madığı kadar hayal geliyordu. Hazal'ın nefesleri, düşlerden
çıkagelen titrek sesi, efsun gibiydi. O anda ne dediğini, nasıl
vaatlerde bulunduğunu bilmiyordu. Kendi yüreğinde atan
çoşkusu, neşesi, kocaman adamın ürkek yüreğini titizce ya-
tıştırmaya, istihfafla çalışıyordu. Sıgıyordu ki sevinci naif
bedenine. Billiyordu. İçinde bir yerlerde ne kadar ürktüğünü,
korktuğunu hissediyordu. Daha çok sarılmak istiyordu ona.
Canını canına katar gibi... dünyasında ılık, teninde bir iz, bir
dokunuş olmak ister gibi, sınıksız sarılıyordu...

Bunun aynısını hissederek Arda, onu biraz daha kendine
çekip, bedenini bedenine yasladı. Tutuşunda şehvet içeren
hiçbir art niyet yoktu. Sadece sarılmak, onun varlığıyla rahat-
lamak istiyordu. Muhtaç! Sanki havanın ciğerlerine dolma-
sı gibi, böbreklerinin susuz olamaması gibi, yüreğinin atışı
gibi... Muhtaçtı Hazal'a!

Dudaklarını genç kıza uzatıp, burnunun üzerine gerçek
bir şefkatle dokundurdu. İlk nefesi yüzüne vururken, dudak-
larının kıyıları hınzırca kıvrıldı.

"Ama bunları bana anlatmak için, bir ömür yanımda ol-
man gerekiyor. Sen bana, Binbir Gece Masallarının vaadinde
mi bulunuyorsun Mavişim?"

Hazal başını biraz geriye çekmek isteyince, adam buna
müsaade etmedi. Onun ürkekliğinin döndüğünü fark etti. Ce-
saretinin yine kuytulara saklanmaya çalıştığını sezdi. Yüzünü
elleri arasına hapsedip, iyice kendine çekti.

"Bunu yapabilecek misin?" Bu sorunun cevabını Araf
kapısının daimi bekçisinin sabrı gibi bekleyebilirdi. Yeter ki
gelocek olan, müspet olsun...

Hazal yutkundu. Önce titrekçe kırpıklarını kırptırırken, derin derin soluyordu. "Belki..." dedi içine derince bir nefes alarak; "Belki yaparım... Bilemezsin! Hem, sen herkese nişanlı olduğumu duyurmadın mı? Beni mecbur ettin buna. Eee... Ben de elim mahkum, çekecek gibi duruyorum."

"Bunu ben duyurdum." Kalın tok sesi imalıydı. Yüzünün sertliğinde hiçbir tevazu yoktu. "Ve... her ne kadar çok istesem de bunu... Sen istemeden olmayacağını biliyorum. İnatçısun! Benim inatçımsun! Mavişimsin!"

Hazal sanki benliğinin durduğunu hissediyordu. Bakışlarının akabinde olanlar zihnini meşgul ediyor, kontrolünü ele alamıyordu. Bu hâliyle bile dil çabukluğuyla lafı yine evlilik meselesine, nasıl getirmişti? Pcs doğrusu! Konu şu ki, mevzu ya olan alakası, bazı zamanlarda... ona; bu adamın ciddi ciddi aşık olduğunu bile düşündürmüyör değildi hani! Ama o Arda'ydı. Kendisinin defalarca de söylediği gibi... Aşka inanmıyordu! Sadece sevmek istiyordu. Biri tarafından sonsuz sadakatle sevmek... Ama aşık olmamak... Annesi olmayan bir yetim gibi, başında damı olmayan bir kedi gibi okşanmak...

"Sen... Sen yine lafı ne ara buraya getirdin bilemiyorum? Ve yine hıncır düşüncelerine, benim ağzımdan laf almaya çalışıyorsun? Laf cambazı sen de!" Yalancı bir kızgınlıkla söylene de, güzel hâlde kaşları ciddi anlamda çatılıydı.

Arda sırtını koltuğa yaslayınca, koltuk hafifçe geriye kaydıldı. Hazal dizlerinden kalkmaya çabalayınca da, onu kendine sertçe çekip, göğsüne yasladı. Kollarını kelepçe misali etrafına doladı. Şimdi ikisinin bedenlerinin arasındaki, tüm sınırlar ortadan kalkmıştı. Bedenlerindeki sır yerleri, edepsizce birbirine temas ediyordu. Hazal'ın ürkek gövdesi, onun sert kaslarının üstünde yayılıyordu.

Yumuşak ve sıcak.

"Sen çok kötüsün! Ağzımdan laf alamazsın!" Dudaklarını düzüp birbirine bastırırken, kollarında nazlı nazlı debelendi.

"Aldım bile... Bana söz verdin. Gözlerim açılmasa da, sen

bana bir ömür hayatı... yaşadığın mutluluk gibi anlatacaksın." Hazal yürek çırpıntısıyla omuzlarını sarstı. Arda kızgınca "Hadi... sarıl bana!" diye tatlı bir buyurganlıkla emretti.

Hazal oralı olmayarak "Neden yapayım bunu? Aklımı karıştırman için mi? Olmaz. Sarılmak istemiyorum." diye taviz vermeyen bir olguyla itiraz etse de, daha şimdi tek istediği... aslında yegane şey buydu: Sumsıkı sarılmak!

"Neden? Yoksa dokunuşların aklını mı karıştırıyor Mavişim?"

"Ne alakası var! Asıl sen bunu yapınca..." Sustu! Dudaklarının kıyısını çekinikçe dişledi. Arda geniş omuzlarını sarstı ama onu kendine çekmedi. Hiç bir hareketle bulunmadı. Sanki onun gelmesini bekledi. "Ama?..."

Ve sözünü yarıda kesti. "Hayır. Beni rahatlatığın için. Seni hissedince rahatlıyorum. Gözlerim kör olsa da, açılma da önemli olmuyor. Sana sahip olduğumu bilmek... bana yetiyor." Derince iç gerip kollarını açtı. "Şimdi, sarılmayacak mısın bana? Benim gibi aciz... kör bir adama... Yazık değil mi ama!" diye alay etti.

İçindeki burukluğun azalmasıyla, Hazal hafifçe gülümsemesine büründü. Ama gözleri mahzun bakıyordu. Sinesine, döşek bulmuş kedi gibi pusarken, kollarını geniş gövdesine sararak kucağına kuruldu. Onun görmemesi! Ümitlerinin sönmesi! İşte bu düşünceyle kalbinin acıdığını idrak edip, yaklaştı. Başını geniş göğsüne yaslayıp, kokusunu genzine hapsetti. "Acıtasyon yapma. Ukalasın! Aklına da bir şey getirme. Sana sarıldım, çünkü...? Çünkü...?" Arda başını aşağı eğip çenesini başına yasladı.

"Çünkü ne?" diye ekledi adam. Dudaklarında bekleyiş çöçkü bir merak belirmiş, bilmiş bir gülümsemeyle yüzüne yayılmıştı.

Hazal çocukça bir tutumla yüzünü astı. Bunu neden yaptığı hakkında, hiçbir fikri yoktu. Küskün bir tavırla mırıldandı. "Canım istemiş olmaz mı?"

"Sebebi... sadece bu mu?"

"Ah tabii! Başka ne olabilir? Yoruldum ve biraz dinlenmek istedim hepsi bu? Ve senin dizlerin bunun için en uygun oturak gibi duruyor şu anda. Yumuşak ve set arası bir şey." Gözlerini bıkkınca yuvaladı. Sonra da tepesinden erkeğe baktı. Onun sert simasına, hâlâ gergin duran dudaklarına, kasılmış, düz bir çizgi hâlini almış kaşlarına...

Ve derince bir nefes eşliğinde ofladı. Bu onun için, çok zor olmalıydı. Aydınlıkla sınanmak!

"Ben de senin kalp atışına dinleniyorum. Hiç susmayan geveze çenen bile, baş ağrısına iyi geliyor... Ürkekçe yaklaşman hoşuma gitmese de, bana sokulman bir ömre bedel."

Kız biraz daha sokuldu. Yanağının altında, onun hızla kalkıp inen göğsünü ve düzenli atan kuvvetli kalp ritmini hissediyordu. Kısacık bir zaman, sadece sessizce öylece oturup, birbirlerini hissettiler. Sonra bu sessizliği genç adamın sesi bozdu. "Kalkalım mı artık?" Hazal kollarını biraz daha sıklaştırıp, buna izin vermedi. Oradan kalkmak istemediğini belirtircesine, daha çok sokuldu.

"Arda...?" dedi titrek sesiyle sorarcasına.

Genç adam sakince "Hımm!" yapığında başını hafifçe oynattı.

"Ben..." Biraz duraksadı. "Ben gözlerin açılmasa da, yine de seninle evlenirim! Bir ömür sana gören göz ben olurum... Üzülme olur mu?..."

Arda onun laf arası teklifini kabul ettiğini, bozuntuya vermeden sevinerek, başını salladı. "Biliyorum!" dedi gerilen gelen sesiyle.

Biliyordu. Onun koşulsuz sadakatini, sevgisini içinde hissediyordu. "Yoksa hâlâ bu işten kaçıp, evlenmeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Konu şu ki, bu konuyu hâlâ düşünüyorum. Karar vermedim... evlenip evlenmeye?"

Arda gülünce, göğsü huşuyla kalkıp indi. Bu da Hazal'ı çıldırttı ve midesinden başlayan bir sıcaklığın, uçuk uçuk hissiyle parmak uçlarına kadar yayılmasının keyfini yaşayarak, kızgınca göğsüne vurdu. "Gülme!" dedi yine kızgınca.

Arda sırıttı. "Gülmüyorum sevgilim... Sen düşünmene devam et. Hani evlendikten sonra düşünecek bolca vaktin olacak. Hatta yaşlandıktan sonra da... Birlikte kış bahçemize otururuz... Sen bolca düşünürsün, ben de..."

Hazal aklına gelen müstehcen düşüncelerle haykırın gibi inledi. "Arda!..."

Genç adam kısacık bir an daha kahkaha attı.

"Beni zorlayamazsın!"

"Emin ol, yaparım! Beni henüz tanımıyorsun! Neler yapabileceğimi bilmiyorsun!... Ve bu yeni beni; ben bile tanımıyorum!"

Şaşkınca gözlerini kısarken, onun tehditle başlayan kelimelerinin böyle bir yerde bitirmesi karşısında sersemlemişti. Bu adam ne zaman yumuşak, ne zaman sert davranması gerektiği hakkında kafa karışıklığı yaşıyordu. Bir de onu resmen hazmediyordu.

"Ne yani, sen beni tehdit mi ediyorsun? Ayrıca evlenmek istemezsem... zorla mı oturtacaksın o masaya. Hah! Ben adamın anlıyı karıştırmam!" derken, çatık kaşlarını onun yakışıklı sert yüzüne dikmiş cevap bekliyordu. Nitekim sualine yanıt fazla uzun sürmedi.

"İstemeseydin evet" dedi kendinden emin bir üslupla. "Ama sen de istiyorsun... değil mi?" Şimdi de Arda cevap beklediğini belli edercesine duruyordu.

Hazal dudaklarını kıvrıdı. Önce mırın kırın etse de, onun tok sesiyle ırkıldı. "İstiyormusun?" Kelimeler keskin ve katıydı.

Arda merakla kaşlarını çatarak, tekrar bedenini cezalandırır gibi sikarak sorunca, genç kız derince iç gerdii.

"Sanırım... biraz istiyor olabilirim. Fakat hemen kendini

damat sınıfına koyma... Bana henüz gerçek anlamda evlenme teklif etmedin. Önce bunu bir değerlendireyim, sonra sıradaki taliplerimden arta kalan zamanda... bir düşünürüm. Hem şimdi annemin bana bulduğu zengin, yakışıklı, içkisi, kumarı olmayan ve ana kuzusu, tabii bir de ahabplarının oğulları olan birkaç kişi var... Onları da eleyeyim, sıra sana gelince bakarız" dedi munzurca.

Arda onu ince belinden kavrayıp, sertçe yukarı kaldırdı. Göğsü şimdi sık sık kalkıp iniyor, onun yumuşak hatlarını tehdit ediyordu. Genç kızın ince beli onun sert tutuşuyla acısa da, sesini çıkaramadı. Katı ellerini yukarı çıkarıp, başunu kavrayarak kendine çekti. Ve çenesini ceza verir gibi, sıkıca parmaklarının arasına sıkıştırdı. Yüzüne eğilince dişlerindeki gıcırıcı duyuldu.

"Bana bak Hazal..." Kız onun sözlerine itaat etmişçesine, şimdi ve bir ömür bakmak istediği kara gözlerine bakıyordu. O gözler ki kopkoyu zindanların dehlizleri gibi ışıksızdı, Yarı istihza yarı tehdit karışık bir tavırla, öfkeli sesi gıcırtilar eşliğinde duyulurken... dedi ki: "İki dakika huzurlu olalım dedik... içine ettin. Senin dilini koparırım kadını! Bir daha başka bir erkek... hatta bir erkeği ima dahi ettiğini duyarsam..." Dudaklarını hurpanı bir şekilde istila edip, sertçe öptü. Hazal şaşkınca öptüşmenin başlaması ve bitmesiyle kalakalırken, aynı anda ona bakıyordu. Ve o, soluk soluğa devam etti: "Seni... Seni babadan hemen isterim. Sana zaman tanımam. Hatta... Hatta bunu bile yapmam! Sen düşünüp evet diyene kadar beklemez, seni derhal karım yaparım!"

İşte bu ciddiydi. Hazal bakışlarını onun öfkeli yüzüne çevirdiğinde, tuhafça irkildi. Sanki bir rüyanın silinmiş şekillerine benzeyen kara gözlerinden kâfi derecede büyük bir kuvvet toplamak istedi. Zira kalbi artık göğsünde değil, boğazında atıyordu ve nefes alamıyordu. Gördüğü şey karşısında nefesini tutarken, her ne kadar bu şakayı uzatmaya düşünüyor olsa da, onun sert yüzü ve kasılan eliyle yutkundu. Daha fazla ileri gitmemeye karar verdi. Yani şimdilik!

"Şimdi... zaten bana söz vermiş bulunmaktasın. Başka çıkar yolun, kaçır yanın yok! Senin tüm sokakların bana çıkıyor. Ben senin çıkmaz sokagınım Hazal... Tek gidişli yolun... dönüşü olmayan yolcususun!"

Hazal cılız bir itirazla "Henüz vermedim" diye diretti. Arda dişlerini sıkı ve genç kız hemen atıldı. "Yani sen bana evlenme teklif etmedin, nasıl karar verme mi bekliyorsun?" Nefes alamıyordu artık... Tüm kızgınlığına rağmen, ona hâlâ yüreği ağzında bakıyordu. Nasıl bir şeydi bu aşk? Kızıyor ve seviyordu!

Adam başını geri çekti. Biraz rahatlamıştı. Bu kız kadar dengesiyle oynayan bir varlık yoktu. İngiliz anahtarı gibi, devrelerini yalama yapıtıyordu... Hazal'ın al al olmuş yanakları hem kızgınlıktan, hem heyecandan kıpırdanıp duruyordu. Sonra adam homurdancısına "Ettim ya?" diye kızınca, kız biraz rahatladı. "Ne... Ne zaman?" dedi şaşkınca.

Arda sinsice sırıttı. "Kanepede!"

Hazal dizlerinin üstünde huzursuzca kıpırdandı. Bedeninin kasıldığını ve teninin yandığını hissetti. Karnına arı kovarı düşmüş, vızırıyordu. Şimdi sırtında gezen el, ateş olup yakıyordu tenini. Ve artık kalçasının altında, onun sert bacak kaslarının, kasıldığını da netçe hissediyordu. Özdenetimini kontrol altına almak istercesine, dirayetinin son kırıntılarıyla derince nefes almaya başladı.

"Ha!" dedi genç kız ve hemen kendini topladı. Şaşkınca salınan sesini biraz düzenleme gereği duydu. "O sayılmaz. Sen... sürekli bana emrettin."

"Hayır..." diye itiraz ederek homurdandı adam. "Emretmedim... Nazikçe evlenme teklif ettim!"

Hazal burnunu kıvrıdı. "Çok romantik... pek de naziktin doğrusu."

Arda hafifçe dudaklarını büktü. "Benimle evlenmen için... daha kaç kere evlenme teklifi alman lazım?! Bir, üç, beş! Kanepede ettim! Ofiste ettim! Toplantıda ettim! İtalya'da

Bit Pazarında ettim ve tabii şu eğlence gecesinde bile ettim." Elini kızın saçlarına daldırıp, bir tutam saçını parmağına sarıdı. Yumuşacık dokusuyla oynamaya başlarken, kızın içi bir tuhaf oldu.

Hazal başını geriye çekti. Sesini kalınlaştırıp, ağzını tuhafça büzdü. Çocukça bir dürtüyle, onu taklit etmeye başladı! "Benimle evleneceksin Hazal! Beni delirtme Hazal... Evleneceksin! Benimle evleneceksin, işte o kadar! Başkası olmayacak, senin kocan ben olacağım! Sen benimsin Hazal! Kapa çeneni Hazal! Bir daha görmeyeceğim Hazal! Sus Hazal!" diye Arda'nın kucığında kıpır kıpır sinirle söyleniyordu. Adam, başını koltuğun gerisine yaslamış, parmaklarını dudaklarının üzerine koymuş sırtıyordu.

"Vay be! Ne kadar karizmatik evlenme teklifi etmişim... Bunlar kitap hâline getirmek lazım! İyi para kazanırım. Gençlere sert kızlar için, müthiş tüyo lazım..." diye alayla söylendi.

Hazal öfkeyle kucakından bir çırpıda kalktı. Kısa eteğini çekip düzeltti. Lanet olsun, bacakları ne ara açılmıştı?

Arda bir anlık zaafından yararlanıp giden kıza kollarını çattı. Ama o sırada kız öylesine öfkeliydi ki, bunu anlayamadı.

"Sen tam bir odunsun! Senden başka ne beklenir? Höt-zöt! Zorbasın! Kaba herifin tekisin! Bir de yaptığı arsızlıkla gurur duyan tek hergele sensin!" *Kalbimin tek sahibi, çapkın prensimsin! Sen benim biricik Yalçıpkınım!*

Arda gevrekçe sırıtırken, geniş omuzlarını gerd. Oturduğu yerde yayıldı. Şimdi bacakları hafifçe aralanmıştı. "Güzelim millet bir kere evlenme teklifi alıyor, sen benden kaç defa almışın bak." Kaşının tekini yay gibi gerd. "Hepsini de not etmişsin aklına... Ne kadar başarılı oldukları, belli..."

Hazal ellerini saçlarına gömdü. Yok, düzenlemek için değil, daha çok yolmak ister gibi kurcaladı ama yolmadı. Ay, sabah bir saat maşa yapmıştı onlara kıyamadı.

"Seni bazen boğazlayasım geliyor. Adamdaki pişkinliğe bak! Sanki bana güller sunup, serenat eşliğinde evlenme tek-

lifi yapmış gibi... bir de gururla böbürleniyor... Allah aşkına, sendeki bu özgüven Başkan Obama'da yok. Hangi Ego Atığı, devlet dairesinden geliyorsun?"

"Öylesi klişe olurdu. Hâlâ çiçek, çöp bekleyerek romantik olan kadınlar var mı? Bak ben sana en orijinalinden yapmışım. Kıymetimi bil! Aklından hiç çıkmayacaklar."

"Arda!" dedi Hazal, hırlar gibi dişlerinin arasından hursla. Tabii aklından çıkmayacaktı, kabaca ettiği herzeler! Tepinmek istiyordu. Bu adam ne rahattı! Ne pişkin, ne arsız, ne gıcık, ne yakışıklı, ne güzel güliüyordu! Ah! Kahretsin! Ona kızarken bile, öfkesi gül bahçesine düşmüş silah gibi rotasını şaşıyor, elinde patlıyordu.

"Arda sen... sen var ya! Ayağını yere sertçe vurdu. "Off!" dedi isyanla. "Off!"

"Söyle güzelim ben...?"

Hazal ayağının topuğunu yere bu sefer birden fazla, sertçe vurdu. "Kapa çeneni! Cinnet geçirme sebebim olacaksın."

Kapı açıldı ve Timur içeri girdi. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Hazal'ın öfkeden kızarmış yanakları, ağlamaktan ıslanmış suratına... ve ateş saçan gözlerine bakınca, tek kaşını kaldırdı.

"Demek dram havasından erken çıktınız, komedi yayınına başladınız(!)... Bu iyi! Ben de sizi ağlarken bulurum diye korkuyordum." Sonra yakışıklı yüzünü ekşitti. Bu fikirle yeşil gözlerini memnuniyetsizce devirdi. *Karizmatik hergele, arkadaşımın çakma klonuydu!* "Bir de seni salyalı sümüksü teskin edemedim doğrusu Hazal... Ben ağlayan kadınlardan hiç hazzetmem doğrusu" dedi alayla göz kırparak.

"Hah! Ben de çok meraklıydım senin oyun arkadaşın için ağlayıp, senin omzunda teselli bulmaya..." Kapiya yaklaşıncı kendince homurdanıyordu. "Al birini, vur ötekine!" Kapiyu açtı. "Birazdan gelirim. Siz de hazırlanınız Arda Bey!" dedi mesafeli sesinin kızgınlığıyla ve kapiyu sertçe çekti.

"Yavaş kızım, tepemize çökecek şirket!" dedi Timur.

Onun odadan ayrılmasıyla, Arda'nın yüzündeki sırıtma, yavaşça sert simasından silindi. Şimdi yakışıklı çehresi daha durgun ve kaşları biraz daha çatlıydı. Karizmatik yüz hatları, arunda düşünceli bir hale büründü. Timur yanındaki koltuğa otururken, "Sanırım biraz endişeliyiz" derken tok sesiyle destek olarak mırıldandı. Arda başını ellerinin arasına aldı. Parmaklarını saçlarına doğru sıvazlayarak kaydirdi.

"Biraz mı?" Yanaklarını şişirip nefesini dışarı doğru puf-ladı. "Yerinden çıkacak bir kalbim, heyecandan duracak bir beynim var."

Timur ona anlayışla baktı ve konuyu dağıtma amaçlı "Hazal evlenme teklifini kabul etti mi? Ne ara oldu? Bana neden söyledin? Bunu kutlardık!" diye sakince sordu.

"Etmedil"

Timur kaşlarını çatı. "Nasıl etmedi...?" diye tekrarladı bilinçsizce. "Siz nişanınızı açıkladınız..."

Arda elini şakaklarında gezdirirken, geriye yaslandı. "Ben açıkladım, o da mecbur kaldı."

"Arda sen iyice kafayı yedin. Dostum, sendeki bu Hazal takıntısı beni korkutuyor. Sanık ona âşık olmuş gibi davranıyorsun..." Kaşlarını kuşkuyla kaldırdı. Zeki yeşillerini belli bir işkillenmeyle odaklayıp küstü. "Yoksa... Oldun..."

Arda elini masaya biraz sertçe vurdu. "Doktoru aradın mı? Ne söyledi?" Sözünün önünü kapatıp, konuşmanın gerisini engelledi. Konuşmak istemediğini belirtti.

Timur onun yüzünü usul susul süzdü. "Arda sen ciddiisin!"

"Sana doktoru sordum, duymadın galiba?" Timur kendini toparladı. Onun ısrarla konudan kaçınmasını anlayışla karşıladı. Belli ki, onunda kafası karışık.

"Kızım görmem lazımdı" diyen kadın: -Toplantı odasındaki kikirdeklerden birisinin, ta kendisiydi. - "Nasıl da âşık moduna girmiş öyle safrik... Haspam! Kendini bir şey sanıyor." Sarışın kuza baktı. Elindeki ruju dudagina yaydı ve dudaklarını birbirine bastırıp yedirdi. Muhasebeci kız şaşkınca

bakınca, Neşe rujunu kapatıp çantasına attı. Diğeri lafa karıştı. Şimdi üç kadında fiskosun dibine vuruyordu.

"Sorma kuzum ya! Biz daha ne olduğunu anlayamadan, ansızın boynuna sarılıp, yalancıkta ağlamaya başladı. Ne numaracıymış yosma! Bir de masum masum ortarlarda dolanıyordu. Asıl böyle, yere bakıp, yürek yakanlardan korkacaksın anacığım! Tabii; adam kör! Görmeyince kimle olduğunu da anlamı yok. Bir kere versin yeter. Eec...? Kör ellediğini dürtürmüş, ne yaparsun! Gözleri açılınca göreceğim ben onun yüzünü."

Eliliye bedenini göstererek "Biz dururken ona mı bakacak Allah aşkına! O ki... Pelin gibi afeti devranı bile elinin tersiyle itelemiş adam... Kızı nasıl da kapının önüne dıp-dızlak koydu hatırlasana. Şukulınca şutuladı. Gözleri açılınca kezin gördüğü an, arkasına bakmadan kaçacak aptal sarışından!" Sonra imitasyon sarışın arkadaşına baktı. "Affedersin şekerim, sözüm meclisten dışarı! Üstüne alınma!"

Sarışın pek umursamadı hakaretini. "Düşünsene Pelin nasıl zeki, nasıl da güzel bir kadındı. Ama bir çırpıda ilişkilerini bitirdi. Ne çok kadın girdi hayatına. Ama onun gibi birisine hayatında hiç uzun süre tutmadı. Bence hâlâ ona âşık. Onunkisi sadece Pelin'in yerini doldurma çabası. Geçen toplantıda Tarık Bey'in telefonu çaldığında, Pelin adını duyunca, bir bardak suyu masadan yere nasıl da panikle düşürdü görmediniz mi? Bizim resepsiyondaki kuza Tarık Bey "Pelin" diye seslenince, kapanan asansör kapısını nasıl da panikle açtırdı. Adam hâlâ ona âşık bence!" dediğinde diğer kız lafa bodoslama daldı. "Haklısın canım. Zaten ben de anlamış degilim hâlâ bunda ne bulduysa. Şaşkolozun teki! Ortarlarda yardımcı ayaklarına dolanıp, yataklığını yapıyormuş meğer!"

"Ben de keşke orada olsaydım. Tüh! Kaçurdum komediye. Kız cidden kendini ona yakıştırmış ha... Hem de o tipler! Vay be! Ne günlere kaldık." Sonra aklına bir şey gelmiş olacak ki sınıtı.

"Kızım onun geçen ki Rus sevgilisi bile, bir içim suydu be. Üf! Kadındaki bacaklara, ben bile gıptayla baktım anacığım" diye söylendi diğer kız. "Hatırlasana! Sırf kız ofisten

attırmak için neler yaptık... 'Rus kızları tek kullanımlık, yapacak bir şey yok' diye, ortalarda yalan yere dedikoduyla dolanırken... Onun için yalan yanlış kaç plan yapmıştık, fakat milenyum hatun modeli biraz hoppa olunca, pek işe yaramamıştı. Biz Rus'tan koruduk adamı, Türk ayarttı anacığım... Kendi ırkına da iftira atamayınca, mecburen sustuk. Vatan sevdası var serde ne yaparsın, yoksa hemcinslerimle alakası yok."

Diğeri gülerек atıldı. Sanki geçmiş yâd ediyordu. "Oysa millete ne dedikodular yaymıştık. Hatta adını Natalia değil Nataşa diye bile değiştirdik ama gel gelelim ki Pınar denen kadın, ortaya çıktı ve tüm forsumuzu söndürdü. Son dakika golünü yedik oturduk aşağı. Sonra baktık baktık olmuyor, bir yol bulamadık biz de ışın peşini bıraktık. Fakat bu Hazal! Arda Bey'in sevgilisi hatta Çakma Nişanlısı olsa ne yazar. Ben onun nişanını bir gecede bozarım arkadaş! Adam gözleli açılınca, madene düşmüş sarraf gibi, herkese yeşil ışık yakar lan! Yılların özlemini, tek bir kız da atacak değil ya. Kızın adam Hazal'ı gördüğü anda, ilk elden iadeyi-taahhütlü damgalı-pullu kapının önüne koyar... Ne statüsü, ne tipi ona denk. O zaman da bize gün doğar. Boşverin! Nasıl da gün bizim günümüz olacak!"

Rana kızınca omuz silkti. "Ben Mete'den başkasına bakmak söyle dursun, gözlerimin kıyısıyla bile süzmem elin adamını. Sana iyi şanslar kardeş!"

Neşe kızınca baktı. Kaşlarını çatmayı da ihmal etmedi. "Hah! Kûlahuma anlat. Yalanın batsın! Hadi lan oradan! Geçen gün Timur Beyin kucagını da kuaför koltuğu sandın sanırım! Adamın o iri cüsseli bedenini gözden çıkararak, ilk bakan kör olarak, bir üstüne oturmadığın kaldı. Yeme bizi, adam sana bağırmasaydı, sen rotayı şaşmış tiren gibi çuf çufalayacaktın. Numaradan kucagına düştüğünü görmedik merak etme!"

"Aman hadi şimdi Tamer Bey başlar 'nerede kaldınız' diye, çıkışır şimdi gidelim."

Kızlar çantalarını alıp lavabodan çıktıklarında, tuvalet

kabininin birinden inleme sesine benzeyen, içli içli ağlama sesi duyuldu:

Hazal elini kapıya koymuş, alnını sert zeminine dayamış içli içli ağlıyor, acı acı inliyordu. Duydukları öyle ağırdı ki. Hâlâ kadınların aşâğılamaları kulaklarında çınliyordu. Ne düğünmüşü ki zaten! Ardarda gözlerinden yaşlar süzülürken, hıçkırmaya başladı. Ne sanmıştı? Arda'nun gözleri açılınca ona âşık olacağını mı, yoksa hemen evlenip mutlu olacağını mı? Kendini çok güzel kandırmıştı. Pınar! Bu isimden nefret ediyordu ama aynı zamanda kaçır duyuyordu...

Hatta Nilay Harun bir ara ağzından kısa da olsa hikâyesi ni kaçırırmıştı. Arda'nun gerçekten âşık olduğu tek kadını O gittikten sonra nasıl katı, müsahhasız bir adam olduğundan... Ya bir gün karşısına çıkarsa? Tekrar hayatına almak, arayıp bulmak isterse! Ya yüzünü gördükten sonra sevmezse, çirkin bulur ve nefret ederse? Yutkundu ve başını dayadığı kapıdan kaldırdı. Titrek elleriyle kapıyı açıp, lavaboya yaklaştı. Elini yüzünü yıkadıktan sonra, tüm bu düşünceleri aklından uzaklaştırmak istercesine, derin derin nefes aldı. Zihnini arındırarak toplantı salonuna yöneldi. Toparlanmadan önce gidip bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorsa iyi olacaktı. Kapısına geldiğinde, tam kapıyı açıyordu ki, kapının aralığundan sızan şeylerle, donup kalmasına yetti. Bedeni buz tutarken, ömrü bir çırpıda ziyan oldu.

"Bunu iyice düşündün mü?" diyordu Timur'un tok sesi. "Sen kendinden, emin misin? Onun hayatı kumar değil. Eski-leri unutmak için bir deneme değil. Nasıl narin, kırılğan, hayat dolu görmüyorsun. Sana bakınca gözlerinin içi ışıltıyor, kızınca yüzünde hüznün beliriyo, sana bir şey olduğunu sandığı zaman, nefesi kesilip donup kalıyor. Elinin ayağının nasıl birbirine dolandığını, senin için canını hiçe saydığını, ben gördüm... Sen de yaşıdın."

Arda'dan ses gelmiyordu sonra... sonra bocaladığı zamanlarda yaptığı gibi boğazını temizlediğini duyumsadı. "Kesinlikle. Bunların hepsini biliyorum. Zaten ona çekilme-

min sebebi de bu. O bambaşka biri. Merhametli, sıcacık, öfkeliyken bile düşünceli. Kuzgunken bile masum... Onunla evlenmeyi gerçekten istiyorum."

"Bak dostum, tamam fikrine saygı duyuyorum. Fakat ya gözlerin açıldıktan sonra beğenmezsen onu? Ya da sevemezseniz birbirinizi... Belki ilgini kaybedeceksin ona baktıkça, belki başka kişiler ilgini çekecek bilemezsin ki! Peki, o zaman ne olacak? Pekâlâ, bu iş, öyle ha deyince bitmez. Onun ailesini tanıdık ve kızlarına olan bağlılığını gördük... Nasıl bir ortamda yetiştirdiklerine şahit olduk... Evlendikten sonra, dönüşü yok... Biliyorsun!"

Genç adam kuzgunca homurdandı. "Saçmala Timur. Bu ülkede boğanın bir sürü çift var! Kaldı ki, öyle bile olsa, ilk boğanın çift biz olmayız nihayetinde. Ama bunu yapmayacağımızı neredeyse emi..."

Hazal yutkundu. Daha fazla dayanamadı bu konuşmanın acı gidişatına ve kapıyı titrek elleriyle tıklahp, içeri girdi.

Yaklaşık iki saati aşkın hummalı bir çalışmayla sonunda, hastaneye varmışlardı. Yol boyu Arda Hazal'a sıkıca sarılmış, bir saniye olsun sinesinden ayırmamıştı. Bir terslik vardı. Onu bırakırsa kaybedeceği gibi, saçma sapan bir hisse kapılıyordu. Yüreği titriyordu dokunduğu zaman. Ellerini üstünden çekmeyi bırak, yüreğinin içine sokası geliyordu. Kafası karıştı. Sonra Timur'la olan konuşmaları yüzünden, kafası iyice karışmış olmalıydı. Tabii, tek sebep bu olmalıydı! Kesinlikle!

Öte taraftan Hazal her ne kadar duyduklarını düşünse de, şu anda bunları aklından çıkarmaya, düşüncelerini bozmasına izin vermemeye çalışıyordu. Arda büyük bir ameliyata giriyordu. Aklının da, tıpkı ruhsal durumu gibi rahat olması gerekiyordu. Bu hayat memat meselesiydi... Onun kaptislerinden ve gururundan daha önce geliyordu. Bunları sonra düşünecekti. Şimdi kafasına takmayacaktı... Fakat lanet olsun ki konuşmalar aklından çıkmıyordu.

Hastaneye geldiklerinde ise bir sürü tahlil yapılmış, bir sürü kontrolden geçmişti. Hazal, Saniye ablasını arayıp, Ar-

da'ya valiz hazırlamış ve hemen hastaneye gelmesini söylemişti. Şimdi de yaşlı kadın getirdiği kıyafetleri ve gecelik takımlarını dolaba asarken, Hazal camın önüne geçmiş düşünüyordu. Tıpkı... son yarım saatir olduğu gibi. Kaygılı gözlerini camdan dışarı dikmiş, kollarını narin bedenine sarmış, ayazda savrulan yaprak gibi titreyerek, öylece boş boş bakıyordu. Aslında baktığı yerde manzarayı geçtim, çöp konteynırlarından başka bir şey yoktu. Ama o inatla seyirlik bir manzarası varmış gibi, görmeyen gözleriyle dışarıyı izliyordu.

"Kaç tane kedi girdi içine, saydın mı kızım? Bak şu gri olan," derken işaret parmağıyla cama tıklatıp dikkatini dağıttı. "İkidir mavi poşeti yırtmaya çalışıyor. İçinde iştah açıcı bir şey var sanırsam."

Bakışlarını dalgın kızın güzel çehresine çevirdi. Sonra üzgün mavişler keşişti, hayatın yorgunluğunu yemiş yeşillerle...

Hazal dalgın başını tekrar yana çevirdi. Gözleri donuk, yüzü renksizdi. Yaşlı kadın onun bu hâlini ameliyatın büyüklüğünün endişesine vermişti. Gözleri anlayışla gülümserken, şefkatle koluna dokunarak "Merak etme, iyi olacak. İnşallah sonunda, gözleri açılacak" dedi içten bir sesle.

Hazal gözlerini sıkıca kapatıp, Yaradan'a haykırdı. "İnşallah!"

Yaşlı kadın tebessüm etti. "Ben çay alacağım kızım, sen de ister misin?" diye usulca sordu. Aslında niyeti ameliyata girmeden önce, onları baş başa bırakmaktı. Hazal ona burukça tebessüm etti. "Olur abla. Bana da bir tane al." Ve kadın anlayışla yanından ayrılıp kapıyı usulcacık çekerek gitti.

"Daha ne kadar orada durmayı düşünüyorsun?"

Ardından gelen sıkıntılı sese, Hazal arkasını dönmeden önce mırıldandı. "Elimden gelse, bir ömür!" Onun duymadığını sanmıştı.

"Ne yani, bana yaklaşmamak için bir ömür orada durmaya razı mısın? Ben de yanıma gelip, bana destek olursun diye düşünmüştüm. Hani ben çok büyük bir ameli..."

"Arda...! Dalgaya almayı kes artık... Zaten...?"

Gözlerini kapatıp başını geriye attı. Arda elini yeşil hasta önlüğünün yakasına götürüp çekti. Sanki nefes alamıyormuş gibiydi. Aslında o da endişeliydi. Hazal arkasını döndü. Bakışları hasta yatağında ameliyata hazır bekleyen, adamın üstünde gezindi. Durgunca hareketlenip, yanına yaklaştı. Yatağın yanına oturunca, yatak hafifçe sarsıldı. Sonra Arda'nın hiç beklemediği bir şeyi yaptı. Ayakkabılarını çıkarıp, ayaklarını yatağa koydu. Genç adamın yanına uzandı. Başını göğsüne koyup, elini beline sardı. Arda'nın kolları tuhafça havada asılı kaldı. Sonra genç kızın narin bedenine huşuyla dolandı. Çenesini saçlarına yasladı. Dudakları keyifle kıvrılmıştı.

Hazal tılsız bakışlarını cama çevirdi. "Neden imkânsuzsın? Neden komşumuz Fatma teyzenin çırpı bacaklı oğlu değilsin? Ya da Rüstem amcamın yakışıklı ama Sergen bacaklı oğlu olarak doğmadın? Ya da annemin, beni süsleyip püslüyüp, ayda en az iki kere görücüye çıkardığı ahbablarının oğullarından birisi de değilsin. Arda... Sen neden imkânsuzsın? Neden?" Sesinde naif bir suçlayıcılık vardı. İnce bir isyan, havalı kırıklığı kokuyordu kelimeleri.

Arda nefesini tutmuş, onu dinliyordu. Sonra kaşları çatılarak "Annen seni sürekli görücüye mi çıkıyor? Hem şu Rüstem sizin bakkal değil miydi?" diye ciddi anlamda çıkıştı.

"Of, Arda ya!.. Ben ne diyorum, sen ne anlıyorsun..."

Adam onu sert sesiyle susturdu. "Kızım sen beni delirtmek için, özellikle mi imal edildin? Yoksa bu adamı en çabuk nasıl gebertirim diye, hayaller mi kuruyorsun?" Genç kızın çenesini kavrayıp yüzünü yüzüne çekti. "Gerçeği söyle bana?"

Hazal kaşlarını şaşkıncı kaldırdı. "Ne gerçeği?"

Adam derince nefes aldı. "Sen rakip firmaların imalatısını değil mi? Baktılar kurşunla ölmüyoruz, en iyisi delirtmek dediler ve seni bana gönderdiler değil mi?"

"Arda ya... Ben ciddiyyim."

Genç adam başını tekrar yastığa dayadı. "Ben de ciddiyyim güzelim. Asıl imkânsız sendin... Ve şimdi benimsin!"

Sesinde gerçek bir gurur vardı. Sade ve tek düze söylemişti oysa. Bu genç kızın içinin fevran edip, kan ağlamasına yol açtı. Yutkundu. Genç adamın göğsündeki eli kasıldı.

"Arda...?" dediğinde, adam her adımı onun ağzından duyusunda içi eriyordu. Kız parmaklarını genç adamın parmaklarının arasına sokarak, yukarı kaldırdı. İçeri sızan ışığa tutarak kenetlenmiş elleri, parmaklarıyla oynamaya başladı. Camdan vuran ışıkla onun bronz teni parlıyor, beyazla bakırın ahengini sunuyordu.

"Ya beni beğenmezsen? Gözlerin açılınca, sana çekici gelmezsem... O zaman ne olacak? Ya evlendikten sonra benden sıkılsan..." Bunları ciddi bir merakla sorarken, yüreğini susturarak beldedi sualinin cevabını. Sanki cennetle cehennem arasında sarı gibi, ömrünü buna adanmış bir âşik gibi sükûnetle etti.

"Böyle bir şey olmayacak!" Vurgulu kelimeleri sertti.

"Olaçağını düşün! Ne yapardın? Yine de bu evliliği sürdürür müydün? Sevmediğin bir kadını ister miydin?"

"Hazal bu nasıl soru böyle? Aptal aptal sorularınla canımı sıkırmaya çalışıyorsan... sıkamazsın. Ben sana bağışıklık kazandım" dedi uyusukça gülümseyerek.

"Arda bunu duymaya ihtiyacım var. Ya olmazsa ne yaparsın? Lütfen...!"

Adam geniş omuzlarını sarstı. "İlk ayrılan biz olmazdık herhâlde. At kafandan bunları. Boş lakırdı güzelim. Bu... Asla olmayacak!"

Genç adamın verdiği tepkiler ve farkında olmaksızın verdiği cevaplar, Hazal'ın nefesini kesti. Senelerce fikrini vakfettiği bu maksadı temin için, kendisini, evet yalnız kendisini düşünmemeliydi. Sonra onun düşüncelerini dağıtarak Arda devam etti: "Dünyanın batacağını bilsem ve dünyayı kurtarmakla sana sahip olmak arasında kalsam... Tüm dünya gözümden silinirdi. Hiç tereddütsüz seni seçerdim."

Kız derince nefes aldı fakat hava ciğerlerine ulaşmadı. "Yani beni... Beni o kadar çok mu istiyorsun?" diye usulca sordu.

Arda elini dudaklarına götürüp, narin parmaklarının eklem yerini öptü. Başparmağıyla avucunun içini okşayarak açtı. Dudaklarını avucunun içine dokundurdu. "Tahmin edemeyeceğin kadar çok istiyorum seni." Ve yine öptü. "Bunun için ölürüm."

"Belki... heves! Tutkun..." Yutkundu. "Tutkun, daha bana sahip olduğun ilk anda geçecek! Ben sana ilgisiz geleceğim. Zamanla ayağına bağ, yüreğine yara olacağım. Belki, biz birlikte olmadığımız için sen de bu tutku takını yaptın."

Arda bir daha öptü elini. Hazal gözlerini kırpmadan eline dokunan dudaklarına bakıyor, ağzı kuruyordu. "Belki öyle! İlk defa dokunmadın seviyorum. Belki de dediğin gibi olacak. Belki de değil! Bunu ikimiz de bilemeyiz değil mi?"

Hazal alacağı cevaptan fazlasını almıştı! Belkiler vardı, netlikler yoktu!

Başını genç adamın göğsüne yasladı tekrar. Gün aşmaya başlamıştı. Güneşin alacalı rengi camdan içeri sızıyor, genç adamın yüzünde oynayıyordu. Hazal'ın gözleri doldu. Bu koyunda, bu sinede, hıçkır hıçkır ağlamak istiyordu. Tepesinden bakarak, güneşin kara saçlarında kızılımsı ışıklarıyla raks etmesini izledi. Yanığına doğru süzülen yaşını, hemen yakalayıp bertaraf etti.

"Bazen..." dedi kız. "Bazen, kendimi fanusa kapatılmışım tek bir balık gibi hissediyorum. Tek başıma, yalnız... Kalın camların arkasından, bakıyorum bakıyorum ama sesimi kimseye duyuramıyorum. O kadar ufağım ki ve bir o kadar aciz. Ağzımı açıyorum ama sesimi, etrafımı saran sularla kesiliyor. Ben, varlığımla boğuluyorum."

"Sensiz olduğum zamanlarda, ben öyle hissediyorum." Ardından hafifçe dudak kıvrıdı. "Ayrıca senden ne zaman bu melankolik ses tonunu duysam, kendimi bir uçumdan mı atsam, yoksa kıyıya köşeye mi sinip saklansam mı...? Bilemiyorum! Senin... sesin böyle olduğu zamanlarda, ben cidden ürkiyorum. Kocaman adam olarak çekiniyorum senden."

'Huylu huyundan vazgeçer mi?' dedirtiyor bana bu hâlin? Ben senin yüreğini biliyorum Hazal. Kalp gözüyle görüyorum saf yüreğini... lekesiz ruhunu. Ve senin sesin ne zaman böyle değişken olsa, ben arkasından trajikomik bir şey bekliyorum. Ne var ki olanlar hep hayal kırıcı oluyor. Sakın Hazal... aklında saçma sapan bir şey geçiriyorsan derhal at! Bu kadar yol almışken, bizi üzecek bir şey olmasına izin verme."

"Nasıl bir şey?"

"Bilmiyorum. Anlatamıyorum. Sadece hissediyorum. Sanki kötü bir şey..."

Hazal ne ara üzerine yükseldiğini bilmiyordu. Yüzü fena hâlde kızarmış olduğu hâlde, yanına yaklaşıyor ve zihni sadece son diyordu... Son bir defa!... Yüreği çarparken burukça, nefesi nefese çarpı, teni tenine... Ruha dokunan nefes, aşk olup bedenlerine aktı. Ve dudaklarını genç adamın dudaklarına titrekçe kapadı. Sanki... Sanki sonsuz bir ummanın ortasında susuz kalmış da, bir yudum su ararken tuzlu suyu kana kana içmiş gibi... Ciğerlerinin yanacağını, tuzunun tenini kavuracağını bilerek, onu kana kana içiyordu!

Arda ise şaşkınca, ağzında lafları, dudaklarında bal tadıyla afallayıp donakaldı. İlk defa öpüyordu onu Hazal. İlk defa kendi isteğiyle kendini düşünmeksizin, özgürce sunuyordu. Ve ilk defa teni tenine böyle cesurca değiyordu. Yüreğinde fer-yat figan birileri bağırıyordu. Bilmiyordu ama iri elleriyle, onu omuzlarından yakalayıp "Yapma bunu bize, yapma!" diye sar-sarak haykırmak istediği halde yapamıyordu. Yüreği yüreğine her çarpışında zaten haykırıyordu... "Yapma!" Kısacık bir an sonra genç kızın dudakları ayartarak oynamaya başlayınca, o ses duyulmaz oldu. Kulak tıkadı yüreği Arda'nın bu sese. Tutku, kocaman bir sıcaklıkla yaslandı ruhuna ve zaman durdu.

Hazal'ın gergin dudakları ısrarlı bir ritimde kendi dudak-larının üstünde hareket ediyordu. Elleri göğsünün üstünde titreyerek dursa da, dokunuşları cesurdu. Arda şaşkınca ka-lakalırken, o dudaklarını açmak için inatla tatlı dilini dudak-

larınun kıvrımlarında sataşarak gezdirdi. Onu bilinçli olarak tahrik etti. Elini genç adamın yanağına dayadı. Parmakları titreyerek değiyordu tenine.

Ve yine teninin altında yeni çıkmaya başlamış sakallarını hissetmenin hazzını yaşarken, sert dudaklar ilk şaşkınlığından kurtulup aralandığında, kız dilini onun kuytularına soktu. Sanki onu ilk kez öpüyormuş gibi, ya da bir daha öpeme-yecekmiş gibi cesur ve çekinik arası bir karmaşadaydı. Diliyle dilini okşadığında, Arda'nın dudaklarından bir inleme kaçtı ve bu tatlı eziyete daha fazla kayıtsız kalamayarak, sert dudaklarıyla onun narince kıpırdanan, yumuşacık dolgun dudaklarını esir aldı. Daha önce hayatında hiç böyle lezzetli ve aynı anda içten bir öpüşme yaşamamıştı. Ve böylesine tutku-nun sardığı saf aşkla, şeffaflığın sardığı arzuya öpülmemişti. Sanki Hazal ona ruhunu sunuyordu. Onun ruhuna, aşık yanı-na dokunuyordu.

Arda sertleşirken arzuya, genç kız bu coşkuyla erimek üzeriydi. Hazal tir tir titriyordu şehvetin sersemletici şevkin-den. Daha önce hiç olmadığı kadar açık, aynı anda cesur ha-reket ediyordu. Alt dudaklarını yakaladı dişleri ve usulca emdi. Sonra da apansız durdu. Tadını dudaklarına mühürlemek is-ter gibi son bir buse daha dedi.

Hazal geriye çekildiğinde, genç adam nefes nefese kalmış hâlde "Hazal... Allah'ım bu..." diyebilmişti sadece, genç kız dudaklarının üzerine tekrar bir buse koymuş ama bu sefer öpmemiş sadece hissetmek ister gibi beklemişti. Sonra... Son-ra titrek dudakları hafifçe kıpırdandığında, adamın kalbi dur-muştu. Çekmeden dudaklarını üstünden, boğuk, ağlamaklı sesiyle fısıldadı.

"İlk defa..." dedi. "İlk defa birisine kalbimi açtım... İlk defa birisinin kuytularına sokulmasına izin verdim. Ve ben ilk defa imkânsızı tattım... İmkânsızın ateşine bilerek yürü-yüp, isteyerek yandım. Ateşten korkmuyorum artık, çünkü ben senin ateşinle yandım. O'ndan sonra kendime yasakladı-ğım ne varsa, ilk defa hepsini kendi ellerimle yıktım!" Yüreği ağlıyordu Hazal'ın. İçi kanıyor, ruhu ölüyordu.

Arda'nın yüreğine bir ateş oturdu. Şimdi o ateş genç ada-mu yakıyordu. Kafası karıştı. 'O' kimdi? Sonra neden yasak-lamıştı her şeyi kendine, imkânsız olan neydi? Karmaşıkça söyledikleriyle ne demek istediğini kavrayamıyordu. Aslın-da söylediği şeyleri bir şeyler bağdaştırdıkça, mantığı, kalbi, zihni huzlanıyor, geniş göğsünü zorluyordu. Sonra sadece ko-nuşmak için atıldı. Ve şuaşuza mırıldandı.

"Bu latifelerle benim aklımı tevkif etmek istiyorsan... Ba-şardın! Ben, sen de bir ömür tutuklu kaldım Mavişim."

Genç kız aşağıya ayaklarını sarkıttı. Fakat hemen kalk-madı. Gözlerini onun pırıl pırıl bronz çehresine çevirdi. Uzun kirpiklerinin, koyu kaşlarının sakladığı siyah gözlerine, usul usul baktı. Her bir ayrıntısını hafızasına kazımak ister gibi, sükûnetle izledi onu. Ona dokunmaya, doyamıyordu. Sıcak-lığının ayrılmak, teninden uzaklaşmak ne zordu! Bu ne ya-man çelişkiydi! Ve ne acı bir tecrübe!

"Arda'm sen demiştin ya..." dediğinde onun telaffuzuy-la adamın dudaklarını büsbütün sâri bir tebessüm sarmıştı. Oysa bu söz içinde ilk defa duymanın hazzıyla, latif bir din-ginlik uyanıyordu. Arda'm!

Sonra kız devam etti: "Seninle ilkleri yaşıyorum diye..." Adam onaylar gibi kafasını hafifçe sarstı. Hazal gözlerine bak-tı. "Ben... Ben de seninle ilk defa yaşıyorum... Hiç böyle acı-mamıştı yüreğim... Şimdi acıyor! Canım çok acıyor!" derken yanağına doğru süzülen yaşlar genç adamın yanağına aktı. Oradan bir yolunu bulup, usulcacık süzülerek dudaklarında son buldu. Ortada bir terslik vardı. Arda erkeksi dudaklarını araladığında, onun gözyaşlarının tuzlu tadını algıladı. Sonra birkaç tane daha yağdı yüzüne, hüznün sardığı inci taneleri...

"Hazal..." dedi ısrarla inlercesine.

Hazal parmaklarını erkeğin dudaklarına kapatıp, sustur-du. Gözlerini kapatıp duralayarak bekledi. Uzun uzun ıslak kirpikleri, bembeyaz tenine dökülmüştü. Tam o sırada kapı açıldı. Fakat ikisi de aldırmadı buna. Arda elini genç kızın sır-

tundan, narin teninde gezdirerek çıplak ensesine çıkardığında, saçlarının altında kalan parmakları, sertçe kavradı tenini. Başını kendine çekti. İşkence edecek bir yavaşlıkla, dudaklarını dudaklarının üzerine tüy misali değdiren, nefesini üzerine ateşten meltem gibi kesik kesik, usulcacık solumaya başladı.

"Ne saçmalıyorsunuz? Bu nasıl konuşma! Sen... Sen neden bahsediyorsun?" diye sorduğunda ihtiraslı tok sesi fısıltı gibiydi.

Hazal artık nefes almayı bırakmış, gözlerini kapatmış, o meftun anın gelmesini, birkaç saniyelik sürede bir ömrü yaşayarak bekliyordu. Dolgun dudaklarını yakan acı nefeslere karşı direnmek, ne zordu! Titrek soluklarının arasından dünyaları başına yıkarasına fıslıdadi.

"Seni... Seni diyorum... Arda'm... Seni sevmek istemedim!.."

Arda cevap veremeden, yan tarafta bir hareket hissetti. İkisi birden başlarını oraya çevirdiler. Genç kız gelenleri görünce, her ne kadar aldırma istese de, yapamadı. Tekrar Arda'ya döndü. Yanında boğaz temizleme sesi olduğunda, Arda öfkeyle dişlerini sıkarak "Şimdi herkes dışarı çıksın" diye tok sesiyle gürledi. Yüzü tuhafça şaşkındı.

Hazal onun bir anlık zaafından yararlanıp, derhal yataktan indi. Arda kızgınca, yüzünü onun olduğunu tahmin ettiği tarafa çevirirken, "Size diyorum... Hemen... odayı boşaltın. Ve sen... Ne demek istedin? Lanet olsun Hazal, bu ne demek?" diye kızgınca sordu.

Timur şaşkındı. İşte o zaman, ansızın herkes, bir şeylerin eksik olduğunu, sebepsizliğinde bekleyerek hatırladılar. Bu güzel anın eğlenmeye, gülmeye, bağurmaya vesile arayan güzel haber olduğunu ama şu anda... acı bir biçimde odanın kasvet koktuğunu idrak ettiler. Doktorlar ve hasta bakıcılar onlara bakıyordu. Fakat daha önce karşılaşmadıkları bir manzarayı izler gibi şaşkın. Sonra herkes sükût etti. Havanın içinde sanki bir şimşek çakmış, bir fırtınanın patlamakta olduğunu ihtar eder gibi onun sesi gürüldemişti.

"Hadil"

Timur boğazını temizleyerek öne doğru bir adım attı. Elleri ceplerinde, düşünürken, kabalaşan sesiyle mınlandı. "Arda vakit kalmadı. Şimdi ameliyata girmen lazım!.." Bunu söylediğinde, Hazal'a donukça bakıyordu. Timur'un dudakları bir şeyler diyecekmiş gibi aralandı. Ama onun üzgün halini görünce, vazgeçti. Zira kızın yanağına doğru dupduru su damlaları yağıyor, başını geriye attığı için boynuna doğru süzülüyordu. Elleri iki yanında sumstık yumruk olmuş, sıkıkça sıkıyordu. Bir zamanlık sessizliğin ardından genç kız, her ne kadar yüzündeki yaşları kurulusa da, ok ok olmuş kıvrık kirpiklerinin arasında bakan koyulmuş mavişleriyle, hisleni saklayamıyordu.

Tam o sırada, Arda'nın biraz ilerisindeki kız saçlı doktor hareketlendi. Duruma müdahale etmek amaçlı, daha iyi ve etkili konuşmak için burnunun üstünden daima düşen ip askılı gözlüğünü, büsbütün boynuna salıverdi... Yatağa biraz daha yaklaştı. "Arda Bey vakit bitti" diyordu demesine ya! Fakat Arda aldırımıyordu. Şu anda bu mucize bile önemini yitirmişti. Sanki görüyormuş gibi, dik dik genç kızın olduğu yeri hedef alarak, sert sert bakıyordu. Kaşları kara gözlerinin üzerine inmiş, gölgelenmiş koyulukları cehennem çukuru gibi görünmüyordu.

"Bakın, hücrelerin ölmemesi açısından, derhal ameliyata girmeniz gerekiyor. Saniyelerin bile önemi var."

Yatağın başına gelen hasta bakıcılar genç adamın yatağına hareket ettirirken, Hazal yanına gelip onun öfkeyle kaldırdığı elini havada yakaladı. Titrek elleriyle onları sıkıca tuttu. Arda o andan fırsat bulup genç kızın bileğini kavradı, ama çekmedi. Sadece bekledi. Bir açıklama yapmasını bekledi. O anda bağırma başlayacaktı fakat onun narin dokunuşuyla, ince başparmağının, nabızın üstünde yaptığı yatıştırıcı dairesellerle, bir nebeze olsun sakinleşti. Hasta yatağı giderken kız da onunla birlikte yürüyordu.

"Hazal anlat... Ne demek bu?"

O vakit çoktan odadan ayrılmışlar, ameliyathanenin girişine gelmişlerdi. Oysa korkunun tüm hücrelerinin üstünde ve düşüncesinde bile böylesine büyük bir yıkımla karşılaşacağını görünce, düşündüğü şeyin gerçekleşmesi hâlinde ölebilecek kadar çok... acı çekeceğini, işte o anda anladı. Ama ne faydal

Genç kız başını aşağı eğdi. İpek kokulu saçları adamın yüzüne dökülerek, kokusunu ruhuna sundu. Cennet kokuyordu onun saçları. Tıpkı şimdi o da, Arda gibi, derin derin kokusunu soludu sevdiğinin. Onun teninin baharatlı kokusunu, genzinde bir mahzene, hazine gibi kilitleyip sakladı.

Ve elini erkeğin kısıcık kara saçlarına dayayarak dırırtken, dudaklarını alına değdirdi. Usulcacık öptü. Çekemedi tenini teninden. "İyi ol Arda... çok iyi ol tamam mı?" diye umutsuzca fısıldadı. Darmadağın olmuş kalbi atmak istemezcesine, yavaşlıyordu.

Arda şimdi kafayı yiyecekti! Bu kız ne yapmaya çalışıyordu? Fakat elinden bir şey gelmiyordu. Var gücüyle yataktan kalkmak için kıpırdandığında, kollarını iki kuvvetli el tuttu ve yatağa muhlayarak sabitledi. Kocaman adam, beşiğe kundaklanmış bebek gibi basiretsiz ve etkisiz kaldı. Hazal ağlayan yüreğinin eşliğinde, hüzne yaraşan bir tutumla burukça gülümsedi. Ahenkli sesinin ferî sönmüştü. Zaten kendini düzgün konuşmaya zorlamadı. Keşmekeş sesi titrek ve halsizdi.

"Bundan böyle..." dedi ağlayarak, "dünyayı kendi gözlerinle göreceksin. Ayın şavkını... denize vuran yakamozları ve kar tanelerinin nasıl değişik şekillerde olduğunu... Sen, hayatı kendin keşfedeceksin!"

Kalbi, düşündüğü dehşet gerçeklerin acı yanıyla duran Arda, ameliyathanenin kelebek kapısından girerken, çırpındı ama ne fayda... Yerinden milim kalkamadı. Kollarını şimdi tamamen kumladatamıyordu. Narin elleri kocaman ellerin kısıcından, vahim olan sona doğru usulca çekilmeye başladı.

Önce sıcacık avuç içleri bıraktı birbirinin temasını. Büyük bir yoksunluk yayıldı tenlerine. Sonra... Sonra kuvvetle kenetlenmiş parmakları vedalaştı tek tek ve kocaman bir boşluk oluştu yüreklerinde.

İki yüreğin sesi de kesildi apansız. İkisinin de sessiz feryatları duyuldu perde perde... Arşı âlemde! Tabii sonra da Arda'nın, kapanan kapının ardından, haşın haşın yankılanan tok, müsamahasız katı sesi sızdı yüreğinin kuytu köşelerine.

"Sakin Hazal... Buru...! Sakın...! Yapma!"

Ancak geçmişin hazin yarası bir kez daha açılarak hatırlatmış seven yüreğin aciz yanını. Kanamış, kor etmiş, esrarlı yapısı kendisini sarsıcı bir gerçekle göstermişti. Onlar için zalimce bile olsa kararlar çoktan verilmiş, hayatın yolu elim bir kederle çizilmişti! Genç kız, ıstırapla ağlayarak bakarken sevdiğinin girdiği umut kapısına... geride yürekleri titreten bir fısıldayış bırakarak, virane bir ruhla arkasını dönmüştü.

"Hazal... Yapma!"

Devam Edecek...

*Her son bir başlangıçtır bu âlemde...
Aşkın muhteşemliğini yaşamak kadar,
Derdinin acılığını çekmek de var sevenlerin kaderinde...*